

เรื่องดีดี **18** ปี
TO BE NUMBER ONE

แก่นนำชมรม TO BE NUMBER ONE
และอาสาสมัครประจำศูนย์เพื่อนใจ
TO BE NUMBER ONE

โครงการ TO BE NUMBER ONE

ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

เรื่องดีดี 18 ปี
TO BE NUMBER ONE
แกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE
อาสาสมัครประจำศูนย์เพื่อนใจ
TO BE NUMBER ONE

โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE
ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

ชื่อหนังสือ : เรื่องดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE

แกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE อาสาสมัครประจำศูนย์เพื่อนใจ
TO BE NUMBER ONE

พิมพ์ครั้งที่ 2 : เมษายน 2564

จำนวน : 6,510 เล่ม

พิมพ์ที่ : ศูนย์สื่อและสิ่งพิมพ์แก้วเจ้าจอม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ISBN : 978-974-296-917-2

TO BE NUMBER ONE ไม่ได้เป็นสิ่งแปลกประหลาดสำหรับลูกของข้าพเจ้า
เพราะเกิดขึ้นมายาวนานหลายสิบปีแล้ว

นับว่าเขาต้องเป็น **TO BE NUMBER ONE** เป็นคนแรก เคยกรรแสงตอนเด็ก ๆ
เรียนไม่ได้ที่ 1 จะเป็นอย่างไร ตอนใหม่ ๆ ก็แย่มาก รอม่าตั้ง 50 กว่าปีแล้ว 40 กว่าปีแล้ว

ทำให้ไม่แปลกใจว่า ทำไมต้องโครงการ **TO BE NUMBER ONE**

ซึ่งมันดูแล้วอาจจะน่าหมั่นไส้ว่า ทำไมต้องมี **NUMBER ONE** แต่เมื่อโครงการนี้ กำเนิดขึ้นมาถึง 3 ปี
ก็เห็นได้ว่า ประสิทธิผลเป็น **NUMBER ONE** จริงๆ เราขอชมเชยทุกคนที่ร่วมมือให้โครงการ

เพื่อช่วยประชาชนที่เกิดความเดือดร้อน มีความสำเร็จเป็นส่วนใหญ่แล้ว

ฉะนั้นจึงบอกว่า ก้าวหน้าต่อไปเถอะ ต้องบูรณาการทุกฝ่าย ต้องช่วยกัน

โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการ ให้ถือเป็นหน้าที่โดยตรง ในการดูแลเยาวชนให้ปลอดภัยจากยาเสพติด

พระราชดำริส

พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร

พระราชทานในวโรกาส

ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี

องค์ประธานโครงการ **TO BE NUMBER ONE**

นำผู้แทนคณะกรรมการอำนวยการโครงการฯ เข้าเฝ้าถวายรายงาน

เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ณ วังไกลกังวล อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

18th Anniversary TO BE NUMBER ONE 2020

ครบรอบ 18 ปี มหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE

วันที่ 15-17 กันยายน 2563

ณ อาคาร 4 ศูนย์การประชุมอิมแพ็ค ฟอรั่ม เมืองทองธานี

โครงการ TO BE NUMBER ONE

ใน ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี

ระยะที่ 1 ทศวรรษที่ 1 (พ.ศ. 2545 - 2555)

- เป้าหมาย : รณรงค์เพื่อสร้างกระแส “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด”
โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชนอายุระหว่าง 6-24 ปี
เพื่อเปลี่ยนค่านิยมคนรุ่นใหม่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด
- การดำเนินงาน : เน้นการจัดตั้งชมรม และศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE
การรับสมัครสมาชิก สร้างและพัฒนาแกนนำอาสาสมัคร
โดยมุ่งเรื่องการป้องกันปัญหาในเยาวชนกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มทั่วไป
- ผลที่ได้รับ : ความเข้มแข็งของสมาชิก

ระยะที่ 2 ทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2556 - 2565)

- เป้าหมาย : พัฒนาคุณภาพสมาชิกให้เป็นคนเก่งและดี เพื่อป้องกัน
และแก้ไขปัญหายาเสพติดและเยาวชนในทุกเรื่อง
- การดำเนินงาน : เน้นการสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านจิตใจ และพัฒนาเครือข่าย
สร้างสรรค์นวัตกรรมและองค์ความรู้ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
ที่ไม่พึงประสงค์ ส่งเสริมเยาวชนต้นแบบเก่งและดี
ให้เป็นคนรู้ใหม่ในสังคม
- ผลที่ได้รับ : ความนับถือของสมาชิก (ทั้งด้านอารมณ์ สังคม และ จิตใจ)

ระยะที่ 3 ทศวรรษที่ 3 (พ.ศ. 2566 - 2575)

- เป้าหมาย : สมาชิกมีความสุข และมีคุณภาพชีวิตที่ดี
- การดำเนินงาน : เน้นการส่งเสริมให้สมาชิกได้รับการ และเข้าร่วมกิจกรรมตาม
แนวทางโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างทั่วถึง ทั่วประเทศ
สร้างรูปแบบของศูนย์ใหม่ และสร้างสังคม TO BE NUMBER ONE
ให้เกิดขึ้นประเทศ
- ผลที่ได้รับ : ความยั่งยืนของสมาชิก (ที่สามารถสืบทอดและสานต่อจากรุ่นสู่รุ่น)

18th Anniversary TO BE NUMBER ONE 2020

ครบรอบ 18 ปี มหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE

วันที่ 15-17 กันยายน 2563

ณ อาคาร 4 ศูนย์การประชุมอิมแพ็ค ฟอรั่ม เมืองทองธานี

ผลการดำเนินงาน

โครงการ TO BE NUMBER ONE ใน ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
ครบรอบ 18 ปี (พ.ศ. 2545 – 2563)

ผลสำเร็จของโครงการ

1. สมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศ จำนวน 29,284,888 คน
 - 1.1 นักเรียน/นักศึกษา 10,518,254 คน
 - 1.2 พนักงาน/ลูกจ้างในสถานประกอบการ 457,385 คน
 - 1.3 ยาวชนและประชาชนทั่วไป 7,985,308 คน
 - 1.4 สมาชิกโครงการติดต่อยกมือขึ้น 323,941 คน
2. ชุมชน TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศ จำนวน 71,501 แห่ง
 - 2.1 ชุมชนในสถานศึกษา 33,526 แห่ง
 - 2.2 ชุมชนในสถานประกอบการ 1,248 แห่ง
 - 2.3 ชุมชนในชุมชน 36,371 แห่ง
 - 2.4 ชุมชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 95 แห่ง
 - 2.5 ชุมชนในเรือนจำ/ทัณฑสถาน 142 แห่ง
 - 2.6 ชุมชนในสำนักงานคุมประพฤติจังหวัด 119 แห่ง
3. ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศ จำนวน 9,850 แห่ง
 - 3.1 สถานศึกษา 6,156 แห่ง
 - 3.2 สถานประกอบการ 538 แห่ง
 - 3.3 ชุมชน 3,045 แห่ง
 - 3.4 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 51 แห่ง
 - 3.5 เรือนจำ/ทัณฑสถาน 40 แห่ง
 - 3.6 สำนักงานคุมประพฤติจังหวัด 20 แห่ง

ผลการวิจัยประเมินผลความสำเร็จโครงการ

1. องค์ประธานโครงการเป็นปัจจัยผลักดันและเสริมสร้าง ผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของโครงการ โดยสมาชิก ร้อยละ 100 มีทัศนคติที่ดีต่อ องค์ประธาน
2. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมชมรม TO BE NUMBER ONE ส่งเสริมให้สมาชิก
 - มีพฤติกรรมเกเรลดลง
 - มีความภาคภูมิใจในตนเอง
 - มีภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่เข้มแข็ง
 - สามารถบอกต่อกิจกรรมของชมรมกับผู้อื่น
3. แก่นนำที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE
 - มีความเป็นหนึ่ง
 - มีพัฒนาการด้านอยู่ร่วมกับผู้อื่น
 - มีทัศนคติเชิงบวก
 - มีวิธีการทำงาน และมีบุคลิกภาพที่ดี
 - สามารถนำความรู้ ทักษะ สมรรถนะที่ได้รับ ไปช่วยกิจกรรมสาธารณประโยชน์
 - แก่นนำ TO BE NUMBER ONE IDOL มีความสำเร็จทั้งด้าน การเรียนและทำงาน
4. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมสมาชิกโครงการติดต่อยกมือขึ้น มีผลดีต่อการนำบิดา/มารดา/ญาติ เช่น การตั้งใจกลับไปเสพซ้ำ พฤติกรรมเกเร และจำนวนครั้งที่เข้ารับการรักษาแบบต้องโทษลดลง
5. สมาชิกชมรมมีส่วนสำคัญในการโน้มน้าวให้เพื่อนและคนใกล้ชิดเลิกใช้ยาเสพติด

18th Anniversary TO BE NUMBER ONE 2020

ครบรอบ 18 ปี มหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE

วันที่ 15-17 กันยายน 2563

ณ อาคาร 4 ศูนย์การประชุมอิมแพ็ค ฟอรั่ม เมืองทองธานี

2545-2549

18th Anniversary TO BE NUMBER ONE 2020

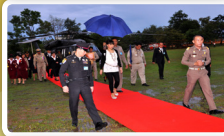

ครบรอบ 18 ปี มหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE

วันที่ 15-17 กันยายน 2563

ณ อาคาร 4 ศูนย์การประชุมอิมแพ็ค ฟอรั่ม เมืองทองธานี

2550-2554

18th Anniversary TO BE NUMBER ONE 2020

ครบรอบ 18 ปี มหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE

วันที่ 15-17 กันยายน 2563

ณ อาคาร 4 ศูนย์การประชุมอิมแพ็ค ฟอรั่ม เมืองทองธานี

2555-2560

18th Anniversary TO BE NUMBER ONE 2020

ครบรอบ 18 ปี มหกรรมรวมพลสมาชิก **TO BE NUMBER ONE**

วันที่ 15-17 กันยายน 2563

ณ อาคาร 4 ศูนย์การประชุมอิมแพ็ค ฟอรั่ม เมืองทองธานี

2561-2563

18th Anniversary TO BE NUMBER ONE 2020

คำนำ

“เรื่อง ดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE” ฉบับนี้ จัดทำขึ้นจากการรวบรวม
เรียงความของแกนนำ ชมรม TO BE NUMBER ONE และอาสาสมัครประจำศูนย์เพื่อนใจ
TO BE NUMBER ONE ทุกประเภทในโอกาสครบรอบ 18 ปี TO BE NUMBER ONE
เนื้อหาเรียงความประกอบด้วย ประสบการณ์การทำงาน ความสำเร็จ และความรู้สึกดี ดี
ของการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สมาชิก และเครือข่าย
ทั่วประเทศได้รับความรู้และแรงบันดาลใจที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงาน TO BE
NUMBER ONE

ในฐานะเลขานุการโครงการ TO BE NUMBER ONE กรมสุขภาพจิตขอขอบพระคุณ
ผู้บริหารผู้ปฏิบัติงานและสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกท่านที่ส่งผลงานเรียงความ
เข้าร่วมประกวดและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า “เรื่องดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE” ฉบับนี้
จะเป็นประโยชน์สำหรับสมาชิกแกนนำและเครือข่าย TO BE NUMBER ONE นำไปใช้
เพิ่มพูนทักษะในการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ต่อไป

กรมสุขภาพจิต
กระทรวงสาธารณสุข

สารบัญ

หน้า

คำนำ

สารบัญ

ชมรม TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษา

1. นายธนากร หิรัญเขว้า	โรงเรียนชัยภูมิภักดีชุมพล จังหวัดชัยภูมิ	4
2. นายฉัตร เวทย์วีระพงศ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร	8
3. นายทักษ์ดนัย เชื้อสะอาด	โรงเรียนปทุมพิทยาคม จังหวัดอุบลราชธานี	13
4. นายชิตพล โสภากันท์	โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์อินเตอร์เนชั่นแนล อดีตแกนนำโรงเรียนคำชะอีวิทยาการ จังหวัดมุกดาหาร	16
5. นางสาวกัญญาณัฐ อิตการ	โรงเรียนทุ่งโพธิ์วิทยา จังหวัดพังงา	20
6. นายวีรยุทธ อัครผล	มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก	23
7. นายประเสริฐ จันทรทองสุข	มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร	27
8. นางสาวกชพร ภิธัยวรรณ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น	31
9. นายภูวดล กองอยู่	โรงเรียนถิ่นวิทยา จังหวัดลำปาง	34
10. นางสาวตติยา มีประเสริฐ	โรงเรียนกระบือวิทยา จังหวัดระนอง	38
11. นายอิสริยะ ขำศิริวงษ์	โรงเรียนกระบือวิทยา จังหวัดระนอง	41
12. นายศุภกร อิทธิสุนทร	มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จังหวัดลำปาง	43
13. นายวุฒินันท์ ะการินทร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ	46
14. นายวุฒิชัย โต๊ะมอง	โรงเรียนสะเดา “ขรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์” จังหวัดสงขลา	48
15. นายณัฐชัย สารส	กศน. (ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย) จังหวัดพิจิตร	52
16. นางสาวลักขิกา สุมรัมย์	โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์ รางวัลชนะเลิศ	56
17. เด็กหญิงกมลทิพย์ ทิมตระหง่าน	โรงเรียนวัดลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร	60
18. เด็กหญิงนฤมล มุ่งคุณดี	โรงเรียนวัดลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร	64
19. นางสาวฐิติมา สังขวิเศษฐ	วิทยาลัยสารพัดช่างชุมพร จังหวัดชุมพร	69

		หน้า
20. นายภูวเดช ฉาไธสง	วิทยาลัยอาชีวศึกษาภัคดีพัฒนการและเทคโนโลยี จังหวัดกำแพงเพชร	72
21. นายธนพงศ์ พิมทอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี	75
22. นางสาวศศิพิมพ์ อึ้งเส็ง	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่	79
23. นางสาวอนัญญา เวศพันธ์	โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา	84
24. นางสาวกฤษณา น่ายศ	โรงเรียนวังโป่งศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์	88
25. นายธนชิต ชื่นนรินทร์	โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ <u>รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2</u>	91
26. นางสาววันสรีฟา สาเระ	โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส	95
27. นายชาฮาบูดิน บูละ	โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส	98
28. นายอาลีเยห์ บุโรง	โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส	101
29. นางสาวฟาติมะฮ์ สะแลแม	โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส	105
30. เด็กหญิงปพิชญา หะยีสาแม๊ะ	โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส	108
31. นางสาวซอลีฮะห์ บองอแม	โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส	112
32. นางสาววันสริน มะแซ	โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส	115
33. นางสาวไซนะ ดอเลาะ	โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส	118
34. นายธนาพงษ์ จันทรภา	โรงเรียนมัธยมศรีสำเภาลูน จังหวัดสุรินทร์	120
35. นางสาวกรรณกาญจน์ กุตัน	โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์	126
36. นายเจริญ สีตาแสง	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด	129
37. นายธีรศักดิ์ วงษ์จันทร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด	131
38. นายอานันต์ ชาญเดช	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร <u>รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1</u>	135
39. นางสาวกาญจนา ถานทะนิโย	โรงเรียนละอูนวิทยาการ จังหวัดระนอง	139
40. นางสาวปรียาภรณ์ แก่นเกลี้ยง	โรงเรียนนาสนุ่นวิทยาคม จังหวัดเพชรบูรณ์	143
41. นายวัชรพล ต๊ะพรม	โรงเรียนแม่ตืน จังหวัดลำพูน	147
42. นางสาวอรพรรณ โกกิม	โรงเรียนเบญจมาศราษฎร์รังสฤษดิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา	151
43. นางสาวปิยะนุช วงศ์ทอง	โรงเรียนละอูนวิทยาการ จังหวัดระนอง	155
44. นางสาวนุสบา พรหมอารักษ์	โรงเรียนธาตุพนม จังหวัดนครพนม	158

45. นายลภัส จิ๋วอยู่	วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์	162
46. นางสาวธวัลรัตน์ สิมพลี	โรงเรียนลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์	166
47. นางสาววันวี ภัคดี	โรงเรียนละอูนวิทยาการ จังหวัดระนอง	169
48. เด็กหญิงวรารณ พิมพ์ทอง	โรงเรียนบ้านก้านเหลือง จังหวัดศรีสะเกษ	170
49. เด็กหญิงศศิประภา ใจจง	โรงเรียนบ้านก้านเหลือง จังหวัดศรีสะเกษ	172
50. เด็กชายปิยะพงษ์ แผ่นผา	โรงเรียนบ้านท่าพระตระกาศ จังหวัดศรีสะเกษ	174
51. นางสาวกมลวรรณ ภิบาลจิมมี	โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ	176
52. นายวันชัย ละนิโย	โรงเรียนปรางค์กู จังหวัดศรีสะเกษ	178
53. นางสาวธิรพร แก้ววงษา	โรงเรียนไพรบึงวิทยาคม จังหวัดศรีสะเกษ	180
54. นางสาวธันตฐา คุณชัย	โรงเรียนบ้านขี้เหล็ก จังหวัดศรีสะเกษ	182
55. นางสาวอรปริยา จันทร์เทศ	วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ	183
56. นางสาวสุพัตรา สารจันทร์	วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ	185
57. นางสาวนริตา แสงลอย	วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ	187
58. นายภัสกร บัวอาจ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม	189
59. นายธีรเมธ นาคพล	โรงเรียนกันตังพิทยากร จังหวัดตรัง	193

ชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน

60. นางสาวนิชานันท์ ธนวัชรสันติ	ชุมชนหนองแก จังหวัดหนองบัวลำภู	196
61. นายธีรวัฒน์ อินทรประชา	ชุมชนตำบลในเมือง จังหวัดพิจิตร	200
62. นายวิษณุ ชูสังข์	ชุมชนบ้านห้วยลึก จังหวัดตรัง	203
63. นางสาวชลวิรัตน์ สาริบุตร	ชุมชนบ้านขี้เหล็ก จังหวัดศรีสะเกษ	207
64. นางสาวเพชรภรณ์ น้าภา	ชุมชนบ้านขี้เหล็ก จังหวัดศรีสะเกษ	209
65. นางสาวจินฉัตร วิลลา	ชุมชนบ้านขี้เหล็ก จังหวัดศรีสะเกษ	211
66. นางสาวโสภิตา โทแก้ว	ชุมชนบ้านขี้เหล็ก จังหวัดศรีสะเกษ	213

ชมรม TO BE NUMBER ONE ในสถานประกอบการ

67. นางสาวสุภาภรณ์ เพ็ชรฟู	บริษัท อุตสาหกรรมน้ำตาลสุพรรณบุรี จำกัด จังหวัดสุพรรณบุรี	215
68. นายอำพล ขำมิน	บริษัทคริสคอนซัลตติ้งเฟิร์ม เอเจน จำกัด กรุงเทพมหานคร <u>รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2</u>	218

ชมรม TO BE NUMBER ONE ในสังกัดกระทรวงยุติธรรม

69. นายวีรศักดิ์ วิลาวรรณ	เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ	220
70. นายภาคภูมิ เดชชัยภูมิ	เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ	223
71. นางสาวสุกัญญา แซ่โต้ว	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี จังหวัดชลบุรี <u>รางวัลชมเชย</u>	228
72. นางสาวปิยพร ไชยอนันท์	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี จังหวัดชลบุรี	232
73. นางสาวหนึ่งฤทัย วารีไทยสงค์	ทัณฑสถานหญิงชลบุรี จังหวัดชลบุรี	237
74. นายอนุรักษ์ สอนงาม	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา	241
75. นายพงศธร อางหาญ	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา	245
76. นางสาวอัมฤทธิ์ตา สมใจ	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่ <u>รางวัลชมเชย</u>	248
77. นางสาวทิม ใจยา	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่	250
78. นางสาวศิริรัตน์ ประมัตตระน้อย	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครราชสีมา สาขาสี่คิ้ว	252
79. นายศิวนาถ ลาภประสพ	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสิรินธร จังหวัดนครปฐม	252
80. นายกิตติศักดิ์ ช่อลำเจียก	เรือนจำกลางระยอง จังหวัดระยอง	255
81. นางสาวอนุสรุ คำย้อย	เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช	258
82. นายฉัตรดนัย ช่วยบำรุง	เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช	262
83. นายสรวิชัย ศรีทาสุข	เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช	266

แกนนำเยาวชนจังหวัด

84. นายณัฐวรรธน์ ปัญญญลักษณ์	จังหวัดภูเก็ต <u>รางวัลชมเชย</u>	275
85. นายอรรถชัย จันทร์อ้วน	จังหวัดบึงกาฬ	280
86. นายธเนกร ธัญกรพิสิษฐ์	จังหวัดเชียงใหม่	283
87. นายสุรชัย ไชยโคตร	จังหวัดศรีสะเกษ	287
88. นายพัทธดนย์ ไชยสิงห์	จังหวัดศรีสะเกษ	289

ผลการประกวดเรียงความ “ เรื่อง ดี ดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE” แกนนำสมาชิก TO BE NUMBER ONE และประชาชนทั่วไป

1. รางวัลชนะเลิศ

- นางสาวลักขิกา สุ่มรัมย์
โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์

2. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1

- นายอานันต์ ชาญเดช
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร

3. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2

- นายอำพล ขำมิน
บริษัทคริสคอนซัลตติ้ง เพิร์ม เอเจน จำกัด กรุงเทพมหานคร
- นายธนชิต ชื่นนิรันดร์
โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรค์ จังหวัดกาฬสินธุ์

4. รางวัลชมเชย

- นางสาวอัมฤทธิศา สมใจ
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 7 จังหวัดเชียงใหม่
- นายณัฐวรธรณ์ ปัญธิญลักษณ์
โรงเรียนบ้านกะหลิม จังหวัดภูเก็ต
- นางสาวสุกัญญา แซ่โต้ว
ทัศนสถานหญิงชลบุรี จังหวัดชลบุรี

เรียงความ
“เรื่อง ดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE”

แกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE

อาสาสมัครประจำศูนย์เพื่อนใจ

TO BE NUMBER ONE

ผู้เขียน
นายรณกร หิรัญเขวา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แขนำชมรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนชัยภูมิภักดีชุมพล อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

“18 ปีที่ทูปีสร้างชีวิต 18 ปีที่ทูปิพิชิตฝัน 18 ปีที่ทูปิร่วมฝ่าฟัน 18 ปี TO BE NUMBER ONE สร้างภูมิคุ้มกันแก่เยาวชนไทย” ตลอด 18 ปีที่โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้กำเนิดเกิดขึ้น ส่วนตัวผมคิดว่า โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นทั้งผู้ให้ และมาตรการ เพราะทูปินัมเบอร์วันให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ตัวผม ให้ความรู้ ให้ประสบการณ์ ให้ทักษะชีวิต ให้สุข ให้รู้จักแก้ปัญหา ให้รู้จักพัฒนาตนเอง และทูปิคือมาตรการที่ผมรู้สึก รักมากที่สุด เป็นมาตรการที่ส่งเสริมให้เยาวชนเป็นคนดี และกำจัดสิ่งเสพติดอันเป็นตัวร้าย ที่มีอยู่ทั่วทุกตรอกให้หมดไปจากสังคมไทย ขณะนี้พวกเราเยาวชน อยู่ในช่วงเวลาที่ เป็นเหมือนดั่งต้นกล้าต้นอ่อนที่เปราะบาง มีแมลงสารเสพติดคอยจะกัดกินให้ต้นกล้าไม่มี โอกาสสร้างประโยชน์แก่สังคม แต่ปัญหาเหล่านั้นไม่เกิดขึ้นแน่นอน เพราะพวกเรามี โครงการ TO BE NUMBER ONE คอยหมั่นดูแลเอาใจใส่ คอยปกป้อง คอยรดน้ำ คอยพรวนดิน คอยใส่ปุ๋ยบำรุง ให้ต้นกล้าต้นน้อยได้เจริญเติบโตเป็นต้นข้าวสูงใหญ่ออกรวงทอง ผ่องอร่ามเฟื่องฟูทั่วท้องธรณี สร้างประโยชน์ เป็นที่ต้องการของสังคม และเป็นกำลังหลัก ในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ มั่นคงและยั่งยืน

“18 ปี TO BE NUMBER ONE นำสู่แสงสว่างด้วยพระเมตตา” ทูลกระหม่อมหญิง อุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงตระหนักถึงความสำคัญของเยาวชนไทย ผู้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าในอนาคต พระองค์ทรงเล็งเห็น ปัญหาความเสี่ยงที่เด็กและเยาวชนไทยจะหลงตัวก้าวเข้าสู่วังวนของยาเสพติด ซึ่งถือเป็น ปัญหาที่กระจายอยู่ในทุกหนทุกแห่ง และนับวันยิ่งจะทวีความรุนแรง แพร่พิษร้ายคุกคาม สังคมไทยมากขึ้น ด้วยพระเมตตาที่ทรงห่วงใยเยาวชนผู้เป็นดังเสาหลักของแผ่นดิน พระองค์จึงทรงรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งปัจจุบันได้ใช้ชื่อเพื่อให้่ายต่อการรณรงค์ว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE และทรง มีพระปณิธานมุ่งมั่นในการกำจัดยาเสพติดให้หมดไปจากสังคมไทย โดยมีพระประสงค์ มุ่งเน้นการรณรงค์ในกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ วัยรุ่นและเยาวชน โดยกลวิธีสร้างกระแส การแสดงพลังอย่างถูกต้องโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ ให้แก่เยาวชน มีการจัดระบบการบำบัดรักษารองรับภายใต้โครงการ “ใครติดยาขมมือขึ้น”

ทั้งนี้เพื่อคืนคนดีสู่สังคมและป้องกันการกลับมาเสพติด ตลอดจนการสร้างเครือข่ายสมาชิก และชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อร่วมกันรณรงค์จัดกิจกรรมป้องกัน และแก้ไขปัญหา ยาเสพติดเป็นเสมือนการเติมเต็มสิ่งที่ดีให้กับชีวิต เพื่อให้เกิดค่านิยมของการ “เป็นหนึ่ง โดยไม่พึ่งยาเสพติด” จึงทรงทุ่มเทพระวรกายที่เปี่ยมด้วยพระวิริยะมุ่งมั่นขยายผล โครงการฯ อย่างเป็นรูปธรรม โดยเสด็จไปพระราชทานคำแนะนำ ให้กำลังใจ เพื่อก่อตั้ง และดำเนินการตามโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทั่วทุกภูมิภาคของไทย บัดนี้โครงการ TO BE NUMBER ONE อันเป็นเกราะเหล็กป้องกันภัยร้ายต่อเยาวชน ได้ผลิตเยาวชนต้นกล้าแห่งความดี เพื่อเติบโตเป็นต้นข้าวออกรวงทองอย่างมีประสิทธิภาพ มาเป็นเวลา 18 ปี จึงนับว่าเป็นของขวัญพระราชทานอันวิเศษล้ำค่า ด้วยพระเมตตา จากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการฯ ผู้ทรงเป็นศูนย์รวมแรงใจของชาวทูปีนัมเบอร์วันให้มีกำลังพัฒนาศักยภาพตนเอง เพื่อพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า ก้าวไกล ก้าวต่อไปอย่างมั่นคง

“18 ปี TO BE NUMBER ONE สรรค์สร้างเยาวชนคนดี” โครงการ TO BE NUMBER ONE ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ.2545 โดยทูลกระหม่อมหญิง อุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเป็นองค์ประธานโครงการฯ และมีกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ทำหน้าที่เป็นเลขานุการโครงการฯ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นหลักในการประสานงานขับเคลื่อนโครงการ ภายใต้คำขวัญที่ว่า “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” โดยมีกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ เยาวชนอายุระหว่าง 6-24 ปี และเป้าหมายรองคือ ประชาชนทั่วไป มุ่งพัฒนาโดย “ยึดวัยรุ่นและเยาวชนเป็นศูนย์กลาง” ดำเนินงานตามหลัก 3 ก อันได้แก่ ก.กรรมการ ก.กองทุน และ ก.กิจกรรม รวมถึงหลัก 3 ยุทธศาสตร์ อันเป็น แก่นแท้ของ TO BE NUMBER ONE และเป็นเครื่องมือชี้ทางส่องสว่าง สร้างคนดีเป็นที่ ประจักษ์มาตลอด 18 ปี

“บางครั้งการเกิดปัญหายาเสพติดมาจากหลายสาเหตุ จึงต้องสร้างค่านิยมใหม่ สร้างความมั่นใจให้เขารู้สึกดีกับตัวเอง ให้เขาได้สนุก โดยพยายามหากิจกรรมต่างๆ มาใช้ เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้คนมีสังคม มีร่างกาย แข็งแรง มีสุขภาพจิตดี และไม่ไปเกี่ยวข้องกับ สิ่งเสพติด” พระดำรัสทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี นำไปสู่ การกำหนดวัตถุประสงค์ในยุทธศาสตร์ที่ 1 การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยม ที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด เป็นยุทธศาสตร์ที่ใช้การรณรงค์และ ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อและกิจกรรม โดยเฉพาะกิจกรรมด้านดนตรี กีฬา ศิลปะและอื่นๆ ที่ เยาวชนชื่นชอบ ให้ความสนใจ ทั้งนี้เพื่อให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายหลักซึ่งเป็นเยาวชนได้ง่าย

มีการประชาสัมพันธ์ผ่านรายการ TO BE NUMBER ONE VARIETY จัดนิทรรศการ หรือ สื่อสัญลักษณ์ของโครงการฯ นิตยสาร TO BE NUMBER ONE เป็นต้น ทั้งนี้ยังรวมถึง การประชาสัมพันธ์ผ่านกิจกรรม อาทิ การประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE (TO BE NUMBER ONE IDOL) การจัดประกวดผลงานโครงการฯ ในงาน มหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE การจัดประกวดกิจกรรมสร้างสรรค์ พัฒนา EQ และกิจกรรมที่สร้างขวัญกำลังใจแก่สมาชิกโครงการฯ คือ องค์กรประสานโครงการฯ เสด็จเยี่ยมติดตามผลการดำเนินงานโครงการ เสด็จเปิดชมรมและศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ในจังหวัดภูมิภาคและเขตกรุงเทพมหานคร พระองค์ทรงพระราชทาน กำลังใจแก่สมาชิก สร้างความปลื้มปิติ ส่งผลให้เยาวชน กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก ในทางที่ดี มีความภาคภูมิใจ เกิดพลัง มุ่งมั่น แก้ไขปัญหาเสพติดต่อไป

“เยาวชนส่วนใหญ่ที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมักมีปัญหาทางด้านจิตใจที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองในทางที่เหมาะสมได้ ดังนั้น การสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชนจึงเป็นการป้องกันปัญหาเสพติดที่ตรงที่สุด” จากพระดำรัสข้างต้นโครงการ TO BE NUMBER ONE จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์ที่ 2 การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน โดยมีการถ่ายทอดความรู้และฝึกทักษะให้แก่แกนนำเยาวชน อาทิ การจัดค่าย พัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่วิถีความเป็นหนึ่ง โดยองค์กรประสานเสด็จทรงปิดค่าย และพระราชทานเกียรติบัตร การจัดตั้งศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE (TO BE NUMBER ONE FRIEND CORNER) เพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ให้แก่เพื่อนเยาวชน และสมาชิก TO BE NUMBER ONE ให้มีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตใจที่เข้มแข็ง อันจะเป็นเกราะในการป้องกันปัญหาเสพติดในอนาคต ชาวทูป็นัมเบอร์วัน เข้มแข็ง ทั้งกาย ทั้งใจ ก้าวต่อไปข้างหน้าสู่ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่าย เพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เป็นยุทธศาสตร์ที่มุ่งให้สมาชิกเครือข่าย TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศมีกำลังใจ มีความผูกพันพร้อมที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมแรงร่วมใจกันทำงานภายใต้โครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างจริงจังต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้เกิดเป็นพลังแผ่นดินอย่างแท้จริง รวมไปถึงพัฒนาศักยภาพของสมาชิกเครือข่าย TO BE NUMBER ONE ผู้ปฏิบัติงานในโครงการ TO BE NUMBER ONE และผู้เกี่ยวข้อง ให้สามารถดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายใต้โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้อย่างเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ พัฒนาช่องทางการติดต่อสื่อสารระหว่าง เครือข่ายสมาชิก TO BE NUMBER ONE และผู้ปฏิบัติงานในโครงการ TO BE NUMBER ONE และผู้เกี่ยวข้อง อาทิ การติดต่อทางสื่อออนไลน์ต่างๆ เป็นการหลอมรวมพลังอันยิ่งใหญ่

ที่จะลงแรง รดน้ำ พรุนดิน ป้องกันอันตราย ให้ต้นกล้าต้นอ่อนเจริญเติบโตเป็นรวงทอง
ผ่องอร่ามทั่วทั้งผืนแผ่นดินไทย

“18 ปี TO BE NUMBER ONE สายเลือดแห่งความภาคภูมิใจ” ในช่วงตลอด
18 ปีที่ผ่านมา โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE
ได้สร้างเยาวชน สร้างคนดี สร้างความภาคภูมิใจแก่สังคม จนเป็นที่ประจักษ์เด่นชัดถึง
คุณประโยชน์นานัปการ ซึ่งเป็นโครงการที่มุ่งพัฒนาคุณภาพสมาชิกให้เป็นคนเก่งและคนดี
ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดรวมไปถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดกับวัยรุ่น สร้างนวัตกรรม
และองค์ความรู้ พร้อมทั้งเสริมสร้างเยาวชนให้เป็นต้นแบบ กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก
อันจะส่งผลพลอยให้โครงการ TO BE NUMBER ONE พัฒนาก้าวหน้าสู่สากลโลก
เพื่อสร้างกลยุทธ์ในการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม เพื่อให้ในอนาคตประเทศไทย
และนานาชาติประจักษ์ประชน หลุดจากอำนาจมืดของยาเสพติดทั้งปวง

ด้วยพระปณิธานของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
ที่ทรงตระหนักและให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหาการติดยาเสพติดในเยาวชนไทย จึงก่อให้เกิด
“TO BE NUMBER ONE” ด้วยหลักการในการดำเนินงาน รวมถึงผลการดำเนินงาน
โครงการฯ ตลอดระยะเวลาอันยาวนานกว่า 18 ปีของโครงการ TO BE NUMBER ONE
เป็นเครื่องการันตีแล้วว่าเป็นโครงการฯ ที่สามารถแก้ไขปัญหายาเสพติดได้เป็นที่ประจักษ์
บังเกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมสะท้อนผ่านผลงานความสำเร็จของแต่ละพื้นที่ แต่ละองค์กร
นับเป็นพระกรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น ที่พระองค์ทรงพระราชทานโครงการ TO BE NUMBER ONE
แก่พสกนิกรชาวไทย เป็นจุดตั้งของขวัญจากฟ้าผ่า ที่มอบความสุขแก่ผู้ที่ปฏิบัติงาน
มอบชีวิตใหม่แก่ผู้ที่หลงผิด สร้างเยาวชนให้เป็นคนดี เป็นเสาหลักในการพัฒนาประเทศชาติ
ให้เจริญรุ่งเรืองรุ่งฟู่งขจรทั่วผืนธรณีเป็นที่รู้จักของนานาชาติสืบต่อไป ดังคำคมที่กล่าวไว้ว่า
“ทูปีสร้างเยาวชน เยาวชนสร้างชาติ”

“เป็นหนึ่งในไทย ไม่พึ่ง ยาเสพติด
มุ่งสรรค์สร้าง เยาวชน เก่งและดี

คือดวงจิต คือดวงใจ ชาวทูปี
18 ปี เราทูปี ภาคภูมิใจ”

ผู้เขียน
นายรัฐ เวทย์วิระพงศ์
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

**“ชีวิตมีเรื่องราวตั้งมากมาย ให้ฉันให้เล่าเรียนให้ทำ
มุ่งไปให้ไกล ให้ถึงปลายทาง เพื่อความไฝ่ฝัน เพื่อความเป็นหนึ่ง”**

มีหลายคนเคยถามผมว่า “ทำ TO BE แล้วได้อะไร” หลายคำตอบปะทุขึ้นมาภายในหัวใจของผม แต่ทำไม่ไม่รู้ คำตอบเหล่านั้นไม่สามารถบรรยายออกมาให้หมดทุกคำตอบได้ มีเพียงคำตอบเดียวเท่านั้นที่ผมตอบได้ คือ TO BE NUMBER ONE ให้ชีวิต TO BE NUMBER ONE ให้ครอบครัว เป็นครอบครัวที่สร้างชีวิตให้กับเยาวชน สิ่งที่ได้มากกว่าการทำงานคือครอบครัว ไม่มีที่ไหนที่อบอุ่นและมีความสุขเท่ากับครอบครัว TO BE NUMBER ONE ครอบครัวที่สร้างโอกาส สร้างทักษะ สร้างชีวิต และสร้างจิตวิญญาณ TO BE NUMBER ONE ให้กับผม

เมื่อปี 2555 ผมได้เข้ามาศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนกัลยาณวัตร จังหวัดขอนแก่น จุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย ไม่เว้นแต่เรื่องยาเสพติด เพราะผมมักจะได้อินข่าวการแพร่ระบาดของยาเสพติดในบริเวณชุมชนใกล้เคียงโรงเรียนอยู่บ่อยครั้ง คงไม่ใช่เรื่องดีแน่ถ้ามันจะลุกลามก้าวเข้ามาภายในโรงเรียนของผม อีกทั้งในขณะนั้นยังไม่มีองค์กรที่เข้ามาทำหน้าที่ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างจริงจัง ทำให้เด็กหนุ่มตัวน้อยอย่างผมมีเพียงความฝันอันแรงกล้าว่าจะทำอะไรให้โรงเรียนปลอดยาเสพติด และแล้วความฝันของผมก็เริ่มมีความหวังเหมือนสวรรค์โปรยทางโรงเรียนของผมได้ดำเนินการจัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ขึ้น ตามนโยบายของจังหวัดขอนแก่น แต่ก็เหมือนสวรรค์สร้างขากหนามาให้ เพราะในขณะนั้นยังไม่มีผู้ใหญ่ใจดีเข้ามาให้การสนับสนุน กอปรกับการเริ่มตั้งไข่ทำให้การดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนกัลยาณวัตร เป็นไปอย่างล้มลุกคลุกคลาน ทำให้ไม่เกิดผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมเท่าที่ควร

จนกระทั่งปี 2557 ผมศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยความที่ผมเป็นเด็กกิจกรรมด้วย ผสมกับเป็นคนชอบพูด ทำให้ผมได้รับมอบหมายจากคุณครูอมรพรรณ สืบสุนทร คุณครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตรในขณะนั้น

ให้เป็นพิธีกรดำเนินรายการ “8 โมง 3 นาที สารคดีฯ จาก TO BE NUMBER ONE” ในทุกเช้าวันพุธหลังเช้าแถวเคารพธงชาติ เพื่อประชาสัมพันธ์เรื่องราวข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมของชมรมและโครงการ TO BE NUMBER ONE ให้แก่สมาชิกและบุคลากรภายในโรงเรียน บทบาทนี้จึงเป็นเสมือนชนวนไฟ TO BE NUMBER ONE ที่รอการจุดประกายให้เกิดขึ้นภายในหัวใจของผม

วันเวลาล่วงผ่านไปจนถึงเดือนธันวาคมของปี 2557 ผมกับเพื่อนอีก 3 คน ถูกทาบทามให้ได้รับประสบการณ์ใหม่จากคุณครูเอมอร แก้วบ่อ ครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร ด้วยการเป็นตัวแทนนำเสนอผลการดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร ในระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2558 ผมได้ของทีระลึกเป็นบทนำเสนอกับคู่มือการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่เรามักจะเรียกว่า “หนังสือเล่มเขียว” ให้พวกเราไปศึกษาและอ่านทุกหน้าทุกตัวอักษรจนจบเล่ม จึงทำให้ผมรู้จักโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างลึกซึ้งและเชื่ออย่างสุดจิตสุดใจว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่มีประโยชน์ต่อเยาวชนเป็นอย่างมาก และชนวนไฟ TO BE NUMBER ONE ในหัวใจของผมก็ถูกจุดขึ้น

การแข่งขันระดับภาคมาถึง พวกผมตื่นเต้นมาก เพราะนี่เป็นบทบาทใหญ่ครั้งแรกในชีวิต และแล้วโชคชะตาก็ดลบันดาล ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร ได้เป็นตัวแทนภาคเข้าแข่งขันในระดับประเทศ ฝันที่ไม่กล้าฝันจากเด็กที่รู้จัก TO BE NUMBER ONE กลับมามีบทบาทในการทำงาน TO BE NUMBER ONE อย่างจริงจัง บทบาทนี้จึงเป็นเรื่องที่ทำนายสำหรับผมมาก แม้ช่วงเริ่มแรกจะรู้สึกหนักใจ แต่เพราะผมมีบุคลากรหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นแรงบันดาลใจที่จะขับเคลื่อนการดำเนินงานด้านการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในเยาวชนอย่างมุ่งมั่น และพระองค์ทรงเป็นเสมือนแสงทองส่องทางให้ผมก้าวเดินบนเส้นทาง TO BE NUMBER ONE อย่างภาคภูมิใจและมีเป้าหมาย

ผมเริ่มศึกษาและมีบทบาทในชมรม TO BE NUMBER ONE มากขึ้นในตำแหน่งผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร จนทำให้ผมมีความรู้ความเข้าใจในเรื่อง TO BE NUMBER ONE ที่มากพอสมควร ทำให้ผมได้เรียนรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิตอย่างที่ผมไม่เคยคิดเลยว่าในชีวิตของการเป็นนักเรียนจะมีโอกาสได้เรียนรู้ ผมไม่รู้ว่ตัวเองเริ่มรัก TO BE NUMBER ONE ตั้งแต่เมื่อไหร่ เพราะมารู้ตัวอีกทีผมก็รัก TO BE NUMBER ONE ไปจนสุดจิตวิญญาณของผมเสียแล้ว

อีกหนึ่งความภาคภูมิใจ คือ ผมได้เป็นตัวแทนจังหวัดขอนแก่นเข้าร่วมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 16 เมื่อปี 2558 นี่คือการแรกที่ทำให้ผมรู้ว่า TO BE NUMBER ONE เปิดโอกาสให้เยาวชนได้แสดงออกในสิ่งที่ตนรักอย่างเต็มศักยภาพ เปิดโอกาสให้เยาวชนได้มาเรียนรู้และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ทำให้ผมรู้ว่าถึงแม้จะเป็นสิ่งที่เราไม่เคยทำหรือไม่ถนัด แต่ถ้าเรากล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก และกล้าฝัน ก็ไม่มีอะไรไกลเกินฝันของเรา ส่งผลให้ค่ายครั้งนี้กลายเป็นชนวนไฟที่จุดประกายไฟฝันให้ผมมีแรงผลักดันที่จะสร้างสรรค์กิจกรรมในการณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่มีประโยชน์ และมีคุณค่า ให้เป็นที่ยอมรับและตราตรึงในดวงใจของเยาวชน ชุมชน และสังคมตลอดไป

หลังจากจบค่าย ผมได้รับตำแหน่งผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร ในระดับชั้น ม.5 ปฏิบัติหน้าที่เป็นเทียนไข TO BE NUMBER ONE ที่ไม่มีวันดับ เริ่มทอแสงส่องประกาย เพราะกิจกรรมของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร ได้รับความสนใจจากสมาชิกมากขึ้น จนทำให้การดำเนินงานมีผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม ทุกองค์กรทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนต่างชื่นชม สนับสนุน และร่วมมือร่วมใจกันพัฒนาเยาวชนด้วยความเข้าใจ เต็มใจ และสมัครใจ ทำให้เยาวชนที่เป็นเสมือนต้นกล้าได้รับการเติบโตและพัฒนาอย่างมีคุณภาพ มองเห็นคุณค่าในตัวเอง เป็นพลังและฟันเฟืองในการขับเคลื่อนงานณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างยั่งยืน ด้วยการพัฒนาชมรมฯ อย่างก้าวกระโดด ทำให้ผลการดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร เป็นที่น่าประทับใจจนส่งผลให้ได้รับคัดเลือกให้เป็นชมรมฯ ที่ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE จะเสด็จฯ เปิดชมรมและศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ณ โรงเรียนกัลยาณวัตร ในวันจันทร์ที่ 28 ธันวาคม 2558 ซึ่งถือเป็นพระกรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ และเป็นความปลาบปลื้มปิติ แก่สมาชิก TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตรเป็นอย่างล้นพ้น

ตั้งแต่คราข้างเหยียบนา พระยาเหยียบเมือง ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตรก็เข้าสู่ยุคทองที่เจิดจรัส หลังจากเก็บเกี่ยวประสบการณ์การประกวดอยู่นานกว่า 3 ปี ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร ก็ได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับที่ 3 ระดับประเทศ ประเภทชมรม TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้รับโล่รางวัลพระราชทานจากทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในมหกรรมเฉลิมฉลองครบรอบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE ปี 2560

ซึ่งนำความปลื้มปิติมาสู่สมาชิกและครอบครัว TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร ตลอดมา ถือเป็นรางวัลรากฐานที่แข็งแกร่งจนหมดสถานะนักเรียนของผมในช่วงต้นปี 2561 วันเวลาผ่านไปจนถึงปัจจุบันปี 2563 แม้ว่าผมจะเปลี่ยนสถานะจากคณะกรรมการบริหารชมรม สู่การเป็นที่ปรึกษารุ่นพี่ แต่สายเลือด TO BE NUMBER ONE ของผมยังคงเต็มเปี่ยม ผมยังคงกลับมาดูแลและช่วยเหลือครอบครัว TO BE NUMBER ONE ของผมอยู่เสมอ เพราะที่แห่งนี้คือบ้านที่แสนอบอุ่น คือครอบครัว คือมิตรภาพ คือสายใยรัก คือสายเลือด คือจิตวิญญาณ และคือลมหายใจของผม

ผมกับ TO BE NUMBER ONE เราสนิทกันมาร่วม 7 ปี เราต่างเรียนรู้ซึ่งกันและกันมาอย่างโชกโชน ผ่านร้อน ผ่านหนาว มีล้มบ้าง มีสำเร็จบ้าง แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา เพราะการเรียนรู้ล้วนทำให้เรารักและผูกพันกันอย่างเหนียวแน่น จนในที่สุดผมก็มี DNA เป็น TO BE NUMBER ONE ไปโดยปริยาย ผมไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้ผมประทับใจในโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้มากขนาดนี้ อาจเป็นเพราะวันที่ผมได้สัมผัสกับงาน TO BE NUMBER ONE จึงทำให้ผมรับรู้ได้ว่า “ผมเกิดมาเพื่อ TO BE NUMBER ONE โดยแท้จริง” ตั้งแต่ผมได้เริ่มทำงาน TO BE NUMBER ONE ในปี 2557 จนถึงปัจจุบันปี 2563 ผมได้มีโอกาสรับเสด็จ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี มามากกว่า 7 ครั้ง ทุกครั้งที่ผมได้รับเสด็จพระองค์ท่าน นั่นคือรางวัลอันล้ำค่าของชีวิตที่เติมเชื้อชวนไฟ TO BE NUMBER ONE ในใจของผมไปจนตราบนันต์ลมหายใจ และผมก็คงไม่ลืมที่จะถ่ายทอดความรู้สึกที่แสนประทับใจนี้ให้กับผู้อื่นได้รับรู้ด้วยเช่นกัน

ใครหลายคนเคยบอกว่าทำกิจกรรมแล้วทำให้การเรียนตกต่ำ แต่สำหรับผมกลับผกผัน เพราะ TO BE NUMBER ONE สอนให้ผมรู้จักแบ่งเวลา แบ่งความสำคัญ รู้จักบทบาทและหน้าที่ จึงทำให้ผมไม่เคยกังวลและได้รับคำติเตียนเรื่องเรียนเลยแม้แต่น้อยครั้งเดียว หากแต่กลับกลายมาเป็นคำชื่นชมในความสำเร็จและประโยชน์ที่เกิดต่อตัวของผมเอง ต่อเยาวชน โรงเรียน ชุมชนและสังคมมาอย่างมากมาย เริ่มตั้งแต่ตนเองมีทักษะในการดำรงชีวิต ครอบครัวมีความภาคภูมิใจ เพื่อนสามารถพึ่งพาได้ โรงเรียนเห็นความสำคัญ ชุมชนมีส่วนร่วม ส่งผลสุดท้ายให้สังคมให้การยอมรับยกย่อง สิ่งที่ผมกล่าวมาทั้งสิ้นไม่ได้เป็นการยกเมฆแต่ล้วนเป็นสิ่งที่เห็นผลในเชิงประจักษ์ เพื่อสะท้อนให้เห็นว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เยาวชนไทยมีความสามารถพร้อมที่จะเป็นพลเมืองของชาติและพลโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยแท้จริง

ก้าวสู่ปีที่ 18 ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ได้ดำเนินงานโดยมีเป้าหมายที่เน้นทำโดยเยาวชนเพื่อเยาวชน นี่จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำมาซึ่งความสำเร็จของ

โครงการ TO BE NUMBER ONE และทำให้โครงการก้าวเดินต่อไปได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนอย่างที่ไม่มีใครปฏิเสธได้ เพราะจากประสบการณ์ การดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกัลยาณวัตร ที่ได้เน้นการดำเนินงานโดยเยาวชนเพื่อเยาวชน เพราะเล็งเห็นว่าเยาวชนจะเข้าใจซึ่งกันและกัน และสามารถเข้าหากันได้โดยไม่มีความกังวลหรือหวาดกลัว ดังนั้นหากกิจกรรมใดที่เยาวชนทำเพื่อเยาวชนแล้ว มักเป็นกิจกรรมที่มีผลลัพธ์อย่างเป็นรูปธรรม และปรากฏผลลัพธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ผ่านกระบวนการทำงานตามหลักการ 3 ก และ 3 ย จนทำให้ผมกล่าวได้อย่างเต็มภาคภูมิว่าปัจจุบันจุดเด่นของโครงการ TO BE NUMBER ONE คือ การสร้างเยาวชน เพื่อให้เยาวชนทำเพื่อเยาวชนอย่างแท้จริง

ทศวรรษที่ 3 ของ โครงการ TO BE NUMBER ONE ผมมีความคาดหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเยาวชนไทย ทุกคนจะต้องเก่ง ดี มีความสุข และมีทักษะทางสังคม (social skills) ภายใต้กิจกรรมที่สร้างสรรค์ลักษณะ Play and Learn โดยบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนอย่างจริงจัง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน นำพาเยาวชนไทยที่จะเป็นพลังและพลเมืองสำคัญในอนาคตของชาติให้ก้าวไปสู่ฝั่งฝันด้วยความภาคภูมิใจ มีคุณค่า และมีโอกาสในการพัฒนาทักษะของตนอย่างเต็มที่ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และสังคม ผมในฐานะสายเลือด TO BE NUMBER ONE ขอเป็นอีกหนึ่งพลังในการขับเคลื่อนเพื่อสร้างสรรค์กิจกรรมที่มีประโยชน์และสืบสานพระปณิธานขององค์ประธานโครงการให้คงอยู่และสืบทอดกันจากรุ่นสู่รุ่น เป็นโครงการที่สานฝันให้แก่เยาวชนตามคำขวัญ “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ตลอดไป

เพราะมี TO BE NUMBER ONE จึงทำให้ผมในทุกวันนี้ วันที่ผมมีจุดหมายที่ชัดเจนในชีวิต มีความฝันและมุ่งมั่นที่จะเดินตามฝันจนกว่าจะถึงเส้นชัยอย่างสง่างามเป็นเชื้อไฟที่พร้อมจะจุดประกายให้แก่ชนวนไฟ TO BE NUMBER ONE ทุกรุ่น อย่างไม่มีวันดับ คอยเติมเชื้อไฟให้เหล่าชนวนด้วยความมุ่งมั่นหวังที่จะเห็นเยาวชนไทยเป็นต้นแบบเยาวชนที่เก่งและดี และพัฒนาชนวนไฟ TO BE NUMBER ONE ทุกรุ่นให้แกร่งกล้าและพร้อมที่ก้าวสู่การเป็นเชื้อไฟแห่งฝันและอนาคตต่อไป

ผู้เขียน
นายทักษ์ดนัย เชื้อสะอาด
สมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนปทุมพิทยาคม จังหวัดอุบลราชธานี

เคยสงสัยกันหรือไม่ว่า “คุณค่าในตัวเองคืออะไร ?” คำถามที่ค้างคาใจผมมาตลอด จนได้มาพบกับโครงการที่ชื่อว่า TO BE NUMBER ONE ที่ช่วยให้คำตอบกับคำถามนี้ เริ่มต้นก่อนที่จะได้รู้จักกับโครงการณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ผมได้อาสาเข้าไปเป็นแกนนำต่อต้านยาเสพติดของโรงเรียน และได้มีโอกาสเข้าอบรมพัฒนาศักยภาพแกนนำต่อต้านยาเสพติด ซึ่งการอบรมในครั้งนี้ก็ทำให้ผมได้รู้จักกับชมรมทูปีนัมเบอร์วัน ได้เข้าใจหลักการดำเนินงานและองค์ประกอบของโครงการทูปีนัมเบอร์วัน คือ หลัก 3 ก. กรรมการ กองทุน กิจกรรม โดยกิจกรรมประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ที่มีความหมายและหลักการอย่างลึกซึ้ง ที่เกื้อหนุนให้ชมรมทูปีนัมเบอร์วันดำเนินงานได้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย ตามแนวทางที่ว่า “กรรมการเข้มแข็ง กองทุนมั่นคง กิจกรรมเข้มข้น”

เมื่อผมเป็นแกนนำต่อต้านยาเสพติดอย่างเต็มตัวแล้วก็มีภารกิจต่างๆ ตามมามากมายให้ได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองตลอดเวลา การเป็นวิทยากรให้ความรู้แก่สมาชิกทูปีนัมเบอร์วัน คือภารกิจหนึ่งที่สำคัญและน่าภูมิใจอย่างมาก การเป็นวิทยากรนี้ทำให้ผมได้พบปะและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสมาชิกในเรื่องต่างๆ มากมาย เช่น การณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างไรให้ยั่งยืน เรามีการจัดกิจกรรมเสี่ยงตามสายให้ความรู้แก่สมาชิกทุกวัน มีการจัดกิจกรรมเนื่องในวันสำคัญต่างๆ เช่น วันงดสูบบุหรี่โลก วันต่อต้านยาเสพติดสากล เพื่อกระตุ้นให้สมาชิกตระหนักถึงพิษภัยของยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา และยังมีเว็บไซต์และแฟนเพจให้สมาชิกได้ติดตามได้ตลอด 24 ชั่วโมง เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจและทันสมัยเข้ากับยุคดิจิทัลอย่างลงตัวเท่านี้ยังไม่พอเมื่อเราสร้างกระแสได้แล้วเราต้องมีการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่สมาชิกของเราผ่านการอบรมคุณธรรมจริยธรรม รายการธรรมสวัสดี มีการจัดตั้งศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ให้บริการปรึกษา สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ เกรดตกไม่ต้องกังวล เรียนหนักเรามีกิจกรรมผ่อนคลาย ร้อง เล่น ดนตรี กิจกรรมฝึกทักษะต่างๆ และยังมีการจัดทำหนังสือเล่มเล็กต่อต้านยาเสพติด การจัดทำโปสเตอร์ณรงค์ต่อต้านยาเสพติดผ่านโซเชียลมีเดีย การถ่ายทอด DNA TO BE NUMBER ONE เป็นการ

ถ่ายทอดความรู้จากรุ่นสู่รุ่นอย่างอบอุ่น เพื่อให้ชมรมฯ ได้มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง จนเกิดเป็นพลังและถือเป็นการสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดที่ยั่งยืน เรามีเครือข่ายทั้งในโรงเรียน ชุมชน และเครือข่ายต่างประเทศ

การพัฒนาสมาชิกทูปีนัมเบอร์วันนั้น มีกิจกรรมที่สำคัญอีกอย่างที่ผมได้มีส่วนร่วม นั่นก็คือ ค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สุขุมวิท หนึ่ง รุ่นที่ 13 ผมได้พบกับ เพื่อนสมาชิกจากทั่วประเทศ ได้ทำกิจกรรมต่างๆ ภายในค่าย ทั้งฝึกเต้น ร้องเพลง ฝึกภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ได้ทำกิจกรรมพัฒนา EQ กิจกรรมผจญภัย วัยน้ำร่วมกันกับเพื่อนๆ เป็นค่ายที่สนุกมาก ได้ทั้งสาระ ความรู้ ประสบการณ์ที่สามารถนำกลับมาพัฒนาชมรมของผม ได้เป็นอย่างดี ครั้งหนึ่งผมได้เป็นตัวแทนชมรมฯ เข้าร่วมรับเสด็จองค์ประธานโครงการ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในโอกาสที่พระองค์ทรงเสด็จ เปิดศูนย์เพื่อนใจทูปีนัมเบอร์วัน ณ จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ผมได้ชื่นชมพระบารมี ขององค์ประธานโครงการอย่างใกล้ชิด ณ ห้องทรงงานของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรง พระราชทานพระอนุญาตให้สมาชิกชมรมทูปีนัมเบอร์วัน ได้ทูลถามคำถามหรือปัญหาส่วนตัว เพื่อขอคำแนะนำจากพระองค์ท่าน โดยพระองค์ก็ทรงพระราชทานคำแนะนำแก่สมาชิกฯ ได้อย่างน่าประทับใจ นับเป็นขวัญและกำลังใจแก่พวกเราชาวทูปีนัมเบอร์วัน ความรู้พร้อม ขวัญกำลังใจพร้อม ผมและสมาชิกในชมรมฯ ก็พร้อมที่จะเฝ้าฉายอย่างภาคภูมิใจในงาน มหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE เราได้ผ่านการคัดเลือกจากระดับ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เข้านำเสนอผลงานในระดับประเทศ แต่ก่อนที่จะถึงงาน มหกรรมรวมพลฯ เราต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการติดตามและประเมินผล เพื่อตรวจเยี่ยมและลงพื้นที่เพื่อดูการทำงานจริงของชมรมฯ ซึ่งก็ผ่านไปได้ด้วยดี ชมรมฯ ของเราได้จัดบูธกิจกรรมแสดงผลการดำเนินงานของชมรมฯ แสดงความสามารถของ สมาชิกด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง การแสดง การเต้น และด้านวิชาการ การให้ความรู้ถึงอันตรายของยาเสพติด การทำอาหาร การประดิษฐ์สิ่งของเพื่อหารายได้เข้าชมรมฯ ซึ่งงานวันนั้นก็ผ่านไปอย่างสมบูรณ์คณะกรรมการติดตามและประเมินผลประทับใจ และได้เห็นถึงความเข้มแข็งของชมรมฯ

ในที่สุดวันงานมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE ก็มาถึงเรา ออกเดินทางจากจังหวัดอุบลราชธานีกันตั้งแต่เช้ามืด ถึงสถานที่จัดงานก็มีค่าน้ำพอดี เราได้ ช่วยกันขนของที่นำมาเพื่อจัดแสดงในงานอย่างแข็งขัน เหมือนงานที่ช่วยเหลือนกัน ซึ่งเป็น เช่นนี้ทุกปี พอวันรุ่งขึ้นเราช่วยกันจัดบูธตกแต่งบูธกิจกรรมอย่างสวยงาม พร้อมที่จะแสดง ให้กับเพื่อนสมาชิกทั่วประเทศได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ที่หน้าบูธของเราก็ได้มี

การแสดงเต้น Cover Dance, B-Boy ซึ่งได้รับเสียงฮือฮาจากผู้เข้าชมจำนวนมาก และยังมี การโชว์ร้องเพลงของ Mr. และ Miss. TO BE NUMBER ONE คนเก่งของเราอีกด้วย ภายในบูธจะมีคณะกรรมการของชมรมฯ คอยแนะนำและอธิบายกระบวนการทำงาน ของชมรมฯ และนำเสนอผลการดำเนินงานให้ผู้เข้าชมได้รับชมด้วย ซึ่งผมก็เป็นหนึ่งในผู้รับผิดชอบในส่วนนี้ สำหรับการนำเสนอผลงานที่เวทีใหญ่นั้นในแต่ละปี ชมรมฯ ของเราก็มักมีการกำหนดธีมในการแสดงมากมาย เช่น ฟุตบอลต่อต้านยาเสพติด สัมตำลิลาด้าน ยาเสพติด ลมหายใจสะอาดปราศจากควันบุหรี่ ซึ่งเราก็ได้ทำเต็มที่เพื่อแสดงให้กรรมการ ได้เห็นถึงความพยายาม ความเข้มแข็ง ความมุ่งมั่นที่ไม่หยุดยั้งของชมรมฯ

เหตุการณ์ต่างๆ เหตุการณ์ที่ได้รับจากชมรมทูปีนัมเบอร์วัน ทำให้ผมคนนี้เปลี่ยนไป มีความกล้าคิด กล้าพูด กล้าแสดงออกในทางที่สร้างสรรค์เพิ่มเป็นอย่างมาก จนผมคนนี้ได้ก้าวขึ้นมาทำหน้าที่ประธานชมรมทูปีนัมเบอร์วันของโรงเรียน การปฏิบัติหน้าที่ประธาน ชมรมฯ เป็นสิ่งที่ท้าทายอย่างมากสำหรับตัวของผม การได้ก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำ สิ่งแรกที่ต้องมีมากขึ้นก็คือ ความรับผิดชอบและซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ กิจกรรมและประสบการณ์ การทำงานกับชมรมทูปีนัมเบอร์วันที่ผ่านมาเป็นสิ่งที่หล่อหลอมให้ผมสามารถปฏิบัติ หน้าที่ได้อย่างเต็มกำลังความสามารถ ร่วมมือร่วมใจกับสมาชิกของชมรมฯ ผลักดันให้เกิด กิจกรรมที่สร้างสรรค์ มีการขยายเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดองค์ความรู้การสร้าง เครือข่ายแบบบูรณาการ “หนึ่งอำเภอ หนึ่งเครือข่าย” โดยใช้หลัก 3 สร้าง 3 ให้ ดังนี้ 3 สร้าง คือ สร้างความเข้าใจ สร้างความมั่นใจ สร้างพลัง และ 3 ให้ คือ ให้ความรู้ ให้ความรัก ให้กำลังใจ ทำให้เกิดเครือข่ายชมรมทูปีนัมเบอร์วันที่แข็งแกร่ง หลากหลาย และยังยืน ตลอดเวลา 18 ปีที่ผ่านมาโครงการทูปีนัมเบอร์วันได้ตอบคำถามที่ผมสงสัยว่าคุณค่า ในตัวเองคืออะไร? ผ่านการทำกิจกรรมร่วมกันกับชมรมฯ โดยชมรมฯ สอนให้ผมเรียนรู้ที่จะ ยอมรับและมั่นใจในความสามารถของตนเองที่มี พยายามชื่นชมตนเองและรู้จักเห็นคุณค่า ในตนเอง และบอกกับตนเองในสิ่งที่ดีๆ มีกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ชมรมฯ พัฒนาศักยภาพ ของผมจนสามารถหาสิ่งที่ตนเองทำได้ดี เกิดความรู้สึกดีและมีความสุข ซึ่งช่วยให้ผมมี ความมั่นใจเพิ่มขึ้นและกล้าที่จะทดลองกระทำการสิ่งใหม่ๆ ชมรมฯ สอนให้ผมมีความรับผิดชอบต่อ ความรู้สึกของตนเอง ไม่กลัวการวิพากษ์วิจารณ์จากบุคคลอื่นและยอมรับความผิดพลาด ที่เกิดขึ้นกับตนเอง พร้อมนำมาปรับปรุงแก้ไขจนประสบผลสำเร็จ นอกจากนี้ยังมีเพื่อนๆ สมาชิกทั้งในโรงเรียนและทั่วประเทศที่คอยเป็นแรงใจสนับสนุนไว้วางใจและพูดคุยได้ อย่างเปิดเผย ผ่านการพบปะกันในงานมหกรรมรวมพลสมาชิกทูปีนัมเบอร์วัน ค่ายพัฒนา สมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง และสื่โซเชียลมีเดียต่างๆ จนเกิดเป็น พลังที่ยั่งยืน

ผู้เขียน

นายชิตพล โสภากันท์

นักเรียนโรงเรียนแพทย์ โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ อินเตอร์เนชั่นแนล
สมาชิกชมรมทูบีนัมเบอร์วันโรงเรียนคำชะอีวิทยาคาร

หลากหลายภาพความทรงจำและเรื่องราวดีๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของเรา แม้จะผ่านวันเวลามาเนิ่นนาน หลายสิ่งหลายอย่างรอบๆ ตัวที่เปลี่ยนแปลงไป แต่ภาพจำของเรื่องราวเหล่านั้นก็ยังคงอยู่ เหมือนหนังสือแห่งความทรงจำที่รอเรามาเปิดอ่านอีกครั้ง ผมจำได้ว่าเมื่อ 18 ปีก่อน กิจกรรมเวลาว่างหลังเลิกเรียนของพวกผมกับเพื่อนๆ ที่ขาดไม่ได้ คือ การรวมตัวกันที่ห้องกิจกรรมนักเรียน นอกจากได้รวมตัวกันเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แล้ว กิจกรรมต่างๆ ที่เราทำร่วมกันนั้นช่วยหล่อหลอมความผูกพันในกลุ่มเพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้อง จนเกิดกิจกรรมดีๆ หลายกิจกรรมที่เราได้ทำร่วมกัน หนึ่งในนั้นก็คือ “กิจกรรมร่วมนรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน” ซึ่งเป็นกิจกรรมในรูปแบบของนักเรียนไม่ว่าจะเป็นร้อง เล่น เต้น รำ จนเมื่อมีการจัดตั้งโครงการทูบีนัมเบอร์วันในพระดำริขององค์ประธานโครงการ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในปี 2545 หลังจากนั้นโรงเรียนของเราก็ได้เข้าร่วมโครงการและจัดตั้งเป็น “ชมรมทูบีนัมเบอร์วันคำชะอีวิทยาคาร” ขึ้นมา เมื่อปี 2546

โดยปกติแล้วช่วงเวลาว่างหลังเลิกเรียนหนังสือ คือการกลับไปช่วยงานครอบครัว ตามประสาเด็กต่างจังหวัด แต่บางเวลาพวกผมก็จะรวมตัวกันหลังเลิกเรียนอยู่ที่โรงเรียน เพื่อตีหนังสือช่วงเตรียมสอบบ้างช่วยเตรียมงานกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียนบ้าง หรืออาจจะอยู่เล่นดนตรีเล่นกีฬาด้วยกันกับเพื่อนๆ กิจกรรมเหล่านั้นนอกจากมันจะมีประโยชน์ในตัวของมันเองที่พวกเราได้รับจากมันจริงๆ แล้ว ยังมีประโยชน์ทางอ้อมที่พวกเราอาจนึกไม่ถึง เพราะนอกจากการที่เราได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่าแล้วนั้น ช่วงเวลาในกิจกรรมเหล่านั้นยังทำให้เราได้เกิดการเรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคม การรับฟังซึ่งกันและกัน การหาวิธีแก้ปัญหาาร่วมกันในคนหมู่มาก ท้ายที่สุดแล้วเราจะมีความรักความเข้าใจกัน และเกิดความผูกพันกันตลอดไป นี่แหละครับภาพความทรงจำที่สวยงามของผมเมื่อ 18 ปีก่อนที่ผมไม่เคยลืมจนถึงทุกวันนี้ เราเริ่มด้วยความผูกพันในกลุ่มเพื่อน รุ่นพี่รุ่นน้อง และครูอาจารย์ที่คอยดูแลพวกเรา ทุกๆ กิจกรรมที่เราได้ทำร่วมกัน จึงเต็มไปด้วยความสุข เราสุขใจทุกครั้งที่ได้ทำงานร่วมกัน จนถึงวันนี้ผมยังสุขใจทุกครั้งที่ได้กลับเข้าไปร่วมงานของชมรมทูบีนัมเบอร์วันของโรงเรียน ผมจำได้ว่าในตอนนั้นก่อนที่

โรงเรียนของเราจะก่อตั้งชมรมทูปีนัมเบอร์วันของโรงเรียนในปี 2546 เราเริ่มต้นมาจากกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน จนเมื่อมีโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (TO BE NUMBER ONE) ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ซึ่งเป็นโครงการที่เป็นแนวทางให้ชมรมทูปีนัมเบอร์วันโรงเรียนคำชะอี วิทยาการของเราได้ศึกษาเพื่อนำมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินงานของชมรมนับตั้งแต่จัดตั้งชมรมเป็นต้นมา ทุกๆ ครั้งที่เราดำเนินงาน ทุกๆ กิจกรรมของชมรมทูปีนัมเบอร์วันโรงเรียนคำชะอีวิทยาการ เรายึดแบบอย่างการดำเนินงานตามโครงการหลักเสมอมา ตั้งแต่การรวมตัวของสมาชิกเพื่อจัดตั้งชมรม เราใช้หลักการความสมัครใจเข้าร่วม เพราะถือว่าความสมัครใจของสมาชิกในชมรมจะทำให้ทุกๆ คนสนุกกับการเข้าร่วมกิจกรรม และส่งผลให้กิจกรรมของชมรมเรานั้นประสบความสำเร็จได้ดีเสมอมา เพราะนอกจากกิจกรรมหลักตามวัตถุประสงค์ของโครงการที่มุ่งเน้นให้เยาวชนห่างไกลจากยาเสพติดแล้ว เรายังเปิดโอกาสให้ทุกคนมีเวทีในการแสดงความสามารถในทางที่ถูกต้อง ในขณะที่เราดำเนินกิจกรรมของชมรมนั้น สมาชิกของเรามีความรู้ความสามารถที่แตกต่าง เราเปิดให้มีเวทีที่ทุกคนจะได้แสดงออก ทั้งร้องเพลง เต้นเข้าจังหวะ จนเพื่อนๆ พี่ๆ น้องในชมรมของเรามีทีมเต้น Aerobic and dancercise เข้าร่วมการประกวดกับทางโครงการในหลายๆ ปี นอกจากนั้นเรายังมีสมาชิกของชมรมที่มีความสามารถด้านกีฬาได้เข้าร่วมแข่งขันในรายการต่างๆ มากมาย ถือว่าเป็นผลพลอยได้จากวัตถุประสงค์หลักของโครงการ นอกจากการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของชมรมที่เปิดโอกาสให้ผู้สนใจได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกใหม่เพิ่มมากขึ้น จนเมื่อเรามีจำนวนสมาชิกที่มากขึ้นก็ส่งผลให้เรามีกิจกรรมที่หลากหลายขึ้น จนเกิดภาพความประทับใจในความเติบโตของการทำงานกับชมรมทูปีนัมเบอร์วันของเรา สิ่งแรกเลยคือเราทุกคนได้ร่วมเฝ้ารับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการที่เสด็จเยี่ยมสมาชิกทูปีนัมเบอร์วันจังหวัดมุกดาหารเป็นครั้งแรกที่วิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชินีมุกดาหาร ผมยังจำภาพในวันนั้นได้ไม่เคยลืมเลย ในงานวันนั้นเป็นแรงผลักดันให้เรามุ่งมั่นที่จะดำเนินงานของชมรมทูปีนัมเบอร์วันโรงเรียนคำชะอีวิทยาการให้มีความพัฒนามากขึ้น เราศึกษาดูงานจากหลายๆ ชมรมตัวอย่าง ปรับปรุงรูปแบบกิจกรรมการดำเนินงานของชมรมให้มีความแปลกใหม่น่าสนใจ ยังส่งผลให้สมาชิกของชมรมเราเพิ่มมากขึ้น ผลของความมุ่งมั่นของพวกเราส่งผลให้เราได้รับรางวัลชมรมทูปีนัมเบอร์วันดีเด่นของจังหวัดในทุกๆ ปี จนผมสำเร็จการศึกษามา เราก็ส่งต่อการดำเนินงานจากรุ่นสู่รุ่นเพื่อให้การดำเนินงานของชมรมเราดำเนินการได้อย่างต่อเนื่อง

จากรางวัลดีเด่นระดับจังหวัด รุ่นน้องๆ ก็สามารถเข้าร่วมประกวดระดับภูมิภาค จนถึงระดับประเทศ และในวันแห่งความภาคภูมิใจของชมรมทูปಿನမ်เบอร์วันคำชะอีวิทยาการของเราอีกครั้งก็เมื่อครั้งที่เราได้เฝ้ารับเสด็จองค์ประธานโครงการ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ได้ทรงเมตตาต่อชมรมทูปಿನမ်เบอร์วันโรงเรียนคำชะอีวิทยาการในการเสด็จเปิดศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ณ โรงเรียนคำชะอีวิทยาการของเรา ในวันนั้นแม้ผมจะจบการศึกษาออกมาแล้วแต่ผมก็ปลื้มใจที่ได้เฝ้าฯพระองค์อีกครั้งในฐานะศิษย์เก่า และเป็นวันที่สมาชิกชมรมของเรายินดีเป็นอย่างยิ่ง ทุกวันนี้ผมยังดีใจทุกครั้งที่ได้เข้าไปร่วมกิจกรรมของชมรมทูปಿನမ်เบอร์วันของโรงเรียน ทั้งการต้อนรับคณะกรรมการติดตามการดำเนินงานรอบล่งพื้นที่ระดับประเทศ และการจัดนิทรรศการในงานมหกรรมรวมพลสมาชิกทูปಿನမ်เบอร์วันระดับประเทศที่ชมรมของเราเข้ารอบมาผมได้มีโอกาสไปช่วยงาน พบเจอและพูดคุยกับคุณครูและน้องๆ ของชมรมเป็นประจำทุกปี หรือจะไปร่วมเชียร์ทูปಿನမ်เบอร์วันไอดอลกับรุ่นพี่ของจังหวัดอื่นๆ ที่เข้าร่วมแข่งขัน ความรู้สึกเหมือนตอนที่ผมได้ทำกิจกรรมเมื่อครั้งที่ยังเรียนอยู่ ทุกๆ กิจกรรมที่ได้ทำกับทูปಿನမ်เบอร์วันมันคือความสุขเสมอ แม้จะผ่านวันเวลามานาน

เมื่อลองมองย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นที่ผมได้ก้าวเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นสมาชิกชมรมทูปಿನမ်เบอร์วันโรงเรียนคำชะอีวิทยาการจนผมสำเร็จการศึกษาออกมาแล้วออกมาสู่โลกของวัยทำงาน ผมคิดเสมอว่าผมโชคดีที่ได้เป็นสมาชิกของโครงการทูปಿನမ်เบอร์วัน โชคดีที่ได้ทำงานกับเพื่อนๆ น้องๆ คุณครูที่ปรึกษาชมรมทูปಿನမ်เบอร์วันโรงเรียนคำชะอีวิทยาการแห่งนี้ เพราะกิจกรรมดีๆ ของชมรมที่ผมได้มีโอกาสเข้าร่วมทั้งการเป็นผู้นำกลุ่มเยาวชนต่อต้านยาเสพติด ร่วมกันปลูกจิตสำนึกที่ดีต่อสังคม การสอนให้ทุกคนรู้คุณค่าต่อตัวเองและผู้อื่น พาชมรมเข้าร่วมประกวดชมรมทูปಿನမ်เบอร์วันดีเด่น เพื่อเปิดโอกาสให้ชมรมของเราได้เรียนรู้และพัฒนาต่อยอดต่อไป จัดตั้งศูนย์รับฟังความคิดเห็น และที่ปรึกษาให้กับเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในโรงเรียนของเราเอง กิจกรรมเหล่านี้ล้วนมาจากหลักการของโครงการทูปಿನမ်เบอร์วันที่ต้องการรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด นอกจากจะโชคดีที่ตัวผมและเพื่อนๆ มีกิจกรรมดีๆ ที่ทำ ทำให้เราไม่ไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว เรายังสามารถไปพูดคุยชักชวนเพื่อนๆ ที่อาจเคยหลงผิดให้กลับตัวกลับใจ แนะนำแนวทางอื่นๆ ให้เขาเหล่านั้นกลับเข้ามาสู่สังคมได้อย่างมีความสุข อีกทั้งเมื่อเราทำกิจกรรมร่วมกันเราก็คงมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันมีจิตใจที่ดีต่อกัน รักและผูกพันกันกับเพื่อนๆ และคุณครู โดยที่ไม่่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนเราก็คงยังมอบสิ่งดีๆ ให้กันเสมอมา นอกจากนั้นผมยัง

พูดได้เสมอว่าการเป็นคนทำกิจกรรมทำให้ผมและเพื่อนๆ ได้มีโอกาสเพิ่มพูนทักษะชีวิตของเราไปในตัว สุดท้ายแล้วเราจะสามารถนำไปใช้กับชีวิตในวันข้างหน้าทั้งในการเรียนมหาวิทยาลัยและการใช้ชีวิตในวันทำงานได้ ผมภูมิใจทุกครั้งที่ได้กลับไปเยี่ยมชมรมและเยี่ยมโรงเรียนแล้วยังเห็นน้องๆ รุ่นหลังยังคงยึดหลักการทำงานของโครงการทูปีนัมเบอร์วัน และยังคงสานต่อภารกิจของชมรมของเรา โดยที่เราไม่รู้ว่าจะต้องทำงานนี้ไปถึงเมื่อไหร่ และท้ายที่สุดแล้วทุกคนจะได้ภาคภูมิใจเหมือนอย่างที่ผมเป็น ที่ครั้งหนึ่งเราหลายๆ คนเคยเป็นสมาชิกและสร้างสรรค์กิจกรรมชมรมทูปีนัมเบอร์วันของโรงเรียนเราขึ้นมาเหมือนที่ทุกครั้งที่ผมยังคงได้เห็นรูปถ่ายของผมในวันรับเสด็จทูลกระหม่อมฯ เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วซึ่งเป็นภาพที่ประทับใจที่สุด ทุกครั้งครูจะแนะนำรุ่นน้องหรือคนอื่นๆ ว่าพวกผมเป็นรุ่นบุกเบิกงานทูปีนัมเบอร์วันของชมรม ทำให้ภาพเมื่อตอนผมกับเพื่อนๆ ทำกิจกรรมต่างๆ ยังคงเด่นชัดไม่หายไปไหนเลย บวกกับภาพความดีใจเมื่อครั้งที่น้องๆ ชมรมทูปีนัมเบอร์วันโรงเรียนคำชะอีวิทยาได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับหนึ่งกลุ่มดีเด่นชมรมทูปีนัมเบอร์วันในสถานศึกษาเมื่อปี 2561 มันเป็นภาพความประทับใจและรางวัลแห่งความสำเร็จ รางวัลที่ทำให้คนทำงานหายเหนื่อย และยังทำให้เราเห็นคุณค่าของโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เรารักเสมอมา

ด้วยเพราะหลักการของโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มุ่งเน้นธรรมรงค์แก้ไขปัญหายาเสพติด ปลุกฝังให้เยาวชนมีภูมิคุ้มกันทางจิตใจและมีทักษะในการดำเนินชีวิตที่ดีเป็นเวลา 18 ปีแล้วที่โครงการนี้ให้โอกาสคนได้มีชีวิตใหม่ ให้เยาวชนมีโอกาสได้แสดงออกอย่างมีจุดเป้าหมาย เหมือนที่พวกผมและเพื่อนๆ ได้มีโอกาสเมื่อ 17 ปีที่แล้วที่ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งผู้ร่วมก่อตั้ง ผู้ร่วมบุกเบิกในการดำเนินงานตามโครงการหลักของชมรมให้ประสบความสำเร็จ ที่พวกผมกล้าพูดว่าชมรมของเราประสบความสำเร็จเพราะสามารถบรรลุเป้าหมายในการเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในโรงเรียนและชุมชน และเรายังสามารถดำเนินการต่อเนื่องจากรุ่นสู่รุ่น สร้างความภาคภูมิใจในตัวเองและสังคมรุ่นแล้วรุ่นเล่าและที่สำคัญเรายังอยู่กับทูปีนัมเบอร์วันไม่เคยหายไปไหน เพราะทูปีนัมเบอร์วันยังอยู่ในใจพวกเราเสมอ ต่อให้จะเรียนจบหรือออกไปทำงานกันแล้ว เรายังคงภาคภูมิใจในความ เป็นทูปีนัมเบอร์วัน ให้สมกับคำที่ว่าเด็กทูปีนัมเบอร์วันคำชะอีฯ ได้ดีกันทุกคน

ผู้เขียน
นางสาวกัญญาณัฐ อดิการ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทุ่งโพธิ์วิทยา
แกนนำนักเรียนชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนทุ่งโพธิ์วิทยา
จังหวัดพังงา

17 ปี ทุ่งโพธิ์ TO BE ที่ก่อตั้ง รวมพลังสู่ทางสว่างไสว
3 ยุทธศาสตร์ทศปฐพีคือธงชัย พร้อมก้าวไปเพื่อ TO BE NUMBER ONE
นวัตกรรมสอดคล้อง 3 ยุทธศาสตร์ตามรอยพระบาททูลกระหม่อมพระจอมขวัญ
เสริมองค์ความรู้สร้างเครือข่ายไปด้วยกัน เพื่อเรานั้น “เป็นหนึ่งไม่พังยา”

มนุษย์เรานั้นเปรียบเสมือนต้นไม้ที่พร้อมจะบานสะพรั่งแตกกิ่งก้านสาขา เพื่อรอเวลาอันสวยงามซึ่งกว่าจะออกดอกออกผลในช่วงชีวิตต้องผ่านการดูแลที่แตกต่างกัน ดังคำกล่าวที่ว่า “หวานพีชเช่นไร ย่อมได้ผลเช่นนั้น” หากเป็นพืชดอกเราควรให้การดูแลเกี่ยวกับดอกเป็นพิเศษ แต่ทว่าต้นไม้บางต้นก็ไม่ได้เจริญเติบโตอย่างที่หวังเพราะมีอุปสรรคที่ต้องเผชิญในชีวิตจริง บางคนอาจเจออุปสรรคในชีวิตทางด้านตัวเองและการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันของครอบครัว นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเลือกเส้นทางเพื่อเป็นตัวกำหนดชีวิตไปในทางที่เหมาะสมหรือไม่ เพราะในปัจจุบันสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงไปหลายอย่างทั้งในด้านบวกและด้านลบ หากมนุษย์เรานั้นเลือกด้านดีชีวิตจะไปสู่เป้าหมายที่กำหนด แต่หากเลือกด้านลบชีวิตก็จะเจอกับปัญหา

ปัญหานั้นล้วนมีอยู่หลากหลาย อาทิ ปัญหายาเสพติดที่ยังคงปรากฏอยู่ในสังคมทุกวันนี้เป็นปัญหาระดับชาติ ที่เราทุกคนต้องมีส่วนร่วมช่วยกันแก้ปัญหายอย่างจริงจัง เพราะมันเป็นเรื่องร้ายที่จะแทรกแซงบุคคลจำนวนไม่น้อย ซึ่งนับวันมีการแพร่ระบาดในทุกพื้นที่และยิ่งทวีคูณความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพประชากรที่ช่วยเป็นแรงผลักดันให้กับประเทศไทยเราต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มเสี่ยงอันดับหนึ่ง เนื่องจากเป็นวัยที่อยากรู้อยากลองสิ่งใหม่ๆ แต่ขาดการควบคุมอารมณ์ รวมทั้งการรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกายและจิตใจ หากขาดคำชี้แนะที่ดีจากบุคคลภายในครอบครัว กลับกันถ้าคนที่มียผลต่อพวกเขาไม่สามารถให้คำแนะนำที่ถูกต้องกับเขาได้ สักวันจะเดินเข้าหาสิ่งไม่ดีในภายหน้า ดังนั้นหากเราทุกคนมีการวางแผนชีวิตที่ดี ทำให้เขามีเกราะปกป้องความชั่วร้ายจากสิ่งเหล่านี้

TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมีพุทธระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเป็นองค์ประธาน ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทยอย่างแท้จริง จึงทรงก่อตั้งโครงการขึ้นเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ. ศ. 2545 โดยมีพระประสงค์ในการมุ่งเน้นและรณรงค์ในกลุ่มเป้าหมายหลัก คือวัยรุ่นและเยาวชนที่มีอายุในช่วงประมาณ 6 - 24 ปี เป็นช่วงวัยที่เสี่ยงที่จะเดินทางไปทางผิด ซึ่งทางเรา “ชมรมทูบินัมเบอร์วันโรงเรียนทุ่งโพธิ์วิทยา จังหวัดพังงา” ได้เป็นส่วนหนึ่ง ในการดูแลส่งเสริมภูมิคุ้มกันเชิงชวนกลุ่มเด็กนักเรียนมาเป็นแกนนำ ได้เข้าร่วมแข่งขัน ในระดับภาคใต้และระดับประเทศในการแข่งขันชมรม TO BE NUMBER ONE ของทุกปี นอกจากนี้ยังมีการขยายผลส่งต่อให้กับกลุ่มภาคีเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างจำนวนสมาชิก ของคนทูปีที่มีคุณภาพ

โครงการ TO BE NUMBER ONE เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนอย่างพวกเรา ได้แสดงความสามารถและทำกิจกรรมร่วมกันหลากหลาย การทำงานส่วนรวมในหมู่คณะ ที่มีความแตกต่าง จึงทำให้รู้จักคำว่า มิตรภาพ มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้เด็กและเยาวชน สามารถมีจุดยืนที่ชัดเจนภายในสังคม เลือกที่จะเปิดโอกาสให้ “ตัวเองเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง ในชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน ทำให้ได้เรียนรู้ประสบการณ์หลายอย่าง” เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงที่กำลังเริ่มต้นในมหาวิทยาลัย รุ่นพี่ทูปีของพวกเราได้รับจาก การเข้าร่วมประกวดแข่งขัน อาทิ (เข้าร่วมแข่งขันชมรมฯ ระดับประเทศ, ประกวดเยาวชน ดันแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE ซึ่งพวกเรามีโครงการเป็นสิ่งหนุนนำในการเข้ารับ การศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัย

เมื่อต้นปีที่ผ่านมาพวกเราได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานชมรมทูบินัมเบอร์วัน เป็นครั้งแรก เนื่องจากรุ่นพี่แกนนำเดิมต้องร่นอายุเกี่ยวกับการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ทางโรงเรียนจึงได้คัดเลือกคณะทำงานใหม่เพื่อสืบสานเจตนารมณ์จากรุ่นสู่รุ่น เพื่อเข้าร่วม กิจกรรมนำเสนอผลงานชมรมทูบินัมเบอร์วันซึ่งเพื่อนทั้ง 4 คนได้รับหน้าที่เป็นตัวแทน ในการนำเสนอ ส่วนดิฉันซึ่งไม่ถนัดในด้านนี้แต่ด้วยกำลังใจและแรงผลักดันจากรุ่นพี่ จึงได้ รับหน้าที่ในการทำสโลตเพื่อประกอบการนำเสนอ แม้ว่าหน้าที่นี้ไม่ได้เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหน้า แต่ดิฉันรู้สึกภูมิใจที่ได้เป็นฟันเฟืองตัวเล็กๆ ที่มีความสำคัญในการขับเคลื่อนของโรงเรียนสู่ เป้าหมาย อีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ดิฉันรู้สึกภูมิใจในตัวเอง คือ มีความกล้าหาญที่จะแสดง ความสามารถและเปิดโอกาสให้แกตัวเองแม้จะไม่เป็นตามสิ่งที่ตัวเองกำหนดไว้ แต่สิ่งหนึ่ง ที่ได้รับคือการก้าวข้ามผ่านความกลัวที่มีอยู่ในใจของตัวเองและประสบการณ์ที่สามารถ นำไปปรับใช้ได้ในชีวิตจริง

หากกล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่อชมรม TO BE NUMBER ONE เปรียบเสมือนหนังสือเล่มใหม่ที่ต้องศึกษาเรียนรู้ตั้งแต่หน้าปกจนถึงหน้าสุดท้าย ย้อนกลับไปตอนที่ดิฉันได้ก้าวเข้าสู่รั้วโรงเรียนทุ่งโพธิ์วิทยา ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย ซึ่งชมรมทูบีวันเบอร์วันเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ทางโรงเรียนให้ความสำคัญ ดิฉันรับรู้ถึงความพยายามของรุ่นพี่ที่ร่วมกันพัฒนาและทำงานกันอย่างเต็มที่ จึงเป็นสิ่งที่จุดประกายความคิดของเพื่อนและดิฉันในการร่วมมือกันสานต่อชมรมทูบีวันเบอร์วันให้ไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญอีกอย่างคือคุณครูผู้อยู่เบื้องหลังในการบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ให้เติบโตไปสู่ต้นไม้ใหญ่ที่สามารถแผ่กิ่งก้านสาขาเพื่อขยายผลไปสู่สังคมได้อย่างภาคภูมิใจจนถึงทุกวันนี้

ซึ่งในวาระครบรอบ 18 ปี TO BE NUMBER ONE ในปีนี้เป็นปีเดียวกับที่ดิฉันอายุครบ 18 ปี ตลอดเวลาที่ดิฉันได้รู้จักโครงการ และก่อนที่จะมาทำในหน้าที่แกนนำ ณ ตรงนี้ดิฉันได้เห็นถึงการขยายตัวของโครงการทำให้วัยรุ่นยุคใหม่หันมาสนใจในเรื่องที่สร้างคุณประโยชน์ให้กับตนเอง ตลอดจนสร้างความดีต่อสังคมพร้อมที่จะเป็นผู้ใหญ่ที่เป็นต้นแบบให้เด็กๆ ในยุคสมัยใหม่ได้ดีเพื่อเป็นการสร้างค่านิยมที่ดียิ่งขึ้นไป

“การเรียนรู้ทำให้คนมีงานทำแต่ประสบการณ์ทำให้คนทำงานเป็น” ประโยคนี้เป็นความจริงเลยทีเดียว เพราะประสบการณ์หลายอย่างที่คอยสอนดิฉันคือมาจากการทำงานในหน้าที่นี้ เพราะ TO BE NUMBER ONE สอนให้เราทำอะไรหลายอย่างมากมาย บางทีในคนวัยเดียวกันคงมีศักยภาพที่ต่างกันถ้าไม่ได้มาลองทำงานในตรงนี้คงไม่ได้เรียนรู้การผิดพลาดคงจะเป็นคนที่ได้แต่ทำงานแต่คงไม่มีประสิทธิภาพมากพอ ต่างกันหากเราได้เรียนรู้ที่จะผิดพลาด ลองล้มบ้างบางครั้งก็มีอุปสรรคมาทดสอบให้เราได้ลองเผชิญข้ามผ่านปัญหาให้เราได้เป็นนักแก้ปัญหาได้ดีขึ้นในตอนนี้นี้ทักษะการแก้ปัญหาล้วนเป็นส่วนสำคัญในการทำงานในยุคนี้เพื่อรับมือกับสิ่งใหม่ที่กำลังจะตามมาในอีก 5 ปี หรือ 10 ปีข้างหน้า

ดังนั้นการเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับการทำงานในยุคดิจิทัลต้องการฝีมือคนที่มีประสิทธิภาพมากพอเพราะต่อไปการแข่งขันกันในเรื่องสังคมคงจะเป็นเรื่องที่ธรรมดา หากเราเลือกที่จะหยุดพัฒนาทักษะของตนเองก็เหมือนเรากำลังเดินถอยหลังกลับไปขณะที่ผู้คนอีกมากมายกำลังอัปเดตทักษะความสามารถ เปรียบเหมือน ios ที่หยุดอัปเดตและรอการปิดตัวลง

จะดีกว่าไหมถ้าเราจะอัปเดตตัวเราเองอยู่เรื่อยๆ และสามารถจะปรับตัวได้ในทุกสถานการณ์ สุดท้ายนี้ขอให้โครงการที่ดิฉันอยู่คู่กับเยาวชนคนรุ่นใหม่ต่อไปเพื่อเป็นตัวที่คอยชี้แนะให้คนเดินตามเส้นทางที่จะไปทำเพื่อความฝันเพื่อความเป็นหนึ่ง ด้วยสองมือและด้วยหัวใจ เพราะชีวิตเรายังคงมีเรื่องราวอีกมากมายที่รอให้เราได้ไปลองทำตามความฝัน ในแต่ละเส้นทางของแต่ละคน เพื่อยากเป็นใครสักคนในสังคมให้เขาได้จดจำในความสามารถของเรา ที่มีความฝันมันคงไม่ยากเกินที่เราจะเดินไปตามทางของเรานั้น

ผู้เขียน
นายวิรัช อัครผล
รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยนเรศวร
อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

โครงการ TO BE NUMBER ONE นับว่าเป็นโครงการดีๆ ที่ช่วยเหลือเยาวชนและวัยรุ่นให้มีร่างกายและจิตใจที่เข้มแข็ง มีเกราะป้องกันภัยยาเสพติด เพราะปัญหาเสพติดในปัจจุบัน เป็นปัญหาระดับชาติที่สร้างปัญหาให้กับสังคมอย่างยาวนาน โดยจำนวนผู้เสพยาเสพติดมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังแพร่ระบาดเข้าสู่กลุ่มเยาวชนและวัยรุ่น ซึ่งล้วนเป็นกำลังสำคัญที่จะเติบโตไปพัฒนาประเทศชาติในภายภาคหน้าให้เจริญรุ่งเรือง แต่อนาคตของชาติกลับต้องหยุดชะงักพร้อมกับอนาคตของกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นเหล่านี้ เพราะพิษภัยจากยาเสพติด การแก้ไขและป้องกันภัยยาเสพติดจึงไม่ใช่หน้าที่ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง แต่ทุกคนควรได้รับความรู้ความเข้าใจ เพื่อช่วยเหลือ สอดส่องดูแลเยาวชนและวัยรุ่นให้ปลอดภัยห่างไกลยาเสพติด

ยาเสพติดสร้างโทษมหันต์ต่อผู้เสพ ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ ภัยร้ายจากสารเสพติดที่ผู้เสพให้หนียามาคือ “ยาแห่งความสุข” ยาเสพติด คือ สารเคมีหรือวัตถุชนิดต่างๆ ที่เมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะเป็นการรับประทาน ดม ฉีด สูบ หรือด้วยวิธีใดๆ แล้วก็ตามจะมีผลต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสพ โดยผู้เสพยาจะรู้สึกมันเมา เพราะภายในสารเสพติดล้วนมีสารกล่อมประสาท เมื่อร่างกายรับสารเหล่านี้ในจำนวนมากและต่อเนื่องยาวนานจะมีผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจ บางรายถึงขั้นประสาทหลอน สร้างปัญหาแก่สังคม เช่น เมายาทำร้ายผู้อื่น หรือบางรายที่เสพยาเป็นเวลานานจะมีอาการต้องการสารเสพติดในจำนวนมากขึ้น จึงเป็นเหตุให้เกิดปัญหาข่มขู่ ลักทรัพย์ หรือทำร้ายคนในครอบครัวของผู้เสพยาเอง หรือบุคคลอื่นที่โชคร้ายตกเป็นเหยื่อของผู้เสพยา เพื่อต้องการได้เงินหรือลักทรัพย์นำเงินไปซื้อยาเสพติดมาเสพ ปัญหาเหล่านี้ล้วนเกิดขึ้นในสังคมอยู่บ่อยครั้ง โดยส่วนใหญ่พบว่าผู้เสพยาเป็นกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นที่มีความอยากรู้อยากลองตามพัฒนาการของวัยตนเอง เมื่อกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นเหล่านี้อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นแหล่งมั่วสุมสารเสพติด ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะได้ลิ้มลองสารเสพติด บางรายเกิดจากเพื่อนฝูงชักจูง ยุยง ข่มขู่ หรือบางรายเกิดจากการลอกเลียนแบบผู้ใหญ่ที่เสพยา ด้วยเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตที่ต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรคมากมาย จึงทำให้เกิดความเครียด และเมื่อไม่มีใครเป็นที่พึ่งพาหรือคอยให้คำปรึกษา กลุ่มเยาวชน

และวัยรุ่นเหล่านี้ก็จะหาทางพ้นทุกข์ โดยการเลือกเสพความสุขจากสารเสพติดแทน ดังนั้นการแก้ไขปัญหายาเสพติด ควรเริ่มแก้ตั้งแต่การจัดการปัญหาชีวิตของเยาวชน และวัยรุ่น โดยสร้างทางเลือกและโอกาสที่ดีให้เขาได้เลือกใช้แก้ไขปัญหาชีวิตของตนเอง แทนการใช้ยาเสพติดแก้ไขปัญหาวีชีวิต

โครงการ TO BE NUMBER ONE โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระองค์ทรงก่อตั้งขึ้น เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พุทธศักราช 2545 ด้วยทรงเล็งเห็นปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาระดับชาติที่ต้องเร่งป้องกันและแก้ไข จึงทรงพระกรุณาฯ ิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในประเทศให้มีระบบแบบแผนที่ดีตลอดจนมีประสิทธิภาพ โดยได้รับความร่วมมือจากภาครัฐและเอกชน ในการมอบความรู้ ความเข้าใจ ต่อการเอาชนะภัยยาเสพติดที่ระบาดมาอย่างยาวนาน โดยทรงเปิดโอกาสให้แก่เยาวชนและวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ยังขาดการเรียนรู้และการตัดสินใจ แก้ไขปัญหาที่ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจของตนเอง จึงมี พระประสงค์มุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ เยาวชนและวัยรุ่น อายุ 6 - 24 ปี เพราะเป็นวัย ที่เสี่ยงต่อการตกเป็น “เหยื่อ” ถูกชักจูงเข้าสู่วงจรยาเสพติด โดยกลวิธีการสร้างกระแส แสดงพลังอย่างถูกต้องโดยไม่ข้องเกี่ยวกับยาเสพติด คือ การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ ให้กับเยาวชนในโรงเรียน และชุมชน เพราะโรงเรียนและชุมชน คือ แหล่งที่มีความใกล้ชิด เยาวชนและวัยรุ่น จึงเป็นที่พึ่งพาให้กลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นเหล่านี้ไม่ให้หลงผิดกลายเป็น เหยื่อเช่นเดิม

“เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” จากคำขวัญของโครงการ TO BE NUMBER ONE แสดงจุดยืนให้กับเยาวชนและวัยรุ่นทุกคนให้ตระหนักรู้ และยังคงคิดว่าตนเองสามารถ เป็นที่ประจักษ์ หรือเป็นที่โดดเด่นได้ โดยไม่ต้องพึ่งพายาเสพติด เพราะทุกคนต่างมีดีอยู่ใน ตนเอง หากค้นพบสิ่งที่ตนเองชื่นชอบ สนใจและมีความถนัด ก็สามารถฝึกฝนจนประสบความสำเร็จได้ ทางโครงการจึงมีกิจกรรมการสร้างชมรม TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษา สถานประกอบการ และชุมชน โดยชมรมในสถานศึกษา สมาชิก ได้แก่ นักเรียน นักศึกษาในสถานศึกษานั้นๆ ชมรมในสถานประกอบการ สมาชิก ได้แก่ พนักงาน ลูกจ้างในสถานประกอบการนั้นๆ ชมรมในชุมชน สมาชิก ได้แก่ เด็กและเยาวชนตลอดจน ประชาชนทั่วไปในชุมชนนั้นๆ นอกจากนี้ยังมีชมรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน สมาชิก ได้แก่ เยาวชนในสถานพินิจและศูนย์ฝึกนั้น ชมรมในเรือนจำ และทัณฑสถาน สมาชิก ได้แก่ ผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานนั้น ชมรมในสำนักงาน

คุมประพฤติ สมาชิกได้แก่ ผู้กระทำความผิดในสำนักงานคุมประพฤตินั้น ชมรม TO BE NUMBER ONE สามารถสร้างเครือข่ายช่วยเหลือดูแลกันได้ในทุกสถานที่ และที่สำคัญ เป็นชมรมที่สามารถเข้าร่วมได้ทุกเพศ ทุกวัย เพื่อรวบรวมคนดี คนเก่งและคนที่มี อุดมการณ์ที่ช่วยสร้างสรรคกิจกรรมดีๆ ให้กับเยาวชนและวัยรุ่นได้ปฏิบัติในช่วงเวลาว่าง ให้เกิดประโยชน์ มีความรู้ ความเข้าใจ ห่างไกลจากยาเสพติด

โดยชมรม TO BE NUMBER ONE ได้สร้างสรรคกิจกรรมตามยุทธศาสตร์หลัก 3 ยุทธศาสตร์ของโครงการ ดังนี้ ยุทธศาสตร์ที่ 1 คือ การสร้างกระแส เพื่อสร้างความสนใจ ชักจูงเยาวชนและวัยรุ่นเข้าร่วมชมรมทำกิจกรรมดีๆ เช่น เล่นดนตรี ร้องเพลง เดิน เล่นกีฬา และมีการจัดประกวดแข่งขันกิจกรรมสร้างสรรค์ต่างๆ เช่น ประกวดผลงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ระดับจังหวัด ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ การจัดประกวด กิจกรรมสร้างสรรค์พัฒนา EQ สำหรับกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่น นอกจากนี้ยังสร้างบุคคล ต้นแบบให้แก่เยาวชนและวัยรุ่น โดยการจัดประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE (TO BE NUMBER ONE IDOL) เพื่อให้เยาวชนสามารถแสดงจุดเด่น ของตนเองให้สังคมยอมรับและชื่นชมได้ และสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ตนเอง เพื่อพัฒนา ตนเองให้เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติดตามคำขวัญของโครงการ ยุทธศาสตร์ที่ 2 คือ การสร้างภูมิคุ้มกันทางจิต เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ ป้องกันภัยยาเสพติด โดยมีการจัด กิจกรรมค่ายพัฒนาแกนนำอาสาสมัคร TO BE NUMBER ONE การจัดกิจกรรมค่ายพัฒนา สมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่วิถีความเป็นหนึ่ง และการจัดตั้งศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ที่ครอบคลุมทั้งในสถานศึกษา สถานประกอบการ สถานพินิจและเรือนจำ ทัณฑสถาน โดยการทำงานเน้นการช่วยเหลือดูแลสมาชิกภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” โดยให้เพื่อนช่วยเพื่อน คอยดูแลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้สมาชิกพัฒนาร่างกายและจิตใจให้เข้มแข็งห่างไกลจากภัยยาเสพติด นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสให้ผู้ที่ถูกหลอกลวงติดยาเสพติดได้รับโอกาสแก้ไขตนเอง โดยได้รับการบำบัดรักษา และฟื้นฟูจิตใจให้เข้มแข็ง สร้างวิชาชีพให้สามารถกลับมาดำรงชีวิตปกติในสังคมได้อย่างมีความสุขภายใต้โครงการ “ใครติดยายกมือขึ้น” ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่าย เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมุ่งพัฒนาความรู้และศักยภาพของสมาชิก ผู้ปฏิบัติงาน และผู้เกี่ยวข้องให้สามารถดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีการสร้างเครือข่ายและขยายเครือข่ายผ่านการประกวด ผลงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ระดับจังหวัด ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ เพื่อให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนความคิดสร้างสรรค์ กิจกรรมดีๆ และมีสัมพันธ์ไมตรีที่ดีต่อกัน เพื่อรวมกลุ่มสร้างคุณประโยชน์ที่ดีแก่สังคมด้วยการช่วยเหลือดูแลเยาวชนและวัยรุ่น

เหล่านักกล้าพันธุ์ใหม่ที่ต้องคอยประคับประคองช่วยเหลือจนผ่านพ้นอุปสรรคปัญหาต่างๆ ได้ด้วยดี

ตลอดระยะเวลา 18 ปี นับตั้งแต่ปีที่ได้ก่อตั้งโครงการ TO BE NUMBER ONE มา โครงการนี้ได้ช่วยอนาคตของชาติ อนาคตของสังคมมาอย่างต่อเนื่อง ผลที่ได้จากการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ผ่านมา พบว่ามีเยาวชนและวัยรุ่นเข้าร่วมเป็นสมาชิกอย่างต่อเนื่อง กลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นเติบโตและมีการเรียนรู้ที่ดี มีสติ รอบคอบ และสามารถแยกแยะสิ่งที่ดีและไม่ดีได้ ตลอดจนมีการค้นพบจุดเด่นจุดดีของตนเอง และพัฒนาฝึกฝนจนเป็นที่ยอมรับของสังคมได้เป็นอย่างดี ผ่านโครงการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE (TO BE NUMBER ONE IDOL) ที่เข้าสู่รุ่นที่ 10 ในปัจจุบัน ซึ่งได้สร้างเยาวชนต้นแบบเหล่านี้ ให้เป็นต้นแบบที่ดีให้กับกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นได้ประพฤติปฏิบัติตามค้นหาจุดเด่นของตนเอง เพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคม โดยไม่พึ่งพายาเสพติด อีกทั้งยังมอบโอกาสและอนาคตใหม่ให้กับเยาวชนและวัยรุ่นที่หลงผิดไปกับยาเสพติด ได้มีโอกาสกลับตัวใหม่ โดยได้รับการบำบัดร่างกายและจิตใจ พร้อมทั้งมอบวิชาชีพให้เพื่อประกอบเลี้ยงชีพตน ซึ่งช่วยลดปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ส่วนกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นที่หลงผิดก็สามารถกลับมาใช้ชีวิตปกติในสังคมได้โดยไม่เป็นภาระของคนในสังคม จึงนับว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นสิ่งดีๆ ที่อยู่ช่วยเหลือสังคมมา 18 ปีแล้ว ด้วยนับว่าเป็นพระกรุณาธิคุณของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงห่วงใยประชาชน และเยาวชนวัยรุ่นที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อของยาเสพติด จึงทรงพระราชทานโครงการนี้ช่วยเหลือ และยังทรงทุ่มเทพระราชทานเป็นองค์ประธานเพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้กับประชาชน ทรงช่วยเหลือพระราชทานค่าปรึกษาแก้ไขปัญหาต่างๆ ของสังคม ให้ประชาชนมีชีวิตที่ดีและมีความปลอดภัยต่อการใช้ชีวิตในทุกย่างก้าว

TO BE NUMBER ONE นับว่าเป็นโครงการที่สร้างเยาวชนและวัยรุ่นตระหนักรู้ได้ว่า เราทุกคนสามารถเป็นหนึ่งได้ด้วยตนเอง ยาเสพติดจะไม่ใช่ว่าสิ่งสร้างความสุขอย่างที่ผู้เสพยาเชื่ออีกต่อไป เพราะยาเสพติดเป็นเพียงอบายมุขที่สร้างความทุกข์ให้กับตัวเราคนในครอบครัว ตลอดจนคนในสังคม ความสามารถ ความใฝ่ฝัน ความดี ความมุ่งมั่นที่จะสร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้กับตนเองและสังคมต่างหากคือความสุขที่แท้จริง สุขในการเป็นผู้ให้ และสุขในการเป็นผู้รับ ดังนั้นปัญหายาเสพติดที่ส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ในปัจจุบัน จะลดน้อยลงไปเรื่อยๆ หากทุกคน ทุกฝ่าย ไม่ว่าจะหน่วยงานรัฐ และเอกชน โรงเรียน ชุมชน ช่วยเหลือดูแลสอดส่องต้นกล้าของชาติให้เติบโตเป็นคนดีของสังคม เพื่อพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

ผู้เขียน
นายประเสริฐ จันทรทองสุข
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

สิบแปดปี ทูป็นัมเบอร์วัน
สร้างคุณค่าสารพัน มั่นวิถิ
ประสบการณ์ หลายหลาก ล้วนมากมี
จึงไมตรี มากสหาย สายสัมพันธ์

ผมเคยสงสัยว่า โครงการณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (TO BE NUMBER ONE) นั้น มีขึ้นเพื่อจุดประสงค์ใด จะสามารถพัฒนาเยาวชนของประเทศชาติได้อย่างไร และอะไรคือจุดมุ่งหมายสูงสุดของโครงการนี้ จวบจนระยะเวลา 18 ปี ที่ครบรอบการก่อตั้งโครงการ ซึ่งเป็นโครงการที่มอบสิ่งดี ๆ ให้แก่ผมและสมาชิกทุกคน กระทั่งทำให้ผมได้ตระหนักว่าในอดีตและปัจจุบันของสังคมไทย วัยรุ่นไทยมีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดโครงการทูป็นัมเบอร์วันขึ้น โครงการนี้เปรียบเสมือนครอบครัวหนึ่งที่อบอุ่นมากสำหรับผม และได้เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวดีๆ ในชีวิตผม

เมื่อผมอายุ 16 ปี ในขณะนั้น ผมศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอกระทุ่มแบน ในตอนนั้นผมเป็นเด็กใหม่ที่ไม่รู้อะไรเลยครับ มีเพื่อนเป็นเพื่อนกลุ่มเล็กๆ เพื่อนของผมคนหนึ่งได้สนิทกับคุณครูท่านหนึ่งมาก เพราะด้วยความที่เพื่อนคนนั้นเรียนมาตั้งแต่ชั้น ม.1 เพื่อนของผมคนนั้นก็ได้มาบอกผมและเพื่อนคนอื่นว่า แยกๆ ไปช่วยเราพูดนำเสนองานหน่อย พูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนหวาน ในใจผมก็คิดว่าเพื่อนต้องมาหลอกให้ผมไปทำงานอะไรแน่ๆ เลย แต่ด้วยความที่รักเพื่อน ผมและเพื่อนก็ได้ตอบตกลงไป จนกระทั่งวันหนึ่ง คุณครูท่านนั้นได้เรียกพวกผมเข้าไปพบ เพื่อพูดคุยถึงเรื่องงานที่เราจะนำเสนอกัน และด้วยความอยากรู้งานที่วันนั้นคืองานอะไร ผมก็ได้เอ่ยปากถาม เมื่อคุณครูได้ตอบมา ผมถึงกับอึ้งและตื่นตันใจมาก จนบอกไม่ถูก เพราะคุณครูได้บอกว่า งานที่จะมอบหมายให้พวกเราไปทำนั้น คืองานนำเสนอของชมรมทูป็นัมเบอร์วันของโรงเรียนเรา งานนี้พวกเราจะได้ไปเข้าเฝ้ารับเสด็จทูลกระหม่อมฯ อีกด้วยนะ ผมและเพื่อนจึงมั่นใจและตั้งใจฝึกฝนเรียนรู้ เพราะครั้งหนึ่งในชีวิต ผมไม่คิดที่จะได้มีโอกาสดีๆ แบบนี้อีกแล้ว คงมีแค่โอกาสนี้โอกาสเดียวที่จะได้ใกล้ชิดทูลกระหม่อมฯ ซึ่งเป็นความฝันที่ผมใฝ่ฝันมานานแสนนาน แต่แล้วผมก็ได้อึ้งและตกใจอีกครั้ง เมื่อคุณครูได้ถือกระดาษ

ที่มีแต่ข้อความเต็มหน้ากระดาษประมาณ 5 แผ่นมาให้ผมและเพื่อนๆ คุณครูได้บอกว่า พวกเราเอาบทไปจำมาให้ได้นะ พวกผมเลยไม่รื้อรอที่จะได้แย้งคุณครูไปทันทีว่า โห เยอะขนาดนี้พวกผมจะจำได้ไหมครับคุณครู คุณครูก็ได้ตอบกลับมว่า พวกเธอลองทำดู แล้วหรือยัง ไม่มีอะไรที่พวกเธอจะทำได้ ขอแค่พยายามเข้าไว้ เพราะความพยายามคือ หัวใจของความสำเร็จ และนี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวอีกมากมาย

ก่อนที่ผมจะได้มีโอกาสเข้ามาในครอบครัวบูปิ้งเบอร์วัน ผมขอบอกก่อนนะครับว่า ผมเป็นเด็กที่ไม่มีอะไรเลย เป็นเด็กฐานะยากจนคนหนึ่งเลยก็ว่าได้ครับ ไม่เคยมีเวทีที่ทำให้ผมได้กล้าแสดงออก และหลังจากที่ผมได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวบูปิ้งเบอร์วันแล้ว ผมก็ได้ฝึกฝนและพัฒนาศักยภาพตัวเอง จนกลายเป็นจุดเปลี่ยนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตผม นั่นคือ ผมได้เป็นตัวแทนเข้ารับการอบรมพัฒนาศักยภาพแกนนำ ซึ่งทำให้คนๆ หนึ่งที่ไม่กล้าแสดงออก และไม่มีมนุษยสัมพันธ์มาก ได้เปลี่ยนเป็นคนละคน ซึ่งในค่ายนี้ ทำให้ผมมีเพื่อนมากมายจากหลากหลายโรงเรียนได้แชร์ประสบการณ์กัน ผมก็ได้แชร์ประสบการณ์จริงในชีวิตของผมว่า สภาพแวดล้อมรอบๆ บ้านของผม ร่ายล้อมไปด้วยอบายมุขและสิ่งเสพติดมากมาย และหนึ่งในนั้นครอบครัวของผมก็ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสพยาเสพติด ผมสงสัยมาตั้งแต่เด็กว่า เสพยาเสพติดมันดีตรงไหน มันได้อะไร ทำไมคนที่เรารักถึงต้องไปพึ่งพาสิ่งเหล่านี้ ทำไมต้องเอาความสุขของครอบครัวไปแลกกับสิ่งเหล่านี้ เพราะจากที่ผมสังเกตมาตั้งแต่เด็ก ผมยังหาข้อดีของยาเสพติดไม่เจอเลย พอเสพแล้วก็มีแต่การใช้ ความรุนแรงเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการทำลายข้าวของ และสิ่งที่ผมตกใจมากที่สุด คือผมเห็นคนในครอบครัว เผาบ้านตัวเอง จนทำให้ผมและย่าของผมต้องมานั่งเสียน้ำตา ซึ่งผมก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ดูสิ่งเหล่านี้ไว้เป็นบทเรียน ผมคิดแค่ว่า ผมต้องตั้งใจเรียน หางานทำเพื่อที่จะกลับมาดูแลครอบครัว อยากให้ครอบครัวของผมเจอความรักที่เป็นความรักจากคนในครอบครัวอย่างแท้จริง ผมมองสิ่งเหล่านี้เป็นแรงผลักดันในการใช้ชีวิตของผม ผมได้ปฏิญาณกับตนเองว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ผมจะไม่ไปยุ่งกับยาเสพติดเด็ดขาด และจุดๆ นี้เองทำให้ผมมีจุดยืนในตัวเองมากขึ้น เมื่อเพื่อนของผมได้ฟังสิ่งที่ผมเล่ามาแล้ว เพื่อนก็ได้เข้ามากอดผมและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน หลังจากนั้น ผมและเพื่อนคนนี้ก็ได้เป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก จนทำให้ผมได้อีกหนึ่งมิตรภาพที่ดีจากค่ายนี้ เมื่อถึงเวลาแสดงละคร ผมและเพื่อนก็ได้แสดงละครกันอย่างเต็มที่ จนสร้างเสียงหัวเราะให้กับเพื่อนคนอื่นๆ นอกจากจะได้มิตรภาพและความสนุกสนานจากค่ายนี้แล้ว แนนอนอีกหนึ่งสิ่งที่เราจะได้คือความรู้ และทักษะการใช้ชีวิตอีกด้วย

หลังจากการเข้าค่ายลุล่วงไป ผมก็ได้กลับมาทำหน้าที่ของตนเองต่อ นั่นคือการฝึกซ้อมการนำเสนอผลการดำเนินงานของชมรม ณ เวลานั้นมีผู้คนถามมากมายว่าเหนื่อย

และท้อบ้างไหม ไหนจะเรื่องการฝึกซ้อม ไหนจะเรื่องเรียน ผมก็ได้ตอบกลับไปว่า มีบ้างครับ แต่ผมจะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด ผมคิดแคอย่างเดียวว่า ผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด เท่าที่คนๆ หนึ่งจะทำได้ และผมได้วางแผนการใช้ชีวิตของตัวเอง แบ่งเวลาให้เหมาะสม เพื่อที่จะได้ไม่มีผลกระทบกับหน้าที่อื่นๆ ของเรา เมื่องานมหกรรมรวมพลสมาชิกทูบินัมเบอร์วันใกล้เข้ามาถึง ผมได้ฝึกซ้อมและเตรียมการอย่างหนักมาก เพราะเราได้แบกความหวังและชื่อเสียงของโรงเรียนไว้ เมื่อความกดดันเริ่มเข้ามามากขึ้น ผมและเพื่อนๆ ก็ร้องไห้กันออกมา แต่ก็ยังซ้อมพูดกันทั้งน้ำตา เพื่อนบางคนอยากยอมแพ้ แต่ผมก็บอกเพื่อนๆ ร่วมงานเสมอว่า เรามาถึงจุดๆ นี้ เขาเลือกเราแล้ว สิ่งดีๆ เหล่านี้ไม่ได้มีโอกาที่จะเข้ามาหาเราได้ง่ายๆ เลยนะ ขอให้เรารู้สึ แล้วผมก็เปิดเพลงที่เราได้เต้นกันโนค้ายให้เพื่อนๆ ฟัง เพลงนั้นก็คือเพลงไม่มีอะไรไกลเกินฝัน ท้องค์ประธานของเราได้ขับร้องไว้ ผมอยากให้ทุกคนที่อ่านเรียงความฉบับนี้มองว่า ไม่มีอะไรที่เราทำไม่ได้ ขอให้เรารู้สึว่าเราจะเริ่มทำ มันใจในตนเองเข้าไว้ สักวันความฝันที่เราตั้งไว้ก็จะมาถึง ขอแค่อดทน อาจจะช้าหรือเร็วก็ตาม แต่รับรองว่า คัมกับการรอคอยอย่างแน่นอน และเมื่อผมได้พูดพลบใจและให้กำลังใจเพื่อนๆ ไป พวกเราก็ได้สู้และฝึกซ้อมกันต่อไป จนเห็นพัฒนาการของพวกเราได้อย่างชัดเจน เมื่อพวกเราสามารถพูดนำเสนอได้ทั้งหมด

และแล้ววันมหกรรมรวมพลสมาชิกทูบินัมเบอร์วันก็มาถึง คิวการนำเสนอของโรงเรียนผมต้องนำเสนอวันแรก เมื่อถึงคิวของโรงเรียนผม ยังไม่ทันได้เริ่มการประกวด ผมถึงกับตกใจมาก เมื่อฉากที่พวกผมเตรียมมาก็ได้มีปัญหา นั่นคือขาตั้งฉากหัก และต้องใช้คนจำนวนมากในการถือฉาก แต่โรงเรียนผมก็มีคนไม่เพียงพอ เนื่องจากเป็นโรงเรียนเล็กๆ จนเพื่อนๆ โรงเรียนอื่นที่อยู่ในห้องประกวดได้เข้ามาช่วย สิ่งนั้นทำให้ผมซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก นี่แหละคือมิตรภาพที่ดีที่ชาวทูบินัมเบอร์วันมีให้กันและกัน หลังจากนั้น ผมและเพื่อนๆ ก็ได้เริ่มนำเสนอผลงานให้ท่านคณะกรรมการฟังอย่างสนุกสนาน เมื่อนำเสนอเสร็จก็ได้รับเสียงปรบมือและเสียงชื่นชมมากมาย มันก็ทำให้ผมมีแรงผลักดันที่จะทำโครงการทูบินัมเบอร์วันต่อไป และวันที่ผมฝึกฝนก็มาถึง นั่นคือวันสุดท้ายของงาน ท้องค์ประธาน ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี จะเสด็จมาเยี่ยมสมาชิกและให้กำลังใจ ผมไม่รอช้าที่จะเก็บภาพความประทับใจนั้นไว้ในความทรงจำของผม เมื่อพระองค์ท่านเดินมาที่บูทของโรงเรียนผม ผมได้เข้าไปใกล้พระองค์ท่านอย่างใกล้ชิดมาก และท่านก็มองผมและยิ้มแย้มให้ ซึ่งตอนนั้นเป็นวินาทีที่ผมตื่นเต้นใจอย่างบอกไม่ถูก ท่านทรงพระสิริโฉมสง่างามและงดงามมาก เมื่อถึงเวลาประกาศผลการประกวด ผมก็รู้สึกเสียใจเล็กน้อยที่ได้รู้ว่า โรงเรียนผมไม่ได้รับรางวัล แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ผมคิดว่า

ความสำเร็จของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลรางวัล มันขึ้นอยู่กับว่า ผลลัพธ์ในสิ่งที่เราทำสิ่งนั้น ได้สำเร็จแล้วหรือไม่ เพราะความสำเร็จจริงๆ นั้น ไม่ได้อยู่ที่รางวัล แต่อยู่ที่ผลลัพธ์ของสิ่งที่เราทำนั้นมันสำเร็จแล้วหรือยัง และนี่แหละคือความสำเร็จอย่างแท้จริง

ความสำเร็จที่ผมได้ทำในครั้งนี้ ส่งผลให้ผมได้รับแต่งตั้งให้เป็นเลขานุการชมรม ในปัทมา ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ไม่ใหญ่มาก แต่ผมก็เต็มใจที่จะทำต่อไป ได้สานต่อพระปณิธานขององค์ประธาน เมื่อพูดถึงสิ่งดีๆ ที่ได้รับจากโครงการทูปีนัมเบอร์วันนั้น ภายในเรียงความฉบับนี้ ผมคงเล่าได้ไม่หมด ผมจึงขอยกตัวอย่าง เช่น ผมได้รับประสบการณ์ต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นทั้งงานบริหาร งานจัดดอกไม้ผูกผ้า งานออกแบบ งานพิธีกร ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ผมได้มีอาชีพทำถึงตอนนี้ สามารถหาเงินส่งตัวเองเรียน มีเงินโดยไม่ต้องพึ่งพาใคร จนเป็นที่ภาคภูมิใจของตัวเอง โรงเรียน และครอบครัว เมื่อผมเรียนจบชั้น ม.6 ผมก็ได้ใช้ผลงานและสิ่งที่ผมได้ทำในโครงการนี้ ไปใช้ในการสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา จนทำให้ผมมีที่เรียนตามที่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ ผมสัญญาครับ ว่าผมจะเป็นเด็กดีที่พร้อมจะเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต และจะขอเก็บภาพความประทับใจและความทรงจำที่ดีที่ได้รับจากครอบครัวทูปีนัมเบอร์วันไว้ไม่มีวันลืม แม้จะเป็นระยะเวลาไม่กี่ปี แต่เป็นช่วงเวลาที่ทำให้ผมได้มีความสุขเป็นอย่างมาก

ในวาระครบรอบ 18 ปี ทูปีนัมเบอร์วัน ผมต้องขอขอบคุณโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ที่ทำให้ผมและสมาชิกทุกคน มีอนาคตที่ดี ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และสามารถเป็นอนาคตที่ดีของชาติได้ อีกทั้งโครงการนี้ทำให้เพื่อนของผมหลายๆ คนที่หลงทางผิด ได้กลับตัวกลับใจ และเป็นคนดีกลับคืนสู่สังคม ทำให้ผมมีชีวิตที่ดีในทุกวันนี้ ขอขอบคุณสายธารน้ำพระทัยของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทำให้เกิดโครงการดีๆ แบบนี้ขึ้นมา และพระองค์ท่านทรงเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เยาวชนไทย ในด้านการทรงงาน และด้านอื่นๆ นับตั้งแต่ที่ท่านได้เริ่มโครงการมา จวบจนระยะเวลาครบ 18 ปี นับเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน พระองค์ท่านก็ยังสานต่ออย่างไม่เคยทอดทิ้ง ผมจึงขอแนะนำแนวทางของพระองค์ท่านนำมาใช้ในชีวิตของผม จะแน่วแน่ในการดำเนินชีวิต ขยันหมั่นเพียรฝึกฝนตัวเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ และจะถ่ายทอดประสบการณ์ทุกอย่างที่ได้จากโครงการนี้ให้แก่รุ่นสู่รุ่น เพื่อสร้างเยาวชนไทยให้เป็นอนาคตของชาติที่ดีสืบไป

พระกรุณาธิคุณ ทูลกระหม่อม

พระสรรค์พร้อม ก่อองค์การ สมานฉันท์

พระทรงก่อ “ทูปีนัมเบอร์วัน”

สร้างภูมิกัน เยาวชนไทย ให้มั่นคง

ผู้เขียน
นางสาวกชพร ภิลัยวรรณ
คณะเทคนิคการแพทย์ สาขากายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 2
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ทูปีในวันนั้นสู่ความฝันในวันนี้

ดิฉันชื่อ นางสาวกชพร ภิลัยวรรณ ปัจจุบันศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น คณะเทคนิคการแพทย์ สาขากายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 2 หากจะเล่าถึงความทรงจำเกี่ยวกับทูปีนัมเบอร์วัน คงเป็นจุดเริ่มต้นของความฝันของเด็กน้อยบ้านๆ อย่างฉันคนนี้ เป็นแรงผลักดันในทุกๆ วัน ที่ดิฉันทำให้ดิฉันรู้ว่าในแต่ละวันดิฉันต้องทำเพื่อใคร ทำให้ชีวิตของดิฉันมีคุณค่าในช่วงที่ดิฉันสูญเสียบุคคลที่รักไปทั้งสองท่าน อย่างไม่มีวันหวนคืน ทำให้ช่วงชีวิตมัธยมปลายของดิฉัน ณ เวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่ได้คิดทบทวน รู้จักพัฒนาตนเองมากขึ้น กล้าที่จะเติบโตและเรียนรู้ที่จะพัฒนาศักยภาพตนเองเสมอ มีเป้าหมายในชีวิต การได้รู้จักทูปีนัมเบอร์วันในวันนี้ การได้เรียนที่โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยชัยภูมิได้เปลี่ยนความคิดและการใช้ชีวิตของดิฉันไปมากมายหลายสิ่งที่ผ่านมาในชีวิตสอนให้ดิฉันรู้ว่าการศึกษาและการได้นำความรู้ของตนเองไปต่อยอดให้กับผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรแบ่งปัน

แต่ทุกสรรพสิ่งเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาเสมอและกาลเวลาไม่เคยรอใคร ด้วยปัจจัยหลายอย่างที่ไม่พร้อมในการศึกษาต่อและมีปัญหาด้านการขาดทุนทรัพย์ในการเรียน เนื่องจากไม่มีผู้ส่งเสียดิฉันเรียน ทูนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตที่ดีของดิฉัน ตั้งแต่จำความได้คุณพ่อกับคุณแม่ของดิฉัน ได้หย่าร้างกันตั้งแต่ดิฉันยังเด็ก แต่คุณแม่ได้แต่งงานใหม่กับคุณพ่อเลี้ยงซึ่งเป็นชาวต่างชาติ ชีวิตครอบครัวของดิฉันในตอนนั้นมีความสุขและสมบูรณ์แบบมากที่สุด แต่ความสุขมักจะอยู่กับเราได้ไม่นาน ในช่วงที่ดิฉันอายุ 15 ปี คุณพ่อเลี้ยงได้ป่วยเป็นไข้เลือดออกและล้มลงในห้องน้ำทำให้อาการของคุณพ่อเลี้ยงทรุดโทรมลงมากขึ้น บวกกับเคยผ่าตัดกระดูกบริเวณเข่าด้วยโรคมะเร็งในกระดูก ทำให้ร่างกายอ่อนแอมากขึ้น คุณหมอใช้เวลารักษาคูณพ่อประมาณ 3 เดือนสุดท้ายคุณพ่อก็จากเราไปอย่างสงบ ณ ตอนนั้น ดิฉันกับคุณแม่เสียใจมาก เพราะขาดเสาหลักของบ้าน อีกทั้งยังต้องส่งดิฉันเรียนซึ่งต้องใช้เงินจำนวนมาก คุณแม่ดิฉันเป็นชาวนา ทำพืชสวน และพืชไร่ทำให้มีเงินไม่มากพอที่จะส่งฉันเรียนได้ แต่แม่พยายาม

ทำงานหาเงินส่งให้ดิฉันทุกเดือน คุณแม่บอกกับดิฉันเสมอว่า “แม่ขอโทษนะลูก ที่แม่ทำให้หนูสบายเหมือนตอนที่พ่อยังมีชีวิตอยู่ไม่ได้” ดิฉันยังจำคำพูดนี้ได้ดี ช่วงนั้นเป็นช่วงปิดเทอมภาคเรียนที่ 1 ของชั้นม.4 ดิฉันอยากแบ่งเบาภาระคุณแม่โดยการไปทำงานที่บัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผู้ปกครองของเพื่อนดิฉันสงสารและเป็นช่วงที่ปิดเทอมพอดี ดิฉันได้ทำงานรับจ้างล้างจาน เก็บกวาดบ้านและขายของช่วยทางร้าน โดยทุกวันช่วงที่ฉันทำงานดิฉันได้โทรพูดคุยกับคุณแม่ทุกวันและสัญญากับคุณแม่ว่าวันเกิดของแม่ดิฉันจะกลับไปกอดแม่ แต่ข่าวร้ายก็เกิดขึ้นกับแม่ของดิฉันในวันที่ 10 ตุลาคม 2559 วันที่ดิฉันจำขึ้นใจไม่เคยลืม วันที่ฉันสอบได้ลำดับที่ 1 แต่ฉันไม่มีโอกาสได้บอกกับแม่ คุณแม่ได้รับอุบัติเหตุขับรถจักรยานยนต์ล้มและเสียชีวิตทันทีในที่ที่เกิดเหตุ ดิฉันรู้เพียงแค่ว่าชีวิตของดิฉันได้สูญเสียบุคคลที่รักมากที่สุดไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ ดิฉันไม่มีโอกาสได้บอกลาหรือตอบแทนบุญคุณของท่านทั้งสองเลยในชีวิตของการเป็นลูกของท่าน

เหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้ชีวิตดิฉันเปลี่ยนแปลงไปมากมาย แต่ชีวิตของดิฉันต้องสู้ต่อไป เวลาทำให้รู้ดิฉันรู้ว่าดิฉันต้องสู้เพื่อคนข้างหลังไม่ใช่เพื่อคนข้างหน้า ดิฉันได้รับความเมตตาจากคุณครูในโรงเรียนโดยมอบทุนการศึกษาให้กับดิฉันสองท่าน ซึ่งจะจ่ายค่าใช้จ่ายให้กับดิฉันทุกเดือนจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะดิฉันอาศัยอยู่กับคุณตาและคุณยายซึ่งอายุท่านทั้งสองก็มากแล้ว ไม่สามารถส่งดิฉันเรียนได้ เพราะไม่มีรายได้ แต่ด้วยความที่ดิฉันตั้งใจเรียนมาตลอดและผลการเรียนดี มีพฤติกรรมเหมาะสม ทำให้ทางโรงเรียนมอบทุนการศึกษานักเรียนดีให้ดิฉันเรียนฟรีในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และดิฉันยังได้รับทุนนักเรียนเพชรกาญจนนาฯ ทุกๆ ภาคเรียนโดยการรักษาเกรดเฉลี่ย ซึ่งเงินทั้งหมดนี้เป็นเงินที่ดิฉันนำมาใช้จ่ายค่าอุปกรณ์การเรียน ค่าใช้จ่ายต่างๆ และใช้เป็นทุนการเรียนในช่วงทุกภาคเรียน อีกทั้งในช่วงปิดเทอมฉันจะไปสมัครทำงานทุกครั้งเพื่อเก็บเงินเป็นทุนการศึกษาให้กับตัวเองในภาคเรียนต่อไป

นับได้ว่าช่วงชีวิตที่ผ่านมาได้เจอปัญหาและอุปสรรคมากมายที่ต้องเดินก้าวผ่านด้วยตนเอง และมีจิตใจที่เข้มแข็งเป็นสำคัญ ชีวิตของดิฉันผ่านความลำบากมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ดิฉันไม่เคยยอมแพ้ต่อปัญหาที่เข้ามาเลยสักครั้ง ดิฉันพูดกับตัวเองเสมอว่าถ้าเรายอมแพ้แล้วอนาคตของเรา ที่พ่อกับแม่ฝันอยากให้เราเป็นอะไร เราจะจบความฝันเพียงเพราะไม่มีท่านทั้งสองเหรอ ไม่มีกำลังใจจากครอบครัวใช่ไหมหรือเพราะเราเลิกฝันแล้วสุดท้ายแล้วดิฉันก็ได้กลับมาคิดทบทวน คำตอบที่ได้ คือ ชีวิตต้องเดินหน้าต่อไป ในช่วงเวลามัธยมปลายทางโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยชัยภูมิได้จัดตั้ง ชมรมทูบินัมเบอร์วันขึ้น และชมรมนี้ คือ จุดเริ่มต้นของความสามารถในหลายๆ ด้านของดิฉัน ทูบินัมเบอร์วัน

สอนให้ดิฉันกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก เป็นวัยรุ่นที่สร้างสรรค์ อีกทั้งยังห่างไกลจากยาเสพติด การได้อยู่ชมรมทูปีนัมเบอร์วัน ได้เปิดโอกาสให้ดิฉันได้กล้าแสดงออกเพื่อสังคมและกิจกรรมทูปีนัมเบอร์วันต่างๆ ที่ดิฉันได้เข้าร่วม ไม่ว่าจะเป็นการเข้าร่วมกิจกรรมรณรงค์ด้านยาเสพติดโลกที่ได้มีโอกาสได้แสดงบทบาทสมมติในละครสั้นสอนใจที่เทศบาล จังหวัดชัยภูมิ การได้เป็นตัวแทนเข้าร่วมแข่งขันโครงการทูปีนัมเบอร์วันภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ณ โรงแรมพลูแมน จังหวัดขอนแก่น ปี 2561 การเป็นแกนนำทูปีนัมเบอร์วันของโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยชัยภูมิ ทำให้ดิฉันภูมิใจในตนเองที่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับรุ่นน้องในโรงเรียน และสามารถนำชื่อเสียงต่างๆ มาให้กับชมรมทูปีนัมเบอร์วัน โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยชัยภูมิ ทุกคนรู้เสมอว่าการจะเป็นคนดีนั้นทำได้ง่าย เราจะเลือกเป็นคนดีในแบบไหนที่น่าจดจำ ดิฉันคงตอบได้ว่าเป็นคนดีแบบวิถีทูปีนัมเบอร์วันค่ะ เพราะระยะเวลาที่ผ่านมาทูปีนัมเบอร์วันสอนให้ดิฉันเข้มแข็ง กล้าที่จะพัฒนาศักยภาพตนเองเสมอและไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นคนดีที่สังคมต้องการ ออกไปทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม รู้จักการให้ การแบ่งปัน มีเครือข่ายที่เข้าถึงและผูกพันกันด้วยสานสัมพันธ์ทูปีนัมเบอร์วัน ได้รู้จักสมาชิกทูปีนัมเบอร์วันในโรงเรียนต่างๆ เราอยู่ด้วยกันแบบครอบครัว พร้อมจัดกิจกรรมและสานต่อโครงการทูปีนัมเบอร์วันให้กับรุ่นหลังๆ ได้เรียนรู้และเข้ามาเป็นสมาชิกทูปีนัมเบอร์วันต่อไป

หากพูดถึงความสำเร็จ ณ เวลานี้ของดิฉัน ดิฉันกล้าพูดได้ว่าดิฉันภูมิใจในตนเองที่ก้าวผ่านอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตที่ผ่านการเข้าร่วมโครงการทูปีนัมเบอร์วันเป็นส่วนหนึ่งในหลายๆ ด้านที่ฉันพัฒนาตนเอง ส่งผลให้ดิฉันสามารถสอบติดในคณะที่ฉันอยากเรียน กิจกรรม ผลการเรียน รวมไปถึงการทำประโยชน์เพื่อสังคมและมีความกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้องเหมาะสม ส่งผลให้ฉันได้รับทุนการศึกษาเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาในร่วมมหาวิทยาลัยขอนแก่น ดิฉันได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาตรีตลอดหลักสูตรเป็นระยะเวลา 4 ปี จำนวนปีละ 40,000 บาท นับเป็นก้าวเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่ของดิฉัน ในฐานะคนทูปีนัมเบอร์วันแล้ว การได้กลับไปถ่ายทอดความรู้ให้กับน้องๆ ที่โรงเรียนและบอกต่อเรื่องราวดีๆ ของทูปีนัมเบอร์วันให้กับสังคมไทยได้รับรู้และพร้อมที่จะเรียนรู้ไปด้วยกัน เพราะทูปีนัมเบอร์วันเป็นเหมือนใบเบิกทางที่ทำให้ชีวิตของดิฉันสำเร็จขึ้นอีกก้าวและเปิดโอกาสชีวิตให้กับดิฉัน รู้สึกดีใจทุกครั้งทีนึกถึงทูปีนัมเบอร์วัน เพราะถ้าไม่มีทูปีนัมเบอร์วันวันนี้ก็คงไม่มีดิฉัน ขอขอบคุณ ชมรมทูปีนัมเบอร์วันโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยชัยภูมิ ที่สอนให้ดิฉันรู้จัก ทูปีนัมเบอร์วัน

ผู้เขียน
นายภูวดล กองอยู่
โรงเรียนเกินวิทยา จังหวัดลำปาง

โครงการ TO BE NUMBER ONE หรือชื่อภาษาไทยที่เรียกว่า “โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด” เป็นโครงการที่มีการจัดทำขึ้น เพื่อป้องกันเยาวชนวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่เริ่มอยากลองสิ่งใหม่ๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ไม่ให้ยุ่งเกี่ยวและห่างไกลจากยาเสพติด ก่อนที่จะมีโครงการ TO BE NUMBER ONE เกิดขึ้น มีผลการสำรวจจากเว็บไซต์สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้พบว่าวัยที่เริ่มลองใช้สารเสพติดครั้งแรกนั้นอยู่ในช่วงวัยเรียนซึ่งกำลังอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา อายุประมาณ 15 - 18 ปี จากผลการสำรวจนี้ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนวัยรุ่น จึงได้มีการจัดตั้งโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE นี้ขึ้นมา เพื่อจัดการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในสถานศึกษา จากคนในสถานศึกษา เพื่อสถานศึกษา ไม่ให้ปัญหายาเสพติดนั้นเป็นปัญหาที่ใหญ่ จนลุกลามกลายเป็นปัญหาระดับประเทศ

สำหรับประสบการณ์ของผมกับโครงการ TO BE NUMBER ONE เกิดขึ้นขณะที่ผมกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผมได้รับการชักชวนจากรุ่นพี่แกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ให้เข้าร่วมค่ายพัฒนาอบรมแกนนำฯ ซึ่งตอนนั้นผมรู้สึกงงและสงสัยมากกว่าค่ายนั้นเป็นอย่างไร แต่ในตอนนั้นผมก็ไม่ได้เข้าร่วมเพราะในตอนนั้นเพื่อนๆ ของผมไม่มีใครเข้าร่วมด้วยเลย จนกระทั่งเมื่อผมศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และได้ยินการจัดค่ายพัฒนาอบรมแกนนำอีกครั้ง ผมก็รู้สึกสนใจขึ้นโดยทันที ผมจึงชักชวนเพื่อนๆ ของผมเข้าร่วมกิจกรรมค่ายซึ่งครั้งนี้เพื่อนของผมได้ตกลงยอมเข้าร่วมค่ายกับผมและนั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้เข้ามาสัมผัสโดยตรงกับสิ่งที่เรียกว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE

ในเช้าวันที่จัดกิจกรรมค่าย ผมรู้สึกเป็นกังวลอย่างมากเพราะผมไม่รู้เกี่ยวกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ว่าเป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์อะไร มีกิจกรรมอะไรบ้างในโครงการแม้จะมีเพื่อนของผมเข้าร่วมด้วยแต่ความกังวลของผมก็ไม่ได้ลดลงเลยหลังจากที่ผมลงทะเบียนแล้ว จึงได้เข้ามาในสถานที่จัดค่ายและเห็นผู้คนที่มารวมตัวอยู่บริเวณจุดรวมตัวแล้วแต่เป็นผู้เข้าสมัครเข้าร่วมกิจกรรมค่ายเมื่อผมได้พูดคุยกับเพื่อนๆ เหล่านั้น จึงพบว่าทุกคนก็ยังไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วโครงการ TO BE NUMBER ONE คืออะไร หลังจากที่ทุกคนลงทะเบียนเสร็จเรียบร้อยแล้วนั้น กิจกรรมค่ายก็ได้เริ่มจัดขึ้นทางรุ่นพี่แกนนำ TO BE NUMBER ONE ได้แบ่งกลุ่มสมาชิกจากรายชื่อลงทะเบียนและผมอยู่คนละกลุ่มกับเพื่อนของผม เมื่อทางรุ่นพี่แกนนำได้อธิบายรายละเอียดต่างๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว กิจกรรมนั้นหนทางการเพื่อละลายพฤติกรรมก็ได้เริ่มต้นขึ้น

ในตอนนั้นผมรู้สึกอายมากเพราะไม่เคยทำอะไรแบบนี้และกลัวการตกเป็นเป้าสายตาจากคนอื่น ๆ แต่พอได้เห็นเพื่อนๆ ที่แสดงออกอย่างมั่นใจ ผมก็รู้สึกได้ว่า ผมควรเลิกกังวลกับสิ่งต่างๆ และควรที่จะมาสนุกกับค่ายให้มากขึ้น ดังนั้นตั้งแต่ในช่วงเวลาเช้าถึงบ่าย ผมจึงรู้สึกมีความสุขที่ได้ทำกิจกรรมตามฐานต่างๆ พร้อมสมาชิกกลุ่ม ระหว่างนั้นผมก็ได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ในค่ายและสนุกไปกับกิจกรรมฐานต่างๆ พอถึงช่วงเย็นรุ่นพี่แกนนำได้ให้หัวข้อในการแสดงแก่ทุกกลุ่ม ซึ่งกลุ่มของผมนั้นได้เรื่องปัญหายาเสพติดภายในครอบครัว ทุกคนต่างเสนอความคิดเห็นต่างๆ ในการแสดง จนในที่สุดสมาชิกกลุ่มของผมจึงได้ข้อสรุปเกี่ยวกับบทที่จะใช้แสดงในกิจกรรมรอบค้ำ เมื่อถึงเวลาที่แต่ละกลุ่มจะได้ทำการแสดง กลุ่มของผมนั้นถูกเลือกเป็นกลุ่มแรกที่แสดง ตอนที่แสดงนั้นทุกคนก็เล่นตามบทที่ช่วยกันเตรียมมาแม้จะมีปัญหาบ้างในบางจุดแต่ทุกคนก็มีความสุขที่ได้แสดงออกมา ทุกกลุ่มทำออกมาได้ดีและทุกคนก็ต่างมีความสุขเช่นกัน เมื่อถึงเวลาคำกิจกรรมฐานกลางคืนก็ได้เริ่มขึ้น กิจกรรมของฐานกลางคืนจะแตกต่างจากตอนเช้าอย่างสิ้นเชิง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรมท้าทายความกล้า เมื่อเข้าฐานครบทุกฐานแล้วรุ่นพี่แกนนำก็จะให้สมาชิกค่ายทุกคนเข้าร่วมพิธีสู่ขวัญ กิจกรรมนี้รุ่นพี่แกนนำจะนำสายสิญจน์มาพันที่ข้อมือของลูกค่ายระหว่างนั้นก็พูดคุยไปด้วย หลังจากพิธีจบลงผมเห็นรุ่นพี่แกนนำ ม.6 ที่บางคนก็ร้องไห้เสียใจอยู่ น่าจะเพราะปีนี้จัดค่ายนี้เป็นปีสุดท้ายก่อนที่พวกพี่ๆ จะแยกย้ายกันไปเรียนแต่ละที่ เมื่อผมเห็นภาพเหล่านี้ก็รู้สึกตื้นตันใจและรู้สึกกว่าพี่ๆ แกนนำรู้สึกมีความสุขผูกพันกับโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นอย่างมาก ถ้าเป็นตัวผมก็อาจจะร้องไห้เช่นเดียวกันถ้าปีนี้เป็นปีสุดท้ายที่จะต้องอยู่ทำกิจกรรมร่วมกันเข้าวันต่อมาหลังจากที่ได้รับประทานอาหารแล้วรุ่นพี่ได้เปิดวิดีโอที่มีรูปของกิจกรรมในวันแรกขณะที่คุณนั้นก็รู้สึกได้ว่าเมื่อวานนี้มีสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ทั้งการได้รู้จักเพื่อนใหม่ๆ ทำสิ่งใหม่ๆ เพื่อละลายพฤติกรรม ร่วมแก้ปัญหากิจกรรมแต่ละฐาน และได้รับประสบการณ์ดีๆ จากค่ายนี้ รวมถึงได้รู้และเข้าใจว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่มีประโยชน์ ให้ความรู้ต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของเยาวชนในสถานศึกษา ทำให้ผมรู้สึกประทับใจในโครงการนี้และสัญญากับตัวเองว่าถ้ามีกิจกรรมครั้งต่อไปผมก็อยากที่จะเข้าร่วมอีกครั้งด้วยความเต็มใจ

จากการที่ผมได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายจึงทำให้ผมสมัครเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนกับเพื่อนๆ และเมื่อผมได้เข้ามาเป็นแกนนำจึงทำให้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่า โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่แทรกอยู่ในกิจกรรมของโรงเรียนอยู่แล้วนอกเหนือจากการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด แต่ยังต้องมีการทำเอกสาร สื่อนำเสนอ และการนำเสนอผลการดำเนินงานโครงการฯ เป็นประจำทุกปี เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมแต่ละกิจกรรมเป็นไปได้อย่างราบรื่นในส่วนงานในชมรมฯ ผมเลือกอยู่ฝ่ายเอกสารโดยทางรุ่นพี่ก็คอยสอนวิธีการทำงานอย่างใกล้ชิด ในระหว่างเตรียมพร้อมนั้นผมได้ค่อยๆ รู้จักทุกคนจนเริ่มเกิดความผูกพัน

ฉันครอบครัว และชมรม TO BE NUMBER ONE สำหรับผมนั้นเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองไปแล้ว เมื่อถึงวันที่จะมีค่ายพัฒนาแกนนำชมรมฯ ผมได้ถูกรับเลือกให้ทำหน้าที่เป็นพี่สต๊าฟคอยดูแลสมาชิกของแต่ละกลุ่มทำให้ผมได้รู้ว่าการที่จัดกิจกรรมหรือค่ายพวกนี้นั้นมีการจัดเตรียมที่มากกว่าที่คิด ทั้งการเตรียมผังเวลา การนัดพบ การจัดฐานกิจกรรม การเตรียมสถานที่ ผมตื่นเต้นมากที่ถูกมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นพี่สต๊าฟจากที่ผมเป็นลูกค่ายมาก่อนแต่วันนี้ผมได้มาเป็นพี่สต๊าฟที่คอยดูแลน้องๆ ที่เข้ามาร่วมค่ายพัฒนาแกนนำฯ โดยรูปแบบของค่ายที่จัดครั้งนี้นั้นยังคงรูปแบบเดิม ปรับเปลี่ยนกิจกรรมเล็กน้อย โดยรวมแล้วยังทำให้ผมประทับใจอยู่เหมือนเดิม การเป็นพี่สต๊าฟดูแลน้องๆ นั้นทำให้ผมมีความมั่นใจและมีความเป็นผู้นำมากขึ้น ผึกให้ผมต้องกล้าแสดงออก กล้าคิดกล้าตัดสินใจมากกว่าเดิม เมื่อกิจกรรมค่ายจบลง ผมรู้สึกเหนื่อยมากแต่ก็ภูมิใจและมีความสุขที่ทำงานจนประสบความสำเร็จ

ต่อมาเมื่อผมอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผมได้ถูกรับเลือกให้เป็นเลขานุการของชมรมฯ คอยจดบันทึกรายละเอียดของการประชุมอยู่เสมอ แม้จะมีภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบมากขึ้นในชมรมฯ แต่ผมก็มีการจัดแบ่งเวลาที่ดีและไม่ได้ทิ้งการเรียน ในการทำงานครั้งนี้ผมจะได้รับการฝึกสอนจากรุ่นพี่มากขึ้นเพื่อที่จะเตรียมความพร้อมให้ผมได้เรียนรู้วิธีและลักษณะการทำงานในการทำเอกสารต่างๆ ไปสอนในรุ่นต่อไป ในช่วงชั้นนี้มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมประหลาดใจ นั่นก็คือการที่มีเพื่อนร่วมชั้นที่มีประวัติการใช้สารเสพติดมาเข้าร่วมทำงานเป็นแกนนำชมรมฯ ด้วยเช่นกัน เขาได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของแกนนำชมรมฯ เพราะเขาถูกชักชวนจากเพื่อนๆ แกนนำชมรมคนอื่นๆ ให้เข้ามาช่วยดูแลงาน ในช่วงแรกเขาดูมีเงินมากกว่าชมรมนี้ก็มีกิจกรรมหรืองานอะไรที่ต้องรับผิดชอบ เมื่อเพื่อนๆ แกนนำชมรมฯ ได้ช่วยอธิบายเขาจึงตัดสินใจเลือกที่จะทำงานฝ่ายสถานที่ ในส่วนของการทำงานของเขาเขาคอยที่จะเป็นลูกมือคอยช่วยเหลือหน้าที่ตามที่หัวหน้าฝ่ายได้มอบหมายให้สำเร็จอยู่เสมอแต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องใช้ความคิดหนักๆ เขามักพึ่งบุญหรือเพื่อระบายความเครียด เมื่อเห็นดังนั้น เพื่อนๆ และพี่ๆ แกนนำชมรมฯ จึงเข้าไปตักเตือนอยู่เสมอ โดยเมื่อถึงเวลาเครียดจริงๆ ให้เขาไปทำสิ่งอื่นๆ ร่วมกับเพื่อนๆ ก่อนเพื่อคลายความเครียดออกไป จากความตั้งใจของเขาและความช่วยเหลือจากบุคคลรอบข้าง ทำให้เขาการสูบบุหรี่น้อยลง เป็นความภูมิใจอย่างมากของพวกเราที่เป็นแกนนำชมรมฯ และตัวของเขาเองที่ลดการสูบบุหรี่มาได้เยอะมากจนแทบจะเรียกว่าเลิกได้เลยทีเดียว พวกเราซักไ้ถามเรื่องราวจนสรุปได้ว่า ในตอนแรกเขาถูกชักชวนการใช้บุหรี่จากผู้อื่นและหลังจากนั้นเขาก็สูบเรื่อยมา เหตุผลของเขามีแค่ว่ามันทำให้หัวโล่ง ไม่ต้องเครียดเลยสูบมาตลอดแต่นับจากนี้เขาจะพยายามเลิกใช้แล้ว และจะอยู่ชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อจะคอยช่วยเหลือกิจกรรมของชมรมฯ อยู่เสมอเท่าที่จะทำได้จนกว่าจะจบการศึกษา

ในขณะนี้ผมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผมได้รับเลือกเป็นหัวหน้างานฝ่ายเอกสารและให้ความรู้ในการทำงานเอกสารแก่แกนนำรุ่นน้องในชมรมฯ ผมรู้สึกภูมิใจ

การพัฒนาในด้านต่างๆ มากขึ้น เมื่อนึกย้อนกลับไปก่อนที่จะเข้าร่วมเป็นแกนนำชมรมฯ ภาพเดิมปรากฏขึ้นมาว่าผมเคยเป็นเด็กที่ซุกซนและมีความกังวลสูงมาก เพื่อนก็มีน้อยจนแทบนับได้ ไม่มีความกล้าในการแสดงออกเลยสักนิด การที่ได้เข้าร่วมเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ทำให้สอนผมหลายๆ อย่าง ตอนนี้มีผมมีความกล้าที่จะลงมือทำในสิ่งต่างๆ มากขึ้น มีเพื่อนและคนรู้จักที่เยอะกว่าเดิม ทักษะคติในการมองโลกของผมเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ผมกล้าแสดงออกในสิ่งที่ผมเป็น เปิดรับผู้อื่นมากขึ้น ผมสามารถกล่าวได้เลยว่า TO BE NUMBER ONE คือ สิ่งที่หลอมรวมให้ผมเป็นตัวของตัวเองในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นตัวของผมในแบบที่ดีขึ้น ถ้าผมไม่ได้เข้าร่วมโครงการนี้ ผมอาจจะยังเป็นเด็กที่ซุกซน กังวล และหวาดกลัวสายตารอบข้างเหมือนอย่างเคยและไม่เติบโตมาจนเป็นผมในปัจจุบัน ที่เป็นแกนนำของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแห่งนี้ ผมอยากจะสืบสานเจตนารมณ์ของรุ่นพี่และของผมนู่น้อง ให้เข้าใจถึงชมรมและสืบสานชมรมให้มีอยู่สืบต่อไปชั่วกาลนาน

จากการที่ผมได้ปฏิบัติงานในโครงการ TO BE NUMBER ONE นั้น ผมรับรู้ได้ว่า สิ่งที่เป็นเป้าหมายของโครงการนี้คือสิ่งใด ไม่ใช่ต้องการเด็กดี ไม่ได้ต้องการเด็กเก่ง เพื่อที่จะเป็นแกนนำ แต่ต้องการเด็กที่มีความกล้าที่เหมาะสมและถูกต้องในการแสดงออก พร้อมช่วยเหลือให้สังคมน่าอยู่ ปราศจากสารเสพติดต่างๆ โดยมุ่งเน้นแก้ไขปัญหายาเสพติดในระดับโรงเรียนไม่ให้ลุกลามกลายเป็นปัญหาระดับชาติ โดยนำเสนอในรูปแบบของการทำกิจกรรมมากกว่าการที่จะเข้าไปบอกตรงๆ เช่น กิจกรรมวันต่อต้านยาเสพติดที่มีการจัดกิจกรรมการแข่งขันที่ให้นักเรียนทุกคนได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างสนุกสนานและเป็นประโยชน์ โครงการไคร่ตติยาภักดิ์ขึ้นที่มีการให้ลงชื่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติดเพื่อไปบำบัด สามารถกลับมาใช้ชีวิตได้ตามปกติ

สิ่งที่เด่นและผมประทับใจมากที่สุดของโครงการนี้ มี 2 ประการ ได้แก่ ประการแรก “การให้โอกาส” ให้โอกาสกับผู้ที่เคยเสพยาเสพติดให้สามารถกลับมาดำรงชีวิตได้ตามปกติสุขโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก และสิ่งที่ผมประทับใจ ประการที่ 2 คือ การได้รับเสด็จองค์ประธานโครงการฯ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ณ อิมแพ็คเมืองทองธานี จังหวัดนนทบุรี ที่ทรงริเริ่มโครงการนี้ขึ้นมาด้วยความตั้งใจจริงและหวังอย่างยิ่งว่าสิ่งที่ตัวท่านทำนั้นจะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในกาลปัจจุบันได้ ผมรู้สึกดีตอนอยู่ลึกๆ อย่างบอกไม่ถูกเพราะที่ผ่านมาผมเคยเห็นท่านผ่านในโทรทัศน์เท่านั้น ในช่วงเวลาที่มีการเผยแพร่ข่าวพระราชสำนัก ผมไม่นึกเลยว่าผมจะได้มาเห็นตัวจริงของท่านและได้ใกล้ชิดท่านถึงเพียงนี้ นับเป็นความประทับใจที่ดีครั้งหนึ่งสำหรับเด็กอย่างผมมากครับ

ผู้เขียน
นางสาวตติยา มีประเสริฐ
โรงเรียนกระบือวิทยา จังหวัดระนอง

TO BE NUMBER ONE เป็นคำที่ข้าพเจ้ามักจะได้ยินเวลามีข่าวในพระราชสำนัก หรือคำพูดของคุณครูตั้งแต่ประถมเป็นคำที่คุ้นหูแต่ในตอนนี้ข้าพเจ้าคงเด็กมากๆ เลยไม่ทราบว่าคำนี้แท้จริงแล้วมันคืออะไร หรือเป็นโครงการอะไร คิดว่าเป็นการเดิน และรณรงค์เพื่อแก้ไขปัญหาเสพติด

เมื่อข้าพเจ้าโตขึ้นและจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาข้าพเจ้าก็จะได้ศึกษา ต่อในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนกระบือวิทยา โดยในตอนนั้นทางโรงเรียนได้มีวิชาเรียน วิชาหนึ่งที่เรียกว่า “ชุมนุม” เป็นวิชาที่นักเรียนต้องเลือกเรียนเอง ข้าพเจ้าเชื่อว่าเด็ก ม.1 หลายๆ คนคงจะไม่ว่าจะควรเลือกเรียนอะไรบ้าง สับสนว่าจะเรียนกับคุณครูท่านใด ข้าพเจ้าเองก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่ในตอนนั้นมีคุณครูท่านหนึ่งได้พูดถึงโครงการ TO BE NUMBER ONE ด้วยความที่ข้าพเจ้าเห็นว่าคำนี้มันคุ้นหูข้าพเจ้าก็ตัดสินใจได้อย่างไม่ลังเล ที่จะเข้าเรียนกับคุณครูท่านนี้ ในตอนแรกข้าพเจ้าก็ยังไม่เข้าใจมากนัก แต่เมื่อได้เรียนไปเรื่อยๆ ก็เริ่มมีความเข้าใจมากขึ้นซึ่งเมื่อย้อนกลับไปคิดในตอนที่เราจะเลือกเรียนข้าพเจ้า คิดว่าเป็นการตัดสินใจที่คุ้มค่าอย่างยิ่งเพราะทำให้ข้าพเจ้าได้สัมผัสถึงคำว่า TO BE NUMBER ONE ที่แท้จริงจากการที่คุณครูอธิบายความเป็นมาเป็นไปรวมถึงหน้าที่ของ โครงการฯ และเมื่อข้าพเจ้าได้ปฏิบัติโดยการทำกิจกรรมต่างๆ ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจโครงการ ดีๆ โครงการนี้มากกว่าทางทฤษฎี ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้รับตำแหน่งเหรียญทองของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกระบือวิทยา

นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังเป็นนักเรียนเพื่อนที่ปรึกษา (YC) ซึ่งสามารถนำความรู้ที่มี เกี่ยวกับการให้คำปรึกษามาประยุกต์ใช้กับโครงการ TO BE NUMBER ONE โดยให้ คำปรึกษารวมถึงการแก้ปัญหาให้กับเพื่อนที่มีปัญหาในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียน สุขภาพ ปัญหาครอบครัว โดยเฉพาะปัญหาเสพติดที่ห้องศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ของในโรงเรียนและปีพุทธศักราช 2560 ข้าพเจ้าได้เข้าแข่งขันนำเสนอผลงานชมรม TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษาระดับดีเด่นในระดับประเทศซึ่งเป็นปีแรกที่โรงเรียน กระบือวิทยาส่งเข้าแข่งขัน ถึงแม้ว่าจะไม่ได้รับการคัดเลือกในระดับประเทศแต่เราสามารถ ผ่านระดับภาคใต้ได้ ข้าพเจ้าก็ถือว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งแล้ว และในการ แข่งขันครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้เฝ้ารับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนา พรพรรณวดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าตื่นเต้นใจอย่างยิ่ง เราไม่เคยคิดว่าเด็กบ้านๆ อาศัยอยู่ จังหวัดเล็กๆ ทางใต้ของประเทศไทยคนหนึ่งจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับพระองค์มาขนาดนี้

ในปี 2562 ข้าพเจ้าก็ได้เข้าแข่งขันกิจกรรมนี้อีกครั้ง และได้ผ่านเข้าสู่ระดับภาคได้ถึงแม้ว่าปีนี้ จะไม่ได้ไปแข่งขันต่อในระดับประเทศ แต่การพลาดโอกาสในครั้งนี้ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้า หดกำลังใจที่จะพัฒนาชมรมที่เรารักแม้แต่น้อย ในทางกลับกันมันทำให้ข้าพเจ้าอยากที่จะ พัฒนาชมรมของเราให้ดีขึ้น ข้าพเจ้าในฐานะเหรียญทองของชมรมได้หารือกับประธาน และคณะกรรมการเพื่อดำเนินการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนากิจกรรมรวมถึงการทำงานต่างๆ ของชมรมให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมากขึ้น ซึ่งสมาชิกมีความสนใจ และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนในโรงเรียนกล้าที่จะนำ ศักยภาพที่ตัวเองมีออกมาใช้ โดยทางชมรมได้ร่วมพัฒนาความสามารถของนักเรียนให้ นักเรียนคนอื่นๆ ได้เห็น และนำออกสู่สายตาของคนในชุมชน ทำให้นักเรียนและโรงเรียน มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมต่างๆ อีกมากมายที่ข้าพเจ้าได้เข้าร่วม ไม่ว่าจะเป็นการเดินรณรงค์ การเข้าค่าย อบรมต่างๆ ซึ่งทุกกิจกรรมล้วนแต่มีประโยชน์ และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของชมรมมากขึ้น และยังสามารถนำมาใช้ ในการใช้ชีวิตประจำวันรวมถึงการพัฒนาชมรม TO BE NUMBER ONE ได้ทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าคิดว่ากิจกรรมดีๆ ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าหากขาดทุลกระหม่อมหญิง อุบลรัตน์ราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ด้วยวิสัยทัศน์อันกว้างไกลของพระองค์ที่ทรงเล็งเห็น ปัญหายาเสพติดซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของประเทศ ทำให้ข้าพเจ้าได้ร่วมปฏิบัติและ ดำเนินรอยตาม ถึงแม้ข้าพเจ้าจะเป็นส่วนเล็กๆ แต่ข้าพเจ้าก็มีความภาคภูมิใจในหน้าที่ อันยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าคงไม่มีคำบรรยายใดๆ มากกว่าคำว่า “ขอบพระทัย”

ขอบพระทัยพระองค์ที่ทรงให้ความสำคัญกับปัญหายาเสพติด

ขอบพระทัยพระองค์ที่ทรงเห็นคุณค่าของเยาวชนไทย

ขอบพระทัยพระองค์ที่ทรงจัดตั้งโครงการดีๆ ให้ข้าพเจ้าได้มีส่วนร่วม

ขอขอบพระทัยพระองค์แทนเยาวชนที่หลงผิดและได้กลับมาเป็นคนดีของสังคม อีกครั้ง ดังคำที่ว่า “คืนคนดีสู่สังคม”

หากพูดถึงจุดเด่นของชมรม TO BE NUMBER ONE ในความคิดของข้าพเจ้าคือ การป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดรวมถึงปัญหาอื่นๆ และสิ่งที่หลายๆ คนเห็นอย่าง เป็นรูปธรรม คือ การส่งเสริมให้เยาวชนมีความกล้าแสดงออกจากกิจกรรมต่างๆ เช่น TO BE NUMBER ONE IDOL การนำเสนอผลงานของชมรม TO BE NUMBER ONE เป็นต้น ซึ่งข้าพเจ้าหวังว่าบูปินัมเบอร์วันจะช่วยแก้ปัญหาสมาชิกไม่มากนักน้อย และช่วย ส่งเสริมความสามารถของสมาชิกให้ไปไกลสู่สายตาผู้คนในระดับนานาชาติและถามว่า ทำงานโครงการ TO BE NUMBER ONE แล้วได้อะไรข้าพเจ้าตอบเลยว่า “ครอบครัว” พวกเราทำงานและอยู่ด้วยกันแบบครอบครัวมีความรักใคร่กลมเกลียวแบ่งหน้าที่อย่าง ชัดเจน แต่เมื่อถึงเวลาที่ทำงานจริงๆ ทุกคนต่างร่วมมือร่วมใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

พวกเราได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคม ได้ใช้ชีวิตของนักเรียนอย่างคุ้มค่า เพราะชีวิตของนักเรียนไม่ใช่แค่เรียนหนังสือ แต่ต้องมีการหาประสบการณ์ชีวิตเพราะบางความรู้ อาจไม่มีในตำราพวกเราผ่านปัญหาและอุปสรรคต่างๆ มาด้วยกันผ่านความเหนื่อยล้า ผ่านความสุขผ่านความผิดหวัง ความดีใจ มันเป็นประสบการณ์ที่คุ้มค่ามากจริงๆ และถ้าใครคิดว่าการทำกิจกรรมทำให้ไม่มีเวลาเรียน ข้าพเจ้าบอกได้เลยว่าไม่จริง ทุกคนมีการแบ่งเวลาอย่างถูกต้อง ซึ่งจะทำให้สามารถทำงาน 2 อย่างควบคู่กันได้ และเชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถทำมันได้ดี ข้าพเจ้ามีเกรดที่อยู่ลำดับต้นๆ ของระดับชั้น แล้วข้าพเจ้าก็มีความรู้นอกเหนือหนังสืออีกเช่นกัน มันเป็นสิ่งที่คุ้มค่ามากกับชีวิตของข้าพเจ้า ประสบการณ์ดีๆ คงไม่เกิดขึ้นถ้าหากไม่มีชมรม TO BE NUMBER ONE นี้ให้โอกาส

ตลอดระยะเวลาเกือบ 5 ปีที่ข้าพเจ้าได้ทำงานกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือคนอื่นๆ ต่างๆ มากมาย มันอาจจะมีเหนื่อยบ้าง ท้อบ้าง ซึ่งมันอาจจะเป็นเวลาที่ไม่นานนักเมื่อเทียบกับเวลา 18 ปีที่มีโครงการฯ ดีๆ นี่ขึ้น และมันคงไม่เหนื่อยเท่ากับทีมงานที่ทำโครงการฯ 18 ปี ข้าพเจ้าเชื่อว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาทางโครงการฯ ได้ช่วยเหลือสังคมมากมายนับไม่ถ้วน ทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังและถ้าหากข้าพเจ้าสามารถขอพรได้ 1 ข้อข้าพเจ้าก็อยากจะขอให้โครงการ TO BE NUMBER ONE อยู่เคียงคู่กับประเทศไทยตลอดไป เพื่อสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมไทย และอยากจะนำโครงการดีๆ นี้ไปเผยแพร่ให้กับนานาชาติเพราะข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกๆ ประเทศได้เจอกับปัญหาเสพติดเช่นเดียวกันมันคงจะดีถ้ามีโครงการ TO BE NUMBER ONE ไปช่วยและเพื่อเป็นการนำเสนอประเทศไทย ให้ต่างชาติเห็นว่าประเทศไทยมีสถาบันพระมหากษัตริย์อันเป็นที่รักของคนไทยคอยช่วยเหลือและมีความเป็นห่วงราษฎรทำให้มีโครงการ TO BE NUMBER ONE นี่ขึ้น

จากการทำกิจกรรมรวมถึงการทำงานต่างๆ ที่ทำให้ข้าพเจ้ากล้าพูดได้อย่างเต็มปากเลยว่าชมรม TO BE NUMBER ONE เป็นชมรมที่มีความสำคัญต่อสังคมไทยในปัจจุบันอย่างยิ่ง เพราะปัจจุบันเยาวชนส่วนใหญ่มักเสพยาเสพติด ทำให้ไม่ได้นำความสามารถที่ตัวเองมีมาใช้ได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้สังคมไทยก็กำลังเผชิญกับปัญหามากมาย โครงการ TO BE NUMBER ONE ไม่ได้ช่วยแก้ไขแค่ปัญหาเสพติด แต่เรามีหน้าที่ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา และพัฒนา EQ หรือ องค์ความรู้ ดังนั้นโครงการนี้นอกจากจะช่วยให้เยาวชนหรือคนในสังคมห่างไกลยาเสพติดแล้วยังช่วยแก้ปัญหาอื่นๆ รวมถึงการให้คนในสังคมได้นำความสามารถของตนเองที่มีมาใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ หรืออาจกล่าวได้ว่าถ้าปัญหาเสพติดหมดไปหรืออื่นๆ ลดน้อยลง ประเทศไทยจะมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น

ผู้เขียน
นายอิสริยะ บำศิริวงศ์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนกระบือวิทยา จังหวัดระนอง

ในการเขียนเรียงความครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกย้อนไปเมื่อข้าพเจ้ายังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 1 ในชีวิตตอนนั้นเป็นช่วงที่ข้าพเจ้าเริ่มปรับตัวเข้าสู่สังคมใหม่เลยได้เข้าไปในกลุ่มเพื่อนชายกลุ่มหนึ่ง ในตอนนั้นเรียกได้ว่าไปไหนมาไหน จะทำอะไรก็ตามเพื่อน และเพื่อนในกลุ่มเกือบทุกคนมาจากสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีสิ่งเสพติดและอบายมุขต่างๆ ทั้งการสูบบุหรี่ เครื่องดื่มสุราและการพนัน สิ่งเหล่านี้เป็นเหมือนเรื่องปกติกันในสังคมที่เพื่อนข้าพเจ้าอาศัยอยู่ จึงเป็นสาเหตุที่ไม่มีใครมาแก้ไข และกฎหมายก็ไม่สามารถเข้าถึง และเป็นเหตุที่ทำให้เยาวชนในชุมชนนั้นติดยาเสพติด และทำให้คุณภาพชีวิตแย่ลง จึงทำให้เด็กเหล่านั้นต้องลาออกจากโรงเรียน ซึ่งมันทำให้อนาคตของเด็กเหล่านั้นดับลง ส่วนตัวข้าพเจ้าเองก็เคยถูกเพื่อนให้สิ่งเสพติดเหล่านั้น ประกอบด้วยความอยากรู้อยากลองของตัวข้าพเจ้าเอง ทำให้ข้าพเจ้าได้ลองสิ่งนั้นไป และเมื่อได้ลองแล้วตัวข้าพเจ้าก็รู้สึกได้ว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่สมควร เลยบอกกับเพื่อนไปว่าจะไม่ลองอีกแล้ว

หลังจากนั้นข้าพเจ้า ก็บอกให้เพื่อนหยุดเสพติดกับสิ่งอบายมุขพวกนี้ แต่ก็รู้ว่ามันจะเลิกยากแค่ไหน ต่อมาข้าพเจ้าได้เข้าศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนกระบือวิทยา ข้าพเจ้าได้เห็นชมรมหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่า TO BE NUMBER ONE ตอนแรกข้าพเจ้านั้นก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนักเลยเพิกเฉยไป จนกระทั่งรุ่นพี่ในชมรม TO BE NUMBER ONE ได้ออกมาเชิญชวนน้องๆ ในโรงเรียนให้เข้าชมรมหน้าเสาธง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจและได้ตัดสินใจเข้าชมรม ตอนแรกที่ข้าพเจ้าได้เข้าชมรมได้ใหม่ๆ ยังไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับชมรมมากนัก รู้เพียงแค่ว่าทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี เป็นองค์ประธานโครงการ จุดประสงค์ที่ตั้งโครงการนี้ขึ้นมา ก็เพื่อให้สารเสพติดทั้งหลายห่างหายไปจากเยาวชนชาวไทย ซึ่งกิจกรรมในชมรมนั้นก็มียุทธวิธีที่จะส่งประกอบความรู้ให้เราได้รับรู้โทษของยาเสพติดและสามารถออกห่างจากพิษร้ายนั้นได้ และหนึ่งในกิจกรรมที่ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจเป็นอย่างยิ่ง คือการได้แสดงออกต่อหน้าทุกคนในโรงเรียน เพราะเมื่อก่อนนั้นตัวข้าพเจ้ามีแต่ความขี้อาย ประกอบกับกลัวการแสดงศักยภาพของตัวเอง แต่เมื่อได้อยู่ในชมรมนี้ข้าพเจ้ารู้สึกได้ถึง

การหลุดพ้นจากความกลัวทั้งหลายที่ข้าพเจ้าเคยมี และชมรม TO BE NUMBER ONE จะไม่ได้เป็นแค่ชมรมอย่างเดียวแต่มันเป็นแสงที่จะนำทางให้ทุกคนที่อยู่ในมุมมืดของความชั่วร้ายได้ออกมาจากความทุกข์เหล่านั้นมันคือสัญลักษณ์ของการกล้า กล้าที่จะก้าวออกมาจากสิ่งที่ผิด ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าถ้าทุกคนในสังคมไทยช่วยเหลือและตักเตือนกันและกัน และยอมรับในข้อด้อยข้อเสียของกัน การแตกแยกในสังคม การแพร่ระบาดของสารเสพติด หรือสงครามต่างที่เกิดขึ้น จะสูญสิ้นหายไป และคำว่าโลกที่มีแต่ความสุขที่ทุกคนและเด็กๆ เหล่านั้นที่เคยร้องไห้เสียใจจะยิ้มได้อีกครั้งเพียงเรายอมรับกัน

ผู้เขียน
นายศุภกร อิทธิสุนทร
รองประธานชมรมและผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

นับเป็นบุญของเด็กไทยในวันนี้ มีโครงการที่แสนดีเยี่ยมวิสัย ปัญหายาเสพติด จะหมดไป เพราะชาติไทยมี TO BE NUMBER ONE กิจกรรมดีเยี่ยมคุณธรรมนำแนวคิด คอยลิขิตทางชีวิตให้สุขสันต์ โครงการดีชื่อ TO BE NUMBER ONE 18 ปีนี้คงมันเคียดคู่ไทย นับจาก 17 ปีที่ผ่านมา ก้าวเข้าสู่ปีที่ 18 อย่างเต็มภาคภูมิ โครงการรณรงค์ป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ได้สั่งสมคุณงามความเจริญมากมาย ให้กับสังคมและประเทศชาติ และยังคงดำเนินงานกิจกรรมของโครงการอย่างต่อเนื่อง เข้มแข็งและจริงจัง ในการพัฒนาคุณภาพเยาวชนให้มีภาวะผู้นำ เก่งและดี คิดได้ ทำเป็น มีจิตอาสา เพื่อสนองพระดำริขององค์ประธานโครงการ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี โดยมีพระประสงค์ที่มุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ เยาวชนและวัยรุ่น อายุระหว่าง 6-24 ปี เป็นวัยเสี่ยงที่อาจจะเดินเข้าไปในทางที่ผิด เป็นวัยที่ต้องการเรียนรู้ ในสิ่งต่างๆ แต่ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดีพอ รวมทั้งยังต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง ทางด้านร่างกายและจิตใจ โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เปรียบเสมือนป้ายทางหลวงของเส้นทางชีวิตเด็กและเยาวชน คอยบอกเส้นทาง อันนำไปสู่เส้นทางที่ดีและปลอดภัย ไร้สิ่งเสพติดและอบายมุข โดยระหว่างทางนั้น ได้เสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ พัฒนาทักษะชีวิต เสริมแนวคิดด้านการศึกษาเล่าเรียน และการบริหารจัดการตนเองในการใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า การมีจิตสาธารณะต่อชุมชน สังคมและประเทศชาติ และเสมือนเป็นป้ายบอกทางเลี้ยวกลับให้เด็กและเยาวชนที่หลงผิด ที่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ได้กลับมาเดินในเส้นทางที่ถูกต้อง ชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง คือจุดเริ่มต้นของเส้นทางที่นำพากระผมและเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในมหาวิทยาลัย ไปสู่เส้นทางชีวิตที่ดี และทำให้กระผมได้รู้ถึงความหมายของคำว่า โอกาสดีๆ ที่ TO BE NUMBER ONE พร้อมมอบให้ทุกคนเสมอ กระผมเชื่อว่า แท้ที่จริงแล้ว วัยรุ่นทุกคนเพียงแค่ต้องการจุดยืนในสังคม ต้องการให้สังคมยอมรับ ในวัยเด็กของกระผม เป็นเด็กบ้านนอกในชนบทธรรมดาๆ คนหนึ่ง เติบโตในอำเภอที่ห่างไกลความเจริญ เป็นแหล่งชุมชนที่เต็มไปด้วยสิ่งเสพติดและอบายมุขนานาชนิด เป็นเด็กที่มีโลกส่วนตัวสูง ไม่กล้าเข้าสังคม ไม่มีสัมพันธภาพกับผู้คน โดนล้อเลียนเรื่องรูปร่างหน้าตาและโดน

กลั่นแกล้งต่างๆ นาๆ กระผมอยู่กับความรู้สึกนี้มาตลอดจนถึงช่วงมัธยม แต่ย้อนไปเมื่อ 5 ปีที่แล้ว กระผมเลือกเรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษและจิตวิทยาการปรึกษาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง คือจุดเปลี่ยนที่ทำให้กระผมได้เดินในเส้นทางชีวิตกับ TO BE NUMBER ONE ตั้งแต่กระผมได้เข้ามาเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ กระผมเห็นรุ่นพี่แกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ได้ทำกิจกรรมมากมาย ทั้งร้องเล่นเต้นรำ จับไมค์พูดประชาสัมพันธ์งานต่างๆ รวมถึงได้ทำกิจกรรมหลายรูปแบบกับผู้คนมากมาย ทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง กระผมรู้สึกตื่นเต้นทุกครั้งและมีความสุขเวลามองรุ่นพี่แกนนำชมรมได้ทำกิจกรรม ได้เป็นตัวของตัวเอง มีคนยอมรับมากมาย กระผมอยากจะไปอยู่ ณ จุดๆ นั้น จึงตัดสินใจรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มีในชีวิต เดินเข้าไปที่ห้องศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE เพื่อขอเข้าร่วมทำกิจกรรมในห้องศูนย์เพื่อนใจ กระผมได้รับการต้อนรับจากแกนนำรุ่นพี่และอาสาสมัครประจำห้องศูนย์อย่างอบอุ่น ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา นอกเหนือจากเวลาเรียนของกระผม จะใช้เวลากิจกรรมส่วนใหญ่อยู่ในห้องศูนย์เพื่อนใจในระยะเวลา 1 ปีนั้น กระผมได้พบเจอสิ่งใหม่ๆ มากมาย ได้เจอเพื่อนต่างคณะ ต่างสาขา ได้เจอสังคมใหม่ๆ ได้ทำในสิ่งที่เมื่อตอนเด็กไม่มีโอกาสได้ทำ แต่วันนี้กระผมมีโอกาสดำเนินการและกล้าที่จะทำมันด้วยหัวใจ กระผมเชื่ออยู่เสมอว่า ถ้าเราอยู่ถูกที่ เราจะมีตัวตน กระผมได้รับการชักชวนจากที่ปรึกษาหลักของชมรมฯ ให้มาทำหน้าที่อาสาสมัครประจำห้องศูนย์เพื่อนใจ กระผมไม่ลืลาที่จะตอบตกลง แรกเริ่มเดิมทีเป็นการทำกิจกรรมทั่วไป ในการสร้างความสุข และการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ ต่อมาคือกระผมได้ใช้ความรู้ เทคนิค และประสบการณ์ ในสาขาวิชาจิตวิทยา การปรึกษา และการแนะแนวที่ตนเองได้เรียนมา ช่วยเหลือเพื่อนสมาชิก ที่เข้ามาขอรับคำปรึกษา เพื่อปรับทุกข์ และแก้ปัญหาทั้งด้านการเรียน ความรัก ปัญหาครอบครัว การคิดสั้นฆ่าตัวตาย การลด ละ เลิกสิ่งเสพติด กระผมรู้สึกภูมิใจที่ตนเองได้เป็นที่ปรึกษาได้ช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นได้ปรับเปลี่ยนทัศนคติ และมีความคิดที่ดีขึ้น ผ่านการให้บริการของกระผม ในปีถัดมากระผมได้รับคัดเลือกจากคณะกรรมการชมรมทุกสาขาวิชาตามกระบวนการประชาธิปไตย ดำรงตำแหน่งประธานชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง และปัจจุบันกระผมดำรงตำแหน่งรองประธานชมรมและผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง เป็นความภาคภูมิใจของกระผมอย่างมาก แทบไม่มีใครเชื่อเลย แม้แต่คุณพ่อ คุณแม่และครอบครัวว่ากระผมจะมีวันนี้ วันที่เปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น กระผมตั้งมั่นต่อตนเองว่าจะทำหน้าที่อันทรงเกียรตินี้ให้ดีที่สุด กระผมทุ่มเท ทั้งร่างกายแรงใจ ในการทำกิจกรรม

ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยอย่างสุดความสามารถ สร้างสรรค์กิจกรรม ด้านการรณรงค์ ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในการสร้างกระแส สร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ สร้างและพัฒนาเครือข่าย ร่วมกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่พร้อมที่จะส่งเสริมและสนับสนุนอยู่เสมอ กระผมค้นพบว่าตนเองนั้น ชอบด้านการพูดต่อที่สาธารณะ จึงฝึกฝน การพูดเพื่อเป็นวิทยากรหลักของชมรม ไม่ใช่เพียงแค่การอบรมและสอนให้เด็ก และวัยรุ่น มีความรู้และทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งเป็นภูมิคุ้มกันที่สำคัญ สำหรับเยาวชนให้ห่างไกลจากปัญหาเสพติด ยังรวมถึงเรื่องเพศศึกษา การสอนวิธีคุมกำเนิดและการป้องกันเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เพราะเป็นปัญหาระดับประเทศที่กำลังเผชิญอยู่ สำหรับวัยรุ่น การพัฒนาทักษะชีวิตการเสริมสร้างภาวะผู้นำ เริ่มต้นจากการเป็นวิทยากร ภายในชมรมและมหาวิทยาลัย ค่อยๆ เรียนรู้และพัฒนาตนเอง จนเกิดการยอมรับจาก สังคม กระผมได้รับเชิญในนามชมรม TO BE NUMBER ONE รับหน้าที่เป็นวิทยากรให้กับ สถานศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา ชุมชน หน่วยงาน ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน สถานประกอบการ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและหน่วยงานในกรมราชทัณฑ์ โดยที่ผ่านมาการเป็นวิทยากรภายใต้สังกัดชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัย ราชภัฏลำปาง กระผมไม่ขอรับค่าน้ำใจหรือค่าตอบแทนจากทุกหน่วยงาน เพราะสิ่งที่กระผมได้ตั้งมั่นเอาไว้ตั้งแต่แรก คือ การตอบแทนโครงการดีๆ ที่ชื่อ TO BE NUMBER ONE และจะดำเนินกิจกรรมเพื่อสนองพระปณิธานขององค์ประธานโครงการและสานต่อภารกิจหลัก เพราะโครงการนี้ที่ได้ให้ชีวิตใหม่กับกระผม ทำให้กระผมภูมิใจ เห็นคุณค่า ของตนเอง เป็นคนเก่งและดี ในวันนี้และตลอดไป โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ถือเป็นโครงการที่ประสบความสำเร็จอย่างมากที่สามารถทำให้วัยรุ่นและ เยาวชน หันมาสนใจทำกิจกรรมดีๆ เพื่อตนเองและสังคม เป็นอันดับหนึ่งในใจของวัยรุ่น และเยาวชน ไม่ว่าเด็กเหล่านั้นจะเป็นใคร มาจากที่ไหน เคยผ่านอะไรมา โครงการ TO BE NUMBER ONE พร้อมที่จะมอบโอกาสดีๆ ให้กับเด็กและเยาวชนทุกคนในประเทศไทย เพราะบ้านหลังนี้ไม่ได้เพียงแค่ช่วยให้เด็กและเยาวชนได้แก้ปัญหาในชีวิต บ้านหลังนี้ ยังมีความสุข เสียงหัวเราะ มิตรภาพ เป็นบ้านที่พร้อมที่จะสร้างและพัฒนาเด็กและเยาวชน ให้เป็นคนเก่งและดี เพื่อที่จะมาดูแลและพัฒนาประเทศชาติไปสู่ความเจริญต่อไป ในอนาคตในวาระครบรอบ 18 ปี TO BE NUMBER ONE เป็น 18 ปี แห่งความภาคภูมิใจ และกระผมก็เชื่อว่าอีก 10 ปี 20 ปี 50 ปีหรือ 100 ปี ข้างหน้า TO BE NUMBER ONE จะอยู่เคียงคู่เด็กและเยาวชนไทยตลอดไป เพื่อให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคน เป็นหนึ่ง โดยไม่พึ่งยาเสพติด

ผู้เขียน
นายวุฒินันท์ วะการินทร์
กรรมการฝ่ายกิจกรรม ชมรม TO BE NUMBER ONE
มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

ผมมีพี่น้องอยู่ 2 คน ผมเป็นพี่ชายคนโตตอนนี้ผมกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ คณะครุศาสตร์ สาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 3 ครอบครัวของผมมีอาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป รายได้ก็ไม่เพียงพอ ทำให้ผมกับครอบครัวมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายอยู่ตลอด และหมู่บ้านของผมอยู่ในเขตพื้นที่สีแดง จนพ่อกับแม่จะให้ผมหยุดเรียนต่อเพื่อให้ผมมาทำงานรับจ้างหาเงินช่วยพ่อแม่ แต่ผมได้ขอโอกาสเรียนต่อแต่มีข้อเสนอกับพ่อและแม่ว่าผมจะหารายได้เสริมระหว่างเรียน จะไม่เป็นภาระพ่อและแม่ จึงทำให้ผมเป็นคนที่ไม่ร่วมกิจกรรมต่างๆ เป็นคนเห็นแก่ตัว เพราะผมคิดว่าผมต้องทำงานหารายได้เพื่อส่งตัวเองเรียน จนช่วงเวลาหนึ่ง “ทำให้ผมกลายเป็นคนไม่มีเพื่อน ไม่มีสังคม เครียด และเป็นคนขี้น้ำใจหึงหวงง่ายเมื่ออยู่กับคนเยอะๆ” ต่อมามหาวิทยาลัยฯ ได้ประกาศรับแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ซึ่งตอนแรกผมไม่กล้าที่จะเข้ามาทำงาน เพราะผมเป็นคนขี้อายและไม่มีเพื่อนเลย จนผมได้เห็นการทำงานและกิจกรรมของพี่ๆ ในชมรม TO BE NUMBER ONE ผมเลยตัดสินใจเข้ามาทำงานเพื่อพิสูจน์ให้เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ เห็นว่าผมก็มีความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆ

ตลอดเวลา 3 ปี ที่ผ่านมาในการทำงาน TO BE NUMBER ONE ในมหาลัยแห่งนี้ ผมได้รู้จักคำว่าเสียสละ การแบ่งเวลาการจัดการกับความกลัว ความอาย “และภูมิใจในตัวเอง” จนทุกคนมองเห็นศักยภาพในการทำงานของผมและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทุกคน ตั้งแต่ผมได้เข้ามาอยู่ในชมรมฯ นั้นได้เปลี่ยนพฤติกรรมของผมและทำให้ผมกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกมากขึ้น และรู้จักเสียสละ เรียนรู้คำว่า “คุณค่าที่มากกว่ามูลค่า” แบ่งเวลาเรียน ทำงาน และทำกิจกรรมได้ดี จนตอนนี้ผมได้ก้าวขึ้นเป็นกรรมการฝ่ายกิจกรรมฯ และสามารถพาน้องๆ ทำกิจกรรมที่ทางชมรม TO BE NUMBER ONE จัดขึ้น ทำให้สมาชิกในชมรมฯ ทุกคนในมหาลัยมีความสุขกับการร่วมกิจกรรม TO BE NUMBER ONE และสามารถทำให้เยาวชนห่างไกลจากยาเสพติด ตามคำขวัญของโครงการที่ว่า “เป็นหนึ่ง โดยไม่พึ่งยาเสพติด” อย่างแท้จริง

และสุดท้ายผมสำนึกในพระกรุณาธิคุณของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี และผมขอขอบคุณโครงการดีๆ โครงการ TO BE NUMBER ONE

ที่ให้โอกาสผม ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการทำกิจกรรมต่างๆ ถ้าไม่มีชมรม TO BE NUMBER ONE ในวันนี้ ผมไม่รู้ว่าผมจะมีโอกาสที่จะได้แสดงออกแบบนี้หรือเปล่า และผมอยากให้มีชมรม TO BE NUMBER ONE นี้ไปนานๆ เพื่อให้น้องๆ รุ่นหลังได้มีโอกาสขึ้นมาทำกิจกรรมดีๆ สืบต่อไป ผมสัญญาเมื่อผมเรียนจบ ผมจะเป็นครูที่ดี และเป็นครู TO BE NUMBER ONE ในโรงเรียนที่อยู่ในเขตพื้นที่สีแดง “ผมจะให้โอกาสเด็กทุกคนเหมือน TO BE NUMBER ONE ที่ให้โอกาสผม” และจะเป็นหนึ่งพลังเล็กๆ ที่คอยสนองพระปณิธานของทูลกระหม่อมหญิงตลอดไป

“WE ARE TO BE NUMBER ONE”

ชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

ขอพระองค์ทรงพระสเลนเดอร์

ผู้เขียน
นายวุฒิชัย โต๊ะมอ
โรงเรียนสะเดา “บรรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์”
จังหวัดสงขลา

ทุกวันนี้เต็มไปด้วยคนมีฝัน จึงมุ่งมั่นทำความฝันให้เป็นจริง.....จนบัดนี้เราทุกคนล้วนแต่อยากที่จะทำความดี และช่วยเหลือประเทศ เพื่อให้ประเทศไทยของเราเจริญขึ้น เพราะคำว่า ไทย เป็นดังลายเซ็นที่ติดตัวตั้งแต่เราเกิด ทำให้เราต้องกระทำความดี เพื่อให้ความดีเหล่านั้นเป็นสายเลือดที่ไหลหล่อเลี้ยงประเทศ ดังเป้าหมายของโครงการ ทุปนิมเบอร์วัน

ย้อนกลับไปเมื่อ 18 ปีก่อนที่จะจัดตั้งโครงการทุปนิมเบอร์วัน ประเทศของเราประสบปัญหาหายนะเสียดิต พุทธระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทยเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มขนาดใหญ่ และเป็นกลุ่มที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ ยังถือเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดยาเสพติดสูง เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ แต่ยังขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดีพอ รวมทั้งต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ

พระองค์จึงทรงพระกรุณาคิดโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด นั่นคือ โครงการทุปนิมเบอร์วัน เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในประเทศ ให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ โดยความร่วมมือและรวมพลังจากภาครัฐและเอกชน กระตุ้นและปลุกจิตสำนึกของปวงชนในชาติให้มีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติด มีใช้หน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง แต่ทุกคนในชาติจะร่วมแรงร่วมใจกันเป็นพลังของแผ่นดินที่จะต่อสู้และเอาชนะปัญหายาเสพติดให้ได้โดยเร็ว โดยทรงมีพระประสงค์มุ่งเน้นการรณรงค์ในกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ วัยรุ่นและเยาวชน การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตให้แก่เยาวชน ในชุมชน จัดระบบการบำบัดรักษารองรับภายใต้โครงการ ทั้งนี้เพื่อคืนคนดีสู่สังคมและป้องกันการกลับมาเสพติด ตลอดจนการสร้างเครือข่ายสมาชิกและชมรมทุปนิมเบอร์วัน เพื่อร่วมกันรณรงค์และจัดกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เป็นเสมือนการเติมสิ่งที่ดีให้กับชีวิต เพื่อให้เกิดค่านิยมของการเป็นหนึ่งโดยไม่ต้องพึ่งยาเสพติด

ผม นายวุฒิชัย โต๊ะมอ เป็นหนึ่งคนที่ไม่กล้าแสดงออก แต่มีคุณครูในโครงการชมรมทุปนิมเบอร์วันของโรงเรียนสะเดา “บรรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์” ท่านหนึ่งถามผมว่า

ลูกสนใจอยากที่จะร่วมเป็นสมาชิกทูปีนัมเบอร์วัน หรือแกนนำทูปีนัมเบอร์วันพ้นภัยจากยาเสพติดไหม? และผมก็ได้ตอบไปว่า “สนใจครับ” หลังจากวันนั้นที่คุณครูได้ชวนผมเข้าร่วมแกนนำทูปีนัมเบอร์วัน ผมได้ทำกิจกรรมต่างๆ และได้เข้าร่วมกิจกรรมมากมายของโครงการทูปีนัมเบอร์วัน และคอยช่วยเหลือคนที่ทำในสิ่งที่ตัวเองทำไม่ได้สู่ความสำเร็จ ตัวผมได้ทำกิจกรรมเหล่านี้ และทำให้ผมได้กล้าที่จะก้าวข้ามอุปสรรคในสิ่งที่ผมกลัว และผมได้มั่นใจในตัวเองเวลาผมได้ออกไปพูดเกี่ยวกับโครงการทูปีนัมเบอร์วัน และเป็นพลังบวกสำหรับตัวผม ผมได้คอยสนับสนุนให้น้องๆ เกี่ยวกับโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ค่อยผลักดัน คอยช่วยเหลือ มุ่งหน้าสู่สิ่งที่ดี และมีพี่อัฟ นายสรวุฒิ ชูเรืองสุข ทูนัมเบอร์วัน ไอดอล 8 คอยให้คำปรึกษาและคอยที่จะรับฟังคำปรึกษาจากตัวผมเอง เพราะเวลาผมไม่สบายใจในสิ่งที่ผมทำไม่ได้ ก็มีพี่ๆ และคุณครูเพื่อนๆ ที่เป็นแกนนำทูปีนัมเบอร์วัน คอยช่วยเหลือในการให้คำปรึกษาเพื่อที่จะแก้ไขปัญหามาให้ดีขึ้น และคอยเป็นแนวทางเพื่อแก้ไขปัญหานั้น

ตัวผมได้รู้จักโครงการทูปีนัมเบอร์วัน มาตั้งแต่พุทธศักราช 2561 เพราะผมได้ติดตามชมการประกวดสุดยอดเยาวชนต้นแบบเก่งและดีทูปีนัมเบอร์วัน ไอดอล 8 ทางโรงเรียนสะเดา “ขรรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์” ได้มีนักเรียนเข้าร่วมการแข่งขัน และได้ผ่านเข้ารอบระดับประเทศ ก็คือ TI 02 อัฟ นายสรวุฒิ ชูเรืองสุข ผมได้ติดตามจนมาปี 2562 ทางโรงเรียนได้มีการส่งเข้าร่วมประกวด สุดยอดเยาวชนต้นแบบเก่งและดีทูปีนัมเบอร์วันไอดอล 9 ก็คือ TI 15 ไนน้า นางสาววันยนา มะอานี และปีนี้ 2563 ทางโรงเรียนได้ส่งเข้าร่วมการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดีทูปีนัมเบอร์วัน ไอดอล 10 คือ TI 30 อ่อน นางสาวทิพย์สุตา เพชรปานกัน และในปี 2563 ผมได้เดินทางไปร่วมช่วยเหลือการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดีทูปีนัมเบอร์วัน ของทางจังหวัดสงขลา ที่จะคัดเลือกเข้าสู่รอบระดับประเทศ และได้รู้ว่าความอบอุ่นของครอบครัวทูปีนัมเบอร์วันนี้ อบอุ่นมาก ตอนที่ผมนั่งเชียร์การประกวดอยู่นั้นผมได้เห็นป่าหม่อม (หม่อมหลวงยุพดี ศิริวรรณ) เดินผ่านไปนั่งที่โต๊ะกรรมการ ระหว่างทางป่าหม่อมได้ถามผมว่ามาจากจังหวัดอะไรครับ ผมได้ตอบกลับป่าหม่อมว่ามาจากจังหวัดสงขลาครับ ผมรู้สึกว่าการพูดและแววตาของป่าหม่อมรู้สึกอบอุ่นมากครับ

นอกจากนี้ผมได้ช่วยเหลืองานทูปีนัมเบอร์วันของโรงเรียน และได้เป็นตัวแทนดูแลเพจทูปีนัมเบอร์วันของโรงเรียน ได้ไลฟ์สดผ่านทางเพจของทูปีนัมเบอร์วันสะเดา “ขรรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์” และจากที่ผมไม่กล้าพูดในวันนั้นทำให้ผมได้กล้าพูดจนทุกวันนี้ครับ ตัวผมไม่เคยคิดเลยว่าตัวผมเองจะได้มาปฏิบัติหน้าที่ช่วยเหลืองานทูปีนัมเบอร์วัน

ของทางโรงเรียน กิจกรรมการประกวดไอดอล ทำให้รู้จักเครือข่ายไอดอลมากมาย พอมีกิจกรรมของจังหวัดได้ทำกิจกรรมร่วมกัน และมีความกล้ายิ่งขึ้น อันไหนที่ไม่กล้าทางจังหวัดคอยแนะนำให้กล้ามากยิ่งขึ้นและทำให้รู้ว่าครอบครัวไอดอลคือ ครอบครัวเพื่อนช่วยเพื่อน และเปิดโลกกว้างให้รู้จักกันมากยิ่งขึ้น จากที่น้องอ่อน TI 30 ไอดอล 10 ผ่านเข้ารอบระดับประเทศ ผมตั้งใจจะไปเชียร์ เพราะอยากสัมผัสบรรยากาศนั้นและได้มีโควิด 19 เลยทำให้ผมไม่ได้ไปสัมผัสบรรยากาศ ณ ตรงนั้น แต่ผมก็ไม่รู้สึกเสียใจ ถึงแม้จะไม่ได้ไปเชียร์ที่เจมอลล์ ผมก็ได้เชียร์ผ่านทางเพจ TO BE NUMBER ONE CHANNEL และผมได้ประชาสัมพันธ์ผ่านทางเพจทูบินัมเบอร์วันสะเดาซรรค์ชัย และคอยเป็นกำลังใจให้กับน้องๆ ในการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดีทูบินัมเบอร์วันไอดอล 10 ครั้งนี้ และสำหรับตัวผม ผมคิดว่าในปีนี้เป็น 1 ทศวรรษที่ดีเยี่ยมมาก และทำให้ผมมีแรงผลักดันมากยิ่งขึ้น ในเมื่อครูได้ชวนเข้ามาทำงานตรงนี้แล้ว ผมจะทำให้ดีที่สุด และดีอย่างชื่อของโครงการเก่งและดีทูบินัมเบอร์วัน ผมขอสัญญาว่าผมจะช่วยเหลืองานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่และสุดความสามารถ เพื่อที่จะให้เยาวชนไทยทำตามความฝันและประสบความสำเร็จ

คนไทยทุกคนบนโลกใบนี้ล้วนแล้วแต่โชคดี เพราะมีโครงการทูบินัมเบอร์วันที่ดีแบบนี้ ผมรู้สึกภาคภูมิใจครับ ที่ประเทศไทยของเรามีโครงการที่ดีและไม่แพ้ชาติใดในโลก จึงสมควรที่จะดำรงรักษาโครงการให้ดีและอยู่คู่กับคนไทยไปตลอดกาล ตัวผมเองมีความสุขมากเมื่อเวลาได้คอยช่วยเหลืองานที่เราได้รับมอบหมาย เพราะมันเป็นสิ่งที่เราอยากทำและปฏิบัติ ได้ลงมือทำเพื่อผลตอบแทนที่ดี ทุกครั้งที่ผมได้ช่วยเหลืองานเกี่ยวกับโครงการทูบินัมเบอร์วัน ผลตอบรับดีและทำให้ผมมีแรงที่จะปฏิบัติหน้าที่คอยช่วยเหลือเหมือนกับบางเวลามีน้องๆ เข้ามาถามผมว่า ทูบินัมเบอร์วันคืออะไร ผมได้ตอบไปว่าคือโครงการที่จะสร้างให้เยาวชนไทยรุ่นใหม่ พัฒนาเจริญเติบโตไปเป็นคนดี ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และเป็นโครงการที่จะทำตามฝันให้เป็นจริง เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ความหมายคือ การเป็นหนึ่งทุกคนเป็นได้เพราะทุกคนต่างมีอยู่ในตัวเอง หากค้นพบสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบ สนใจ และมีความถนัด สามารถฝึกฝนและทำงานเป็นผลสำเร็จได้ ทำแล้วมีความสุข มีความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจ

ภูมิใจตนเองที่ไม่ยอมแพ้ในอุปสรรคต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ถือเป็นการพิสูจน์ตนเอง หนทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน ฉันใดฉันนั้น ภูมิใจตนเองที่มีความสามารถในหลายๆ ด้าน ทั้งด้านการพูดที่มีวาจาไหลลื่น ความสามารถในการทำงานศิลปะประเภทต่างๆ ที่ตนเองรัก เช่น การปฏิบัติช่วยเหลืองานสภานักเรียน และงานในโครงการทูบินัมเบอร์วัน หรืองานในด้านต่างๆ การที่ตนเองได้ทำงานที่ตนเองรักทำให้ตนเองมีความสุข

แล้วรู้สึกเพลิดเพลินกับงานที่ได้ทำ ภูมิใจตนเองที่มีความเข้มแข็งในวันนี้ ทุกวันนี้สังคมมนุษย์เรายู้งายขึ้น ทุกวันการที่เราจะอยู่ในสังคมปัจจุบันได้นั้น เราต้องมีความเข้มแข็งในตนเองเพื่อจะได้ฟันฝ่ากับอุปสรรคต่างๆ ที่จะพัดผ่านเข้ามาในชีวิตประจำวัน ทำทุกวันให้ดีที่สุด (และผมภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการทูปีนัมเบอร์วัน)

คุณว่าจะดีแค่ไหน หากคนในสังคมจะร่วมกันสร้างความเปลี่ยนแปลงก้าวเล็กๆ ไปด้วยกัน แต่การให้นี้ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นของที่มีราคาเสมอไป ผมว่ามีหลายสิ่งที่เราสามารถแชร์ให้ผู้อื่นได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นทรัพย์สินหรือเงินทอง แต่ยังมีอย่างอื่นที่มีค่าพอๆ กันอยู่อีกนะครับ ก็เหมือนการให้ความรู้เกี่ยวกับทูปีนัมเบอร์วัน ปลอดภัยห่างไกลจากยาเสพติด

เป็นเวลา 18 ปี ที่โครงการทูปีนัมเบอร์วันได้ริเริ่มก่อตั้งโครงการนี้ขึ้น โครงการทูปีนัมเบอร์วัน ยังคงมีความสำคัญกับเยาวชนและประเทศชาติบ้านเมืองของเรา ไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าไร โครงการทูปีนัมเบอร์วัน จะอยู่คู่กับคนไทยและประเทศไทยสืบไป เป็นดั่งสมบัติที่ล้ำค่า เพราะเยาวชนไทยจึงกลายเป็น “โครงการทูปีนัมเบอร์วัน”

เป็นหนึ่งในไม่พึ่งพายาเสพติด	จงลิขิตชีวิตด้วยมือเรา
งดสิ่งผิด ไม่ปนเปื้อน สิ่งมีนเมา	เพราะโลกเรา จะสดใส เท่าชีวา
ปัจจุบัน บัดนี้ โครงการดี	คือโครงการ ทูปี แก้ปัญหา
กิจกรรม ส่งเสริม ไม่พึ่งยา	พวกเรามา จับมือ แก้ไขมัน
จนตอนนี้ สารเสพติด ไม่แพร่หลาย	ยังไม่สาย เกินแก้ ร่วมใจกัน
สืบสานไว้ เชิดชู คอยผลักดัน	เยาวชน สร้างฝัน ให้เป็นจริง
“เพราะนี่คือ เก่งและดี TO BE NUMBER ONE”	

ผู้เขียน
นายณัฐชัย สารส
มัธยมศึกษาตอนปลาย (กศน.)
จังหวัดพิจิตร

ข้าพเจ้าเป็นบุคคลซึ่งเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด หรือมีอีกหลายชื่อที่คนทั่วไปเรียกกันว่า สาวประเภทสอง สตรีข้ามเพศ เพศที่สาม ตั๊ด และกะเทย ซึ่งสมัยก่อนคนทั่วไปมองว่าผู้ที่เป็นแบบข้าพเจ้าคือพวกจิตวิปริต จนถึงปัจจุบันนี้ก็เชื่อว่าทุกคนจะให้การยอมรับ หลายคนก็ยังมองว่าข้าพเจ้าเป็นตัวประหลาด ไปโรงเรียนก็โดนเพื่อนล้อเลียน และเมื่อได้ออกจากโรงเรียนในระบบมาเรียนกศน. ก็ได้ร่วมกิจกรรมต่างๆ มากมาย และก็ยังเป็นเช่นเดิมที่ถูกเพื่อนๆ ล้อเลียนมองว่าเป็นตัวประหลาด จึงทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนเงียบๆ ไม่กล้าแสดงออก ไม่ค่อยพูดคุยกับใคร จนในวันหนึ่งข้าพเจ้าได้สมัครเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ของกศน.อำเภอวังทรายพูน และได้ร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE เช่น การประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน การประกวด TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCISE การเดินรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด และกิจกรรมอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งโครงการ TO BE NUMBER ONE เริ่มแรกข้าพเจ้ารู้จักผ่านทางโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหนองยาง จากการเข้าร่วมกิจกรรมในฐานะประชาชนในชุมชนหนองยาง และจากการเข้าร่วมกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ที่โรงเรียนเดิมซึ่งเป็นโรงเรียนในระบบ โดยเป็นเพียงกลุ่มเป้าหมายในการเข้าร่วมกิจกรรมเท่านั้น ไม่ได้มีหน้าที่หรือรับผิดชอบงานอะไรเป็นพิเศษ ต่อมาได้ทิ้งห่างจากโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นเวลาถึง 6 ปี จากนั้นจึงได้ก้าวเข้าสู่รั้วกศน. ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนแปลงชีวิตครั้งยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้าในหลายๆ ด้าน จากที่เคยเป็นทางราชสีห์ก็กลับกลายเป็นหัวสุนัข โดยเริ่มจากการที่ข้าพเจ้าสมัครเข้าชมรม TO BE NUMBER ONE ของกศน.อำเภอวังทรายพูน และได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนการประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน การประกวด TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCISE การทำกิจกรรมทั้งสองนี้ สามารถเปลี่ยนกะเทยที่ไม่กล้าแสดงออก ไม่มีความมั่นใจในตนเองอย่างข้าพเจ้า ให้กล้าแสดงออกในทางสร้างสรรค์ มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น และจากการเข้าร่วมประกวดทำให้ข้าพเจ้าได้แสดงศักยภาพของตนเองออกมาจนได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน ของอำเภอวังทรายพูน และรองชนะเลิศอันดับที่ 1 การประกวด

TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCISE ข้าพเจ้าสามารถทำให้บุคคลทั่วไปได้รู้ว่า
กะเทยก็มีดี มีความสามารถไม่แพ้ใครๆ และได้รับคำชื่นชมจากคณะครูและเพื่อนๆ
ข้าพเจ้าเริ่มเป็นที่ยอมรับมากขึ้น เพื่อนๆ ไม่ล้อเลียนข้าพเจ้าเหมือนอย่างเคย จากการก้าว
เข้าสู่ชมรม TO BE NUMBER ONE ในวันนั้น ข้าพเจ้าได้ค้นพบความสามารถของตนเอง
คือความสามารถด้านการเต้น และการพูด ข้าพเจ้าได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากขึ้น ได้เป็นตัวแทน
ของชมรม TO BE NUMBER ONE จึงได้รับหน้าที่ไปให้คำแนะนำแก่เพื่อนๆ ในสถานศึกษา
เด็กและเยาวชนในชุมชน ในเรื่องโทษและภัยของยาเสพติด ตามสโลแกนที่ว่า เป็นหนึ่งโดยไม่
พึ่งยาเสพติด ในวันหนึ่งมีคนในชุมชนที่ติดยาเสพติด ได้มาปรึกษากับข้าพเจ้าว่าทำ
อย่างไรจึงจะเลิกจากการติดยาเสพติดได้ ข้าพเจ้าจึงรวบรวมความรู้และประสบการณ์ที่ได้
รับจากการเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ให้คำปรึกษาแนะนำกับคนนั้นไป
จากการดำเนินการที่ชัดเจนและเห็นผลของชมรม TO BE NUMBER ONE กศน.อำเภอ
วังทรายพูน ที่ข้าพเจ้าได้ร่วมขับเคลื่อนนั้น จึงทำให้มีสมาชิกในชมรม TO BE NUMBER ONE
เพิ่มมากขึ้น จึงได้มีกิจกรรมที่หลากหลายมากขึ้นด้วย เช่น กลุ่มกีฬาฟุตบอล กลุ่ม
DANCERCISE กลุ่มฝึกอาชีพ และกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ด้วยการดำเนินงานอย่างเป็น
ระบบ ตามหลัก 3 ก คือ กรรมการ กองทุน และกิจกรรม 3 ย คือ กิจกรรมและแนวทาง
การดำเนินงานขับเคลื่อนกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ตามแนวทาง 3 ยุทธศาสตร์
ดังนี้

1. ทหื้อและพิจารณาร่างการจัดตั้งคณะพัฒนาของชมรม TO BE NUMBER ONE
กศน.อำเภอวังทรายพูน กำหนดวาระการดำเนินงานวาระ 2 ปี
2. ประชาสัมพันธ์ชมรม TO BE NUMBER ONE กศน. อำเภอวังทรายพูน
ผ่านทางสื่อโซเชียลต่างๆ เช่น line facebook
3. ประสานงานคณะกรรมการชมรมและคณะกรรมการที่ปรึกษาของชมรม
ภาคีเครือข่ายที่ให้ความสนับสนุน กำหนดบทบาทหน้าที่และทำงานตามแผนงานประจำปี
4. จัดกิจกรรมแผนงานโครงการเพิ่มศักยภาพแกนนำเยาวชนของชมรม TO BE
NUMBER ONE กิจกรรมสร้างเสริมทักษะชีวิต พัฒนา EQ เข้าค่ายแกนนำ
5. ระดมทุนจากภาคีเครือข่าย หางบประมาณให้แกนนำและกรรมการชมรม
ได้ไปพัฒนาศักยภาพสมาชิกที่ค่ายทูปีนัมเบอร์วันแคมป์
6. จัดกิจกรรมเดินรณรงค์เนื่องในวันครบรอบการจัดตั้งชมรม วันยาเสพติดโลก
มหกรรม TO BE NUMBER ONE

7. ส่งเสริมการจัดกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน โดยกิจกรรมหลักเน้นให้ความรู้ถึงพิษภัยของยาเสพติด ทักษะชีวิตปฏิเสธยาเสพติด กิจกรรมตามความต้องการของสมาชิกชมรม

8. จัดทำโครงการที่เอื้อต่อการสร้างและขยายเครือข่ายเพื่อจะนำงบประมาณจากโครงการมาทำกิจกรรมในการสร้างเครือข่าย กิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเยาวชน การนำเสนอแลกเปลี่ยนผลงานของชมรมในวันมหกรรม TO BE NUMBER ONE

9. ชักชวนเพื่อนสมาชิกเข้าร่วมชมรมและค้นหาเพื่อนสมาชิกใครติดยาเสพติดขึ้น เพื่อเข้ารับการบำบัด การสร้างเครือข่ายและสมาชิกแบบเพื่อนชวนเพื่อนและแนะนำชักชวนเพื่อนต่อไป

จากการดำเนินงานทั้งหมดทั้งมวลในการขับเคลื่อนโครงการ TO BE NUMBER ONE ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ตัวของข้าพเจ้า เพื่อนพ้องน้องพี่ และคนในชุมชน หลายคนหันมาสนใจเล่นกีฬามากขึ้น หลายคนใช้เวลาว่างในการทำสาธารณประโยชน์ ชุมชนสงบสุข ปลอดภัยจากการไม่มีผู้ติดยาเสพติด ซึ่งสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นนี้ มาจากการน้อมนำโครงการ TO BE NUMBER ONE มาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาวัยรุ่นและเยาวชน ให้หลีกเลี่ยงและห่างไกลจากยาเสพติด โดยมีปัจจัยแห่งความสำเร็จ ดังนี้

1. **ความเสียสละ**ของคณะกรรมการและสมาชิกในชมรม ในการทำงานถ้าต่างคนต่างยึดแต่งงานของตัวเองเป็นหลัก การดำเนินงานทุกอย่างก็ไม่สามารถขับเคลื่อนไปได้ นับตั้งแต่จัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน สมาชิกทุกคนล้วนแล้วแต่จะมีความเสียสละ สละเวลา สละกำลังกาย และทุ่มเท เพื่อการดำเนินงานได้บรรลุวัตถุประสงค์

2. **ความรับผิดชอบ**ของคณะกรรมการและสมาชิกในชมรม ภาระหน้าที่และความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ของสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE คือ การสร้างสรรค์สังคมในทุกๆ ด้าน หากสมาชิกทุกคนขาดความรับผิดชอบต่องาน และหน้าที่ของตนเอง ความสำเร็จก็คงจะไม่เกิดขึ้น แต่เพราะสมาชิกทุกคนในชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน ตระหนักในภาระหน้าที่ที่สำคัญที่ทุกคนต้องดำเนินงาน ความสำเร็จและผลงานต่างๆ ได้ปรากฏ และเป็นທີ່ประจักษ์ตาอย่างมากมาย

3. **ความสามัคคี**ของคณะกรรมการและสมาชิกในชมรม กิจกรรมต่างๆ นั้นเราต้องดำเนินงานเป็นหมู่คณะ หากเราเกิดความแตกแยกไม่เข้าใจกัน งานที่ออกมาก็ไม่ได้ดี หรือไม่สำเร็จ การดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของชมรม TO BE NUMBER ONE เราประสบ

ความสำเร็จได้เพราะความร่วมมือ ร่วมแรง และร่วมใจกัน ของสมาชิกทุกคนที่หวังให้งานออกมาอย่างเต็มศักยภาพ และเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน ทุกคนมีความเข้าใจกัน ช่วยเหลือกันฉันเพื่อน สมาชิกทุกคนรวมกันเป็นหนึ่ง เพื่องานที่ออกเป็นหนึ่ง

4. การได้รับโอกาสและความไว้วางใจ ในการทำงานถึงแม้เราจะตั้งใจทำแค่ไหน แต่หากไม่มีใครเลยที่ยื่นโอกาสและวางใจที่จะปล่อยงานต่างๆ ให้เราได้รับผิดชอบ ความสำเร็จก็คงจะไกล แต่ชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน ได้รับโอกาสและความไว้วางใจในการจัดกิจกรรมและดำเนินงานต่างๆ จากหลายๆ หน่วยงาน

ข้าพเจ้าขอขอบคุณโชคชะตาที่นำพาข้าพเจ้าให้มาพบกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ขอขอบคุณที่ให้ข้าพเจ้าได้เป็นส่วนหนึ่งในการสนองพระดำริขององค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ว่า “การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้หมดจากสังคมไทย ไม่สามารถดำเนินการให้สำเร็จได้ด้วยการทำงานขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง แต่ทุกองค์กร ทุกฝ่ายต้องช่วยกัน และการรวมตัวกันของผู้ที่มีความตั้งใจที่จะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด จะทำให้เกิดพลังในการร่วมกันป้องกันปัญหายาเสพติดอย่างเข้มแข็ง” พระดำริสทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า โครงการนี้สามารถเปลี่ยนแปลงตัวของข้าพเจ้าให้เป็นคนเก่งและคนดี สามารถตั้งตนเองให้ไหลพันน้ำได้ คนอื่นๆ ที่ได้ร่วมโครงการหรือได้รับความรู้ที่ข้าพเจ้าได้ถ่ายทอดก็ต้องเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดีได้อย่างแน่นอน ท้ายที่สุดนี้ข้าพเจ้าขอรวบรวมร่างกายและแรงใจทั้งหมดที่มี ปฏิบัติตนเป็นคนดี และปฏิบัติหน้าที่อย่างสมบูรณ์ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่นและพัฒนาสังคม แม้ร่างกายและแรงใจของข้าพเจ้าจะเป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวของฝุ่นธุลี แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าสิ่งที่ยิ่งใหญ่มักเกิดจากสิ่งเล็กๆ ก่อนเสมอ

รางวัลชนะเลิศ

ประกวดเรียงความ “เรื่อง ตี 18 ปี TO BE NUMBER ONE” ประเภทแกนนำสมาชิก TO BE NUMBER ONE และประชาชนทั่วไป นางสาวลักษิกา สุมรัมย์

ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม
จังหวัดบุรีรัมย์

18 ปี ทูปีที่รังสรรค์	ได้สร้างคนสู่ความฝัน ทรงคุณค่า
ให้รู้ถูก รู้ผิดคิดพัฒนา	แก้ปัญหาหาเสพติด พิษสังคม
เพราะเรามีองค์ประธานงานทูปี	จึงได้มี กิจกรรมทำเหมาะสม
เด็กฉลาดทั้งปัญญาและอารมณ์	สร้างสังคม ที่เป็นหนึ่งไม่พังยา
กำลังใจได้จากทูลกระหม่อม	พวกเราพร้อมเก๋ดีมีสุขหนา
สานโครงการเป็นหนึ่งไม่พังยา	เทิดเจ้าฟ้าองค์ประธานงาน ทูปี

จากสถานการณ์ยาเสพติด ที่ยังคงแพร่ระบาดอย่างต่อเนื่องทุกพื้นที่ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น รวมถึงพื้นที่ของอำเภอห้วยราช ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม ขอประกาศเจตนารมณ์ที่จะส่งเสริมกิจกรรมให้กับเยาวชนทุกกลุ่ม ส่งผลให้สมาชิกไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ระยะเวลา 18 ปีที่ก่อตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนห้วยราชพิทยาคมขึ้น โดยองค์ประธานโครงการทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระองค์เสด็จเปิดศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2553 สร้างความปลาบปลื้มใจให้กับพวกเราชาวจังหวัดบุรีรัมย์อย่างหาที่สุดมิได้

เพียงผ่านตา หนูได้เข้ามาศึกษาในโรงเรียนห้วยราชพิทยาคม เมื่อปีการศึกษา 2558 ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม เป้าหมายในชีวิตคือ การเรียน ต้องเรียนรู้แต่ละวิชาให้ได้มากที่สุด จนเข้าปีการศึกษา 2561 หนูเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หนูเริ่มเห็นว่าทุกคนให้ความสำคัญกับกิจกรรม TO BE NUMBER ONE หนูคิดแล้วว่าทำไมเขาต้องทุ่มเทขนาดนั้นเลยหรือ ไม่ว่าจะเป็นการร้อง เล่น เต้น รำ หรือกิจกรรมต่างๆ ที่เด็กวัยรุ่นทำ เช่น การเต้น COVER DANCE การร้องเพลง หรือแม้กระทั่งวันสำคัญต่างๆ จะมีพี่ที่มาจากชมรม TO BE NUMBER ONE มาให้ความรู้หน้าเสาธง เช่น วันต่อต้านยาเสพติดโลก

วันวาเลนไทน์ และวันปีใหม่ มีการตั้งคำถามที่หลากหลาย พร้อมทั้งแจกของรางวัลอีกมากมาย นอกจากการจัดกิจกรรมหน้าเสาธงแล้ว ทางโรงเรียนยังมีการตรวจปัสสาวะเพื่อหาสารเสพติด หนูก็สงสัยว่าถ้ามีนักเรียนติดสารเสพติด เขาจะอย่างไร สุดท้ายก็ได้คำตอบจากเพื่อนและพี่ๆ ว่า ชมรม TO BE NUMBER ONE ช่วยได้ หนูก็ยังคิดอยู่ในใจตลอดว่า ใครจะทำอะไรเราไม่สนใจ ขอเรียนอย่างเดียว

เริ่มผ่านใจ กาลเวลาทำให้ความคิดของหนูเปลี่ยนไป การเรียนรู้จากกิจกรรมที่ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม จัดกิจกรรมขึ้นในโรงเรียน มีการเรียนรู้มากกว่าคำว่ากิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นภาวะความเป็นผู้นำ ความกล้าแสดงออก กล้าคิด กล้าทำมากขึ้น ทำให้ระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา หนูได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานกับชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม ทำให้หนูได้ประสบการณ์ใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการพูด หรือบุคลิกภาพและการบริหารจัดการชมรม ทำให้ได้มีโอกาสคิดและออกแบบกิจกรรม เมื่อก้าวเข้ามาในกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ทำให้มาเจอกับ TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCISE THAILAND CHAMPIONSHIP เห็นความมุ่งมั่นของน้องๆ ไม่ว่าจะเป็นเหนื่อยหรือท้อแค่ไหน แต่น้องๆ ก็พร้อมที่จะสู้และทำกิจกรรมนี้ให้ประสบความสำเร็จจุล่งต่อไปจนได้รับถ้วยพระราชทานรองชนะเลิศอันดับ 2 ระดับประเทศเมื่อปี 2562

เปี่ยมประสบการณ์ จากรุ่นสู่รุ่น ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม มีการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง คือ การนำเสนอผลการดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE ผลจะเป็นที่ประจักษ์ได้นั่นสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ความสามัคคี ความทุ่มเท เสียสละ หนูได้เห็นการดำเนินงานต่างๆ ของชมรม TO BE NUMBER ONE เป็นระบบอย่างชัดเจน โดยมีสโลแกนที่ว่า “เด็กนำผู้ใหญ่หนุน” หนูได้เรียนรู้การทำงานจากรุ่นพี่คำแนะนำต่างๆ ในการทำงาน ระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่ปี แต่ประสบการณ์ที่ได้คือเต็มเปี่ยม นอกจากการเรียนรู้งานภายในชมรมแล้ว ยังมีการไปศึกษาดูงานชมรม TO BE NUMBER ONE ของที่อื่นๆ จากการทำงานต่างๆ ที่ผ่านมามีในปี 2562 ได้รับตำแหน่งเลขานุการชมรม TO BE NUMBER ONE และปี 2563 ได้รับการเลือกตั้งจากสมาชิกในชมรม และได้รับการยอมรับจากสมาชิกในชมรม เป็นผู้ตามว่ายากแล้ว เป็นผู้นำยากยิ่งกว่า ชมรม TO BE NUMBER ONE ทำให้หนูแกร่งขึ้น กล้าคิด กล้าทำ การทำงานที่มีอุปสรรคต่างๆ มากมาย การนำเสนอในแต่ละครั้ง มีพี่ๆ ที่คอยให้กำลังใจกันดูแลกันตลอด และที่ขาดไม่ได้คือคุณครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE ที่คอยผลักดันพวกเรา หนูเคยท้อ เคยร้องไห้ เพราะความรู้สึกบางอย่างที่ไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้ แต่หนูได้กำลังใจจากพี่ๆ ครอบครัว และครู เปลี่ยนจากคำว่าท้อเป็นสู้ต่อไป และสู้สุดหัวใจ จนหนู

รู้สึกว่าการแข่งขันแข็งแกร่งทั้งร่างกายและหัวใจ พร้อมทั้งจะถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ให้คนอื่น ๆ ได้เรียนรู้ไปพร้อมๆ กับหนูอีกด้วย

ความภาคภูมิใจ ผลจากการปฏิบัติงานส่งผลให้โรงเรียนมีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น

1. ชมรม TO BE NUMBER ONE ได้รับรางวัลพระราชทานชนะเลิศดีเด่น ระดับประเทศปี 2562

2. TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCE THAILAND CHAMPIONSHIP เข้ารอบระดับประเทศถึง 13 ปี และปี 2562 ได้รับรางวัลถ้วยพระราชทานรองชนะเลิศ อันดับ 2 ระดับประเทศ

3. ปี 2562 น้องต๋อง นายสนธยา เอี่ยมคงศรี ได้รับรางวัลพระราชทานเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE IDOL 9 รอบ 16 คนสุดท้ายระดับประเทศ

4. ปี 2563 น้องกิตตาร์ นายเจษฎาพร ใจกล้า ได้รับรางวัลพระราชทานเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE IDOL 10 รอบ 16 คนสุดท้ายระดับประเทศ

5. บุคคลดีเด่นด้านการปฏิบัติงานชมรม จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากคุณครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE นายนิภัคดี กาละชีรัมย์

6. รางวัล TO BE คานีวัล ชนะเลิศ 2 ปีซ้อน

7. รางวัลเดอะเบสท์ ออฟ บุรีรัมย์

8. เข้ารับพระราชทานเกียรติบัตรในกิจกรรม TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 22 จากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี

เรียนรู้ในโลกกว้าง สำหรับในโครงการ TO BE NUMBER ONE CAMP หนูได้ไปร่วมกิจกรรมในรุ่นที่ 22 วันแรกที่เข้าไปหนูกลัวมากค่ะว่าจะอยู่ได้หรือเปล่า ตอนวางกระเป๋าหนูเจอรวมเมทหนูคิดว่าจะเข้ากันได้ไหม เกิดความรู้สึกอยากแลกห้องนอน แต่พวกเรากลับเข้ากันได้ดีมากเลยคะ หลังจากนั้นคือไม่ได้ไปนั่งกินข้าวหรือเล่นกับเพื่อน จังหวัดตัวเอง เจอกันอีกที่ตอนกลับบ้าน พวกเรา 5 คนสนิทกันมากคะ อยู่ด้วยกันมา 6 วัน 5 คืน แต่พอถึงตอนนั้นจริงๆ ทุกคนที่มาน่ารักมาก เป็นกันเอง ได้เจอเพื่อนๆ จากหลายจังหวัดทั่วภูมิภาคในประเทศไทย ได้เรียนกับพี่ๆ นางงามเพื่อปรับบุคลิกภาพ เช่น การเดิน การนั่ง การยืน ยังมีเรียนภาษากับเจ้าของภาษาโดยตรง ถึง 3 ภาษา สำหรับเด็กคนหนึ่ง น่าตื่นเต้นมากเลยคะ ที่ได้เรียนกับนางงามและเจ้าของภาษา มีการเรียนเต้นกับคุณครูชื่อดัง ในวงการเต้น การร้องจากพี่ๆ ดารานักร้อง เรียนการแสดงจากพี่ๆ นักแสดงชั้นนำอีกหลายท่าน เรียนว่ายน้ำจากครูตัวต่อตัว ทำให้หนูมั่นใจและกล้ากลับมาว่ายน้ำอีกครั้ง เพราะตอนเด็ก

หนูเคยจมน้ำทำให้ไม่กล้าที่จะว่ายน้ำ จนได้มาแคมป์นี้ทำให้หนูพบกับความกล้าของตัวเองหลายอย่าง และที่สำคัญคือการมีรูมเมทที่ดีค่ะ รูมเมทของหนูมาจากทุกภูมิภาค คือจากจังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดจันทบุรี จังหวัดสตูล จังหวัดตาก และหนูจากจังหวัดบุรีรัมย์ค่ะ พอถึงวันสุดท้ายที่รู้ว่าจะต้องกลับบ้าน จากความรู้สึกวันแรกจนถึงวันสุดท้าย คนละแบบเลยค่ะ วันแรกอยากกลับบ้านสุดๆ แต่วันสุดท้ายนี่คืออยู่ต่อเลยได้ไหม แต่พวกเราทั้ง 5 คนยังโชคดีค่ะที่ได้ไปเจอกันที่งานมหกรรมวันรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE การเรียนรู้ในโลกกว้าง ได้ทั้งประสบการณ์ ได้ทั้งมิตรภาพ และที่หนูประทับใจที่สุดที่จะไม่ลืมเลยคือ การได้แสดงต่อหน้าพระพักตร์ ของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี และได้รับพระราชทานเกียรติบัตรจากพระหัตถ์ของพระองค์ท่าน หลังจากกลับจากแคมป์แล้วทำให้หนูเป็นคนที่มีบุคลิกดีขึ้น กล้าคิด กล้าพูด กล้าแสดงออก จัดระเบียบตัวเองได้มากขึ้น และอยากให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ทำให้หนูอยากเป็นผู้นำ จึงได้สมัครเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม และอยากที่จะสานต่อสิ่งดีๆ ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ให้กับสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม ได้เข้าใจและเข้าร่วมในทุกๆ กิจกรรม และประสบความสำเร็จต่อไป

ขอขอบคุณโครงการดีๆ ที่ทำให้พวกเรามาเจอกัน ทำความรู้จักกันมากยิ่งขึ้น ได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด แลกเปลี่ยนภาษาของแต่ละจังหวัด ภูมิภาค ได้ทั้งความรู้ ข้อคิดดีๆ ที่ทำให้การทำงานประสบความสำเร็จ การเสียสละ มีน้ำใจ ตรงต่อเวลา การให้คำปรึกษาช่วยเหลือกันและกัน ได้พัฒนาตัวเอง ไม่หมดเพียงแค่นี้ ต้องขอบคุณการดูแลใส่ใจจากพี่ใหญ่สุดของห้องด้วย สำหรับพี่ๆ ที่นำเสนอ เราได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันมามากมาย ร่วมวางแผนในทุกๆ งานและอุปสรรคที่พวกเราพบเจอ ทำให้ทุกคนเข้มแข็งได้ในทุกสถานการณ์ แก้ปัญหาได้ทุกอย่างในทุกงานที่ผิดพลาด เพราะกิจกรรมนี้ที่ทำให้พวกเราเข้ากับสังคมได้ดียิ่งขึ้น มีแนวทางใหม่ๆ ในการแก้ไขปัญหา เป็นเยาวชนที่ดีมากขึ้น และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ถึงตอนนี้พี่ๆ จะไปเรียนที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ทุกคนแล้ว แต่พี่ๆ ก็ไม่เคยทิ้ง ยังกลับมาดูแลและให้กำลังใจทุกคนเช่นเคย เพราะพวกเราคือสายเลือด TO BE NUMBER ONE เหมือนกันค่ะ ถึงหนูเพิ่งเข้ามาในโครงการนี้ หนูก็รักโครงการนี้ และจะทำโครงการนี้ต่อไป เพราะหนูอยากให้ น้องๆ รุ่นหลังได้รับโอกาสดีๆ แบบนี้ และสัญญาว่าจะสานต่อกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ในสถาบันที่จะเข้าศึกษาต่อในอนาคต ให้สมกับที่เคยได้รับโอกาสจากโครงการ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติ เพราะการทำ TO BE คือการทำความดี จะทำจุดทุกจุดของเราเป็น TO BE เพราะ TO BE คือ ลมหายใจของเรา

ผู้เขียน
เด็กหญิงกมลทิพย์ ทิมตระหง่าน
โรงเรียนวัดลาดพร้าว สำนักงานเขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร

“การดูแลป้องกันเยาวชนให้ห่างไกลยาเสพติด ต้องพยายามสร้างมาตรการทางสังคม ในการที่จะช่วยป้องกันปัญหาเสพติดในวัยรุ่น เนื่องจากยาเสพติดได้เข้ามาชักจูงหรือ ครอบงำวัยรุ่นได้ง่าย เพราะทัศนคติที่ถูกปลูกฝังในเด็กเยาวชนว่าแนหรือเปล่า เมื่อเสพยา แล้วก็แน จะเท่ จะเป็นแมน จะเป็นคนกล้า การทำหายกันแบบนี้ทำให้เด็กมีค่านิยม ที่ผิดไป เมื่อมีค่านิยมที่ผิด ก็ต้องเปลี่ยนค่านิยมใหม่ เปลี่ยนทัศนคติใหม่”

พระตำราสทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี

จากพระตำราสทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี แสดงให้เห็นถึงความห่วงใยของพระองค์ท่านที่มีต่อเยาวชน “ยาเสพติด” ปัญหาระดับชาติ ที่ต้องเร่งแก้ไขและดำเนินการอย่างจริงจัง เพราะยาเสพติดได้มีการแพร่กระจายในทุกพื้นที่ ของประเทศไทย ยิ่งผ่านไปนานเท่าไร ยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ส่งผลต่อการพัฒนา ประเทศในด้านต่างๆ จึงเป็นที่มาของการก่อตั้งโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE

โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ในโรงเรียนของฉัน โรงเรียนวัดลาดพร้าวได้เข้าร่วมโครงการในปี พ.ศ. 2548 โดยมี วัตถุประสงค์คือ 1.เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาต้องการความช่วยเหลือ ได้รับคำแนะนำ ที่ถูกต้องเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ ผู้รู้ หรือแม่แต่รุ่นพี่ 2.ได้รับประสบการณ์ และเพิ่มพูน ทักษะจากการฝึกแก้ปัญหา พัฒนา EQ ทั้งด้วยตนเอง และจากกลุ่มเพื่อน 3.ได้มีโอกาส ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยเข้าร่วมกิจกรรมสร้างสรรค์ และเสริมสร้างสุขให้ตนเอง ด้วยการฝึกทักษะด้านดนตรี กีฬา ศิลปะ นาฏศิลป์และด้านอื่นๆ จากอาสาสมัครหรือ ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้าน 4.ได้มีสถานที่ที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับจากทุกฝ่ายในการทำ กิจกรรมที่สนใจร่วมกัน รวมทั้งกิจกรรมที่เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก 5.นักเรียนที่มีความสามารถเข้ารับการอบรมเป็นอาสาสมัครให้คำปรึกษา เพื่อนช่วยเพื่อน และยึดหลักการดำเนินงาน 3 ก 3 ย ได้แก่ ก ที่ 1 กรรมการ มีการจัดการประชุมอย่าง ต่อเนื่อง ก ที่ 2 กองทุนมาจาก 3 ส่วน คือ 1.ผู้ใหญ่ใจดี 2.หน่วยงานภาครัฐ เอกชน 3.การหารายได้จากสมาชิก ก ที่ 3 กิจกรรม ดำเนินการภายใต้ยุทธศาสตร์ 3 ด้าน ยุทธศาสตร์ที่ 1 การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและ

แก้ไขปัญหายาเสพติด เน้นการสื่อสารสองทาง ได้แก่ การรณรงค์ประชาสัมพันธ์ด้วยวิธีต่างๆ เช่น เสียงตามสาย ไปสเตอร์ แผ่นพับ การใช้เทคโนโลยีในการรณรงค์ เช่น facebook Line ฯลฯ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน ได้แก่ การปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหาและพัฒนา EQ เน้นกิจกรรมศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBE ONE และโครงการไครติคทายกมือขึ้น ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่ายการป้องกัน เพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โรงเรียนวัดลาดพร้าวได้ขยายเครือข่ายไปยัง โรงเรียนในละแวกใกล้เคียง เช่น โรงเรียนคลองทรงกระเทียม โรงเรียนเทพวิทยา เป็นต้น

เมื่อตอนที่ฉันยังอยู่ชั้นประถมศึกษา ยังไม่ได้เข้ามาเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ได้เห็น พี่ๆ กลุ่มหนึ่ง ทำงานอยู่ในชมรม TO BE NUMBER ONE พี่ๆ จะคอยให้ความรู้เรื่องยาเสพติด และยังมีความสามารถในด้านอื่นๆ อีกมากมาย เห็นพี่ๆ ใช้ความสามารถไปแข่งขันกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะด้านศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ ได้รับรางวัลกลับมา และสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนอยู่เสมอ พี่ๆ มาเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมรณรงค์ จัดกิจกรรมค่ายต่างๆ พี่ๆ สามารถนำกิจกรรมร้อง กิจกรรมเต้น และอีกหลายๆ อย่าง ฉันเห็นแล้วชื่นชมมาก ฉันจึงอยากเข้ามาเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE แบบพี่ๆ เมื่อฉันเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ฉันจึงสมัครเข้าเป็นแกนนำของชมรม TO BE NUMBER ONE พี่ๆ รับฉันเข้าไปร่วมทำงาน และสอนฉันหลายอย่าง ฉันดีใจมาก และพยายามที่จะเรียนรู้การทำงานจากพี่ๆ เริ่มต้นจากการที่พี่ๆ มอบหน้าที่พูดหน้าเสาธง ให้ความรู้เรื่องต่างๆ ทั้งเรื่องยาเสพติดและเรื่องอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนๆ และน้องๆ จากนั้นเป็นกิจกรรมรณรงค์ในวันสำคัญต่างๆ ให้โอกาสฉันได้เข้าร่วมอบรมเรื่องยาเสพติด ทำให้ฉันมีความรู้เรื่องยาเสพติดมากขึ้น แรกๆ ฉันตื่นเต้นและเป็นกังวลมาก แต่พอทำไปเรื่อยๆ ฉันรู้สึกสนุกและมีความสุขมาก เมื่อฉันเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ฉันเริ่มมีฝีมือเข้าตาพี่ๆ แล้วฉันจึงได้มาทำกิจกรรมรับน้องม.1 และอบรมนักเรียนแกนนำ TO BE NUMBER ONE ทำหน้าที่ให้ความรู้เรื่องยาเสพติดและเรื่องทั่วไป รวมทั้งการควบคุมดูแลน้องๆ ซึ่งฉันก็ทำอย่างเต็มที่ เมื่อทำกิจกรรมเสร็จ ได้มีการประชุมเพื่อพูดคุยเรื่องงานที่แต่ละคนทำ ฉันได้รับคำชม แต่ก็มียางอย่างที่ต้องแก้ไข ฉันก็รับฟัง และพยายามปรับปรุงตัวเอง ตามที่ได้รับคำแนะนำ นั่นทำให้ฉันมีความรับผิดชอบมากขึ้น ตอนปลายภาค ชมรมของเราจะไปจัดกิจกรรม “พี่ช่วยน้องป้องกันยาเสพติดและโรคเอดส์” ซึ่งเป็นกิจกรรมขยายความรู้ ในโรงเรียนเครือข่ายในละแวกใกล้เคียง จำนวน 6 โรงเรียน ฉันได้รับการคัดเลือกจากพี่ๆ ให้เข้าไปเป็นวิทยากรร่วมด้วย ฉันภูมิใจมาก และคิดว่าจะต้องไม่ทำให้พี่ๆ ผิดหวัง ฉันจึงพยายามเรียนรู้และฝึกฝนกิจกรรมที่พี่ๆ มอบหมายให้คือ กิจกรรม “รู้ว่าเสี่ยง....แต่” พี่ๆ แจ้งว่าเราต้องไปในวันเรียนปกติ เพื่อจัดกิจกรรมให้เพื่อนๆ ในแต่ละโรงเรียน ดังนั้น เราจะได้ไม่ได้เข้าเรียนเหมือนเพื่อน พี่ๆ ย้ำว่า เราต้องกลับมาตามงานในห้องเรียนในวันที่เรา

ไม่ได้เข้าเรียน เพราะถึงแม้เราจะเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE แต่เราก็ไม่มี
อภิสิทธิ์ใดๆ เหนือเพื่อนๆ ที่นั่งเรียนในห้อง ฉันรับว่าฉันเข้าใจดี แอบหนักใจอยู่บ้าง
แต่ด้วยความมุ่งมั่นของฉัน ฉันพยายามแบ่งเวลาทั้งซ้อมกิจกรรมและทำงานที่ครูมอบหมาย
ในที่สุดฉันก็ทำได้ดีทั้งสองส่วน ทั้งในส่วนของงานนำกิจกรรม และการเรียน หลังจากนั้น
ก็มีงานใหญ่อีกงานเข้ามา คือ ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนวัดลาดพร้าว
ได้เข้าร่วมประกวดกองเชียร์ กิจกรรมรวมพลคนกองเชียร์ ในโครงการ TO BE NUMBER ONE
TEEN DANCER CHALLENGE THAILAND CHAMPIONSHIP 2020 ที่เดอะมอลล์ บางกะปิ
ฉันได้ทำหน้าที่เป็นเชียร์ลีดเดอร์ พวกเราตั้งใจมากทั้งกองเชียร์และเชียร์ลีดเดอร์ พวกเรา
ซ้อมกันอย่างหนัก ทุกคนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี แต่ชมรมของเราเพิ่งเข้าร่วมประกวด
เป็นปีแรก เราจึงไม่ได้รับรางวัล แต่สิ่งที่พวกเราได้คือ ความร่วมมือ ความสามัคคี
ความรับผิดชอบ การตรงต่อเวลา ในกิจกรรมนี้ทำให้เราได้เรียนรู้ว่า เราจะต้องมีความมุ่งมั่น
มีความเป็นทีม และต้องพัฒนาตนเองต่อไป นอกจากนี้ พวกเรายังได้รับโอกาสให้เป็น
ตัวแทนในการนำเสนอผลงานของชมรม ในระดับภาคกลางและภาคตะวันออก ประจำปี 2563
ในวันที่ 5 มีนาคม 2563 ที่โรงแรมแอมบาสเดอร์ จอมเทียน พัทยา จังหวัดชลบุรี ซึ่งพวกเรา
ภูมิใจมากที่ได้รับโอกาสนี้ พวกเราเตรียมตัวอย่างเต็มที่ทุ่มเทเวลาในการฝึกซ้อมจนมั่นใจ
ก่อนหน้าที่จะไปแข่งขัน พวกเราได้รับโอกาสให้เข้าพบผู้บริหารของกรุงเทพมหานคร
เพื่อขอพรเป็นขวัญกำลังใจในการไปประกวด ซึ่งคุณครูแอบกระซิบว่าเป็นโอกาสที่น่า
ภาคภูมิใจมาก เพราะโอกาสแบบนี้มีน้อยคนนักที่จะได้รับ ซึ่งเมื่อพวกเราไปเข้าพบผู้บริหาร
ของกรุงเทพมหานคร ไม่ว่าจะเป็นท่านปลัดกรุงเทพมหานคร รองปลัดกรุงเทพมหานคร
ท่านผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา รองผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา ทุกท่านเมตตา
ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำแก่พวกเรา ทำให้เรามีหัวใจที่พองโตและมีความมั่นใจมากขึ้น
เมื่อถึงวันประกวด ฉันนอนไม่ค่อยหลับ ตื่นเต้นมาก รีบตื่นมาแต่เช้ามืด มาขึ้นรถที่โรงเรียน
เพื่อออกเดินทางไปจังหวัดชลบุรี ฉันไม่ลืมที่จะนำอุปกรณ์สำคัญต่างๆ ที่ใช้ประกอบการ
นำเสนอในการประกวด เมื่อถึงโรงแรมฉันได้เห็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE จากที่อื่นๆ
จำนวนมาก ทุกคนอาจมาจากต่างที่ ต่างถิ่น แต่สิ่งที่ฉันสัมผัสได้ว่าทุกคนมีสิ่งเหมือนกัน
คือ ความมุ่งมั่น ตั้งใจของสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคน ฉันได้ไปแต่งตัว และ
เตรียมความพร้อมเพื่อนำเสนอ ซึ่งปรากฏว่าพวกเราทั้งสี่คน และทีมงาน สามารถนำเสนอ
ได้ดีตามที่ตั้งใจไว้ จากนั้นพวกเราก็นั่งรอฟังผลการประกวด แต่พวกเราก็ต้องผิดหวัง
เพราะพวกเราไม่ผ่านเข้ารอบ ฉันยอมรับว่าฉันกับเพื่อนๆ รู้สึกผิดหวังและเสียใจ แต่เราก็
มาคุยกันว่าไม่เป็นไร เราจะเข้าแข่งขันในปีต่อไป เราจะพยายามแก้ไขข้อบกพร่องและ
พัฒนาตัวเองต่อไป

ปีนี้ฉันได้ขึ้นมาเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และได้รับเลือกเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนวัดลาดพร้าว ฉันภูมิใจมาก ถึงแม้ปีนี้ พ.ศ. 2563 จะมีสถานการณ์แพร่ระบาดของ covid 19 เราต้องสลับวันมาเรียน โรงเรียนต้องเปิดเรียนในเดือนกรกฎาคม บางกิจกรรมไม่สามารถทำได้ แต่ชมรม TO BE NUMBER ONE ของเราก็ไม่ได้หยุดทำงาน เราใช้ social media ให้เป็นประโยชน์ โดยการรณรงค์และสื่อสารกันผ่านทางเพจชมรม TO BE NUMBER ONE ผ่าน Line Group กิจกรรมล่าสุดที่ฉันรับผิดชอบคือ กิจกรรมค่ายรวมใจวัยหวานต้านสิ่งเสพติด ฉันรับผิดชอบเป็นประธานค่าย ทำหน้าที่ในการประสานงานกับพี่ๆ จากมูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ คัดเลือกเพื่อนๆ มาช่วยทำหน้าที่ต่างๆ โดยใช้เวลาในช่วงที่โรงเรียนสลับวันเปิดมาฝึกซ้อม กิจกรรม ฉันมีความภาคภูมิใจมากที่จะได้จัดกิจกรรมนี้แก่น้องๆ เพื่อให้ความรู้เรื่องโทษของการสูบบุหรี่ ฉันอยากให้น้องๆ ได้ตระหนักว่า ถ้าน้องเริ่มสูบบุหรี่ ชีวิตของน้องอาจต้องเสียโอกาสในหลายๆ เรื่อง ทั้งในเรื่องเสียเงิน เสียอนาคต เสียสุขภาพ และเสียโอกาสเรื่องคู่ครอง ซึ่งถ้าน้องทุกคนรับรู้และเข้าใจเรื่องพวกนี้ อาจทำให้น้องๆ เดินทางที่ถูกต้อง ไม่ไปเริ่มสูบบุหรี่ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นได้ ฉันและทีมงานจะรู้สึกดีใจ และปลื้มใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น จากกิจกรรมนี้เป็นอย่างมาก

โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ทำให้ฉันเป็นคนเก่ง สามารถทำกิจกรรมต่างๆ ได้ ด้วยความมั่นใจ มีบุคลิกภาพที่ดี เป็นคนดี มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย รู้จักการเป็นผู้นำ ผู้ตาม รับฟังความคิดเห็นของคนอื่น และมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความสามารถในการกิจกรรมที่เราชอบ ได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง กล้าแสดงออก ซึ่งในส่วนตัวของฉันคือ กิจกรรมนาฏศิลป์ ซึ่งฉันชอบมาก ถึงแม้ว่าจะต้องใช้เวลาในการฝึกซ้อมมาก พอๆ กับกิจกรรมของชมรม TO BE NUMBER ONE ก็ตาม ถ้าถามว่าฉันเหนื่อยกับกิจกรรมต่างๆ ที่ฉันทำหรือไม่ ฉันตอบได้ว่าไม่เหนื่อยเลย เพราะเป็นกิจกรรมที่ฉันชอบทั้งสองกิจกรรม และฉันสามารถนำทั้งสองกิจกรรมมาประยุกต์รวมกันได้ ฉันสามารถนำความรู้ต่างๆ มาถ่ายทอดแก่บุคคลอื่นๆ ได้ นั่นคือสิ่งที่ฉันภูมิใจที่สุด

ฉันอยากขอบคุณทุกกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ที่มีกิจกรรมดีๆ มากมาย มาให้เยาวชนอย่างพวกเรา และขอขอบคุณนางกาญจรัตน์ ศรีทธาธรรมกุล ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดลาดพร้าว ขอคุณครูสมฤดี ปิ่นแก้ว ครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนวัดลาดพร้าว ที่คอยสนับสนุนฉัน เพื่อนๆ และน้องๆ ในกิจกรรมต่างๆ ฉันขอสัญญาว่าจะไม่หยุดพัฒนาตนเอง จะเป็นคนดี จะเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด และทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมตลอดไป

ผู้เขียน
เด็กหญิงนฤมล มงคลนิต
โรงเรียนวัดลาดพร้าว สำนักงานเขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร

**18 ปี TO BE NUMBER ONE ร่วมฝ่าฟันด้านภัยยาเสพติด
เราทุกคนล้วนมีจิตนึกคิด ว่าชีวิตมีค่ากว่าสิ่งใด**

โครงการ TO BE NUMBER ONE คือโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ซึ่งหนูได้รับการชักชวนจากรุ่นพี่ให้มาสมัครเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนวัดลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร และนี่ก็คือจุดเริ่มต้นของเรื่องนี้

หนูขอย้อนเรื่องราวของหนูไปเมื่อ 2 ปีก่อน ตอนหนูอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตอนนั้นหนูเป็นเด็กขี้อายมาก แต่หนูอ่านหนังสือคล่อง หนูจึงได้รับเลือกไปเป็นผู้บรรยายประกอบการเล่นิทาน หนูตั้งใจฝึกซ้อม แต่ถ้ามีคนแปลกหน้าที่หนูไม่รู้จัก หนูจะไม่กล้าพูดให้ใครได้ยินเลย จนได้มาเข้าร่วมเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนวัดลาดพร้าว ถึงแม้นั้นหนูจะเป็นรุ่นน้อง แต่รุ่นพี่ก็ให้ออกาสหนูได้เรียนรู้งานได้ลงมือทำ พี่ๆ แนะนำ ไม่บ่นไม่ว่า ทำให้หนูได้เปลี่ยนเป็นคนที่กล้าแสดงออกมากขึ้น กล้าที่จะพูด กล้าที่จะคิด มีคนเคยพูดกับหนูว่าจะทำได้หรือ เรียนไปด้วยทำกิจกรรมไปด้วย นั่นคือคำถามที่ทำให้หนูลังเลในตอนนั้น ทุกๆ วันหลังจากกินข้าวเสร็จหนูจะไม่เอาเวลาไปนั่งเล่นแต่จะเอาเวลาไปที่ห้องบูทฯ หนูจะได้รับการถ่ายทอดความรู้และทักษะในการทำงานจากรุ่นพี่ โดยรุ่นพี่แต่ละกลุ่มจะแบ่งกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้รุ่นน้องเรียนรู้ หนูได้ฝึกการพูดหน้าเสาธงและการเป็นพิธีกร ได้ฝึกการเดินและการรำ ซึ่งเมื่อเราเต้นหรือรำได้ ก็จะได้ไปแสดงทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน กิจกรรมที่หนูได้ทำยังไม่หมดเท่านี้ หนูยังได้ฝึกร้องเพลง และเพลงแรกที่หนูร้องได้คือเพลง TO BE NUMBER ONE โดยร้องว่า “มีกี่เส้นทางที่คิดจะไป ขอให้ตามหัวใจไป ไม่ว่าฝันเธอจะไกลแค่ไหน คงต้องจริงสักวัน มีจุดหมายใดที่คิดจะเป็น เป็นอย่างใจเธอต้องการ มีกี่เรื่องราวที่เธอคิดทำ ขอให้ทำให้อลง ด้วยสองมือและด้วยหัวใจ ตามฝันจนกว่าจะเจอ เมื่อทุกอย่างอยู่ที่ตัวของเธอ ทำให้เป็นไปอย่างเธอต้องการ ชีวิตมีเรื่องราวตั้งมากมาย ให้ค้นให้เล่าเรียนให้ทำ มุ่งไปให้ไกลให้ถึงปลายทางเพื่อความไฝฝันเพื่อความป็นหนึ่ง” เพลงนี้เป็นเพลงที่หนูชอบมากที่สุด เพลงนี้ทำให้หนูได้เป็นตัวของตัวเองโดยไม่ต้องอายใคร กล้าที่จะคิดกล้าที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง หลังจากที่หนูได้รับการฝึกการเป็นนักเรียนแกนนำของโรงเรียนวัดลาดพร้าว หนูได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ

กิจกรรมต่างๆ ที่ชมรม TO BE NUMBER ONE ทำทุกกิจกรรม จะว่าไปแล้วชมรมฯ ของเรา ทำกิจกรรมกันตลอดปี ไม่ว่ากิจกรรมใหญ่หรือเล็ก เราก็ทำหมด รุ่นพี่บอกว่าเราต้องพยายามบูรณาการและแทรกเข้าไปทุกที่ในโรงเรียน แรกๆ หนูก็ไม่เข้าใจ แต่พอทำไปเรื่อยๆ หนูก็เริ่มเข้าใจว่า กิจกรรมรณรงค์ให้ความรู้เรื่องยาเสพติด กิจกรรมเสียงตามสาย ฯลฯ เป็นกิจกรรมหลักตามยุทธศาสตร์ที่ 1 การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติด กิจกรรมค่ายคุณธรรม กิจกรรมค่ายนี้รัก กิจกรรมปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนาEQ เป็นกิจกรรมหลักตามยุทธศาสตร์ 2 การสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน การจัดกิจกรรมให้ความรู้ในโรงเรียนเครือข่าย ในชุมชน หรือแม้แต่การสื่อสารกับผู้ปกครองของเรา ถือเป็นกิจกรรมในยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่ายการป้องกันเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด นอกจากนี้หนูยังเข้าใจคำที่พี่ๆ บอกว่าให้แทรกเข้าไปทุกที่ในโรงเรียน ว่าทำได้ง่ายมากๆ เช่น การทำกิจกรรมจิตอาสา พวกเราทุกคนเป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE อยู่แล้ว เมื่อเราร่วมมือกันทำกิจกรรมอาสา ก็เป็น “ทูปี จิตอาสา” นั่นทำให้พวกหนูสามารถคิด กิจกรรมต่างๆ ได้อย่างไม่ต้องกังวล ขอเพียงเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ มีประโยชน์ ต่อเพื่อนๆ และน้องๆ เท่านั้น

การเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ทำให้หนูได้รับโอกาสมากกว่าคนอื่นๆ เช่น ได้เยี่ยมชมผลการดำเนินงานและสร้างเครือข่ายกับชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนราชินีนาถอาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 ได้คุยกับพี่ๆ ซึ่งเก่งมากทุกคน พี่ๆ รู้ทุกเรื่อง ในชมรม TO BE NUMBER ONE ของเขา ทำให้หนูแอบคิดในใจว่า ต่อไปหนูต้องทำให้ได้แบบพี่ๆ บ้าง นอกจากนี้หนูยังได้ไปร่วมงานมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE ที่เมืองทอง ซึ่งปีที่ผ่านมาเป็นปีแรกที่หนูมีโอกาสดำเนินงาน หนูได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ หลายกิจกรรม เช่นฝึกทักษะการต่อสู้ ฝึกการแสดง และได้เดินดูการจัดบูธนิทรรศการ ของชมรม TO BE NUMBER ONE จากที่ต่างๆ ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนกับเพื่อนสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE หลายนๆ ชมรม ได้แนวคิดที่จะนำมาจัดกิจกรรมในโรงเรียน เป็นการเปิดประสบการณ์ที่ยอดเยียมมาก นอกจากนี้หนูและเพื่อนๆ ยังได้เข้าร่วมรับเสด็จ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในกิจกรรม TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCISE THAILAND CHAMPIONSHIP 2020 ที่สำคัญคือชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนวัดลาดพร้าวของหนูได้เข้าแข่งขันมหกรรมรวมพลคนกองเชียร์ เป็นปีแรก หนู เพื่อนๆ และพี่ๆ ได้ตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนัก ถึงรู้ว่าเวลาอีกไม่กี่วัน หนูก็ตั้งใจทำเต็มที่ และเมื่อวันแข่งขันมาถึง เราทุกคนตื่นแต่เช้า ตั้งใจทำหน้าที่ของแต่ละคนตามที่ซ้อมมาอย่างดี แต่ผลออกมาว่าหนูได้ที่ 4 หนูไม่รู้สึกเสียใจเลย เพราะหนูและเพื่อนๆ รู้ว่าเราทำเต็มที่ที่สุดแล้ว

กิจกรรมต่างๆ ที่ชมรม TO BE NUMBER ONE ทำทุกกิจกรรม จะว่าไปแล้วชมรมฯ ของเรา ทำกิจกรรมกันตลอดปี ไม่ว่ากิจกรรมใหญ่หรือเล็ก เราก็ทำหมด รุ่นพี่บอกว่าเราต้องพยายามบูรณาการและแทรกเข้าไปทุกที่ในโรงเรียน แรกๆ หนูก็ไม่เข้าใจ แต่พอทำไปเรื่อยๆ หนูก็เริ่มเข้าใจว่า กิจกรรมรณรงค์ให้ความรู้เรื่องยาเสพติด กิจกรรมเสี่ยงตามสาย ฯลฯ เป็นกิจกรรมหลักตามยุทธศาสตร์ที่ 1 การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ปัญหา ยาเสพติด กิจกรรมค่ายคุณธรรม กิจกรรมค่ายนี้มีรัก กิจกรรมปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนาEQ เป็นกิจกรรมหลักตามยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน การจัดกิจกรรมให้ความรู้ในโรงเรียนเครือข่าย ในชุมชน หรือแม้แต่การสื่อสารกับผู้ปกครองของเรา ถือเป็นกิจกรรมในยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่ายการป้องกันเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด นอกจากนี้หนูยังเข้าใจคำที่พี่ๆ บอกว่าให้แทรกเข้าไปทุกที่ในโรงเรียน ว่าทำได้ง่ายมากๆ เช่น การทำกิจกรรมจิตอาสา พวกเราทุกคนเป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE อยู่แล้ว เมื่อเราร่วมมือกันทำกิจกรรมอาสา ก็เป็น “ทูปี จิตอาสา” นั่นทำให้พวกหนูสามารถคิด กิจกรรมต่างๆ ได้อย่างไม่ต้องกังวล ขอเพียงเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ มีประโยชน์ ต่อเพื่อนๆ และน้องๆ เท่านั้น

การเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ทำให้หนูได้รับโอกาสมากกว่าคนอื่นๆ เช่น ได้เยี่ยมชมผลการดำเนินงานและสร้างเครือข่ายกับชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนราชันหาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 ได้คุยกับพี่ๆ ซึ่งเก่งมากทุกคน พี่ๆ รู้ทุกเรื่อง ในชมรม TO BE NUMBER ONE ของเขา ทำให้หนูแอบคิดในใจว่า ต่อไปหนูต้องทำให้ได้แบบพี่ๆ บ้าง นอกจากนี้หนูยังได้ไปร่วมงานมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE ที่เมืองทอง ซึ่งปีที่ผ่านมาเป็นปีแรกที่หนูมีโอกาสไปร่วมงาน หนูได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ หลายกิจกรรม เช่นฝึกทักษะการต่อสู้ ฝึกการแสดง และได้เดินดูการจัดบูธนิทรรศการ ของชมรม TO BE NUMBER ONE จากที่ต่างๆ ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนกับเพื่อนสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE หลายนๆ ชมรม ได้แนวคิดที่จะนำมาจัดกิจกรรมในโรงเรียน เป็นการเปิดประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยมมาก นอกจากนี้หนูและเพื่อนๆ ยังได้เข้าร่วมรับเสด็จ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในกิจกรรม TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERISE THAILAND CHAMPIONSHIP 2020 ที่สำคัญคือชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนวัดลาดพร้าวของหนูได้เข้าแข่งขันมหกรรมรวมพลคนกองเชียร์ เป็นปีแรก หนู เพื่อนๆ และพี่ๆ ได้ตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนัก ถึงรู้ว่ามียาเวลาอีกไม่กี่วัน หนูก็ตั้งใจทำเต็มที่ และเมื่อวันแข่งขันมาถึง เราทุกคนตื่นแต่เช้า ตั้งใจทำหน้าที่ของแต่ละคนตามที่ซ้อมมาอย่างดี แต่ผลออกมาว่าหนูได้ที่ 4 หนูไม่รู้สึกเสียใจเลย เพราะหนูและเพื่อนๆ รู้ว่าเราทำเต็มที่ที่สุดแล้ว

หลังจากสิ้นสุดการแข่งขัน พวกเราก็ยังทำงานในโรงเรียนของเราต่อไป เราจัดกิจกรรมให้ความรู้แก่น้องๆ ในโรงเรียนเครือข่ายของเรา กิจกรรมที่เราไปจัดจะเป็นกิจกรรมแบบสนุกสนาน ผสมผสานไปด้วยความรู้แบบที่น้องๆ แทบไม่รู้ตัว เช่น กิจกรรมมิติหญิงชาย กิจกรรมรู้ว่าเสี่ยงแต่... กิจกรรมบอดี้เพนท์ ซึ่งทุกกิจกรรมหนู เพื่อนๆ และพี่ๆ จะเป็นคนนำกิจกรรมเอง โดยมีคุณครูคอยอยู่ห่างๆ ซึ่งกิจกรรมนี้ ทำให้หนูได้เรียนรู้การทำงานเป็นทีม การวางแผนงาน การประเมินผลงาน และการปรับปรุงการทำงาน เพราะเริ่มต้นก่อนไปทำกิจกรรมในโรงเรียนเครือข่าย เราต้องประชุมวางแผนกันก่อน ว่าใครจะทำกิจกรรมอะไร ใช้เวลาเท่าไร ใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง ใครจะเตรียมส่วนไหน หลังจากนั้นเราจะใช้เวลาตอนเย็นหลังเลิกเรียน เตรียมอุปกรณ์และซ้อมกิจกรรมกัน โดยมีรุ่นพี่ช่วยให้คำแนะนำ เมื่อเราไปทำกิจกรรมในโรงเรียนแรกเสร็จ เราจะมานั่งคุยกันว่า มีอะไรบกพร่องบ้าง ต้องแก้ส่วนไหน แล้วเราก็นำมาแก้ไข เพื่อให้กิจกรรมในโรงเรียนต่อไปดีขึ้น เรียกว่าเรียนรู้วิธีการทำงานไปแบบไม่รู้ตัว นั่นทำให้หนูได้นำมาใช้ในการเรียน ทำให้หนูรู้จักแบ่งเวลา รู้จักวางแผนว่าจะทำงานอะไรก่อนหลังตามลำดับความสำคัญ ทำให้หนูเรียนหนังสือได้ดีขึ้น นอกจากนี้แม่ยังชมว่า หนูมีความรับผิดชอบมากขึ้น เวลาแม่ให้ช่วยงาน หนูก็จะช่วยงานแม่ด้วยความเต็มใจ ทำให้แม่ไวใจหนูมากขึ้น พอพูดถึงแม่ ทำให้หนูนึกถึงอีกกิจกรรมหนึ่ง คือ กิจกรรมแม่ลูกร่วมใจต้านภัยยาเสพติด ซึ่งเป็นกิจกรรมที่พวกเราจัดเกมให้คุณแม่ลูก ซึ่งเป็นแม่ของเรากับตัวเรา มาเล่นเกมสนุกๆ ที่สอดแทรกความรู้เรื่องการป้องกันยาเสพติด กิจกรรมนี้จัดเป็นประจำทุกปี โดยพวกเราแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ผลัดกันมาทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยวิทยากร และเป็นกิจกรรมที่แม่ๆ ของพวกเราให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ตัวพวกเราเองก็ภูมิใจที่ได้แสดงความสามารถต่อหน้าแม่ของเราและแม่ของน้องๆ ด้วย

นอกจากนี้ในปีที่ผ่านมาที่หนูและชมรมฯ ภูมิใจคือ ชมรมของเราได้เป็นตัวแทนกรุงเทพมหานคร เข้าประกวดนำเสนอผลการดำเนินการของชมรม TO BE NUMBER ONE ระดับมัธยมศึกษา ระดับภาคกลางและภาคตะวันออก ประจำปี 2563 ที่โรงแรมแอมบาสเดอร์ จอมเทียน พัทยา จังหวัดชลบุรี ครั้งหนึ่งในชีวิตของเด็กอายุ 14 อย่างหนูได้รับโอกาสเป็นตัวแทนของชมรมฯ เป็น 1 ใน 4 คน ที่ได้ไปนำเสนอผลการดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนวัดลาดพร้าว ในเวลาที่มีไม่มากนัก พวกเราทั้งสี่คนก็ไม่ย่อท้อ หนูจำเหตุการณ์นั้นได้เป็นอย่างดี หนูบอกกับตัวเองว่าหนูต้องไม่ย่อท้อต้องพยายามใช้ความสามารถทั้งหมดที่มี พยายามให้สุดตัว ไม่เพียงแค่นี้เรสี่คนเท่านั้น ยิ่งใกล้วันแข่งขัน หนูมองไปทางไหน ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน ครู หรือผู้บริหาร ทุกคนไม่เคยหยุดนิ่ง หนูเห็นถึงความร่วมมือร่วมใจ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อสร้างสรรค์งานที่มีคุณภาพ ส่งต่อให้พวกเราทั้งสี่คนไปเป็นทพหน้าในการนำเสนอของชมรม TO BE NUMBER ONE

ของโรงเรียนวัดลาดพร้าว งานนี้สอนให้หนูรู้ว่าพลังสามัคคีมันมีค่ามากแค่ไหน อีกหนึ่งกำลังใจที่สำคัญของหนู ก็คือแม่ ที่คอยมารับมาส่งหนูเป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมอะไรก็ตาม หลายครั้งที่หนูต้องไปงานต่างๆ แม่ก็ให้การสนับสนุนทุกครั้ง ครั้งนี้ ก็เช่นกัน แม่บอกหนูว่ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ที่โรงเรียนจัดขึ้นเป็นกิจกรรมที่ดี และต้องคัดเลือกคนที่เหมาะสมที่สุด ยิ่งถ้าเป็นกิจกรรมที่เป็นตัวแทนแบบนี้ คนที่ได้รับคัดเลือกต้องเป็นคนที่มีความสามารถแน่นอน หนูฟังแม่แล้วรู้สึกอึดอัดใจมาก รู้สึกว่าตัวเองตัดสินใจไม่ดีที่เข้ามาทำงานในชมรมฯ แม่ยังบอกว่าหนูเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน ต้องพยายามทำให้ดีที่สุด แม่คงได้แค่สนับสนุน แล้วแม่ ก็ส่งกำลังใจให้หนูด้วยการกอด หนูได้รับพลังความรักจากแม่ หนูรู้สึกพร้อมมากสำหรับการแข่งขันในครั้งนี้ ประกอบกับครูที่ปรึกษาชมรมฯ บอกพวกเราว่า ทำให้ดีที่สุด แข่งกับตัวเอง ไม่ต้องคิดจะไปแข่งกับใคร ได้รางวัลหรือไม่ ไม่สำคัญ ขอให้ทำให้เต็มที่ก็แล้วกัน หนูกับเพื่อนๆ จึงไม่กดดันกับการแข่งขัน เมื่อการแข่งขันเสร็จสิ้น ผลคือหนูไม่เข้ารอบ แต่หนูก็จะไม่ยอมแพ้ และจะฝึกฝนพัฒนาตัวเองอยู่เสมอถึงแม้จะไม่ได้รางวัลอะไร แต่สิ่งที่ หนูได้กลับมาคือการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา ได้พบเจอผู้คนที่มีมิตรภาพที่ดี มีน้ำใจ ต่อกันโดยไม่คิดว่าเรามาแข่งขันกัน แต่คิดว่าเราได้นำความสามารถของเรามาโชว์ให้กับ เพื่อนของเราได้ดูแลกเปลี่ยนความสามารถซึ่งกันและกัน การพลาดจากรางวัลต่างๆ ไม่ได้ ทำให้หนูหมดกำลังใจในการทำกิจกรรมที่หนูรักเลย แต่การพลาดในครั้งนั้นเป็นแรงผลักดัน ทำให้หนูเป็นคนเก่งเป็นคนดีของสังคม

ถ้าตอนนี้มีคนถามว่าหนูเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE แล้วได้อะไร หนูสามารถตอบได้มากมายเลย ไม่ว่าจะเป็นการดูแลกันช่วยเหลือกันแบบครอบครัว หรือ ได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคม ถึงแม้จะมีใครไม่เห็นด้วยก็ตาม พวกหนูจะไม่ท้อถอยและทำงานของเราให้ออกมาดีที่สุด เพราะกิจกรรมที่เราทำนั้น ทำให้เราได้ประสบการณ์และความรู้ที่ไม่ได้อยู่ในตำราเรียน และใครที่บอกว่าทำกิจกรรมแล้วไม่มีเวลานั้น สำหรับหนู กลับได้เวลาเพิ่มมากกว่านักเรียนวัยเดียวกันเสียอีก เพราะหนูได้แบ่งเวลาในการทำกิจกรรม และในการเรียนได้เป็นอย่างดี การทำกิจกรรมของหนูนั้นไม่ได้เป็นอุปสรรคแก่การเรียนเลย และผลเรียนของหนูก็ยังออกมาดีอีกด้วย จากเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ย้ายไม่กล้าแสดงออก จนได้รับโอกาสดีๆ และทำให้คนอื่นได้มองเห็นคุณค่าของตัวเองหนู ขอขอบคุณสิ่งดีๆ ที่ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้มอบกิจกรรมให้แก่พวกหนู น้อยๆ และเยาวชนทั่วประเทศ หนูสัญญาว่าจะไม่หยุดพัฒนาตัวเอง จะพยายามเป็นหนึ่ง ให้ได้ โดยไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จะมีสติตั้งมั่นในการทำความดี และเป็นคนดีของชาติ สืบไป หนูรักทุลกระหม่อมค่ะ

ผู้เขียน
นางสาวจิตมา สังขวิเศษ
วิทยาลัยสารพัดช่างชุมพร
จังหวัดชุมพร

เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา ชีวิตในวัยเยาว์ขณะนั้นข้าพเจ้าอยู่ในตำบลเล็กๆ ในจังหวัดกำแพงเพชร จะพูดคุยกับใครก็ไม่มีการเงินอายุเพราะมีแต่คนรู้จักกัน หรือจะแสดงบนเวทีก็ไม่เงิน เพราะมีผู้ชมน้อย จนกระทั่งข้าพเจ้าเข้าศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ข้าพเจ้าได้ย้ายมาเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดชุมพร ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้จักชมรม TO BE NUMBER ONE และได้ให้คำสัญญากับตนเองว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE ข้าพเจ้ารู้จักชมรม TO BE NUMBER ONE มาตั้งแต่ปี 2559 เพราะเมื่อครั้งทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จเยี่ยมชมรม TO BE NUMBER ONE ในจังหวัดชุมพร ณ โรงเรียนเทศบาล 1 (บ้านท่าตะเภา) อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร ในตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ทราบรายละเอียดมากนัก ขณะนั้นทราบแต่เพียงว่ามีการปรับปรุงโรงเรียนเทศบาล 1 (บ้านท่าตะเภา) และมีการจัดคอนเสิร์ตของ TO BE NUMBER ONE IDOL ก่อนวันที่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จ อาจารย์ให้นักเรียนเขียนเรียงความเกี่ยวกับปัญหาของชีวิตตนเอง เนื่องในเวลานั้น ข้าพเจ้ายังไม่ทราบรายละเอียดชมรม TO BE NUMBER ONE มากนัก ข้าพเจ้าจึงเขียนเรียงความไปโดยไม่ได้ตั้งใจมากนัก จนเมื่อข้าพเจ้าได้รับคัดเลือกให้นำเรียงความเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของตนเอง เข้ารับคำปรึกษาจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ข้าพเจ้าจึงได้รู้จักชมรม TO BE NUMBER ONE มากขึ้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาของข้าพเจ้า ความรู้สึกของข้าพเจ้านั้นมีแต่ความตื่นเต้น และในขณะที่ข้าพเจ้าจำในสิ่งที่ตนเองเขียนลงในเรียงความ ในใจกลับคิดว่าคนที่ไม่ค่อยจะรู้เรื่องอะไรมากมาย ไม่เคยจับไมโครโฟนแล้วพูดต่อหน้าผู้คนมากมาย คิดเสมอว่า จะทำอะไรไม่ให้ตื่นเต้น ในขณะที่ซ้อมพูดต่อหน้าผู้คนมากมาย ข้าพเจ้านั้นรู้สึกกังวลและกลัวจำไม่ได้ เพราะมีคนมากมายรอข้าพเจ้าพูดให้จบ แต่ต่อให้ข้าพเจ้าซ้อมแล้วซ้อมเล่าหรือซ้อมอีกกี่หน ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจำในสิ่งที่ตนเองเขียนได้ และยังทำให้ข้าพเจ้ายังคงเป็นกังวลมากขึ้นกว่าเดิม และเมื่อมีการประกาศว่าทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ใกล้เสด็จลงเครื่อง ก็เป็นเวลา que ข้าพเจ้าจำในสิ่งที่ตนเองเขียนได้ แต่ยังคงมีความรู้สึกกังวลอยู่บ้าง เพราะข้าพเจ้านั้นยังคงมีความรู้สึกกลัวการพูดและการจับไมโครโฟนต่อหน้าผู้คนมากมาย แต่ผู้คนรอบข้างข้าพเจ้าพูดให้กำลังใจอยู่เสมอ จนกระทั่งทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จถึงโรงเรียนเทศบาล 1

(บ้านท่าตะเภา) อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร พิธีการต่างๆ ได้เริ่มขึ้นตามที่ซ่อม คอนเสิร์ต ภายนอกอาคารหยุดลง ทั้งภายในและภายนอกอาคารเงียบลง พิธีการต่างๆ ได้ดำเนินการ อย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งถึงเวลาที่ข้าพเจ้าเข้าเฝ้าปรึกษาปัญหาชีวิตของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับไม่สามารถพูดตามที่ซ่อม เนื่องจากข้าพเจ้านั้นลืมนั่นสิ่งของตัวเองนั้นเขียนลง ในเรียงความ จนทำให้ข้าพเจ้านั้นเป็นกังวลอีกครั้ง ในใจของข้าพเจ้านั้นคิดว่าทำไมข้าพเจ้า ถึงลืมนั่นสิ่งที่ตนเองเขียน พูดติดๆ ขัดๆ มือสั่นตัวสั่นไปหมด จนเพื่อนข้างๆ ของข้าพเจ้า กระซิบบอกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียน แล้วถึงในช่วงเวลานั้นข้าพเจ้าจะพูดเกี่ยวกับปัญหาชีวิต ของตนเองไม่หมด แต่ข้าพเจ้ายังคงได้รับคำปรึกษาจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระองค์ทรงให้คำปรึกษาว่า “จงเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ว่าจะทำอะไร จงเชื่อมั่นในตนเอง” ทำให้ข้าพเจ้าคิดเสมอว่าแม้ในช่วงเวลานั้นข้าพเจ้าพูดไม่จบ แต่ข้าพเจ้ายังคงได้รับคำปรึกษาจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี จึงทำให้ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE พิธีการดำเนินไป อย่างต่อเนื่องจนกระทั่งพิธีการภายในอาคารทั้งหมดนั้นเสร็จสิ้น พระองค์ทรงเสด็จไปยัง ห้องรับรองประทับพักอิริยาบถ หลังการนั้น พระองค์ทรงเสด็จขึ้นคอนเสิร์ตร่วมกับ TO BE NUMBER ONE IDOL ในช่วงเวลานั้นข้าพเจ้าจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนเทศบาล 1 (บ้านท่าตะเภา) อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร ถึงแม้ข้าพเจ้าอยากจะ เป็นส่วนหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE แต่ในตอนนั้น ข้าพเจ้ายังคงไม่ทราบว่า จะต้องศึกษาอย่างไร และเป็นช่วงที่ข้าพเจ้าเพิ่งเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ข้าพเจ้านั้น ใช้เวลาส่วนใหญ่กับการหาที่เรียนต่อ จนข้าพเจ้านั้นได้ตัดสินใจสมัครเรียนที่วิทยาลัย สารพัดช่างชุมพร อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร ข้าพเจ้าได้เข้าศึกษาต่อชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ที่วิทยาลัยสารพัดช่างชุมพร ข้าพเจ้าได้เป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE อีกครั้ง แต่ในช่วงปีการศึกษาแรกนั้น ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกได้แค่เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ จากทางคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE วิทยาลัยสารพัดช่างชุมพรจัดให้ จนกระทั่งเมื่อข้าพเจ้านั้นเข้าเรียนชั้น ปวช.2 ข้าพเจ้าได้เป็นส่วนหนึ่งในคณะกรรมการ ชมรม TO BE NUMBER ONE วิทยาลัยสารพัดช่างชุมพร ปีการศึกษา 2561 ข้าพเจ้านั้น ได้ทำกิจกรรมต่างๆ ให้สมาชิกในชมรมได้เข้าร่วม ถือเป็นความสำเร็จของข้าพเจ้าอีกขั้น หนึ่งแล้ว ในการดำเนินกิจกรรมในปีการศึกษา ข้าพเจ้านั้นอาจทำได้ไม่เต็มที่มากนัก เพราะต้องดำเนินกิจกรรมร่วมกับการเรียน แต่ถือเป็นประสบการณ์ของข้าพเจ้า เมื่อ ข้าพเจ้านั้นเข้าเรียนชั้น ปวช.3 ข้าพเจ้ายังคงเป็นส่วนหนึ่งในชมรม TO BE NUMBER ONE วิทยาลัยสารพัดช่างชุมพร ทำให้ข้าพเจ้ายังรู้จักชมรม TO BE NUMBER ONE มากขึ้น และสามารถใช้เวลาศึกษาข้อมูลได้บางส่วน เพราะข้าพเจ้านั้นเลือกที่จะฝึกงานวิทยาลัย เพื่อจะได้จัดกิจกรรมให้สมาชิกในชมรม TO BE NUMBER ONE ได้เข้าร่วมกิจกรรมด้านยาเสพติด

ต่างๆ จากนั้นข้าพเจ้าและคณะกรรมการคนอื่น ได้เป็นตัวแทนจังหวัดชุมพรเข้าร่วมประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ประเภทอุดมศึกษา - อาชีวศึกษา ณ โรงแรมโดมอนด์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อสร้างประสบการณ์ใหม่ ถึงแม้จะไม่ชนะการประกวด แต่ก็ได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ มากมาย เมื่อข้าพเจ้าจบชั้น ปวช.3 จากวิทยาลัยสารพัดช่างชุมพร เมื่อปีการศึกษา 2562 แล้ว ข้าพเจ้าได้ศึกษาเกี่ยวกับการแข่งขัน TO BE NUMBER ONE IDOL ข้าพเจ้าเองสามารถหาข้อมูลในการสมัครได้ แต่ข้าพเจ้าไม่มีคุณสมบัติมากพอในการแข่งขัน ข้าพเจ้าได้รู้จักเพจศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE สาขาเดอะมอลล์ บางแค ที่สามารถสอนเดินแบบให้กับผู้ที่สนใจฟรี แต่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในการเรียนได้ เนื่องจากในช่วงนั้นใกล้ถึงวันเปิดภาคเรียนใหม่แล้ว ข้าพเจ้าจึงสมัครเรียนต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และหัดเดินแบบผ่านโซเชียลหรือวิดีโอที่ทางเพจศูนย์เพื่อนใจฯ ลงไว้ และเมื่อเปิดภาคเรียนแล้วข้าพเจ้ายังคงดำเนินการจัดกิจกรรมด้านยาเสพติดอยู่เรื่อยมา จนกระทั่งทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จเยี่ยมชมรม TO BE NUMBER ONE อีกครั้งในจังหวัดชุมพร ณ โรงเรียนศรียาภัย วิทยาลัยสารพัดช่างชุมพรได้เข้าร่วมการรับเสด็จในครั้งนี้เช่นกัน และได้เข้าร่วมการจัดบูธนิทรรศการชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อรับเสด็จ ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี โดยครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ถือพานถวายปากกาให้ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี มีการช่อมลำดับพิธีต่างๆ มีการจัดการแสดงทางโรงเรียนศรียาภัย การแสดงของดาราในโครงการและการแสดงคอนเสิร์ต TO BE NUMBER ONE IDOL การช่อมและคอนเสิร์ตดำเนินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จภายในอาคารรับเสด็จและคอนเสิร์ตเจียบลง ทุกคนร่วมรับเสด็จทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พิธีการได้ดำเนินอย่างต่อเนื่องจนเสร็จสิ้นพิธีการ พระองค์ทรงเสด็จไปยังห้องรับรองประทับพักอิริยาบถ จากนั้นพระองค์ทรงเสด็จขึ้นคอนเสิร์ต ร่วมกับ TO BE NUMBER ONE IDOL จนจบคอนเสิร์ตและรองจนพระองค์เสด็จกลับ ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งรู้จัก และอยากเป็นส่วนหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE จากเด็กที่ไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าผู้คนมากมาย ได้รับคำปรึกษาจากทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทำให้ข้าพเจ้าเป็นเด็กที่กล้าจะคิดจะลองสิ่งใหม่ๆ จากเด็กที่ไม่เคยคิดว่าจะได้เข้าเฝ้าพระองค์ กลับได้เข้าเฝ้าถึง 2 ครั้ง ทำให้ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของ TO BE NUMBER ONE และหากข้าพเจ้ามีโอกาสมิ่ว่าจะด้านการแสดง การเดินแบบ หรือการเรียนรู้ในด้านต่างๆ ข้าพเจ้าจะรับโอกาสไว้โดยไม่ลังเล ทั้งนี้ สิ่งต่างๆ ที่ผ่านมามีทำให้ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองและเชื่อมั่นในตนเองมากจนถึงทุกวันนี้ เป็นสิ่งดีๆ ของข้าพเจ้าตลอดมา

ผู้เขียน
นายภูวเดช จาโรสง
วิทยาลัยอาชีวศึกษากักตักพัฒนวิชาการและเทคโนโลยี
จังหวัดกำแพงเพชร

วันเวลาจะหมุนเปลี่ยน แต่ความทรงจำไม่เคยหมุนผ่าน ย้อนเวลากลับไปครั้งหนึ่ง ที่ผมได้เข้าร่วมกิจกรรม TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 13 ณ เดอะไพน์รีสอร์ท ในครั้งนั้น ถือเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของผมในการดำเนินชีวิต ผมคิดเสมอว่าเราจะทำอะไร เราจะไปต่อกับอนาคตเราอย่างไร การทำกิจกรรมในครั้งนั้นที่ผมได้เข้าร่วมกิจกรรม TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 13 ทำให้ผมเห็นรอยยิ้ม เห็นเสียงหัวเราะ เห็นน้ำตาแห่งความดีใจ น้ำตาแห่งความสุข และน้ำตาแห่งการจากลา ในวันทำงานเลี้ยงต้องเลิกเรา ผมอยากเอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นแรงผลักดันและส่งต่อให้ใครอีกหลายๆ คนที่จะเป็นจุดเริ่มต้นของการดำเนินชีวิต นี่คือการเปลี่ยนที่สำคัญการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ของผมในวันนั้น จนถึงผมในวันนี้ ก่อนที่ผมจะไปเข้า CAMP ผมไม่รู้เลยว่าด้วยซ้ำว่าโครงการนี้ โครงการที่ชื่อ TO BE NUMBER ONE คือ โครงการที่เกี่ยวกับอะไร สอนอะไร ทำไมเราต้องเข้าร่วม นั่นคือความคิดแรกที่ผมคิดได้กับโครงการนี้ พอหลังจากที่ผมได้เข้าร่วม CAMP ดังกล่าว ทำให้ผมรู้ว่าโครงการนี้ต้องการอะไร โครงการนี้มีจุดประสงค์อย่างไร นั่นคือ อุดมการณ์ซึ่งมีอุดมการณ์เดียวกับผม อุดมการณ์ที่ต้องการเห็นเยาวชนไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นคนเก่งและดีที่มีความสุข ไม่นานนับจากนั้น โอกาสของเด็กธรรมดาคนหนึ่งก็เกิดขึ้น กับการที่ได้ก้าวเข้ามาเป็นครู การที่ก้าวเข้ามารับผิดชอบเป็นแบบอย่าง ผมได้รับผิดชอบทำโครงการ TO BE NUMBER ONE ของวิทยาลัยอาชีวศึกษากักตักพัฒนวิชาการและเทคโนโลยี จังหวัดกำแพงเพชร ต้องบอกว่าเป็นโอกาสครั้งยิ่งใหญ่ มีใครหลายๆ คนจะบอกเสมอว่า โอกาสไม่ได้เข้ามาหาเราเสมอ ผมจึงรีบคว้าโอกาสนี้ไว้ ในการรับผิดชอบการทำกิจกรรมภายใต้โครงการ TO BE NUMBER ONE ของชมรมวิทยาลัยอาชีวศึกษากักตักพัฒนวิชาการและเทคโนโลยี ที่ผมจะได้ใช้ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์มาสอนให้เด็กๆ ในวิทยาลัยได้ทำในสิ่งที่ดี สอนให้เด็กเป็นคนเก่งและดี ไม่เห็นสิ่งเสพติดสำคัญในชีวิต ผมรับผิดชอบโครงการนี้มาโดยตลอดตั้งแต่ปี พ.ศ.2556 จนกระทั่งวันหนึ่งชมรมของเราได้รับโอกาสจากสาธารณสุขจังหวัดกำแพงเพชร ให้เป็นตัวแทนอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา เข้าร่วมการแข่งขันการนำเสนอผลงานการดำเนินงาน โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ณ จังหวัดเชียงใหม่ ระดับภาคเหนือ คือโอกาสได้ก้าวเข้ามาครั้งแรก ผมได้พาเด็กๆ ในชมรมเข้าร่วมความคิดตอนนั้นผมได้แต่คิดและบอกกับเด็กๆ ว่าเราไปทำหน้าที่ของเราให้เต็มที่ที่สุด ผมลืมบอกไปครับผมเข้าร่วมการประกวดครั้งแรกปี พ.ศ.2562 ครับ บรรยายภาศ ณ ที่นั้น

ผมได้เห็นความมุ่งมั่นของใครหลายๆ คน เห็นความสุข เสียงหัวเราะกับการเตรียมนำเสนอผลการดำเนินงานของทุกคน เห็นความรักของผู้เข้าร่วมงานกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมรู้ว่าโครงการนี้ประสบผลสำเร็จเป็นอย่างมาจจริง ๆ กับโครงการนี้ ซึ่งผมเห็นความสำเร็จที่เราจับต้องไม่ได้ด้วยมือ แต่เราจับต้องได้ด้วยความรู้สึก หลังจากที่ทีมของวิทยาลัยนำเสนอผลการดำเนินงานเสร็จ ผมกับเด็กๆ ได้แต่ยิ้มแล้วบอกว่า เราทำเต็มที่ที่สุดแล้ว รอแต่ผลว่าจะเป็นอย่างไร ผมกับเด็กๆ ได้แต่ลุ้นว่าการมาครั้งแรกของเราจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ พอถึงเวลาประกาศผล ผมกับเด็กๆ ได้แต่นั่งจับมือกัน เหงื่อไหลเต็มมือ กำความตื่นเต้นไว้อย่างมาก จนวินาทีที่ประธานประกาศผล ชื่อวิทยาลัยของผมถูกประกาศเป็นชื่อแรกในกลุ่มดีเด่น ประเภทอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา ทุกคนได้แต่ยิ้มและร้องให้กับความสำเร็จและปลื้มปิติกับสิ่งที่เราทำได้ นั่นคือรางวัลชนะเลิศ และรีบลุกออกไปรับพระราชทานเกียรติบัตรจากพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ นี่คือการสำเร็จในขั้นแรก เราได้สร้างชื่อเสียงให้กับวิทยาลัย ให้กับจังหวัดกำแพงเพชร เราได้ขึ้นชื่อว่าเป็นอาชีวะแห่งแรกและแห่งเดียวที่เป็นตัวแทนของจังหวัดกำแพงเพชร จากนั้นเราต้องดำเนินการเพื่อเตรียมความพร้อมในการรับพื้นที่ของคณะกรรมการ และเตรียมตัวที่จะต้องไปแข่งขันต่อระดับประเทศ ณ เมืองทองธานี ครั้งแรกของผมและเด็กๆ ที่จะได้ไปร่วมงาน เคยดูเคยเห็นแต่ภาพที่ทางจังหวัดลงภาพ ทางเครือข่ายลงภาพ ซึ่งผมไม่เคยมีโอกาสนั้นเลย ผมไม่เคยไปแม้แต่ครั้งเดียว เช่นเดิมเราไปด้วยความตื่นเต้น เราไปด้วยความตั้งใจ ก่อนไปผมและเด็กๆ ได้คุยกัน เราทำให้เต็มที่ที่สุด เพราะเราต้องเจอเพื่อนๆ ชมรมที่มาจากภาคอื่นในระดับประเทศ วันแรกที่เราไปมันตื่นเต้นมาก เห็นใครหลายๆ คนเห็นคนทำงาน TO BE NUMBER ONE ที่มีอุดมการณ์เดียวกันมารวมกันระดับประเทศ พวกเราในนามทีมนี้ภูมิใจได้แต่ทำหน้าที่ของตนให้เต็มที่ ทำหน้าที่ของทีมให้ดีที่สุด วันแข่งขันแต่เราไม่คิดว่าเป็นการแข่งขัน พวกเราคิดว่าเป็นการมาแชร์ความรู้ แชร์ประสบการณ์ แชร์ความคิดการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE กันมากกว่า หลังจากพวกเราทำหน้าที่นั้นเสร็จ อาการตื่นเต้นกลับมาอีกครั้งในการประกาศผล แต่ครั้งนี้ตื่นเต้นมากกว่าเดิม เพราะองค์ประธานโครงการ ท่านเสด็จมาเป็นองค์ประธานในการพระราชทานรางวัลในครั้งนี้ จริงๆ แล้วผมเคยเข้าไปทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ ก่อนหน้านี้ตอนผมเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตอนนั้นท่านเสด็จมาเป็นองค์ประธานเปิดศูนย์เพื่อนใจฯ ที่โรงเรียนของผม จนครั้งนี้ท่านเสด็จเป็นองค์ประธานในการพระราชทานรางวัลที่เมืองทองธานี ผมได้แต่บอกว่าในทุกๆ ครั้งที่ผมได้มีโอกาสเฝ้ารับเสด็จ ผมรู้สึกถึงบารมีและพระเมตตาที่มีต่อสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ผมยังจำได้ถึงรอยยิ้มของพระองค์ จำได้ถึงพระสุรเสียงที่ไพเราะ พระหัตถ์ที่ทรงตอบรับเสียงเรียกของสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคน คือกำลังใจของสมาชิกทุกคน ในการขับเคลื่อนโครงการ TO BE NUMBER ONE เปรียบเสมือนแสงสว่างที่ส่องนำทางให้

สมาชิกก้าวเดินต่อไปบนถนนแห่งความดี “ถนน TO BE NUMBER ONE” ผลจากการแข่งขันในครั้งนั้น ทีมวิทยาลัยของผมได้รับรางวัลชนะเลิศลำดับที่ 3 ระดับประเทศ น้องๆ ที่เข้ารับพระราชทานโลรางวัลรู้สึกตื่นเต้นและปลื้มปิติเป็นอย่างมาก น้ำตาแห่งความปลื้มปิติของผมไหลออกมาไม่หยุด ช่างในรู้สึกรู้ว่าเราทำสำเร็จอีกขั้น ยังไม่สำเร็จที่สุดแต่ความสำเร็จนี้จะไม่สำเร็จถ้าไม่ได้การสนับสนุนจากผู้อำนวยการวิทยาลัย เพราะเราเป็นวิทยาลัยเอกชน การดำเนินงานในส่วนหนึ่งต้องใช้บงของวิทยาลัยในการดำเนินงานและขอบคุณทางจังหวัดกำแพงเพชร ขอบคุนโครงการ แต่แท้จริงแล้วจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของผมคือต้องการให้เยาวชนทุกคนเป็นคนดี คนเก่ง และคนที่มีความสุขโดยไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด นี่ละคือจุดประสงค์ของผมในการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ประสบการณ์ได้สอนผม ได้นำพาผมให้รู้เห็นถึงความสำคัญของโครงการที่เล็งเห็นปัญหาที่สำคัญที่เกิดขึ้นในประเทศไทย เลือด TO BE NUMBER ONE เป็นเส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงหัวใจที่สำคัญของการดำเนินโครงการของผม นั้น ผมต้องบอกว่า ในตอนนี้เลือดของผมเลือดนักสู้ เลือด TO BE NUMBER ONE มีความเข้มข้นมากกว่าน้ำ เพราะโครงการนี้ได้ให้ทั้งโอกาส ให้ทั้งความเป็นผู้นำ ความคิด ความรู้ที่จะพัฒนาทั้งคนที่มีโอกาสและคนที่ไม่มีโอกาสให้ดำเนินชีวิตบนคำว่า “เก่งและดีมีความสุข” ในอนาคตผมมีความมุ่งมั่นที่จะเผยแพร่การดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE จะร่วมขับเคลื่อนภายในและนอกองค์กร ให้เป้าประสงค์ของโครงการนั้นให้ประสบผลสำเร็จและดีที่สุด ดังที่บอกว่า “ความสำเร็จไม่มีคำว่าสิ้นสุด” 18 ปีที่ผ่านมา ผมให้คำนิยามโครงการ TO BE NUMBER ONE คือคำว่า “มากกว่าครอบครัว” โครงการนี้เปรียบเสมือนครอบครัวหนึ่ง ที่เป็นครอบครัวใหญ่ที่มากกว่าความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ แต่ยังมีความเป็นพี่ ความเป็นน้อง เป็นครอบครัว ที่มีหัวใจดวงเดียวกัน ที่มีความรักความศรัทธาที่มีต่อองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทำให้โครงการนี้ประสบผลสำเร็จมาถึงทุกวันนี้ 18 ปีแห่งความภาคภูมิใจของชาว TO BE NUMBER ONE และชาวไทย สุดท้ายนี้ผมขอขอบคุณโครงการดีๆ TO BE NUMBER ONE ที่มอบสิ่งดีๆ ให้กับสมาชิกทุกคน ที่หาสิ่งเหล่านี้ไม่ได้จากที่ไหน ที่ต้องหาได้จากหัวใจ หัวใจที่มีความรักใน TO BE NUMBER ONE “18 ปีที่มีมากกว่าคำว่า ครอบครัว”

เริ่มจากศูนย์กำเนิดจนเกิดผล	เยาวชนทุกคนล้วนสรรหา
หนึ่งโครงการนับเบอร์วันไม่ติดยา	แสงสว่างนำพาให้ก้าวไกล
18 ปี ผ่านมาเวียนบรรจบ	ครอบครัวพบสังสรรค์หาความหมาย
อุดมการณ์นำพาไม่เสื่อมคลาย	สนใจหมายเยาวชนเก่งและดี
จากวันนั้นจนวันนี้ไม่หยุดนิ่ง	เติมเต็มสิ่งสำคัญอันยิ่งใหญ่
TO BE NUMBER ONE ต้องก้าวไกล	ทำด้วยใจมุ่งมั่นสานต่อเอย

ผู้เขียน
นายรณพงศ์ พิมทอง
ผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

จากวันก่อตั้งโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือคนส่วนใหญ่รู้จักในนามโครงการ TO BE NUMBER ONE ตั้งแต่ปี 2545 โครงการ TO BE NUMBER ONE ค่อยๆ เติบโตอย่างแข็งแกร่ง สร้างสรรค์กิจกรรมต่างๆ ที่เกิดจากการต้องการของเด็กและเยาวชนอย่างแท้จริง เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี สามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขและมีคุณภาพ มีทักษะรู้จักปฏิเสธเอาตัวรอดจากปัจจัยเสี่ยงที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน นับจากวันนั้นจนถึงวันนี้ร่วมระยะเวลาถึง 18 ปี ของโครงการ TO BE NUMBER ONE มีเรื่องราวดีๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคลมากมาย รวมทั้งตัวของผมด้วย ผมเป็นคนหนึ่งครับ ที่โชคดีที่ได้ยินได้สัมผัสเรื่องราวดีๆ ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ผมขอเล่าย้อนกลับไปถึงตอนสมัยเด็กๆ ที่ได้ยินการประกาศทางหอกระจายข่าวของหมู่บ้านมีเนื้อข่าวตอนหนึ่งว่า เด็กและเยาวชนบ้านเราได้เข้าร่วมการประกวดการนำเสนอผลการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE และได้เป็นตัวแทนระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือเข้าสู่การประกวดระดับประเทศ เมื่อใกล้ถึงวันที่คณะกรรมการติดตามผลการดำเนินงานรอบลงพื้นที่ ผมจำเหตุการณ์ในครั้งนั้นได้ดีว่า ไม่ใช่แค่เฉพาะเด็กและเยาวชนแต่รวมถึงคนในชุมชน ต่างช่วยกันคนละไม้คนละมือ จัดเตรียมงานตามที่ตนเองได้รับมอบหมาย บ้านไหนมีผ้าขาวม้าผืนสวยๆ ก็นำออกมาตกแต่งตามรั้วหน้าบ้านของตนเอง ชุมชนของผมในตอนนั้นสวຍแปลกตามาก พอถึงวันที่คณะกรรมการลงพื้นที่มาถึง วันนั้นเป็นภาพบรรยากาศอันแสนอบอุ่น ทุกคนในชุมชนต่างพากันออกมาให้กำลังใจลูกหลานและคอยต้อนรับคณะกรรมการติดตามผลการดำเนินงาน อันเป็นการแสดงถึงพลังของคนในชุมชนที่จะช่วยกันการขับเคลื่อนและสนับสนุนกิจกรรมของลูกหลานในการแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนและแสดงให้เห็นถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชุมชน ครั้งนั้นผมก็เป็นส่วนเล็กๆ ที่ได้ต้อนรับคณะกรรมการติดตามผลการดำเนินงาน แต่ก็ไม่ค่อยเข้าใจในเนื้อหาของโครงการมากนักเพราะด้วยความที่เป็นเด็กอายุแค่ 11 ขวบ แต่เหตุการณ์ในครั้งนั้นก็เป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวดีๆ ที่ผมได้รู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE จนผมได้เข้ามาสัมผัสกิจกรรมต่างๆ ของโครงการในนามสมาชิกรุ่นจิ๋ว โดยเกิดจากการเชิญชวนของรุ่นพี่ใน

ชมรมให้เข้าทำกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเดินรณรงค์ในเรื่องของปัจจัยเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน และการอบรมทักษะในเรื่องต่างๆ มากมาย เอาเข้าจริงๆ ในตอนนั้นผมก็ยังไม่รู้เลยว่าเป้าหมายหลักที่แท้จริงของโครงการคืออะไร แต่ผมก็ยังเข้าร่วมกิจกรรมเพราะมันสนุกที่ได้ทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ และได้ค่าขนม จุดที่จะเปลี่ยนผมให้เข้าใจในเป้าหมายหลักของโครงการก็มาถึง ในช่วงเดือนกรกฎาคม ปี 2555 พี่ๆ กำลังหาน้องๆ ในชมรมที่มีความสามารถในการฟ้อนรำ เพื่อจะได้ไปแสดงหน้าบุรณิทรศการที่เมืองทองธานี ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้รับโอกาสนั้น แต่ในช่วงนั้นผมมีอาการอักเสบที่ดวงตาและคุณแม่อีกมีแผนที่จะพาผมไปรักษาในช่วงนั้นพอดี แต่ผมก็ขออนุญาตคุณแม่ได้สำเร็จ

เป็นครั้งแรกครับที่ผมได้เข้าร่วมงานมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE และเป็นปีที่พิเศษที่โครงการมีอายุครบรอบ 10 ปี พอไปถึงในงานสิ่งแรกที่ผมได้เห็นคือพระรูปทูลกระหม่อมฯ ที่ตั้งตระหง่านอยู่ทางเข้างาน ผมเห็นแล้วก็รู้สึกปิติใจอย่างมากบรรยากาศในงานมหกรรมเต็มไปด้วยความยิ่งใหญ่ มีกิจกรรมมากมายสำหรับผู้เข้าร่วมงาน การเข้าร่วมงานมหกรรมในครั้งนั้นเป็นครั้งแรก ก็สร้างความประทับใจให้กับผมเป็นอย่างมาก พอกลับถึงบ้านอารมณ์ความรู้สึกยังตกค้างอยู่กับบรรยากาศภายในงาน ผมเริ่มหาคำตอบอย่างจริงจัง โดยการชวนเพื่อนหาข้อมูลโครงการผ่าน Google คัดลอกลง Word แบบไม่ได้จัดแต่งตัวหนังสือ ไม่รู้ว่าตัวหนังสือฟอนต์อะไร พื้นหลังตัวหนังสือก็เขียวๆ (นึกแล้วก็ขำตัวเองในตอนนั้น) พอรวบรวมเสร็จ ผมก็นั่งอ่านและจำขึ้นใจในที่สุดว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE คืออะไร มีหลักการดำเนินงานแบบไหนและเป้าหมายหลักโครงการคืออะไร จากสมาชิกผู้เข้าร่วมโครงการกลายเป็นแกนนำในฐานะประธานชมรม ได้พาเพื่อนๆ น้องๆ ทำกิจกรรมต่างๆ ตามแผนงานแต่ละยุทธศาสตร์ของชมรมที่เกิดจากแนวคิดของทุกคนในชมรม กิจกรรมที่ผมและเพื่อนๆ แกนนำทุกคนได้พาน้องๆ ทำคือกิจกรรมที่มีชื่อว่า กระบวนการ TO BE NUMBER ONE แคนน้อยเรนเจอร์ส เป็นกระบวนการเล็กๆ ที่ให้น้องๆ สมาชิกในชมรมออกแบบสื่อรณรงค์ด้วยตัวของน้องสมาชิกเอง ในเรื่องของปัญหาที่เกิดจากการดื่มสุราและให้กำลังใจแก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม ธนาคารรับฝากเหล้าในช่วงเข้าพรรษา 3 เดือน ก็เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมของชมรมใช้แล้วรับกิจกรรมธนาคารรับฝากเหล้าเข้าพรรษาที่ทางชมรมได้ดำเนินงานต่อเนื่องมาในทุกๆ ปี มีกระบวนการโดยการเปิดรับฝากเหล้าของผู้ที่สนใจเข้าร่วมโครงการมีความประสงค์เลิกดื่มสุราเป็นเวลานานเท่าไร เช่น นาน 1 เดือน 3 เดือน หรือตลอดชีวิต โดยมีการติดตามผู้เข้าร่วมโครงการ โดยคุณแม่อาสาสมัครสาธารณสุข หลังจากเสร็จกิจกรรมในช่วง 3 เดือน เราก็จะมามอบดอกเบี๋ยธนาคารให้แก่ผู้เข้าร่วมโครงการ

ดอกเบี้ยยก็จะเป็นของเล็กๆ น้อยๆ เพื่อเป็นขวัญกำลังใจให้แก่ผู้เข้าร่วมโครงการ เช่น หมอน หม้อหุงข้าว หม้อกระทะไฟฟ้า เป็นต้น ความสำเร็จในโครงการนอกจากจะเป็น คุศโลบายที่สามารถลดอัตราการดื่มสุราของคนในชุมชนที่มีอยู่เดิม ยังช่วยไม่ให้เกิดนักดื่ม ใหม่อีกด้วย จนเกิดเป็นนวัตกรรมและพัฒนาเป็นองค์ความรู้ในปัจจุบัน ที่สามารถถ่ายทอดไป ยังเครือข่าย นำไปใช้อย่างเข้าใจ และเกิดผลเป็นรูปธรรมเช่นกัน นอกจากการเป็นผู้นำ ในการทำกิจกรรมของชมรม การแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ก็เป็นสิ่งสำคัญ นี่แหละครับเป็นอีก หนึ่งโอกาสดีๆ ที่ทางชมรมได้ส่งแกนนำนั้นก็คือตัวผมและเพื่อนๆ ออกไปหาความรู้ใหม่กับ หน่วยงานอื่นๆ เพื่อนำมาพัฒนากิจกรรมในชมรม นอกจากพัฒนากิจกรรมในชมรมแล้ว ยังเป็นการพัฒนาตัวของผมเองด้วยในเรื่องต่างๆ ทำให้ผมมีความคิดที่เป็นระบบมากขึ้น คิดถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน จากการทำงานขับเคลื่อนงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในชุมชนของตนเองแล้ว ผมยังมีโอกาสที่เป็นแกนนำขับเคลื่อนโครงการ TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษา คือโรงเรียนคำเชื่อนแก้วชนูปถัมภ์ ซึ่งเป็นโรงเรียน ประจำอำเภอ เป็นสถานที่เรียนของผมในขณะนั้น ตอนที่ผมกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษา ปี 6 ถึงจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ยิ่งใหญ่ในการก่อตั้งชมรมในโรงเรียน ของผมเอง ผมและเพื่อนๆ ที่รู้แนวทางการขับเคลื่อนงานและพาน้องๆ เริ่มจากเปิดรับสมัคร สมาชิก ประชาสัมพันธ์กิจกรรมของชมรม จัดทำการประกวดสื่อนรณรงค์ในรูปแบบต่างๆ จัดกิจกรรมอบรมสานฝันที่สู่น้อง จนกระทั่งน้องๆ รุ่นต่อมาได้ขับเคลื่อนสานต่อจนจนได้ เป็นตัวแทนระดับจังหวัดโยธโยธร เข้าร่วมประกวดการนำเสนอผลงานระดับภาคถึง 2 ปีซ้อน

จากเด็กในชุมชน เข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ดำเนินชีวิตกับการเรียนรู้ ในระบบการศึกษาควบคู่กับการทำกิจกรรมในโครงการ TO BE NUMBER ONE มาโดยตลอด ทุกท่านเชื่อไหมครับว่าในระหว่างที่เพื่อนม.6 หลายคนในตอนนั้น วุ่นวาย กับการสอบต่างๆ เพื่อที่จะได้เข้าคณะที่ตนเองอยากเข้าเรียนมหาวิทยาลัยในฝันของตน ตัดภาพมาที่ผมครับ เด็กที่ชอบทำกิจกรรมมาตั้งแต่เด็กๆ ทั้งในชุมชนและโรงเรียน ผมรวบรวมรูปภาพกิจกรรมต่างๆ เป็น Portfolio ที่เต็มไปด้วยรูปกิจกรรมที่ผมได้ทำใน โครงการ TO BE NUMBER ONE จนสามารถเข้ามหาวิทยาลัยที่อยากเข้าและคณะที่ ตนเองชอบ โดยการยื่น Portfolio เล่มนั้น และที่สำคัญที่ผมเลือกเรียนมหาวิทยาลัยนี้ เพราะมีชมรม TO BE NUMBR ONE อยู่ด้วย นั่นก็คือมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ชีวิตมหาวิทยาลัยของผมก็ได้เริ่มต้นขึ้นและก็เป็นไปตามความตั้งใจของผมเองครับ หลังว่างจากการเรียน ผมไม่ไปไหนหรอก นอกจากเข้าทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับชมรม TO BE NUMBER ONE ก็เป็นไปตามขั้นตอนครับ จากสมาชิกเป็นแกนนำ จนในปัจจุบัน

ผมได้ทำหน้าที่ของผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุบลราชธานี ดูแลในเรื่องของกิจกรรมภายในศูนย์เพื่อนใจ ไม่ว่าจะเป็น “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” ที่มีสมาชิกหมุนเวียนเข้ามาร่วมใช้บริการและทำกิจกรรมในศูนย์เพื่อนใจ อีกทั้งผมได้รับโอกาสเป็นตัวแทนของชมรมเข้าค่ายพัฒนาศักยภาพสู่ความเป็นหนึ่งหรือ TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 22 อีกด้วย ใครจะไปรู้ล่ะครับว่าจากเด็กที่ได้ยินชื่อโครงการ TO BE NUMBER ONE จากการประกาศตามหอกระจายข่าวของหมู่บ้านในครั้งนั้นจะได้เข้ามาสัมผัสและได้รับรู้เรื่องราวดีๆ ที่เกิดขึ้นกับคนหลายคน ได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมที่ตนเองอยู่ ได้คอยสรรค์สร้างกิจกรรมมากมาย และคอยสร้างรอยยิ้มให้กับสังคม ทำให้ผมมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำ โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการคอยมอบโอกาสต่างๆ สอนผู้คนหลายคนให้เป็นคนเก่งและดีมาโดยตลอดระยะเวลา 18 ปี และด้วยพระเมตตาในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่มีความห่วงใยต่อเหล่าสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศ ทรงทุ่มเทพระวรกายและใจ ทรงงานหนักเพื่อให้เยาวชนไทยห่างไกลจากยาเสพติด และปัจจัยเสี่ยงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและพระองค์เป็นดังศูนย์รวมใจแก่เยาวชนไทยทั่วประเทศ

“คุณาริสตรีแกร่ง ทุกหนแห่งแซ่ซ้องเกริกนาม ทูลกระหม่อมของไทยสยาม
ทั่วโลกลือนามกล่าวขานทั่วหล้า ดังแสงจันทร์ส่อง เมตตาแพร่ก้องทั้งพื้นอาณา
ผสกนิกรวันทา เทิดพระพรทูลกระหม่อมฟ้า อุบลรัตนราชกัญญา พระชนนีอมสตุติ”

ผู้เขียน
นางสาวศศิพิมพ์ อึ้งเส็ง
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ครบรอบ 18 ปี ชมรม TO BE NUMBER ONE ชมรมที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือทุกๆ คน ให้ห่างไกลจากยาเสพติด และยังสร้างพื้นที่ให้บุคคลที่มีความสามารถได้แสดงศักยภาพของตนเองในพื้นที่ที่ถูกต้อง ตัวดิฉันเองก็เป็นอีกหนึ่งคนที่ได้พัฒนาตัวเอง ได้แสดงความสามารถภายใต้นามของชมรม TO BE NUMBER ONE ดิฉันได้รู้จักชมรม TO BE NUMBER ONE ตอนที่เรียนประถมศึกษาตอนปลาย และในภาพจำตอนเด็ก ก็คือชมรมที่รวมบุคคลที่เด่นเก่งมาแสดงโชว์ผ่านทางโทรทัศน์ ตอนนั้นเป็นสิ่งที่จุดประกายความฝันให้ดิฉัน เพราะอยากเด่นแล้วได้ถ่ายทอดผ่านทางโทรทัศน์บ้าง จึงได้เริ่มฝึกฝนในด้านการเต้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จนเมื่อได้ขึ้นมาศึกษาในชั้นมัธยมศึกษา ก็ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของชมรม TO BE NUMBER ONE ที่โรงเรียน ได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการอบรมเรื่องยาเสพติด เข้าร่วมเดินขบวนรณรงค์ดสูบบุหรี่ ทำกิจกรรมทุกอย่างที่ทางชมรมจัดขึ้น จนรุ่นพี่ในชมรมสังเกตเห็นความตั้งใจของดิฉัน ทำให้ได้เข้าร่วมเป็นทีมคณะกรรมการของชมรมตอนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถือว่าเป็นการรับบทบาทที่เป็นการเปลี่ยนแปลงตัวเองมากขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งตอนมัธยมศึกษาตอนปลาย ดิฉันเลือกสายเรียนเป็นวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทำให้ต้องปรับตัวค่อนข้างมาก เพราะเนื้อหาที่เรียนค่อนข้างเยอะมากสำหรับเด็กที่เพิ่งเริ่มเปลี่ยนสายการเรียน แต่รุ่นพี่ในชมรมก็คอยให้กำลังใจ ทั้งยังคอยช่วยอธิบายเนื้อหาเรียนที่ไม่เข้าใจ มีเทคนิคการจำมาสอนรุ่นน้อง เวลามีการบ้านที่ไม่เข้าใจก็สามารถปรึกษากับรุ่นพี่ในชมรมได้ นอกจากการบ้านแล้วยังมีงานง่ายๆ ในชมรมที่รุ่นพี่อยากฝึกให้น้องทำงานเป็น เป็นงานที่เด็ก ม.4 สามารถทำได้ ทำให้ดิฉันได้ฝึกการจัดการงานและจัดสรรเวลาของตนเอง และยังเป็นการเริ่มทำเอกสารที่นอกเหนือจากการเรียนเป็นครั้งแรก เป็นการดำเนินเอกสารในโรงเรียนที่ทำให้ดิฉันเป็นที่รู้จักของคณะครูในโรงเรียนมากขึ้น คุณครูรักและเอ็นดูมากขึ้น แต่ทุกอย่างก็ไม่ได้ง่ายเสมอไป หลังจากที่ดิฉันเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการของชมรม การทำงานที่โรงเรียนก็มีบ่อยมากขึ้น ทำให้จากเด็กที่อยู่ติดบ้านตลอด ก็กลายเป็นคนที่อยู่โรงเรียนบ่อยขึ้น ทำให้ทางครอบครัวค่อนข้างเป็นห่วง เพราะดิฉันไม่เคยกลับบ้านช้า แต่พอได้คุยกับทางครอบครัว รวมถึงได้ครูที่ปรึกษาชมรมช่วยคุยด้วย ทำให้เกิดความเข้าใจกับครอบครัวมากขึ้นในระดับหนึ่ง เมื่อขึ้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดิฉันก็ได้รับเลือกให้เป็นคณะกรรมการสภานักเรียน เป็นกลุ่มของเด็ก

นักเรียนที่คอยดูแลกิจกรรมต่างๆ ในโรงเรียน และเป็นตัวแทนของโรงเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้น ร่วมกับโรงเรียนเครือข่ายในจังหวัด และดิฉันยังได้รับคัดเลือกเป็นคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนอย่างเต็มตัว จากที่เป็นคนเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางชมรมจัดขึ้น กลายเป็นทีมงานที่ต้องจัดกิจกรรมต่างๆ ให้รุ่นน้องเข้าร่วม ต้องคิดโครงการใหม่ๆ เพื่อเพิ่มความสนใจให้กับสมาชิกใหม่มากขึ้น รวมถึงกิจกรรมที่จะช่วยพัฒนาศักยภาพของสมาชิกในชมรมด้วย นอกจากนี้ ชมรม TO BE NUMBER ONE ในโรงเรียนมัธยมที่ดิฉันเคยศึกษาอยู่ ยังให้ความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐในอำเภอด้วยไม่ว่าจะเป็นการร่วมเดินขบวนรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดกับทางสถานีตำรวจ เข้าร่วมการอบรมให้ความรู้เรื่องรักในวัยเรียน การตั้งครรภ์และการคุมกำเนิดกับทางโรงพยาบาล ลงพื้นที่สำรวจและให้ความรู้กับชาวบ้านเกี่ยวกับการใช้สารเคมีในการเกษตรกับเทศบาล ทำให้ชมรมของเราเป็นที่รู้จักของชาวบ้านในชุมชนเพิ่มมากขึ้น ทำให้ถูกจับตามองจากบุคคลภายนอกเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย การทำงานของเราจึงต้องมีความละเอียดรอบคอบมากขึ้น โครงการที่จัดก็ต้องมีความครอบคลุมกับกลุ่มเป้าหมายมากขึ้นอีกด้วย งานแรกของการเป็นคณะกรรมการชมรมที่ดิฉันได้ทำคือการประกวดชมรม เป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้รู้ว่าทุกๆ ปีจะมีการจัดประกวดชมรมทั่วประเทศด้วย ถือว่าเป็นงานใหญ่ของชมรม TO BE NUMBER ONE เลยก็ว่าได้ คุณครูที่ปรึกษาได้เปิดคลิปของชมรมที่ชนะเลิศในระดับต่างๆ ให้ดู ดิฉันรู้สึกชอบมากๆ เพราะมันทำให้รู้ว่าชมรมในพื้นที่อื่นมีการทำงานอย่างไร มีโครงการไหนที่เป็นกิจกรรมใหม่ๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในอำเภอก็เราได้บ้าง และยังทำให้เราเห็นด้วยว่าคนที่เขามีความสามารถ มีความมั่นใจ เขาแสดงออกมาอย่างไร หลังจากนั้นก็เริ่มทำเอกสารของชมรม รวบรวมข้อมูลต่างๆ มาจัดทำเป็นรูปเล่ม โดยมีสาธารณสุขจังหวัดคอยให้คำแนะนำ และเดินทางมาที่โรงเรียนบ่อยๆ เพื่อแนะนำการทำรูปเล่มที่ถูกต้องและการพูดนำเสนอเนื้อหาให้ครบถ้วนและครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด ต้องยอมรับว่าโรงเรียนมัธยมของดิฉันค่อนข้างเล็ก กิจกรรมหลายๆ อย่างของเราจึงไม่เด่นมากเท่าไร ทำให้การประกวดชมรมครั้งนั้นก็ไม่ได้ไปต่อในระดับอื่นๆ ตอนแรกดิฉันก็เสียใจที่ไม่ผ่านเข้ารอบ แต่คุณครูเองก็ปลอบใจว่าไม่เป็นไร เพราะประกวดครั้งแรกด้วย มันก็เลยดูยากสำหรับเรา ทางสาธารณสุขเองก็ส่งข้อความมาให้กำลังใจและบอกว่าปีหน้าจะสู้ด้วยกันใหม่ ดิฉันก็เลยข้ามผ่านความรู้สึกตรงนั้นได้ และประชุมกับเพื่อนเพื่อหากิจกรรมที่จะจัดในปีต่อไปเพิ่ม เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ตรงกับเป้าหมายในการประกวดครั้งต่อไป นอกจากนี้ทางชมรมของเรายังได้รับโอกาสจากหน่วยงานภายนอกให้เข้าร่วมแสดงเปิดงานที่จัดขึ้นในอำเภอ ราวกับว่า

ความฝันในวัยเด็กของดิฉันได้ถูกเติมเต็ม ดิฉันรู้สึกดีใจและภูมิใจมากๆ ที่ได้รับงานนี้ จากที่ดิฉันเป็นคนเงียบๆ ทำงานที่ตัวเองได้รับมอบหมายให้เสร็จก็พอ กลับกลายเป็นว่าดิฉันเสนอตัวเองในการจัดการทีมตัวเอง ทำและดำเนินเอกสารถึงคณะครูเอง ทั้งหาแนวเพลงที่เพื่อนร่วมทีมรู้สึกสนใจ ช่วยคิดทำเต็น และรูปแบบการแสดง รวมถึงจัดตารางซ้อมให้เพื่อนๆ เอง ทำให้ดิฉันต้องทำงานมากขึ้นตามไปด้วย ทั้งงานคณะกรรมการสถานักเรียน ทั้งกิจกรรมในชมรม รวมถึงงานเต้น ทำให้ดิฉันมีปัญหากับครอบครัวอีกครั้ง เพราะครั้งนี้ นอกจากจะกลับบ้านดึกแล้ว ยังมีข่าวลือจากชาวบ้านมาเล่าให้ทางครอบครัวฟังว่า ดิฉันอยู่โรงเรียนกับผู้ชายทุกวัน กลับบ้านก็ดึกตื่น บวกกับช่วงนั้นดิฉันอ่อนเพลียจากการทำงานหนัก และเกิดอาการเครียดลงกระเพาะ มีวันหนึ่งที่รู้สึกป่วยมาก ทนไม่ไหว จนเกิดอาการอาเจียน ทำให้ทางครอบครัวยิ่งเข้าใจผิด จนเกิดการทะเลาะกับทางครอบครัวครั้งใหญ่ อธิบายอย่างไรก็ไม่ฟัง จนดิฉันต้องซื้อที่ตรวจครรภ์แล้วตรวจให้ดูว่าไม่ได้ท้อง และเพื่อนผู้ชายที่อยู่ด้วยทุกวันก็เป็นรองประธานชมรมที่ต้องทำงานร่วมกัน และไม่ได้ด้วยกันแค่สองคน ยังมีเพื่อนทีมเต้นอยู่ที่โรงเรียนด้วยกัน แต่ทางครอบครัวของดิฉันก็ยังคงไม่ยอม บังคับให้ดิฉันกลับบ้านทันทีที่เลิกเรียน ทำให้การทำงานต่างๆ ของดิฉันยากมากขึ้น เพราะต้องคุยกับเพื่อนๆ ผ่านการสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ทำให้เวลาเพื่อนประชุมงานกัน ดิฉันจะมีความเข้าใจที่ช้ากว่าคนอื่น รวมถึงการซ้อมเต้น จะต้องหาเวลาว่างระหว่างวันมาซ้อมแทนการนัดซ้อมหลังเลิกเรียน การทำงานจึงเหนื่อยมากขึ้นเพราะต้องอดงานมาอยู่ช่วงกลางวันทั้งหมด ช่วงแรกๆ ยังพอทนได้ แต่พอเริ่มเข้าเดือนที่ 2 ดิฉันก็เกิดปัญหากับเพื่อนบางส่วนในชมรม เพราะเพื่อนไม่พอใจที่ต้องมาอดงานเหนื่อยๆ ทุกวัน ดิฉันเองก็ขอโทษเพื่อนแล้วแต่เพื่อนก็ไม่หายโกรธ จะให้เราออกจากชมรมให้ได้ ตอนนั้นเราเครียดมากๆ จนได้ปรึกษากับคุณครูที่ปรึกษาของชมรม ว่าอยากออกจากชมรม คุณครูปลอบดิฉันแล้วพูดว่า “การทำงานทุกอย่างต้องมีอุปสรรคเสมอ ถ้าผ่านตรงนี้ไปไม่ได้ อีกหน่อยเราจะโตได้อย่างไร อย่าสนใจแค่ว่าจะทำยังไงให้ตัวเองออกจากคนที่เกลียด แต่ให้คิดหาวิธีที่จะทำยังไงให้ตัวเองอยู่กับคนที่เกลียดได้อย่างมีความสุข เพราะในอนาคตเราไม่สามารถเลือกเพื่อนร่วมงานได้” ประโยคของคุณครูในวันนั้นทำให้เรายอมสู้อีกครั้ง ต่อให้ทำงานหนักขึ้นก็ไม่บ่น ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีขึ้น ถือว่าโชคยังเข้าข้างเพราะเพื่อนบางคนก็ยังคอยช่วยให้กำลังใจ คอยช่วยงานอยู่เสมอ รวมถึงรุ่นพี่ในชมรมเองก็คอยให้กำลังใจและผลักดันให้เราทำงานต่อไป จนถึงวันที่แสดงเปิดงาน ทุกอย่างมันออกมาดีมาก ได้รับคำชมจากหลายๆ หน่วยงาน รวมถึงชาวบ้านที่มาร่วมชมด้วย ดิฉันเองดีใจมากๆ เพราะงานนี้ดิฉันมีส่วนร่วมทำเยอะมากๆ เพื่อนที่เคยโกรธดิฉันก็เข้ามาขอโทษ

ที่เคยว่าร้าย ดิฉันก็ให้อภัยเพื่อนเพราะเข้าใจว่างานช่วงนั้นหนักจริงๆ เพื่อนก็คงเครียดสุดท้ายทุกคนก็ยังเป็นเพื่อนกัน เป็นสมาชิกที่ช่วยกันทำงานจนจบ ม.5 พอเข้าช่วงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็เป็นช่วงที่ต้องเตรียมตัวหาที่เข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา เป็นอีกช่วงที่ค่อนข้างเครียดของชีวิตเด็กนักเรียน ห้องชมรมเป็นเหมือนสถานที่รวมสมาชิกชั้น ม.6 มาอ่านหนังสือด้วยกัน ช่วยกันติว ช่วยกันสอน ช่วยกันทำข้อสอบ แต่ก็ยังต้องคอยช่วยรุ่นน้องดูแลกิจกรรมต่างๆ ให้คำปรึกษาน้องๆ รวมถึงให้กำลังใจรุ่นน้องเวลามีปัญหาในชมรม ช่วงม.6 ชมรมของเราก็ได้รู้จักกิจกรรมใหญ่่อีกอย่างหนึ่งของชมรม นั่นก็คือกิจกรรม TO BE NUMBER ONE TEEN DANCER CHALLENGE THAILAND CHAMPIONSHIP ซึ่งทีมที่จะส่งได้ต้องมีสมาชิกในทีมไม่ต่ำกว่า 12 คน ดังนั้นรุ่นพี่ ม.6 ก็เลยต้องร่วมทีมเดินกับน้องเพื่อให้ทีมของชมรมสามารถส่งเข้าแข่งขันได้ แต่เพราะกว่าจะรู้ช่วงงานก็เหลือเวลาซ้อมอีกแค่ 1 เดือน เป็นเวลาที่ค่อนข้างกระชั้นชิดมากๆ และชมรมของเราก็ยังไม่เคยดำเนินงานใหญ่แบบนี้มาก่อน ทำให้เราไม่สามารถผ่านเข้ารอบได้ แต่ก็ถือเป็นกิจกรรมที่สนุกอีกกิจกรรมหนึ่ง เพราะทำให้รุ่นพี่รุ่นน้องมีกิจกรรมให้ทำร่วมกันมากขึ้น รุ่นน้องสนิทใจกับรุ่นพี่มากขึ้น ทำให้สามารถปรึกษาเรื่องทุกอย่างได้อย่างสนิทใจมากขึ้น ทำให้การทำงานในชมรมของเรามีความเข้าใจกันมากขึ้น ยิ่งสนิทกันมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้กล้าที่จะพูดข้อดีและข้อเสียของกันและกันมากขึ้น พอถึงงานประกวดชมรมประจำปี รุ่นพี่รุ่นน้องในชมรมก็ช่วยกันทำงานกันอย่างเป็นระบบมากขึ้น รุ่นน้องมีความเข้าใจว่ารุ่นพี่จะต้องเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย ก็เกิดความมีสามัคคีกันในการทำงาน และจะรบกวนรุ่นพี่ก็ต่อเมื่อมีปัญหาที่แก้ไม่ได้จริงๆ ส่วนรุ่นพี่เองก็ไม่ได้หลบหายไป ยังคงคอยที่จะให้คำปรึกษารุ่นน้องเสมอ ถือเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกันมาจนถึงตอนนี้ จนในช่วงเทอมที่ 2 ของการเรียน ม.6 คุณครูที่ปรึกษาก็จัดติวให้กับนักเรียน ม.6 ไม่ใช่แค่สมาชิกในชมรม แต่นักเรียนชั้น ม.6 ทุกคนสามารถเข้าร่วมการติวได้ ซึ่งสำหรับโรงเรียนเล็กๆ ที่อยู่นอกตัวเมืองเชียงใหม่แล้วมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ถือว่าเป็นความฝันสูงสุดของเด็กนักเรียนที่นี่นเลยก็ว่าได้ ดิฉันอ่านหนังสือหนักมากขึ้น เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการสอบ ทำให้ห่างจากกิจกรรมของชมรมไปช่วงหนึ่งเลยก็ว่าได้ จนเมื่อถึงวันที่ประกาศผลการสอบ ผลออกมาว่าดิฉันติดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กับเพื่อนๆ อีก 3 คน ซึ่งทั้ง 4 คนนี้เป็นคณะกรรมการของชมรมทั้งหมด ถือเป็นหนึ่งความภาคภูมิใจที่ดิฉันสร้างมันให้กับตัวเอง ก่อนจบการศึกษา คณะครูและรุ่นน้องในชมรมยังมาแสดงความยินดีให้กับดิฉันและเพื่อนๆ ที่จบการศึกษา เป็นความทรงจำที่ไม่สามารถลืมได้ จนตอนนี้ดิฉันศึกษาในระดับอุดมศึกษาแล้ว ก็ยังคงเป็นสมาชิกของชมรม TO BE NUMBER ONE ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพราะดิฉันคิดว่าเป็นชมรม

ที่สามารถทำกิจกรรมได้หลากหลาย ตอนแรกที่เข้าร่วมกิจกรรมของชมรม ดิฉันรู้สึกเกร็งมากๆ เพราะไม่รู้จักใครเลย จนรุ่นพี่ในชมรมเข้ามาทักทายและชวนคุย ทำให้ดิฉันรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น รวมถึงเพื่อนใหม่ที่เจอกันที่ชมรมมีความชอบที่คล้ายๆ กัน ทำให้สนิทกับเพื่อนในชมรมได้ไม่ยาก และก็กลายเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดในมหาวิทยาลัย สามารถปรึกษาปัญหากับรุ่นพี่ได้ทุกอย่าง ทั้งเรื่องเรียน เรื่องกิจกรรม และในปีนี้ดิฉันยังได้เข้าร่วม TO BE NUMBER CAMP รุ่นที่ 23 อีกด้วย เป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้เข้าร่วมค่ายที่ใหญ่ มีสมาชิกที่เข้าร่วมและกิจกรรมที่ทำให้ทำในค่ายมากขนาดนี้ เป็นการเปิดประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ดีมากๆ เป็นค่ายที่ช่วยให้ดิฉันได้พัฒนาความสามารถของตัวเองในด้านที่ไม่เคยมีโอกาสได้ทำมาก่อน และยังได้เจอเพื่อนใหม่ๆ จากหลากหลายภูมิภาค เป็นการผูกสัมพันธ์ข้ามจังหวัดที่ดีมากๆ ถึงแม้ว่าจะผ่านพ้นค่ายไปแล้ว แต่ก็ยังมีการติดต่อกันจากเพื่อนๆ ในค่ายอยู่เสมอ ชมรมของเรามีการนัดประชุมในทุกๆ เดือน เพื่อช่วยกันคิดหากิจกรรมที่สมาชิกสนใจ และเลือกกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาศักยภาพของสมาชิกในชมรมและนักศึกษาคนอื่นที่ไม่ได้เป็นสมาชิกสามารถเข้าร่วมได้ ซึ่งในทุกๆ เทอม ชมรมของเราก็จัดกิจกรรมขึ้นมากมายเพื่อสานความสัมพันธ์กันในชมรม รวมถึงเป็นการประชาสัมพันธ์ไปด้วยในตัว เพื่อให้คนสนใจชมรมของเรามากขึ้น ส่งเสริมให้นักศึกษาแสดงความสามารถได้ในพื้นที่ที่ถูกต้องเหมาะสม และชมรมของเรายังคงมีแผนการที่จะจัดกิจกรรมอีกไปเรื่อยๆ และยังคงมุ่งหน้าที่จะพัฒนาชมรมของเราให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อยๆ

ดิฉันคิดว่าการตัดสินใจเข้าร่วมชมรม TO BE NUMBER ONE เป็นการตัดสินใจที่ไม่เคยทำให้ดิฉันรู้สึกผิดหวังเลย เพราะชมรมนี้ให้อะไรมากมายแก่ตัวดิฉัน ทั้งความสามารถในการเข้าสังคม ความสามารถในการทำงาน การจัดสรรเวลา มอบมิตรภาพดีๆ ให้กับดิฉัน ถึงแม้ว่าตอนแรกครอบครัวของดิฉันจะไม่สนับสนุนการเข้าชมรมนี้เท่าไร แต่ก็ต้องขอบคุณครูที่ปรึกษาชมรมที่คอยช่วยคุยให้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจและอยู่ข้างๆ เสมอ และดิฉันอยากจะกล่าวขอบคุณทุกคนที่ทุ่มเทได้ประทานครองการดีๆ นี้ให้กับเยาวชน

อันชมรม TO BE NUMBER ONE เป็นเหมือนฝันสร้างฉันให้ก้าวไกล
พัฒนาตัวเองด้านใหม่ๆ ห่างออกไปจากสุรยาาเสพติด
ฝึกให้ฉันคนนี้เป็นคนกล้า หมั่นค้นคว้าความรู้ทุกยามจิต
พบเจอคนที่เป็นกัลยาณมิตร คนได้พิศขึ้นชมส่งเสริมเอย

ผู้เขียน
อนัญญา เวศพันธ์
รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE DDN
โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา

ในขณะที่หนูกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หนูเป็นคนที่ใช้ชีวิตไปวันๆ ไม่มีจุดหมายไม่มีแม้กระทั่งความฝัน ในตอนนั้นหนูไม่รู้ตัวเองด้วยซ้ำว่าชอบทำอะไร มีความสามารถอะไร จบไปแล้วอยากทำงานอาชีพอะไร การเรียนของหนูอยู่ในระดับปานกลาง ไม่ได้โดดเด่นอะไรเลย อยู่มาวันหนึ่งได้มีคุณครูท่านหนึ่งได้ชวนให้หนูเข้ามาอยู่ในชมรม TO BE NUMBER ONE DDN โรงเรียนดัดดรุณี ซึ่งในตอนนั้น หนูแทบจะไม่รู้เลยว่า TO BE NUMBER ONE คืออะไร หนูไม่รู้ว่าจะเข้าชมรมไปแล้วต้องทำอะไร หรือชมรมนี้มีกิจกรรมอะไรบ้าง หนูรู้แค่ว่ามันคือโครงการที่มีทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นองค์ประธาน แต่ด้วยความที่หนูยังเด็ก ในตอนนั้นหนูคิดว่าอยากจะทำกิจกรรมเพื่อนำไปใส่แฟ้มสะสมผลงาน หนูจึงเลือกที่จะตอบตกลงคุณครูท่านนั้น แต่ก่อนที่หนูจะตอบตกลงคุณครูไป ช่วงนั้นทางโรงเรียนกำลังหาตัวแทนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของแต่ละห้องไปลงสมัครคัดเลือกเป็นประธานสภานักเรียน ซึ่งเพื่อนๆ ในห้องได้มีการเสนอชื่อหนูเพื่อเป็นตัวแทนในการลงสมัครเป็นประธานสภานักเรียน แต่หนูได้ปฏิเสธการลงสมัครสภานักเรียนไป แล้วเลือกที่จะอยู่กับทางชมรมนี้เพราะหนูคิดว่าการทำงานของกิจกรรมทั้งสองอย่างค่อนข้างแตกต่างกันอย่างมาก หนูเป็นคนที่ชอบทำงานกับผู้อื่น เพราะจะได้เรียนรู้รูปแบบการทำงาน การแก้ปัญหาต่างๆ อย่างมีแบบแผน และสิ่งต่างๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในเรื่องต่างๆ ที่เจอในชีวิตประจำวันได้ หนูเลยอยากลองที่จะเข้ามาทำงานในชมรมนี้ แต่หนูขออธิบายก่อนว่า ชมรม TO BE NUMBER ONE DDN โรงเรียนดัดดรุณี ถึงจะก่อตั้งมาตั้งแต่ พ.ศ.2556 แต่ไม่มีบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินงานของโครงการมาดูแลในส่วนของชมรมนี้ ทำให้การดำเนินงานของชมรมจึงได้หยุดชะงักไป ต่อมาเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ.2561 ทางผู้บริหารโรงเรียนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาเสาพิศและปัญหาของวัยรุ่นในปัจจุบัน รวมทั้งยังมีความเป็นห่วงนักเรียนที่เริ่มก้าวเข้าสู่วัยรุ่นเต็มตัว ซึ่งชมรม TO BE NUMBER ONE นั้นเป็นชมรมที่ช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาเสาพิศโดยตรง อีกทั้งยังเป็นชมรมที่รวบรวมคนดี คนเก่ง และคนที่มีอุดมการณ์ที่จะสร้างกิจกรรมดีๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาเสาพิศร่วมกัน ทางผู้บริหารโรงเรียนจึงได้มีมติให้ดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE ขึ้น

โดยใช้ชื่อชมรมว่า TO BE NUMBER ONE DDN

หลังจากนั้น หนูได้เข้ามาในชมรมเพื่อเรียนรู้งานอยู่บ่อยครั้ง ถึงแม้ว่าหนูยังไม่ค่อยมีความรู้ในเรื่องการทำงานหรือการจัดกิจกรรมต่างๆ ของชมรมสักเท่าไร แต่หนูก็มีความพยายามที่จะศึกษาและเรียนรู้ การดำเนินงานในชมรม TO BE NUMBER ONE โครงการนี้เป็นโครงการที่จัดกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมให้เด็กได้แสดงความสามารถของตนเอง กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ หล่อหลอมให้เด็กมีภูมิคุ้มกันทางด้านร่างกาย สติปัญญา รวมถึงจิตใจที่ดีงาม อีกทั้งยังส่งเสริมให้เยาวชนพัฒนาศักยภาพและคุณภาพของเยาวชน ให้เป็นคนรุ่นใหม่ที่มีเชิ่อมั่นและภาคภูมิใจในตนเอง หนูได้เรียนรู้การดำเนินงานจนหนูได้รู้จักโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือ TO BE NUMBER ONE ซึ่งยึดหลักการดำเนินงาน 3 ก 3 ย เมื่อหนูได้เข้าไปศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา จึงทำให้หนูเกิดความสนใจที่จะดูแลและช่วยเหลือในการจัดกิจกรรมนี้ต่อไป ซึ่งในขณะที่หนูศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หนูมีโอกาสดได้เข้าร่วมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 22 ค่ายนี้ทำให้หนูค้นพบว่าตัวเองถนัดอะไร ชอบทำอะไร มีลักษณะเด่นอย่างไร ทำให้หนูหันกลับมาค้นหาความสามารถและทักษะของตนเอง อีกทั้งยังเพิ่มความมั่นใจให้กับตัวหนูเอง ซึ่งปกติแล้วหนูเป็นคนพุดน้อย ไม่ค่อยกล้าแสดงออก ไม่มีความมั่นใจ ถ้าพูดถึงเรื่องการเข้าสังคมแล้ว ส่วนตัวหนูค่อนข้างเข้าหาคนอื่นไม่ค่อยเก่ง แทบจะไม่รู้ถึงวิธีการรับมือกับสถานการณ์ใหม่ๆ ที่พบเจอ ไม่รู้จักการเริ่มต้นบทสนทนาหรือการสร้างมิตรภาพ แต่เมื่อได้ไปค่ายนี้ ทำให้หนูเหมือนได้เปิดโลกอีกใบหนึ่ง จากเด็กที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ก็ได้พบเจอสิ่งใหม่ๆ ที่ยังไม่เคยได้ลองทำและเรียนรู้หลายๆ สิ่ง หลายๆ อย่าง ทั้งในเรื่องการกล้าพูด กล้าตัดสินใจ กล้าลงมือทำ การใช้ชีวิตประจำวัน ทักษะ ด้านการทำงาน การแก้ปัญหา และเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งเมื่อหนูได้ไปค่ายนี้ ทำให้หนูได้มีความเข้าใจในโครงการ TO BE NUMBER ONE และหลงรักในความ เป็น TO BE NUMBER ONE มากยิ่งขึ้น

และในตอนทีหนูกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หนูได้รับมอบหมายให้ขึ้นมาทำงานในฐานะแกนนำหลักของชมรมได้อย่างเต็มตัว ทำให้หนูต้องพยายามเรียนรู้และฝึกฝนเกี่ยวกับการทำงานในทุกๆ ด้าน ไม่เหมือนตอนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เพิ่งจะเข้ามาในชมรมใหม่ๆ ในตอนนั้นหนูรู้สึกว่าหนูได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ อย่างมากแล้วก็จริง แต่เมื่อได้รับมอบหมายตำแหน่งที่สำคัญมากๆ แล้ว ความรู้สึกในการอยากจะทำนาตนเองให้เป็นคนที่ดีมากกว่าเดิมก็ยังมีมากยิ่งขึ้น หนูคิดว่าาการที่จะทำให้บุคคลอื่นยอมรับในตัวตนของหนู หนูต้องพัฒนาตนเองให้มีความสามารถจริงๆ รู้เรื่องต่างๆ ได้อย่างถูกต้องจริงๆ หนูคิด

ว่าการที่เราจะเข้าไปทำงานกับแต่ละฝ่ายหนูต้องเรียนรู้งานของฝ่ายนั้นๆ จึงจะสามารถช่วยเหลือและเสนอความคิดเห็นของเราได้ นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้หนูพยายามที่จะเป็นคน ที่เก่งมากยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่าเป็นเวลาแห่งการพัฒนาที่ก้าวกระโดดของหนู ในช่วงนั้นเป็น ช่วงที่หนูต้องเร่งรีบที่จะเรียนรู้งาน เพื่อที่จะสามารถช่วยเหลือและสานต่องานจากรุ่นพี่ และคุณครูได้ เป็นช่วงที่หนูเหนื่อยมากๆ แต่หนูก็ได้รับอะไรจากช่วงเวลาเหล่านี้มาก เช่นกัน หนูสนุกกับการได้ทำงานกับคนอื่นๆ ได้เรียนรู้หลายๆ สิ่ง หลายๆ อย่าง เหมือน แต่ละคนนำสิ่งต่างๆ ที่ตนเองมีความรู้มาแลกเปลี่ยนกัน ทุกๆ คนต่างค่อยๆ เติบโตขึ้นไป พร้อมๆ กัน ระหว่างทางอาจจะเจออุปสรรคหรือปัญหาที่ผ่านเข้ามาบ้าง แต่พวกเราก็ จับมือกันก้าวข้ามปัญหานั้นมาได้ พวกเราไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง นั่นยิ่งทำให้ความสัมพันธ์ ของพวกเราชมรม TO BE NUMBER ONE แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น เป็นมากกว่ากลุ่มคนที่มา รวมตัวกันทำงาน แต่พวกเราเป็นครอบครัวเดียวกัน

มันจะมีหลายๆ คนถามหนูว่า ทำงาน TO BE NUMBER ONE แล้วได้อะไร การเข้ามาแล้วต้องเสียสละเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่อาจจะส่งผลดีต่อตัวหนูเอง มากกว่ามาทำงาน แทนที่จะเอาเวลาไปทำอย่างอื่นที่สบายกว่า สนุกมากกว่า และดีต่อ ตัวของหนูเองมากกว่า หนูได้แต่ตอบไปว่า การที่หนูเข้ามาอยู่ตรงนี้ ทำงานในชมรม TO BE NUMBER ONE ใช่ว่าจะไม่ได้รับอะไรเลย ชมรมนี้ให้อะไรกับหนูหลายๆ อย่าง ได้เรียนรู้การทำงานอย่างเป็นระบบแบบแผนมากขึ้น จากที่หนูไม่มีความรู้การทำงานต่างๆ เลย แต่เมื่อได้เข้ามาทำงานตรงนี้แล้ว นับว่าหนูได้พัฒนาตนเองในหลายๆ ด้าน เช่น หนูได้ เรียนรู้การทำเอกสารราชการ การใช้โปรแกรมต่างๆ การถ่ายรูป เทคนิคการติดต่อ คลิวิดีโอ นี่เป็นศักยภาพในตัวเองที่หนูไม่เคยคิดว่าหนูจะมีหรือสามารถทำได้ แต่หนูได้ มากล้าลองทำเมื่อเข้ามาในชมรมนี้ อีกทั้งชมรมนี้ทำให้หนูมีครอบครัวที่ใหญ่กว่าเดิม มีมิตรภาพที่จริงใจต่อกันแม้จะไม่เคยรู้จักกันมาก่อน บางครั้งการใช้ชีวิตในแต่ละวัน แน่นนอนอยู่แล้วว่าแต่ละคนต้องเจอปัญหา แต่แต่ละคนก็มีทางออกที่แตกต่างกัน บ้างเก็บไว้ กับตัวเอง บ้างก็สามารถแก้ปัญหาได้ทันทีที่พบเจออุปสรรค บ้างเลือกปรึกษาคนที่ตัวเอง ไว้เนื้อเชื่อใจ สำหรับหนูแล้ว หนูก็มีวิธีการแก้ปัญหาในแต่ละเรื่องที่แตกต่างกัน แต่หนึ่งใน ทางเลือกนั้น หนูเลือกที่จะปรึกษาคนในครอบครัวนี้ของหนูด้วย อย่างที่หนูเคยกล่าวไว้ข้างต้น หนูคิดว่าที่นี้เป็นมากกว่ากลุ่มคนที่รวมตัวกันมาทำงาน แต่เป็นเหมือนเพื่อนสนิทที่คอย รับฟังปัญหา เป็นคุณครูที่คอยชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง เป็นทั้งครอบครัวที่คอยสนับสนุน ในทุกๆ เรื่องที่เราทำ แต่สิ่งที่เลือกจะทำนั้นก็จะต้องอยู่ในแนวทางที่ถูกที่ควรด้วย และ เมื่อใครกำลังเลือกเดินทางที่ผิดก็พร้อมที่จะดึงให้กลับมาอยู่ในทางเดินที่ถูกต้อง หนูรู้สึกว่

ชมรมนี้เป็นเหมือนบ้านหลังหนึ่ง ที่พร้อมช่วยเหลือกันไม่ว่าใครจะเจอปัญหาอะไรมาก็พร้อมที่จะซัพพอร์ตกันอยู่เสมอ นี่เป็นมิตรภาพดีๆ และประสบการณ์ที่ไม่สามารถหาได้จากในห้องเรียน การศึกษาตั้งใจทำเกรดให้ดีเป็นเรื่องที่สำคัญก็จริง แต่หนูเชื่อว่าการทำกิจกรรมทำให้คนทำงานเป็น ดังนั้นสำหรับหนูแล้ว การเรียนก็ต้องควบคู่กับกิจกรรมไปด้วย ถึงจะทำให้คนเราค้นพบศักยภาพของตนเองได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และชมรมนี้ก็ให้หนูได้ลงมือทำงานจริง ได้รับประสบการณ์ในแต่ละเรื่องมากมาย การตอบคำถามคนภายนอกสำหรับหนูคือการแสดงให้เห็นว่าตลอดระยะเวลาที่หนูอยู่ในชมรมนี้มาหนูโตขึ้นแค่ไหน หนูได้พัฒนาตัวเองในด้านต่างๆ มากแค่ไหน นี่คือการตอบคำถามที่ดีที่สุดสำหรับหนูว่าเข้ามาในชมรม TO BE NUMBER ONE แล้วได้อะไร

สำหรับหนูแล้ว หนูมีความรักในโครงการและชมรม TO BE NUMBER ONE นี้อย่างมาก หนูคาดหวังว่าน้องๆ รุ่นต่อไปที่เข้ามาทำงานในส่วนนี้ จะเข้ามาทำงานด้วยความตั้งใจและมุ่งมั่น พร้อมทั้งจะรับการเรียนรู้ และรักในชมรมนี้ด้วยใจจริง เพราะไม่เพียงแค่อนุ แต่สมาชิกชมรมทุกๆ คน ต่างลงทั้งแรงกายแรงใจตั้งใจในการดำเนินงานด้านต่างๆ เพื่อพัฒนาชมรมนี้จนประสบความสำเร็จได้รับการยอมรับในระดับหนึ่งแล้ว หนูและทุกๆ คนจึงอยากที่จะให้มีชมรมนี้ต่อไปเพื่อที่จะสามารถทำประโยชน์เพื่อบุคคลอื่นและสังคมส่วนรวมได้ หนูพร้อมที่จะถ่ายทอดประสบการณ์และความรู้ที่มีให้น้องๆ ในชมรมเพื่อสืบสานโครงการนี้ต่อไป

ผู้เขียน
นางสาวกฤษฎา น่ายศ
คณะกรรมการบริหารชมรม TO BE NUMBER ONE ฝ่ายกิจกรรม
โรงเรียนวังโป่งศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์

เยาวชนไทยห่างไกลยาเสพติด

โครงการ TO BE NUMBER ONE คือ โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงเป็นองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ยังเปิดโอกาสให้สมาชิก TO BE NUMBER ONE และประชาชนทั่วไปได้ถ่ายทอดความรู้สึก ความประทับใจในการมีส่วนร่วมดำเนินโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อสนับสนุนให้สมาชิกและประชาชนได้ศึกษาเรียนรู้ และเข้าใจในการดำเนินโครงการ TO BE NUMBER ONE

ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ท่านทรงมีความห่วงใยต่อพสกนิกรชาวไทยเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 6-24 ปี ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง ในโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ท่านทรงเล็งเห็นว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ยังเป็นอีกโครงการหนึ่งที่ช่วยป้องกันปัญหายาเสพติด อีกทั้งประชาชนชาวไทยจะตระหนักถึงโทษของยาเสพติด และช่วยกระตุ้นปลูกจิตสำนึกของเยาวชนไทยให้มีความรู้ ความเข้าใจในโครงการ TO BE NUMBER ONE ปัญหาของเยาวชนไทยที่เด่นชัดก็คือ ปัญหายาเสพติด ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาสำคัญระดับชาติที่มีความรุนแรง และส่งผลกระทบต่อเยาวชนและประเทศชาติทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้แก่เยาวชนและประชาชนชาวไทย มุ่งเน้นเห็นคุณค่าของโครงการ TO BE NUMBER ONE และเผยแพร่ความรู้สึกเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนและประชาชนทั่วไป กิจกรรม TO BE NUMBER ONE เป็นกิจกรรมที่มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง มุ่งเน้นในการช่วยเหลือดูแลและพัฒนาสมาชิกทุกคน ให้มีคุณภาพและมีความสุขทั้งกายและใจ เพื่อให้วัยรุ่นและเยาวชนที่มีปัญหาหรือต้องการความช่วยเหลือ เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ได้รับคำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมกับการพัฒนาทักษะต่างๆ ในกระบวนการกลุ่มให้เกิดความบันเทิง สนุกสนาน รู้จักปรับตัวเข้ากับผู้อื่น รู้จักเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ มีชีวิตที่สดใส สามารถตัดสินใจ แก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

มีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง พอใจในสิ่งที่เรามี มีความสงบสุขทางใจ และสามารถดำเนินชีวิตของตนเองอย่างมีความสุข

โครงการ TO BE NUMBER ONE ยังให้ประสบการณ์และเพิ่มพูนทักษะจากการฝึกแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ถือได้ว่าเป็นอีกโครงการหนึ่งที่มีโอกาสให้สมาชิก TO BE NUMBER ONE เยาวชนประชาชนทุกคนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยเข้าร่วมและทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ และเสริมสร้างความสุขให้ตนเอง การฝึกทักษะมีหลายด้านด้วยกัน เช่น ฝึกทักษะด้านดนตรี กีฬา ศิลปะ ฯลฯ การดำเนินงานในแต่ละกิจกรรม ยังได้มีการจัดสถานที่ที่เหมาะสมเพื่อให้มีบรรยากาศในการจัดกิจกรรม รวมทั้งกิจกรรมที่เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวของตนเองและสมาชิกในชุมชน โครงการ TO BE NUMBER ONE คือการเป็นหนึ่ง ที่ทุกคนสามารถเป็นได้ ทุกคนต่างมีดีอยู่ในตัวเอง หากค้นพบสิ่งที่ตัวเองชอบ และเกิดความสนใจ มีความถนัดและรักกิจกรรมนั้นๆ เราก็สามารถฝึกฝนและทำจนเกิดผลสำเร็จได้ และทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น โครงการ TO BE NUMBER ONE ยังสร้างความเข้าใจ และยอมรับผู้ที่มีปัญหาเสพติด ฟังความคิดเห็นและเปิดโอกาสให้กลับมาเป็นคนดีของสังคม เพื่อสร้างกระแสนิยมต่างๆ และเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านจิตใจในกลุ่มเยาวชนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับปัญหาเสพติด การดำเนินโครงการ TO BE NUMBER ONE ยังช่วยพัฒนาศักยภาพและคุณภาพให้เยาวชนเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่น และเกิดความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น การป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดจะหมดจากสังคมนั้น ทุกคนต้องช่วยกันและร่วมมือร่วมใจ ให้มีความตั้งใจที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด จะทำให้เกิดพลังในการร่วมกันป้องกันยาเสพติดอย่างเข้มแข็ง และสนองตอบต่อความต้องการของเยาวชนประชาชนให้มีเป้าหมายให้ครอบครัว สร้างความสามัคคีและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม การรณรงค์ป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดนั้น มุ่งเน้นถึงการสร้างและพัฒนาเด็กรุ่นใหม่ให้มีคุณค่า ไม่พึ่งยาเสพติด โดยการถ่ายทอดความรู้ แบบฝึกทักษะให้แก่เยาวชน สามารถจัดกิจกรรมพัฒนาความรู้ ให้แก่เยาวชนและสมาชิก TO BE NUMBER ONE ให้มีสุขภาพจิตที่ดีมีจิตใจอันเข้มแข็ง จึงจะเป็นการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดได้ในอนาคต

กิจกรรม TO BE NUMBER ONE ยังช่วยให้เยาวชนเสริมสร้างทักษะชีวิตของตนเอง ในการช่วยเหลือเพื่อนเยาวชนให้มีกำลังใจที่เข้มแข็ง สามารถดูแลตัวเองให้ปลอดภัยจากยาเสพติดได้ กิจกรรม TO BE NUMBER ONE ยังเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่รวบรวมคนดี คนเก่งและผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่จะสร้างกิจกรรมดีๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดร่วมกัน กิจกรรม TO BE NUMBER ONE สามารถจัดตั้งขึ้นในสถานศึกษาได้ เพื่อให้เยาวชนและสมาชิกทุกคนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนา และบูรณาการกิจกรรมที่ดีขึ้นด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ โดยความร่วมมือและร่วมพลัง

จากเยาวชนและประชาชนทุกคน ช่วยกระตุ้นปลุกจิตสำนึกของเยาวชนประชาชนชาวไทย ให้มีความรู้ความเข้าใจ จัดระบบบำบัดรักษาเพื่อไม่ให้เยาวชนข้องแวะเกี่ยวกับยาเสพติด อายุมข กลุ่มเด็กและเยาวชนถือว่าเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ และเป็นกลุ่มที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ต่อการพัฒนาประเทศชาติ และยังเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการติดยาเสพติด และกำลัง เข้าสู่วัยที่ต้องการเรียนรู้สิ่งต่างๆ แต่ยังขาดวุฒิภาวะทางด้านร่างกายและจิตใจ รวมทั้งทางด้านอารมณ์ของวัยรุ่นและเยาวชน ยังไม่พร้อมในหลายๆ ด้าน โครงการ TO BE NUMBER ONE ยังช่วยในเรื่องของการฝึกให้เยาวชนได้ปลุกจิตสำนึกของตนเอง และได้เรียนรู้เกี่ยวกับ ปัญหา ยาเสพติด อีกทั้งยังสื่อถึงคุณธรรม ความมีวินัยในตนเอง ที่สามารถเอาตัวรอดได้ ชีวิตที่มีคุณค่าโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ยาเสพติดมีโทษมากมายและเป็นสิ่งที่ผิด กฎหมาย อีกทั้งเยาวชนจะได้รู้ทันเหตุการณ์ว่ายาเสพติดให้ทั้งโทษและสิ่งที่ไม่ดีแก่ตัวเรา ยาเสพติดยังทำให้เราเสียรูปลักษณ์ทั้งภายในและภายนอก ส่งผลเสียแก่ตัวเราและคนรอบข้าง โครงการ TO BE NUMBER ONE ยังช่วยป้องกันปัญหา ยาเสพติดให้แก่เยาวชนและ ประชาชนชาวไทย อีกทั้งยังจัดหากิจกรรมต่างๆ มาพัฒนาความรู้ ความสามารถให้แก่ เยาวชนได้ร่วมทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้สื่อถึงความกล้าแสดง การเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น เพียงใด มีความสามารถมากแค่ไหน กิจกรรมนี้ยังช่วยให้เยาวชนกล้าที่จะแสดงออก มีความเชื่อมั่นในตนเองและไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เข้าร่วมทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อศึกษา หาความรู้และนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดทักษะใหม่ๆ โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นอีกหนึ่งโครงการที่มุ่งเน้นให้เยาวชนร่วมทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อฝึก ประสบการณ์และค้นหาตัวเองให้เจอ ปัจจุบันเทคโนโลยีกำลังพัฒนาก้าวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ทำให้มีการแข่งขันเพิ่มมากขึ้น เยาวชนก็ต้องเดินตามเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อเป็นการไม่ให้เยาวชนเป็นกลุ่มเสี่ยง ทางโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำการจัดหา กิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ประชาชนหันมาสนใจในกิจกรรมเหล่านี้มากขึ้น และเป็นกิจกรรมที่ ส่งเสริมแนวคิดด้านคุณธรรม จริยธรรม เน้นความสนุกสนาน การกล้าแสดงออกทางด้าน กีฬา ดนตรี ฯลฯ กิจกรรมนี้จะเป็นอีกส่วนหนึ่งที่จะทำให้เยาวชนหันมาสนใจ ค้นคว้าหา มุมมองของตนเอง เพื่อเป็นประสบการณ์ของน้องๆ เยาวชน และเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ เยาวชนรุ่นต่อไป ให้ใช้และรู้จักเวลาให้เกิดประโยชน์

โครงการ TO BE NUMBER ONE นอกจากจะเป็นการสร้างกระแสกิจกรรมแนวใหม่ ซึ่งเป็นที่นิยมชื่นชอบและเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นแล้ว ยังเป็นกิจกรรมหนึ่ง ที่ช่วยปลุกจิตสำนึก และสร้างกระแสนิยมเพื่อเอื้อต่อการป้องกันและแก้ไข ปัญหา ยาเสพติด และยังช่วยให้เยาวชนมีชีวิตที่สดใส มีอนาคตที่ก้าวไกล เยาวชนกลุ่มนี้เป็นอีกหนึ่งกำลังใจ ของประเทศชาติ ที่จะช่วยให้เยาวชนเป็นเด็กดี และไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกด้วย

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2
ประกวดเรียงความ “เรื่อง ดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE”
ประเภทแกนนำสมาชิก TO BE NUMBER ONE
และประชาชนทั่วไป
นายธนชิต ชื่นนิรันดร์
สมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์
จังหวัดกาฬสินธุ์

สิบแปดปี สิ่งที่ดี ที่สร้างสรรค์	ในทุกวัน มุ่งสร้างสรรค์ เด็กทุกคน
เป็นคนเก่ง คนขยัน เป็นคนดี	สิบแปดปี สร้างสิ่งนี้ อยู่เรื่อยมา
ร่วมปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา	ร่วมนำพา เยาวชน สู่อุดมสุข
สร้างประเทศ ให้เจริญ ด้วยใจกาย	ขอพลีกาย พัฒนาชาติ สร้างเยาวชน

จากบทประพันธ์ข้างต้นกล่าวให้เห็นว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ย่างเข้าสู่ปีที่ 18 ในการสร้างสรรค์และพัฒนาเด็กไทยในทุกท้องถิ่น เพื่อให้เด็กเหล่านั้นเป็นคนเก่งและเป็นคนดี ตามพระปณิธานของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ที่พระองค์ท่านทรงมีความประสงค์ที่จะร่วมปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ไขปัญหา และพัฒนา EQ ให้กับเยาวชนภายในประเทศ ด้วยพระวรกายและจิตใจ

กระผมเป็นเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแห่งหนึ่งในทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ภาคอีสาน) ในประเทศไทย โรงเรียนของกระผมเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ มีนักเรียนราวๆ 3,000 คน และแน่นอนว่ากิจกรรมในทุกๆ เช้าของโรงเรียนกระผมก็คงเหมือนกับโรงเรียนอื่นๆ ทั่วไป คือการเข้าแถวเคารพธงชาติ ที่เมื่อครั้งทำกิจกรรมเคารพธงชาติ สวดมนต์ไหว้พระ และกิจกรรมต่างๆ เสร็จ คุณครูในโรงเรียนก็จะขึ้นพูดชี้แจงกิจกรรมต่างๆ ให้กับนักเรียนในทุกๆ เช้า ในวันนั้นก็เป็นวันธรรมดาอีกหนึ่งวันที่กระผมเข้าร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ ในเวลา 08.00 น. แต่แตกต่างตรงที่มีคุณครูในโครงการ TO BE NUMBER ONE และรุ่นพี่ในโครงการได้ขึ้นมาพูดเกี่ยวกับการรับสมัครสมาชิกชมรม และเล่าว่าโรงเรียนของเรามีนักเรียน บุคลากรทางการศึกษาเป็นสมาชิกชมรม 100 เปอร์เซนต์เต็ม มันทำให้กระผมเกิดความสงสัยว่า ชมรม TO BE NUMBER ONE คืออะไร ทำไมเราจึงต้องสมัครเป็นสมาชิก แล้วถ้าหากสมัครเราจะได้อะไรจากชมรมนี้ ด้วยความที่เป็นเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ช่างสงสัย ในช่วงพัก

กลางวันจึงได้ชวนเพื่อนกลุ่มหนึ่งในห้องเรียนไปที่ห้องชมรม ขอใบสมัครจากรุ่นพี่พร้อมกรอกข้อมูล และสมัครเป็นสมาชิกชมรมทันที นอกจากนั้นเพื่อนๆ กลุ่มของกระผม รวมถึงตัวกระผมด้วยยังเลือกที่จะเรียนชุมนุม TO BE NUMBER ONE อีกด้วย เพื่อที่จะไขข้อสงสัยว่าโครงการนี้ทำไม่หลายๆ คนถึงให้ความสำคัญและมองว่าเป็นชมรมที่ดี

ในคาบเรียนชุมนุม เป็นการเรียนชุมนุมครั้งแรกของกระผมและเพื่อนๆ ในคาบเรียนนั้น เป็นการปฐมนิเทศชุมนุม เล่าความเป็นมาของโครงการ วัตถุประสงค์ องค์กรประธานโครงการ จึงได้ทำให้กระผมได้รู้ข้อมูลเบื้องต้นของโครงการที่ว่า ยาเสพติดเป็นปัญหาสำคัญระดับชาติ ที่รัฐบาลถือเป็นนโยบายที่ต้องเร่งดำเนินการแก้ไขอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะปัญหายาเสพติดที่มีการระบาดในทุกพื้นที่ของประเทศไทย ได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกขณะ ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศ ตั้งแต่ปี 2542 เป็นต้นมา สภาพปัญหายาเสพติดเปลี่ยนแปลงไปจากที่เป็นอยู่ในอดีตอย่างสิ้นเชิง จากเดิมที่ “เฮโรอีน” เป็นปัญหาสำคัญที่ตำรวจต้องเร่งปราบปรามให้สิ้นซาก

ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทยเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มขนาดใหญ่ เพราะมีจำนวนถึง 21 ล้านคน และเป็นกลุ่มที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ยังถือเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดยาเสพติดสูง

เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ แต่ยังขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดีพอ รวมทั้งต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ จึงทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์กรประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในประเทศให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ โดยความร่วมมือและรวมพลังจากภาครัฐและเอกชน กระตุ้นและปลูกจิตสำนึกของปวงชนในชาติให้มีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติดมิใช่ว่าหน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง แต่ทุกคนในชาติจะร่วมแรงร่วมใจกันเป็นพลังของแผ่นดินที่จะต่อสู้และเอาชนะปัญหายาเสพติดให้ได้โดยเร็ว โดยทรงมีพระประสงค์มุ่งเน้นการรณรงค์ในกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ วัยรุ่นและเยาวชน โดยกลวิธีสร้างกระแส การแสดงพลังอย่างถูกต้องโดยไม่ข้องแวะกับยาเสพติด การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตให้แก่เยาวชนในชุมชน จัดระบบการบำบัดรักษารองรับภายใต้โครงการ “ใครติดยายกมือขึ้น” ทั้งนี้เพื่อคืนคนดีสู่สังคมและ

ป้องกันการกลับมาเสพติด ตลอดจนการสร้างเครือข่ายสมาชิกและชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อร่วมกันรณรงค์และจัดกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เป็นเสมือนการเติมสิ่งที่ดีให้กับชีวิต เพื่อให้เกิดค่านิยมของการเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด

ดังนั้น โครงการ TO BE NUMBER ONE จึงเริ่มดำเนินงานมาตั้งแต่ ปี 2545 จนถึงปัจจุบัน โดยมี “กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข” ได้รับมอบหมายทำหน้าที่เลขานุการโครงการ เพื่อเป็นแกนกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน โดยมีคำขวัญโครงการ TO BE NUMBER ONE “**เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด**” หมายความว่า การเป็นหนึ่ง ทุกคนเป็นได้ เพราะทุกคนต่างมีดีอยู่ในตัวเอง หากค้นพบสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบ สนใจและมีความถนัด สามารถฝึกฝนและทำจนเป็นผลสำเร็จได้ ทำแล้วมีความสุข มีความเชื่อมั่นและมีความภาคภูมิใจ

สิ่งที่กระผมได้เรียนรู้จากการปฐมนิเทศของคุณครูในโครงการทำให้กระผมรู้สึกว่าคุณต้องเป็นเยาวชนอีกคนหนึ่งที่จะเข้มแข็งและพร้อมเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติและมีแรงบันดาลใจขึ้นมาว่า ครั้งหนึ่งในชีวิตขอเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ที่ดี และขอปฏิบัติตามพระราชประสงค์ ตามวัตถุประสงค์ของโครงการเพื่อการมีภูมิคุ้มกันในชีวิตให้เกิดขึ้นกับตนเอง และหลังจากนั้น กระผมก็ได้เข้าสู่ชมรมอย่างเต็มตัว กับการรับหน้าที่เป็นวิทยากรร่วมบรรยายในเรื่องของยาเสพติด พร้อมออกพื้นที่สร้างและขยายเครือข่ายในเขตจังหวัดตนเอง จนทำให้ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนของกระผม ได้รับรางวัลระดับเงิน โดยกระผมและสมาชิกคนอื่นๆ ก็ได้ร่วมจัดกิจกรรมต่างๆ มากมาย ตามยุทธศาสตร์ของโครงการ ที่ประกอบด้วย

1. การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในชมรมของพวกเราได้มีการวางแผนระดมความคิดเห็นและปลูกจิตสำนึกสร้างกระแสนิยมที่ดี รวมไปถึงปลูกฝังจิตสำนึก มอบความรู้ในด้านต่างๆ เพื่อเป็นเกราะป้องกันและเอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยการมุ่งเน้นไปในการให้ความรู้ เพราะความรู้คือรากฐานของการพัฒนาคน คนคือรากฐานของการพัฒนาประเทศชาติ

2. การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน ในชมรมของพวกเราได้มีการจัดกิจกรรมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้กับเยาวชน ด้วยการจัดกิจกรรมต่างๆ อาทิ กิจกรรม COVER DANCE กิจกรรมฟุตซอลน้องใหม่ เพื่อทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ หลีกเลียงและห่างไกลจากยาเสพติด

3. การสร้างและพัฒนาเครือข่าย เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในชมรมของเราได้จัดกิจกรรมสร้างและขยายเครือข่าย ด้วยการมีโรงเรียนเครือข่ายในจังหวัดตามกิจกรรมและโครงการต่างๆ ของยุทธศาสตร์ นอกจากนั้น กิจกรรมที่กระผมและเพื่อนๆ ได้ร่วมกันทำยังมีกิจกรรมตามวาระโอกาสต่างๆ พร้อมทั้งส่งเสริมการทำงานอย่างจิตอาสาตามรอยเบื้องพระยุคลบาท พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9

จากสิ่งที่กระผมและเพื่อนๆ ได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ มันจึงทำให้สามารถตอบข้อสงสัยที่กระผมค้างคาใจว่า โครงการ TO BE NUMBER ONE มีความสำคัญอย่างไร ทำไมเราจึงต้องเป็นสมาชิก สำหรับตัวกระผมเองนั้นโครงการนี้ไม่ได้สร้างแค่ภูมิคุ้มกันต่อร่างกายและจิตใจให้กับตัวกระผม แต่โครงการนี้ให้หลายๆ อย่างกับตัวกระผม ไม่ว่าจะเป็นทักษะการเป็นวิทยากร การได้รับมิตรภาพในหมู่คณะ การได้รับประสบการณ์ต่างๆ ที่เราไม่สามารถใช้เงินซื้อได้ สิ่งๆ นี้จะสะท้อนให้ตัวของผมเองเป็นนักเรียนและเยาวชนที่มีคุณภาพ พร้อมเป็นรากฐานในการพัฒนาประเทศต่อไป

บันทึกความสำเร็จเล็กๆ ของผมกับโครงการที่ชื่อว่า TO BE NUMBER ONE จะสำเร็จไม่ได้ หากไม่มีร่มเงาแห่งความดี เป็นเสมือนสายน้ำที่ตรึงในหัวใจของตัวกระผม คือ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ท่านทรงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาเยาวชน เพื่อหลีกเลี่ยงและห่างไกลจากยาเสพติด และทรงให้ความสำคัญกับปวงชนชาวไทย สถานศึกษา หน่วยงานราชการต่างๆ

สุดท้ายนี้ ผมจะนำเรื่องราวแห่งความสำเร็จถ่ายทอดและเผยแพร่ให้กับเยาวชนรุ่นหลัง เพื่อให้เป็นแบบอย่างในการทำความดี และผมจะขอสัญญาว่า จะเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ เป็นสมาชิกที่ดีของชมรมสืบไป

ความสำเร็จ ที่เกิดขึ้น เป็นประจักษ์	เกิดจากรัก ที่ถักทอ ด้วยใจหวัง
สิบแปดปี ที่ผ่านมา คงต้องยัง	คงมุ่งหวัง สานต่อ ให้คงงาม
พระองค์ท่าน สร้างไว้ ให้สานต่อ	ร่วมกันก่อ พลั้ง ให้เข้มแข็ง
ให้ก้าวหน้า มั่นคง และแข็งแรง	ทูลบีเกร่ง วันนั้น คงดงาม

ผู้เขียน
นางสาววันสรifa สาเร๊ะ
สมาชิก TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา
จังหวัดนราธิวาส

ยาเสพติดนั้นดีไหน	เราคนไทยถึงได้เสพถึงได้ขาย
เสพเข้าไปแล้วชีวิตเราก็ตาย	แถมทำลายชาติไทยอีกถ้าขายกัน
มาร่วมแรงรณรงค์กันดีกว่า	เลิกเสพติดทั้งวันหน้าอย่าเปลี่ยนผัน
เด็กทุป้า มีเป้าหมายที่เหมือนกัน	ร่วมแรงสร้าง TO BE NUMBER ONE
ให้เป็นหนึ่ง รักเธอ รักฉัน เรารักกัน	TO BE NUMBER ONE

หลายครั้งที่หนูได้ตั้งคำถามให้กับตัวเองว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE มีดีอะไร “ทำแล้วได้อะไร?” “ทำไปทำไม?” คำถามเหล่านี้มักจะเข้ามาในหัวตลอดหลายปีที่ผ่านมา จนเริ่มรู้สึกท้อว่าหนูไม่เคยเห็นข้อดีของโครงการนี้เลยด้วยซ้ำ ตอนหนูอยู่ประมาณ ม.2 หนูเห็นรุ่นพี่แกนนำ TO BE NUMBER ONE เอาแต่จัดกิจกรรมจนหนูคิดว่า “รุ่นพี่เขาไม่เหนื่อยกันบ้างหรือ?” ขนาดเวลาเรียนก็แทบจะไม่มีเวลาแล้วยังต้องมานั่งจัดกิจกรรมอีกใช่ค่ะ! นั่นคือความคิดของเด็กม.2 ที่เอาแต่ตั้งคำถามเอาแต่สงสัยไปวันๆ เพราะเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบทำกิจกรรมและมักมองสิ่งเหล่านั้นว่ามันไร้ประโยชน์

จนเวลาผ่านไปหลายปี ตอนนี้หนูเริ่มเข้ามาเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และแน่นอนค่ะว่าความคิดกับคำถามที่ตั้งไว้ตอนนั้นมันกระจ่างแล้ว หนูได้เห็นถึงจุดประสงค์และประโยชน์ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ว่าความจริงแล้วโครงการนี้เป็นโครงการที่มีจุดประสงค์เพื่อที่จะแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งปัญหาเหล่านี้คือปัญหาใหญ่ของประเทศเลยทีเดียว และได้ด้วยความที่หนูอาศัยอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ หนูเลยอยากใส่ใจเรื่องนี้เป็นเรื่องพิเศษ จนเริ่มมีความคิดว่าเราอยากเข้าโครงการนี้บ้าง แต่ด้วยความที่หนูเป็นเด็กที่เคยมองว่าการทำกิจกรรมมันไร้ประโยชน์มาก่อน จนกลับกลายเป็นว่าอยากร่วมโครงการนี้ เพราะหนูได้เห็นถึงพลังความเป็นหนึ่งของคนในชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน รุ่นพี่แกนนำแสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการจัดกิจกรรม จนหนูได้เห็นโพสต์ของเพจทุป้า โรงเรียนว่ามีการรับสมัครแกนนำใหม่ ขอแค่คุณกล้าที่จะก้าวเข้ามาอยู่ในชมรมนี้ โรงเรียนจะมีห้องศูนย์เพื่อนใจ ที่เป็นห้องที่มีพี่ๆ แกนนำคอยดูแลอยู่ นั่นแหละค่ะหนูกล้าที่จะก้าวเข้ามาในห้องศูนย์เพื่อนใจ วันแรกที่หนูเข้ามา

หนูรู้สึกว่หนูเหมาะกับชมรมนี้จริง ๆ หรือ? เพราะหนูเป็นเด็กคนหนึ่งทีเ่เจียบและเก็บตัวอยู่พอสมควร อาจจะเ่เป็นเพราะสังคมความเป็นอยู่รอบข้าง หนูเลยกลายเป็นเด็กทีไม่กล้าแสดงออกเลย แต่เหมือนโซ่จะเข้าข้างตัวเองมาก หนูเริ่มเข้ามาร่วมกิจกรรมทีชมรมฯ จัดขึ้นมาและหนูได้ไปร่วมทำกิจกรรมจิตอาสาตามสถานที่ต่างๆ หนูได้เห็นถึงประโยชน์ทีเราทำไป ยกตัวอย่างเช่น การทำจิตอาสาเก็บขยะตามสถานที่ต่างๆ หนูว่าเป็นสิ่งทีดีมาก ๆ แถมมีรุ่นพี่และน้องๆ แก่นนำทูปีฯ ยิ่งทำให้กิจกรรมเหล่านี้มีความสนุกมากขึ้น อาจจะเป็นกิจกรรมทีต้องแลกกับความเหนื่อยแต่หนูกลับมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำมัน ตั้งสำนวนทีว่า “ได้อย่างเสียอย่าง”

ตอนนี้หนูอาจจะเ่เป็นแกนนำใหม่อาจจะยังไม่เข้าใจโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างลึกซึ้ง แต่โซ่คิดทียังมีพี่ๆ แก่นนำคอยสอนและแนะนำให้ แต่หนูชอบแนวคิดทีว่า “ปรับทุกข์ สร้างสุข” โดยจะเป็นกิจกรรมร้องเพลงอนาซิด เล่านิทาน 3 ภาษา และการแสดงลิเกฮูลู กิจกรรมลิเกฮูลูนั้นเองทีเป็นกิจกรรมทีหนูได้ร่วมร้องและแสดงลิเกฮูลูในงานลงพื้นที่ประเมินกิจกรรมของโครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน หนูรู้สึกภูมิใจมากทีสามารถแสดงความสามารถตัวเองออกมา และมันทำให้หนูรู้สึกว่ตัวหนูเองมีศักยภาพและมีประโยชน์ และนี่คือสิ่งทีหนูประทับใจในการเข้ามาเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ในครั้งนี้และยังมีกิจกรรมอีกมายให้หนูได้ร่วมทำอีกด้วย และหนูยังมีรุ่นพี่แกนนำ เป็นต้นแบบในการทำกิจกรรมทูปีฯ อีกด้วย หนูเห็นพี่ๆ แก่นนำได้ทำการนำเสนอผลงานของโครงการทูปีฯ หนูเริ่มรู้สึกว่ “ทำไมพวกพี่ๆ เขาเก่งจัง” หนูรู้สึกมีแรงบันดาลใจและอยากทีจะเป็นแบบพี่ๆ แก่นนำให้ได้ หนูอาจจะเทียบไม่ได้เลยแต่หนูอยากทีจะเป็นให้ได้ครั้งหนึ่งของรุ่นพี่แกนนำให้ได้เลยคะ

หนูเคยตั้งคำถามว่ “ไม่เหนื่อยหรอ ขนาดเวลาเรียนก็แทบจะไม่มีเวลาแล้ว” ตอนนี้หนูเข้าใจแล้วว่าเราต้องรู้จักการแบ่งเวลาให้ดี จัดการเวลาให้แก่ตัวเองเมื่อเราเริ่มทำกิจกรรมนี้ แล้วภาระและหน้าที่จะคูณ 2 ทันที ถ้าถามว่ครอบครัวที่บ้านเข้าใจไหม? ยอมรับได้ไหม? หนูตอบได้เลยว่าพ่อแม่เข้าใจในสิ่งทีเราทำอยู่และท่านก็เคารพในการตัดสินใจของเรา ท่านบอกว่า “ขอแค่อย่าทิ้งการเรียนก็พอ” ซึ่งการเป็นเด็กกิจกรรมเราอาจจะต้องอาศัยความสนับสนุนโดยเริ่มจากการสนับสนุนจากทางครอบครัว ถ้าครอบครัวสนับสนุนเราก็กต้องทำมันให้ดีที่สุด

“ทำแล้วได้อะไร” เมื่อมีโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้เกิดขึ้นแล้วก็สามารถแกไขปัญหาเสพติดในสังคม ชุมชน และประเทศ ให้ลดลงได้บ้างไม่มากก็น้อย สามารถทำให้คนที่เคยผิดพลาดคิดลองทีจะเสพยากกลับตัวกลับใจและพร้อมทีจะเป็นคนดี ซึ่งสิ่งเหล่านั้นบอกได้เลยว่การทำโครงการทูปีฯ มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะฉะนั้น

สังคมก็ควรที่จะให้โอกาสผู้คนเหล่านั้นให้กลับมาอยู่ในสังคมอย่างมีคุณภาพ และแนะนำ
ให้คนรุ่นหลังได้รู้โทษของภัยยาเสพติดอีกด้วย.

“ทำไปทำไม” ถ้าหากเป็นเมื่อก่อน ก่อนที่หนูยังไม่รู้สึกถึงโครงการ TO BE
NUMBER ONE แต่พอหนูได้มาลองได้มาเรียนรู้ หนูเข้าใจเลยว่า เราทำไปทั้งหมด
อาจจะไม่ใช่เพื่อตัวเราเองร้อยเปอร์เซ็นต์แต่เราทำไปเพื่อคนรอบข้าง เพื่อสังคม ชุมชน
และเยาวชนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเสพยาเสพติด เพราะโลกปัจจุบันคนที่ติดยาเสพติด
ถือว่าเป็นปัญหาที่เราต้องร่วมมือช่วยเหลือกัน แต่ถ้าถามว่าตัวเราได้อะไรไหม เราได้
แน่นอนค่ะ เราได้ทั้งความดี และความรักจากคนรอบข้างมากมาย ได้ใช้เวลาว่าง
ให้เกิดประโยชน์ มีน้องเตือนน้อง มีพี่เตือนพี่ มีเพื่อนเตือนเพื่อน สุดท้ายผลลัพธ์ที่ได้
จะเป็นความสำเร็จที่เราภาคภูมิใจอย่างแน่นอน.

จากเมื่อก่อนที่หนูเคยคิดในแง่ลบ จากที่เมื่อก่อนคิดอีกด้าน แต่ตอนนี้ต้องเริ่มกลับ
มาคิดใหม่ จากเด็กที่คิดว่าการทำกิจกรรมมันไร้ประโยชน์ แต่พอได้มาเป็นแกนนำแล้ว
หนูคิดว่าการที่มองอะไรเพียงเพราะเรายังไม่ได้สัมผัสและรับรู้ถึงความเป็นจริง ถือว่าเป็นสิ่งที่
คิดผิดมาตลอด สิ่งที่หนูได้รับจากการได้มาเป็นแกนนำแล้ว หนูเข้าใจถึงการทำงานเป็นทีม
ของทีมแกนนำทูพีฯ โรงเรียนสวนพระยาวิทยา ที่ไม่สามารถทำสำเร็จได้หากเราขาดคนใด
คนหนึ่งในทีมไป ดังคำกล่าวในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
ได้กล่าวไว้ว่า “ทุกกิจกรรมไม่สามารถทำสำเร็จได้ด้วยตัวของเราคนเดียว หรือด้วยการ
ทำงานขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง แต่ TO BE NUMBER ONE สำเร็จได้เพราะทุกคน
ช่วยกัน”

หลังจากที่หนูได้ตั้งคำถามให้กับตัวเอง ตอนนี้หนูได้รู้และได้ลองสัมผัสด้วยตัวเอง
และได้รู้แล้วว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ทำประโยชน์ต่างๆ ให้แก่
สังคม ได้ให้เด็กรุ่นใหม่ได้แสดงศักยภาพออกมาโดยเฉพาะพี่ๆ น้องๆ แกนนำสมาชิก
TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา ที่ทำให้หนูได้รู้ถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง
กับยาเสพติด และสุดท้ายนี้หนูขอสานต่อโครงการ TO BE NUMBER ONE โครงการ
รณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และจะน้อมนำคำสอนในทูลกระหม่อมหญิง
อุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เพื่อแก้ปัญหายาเสพติดในสามจังหวัดชายแดน
ภาคใต้ให้หมดไป

ผู้เขียน
นายฮาฮาดิน บุละ
สมาชิก TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา
จังหวัดนราธิวาส

พวกเรามีความตั้งใจเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น
กับเป้าหมายที่เรานั้นได้วางเอาไว้
รัก TO BE มากมาย TO BE ไม่ค่อย
สุดท้ายสิ่งเลวร้าย จะหายไป
รักกันจริงจงเตือน รักไม่มีลางเลือน
ตักเตือนกันตลอดไป...

TO BE NUMBER ONE โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมีพุทธระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงพระกรุณาธิคุณ รับเป็นองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อแก้ปัญหายาเสพติดภายในประเทศ โดยชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา อำเภोजะเนาะ จังหวัดนราธิวาส ได้จัดตั้งชมรมฯ ขึ้นมาเป็นระยะเวลา 9 ปีด้วยกัน เนื่องด้วยทางโรงเรียนของเราเป็นโรงเรียนรัฐบาลที่มีการนำเอาหลักสูตรอิสลามศึกษาแบบเข้มข้นใช้ในระบบการสอนเพื่อให้เข้ากับหลักสูตรของโรงเรียน ปัจจุบันเราเลยได้มีชมรม TO BE NUMBER ONE ตามแบบวิธีอิสลาม และเพื่อให้เข้ากับสังคมในสามจังหวัดชายแดนภาคได้อีกด้วย

โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่เปิดโอกาสให้แก่เด็กและเยาวชนได้มาทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เกิดมิตรภาพในหมู่เพื่อน พี่และน้องๆ ซึ่งบางคนอาจจะเป็นคนที่เราไม่รู้จักกันเลยในสังคมข้างนอก แต่เมื่อได้เข้ามาในชมรม TO BE NUMBER ONE แล้วนั้น เพื่อนๆ ทุกคนพร้อมที่จะเดินเข้าหากันเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ในชมรมฯ ผมได้เห็นทั้งรอยยิ้ม เสียงหัวเราะและน้ำตา...สิ่งเหล่านี้ล้วนที่จะทำให้เราโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในสังคมต่อไปในอนาคต วินาทีแรกที่ผมก้าวเข้าสู่รั้วฟ้าเหลือง โรงเรียนสวนพระยาวิทยานั้นผมเห็นห้องชมรม TO BE NUMBER ONE วินาทีนั้นผมไม่รู้เลยว่าห้องสี่เหลี่ยมที่มีป้ายติดหน้าห้องว่า “ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา” ผมไม่รู้เลยว่าเขาทำอะไรกัน ห้องนั้นมีไว้ทำอะไรกัน จนมีรุ่นพี่ม.5 ที่ผมรู้จัก ซึ่งปีนั้นรุ่นพี่คือรองประธานชมรมฯ และเป็นอดีตฝ่ายประชาสัมพันธ์ได้เดินเข้ามาหาผมและถามผมว่า

“น้องจะเข้าชมรมไหม?” ซึ่งตอนนั้นผมที่ไม่รู้ว่าคือชมรมอะไรเลยได้ตอบปฏิเสธรุ่นพี่คนนั้นไป และในปีต่อมาจากที่ผมปฏิเสธรุ่นพี่ไป ผมบอกได้เลยว่าเสียตายนะครับ ถ้าถามผมว่าแล้วทำไมถึงเข้าล่ะ เพราะโครงการทูปีฯ ของเราไม่ใช่แค่การร้องและการเต้น แต่เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนหรือคนในชุมชนให้ห่างไกลยาเสพติด และในศาสนาอิสลามของผมนั้นก็มีการห้ามเกี่ยวกับสารเสพติดและของมีเมาทั้งหมด ผมเลยคิดว่าถ้าผมเข้าชมรม TO BE NUMBER ONE ซึ่งเป็นโครงการที่แก้ไขเกี่ยวกับยาเสพติดภายในประเทศเป็นทุนเดิมอยู่แล้วนั้น ผมก็จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติด **“สิ่งเสพติดหรือของมีเมาล้วนให้โทษแก่ผู้เสพทั้งสิ้น”** ผมอยู่ในชมรมได้ทำกิจกรรมหลากหลายกิจกรรมมาก ถ้าถามผมว่ากิจกรรมที่ผมชอบที่สุดก็คงจะเป็นกิจกรรมดูอาร์บابت ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทางชมรมร่วมกับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลจะแนะ เพื่อเยี่ยมผู้ป่วยติดเตียง ให้กำลังใจและเป็นการขอพรเป็นจิตบารบ์อีกทางเพื่อไม่ให้ผู้ป่วยติดเตียงรู้สึกโดดเดี่ยว และอีกหนึ่งกิจกรรมที่ผมรู้สึกว่ามันเป็นกิจกรรมที่ดีมากคือกิจกรรมตะวะห์สัจญ์ร ทำให้สมาชิกมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้นตามแบบวิธีอิสลามของเรา **“ไม่ว่าคุณจะอยู่ศาสนาไหน พุทธ คริสต์ อิสลาม ทุกศาสนาล้วนสอนให้ห่างไกลยาเสพติด”**

ตั้งแต่ที่ผมเข้ามาเป็นแกนนำ เวลาที่จะได้นั่งเล่นกับเพื่อนก็ลดน้อยลงเป็นเท่าตัวเลยทีเดียว ผมต้องกลับบ้านเช้าเกือบทุกวัน คุณแม่ก็จะถามว่า “ทำไมกลับบ้านช้า” ผมไม่กล้าตอบว่าอยู่ทูปีฯ เพราะกลัวว่าทางครอบครัวจะไม่สนับสนุน ใจครับ! มันจะยากที่เราจะได้ทำอีก ผมเลยตอบกลับไปว่า “นั่งคุยกับเพื่อนอยู่” แต่ความจริงมันก็คือความจริงโกหกได้ไม่นานก็ต้องตอบคุณแม่ไปตรงๆ วินาทีนั้นผมกลัวมาก แต่คุณแม่ก็ไม่ได้ห้ามแต่กลับสนับสนุนให้ผมทำต่อไป เพราะเป็นโครงการที่ไม่ได้ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน แต่ทำให้ผู้อื่นมีความหวังที่จะสู้กับชีวิตต่อไป ผ่านครอบครัวผมก็ต้องมาเจอคำถามจากคุณครูที่โรงเรียนอีกว่าทำไปทำไม ทำไปเพื่ออะไร ทำแล้วได้อะไร นั่นคือคำถามที่โหดร้ายมากสำหรับผมในฐานะแกนนำใหม่ กิจกรรมที่เป็นกิจวัตรประจำวันของผมไปแล้วคือ ตื่นเช้าเพื่อมาโรงเรียน ในขณะที่เพื่อนๆ คนอื่นเขาเข้าแถวกัน ผมต้องแยกตัวออกมาทำ Powerpoint เพื่อเตรียมพร้อมในวันที่มีการมการลงพื้นที่ครั้งนี้ และในช่วงหลังเลิกเรียนผมจะต้องรีบมาทำต่อให้เสร็จพอลงกลับบ้านไปจะค่อนข้างหนัก เพราะต้องกลับมาทบทวนเรื่องที่เรียนในตอนเช้า โหนจะการบ้าน ในช่วงแรกผมบอกได้เลยครับว่าหนักมากแต่ก็แค่ช่วงแรกๆ

“ทำไปทำไม” ถ้าเป็นเมื่อก่อนผมก็ตอบไม่ได้เหมือนกันว่าที่เราทำไปเนี่ยทำไม ทำไม แต่พอได้มาทำจริงๆ กลับมีความสุขในสิ่งที่ทำมาก โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ทำเพื่อให้คนที่หลงผิดเข้าไปเกี่ยวข้องกับ

ยาเสพติด ให้กลับมาเป็นคนที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และเป็นคนดีในสังคม และทำให้เรา
ได้ใช้เวลาให้เกิดประโยชน์

“ทำไปเพื่ออะไร” ทำไปเพื่อให้คนที่หลงผิดรู้สึกว่ามีคนที่พร้อมให้โอกาสที่จะ
กลับตัวกลับใจมาเป็นคนดี และเพื่อเป็นกำลังใจให้คนที่พร้อมจะเลิกยาเสพติด ถึงเขาจะ
ไม่ใช่คนในครอบครัวของเรา แต่เชื่อสิ! “เราได้เห็นเขาเลิกยาเสพติดได้ไม่ต้องถึง 100 %
เราก็ดีใจแทนครอบครัวเขาแล้วใช่ไหมล่ะครับ

“ทำแล้วได้อะไร” ถ้านี้เป็นคำถามบังคับที่ทุกคนต้องตอบ ผมคงจะตอบว่า “ถึงจะ
ทำแล้วไม่ได้ทรัพย์สินเงินทอง แต่กลับกันมันได้ความสุขที่เราจะหามาเทียบไม่ได้เลย”
ได้เห็นสังคมที่ปลอดยาเสพติดทำให้น่าอยู่ยิ่งขึ้น “เราทำทุกสิ่งทุกอย่างโดยจะหวังผลตอบแทน
ตลอด ถ้ายังหวังผลตอบแทนแบบนี้อยู่ แล้วเมื่อไรจะเจอความสุขที่แท้จริงสักที?”

จากวันแรกที่ผมก้าวเข้าสู่ชมรม TO BE NUMBER ONE จนถึงวันนี้ ทำให้ผม
ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่ไม่เคยได้รู้มาก่อน คุณครูที่ปรึกษาชมรมฯ ได้สอนผมและพี่ๆ น้องๆ
แก่นนำทุกคนในหลายๆ เรื่อง เช่น เรื่องโทษของยาเสพติด และอีกหลายเรื่องที่ไม่ได้สอน
ในห้องเรียน เราทุกคนสามารถเป็นฮีโร่ได้เสมอ บางครั้งอาจจะเริ่มต้นได้ไม่ตึกนัก เริ่มทำโดย
ไร้เป้าหมาย แต่เราสามารถทำให้ทุกคนเห็นได้ว่า เราทุกคนสามารถเป็นหนึ่งในได้โดยไม่พึ่ง
ยาเสพติด เยาวชนอย่างพวกเรามีความเก่งและดีในตัวของตัวเอง พร้อมทั้งจะเติบโตเป็นร่มเงา
ให้กับคนอื่นบ้าง พวกเราจะต้องช่วยกันรดน้ำต้นกล้าเพื่อให้ต้นกล้าต้นนั้นได้เติบโตขึ้น
อย่างมีคุณภาพ พวกเราจะร่วมสร้างสรรค์สิ่งดีๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมโดย
เป็นกิจกรรมที่เยาวชนทำให้เยาวชน ช่วยกันผลักดันและจุดดิ่งให้เป็นคนเก่งและดีต่อไป

18 ปี ทูป็นัมเบอร์วัน บ่มสร้างสรรค์เยาวชนเป็นคนดี
ไม่พึ่งยาเสพติดทั้งชีวิต เยาวชนดีเป็นศรีแก่ชาติไทย

พวกเราชมรม TO BE NUMBER ONE ตามแบบวิถีอิสลาม โรงเรียนสวนพระยาวิทยา
ขอสานต่อพระปณิธานในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
พวกเราจะร่วม “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดตาม
แบบวิถีอิสลามให้หมดสิ้นไป...

ผู้เขียน
นายอาลิยะห์ ปุโรง
ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา
จังหวัดนราธิวาส

18 ปี TO BE NUMBER ONE ร่วมต่อต้านพิษภัยยาเสพติด
อยู่ให้ห่างอย่าคิดลงมีแต่พิษ สันติชีวิตญาติมิตรทุกซุ้มสุขเอย

ครั้งแรกที่ผมรู้จักคำว่า TO BE NUMBER ONE ตอนนั้นจำได้เลยว่าผมกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนในหมู่บ้าน คือ โรงเรียนบ้านกาเย ตอนนั้นโรงเรียนของผมยังไม่มีชมรม TO BE NUMBER ONE แต่ผมได้คัดเลือกให้ไปศึกษาดูงานที่โรงเรียนสวนพระยาวิทยา (ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผมกำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน) ผมรู้ว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี แต่ผมไม่รู้ว่าเป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด พอผมสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผมก็เลือกที่จะศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนสวนพระยาวิทยา ผมรู้ข้อมูลคร่าวๆ ว่าโรงเรียนนี้มีชมรม TO BE NUMBER ONE และดำเนินกิจกรรมมายาวนาน ก้าวแรกที่ได้เข้าไปโรงเรียนสวนพระยาวิทยาแห่งนี้ ผมก็ได้เห็นรุ่นพี่แกนนำคนหนึ่งได้ใส่เข็มกลัดเป็นรูปพระพักตร์ของทูลกระหม่อม ผมก็เอะใจว่าพี่เขาใส่เข็มกลัดอะไร ในวันปฐมนิเทศมีพี่แกนนำเรียกให้น้องม.1 และน้องม.4 ให้ไปรวมตัวกันที่ได้ดูอาคารเรียน ผมก็ได้ไปนั่งเข้าแถวตามชั้นเรียน จากนั้นมีพี่แกนนำปัจจุบันและศิษย์เก่ากล่าวสวัสดิ์และแนะนำว่าพวกเขาเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE และพี่เขาให้น้องทำกิจกรรมตอนแรกต้องบอกเลยว่าผมมีความงง และไม่ค่อยถนัด แต่พี่เขาสอนจนทำให้ผมรู้สึกชินและสนุก และมาถึงกิจกรรมสุดท้ายพี่เขาให้น้องๆ ปรบมือแบบ TO BE NUMBER ONE นั่นก็คือ ปรบแบบโค๊ดทูบี มีพี่แกนนำได้ตะโกนออกมาว่า “TO BE NUMBER ONE” พร้อมพวกเรา ก็บอกว่า “พร้อม” พี่เขาก็บอกว่า “WHO ARE WE” เราก็ปรบมือตามจังหวะ หนึ่ง สอง! หนึ่งสองสาม! หนึ่งสอง! หนึ่งสอง! หนึ่ง! พวกเราก็ตูตพร้อมกันว่า “WE ARE TO BE NUMBER ONE เฮ้!” ตอนนั้นต้องบอกเลยว่าผมได้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของชมรม TO BE NUMBER ONE และความสามัคคีของทุกคน ที่ได้ปรบมือและพูดพร้อมกัน แต่ตอนนั้นผมอาจจะยังไม่เข้าใจว่า TO BE NUMBER ONE คืออะไร

หลังจากที่ผมได้เข้าศึกษาในโรงเรียนนี้ประมาณ 1 เดือนกว่า มีเพื่อนสาวคนหนึ่ง

ซึ่งเข้าเป็นแกนนำของชมรมทูปีของโรงเรียนอยู่แล้ว เขาก็ได้เล่าถึงประสบการณ์เกี่ยวกับเขาที่ได้ไปแข่งขัน TO BE NUMBER ONE ในระดับภาคใต้ คือตอนนั้นบอกได้เลยว่าผมให้ความสนใจและตั้งใจฟังมากๆ และเพื่อนสาวก็ได้บอกอีกว่าเร็วๆ นี้เขาจะได้ไปร่วมแข่งขันมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE ที่อิมแพค อารีน่า เมืองทองธานี จังหวัดนนทบุรี ผมก็บอกเพื่อนว่า “โห! แข่งที่อิมแพคเลยหรอ” ซึ่งต้องบอกเลยว่าผมมีความฝันอยากไปที่อิมแพคมากๆ แต่ความรู้สึกตอนนั้นยังรู้สึกว่ายังไม่พร้อมที่เข้าชมรมอีก ก็เพราะว่าผมแอบได้ยินเพื่อนๆ คอยกันว่า เข้าชมรมทูปีทำให้เกรดตก ไม่มีเวลาส่วนตัว วันเสาร์-อาทิตย์ก็ต้องมาทำงาน บางคนก็บอกว่าเรียนไม่ทันเพื่อน พอผมได้ยินอย่างนั้น ผมรู้สึกกลัวว่าผมจะเข้าทูปีหรือไม่

พอผ่านไปประมาณ 1 ภาคเรียน ผมก็เกิดความคิดว่ามาโรงเรียนแปดโมงเช้า ตอนเย็นก็กลับ ผมรู้สึกว่าในช่วงเวลาว่างใช้เวลาสิ้นเปลือง หมดเวลาไปกับเรื่องไร้สาระ พอกลับบ้านก็ไม่ได้ทำงาน เพราะคิดว่าทำตอนไหนก็ได้มีเวลาว่างเยอะแยะ มันบ่งบอกว่าผมเป็นคนที่ไม่รู้จักการแบ่งเวลา ใช้เวลาสิ้นเปลือง ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ ผมก็บอกกับตัวเองว่าถ้าผมเข้าทูปี มันจะทำให้ผมรู้จักการแบ่งเวลามากขึ้น เหมือนกับว่าเราจะทำอะไรสักอย่าง เราก็ต้องแบ่งเวลาให้ดี

พอมาวันหนึ่งผมรู้สึกว่ายากเข้าชมรม แต่ตอนนั้นผมไม่รู้ว่าชมรมเขาทำยังไง เขาทำอะไรบ้าง ผมก็เลยไปบอกรุ่นพี่ที่แกนนำคนหนึ่งว่าผมอยากเข้าชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนสวนพระยาวิทยา ผมก็ถามว่าผมต้องทำอะไรบ้าง พี่เขาก็บอกว่าไม่ต้องทำอะไรเลย แค่นี้เข้าไปดูว่าพี่เขาทำงานอย่างไร จากนั้นผมก็ไปทักเฟซบุ๊กอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งเขาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา ผมก็ทักอาจารย์ว่าผมอยากเข้าชมรม TO BE NUMBER ONE อาจารย์ก็ตอบมาว่าให้ไปพบอาจารย์ในวันพรุ่งนี้ที่ห้องศูนย์เพื่อนใจ ของชมรม พอวันต่อมาในช่วงเลิกเรียนผมก็ได้ไปที่ห้องศูนย์เพื่อนใจ พร้อมกับรุ่นพี่ที่แกนนำ ก้าวแรกที่ได้เข้าในห้องศูนย์เพื่อนใจ ผมก็รู้สึกตื่นเต้นและเขินอายเล็กน้อย ผมได้เห็นถึงความเป็นครอบครัวของชมรม TO BE NUMBER ONE จากนั้นผมก็ได้เรียนรู้งานของชมรมในห้องศูนย์เพื่อนใจ โรงเรียน และนอกสถานที่

วันถัดมาผมได้ไปทำกิจกรรม ซึ่งเป็นกิจกรรมแรกที่ผมเข้ามาเป็นแกนนำชมรมทูปีของโรงเรียน ผมได้ไปทำกิจกรรมที่โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ในอำเภोजะเเนะ ผมได้ไปทำกิจกรรมเกี่ยวกับยาเสพติด ไปให้ความรู้กับน้องๆ ในเรื่องการไม่ยุ่งเกี่ยวและหลีกเลี่ยงยาเสพติด และร่วมร้องเพลง เล่นเกม ทำกิจกรรมนันทนาการต่างๆ ผมรู้สึกมีความสุขมาก เพราะเป็นสิ่งที่ผมชอบทำมาก และทำให้ผมได้รู้ว่า TO BE NUMBER ONE

ดีกับตัวผมและน้องๆ ที่ร่วมกิจกรรม ผมได้ไปทำกิจกรรมไปเยี่ยมผู้ป่วยที่อยู่ห่างไกล จากตัวเมือง ได้ไปพูดคุยกับผู้ป่วย ได้ถามถึงความลำบากของผู้ป่วย ผมได้ทำจิตอาสา ที่ศาสนสถาน ได้ไปทำความสะอาดห้องน้ำส่วนรวม

และโอกาสแรกของผมที่ได้เข้ามาเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ผมก็ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนในการนำเสนอผลการดำเนินงานโครงการณรงค์บ้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติด พร้อมกับเพื่อนแกนนำคนอื่น ซึ่งเป็นโอกาสที่ดีมากๆ และผมก็รับโอกาสนั้น และบอกกับตัวเองจะทำหน้าที่นี้ให้ดีที่สุด ครั้งนี้ที่ผมได้รับโอกาสนั้นก็มีอุปสรรคที่เข้ามาเป็นบททดสอบ นั่นก็คือ ผมเป็นคนที่ไม่พูดภาษาไทยไม่ค่อยเก่ง หรือที่เขาเรียกว่า “พูดภาษาไทยทองแดง” แต่ผมก็ไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคนั้น ผมพัฒนาตัวเองฝึกฝนตัวเอง ทุกๆ วัน ทุกๆ ชั่วโมง ทุกๆ นาที ทุกๆ วินาที เพราะว่าโอกาสไม่ได้มาให้เราคว้าได้ง่ายๆ

และวันนั้นก็มาถึง วันที่ผมต้องไปแข่งมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE ในระดับภาคใต้ ที่โรงแรมโดมอนต์ พลาซ่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผมก็มีความรู้สึกตื่นเต้น เพราะเป็นครั้งแรกที่ผมจะเข้าร่วมแข่งขันและโชว์ศักยภาพของตัวเองให้คนอื่นได้เห็น การที่ผมได้รับคัดเลือกในการนำเสนอครั้งนี้ แน่แน่นอนมันก็มีความตื่นเต้น ความกดดัน เหมือนเราต้องแบกรับความคาดหวังของเพื่อนๆ ในชมรม และจากอาจารย์ พอไปถึงสถานที่การแข่งขัน ผมก็ได้เห็นเพื่อนๆ พี่ๆ อาจารย์ และคณะท่านผู้มีเกียรติ ที่มาจากต่างโรงเรียนต่างอำเภอ ต่างจังหวัด ต่างถิ่น แต่ทุกคนก็มาเจอกัน ณ สถานที่ที่มีแต่ความอบอุ่น จากนั้นเวลานั้นก็มาถึงคือช่วงที่ผมและเพื่อนๆ จะนำเสนอผลการดำเนินงานของชมรม พอผมขึ้นบนเวที ผมมีความรู้สึกตื่นเต้น รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ แต่มีพี่ที่ร่วมการนำเสนอคอยให้กำลังใจในช่วงวินาทีนั้น หลังจากที่ผมนำเสนอเสร็จ ก็มีเสียงปรบมือจากท่านผู้ชม และคณะกรรมการ ทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลาย และบอกกับตัวเองว่า เธอทำดีที่สุดแล้ว จากนั้นคณะกรรมการได้เรียกให้ไปร่วมตัวกันที่ห้องประชุมใหญ่ เพื่อจะทำการประกาศผลทีมที่สามารถผ่านการประกวดและได้ไปต่อในระดับประเทศ ตอนนั้นหัวใจของผมเต้นแรงมากๆ คิดในใจว่า เราจะผ่านไหมนะ พอกรรมการประกาศว่า ทีมที่สามารถผ่านเข้ารอบในประเภทสถานศึกษา กลุ่มรักษามาตรฐานพร้อมเป็นต้นแบบในระดับเงิน ได้แก่ ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยะ จังหวัดนราธิวาส ต้องบอกเลยว่าวินาทีนั้นรู้สึกดีใจมากๆ และทำตัวไม่ถูก และผมได้ยืนขึ้นเพื่อไปรับเกียรติบัตรหน้าพระรูป ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เพื่อแสดงว่าชมรมของเราสามารถเข้าไปแข่งขันต่อในระดับประเทศ

และโอกาสที่สองก็ได้เข้ามา นั่นก็คือ ผมได้รับคัดเลือกให้เป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา มันเป็นโอกาสที่ดีมากๆ ของผม มันทำให้เห็นถึงความพยายาม ความอดทน ความตั้งใจในการทำงาน และความมุ่งมั่น จนทำให้เพื่อนในชมรมยอมรับ และมันเป็นโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่ผมได้รับมาก ผมอยากจะบอกว่าการที่ผมตัดสินใจเข้ามาเป็นแกนนำในชมรมมันเป็นสิ่งที่ดีมาก เพราะผมได้รับโอกาสมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการที่ผมได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนในการนำเสนอ และได้รับคัดเลือกให้เป็นประธานชมรมและอีกมากมาย ล้วนมาจากการทำงานเป็นครอบครัวของชมรม และความความตั้งใจทำงานของผม

และสุดท้ายนี้ ผมขอสัญญาว่า ผมจะตั้งใจเรียน เป็นเด็กดี และเป็นคนดีของสังคม ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และผมจะสานต่อพระปณิธานในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ตามหลักแนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนาEQ” และผมมีความฝันที่จะเป็นนักเทคนิคการแพทย์และทำงานในกระทรวงสาธารณสุข ในการทำงานในอนาคตต่อไป แล้วคุณล่ะ คิดว่า TO BE NUMBER ONE ให้โอกาสอะไรบ้างกับคุณ ตั้งแต่เข้ามาชมรมทูบีก็ได้เรียนรู้ประสบการณ์ที่น่าทึ่งแสนภูมิใจที่ได้เข้าชมรมนี้และจะเรียนรู้ไปเรื่อยๆ ตลอดไป ชมรมนี้เป็นที่เลื่องลือมาแสนนาน วันนี้ผมได้เป็นส่วนหนึ่งแล้ว ดีใจที่ได้เข้าชมรมนี้และจะทำหน้าที่นี้ให้ดีที่สุด

ผู้เขียน
นางสาวฟาติมะฮ์ สะแลแม
เหรียญกษมรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนสวนพระยาวิทยา จังหวัดนราธิวาส

“บททดสอบที่ไม่มีใครรู้ว่านี่คือแนวทางที่ดีให้กับตัวเราเอง”

หนูเป็นเด็กที่มีปัญหาเรื่องการเรียนในช่วงมัธยมต้น ถึงกับต้องพักการเรียนเป็นเวลา 1 ปี ช่วงเวลาที่หนูพักการเรียน หนูเป็นเด็กที่ไม่เอาไหน ถูกคนอื่นมองว่าเป็นเด็กที่ไม่มีความสามารถใดๆ อะไรรเลย หนูรู้สึกท้อกับชีวิต รู้สึกไม่อยากไปต่อ ไม่กล้าเจอผู้คนมากมาย หนูได้คิดทบทวนกับชีวิตใหม่อีกครั้งว่า ถ้าหากเราไม่ลงมือทำหรือเราไม่นับหนึ่งใหม่ เราอาจจะเสียโอกาสดีๆ ข้างหน้าก็ว่าได้ หนูได้นับหนึ่งใหม่ ได้เริ่มต้นกับการเรียนในช่วงมัธยมวันแรกที่ก้าวสู่รั้วโรงเรียนใหญ่แห่งหนึ่ง หนูคิดอยู่ในใจว่าเราจะเข้าสังคมใหม่ที่กว้างใหญ่ได้ไหม เราจะเรียนเข้าใจหรือเปล่า อีกอย่างหนูเป็นเด็กหลังห้อง ที่เพื่อนไม่ค่อยคบเพื่อนไม่ค่อยให้ความสนใจ แต่หนูพยายามที่จะไม่เอามาคิดให้หนักใจ เมื่อหนูเรียนในโรงเรียนแห่งนั้นมาเป็นเวลา 1 ปี หนูได้เก็บประสบการณ์มากมาย จนได้รู้จักกับชมรม TO BE NUMBER ONE หนูเลยอยากลงมือทำสิ่งใหม่ๆ บ้าง เลยเข้าไปเรียนรู้กับพี่ๆ แกนนำของโรงเรียน หนูได้เข้าไปเรียนรู้ความเป็นมาของชมรม ได้ร่วมกิจกรรมหลากหลายของชมรม จนหนูได้รับโอกาสเป็นตัวแทนในการนำเสนอผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE ในระดับภาคใต้ ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี แอบดีใจที่ได้เป็นตัวแทนในการนำเสนอ และแอบกังวลว่าตัวเองจะทำได้หรือเปล่า ทำได้ดีเท่ารุ่นพี่ๆ ไหม เพราะหนูเป็นเด็กที่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเอง เมื่อถึงวันที่ต้องเดินทางไปประกวดการนำเสนอผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE หนูรู้สึกตื่นเต้นกับประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับ เมื่อถึงวันที่ต้องประกวดก็รู้สึกตื่นเต้นและกังวลในเวลาเดียวกัน เมื่อขึ้นเวทีนำเสนอผลงานหนูได้นำเสนออย่างเต็มที่สุดความสามารถของตัวเอง ความสามารถที่ตัวเองและทุกคนลงมือทำนำพาความสำเร็จได้ สามารถผ่านเข้าประกวดในระดับประเทศ ถึงวันที่ต้องเดินทางกลับ หนูเองเริ่มจะกังวลเรื่องการเรียนและเพื่อนอีกครั้งว่า กลับไปแล้วเพื่อนจะบอกงานที่เราต้องเคลียร์ไหม หนูได้อยู่กับความรู้สึกที่เพื่อนไม่ยอมรับเป็นเวลา 6 เดือน หลังจากนั้นเพื่อนก็ยอมรับและช่วยเหลือทุกครั้งทีหนูต้องออกพื้นที่ทำกิจกรรม ชมรมของหนูมีอุปสรรคมากมาย มีผู้ปกครองนักเรียนบางคนไม่เข้าใจว่า TO BE NUMBER ONE คืออะไร

บางคนคิดว่าเป็นการร้อง การเต้น แต่จริงๆ แล้วชมรมของเราเป็นชมรมที่จะนำหลักธรรมทางศาสนาอิสลามมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม และยังสามารถอนุรักษ์ป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด เช่น การจัดกิจกรรมดูอาอ์บ่าบัต เป็นการขอพรให้กับผู้ป่วยเพื่อเป็นกำลังใจ การจัดกิจกรรมตะวะห์ฮ์ญูร เป็นการอบรมคุณธรรม จริยธรรม ให้ห่างไกลกับยาเสพติด ซึ่งชมรมของหนูเป็นชมรมแรกของประเทศที่นำหลักธรรมทางศาสนาอิสลามมาเป็นแนวทางในการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE อุปสรรคอีกอย่างคืออาจารย์บางคนไม่ยอมรับ แต่หนูก็ไม่ท้อต่ออุปสรรคที่เจอ หนูเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ได้ 2 ปี หนูได้รับคัดเลือกไปเข้าค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่งรุ่นที่ 22 ณ เดอะไพน์ รีสอร์ท วันที่หนูรู้ว่าหนูได้เป็นตัวแทนหนูดีใจมาก เพราะหนูเคยตั้งความหวังไว้ว่า หนูอยากไปเข้าแคมป์ที่ใหญ่ที่สุดสักครั้งในชีวิต พอถึงวันที่ต้องเดินทางไปเข้าแคมป์ โดยเดินทางกับรถทัวร์จากใต้ที่มีจุดหมายปลายทางคือภาคกลาง ต้องข้ามวันข้ามคืนเพื่อไปหาเป้าหมายที่หวัง หนูไปมีเพื่อนๆ ทั้งหมด 10 คน อาจารย์อีก 1 คน ช่วงเวลาที่เดินทางหนูนั่งคิดว่าหนูจะเข้าสังคมกับเขาได้ไหม จะอยู่กินยังไง เพื่อนจะคบด้วยไหม หนูต่างจากเพื่อนคนอื่นๆ เพราะคลุมหัว เมื่อถึงเดอะไพน์ รีสอร์ท ทุกคนต่างนำกระเป๋าไปเก็บแล้วแต่งตัวเพื่อที่จะไปเที่ยวก่อนเข้าแคมป์ อาจารย์ได้พาไปเรียนรู้ที่ที่แห่งหนึ่งที่มีชื่อว่า “บ้านญี่ปุ่น” เมื่อถึงที่แห่งนั้นหนูได้เรียนรู้เรื่องสมัยก่อน ได้เข้าไปเรียนรู้เรื่อง “ข้าวกับม้า” และขนมหวานที่มีวงศ์ตระกูลทอง เช่น ฝอยทอง ทองหยอด ทองหยิบ ฯลฯ สุดท้ายได้ชมวิถีทัศน์ความเป็นมาทั้งหมด พอพระอาทิตย์ใกล้ตกดินก็รีบกลับเข้าที่พักที่เดอะไพน์ รีสอร์ท หนูได้เตรียมความพร้อมทุกอย่างก่อนเข้าแคมป์ในวันพรุ่งนี้ เมื่อถึงเวลาเข้าหนูรีบไปลงทะเบียนเพื่อเข้าแคมป์ หนูตื่นเต้นและลุ้นมากกว่าตัวเองจะอยู่กลุ่มไหน พอหนูรู้ว่าอยู่กลุ่มไหนก็รีบเก็บกระเป๋าแล้วไปห้อง TO BE NUMBER ONE เพื่อไปละลายพฤติกรรม หนูกลัวที่สุดคือกลัวว่าเพื่อนจะไม่คบเพราะหนูแต่งกายต่างจากเพื่อนคนอื่นๆ เขา จนมีเพื่อนคนหนึ่งได้เข้าหาหนูก่อน ถึงเวลาเย็นทุกคนต่างรีบเข้าห้องพักที่ตัวเองได้ หนูได้รู้จักกับเพื่อนใหม่จากหลายๆ ภาค หนูได้ใช้ชีวิตอยู่ในค่ายเป็นเวลา 6 วัน 5 คืน หนูได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง แคมป์นี้ทำให้หนูได้รู้ว่า ต่างศาสนา ต่างพื้นที่ก็สามารถเป็นเพื่อนกันได้ 2 วันสุดท้ายก่อนพระองค์ท่านจะเสด็จ หนูได้ลงชื่อเพื่อเข้ารับคัดเลือกเป็นตัวแทนในการกล่าวความรู้สึกต่อหน้าพระองค์ท่าน แต่หนูไม่ผ่านการคัดเลือก สุดท้ายหนูเลือกที่จะแสดงร้องเพลงจีนต่อหน้าท่าน หนูภูมิใจที่ได้แสดงความสามารถที่ตัวเองมีต่อหน้าพระองค์ท่าน หนูอยากขอบคุณพี่ๆ สาธารณสุขจังหวัดนราธิวาส ขอขอบคุณอาจารย์ ขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่ให้โอกาสหนูได้ไปเข้าค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง หนูได้นำประสบการณ์

และความรู้ทั้งหมดที่หนูได้ในการเข้าแคมป์ มาเผยแพร่ให้กับน้องๆ ในชมรม จนเพื่อนๆ ยอมรับในตัวหนู จากที่เป็นเด็กหลังห้อง เป็นเด็กที่ไม่กล้าแสดงออก บางคนอาจจะคิดว่าการทำงาน TO BE NUMBER ONE ทำให้เรียนไม่ทันเพื่อนบ้าง ไม่มีเวลาให้ได้พักบ้าง แต่สำหรับหนูแล้ว TO BE NUMBER ONE เป็นอะไรที่ดีมาก เราได้รับโอกาสมากมาย ถึงตัวหนูต้องสละเวลาเรียนมาทำกิจกรรมบ้าง ออกนอกพื้นที่บ้าง แต่ทุกๆ อย่างที่หนูได้รับ สามารถปรับเปลี่ยนหนูให้เป็นคนใหม่ กล้าที่จะลองผิดลองถูกบ้าง ชมรมของหนูเป็นชมรมที่เป็นแหล่งศึกษาความรู้ทางวิถีอิสลาม “อิสลามโมเดล” และยังมีพี่ๆ จากทีมงานจังหวัดนราธิวาสได้นำข้อมูลไปขยายเครือข่ายที่ต่างจังหวัดอีกด้วย อีกทั้งชมรมของหนูได้ออกรายการทีวี “ตะวันยิ้ม” จึงเป็นที่รู้จักของใครหลายคน หนูอยากฝากถึงเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่รู้สึก “ท้อแท้กับชีวิต รู้สึกไม่อยากไปต่อ” อยากให้ทุกคนลุกขึ้นมาสู้อีกครั้ง เพราะทุกอย่างมีทางแก้ไขเสมอและทุกๆ บททดสอบเราจะได้รับสิ่งที่ดีงามกว่าเสมอ ขอขอบคุณทุกกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ประทานโครงการดีๆ และทรงห่วงใยสมาชิกและปวงชนให้ห่างไกลกับยาเสพติด ขอขอบคุณผู้ใหญ่ใจดีทางจังหวัดนราธิวาส ที่มอบความอบอุ่นและความห่วงใยในยามที่หมดกำลังใจ และยังสามารถทำงานจนส่งผลสำเร็จให้กับจังหวัด ขอขอบคุณพี่ๆ สำนักงานสาธารณสุขที่มอบโอกาสดีๆ ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่ทำงานร่วมกันและยังช่วยเหลือเกื้อกูล คอยประคับประคองในยามที่ลำบาก สุดท้ายที่ต้องไม่ลืมผู้ที่อยู่เบื้องหลัง นั่นก็คือ “ครอบครัว” หนูขอสัญญาว่า จะสานต่อโครงการ TO BE NUMBER ONE ให้เป็นครอบครัวที่ใหญ่ขึ้นและกว้างขึ้นเรื่อยๆ จะสร้างเมล็ดพันธุ์ใหม่ที่ดีและสวยงามทุกต้น “ONE big family” “I LOVE TO BE NUMBER ONE”

ผู้เขียน เด็กหญิงปิยญา หะยีสาเมาะ

รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา
จังหวัดนราธิวาส

มนุษย์ทุกคนนั้นเปรียบเสมือนตัวอ่อนในท้องมารดา ที่พร้อมจะได้รับการสนับสนุน เพื่อให้สิ่งดีๆ งอกออกมาอยู่เสมอ ช่วงเวลาเหล่านั้นเป็นช่วงเวลาที่ต้องได้รับการดูแลเป็นอย่างดี เพื่อที่จะได้เติบโตออกมาเป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ แต่ถ้าหากไม่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดีนั้น ตัวอ่อนก็จะค่อยๆ เสื่อมสภาพ และทรุดโทรมลงทุกครั้งที่ได้รับการเติบโต

ยาเสพติด ถือว่าเป็นปัญหาใหญ่ของประเทศชาติ ถึงแม้จะเป็นคำที่มีแค่สามพยางค์ แต่พิษภัยของมันนั้นไม่ได้บรรจุอยู่ในแค่สามพยางค์นั้น หนูคือเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เติบโตมากับสภาพบ้านเมืองที่น่าหวาดระแวงอยู่ตลอดเวลา เหตุด้วยปัญหาความรุนแรง และยาเสพติดที่แพร่ระบาดไปทุกทั่วถิ่นในจังหวัดนราธิวาส ทำให้ส่งผลกระทบทั้งด้านเศรษฐกิจ การปกครอง การเมือง สภาพบ้านเมืองทรุดลงเรื่อยๆ และนั่นคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้เด็กตัวน้อยๆ คนนี้ พร้อมที่จะมาทำงานเกี่ยวกับการต่อต้านยาเสพติดขึ้นมา จนได้เข้ามาศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนสวนพระยาวิทยา เป็นสถาบันที่มีชมรม TO BE NUMBER ONE หลากระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ท่านทรงห่วงใยประชาชนเป็นอย่างมาก เกรงว่าจะเดินไปในทางที่ผิด ซึ่งชมรมเป็นที่รู้จักกันในนาม “TO BE NUMBER ONE วิถีอิสลาม” ที่ทำงานควบคู่ไปกับการนำหลักธรรมทางศาสนาอิสลามเพื่อให้สอดคล้องกับชุมชน โดยเริ่มจากการชักชวนจากพี่ๆ แก่นนำ วินาทีนั้น หนูก็ไม่มีแรงดลใจที่จะปฏิเสธแม้แต่น้อย รีบคว้าโอกาสเข้ามาอย่างรวดเร็ว เพราะส่วนตัวเป็นคนชอบกิจกรรมอยู่แล้ว น้องใหม่อย่างหนูจึงได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาดูงาน เรียนรู้การเป็นเด็กทูต โดยแรกเริ่มก็ยังคงไม่เข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นที่พี่ๆ ได้ทำงานกันอย่างทุ่มเทคืออะไร และหลังจากที่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ก็รู้สึกได้เลยว่า TO BE NUMBER ONE ไม่จำกัดอายุ ในการเรียนรู้ สามารถที่จะเรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน โดยเฉพาะวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มเสี่ยง สามารถรับรู้ถึงอบายมุขของยาเสพติด หนูได้เป็นเมล็ดพันธุ์ใหม่ที่กำลังจะเจริญงอกงามในไม่ช้า เพราะมีโครงการดีๆ เข้ามาในชีวิตหนู มีการทำกิจกรรมร่วมกับพี่ๆ ทั้งในโรงเรียนและการขยายเครือข่ายออกนอกสถานที่ ช่วงนั้นเป็นช่วงที่หนูมีความสุขที่สุด แต่ในความสุขนั้นก็แฝงไปด้วยอุปสรรคต่างๆ ในการทำงานเช่นกัน บ้างสถานการณ์อันเลวร้ายที่ไม่ค่อยอำนวยความสะดวก บ้างคุณครูบางท่านที่ไม่ค่อยจะเห็นด้วย ไม่ค่อยจะสนับสนุนมาบั่นทอนหัวใจ และ

ที่สุดของที่สุดเลยก็คือ ช่วงที่คณะกรรมการลงพื้นที่มาประเมินชมรมในเดือนพฤษภาคม ของทุกๆ ปี ซึ่งตรงกับเดือนที่ชาวมุสลิมถือศีลอดกัน (เดือนรอมฎอน) ช่วงนั้นจะเป็นช่วงที่เหนื่อยที่สุด ต้องช่วยกันเตรียมของ ฝึกซ้อมกันอย่างหนักทั้งวัน ทั้งๆ ที่ตัวก็เหนื่อยล้า เนื่องจากไม่ได้ทานอาหารทั้งวัน ตกกลางคืนก็ต้องนอนที่โรงเรียน เหนื่อยมากๆ ถึงขั้นพากันกอดคอแล้วร้องให้ออกมาพร้อมพูดคำว่า “เราจะสู้ไปพร้อมกันนะ” ในส่วนของเวลาเรียนก็จะมีไม่เต็มที่ เพราะบางทีก็ต้องแยกตัวออกจากห้องเรียนเพื่อออกไปขายเครื่องดื่มนอกสถานที่ บางวันเพื่อนๆ มาโรงเรียนแล้วก็เข้าแถวกันในช่วงเช้า แต่พวกหนูที่ต้องซักซ้อมก็ต้องแยกตัวออกไปซ้อมก่อน ยอมรับว่าท้อมากๆ แต่ก็ไม่เคยถอยเพราะใจมันรักและอุปสรรคเหล่านั้นก็ไม่ใช่ว่าจะทำให้หนูหมดกำลังใจ เมื่อหนูท้อหนูจะนึกถึงทูลกระหม่อมพันธุ์ทิพย์ ท่านเสมือนแบตเตอรี่อันทรงพลังที่เข้ามาอยู่ในหัวใจแล้วทำให้หนูมีแรงฮึดสู้ขึ้นมา ก็คิดเสียว่ามีสุขก็ต้องมีทุกข์ แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่โต สู้ต่อไป ความสุขและความสนุกเหล่านั้นจึงเป็นแรงดึงดูดทำให้หนูอยากจะใช้ชีวิตในแต่ละวันให้คุ้มค่าไปกับ TO BE NUMBER ONE ขึ้นเรื่อยๆ อยากทำงานไปพร้อมกับความรักที่เต็มเปี่ยม หนูรู้สึกผูกพันขึ้นเรื่อยๆ ได้หาประสบการณ์แปลกใหม่มากขึ้น เพราะกิจกรรมเด่นๆ ของชมรมก็แปลกใหม่ไปจากชมรมอื่นๆ เช่น การช่วยเหลือผู้อื่นโดยการจัดกิจกรรมดูลำบาก บำบัด ภาวะหีสัญจร เป็นต้น ทำให้เยาวชนในพื้นที่คลี่คลายเรื่องยาเสพติดลงบ้าง หนูเชื่อเสมอว่า หนทางการแก้ไข ปัญหาต่างๆ ต้องเริ่มจากตัวเองไปสู่คนรอบข้างอยู่เสมอ เริ่มจากการแสดงพลังและความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ด้วยสองมือและใจที่มีอยู่ ทำให้ยาเสพติดลดลงได้ แต่ก็ไม่มากเพราะเยาวชนนั้นไม่ได้ให้ความสำคัญกับ TO BE NUMBER ONE มากนัก แต่พอชมรมได้มีการพัฒนามากขึ้นเรื่อยๆ เยาวชนได้ให้ความสำคัญ และเล็งเห็นถึงข้อเสียของยาเสพติดมากขึ้น ทำให้เยาวชนมีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักที่จะเอาชนะปัญหาเสพติดว่า ไม่ใช่หน้าที่ของคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของปวงชนทุกคนที่จะต้องร่วมกันแก้ไขปัญหาเหล่านี้ให้สิ้นไป เมื่อหนูสามารถทำให้คนหลายๆ คนตระหนักถึงโทษภัยตามข้อความข้างต้นแล้ว ก็ถือเป็นความสำเร็จอันใหญ่หลวงของหนูแล้วละค่ะ หนูคิดว่า การที่จะเป็นเด็กที่มีนามสกุลทูบี เป็นที่รู้จักของคนหมู่มาก มันไม่ได้ยากเลยละค่ะ แค่เริ่มต้นจากตัวเราเองว่าจะเป็นคนกำหนดชีวิตยังไง หนูก็เป็นคนหนึ่งที่เคยมีคนมาถามถึงในนาม “ปี๊ เด็กทูบี” การที่หนูได้เข้ามาเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ได้ผ่านอุปสรรคมากมาย ผ่านทุกข์ ผ่านสุขมา ทำให้หนูสามารถเป็นเด็กน้อยคนหนึ่งที่มีผลงานเป็นประจักษ์ ได้รับคำชื่นชม เป็นที่ยอมรับจากภายในสู่ภายนอก ได้รับโอกาสดีๆ และได้นำชื่อเสียงกลับมาสู่โรงเรียน ชมรม และครอบครัว หนูได้รับโอกาสมากมายจากคนรอบข้าง ได้มีโอกาสเข้าร่วม

ค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 22 เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้ไปเข้าค่ายใหญ่ๆ ต้องเดินทางจากนครราชสีมาไปพุมธานี ใช้ระยะเวลาเป็นวันเป็นคืนไปถึงจุดหมายปลายทางก็ถึงก่อนวันลงทะเบียน 1 วัน ก็ต้องนอนห้องรวมกับภาคอื่นๆ และแน่นอนว่าในแต่ละวันก็ต้องมีการปฏิบัติศาสนกิจหรือละหมาदनั่นเอง และก็ต้องละหมาด 5 เวลา ในทุกๆ ครั้งที่ละหมาด เพื่อนๆ ในห้องก็จะมองแบบไม่เคยเห็นมาก่อนด้วยความสงสัย พอถึงเวลาลงทะเบียนเพื่อจะเข้าร่วมค่ายเพื่อนๆ ทั้งหมดก็พากันมองมาที่หนูเช่นกัน เพราะเป็นเด็กผู้หญิงที่คลุมผ้าฮิญาบ (ผ้าคลุมหัว) หนูก็จะรู้สึกเกร็งๆ หน่อยๆ พอได้เข้าไปอยู่ในห้องที่มีรูมเมท (เพื่อนร่วมห้อง) 5 คน ทุกคนก็จะพากันให้ความสนใจกับศาสนาอิสลามเป็นอย่างมาก ถามถึงการละหมาดบ้าง เรื่องต่างๆ ที่พี่ๆ เขาสงสัยมากมาย รู้สึกดีใจเช่นกันที่มีค่ายดีๆ ขึ้นมา ทำให้สามารถแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน รวมถึงเวลาทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อนๆ ก็เป็นมิตรกันดีมาก TO BE NUMBER ONE ทำให้หนูรู้ซึ่งถึงคำว่า “เพื่อนกันไม่มีแบ่งแยกศาสนา” และสิ่งที่น่าภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตคือ ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนกราบทูลความรู้สึกต่อหน้าพระพักตร์ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 22 เป็นวินาทีที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้น กอดกัน ดีใจ โดยไม่รู้จะอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้อย่างไร แต่ก็ผ่านความรู้สึกเหล่านั้นไปได้ด้วยดี เพราะทูลกระหม่อมท่านทรงทอดพระเนตรมาที่หนูด้วยความอบอุ่น หนูได้รับความไว้วางใจให้เป็นรองประธานชมรม รู้สึกว่าตัวเองมีภาวะการเป็นผู้นำมากขึ้น พุดเก่งขึ้น มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้างและคนอื่นๆ และหนูก็ภูมิใจมาก ที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนนำเสนอผลการดำเนินงานของชมรมระดับภาคใต้ และระดับประเทศตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ออกรายการทีวีในรายการ “ตะวันยิ้ม” ได้เป็นที่รู้จักของผู้นับมากขึ้น ได้เรียนรู้โลกภายนอก เปลี่ยนแปลงตัวเองให้เป็นคนที่ดียิ่งขึ้น นับเป็นความทรงจำที่ดีที่สุดที่ได้ทำงานเพื่อส่วนรวม มีจิตอาสาในตัวมากขึ้น ได้เป็นคนที่มีวินัยในตัวเองมากขึ้น จัดการเวลาการเรียนจนทำให้สามารถพัฒนาเกรดหรือผลการเรียนให้ดีขึ้นได้ในทุกๆ เทอม เวลาเรียนเพื่อนๆ ก็จะนึกถึงเป็นคนแรกในการปรึกษาเรื่องเรียน ทำให้พ่อแม่ครูอาจารย์ภูมิใจในตัวหนู รู้สึกว่าชีวิตได้ประสบความสำเร็จในทุกเรื่อง จากเดิมทำอะไรก็จะเห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัว แต่หลังจากที่ได้มาเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ทำให้ทุกอย่างที่หนูทำ อยากจะให้เป็นประโยชน์ส่วนรวมมากที่สุด พร้อมทั้งจะต่อต้านยาเสพติดไปพร้อมๆ กันกับคนทุกหมู่เหล่า พร้อมทั้งจะพลิกสังคมในวงแคบให้เป็นสังคมกว้างใหญ่มากขึ้น พร้อมทั้งจะขยายเครือข่ายให้คนทุกคนได้รู้จักกับคำว่า TO BE NUMBER ONE ที่เพียบพร้อมไปด้วยความสำเร็จและความสุขที่หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว พร้อมทั้งจะเป็น

คนวางอนาคตของตนเองอย่างมีแบบแผน และเป็นคนที่ปรับปรุงและพัฒนาตนเอง
คนรอบข้าง โรงเรียน สังคมให้ดีขึ้น

ขอขอบพระคุณ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรง
ห่วงใยสมาชิกและปวงชนไม่ให้เกิดข้อกังขาเสพติด ทรงมอบโครงการรณรงค์ป้องกัน
และแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ให้พวกเราได้พัฒนาศักยภาพให้ดียิ่งขึ้น
เป็นผู้ที่ขอปฏิเสธการใช้ยาเสพติดในทุกกรณี ขอขอบคุณครู พี่ๆ ในชมรมที่เปิดโอกาสให้
หนูได้เป็นหนูในทุกวันนี้ ขอขอบคุณพ่อคุณแม่ที่คอยเป็นเบื้องหลังในทุกๆ ความสำเร็จ
ขอบคุณจังหวัดนราธิวาสที่ทำงานกันอย่างอบอุ่น ทำให้จังหวัดประสบความสำเร็จมาจนถึง
ทุกวันนี้ ต้องขอบคุณพี่ๆ กระทรวงสาธารณสุขทุกหน่วยงาน ที่ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง
เพื่อสานต่อโครงการ และขอบคุณเพื่อนๆ สมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกท่าน
ในประเทศไทยที่ร่วมกันมอบความสุขให้กัน

ตัวอ่อนในวันนั้น ตอนนั้นยังเป็นมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพแล้วนะคะ หนูจะขอสานต่อ
พระปณิธานในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี มุ่งมั่น
สร้างสรรค์สังคมไทย ให้ห่างไกลยาเสพติดสืบไป ความรักของหนูเต็มไปด้วยคำว่า TO BE
NUMBER ONE หนูรักทูลกระหม่อม หนูรัก TO BE NUMBER ONE

ผู้เขียน
นางสาวชลีษฐ์ บองอแม

ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา
จังหวัดนราธิวาส

“โอกาสมีอยู่ทุกที่แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับ”

มีเด็กมากมายที่วิ่งตามหาโอกาส แต่จะดีแค่ไหนหากเราได้รับโอกาสนั้นมา การได้เข้ามาทำงานในโครงการ TO BE NUMBER ONE คือโอกาสที่ยิ่งใหญ่สำหรับเด็กกิจกรรมหลายๆ คน มีเด็กอีกมากมายที่อยากมาทำกิจกรรมตรงนี้ แต่เพียงเพราะเขาไม่มีคนให้โอกาส ไม่มีคนสนับสนุน และไม่มีคนเข้าใจ...

หนูเป็นเด็กที่ชอบกิจกรรมเป็นชีวิตจิตใจ กิจกรรมคืออีกครั้งหนึ่งของชีวิต การได้รับโอกาสให้มาทำงาน TO BE NUMBER ONE คือโอกาสครั้งสำคัญสำหรับหนูเลยก็ว่าได้ เพราะเป็นกิจกรรมที่หนูฝันมาตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนมัธยม หนูได้รับโอกาสจากการเชิญชวนของคุณครูให้เป็นคนนำเสนอผลการดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE ประเภทชุมชน คือ ชุมชนผดุงมาตรฐาน ซึ่งชมรมนี้เป็นชมรมเครือข่ายของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา สองชมรมนี้เป็นชมรมที่คอยช่วยเหลือและทำงานด้วยกันมาตลอด 8 ปี วันนั้นหนูได้รับบทนำเสนองากรุ่นพี่ ในใจของหนูคือทั้งดีใจและกังวลในเวลาเดียวกัน ด้วยเวลาที่กระชั้นชิดและความกดดันหลายๆ อย่างจนทำให้หนูท่องตั้งแต่วันแรก แต่เพราะกำลังใจและคำแนะนำของพี่ๆ และเพื่อนๆ เลยทำให้หนูสามารถผ่านช่วงเวลานั้นไปได้ ในช่วงเวลานั้นมันทำให้หนูได้สัมผัสกับคำว่าครอบครัว หลังจากนั้นหนูก็กล้าพูดได้เต็มปากว่าหนูคือหนึ่งในครอบครัว TO BE NUMBER ONE

หลังจากนั้นมา TO BE NUMBER ONE ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตหนู แต่กลับมีเสียงสะท้อนจากสังคมว่า มันเป็นกิจกรรมที่ดีแล้วหรือ ทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE แล้วมีเวลาเรียนหรือ มัวแต่ทำกิจกรรมแล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปตั้งใจเรียน กิจกรรมนี้มันเหมาะสมแล้วหรือ เป็นคำถามที่เจอมาตั้งแต่วันแรกๆ เพราะชุมชนของหนูเป็นชุมชนมุสลิม และคนส่วนใหญ่จะเข้าใจถึง TO BE NUMBER ONE ว่าเป็นการร้อง การเต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มันขัดกับหลักศาสนาของหนู หนูต้องใช้เวลานานพอสมควรเพื่อแสดงให้เห็นและเข้าใจว่า TO BE NUMBER ONE คือโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และชมรมของหนูยังนำหลักศาสนาอิสลามมาดำเนินงานจนกลายเป็น ชมรมต้นแบบวิถีอิสลามโมเดล โดยกิจกรรมส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่เป็นหลักของศาสนา

ตัวอย่างเช่น กิจกรรมคุุอาอ์บับัด คือ การขอพรและให้กำลังใจกับผู้ป่วย กิจกรรมตะวะห์
สัจญร คือ การเข้าค่ายอบรมคุณธรรม จริยธรรม และมารยาทที่ดีตามหลักศาสนา เป็นต้น
จนทำให้คนอื่นเริ่มเข้าใจและยอมรับกิจกรรมของพวกเขามากขึ้น พวกเราได้มีโอกาสไป
มอบความรู้และทำกิจกรรมดีๆ ให้กับน้องๆ ตาติกา (โรงเรียนสอนศาสนาอิสลามประจำ
มัสยิด) หนูสัมผัสได้ถึงรอยยิ้มและความสุขของน้องๆ มันยิ่งทำให้หนูหลงรักโครงการนี้มากขึ้น
และยังมีอีกหลายๆ กิจกรรมที่หนูได้ทำ แต่กิจกรรมที่หนูชอบและรู้สึกมีความสุขที่สุด
คือ กิจกรรมเยี่ยมผู้ป่วยติดเตียง หนูมีโอกาสได้ลงพื้นที่กับพี่ๆ พยาบาลมันเป็นพื้นที่ที่เรียก
ได้ว่าน่าจะกันดารเลยทีเดียว เพราะรถยนต์ไม่สามารถเข้าไปได้ จึงทำให้พวกหนูต้องเดิน
เท้าเปล่าเข้าไป ต้องข้ามลำธาร ต้องเดินขึ้นเนินแถมถนนยังโค้งอีก ตอนแรกยอมรับเลยว่า
เหนื่อยมากแต่ความเหนื่อยกลับหายไป เพียงเพราะรอยยิ้มของคุณลุง คุณป้า รอยยิ้มที่มี
ความสุขของพวกเขา มันทำให้หนูมีพลังขึ้นเยอะมากเลย จนหนูได้เข้าใจคำว่า “ความสุข
ของการให้” ที่แท้จริงและกลายเป็นกิจกรรมที่หนูรักมากที่สุด ในหลายๆ ครั้งที่หนูเหนื่อย
หรือท้อหนูก็นึกถึงรอยยิ้มและความสุขของทุกๆ คนที่พวกเราได้ไปทำกิจกรรม และอีก
สิ่งที่สำคัญคือพวกเราสามารถทำให้ทุกคนเห็น เข้าใจและยอมรับในกิจกรรมที่เราได้ทำในที่สุด
จนเพื่อนๆ หลายคนให้ความสนใจและอยากเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของเรา
จนชมรมของเรากลายเป็นชมรมในใจของทุกๆ คนในโรงเรียน ช่วงเวลานั้นนับเป็นช่วงเวลา
ที่พวกเรามีความสุขมากที่สุด เป็นเพราะโอกาสในวันนั้นที่ทำให้หนูมีความสุขในทุกๆ วัน
ตั้งแต่หนูเข้ามาเป็นครอบครัว TO BE NUMBER ONE หนูก็ได้มีโอกาสมาตลอด
ซึ่งอีกโอกาสหนึ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับหนูคือการได้เข้าร่วมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE
NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 21 เป็นครั้งแรกของชีวิตหนูที่ได้มีโอกาสไปค่ายใหญ่
ขนาดนี้ ความรู้สึกของหนูทั้งตื่นเต้น ดีใจและกังวล กังวลว่าเราจะเข้ากับเพื่อนได้ไหม
กังวลว่าเพื่อนจะยอมรับเราไหม เพราะความแตกต่างทางศาสนาและวัฒนธรรมของเราจะ
ทำให้เรามีปัญหาหรือเปล่า แต่มันกลับไม่เป็นอย่างที่หนูคิด เพราะทุกคนให้ความสำคัญ
และไม่เคยมองถึงความแตกต่างระหว่างกัน เพื่อนๆ หลายคนบอกกับหนูว่า “ไม่ว่าเราจะ
นับถือคนละศาสนา วัฒนธรรมเราจะแตกต่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เราเหมือนกันก็คือ เรารัก
TO BE NUMBER ONE เหมือนกันและเราก็คือครอบครัวเดียวกัน” คำพูดนี้มันทำให้
ความกังวลทั้งหมดในใจของหนูหายไปและเปลี่ยนเป็นความสุขอีกครั้งหนึ่ง ระยะเวลาแค่
6 วัน ก็สามารถก่อให้เกิดเป็นความรักได้ และพวกเราก็ยังติดต่อกันอยู่ตลอด แม้เวลา
จะผ่านไปนานแค่ไหนก็ไม่สามารถทำลายความรักและความเป็นครอบครัวของเราได้

พวกเราเป็นเด็กนักเรียนที่ไม่ค่อยได้อยู่ในห้องเรียน ไม่ค่อยมีเวลาเรียนเหมือน
เพื่อน เพราะบางครั้งที่ออกไปทำกิจกรรมก็มักจะตรงกับเวลาเรียนเป็นส่วนใหญ่ ทำให้หนู

ต้องสละเวลาเรียนเพื่อมาทำกิจกรรม บางครั้งก็เรียนไม่ทันเพื่อน เรียนไม่เข้าใจบ้าง แต่หนูกลับรู้สึกโชคดีเพราะหนูมีเพื่อนที่ดี ที่คอยจัดการบ้าน จัดบทเรียนและคอยสอนหนูอยู่ตลอดเวลา ทำให้หนูได้กระตือรือร้นกับการเรียนมากขึ้น ตั้งใจเรียนมากขึ้น และทุกครั้งที่มีเวลาว่างพวกเราจะมานั่งดูหนังสือ อ่านหนังสือด้วยกันตลอด จนทำให้ผลการเรียนของหนูดีขึ้น หลายๆ คนคอยถามพวกเราตลอดว่า “เหนื่อยบ้างไหม” “ทำกิจกรรมไปด้วยเรียนไปด้วย แล้วยังเรียนหนักอีก ไม่เหนื่อยบ้างหรือไง?” สำหรับหลายๆ คนมันอาจจะเหนื่อยเพราะเราต้องมาโรงเรียนแต่เช้าเพื่อมาเรียนตามปกติ บางครั้งก็ต้องมาเรียนชดเชยจากวันที่เราขาดเรียนไป หลังเลิกเรียนก็ต้องซ้อมเลย ทำให้พวกเราต้องกลับบ้านช้ากว่าคนอื่น วันหยุดหรือเสาร์-อาทิตย์ก็ต้องมาซ้อมและทำกิจกรรมบ้าง สำหรับหนูสิ่งเหล่านี้มันคือความสุข และเป็นสิ่งที่หนูรัก หนูไม่เคยเสียใจที่ต้องสละเวลาเรียนเพื่อมาทำกิจกรรมนี้ เพราะ TO BE NUMBER ONE ทำให้หนูเปลี่ยนแปลงตัวเอง เป็นคนใหม่คนที่ดีกว่าเดิม คนที่เก่งกว่าเดิม คนที่กล้าแสดงออก คนที่มีความรับผิดชอบ คนที่กล้าลงมือทำตามความฝันของตัวเอง จากเด็กที่ไม่เอาไหน เด็กที่ไม่ตั้งใจเรียน เด็กที่ไม่คิดว่าจะได้รับโอกาส แต่กลับเป็นเด็กที่โชคดีที่สุด ที่มีคนให้โอกาส มีคนคอยสนับสนุนและให้กำลังใจมาโดยตลอด และหนูก็เชื่อว่า TO BE NUMBER ONE ก็เปลี่ยนชีวิตของเด็กอีกหลายๆ คนเหมือนกัน เพราะ TO BE NUMBER ONE ไม่ใช่แค่โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดเท่านั้น แต่เป็นโครงการที่ให้โอกาสทุกคนได้แสดงศักยภาพของตัวเอง แสดงความสามารถของตัวเอง เป็นโครงการที่ฝึกให้เด็กได้ลองทำอะไรใหม่ๆ ที่ตัวเองไม่เคยได้ทำ ทำให้เด็กได้เปิดประสบการณ์ใหม่ๆ ได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง เรียนรู้การอยู่ด้วยกัน การเอาตัวรอด เรียนรู้การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ทำให้พวกเราได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน และยังสร้างความรักระหว่างกันจนเรากลายเป็นครอบครัวที่อบอุ่นและเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก

สุดท้ายนี้ หนูอยากขอบคุณทุกๆ อย่าง ขอคุณทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่สร้างโครงการดีๆ แบบนี้ ให้พวกเราทุกๆ คน ขอขอบคุณคุณครูที่ให้โอกาส ขอขอบคุณโรงเรียนสวนพระยาวิทยา ขอขอบคุณชุมชนผดุงมาตร ขอขอบคุณจังหวัดนราธิวาส ขอขอบคุณผู้ใหญ่ทุกๆ ท่าน ขอขอบคุณครอบครัว เพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจและอยู่เคียงข้างกันมาตลอด และขอขอบคุณ TO BE NUMBER ONE ที่ให้พื้นที่หนูได้แสดงศักยภาพของตัวเอง มอบประสบการณ์ดีๆ ให้กับหนู และทำให้หนูกล้าที่จะรักโดยไม่หวังอะไรตอบแทน

“หากความรักคือการให้ TO BE NUMBER ONE ก็คงเป็นรักแท้สำหรับหนู”

ผู้เขียน
นางสาววันสริน มะแซ
รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา
จังหวัดนราธิวาส

มนุษย์ทุกคนเปรียบเสมือนต้นกล้าที่กำลังจะเติบโตใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ พร้อมทั้งจะผลิดอกออกผลเสมอ ระหว่างที่เรากำลังรอวันเวลาที่สวยงาม ช่วงชีวิตของต้นไม้เหล่านั้นต้องผ่านการใส่ปุ๋ย พรุนดิน รดน้ำ เพื่อเติบโตอย่างงดงาม ถ้าเราไม่พรุนดิน ไม่รดน้ำแล้วยังใส่ยาพิษให้กับต้นไม้ ภาพผลิดอกออกผลที่งดงามคงจะไม่เหลืออยู่อีกต่อไป ไม่เหลืออยู่อีก คงมีแต่ภาพเหล่านั้น ตายลงเหี่ยวลงในทุกๆ วันแห่งการเติบโต

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาระดับชาติ เราทุกคนต้องช่วยกันแก้ไขอย่างจริงจัง เพราะปัญหาเสพติดแพร่ระบาดในทุกพื้นที่ของประเทศไทย ได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มขนาดใหญ่ และกลุ่มเสี่ยงในการเสพยาเสพติด เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ อยากรู้ เผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ อยากลอง แต่ยังขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ กลุ่มคนเหล่านี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทย จึงทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด จัดตั้งโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในประเทศ ให้ดำเนินด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ โดยกระตุ้นและปลูกจิตสำนึกของปวงชนในชาติให้มีความรู้ ความเข้าใจ ตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติดไม่ใช่หน้าที่ของคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของทุกคน ช่วยกันร่วมแรงร่วมใจกันเป็นพลัง หากคุณกำลังอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกชักชวนให้ใช้ยาเสพติด สิ่งที่คุณจะทำได้คือการปฏิเสธอย่างเข้มแข็งและมุ่งมั่น โดยการบอกเพื่อนอย่างหนักแน่น ตรงไปตรงมาจริงใจในคำตอบของตนเอง ถ้าถูกข่มขู่บังคับให้เสพยา เบื้องต้นควรเดินออกมาจากสถานการณ์อย่างรวดเร็วที่สุด จากนั้นควรแจ้งครูอาจารย์หรือพ่อแม่ให้ทราบ เพื่อได้จัดการต่อ ทางที่ดีควรคบเพื่อนที่รักการเรียนหรือเพื่อนกลุ่มที่ชอบทำกิจกรรมที่มีประโยชน์ ถ้าหากคุณหรือเพื่อนคุณคือคนที่ผิดหวังอยากปรับปรุงตัวหรือแก้ไขให้ดีขึ้น สิ่งที่คุณควรทำคือให้ความรักและกำลังใจในสิ่งที่กำลังจะเปลี่ยนแปลง แต่ที่จำเป็นคือ ต้องหาทางที่ทำให้ตนเองหรือเพื่อนของคุณยอมรับกับสิ่งที่ต้องเผชิญ ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE

เป็นกิจกรรมหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE เน้นการช่วยเหลือดูแลและพัฒนา สมาชิกให้มีคุณภาพและมีความสุข ภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” ประกอบกับโครงการไครติคยาโยม่อขึ้น ซึ่งจัดขึ้นเพื่อให้บริการรับเข้าบำบัดรักษาในสถานบริการ โรงพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขทุกแห่งทั่วทั้งประเทศ เป็นบริการสำหรับสมาชิก ชมรม TO BE NUMBER ONE ที่เสพรหรือติดยา และมีความประสงค์จะรักษาตัวเพื่อให้หาย และเลิกเสพรอย่างถาวร เพียงแค่คุณกล้าที่จะยอมรับ และเชื่อในสิ่งที่ทำว่าเป็นสิ่งดี คุณก็สามารถกำจัดปมในใจให้เล็กลงได้ ทุกครั้งที่คุณท้อ ให้นึกถึงความสำเร็จหลังจากที่คุณ สามารถผ่านไปได้ เปรียบเสมือนฟ้าหลังฝนที่คุณรอคอย

ดิฉันเชื่อเสมอว่า หนทางแก้ไขปัญหานี้ ต้องเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงตัวเองไปสู่ คนรอบข้าง โดยการแสดงพลังและความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง เพียงแค่เราเชื่อว่าเรา ทำได้ด้วยสองมือและใจของเราที่มีอยู่ สามารถสร้างความฝันอันยิ่งใหญ่ให้เราได้ ถึงแม้ เส้นทางที่เราจะไปหรือจุดมุ่งหมายที่เราฝันจะไกลแค่ไหน สักวันคงจะต้องเป็นจริงหากเรา ตั้งใจมุ่งมั่นและพยายาม ในเมื่อมนุษย์ทุกคนเกิดมาเป็นผู้เลือก เราจึงสามารถที่จะเลือก ในแบบที่ตัวเองอยากเป็นด้วยความเป็นหนึ่ง โดยไม่หลง ไม่ลองกับความสุขเพียงแค่ชั่วคราว ให้คิดว่าสิ่งที่เราพบเจอนั้น เป็นเพียงแค่บททดสอบ ว่าใจเราแข็งแกร่งมากเพียงไหน อุปสรรคและหนามที่ขวางกั้นอยู่ในใจ ด้วยความกลัวแล้วเท่านั้นเป็นคนสร้างสิ่งนั้นขึ้นมา ให้เราตั้งใจ ทำลาย กรอบกำแพงนั้นและก้าวเข้าไปไม่หวั่นไหว ไม่ยอมแพ้ แม้ใครจะมอง อย่างไรก็ตาม ถ้าหากสิ่งที่เราทำคือสิ่งที่เรารัก ถูกต้องและเกิดประโยชน์ต่อสังคม จงให้ โอกาสตัวเองได้เริ่มต้นมัน ฟังเสียงในใจที่นำพาเราไป ถึงแม้เราจะเคยผิดพลาด เคยล้มเหลว แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วเป็นสิ่งกระตุ้น พาเราไปในจุดที่สูงกว่าเดิมได้เสมอ เพราะสักๆ เราทุกคนนั้น ล้วนต้องการการเติบโตให้ดีขึ้นและเก่งขึ้นเสมอ ถึงแม้ทุกความพยายาม ไม่อาจนำมาซึ่งความสำเร็จ แต่ทุกความสำเร็จล้วนเกิดจากความพยายาม

ตั้งแต่ที่ดิฉันมาร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทุกๆ วัน ทุกๆ ชั่วโมง ทุกๆ นาที และทุกๆ วินาที ความรู้สึกที่ฉันได้รับจากการทำกิจกรรมคือ ดิฉันได้รับความสุข ความอบอุ่น ประสบการณ์ และมีมิตรภาพอยู่เสมอ ดิฉันมีความรู้สึกรักและผูกพันกับทุกคน ที่ได้ทำกิจกรรมร่วมกัน เป็นความรู้สึกดีที่อยู่ในใจ ถูกเก็บไว้ในห้วงแห่งความทรงจำ ดิฉัน ไม่เคยคิดผิดหวังในการได้ทำบางสิ่งที่เกิดประโยชน์ต่อตัวดิฉัน ทำให้เป็นคนแบ่งเวลาได้ เหมาะสม ทำให้อยากเก็บเกี่ยวประสบการณ์ใหม่ๆ อยากออกไปเจอโลกภายนอกที่กว้างขึ้น อีกทั้งยังทำให้ดิฉันเป็นคนอยากเอาชนะอุปสรรคที่ขวางกั้น พร้อมทั้งจะเผชิญหน้ากับ ปัญหาในหลากหลายรูปแบบ ส่งเสริมให้เยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ แสดง

ความสามารถที่มี ไม่ว่าจะเป็นการเต้น การร้องเพลง หรือกิจกรรมที่เราชอบ และดิฉันเองก็ไม่ผิดหวังที่จะทำบางสิ่งที่เกิดประโยชน์ต่อสังคมและคนรอบข้าง คือทำให้ดิฉันรู้จักการให้ รู้จักการอยู่ร่วมกันในสังคม รับฟังผู้อื่น ยอมรับในข้อแตกต่างของแต่ละคนและยอมรับในศักยภาพของทุกๆ คน เพราะทุกคนล้วนแล้วมีสิ่งที่ดีในแบบของตัวเอง เมื่อเราเคารพความแตกต่างของผู้อื่น นั่นคือเราเคารพตนเอง และดิฉันก็พร้อมจะนำความรู้และประสบการณ์ที่ดีฉันได้รับไปเผยแพร่ให้กับเยาวชนคนรุ่นหลัง ได้เป็นต้นแบบเป็นแรงกำลังใจในการสร้างชาติ สร้างสิ่งอีกหลายสิ่งที่ยิ่งใหญ่อยู่เสมอ เพียงแค่ทุกๆ คนกล้าให้ออกไปกับเยาวชนเหล่านั้น

เชื่อว่ายาเสพติดล้นฤทธิ์ร้าย มีมากมายหลายหลากอยากจะหา ต้องจมปลัก ดักดานผลาญปัญญา กิเลสพาเพลินใจไปพัวพัน อยากแล้วอยากยิ่งอยากมากไม่หยุด ไม่สิ้นสุด ความอยากยากเห็น ยิ่งอยากมากทุกข์ก็มากอยากทุกวัน สุดกระสันซมซานพล่านเพื่อใจ ยาเสพติดฤทธิ์ร้ายทำลายโลก มีแต่โทษทุกข์เศร้าอย่าเข้าใกล้ เป็นปัญหาสังคมสังสมภัย ลุกลามไปทั่วประเทศทุกเขตคาม ช่วยกันแก้ปัญหายาเสพติด อย่าละเลยรีบขจัดตัดเสี้ยนหนาม ช่วยสังคมสมคุณหนุนนำความ เร่งปราบปรามตามกฎหมายให้จริงจัง ให้ความรู้เยาวชน คนทั้งหลาย สร้างเครือข่ายหมายใจให้เข้มแข็ง มีองค์กรสุจริตไม่ปิดบัง เพิ่มพลังครอบครัว ล้อมรั้วรัก เราทุกคนช่วยกันมาร่วมคิด แก้ปัญหายาเสพติดจิตประจักษ์ ทำต่อเนื่องต่อไป ไม่ชะงัก ให้ถูกหลักถูกทางอย่างแท้จริง

สุดท้ายนี้ ดิฉันอยากจะบอกว่า เราทุกคนสามารถเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด เยาวชนคนเก่งอย่างพวกเรา มีความเก่งและดีในตัวของตนเอง พร้อมจะเป็นต้นกล้าที่ แข็งแกร่ง สามารถเป็นร่มเงาให้กับคนอื่นนับล้านคน เริ่มต้นรดน้ำ พรุนดิน ใส่ปุ๋ย ให้กับ ต้นกล้าต้นนั้น นั่นคือตัวเราที่ต้องพร้อมจะเรียนรู้ให้เป็นคนเก่งและดี เชื่อเสมอว่าเราทุกคน สามารถเป็นฮีโร่ได้เสมอ บางครั้งเริ่มจากเปลี่ยนตัวเองเพื่อสิ่งที่เรารัก บางครั้งเริ่มจากการให้อะไรไร้เงื่อนไข และบางครั้งเริ่มจากการทำให้คนที่เรารักภูมิใจ ไข่แล้วทุกคนสามารถเป็นฮีโร่ได้ แต่ทุกคนก็เลือกที่จะเป็นฮีโร่ในวิถีต่างกันต่อไป

ผู้เขียน

นางสาว香奈ะ ดอเลาะ (เดียนา)

ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสวนพระยาวิทยา
จังหวัดนราธิวาส

เรียงความสิ่งดีๆ 18 ปี TO BE NUMBER ONE โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมีพุทธระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เปรียบเสมือนไอดอลที่เปิดโอกาสให้แก่เยาวชนได้รับแต่สิ่งดีๆ ข้อคิดดีๆ และคติเตือนใจดีๆ หนูเป็นเด็กคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเล็กๆ ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ จังหวัดของหนูเต็มไปด้วยอบายมุขมากมาย หนูคิดว่าหนูจะอย่างไรดีให้จังหวัดของหนูหมดอบายมุขไป แต่ความคิดอีกอย่างที่หนูคิดว่าหนูจะทำได้ยังไง หนูไม่มีความสามารถอะไรสักอย่างเลย หนูเป็นเด็กธรรมดาคนหนึ่งที่เคยหลงระเริงกับชีวิตวัยรุ่น หนูขอย้อนเรื่องของหนูไปประมาณ 2 ปีก่อน ในตอนนั้นหนูเป็นเพียงนักเรียนคนหนึ่งซึ่งไร้ฝัน ไม่มีอุดมคติ ความดีมีเพียงเศษฝุ่น ปราศจากจิตใต้สำนึก ไม่มีอะไรดีเลยนอกจากเรียนไปวันๆ เล่นบ้าง เทียวบ้าง ไม่เคยนึกถึงอนาคตของตัวเองและคนในครอบครัว วันหนึ่งหนูตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกที่เบื่อกับชีวิตที่เป็นอยู่มาก หนูไม่รู้ว่าจะอย่างไรกับชีวิตตอนนี้ ขนาดต้นไม้ยังมีคุณค่า มีราก มีลำต้น มีใบไม้ ออกดอกออกผลเพื่อให้ดินอุดมสมบูรณ์ แล้วตัวของหนูเองมีคุณค่าอะไรกับชีวิตที่สุดออกซิเงินเข้าปอดไปวันๆ ความคิดแบบนี้วนเวียนในหัวของหนูตลอด การนั่งอยู่ในห้องเรียนจนเข้มสันนาฬิกาจรดเดินไปที่เลข 12 นั่นคือเวลาพักกลางวัน หนูเดินไปเรื่อยเปื่อยอยู่ในโรงเรียนแบบไร้จุดหมาย เดินไปเดินมาจนหนูเจอครูคนหนึ่ง ครูได้ถามหนูว่าหนูอยากเข้าชมรม TO BE NUMBER ONE ไหม ตอนนั้นหนูคิดว่าหนูเข้าได้หรือ หนูไม่มีความสามารถอะไรเลย แล้วหนูบอกกับครูว่าอยากค่ะ ครูก็บอกว่าตอนเย็นไปพบครูที่ห้องทูบี พอถึงเวลาตอนเย็นหนูเข้าไปห้องทูบี ก้าวแรกที่หนูสัมผัสได้ถึงความเป็นครอบครัวที่อบอุ่นที่ไม่สามารถไปหาตามร้านสะดวกซื้อได้ และหนูได้เห็นรุ่นพี่กำลังนำเสนอทูบีอยู่ หนูเห็นแล้วก็อยากเป็นเหมือนรุ่นพี่บ้าง แต่หนูก็คิดว่าหนูไม่มีความสามารถอะไรเลยนี่นา จนครูเห็นว่าเวลาหนูรุ่นพี่กำลังนำเสนอหนูตั้งใจมาก ครูเลยถามหนูว่าหนูอยากนำเสนอไหม หนูตอบว่าอยากค่ะ ครูก็เลยให้หนูนำเสนอ ตอนแรกหนูได้ไปนำเสนอที่สุราษฎร์ธานี ระดับภาคใต้ ความรู้สึกแปลกใหม่ที่เกิดขึ้น จากที่เคยหนูรู้สึกถึงการเป็นครอบครัวอยู่แล้วยิ่งรู้สึกเข้าไปใหญ่ ตั้งแต่ตอนนั้นตัวหนูได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง จากเด็กที่ไม่เคยมีความฝันกลายเป็นเด็กที่มีความฝัน จากเด็กที่ไม่มีอุดมคติในตัวเอง

กลายเป็นเด็กที่มีอุดมคติในตัวเองจากเด็กที่ใช้เวลาว่างอย่างไรประโยชน์ กลายเป็นเด็กที่ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และหนูกลายเป็นเด็กที่เสียสละเวลาตัวเองเพื่อส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัว รักคนอื่นมากกว่าตัวเองเพราะ TO BE NUMBER ONE ทำให้หนูได้มีส่วนร่วมในการกำจัดอบายมุขของจังหวัดและประเทศได้ หนูได้เข้าร่วมกิจกรรมกับพี่ๆ ฐานันนบารุ เพื่อปลูกฝังให้เยาวชนห่างไกลจากยาเสพติด ได้ช่วยพี่ๆ จากโรงพยาบาลจะนะ ไปเยี่ยมผู้ป่วยในถิ่นทุรกันดารและได้เข้าร่วมงานจิตอาสาต่างๆ มีบางคนเคยถามหนูว่าทำ TO BE NUMBER ONE แล้วได้อะไร ไม่เหนื่อยหรือ บางคนคิดแค่ทำ TO BE NUMBER ONE เป็นแค่การร้อง การเต้น แต่สำหรับหนูแล้ว TO BE NUMBER ONE ไม่ใช่การร้องเต้นเพียงอย่างเดียว แต่ TO BE NUMBER ONE เป็นประสบการณ์ใหม่เป็นอะไรที่ไม่เหมือนใคร และไม่มีใครเหมือน ตลอดระยะเวลาเกือบ 3 ปี ที่หนูได้ดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE มา หนูได้รับโอกาสจากครู จากทางจังหวัด เป็นตัวแทนเข้าค่ายพัฒนาสมาชิกฯ รุ่นที่ 23 หนูรู้สึกดีใจมาก ก้าวแรกที่หนูไปถึงเดอะพาร์ค รีสอร์ท จังหวัดปทุมธานี ความรู้สึกใหม่ก็เริ่มเกิดขึ้น ค่ายนี้มันทำให้หนูได้เปิดโลกทัศน์ใหม่อีกครั้งจากการเอาตัวรอดคนเดียวในเมืองกรุง ค่ายนี้จัดขึ้น 6 วัน 5 คืน อยู่ในค่ายเขาจะให้เราเลือกว่าเราอยากเรียนอะไร ตั้งแต่วันแรกหนูเลือกเรียนเต้นตลอด 3 วัน เพื่อหนูจะได้โชว์ต่อหน้าพระพักตร์ หนูได้อะไรมากมายจากค่ายนี้ ได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ เพื่อนต่างถิ่น ต่างศาสนา รู้จักมารยาทในการเดินทางนั้น การยืน ทำให้หนูกลายเป็นเด็กที่ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ สิ่งประทับใจที่สุดก็เป็นวันที่รับเสด็จ หนูได้แสดงความสามารถต่อหน้าพระพักตร์ทูลกระหม่อมโดยการเต้น Cover dance ตอนที่หนูกำลังแสดงต่อหน้าพระพักตร์ หนูได้เห็นรอยยิ้มที่พระองค์มอบให้นั้นมันช่างอบอุ่นเหลือเกินหนูเกือบจะร้องให้ออกมาเพราะหนูไม่คิดว่าเด็กชนบทตัวดำๆ บ้านๆ คนหนึ่ง ที่ไม่เคยคิดว่าวันหนึ่งจะได้พบเจอและใกล้ชิดกับพระองค์ขนาดนี้ จากวันแรกที่เข้ามาทำกิจกรรมในโครงการ TO BE NUMBER ONE จนถึงวันนี้หนูยังคงทำต่อไปด้วยความฝันที่อยากเห็นเยาวชนเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ตามหัวใจหลักของโครงการ TO BE NUMBER ONE หนูขอขอบคุณไอดอลคนนี้ ที่เปิดโอกาสให้เยาวชนและหนูได้ประสบการณ์ที่ไม่มีตำรา ได้ใช้ความรู้ความสามารถและเวลาทั้งหมดช่วยปกป้องเยาวชนให้พ้นจากภัยยาเสพติด สุดท้ายหนูอยากบอกกับไอดอลที่หนูรักที่สุดว่า ขอขอบคุณและรักมากๆ นะคะ

ผู้เขียน
นายรณพงษ์ จันทรภา
โรงเรียนมัธยมศรีสำเภาลุน อำเภอบัวเขต
จังหวัดสุรินทร์

เมื่อกล่าวถึงโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือที่เรียกกันในภาษาอังกฤษว่า “TO BE NUMBER ONE” แน่แน่นอนว่าทุกคนในประเทศไทยต้องเคยได้ยินชื่อโครงการนี้เป็นแน่แท้ ซึ่งโครงการ TO BE NUMBER ONE ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 15 เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช 2545 ปัจจุบันนับเป็นระยะเวลา 18 ปีแล้ว การดำเนินงานของโครงการ โดยมีทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงพระกรุณาฯ ิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการ ซึ่งพระองค์ทรงมีความห่วงใยต่อพสกนิกรชาวไทยทุกคนอย่างแท้จริง โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชนไทย ช่วงอายุ 6 - 24 ปี ซึ่งเป็นวัยที่กำลังมีการเรียนรู้สิ่งต่างๆ แต่ยังมีขาดวุฒิภาวะทางด้านอารมณ์ และยังต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ อีกทั้งเป็นวัยที่เสี่ยงต่อการหลงผิดก้าวเข้าไปในวงจรของยาเสพติดได้ง่าย พระองค์ทรงตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้ จึงได้มีโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในเด็กและเยาวชนไทย เพื่อให้เด็กและเยาวชนไทย มีวุฒิภาวะทางด้านอารมณ์ มีสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตที่ดี ไม่ก้าวเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่งเสพติด โดยโครงการ TO BE NUMBER ONE ไม่ใช่เพียงแค่โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังเป็นโครงการที่เปิดโอกาสให้แก่เด็กและเยาวชน ได้เข้าร่วมทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่างๆ มากมาย ตามความสนใจของเด็กและเยาวชน ให้ได้เรียนรู้และค้นหาตัวเองจากการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น และยังได้มิตรภาพจากการทำกิจกรรมในหมู่คณะอีกด้วย นับเป็นโครงการที่สร้างเด็กและเยาวชนไทยให้เก่งและดี และห่างไกลยาเสพติดอย่างแท้จริง โรงเรียนมัธยมศรีสำเภาลุน ตำบลสำเภาลุน อำเภอบัวเขต จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดเล็กมีพื้นที่ติดกับชายแดนไทย-กัมพูชา อยู่ใกล้กับช่องผ่านแดนชั่วคราว ช่องจอม และช่องสะง่า ทำให้โรงเรียนของเราอยู่ใกล้กับช่องทางการขนถ่ายยาเสพติด เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านจิตใจให้แก่เด็กและเยาวชนไทย จึงได้น้อมนำพระปณิธานของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE มาดำเนินงานภายใต้คำขวัญที่ว่า เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด โดยการรวมผู้ที่มีความสนใจและอยากมีส่วนร่วมในการป้องกันและ

แก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชน จัดตั้งเป็นชมรม TO BE NUMBER ONE มาตั้งแต่ปี 2547 และดำเนินกิจกรรมต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน มีสมาชิกรวมทั้งสิ้น 2,115 คน โดยมีการดึงเด็กนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงให้กลับมาสนใจเรื่องการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านร่างกายและจิตใจให้แก่เด็กและเยาวชนภายในโรงเรียน ซึ่งได้นำกิจกรรมจากโครงการ TO BE NUMBER ONE มาดำเนินการและปรับใช้ภายในโรงเรียนมัธยมศรีสำเภาลุน จนเกิดเป็นศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE โรงเรียนมัธยมศรีสำเภาลุน มีจุดประสงค์การก่อตั้งคือ เป็นสถานที่ให้เด็กและเยาวชนได้เข้าทำกิจกรรมภายในศูนย์ตามความต้องการของเด็กและเยาวชน ได้เรียนรู้และค้นหาตัวเองจากการทำกิจกรรมภายในศูนย์ จากวันแรกจนถึงวันนี้นับเป็นระยะเวลา 14 ปี ซึ่งตลอดระยะเวลาในการทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ของเราก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ทำให้ได้เป็นตัวแทนในระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เข้าแข่งขันในระดับประเทศทุกปี และปัจจุบันชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนมัธยมศรีสำเภาลุน ก้าวเข้าสู่การระดับรักษามาตรฐานพร้อมเป็นต้นแบบระดับทองปีที่ 2 เหตุผลที่ชมรม TO BE NUMBER ONE ของเราประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง เพราะทางชมรม TO BE NUMBER ONE ของเรามีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ มีประธาน รองประธาน เลขานุการ และเหรัญญิก มีอนุกรรมการดำเนินงานอยู่ 4 ฝ่าย โดยเราได้ดำเนินงานส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ปัจจุบันก็เป็นรุ่นที่ 14 แล้ว โดยมีกระผม นายธนาพงษ์ จันทร์ภา ดำรงตำแหน่งเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนมัธยมศรีสำเภาลุน และยังเป็นแกนนำในการทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนอีกด้วย โดยการเริ่มต้นเป็นสมาชิกแกนนำในการดำเนินงานและร่วมทำกิจกรรมของโครงการ TO BE NUMBER ONE ของผมจนสามารถเข้ามาดำรงตำแหน่งเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนมัธยมศรีสำเภาลุน เริ่มต้นจากการถูกชักชวนจากคุณครูที่ปรึกษาของชมรม ซึ่งในตอนนั้นผมกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในช่วงวัยที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อปรับตัวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น เป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง อยากรู้อยากลอง ด้วยความที่ผมเคยรู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE มาตั้งแต่ช่วงประถมศึกษาอยู่แล้ว เพราะมีรุ่นพี่แกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE เคยเข้ามาเผยแพร่ และให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด อีกทั้งยังมีการจัดกิจกรรมนันทนาการต่างๆ มากมายได้อย่างประทับใจ อย่างไม่มีวันลืม ทุกครั้งที่ผมได้เห็นพี่ๆ แกนนำทุกคนนำทำกิจกรรมและกล้าที่จะจับไมค์แล้วพูดได้อย่างไม่เขินอายนั้น ทำให้ผมอยากลองเข้าไปยืนอยู่ ณ จุดๆ นั้น จุดที่กล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง เพราะผมคิดว่าจะต้องเป็นประสบการณ์อย่างหนึ่งที่ดีในชีวิตอย่างแน่นอน เมื่อมีโอกาสจากการที่ถูก

คุณครูชักชวนเข้าโครงการ TO BE NUMBER ONE ในครั้งนั้น ผมจึงรีบที่จะตอบตกลงอย่างไม่มีรีรอ เพราะนี่คือโอกาสและจุดเริ่มต้นในการที่ผมจะได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ เมื่อผมได้ก้าวเข้ามาสู่โครงการ TO BE NUMBER ONE ครั้งแรกผมก็รับรู้ได้ถึงความอบอุ่นอย่างกับครอบครัว ผมได้เรียนรู้ได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับรุ่นพี่คณะกรรมการภายในชมรม จนทำให้ได้มีความรู้เกี่ยวกับโครงการมากขึ้นและสามารถที่จะส่งต่อความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้แก่รุ่นน้อง เพื่อน ไปตลอดจนถึงรุ่นพี่ ได้จากการทำกิจกรรมต่างๆ ก็ช่วยตอบปัญหาหลายอย่างที่ผมไม่เคยรู้มาก่อน และทำให้ผมได้ทราบว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ไม่ได้เป็นเพียงโครงการที่สอนให้เด็กและเยาวชนมีความรู้และทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่โครงการ TO BE NUMBER ONE ยังเป็นโครงการที่มีการเปิดโอกาสให้แก่เด็กและเยาวชนได้เรียนรู้และค้นหาตัวเองจากการทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่างๆ มากมาย ซึ่งในตลอดระยะเวลาจากการที่ผมได้ร่วมเป็นคณะกรรมการดำเนินงานของชมรม ผมก็ได้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ จนทำให้ในปีการศึกษาแรกที่ผมได้ก้าวเข้ามาในชมรม TO BE NUMBER ONE แห่งนี้ ผมก็ได้ถูกแต่งตั้งเป็นผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ด้วยเวลาอันรวดเร็ว จากการที่ผมได้รับตำแหน่งนี้ ผมมีหน้าที่เป็นแกนนำอย่างเต็มตัว มีหน้าที่เป็นผู้นำในการจัดตกแต่งปรับปรุงสถานที่ จัดกิจกรรมบริการภายในศูนย์เพื่อนใจ เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการพร้อมในการทำกิจกรรมอยู่เสมอ ทำให้ผมได้เรียนรู้การทำงานมากขึ้นกว่าเดิมและเติบโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ซึ่งในปีการศึกษานี้ผมยังได้รับหน้าที่เป็นตัวแทนในการนำเสนอผลการดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE บนเวทีในระดับประเทศ ได้เข้าเฝ้ารับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในงานมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE นับเป็นความภาคภูมิใจครั้งหนึ่งในชีวิตของผม และช่วงปิดภาคเรียน ผมเข้าร่วมค่ายพัฒนาสมาชิกสู่ความเป็นหนึ่งเพื่อไปเรียนรู้สังคมใหม่ นั่นคือ การเข้าค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 18 ณ เดอะไพน์ รีสอร์ท จังหวัดปทุมธานี ที่จะต้องใช้ชีวิตในค่ายเป็นเวลา 6 วัน 5 คืน ความรู้สึกตลอดระยะเวลาที่อยู่ในค่าย ผมก็ได้รับทั้งความสุข ประสบการณ์ต่างๆ และได้เรียนรู้มิตรภาพจากเพื่อนที่มาในค่ายนี้ ที่ต่างมีหัวใจที่รักในความเป็น TO BE NUMBER ONE ทุกคน ไม่มีใครแบ่งแยกในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นศาสนาที่ตนนับถือ ภาษาที่ใช้ ทุกคนต่างทำตัวเป็นกันเองทั้งหมด จากการทำกิจกรรมโครงการ TO BE NUMBER ONE ในปีการศึกษานี้ ได้ทำให้ผมเป็นคนกล้าแสดงออก กล้าคิด และกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง จนทำให้ผมได้มีโอกาสเข้าร่วมการประกวดประเมินนักเรียนเพื่อรับรางวัลนักเรียนพระราชทาน

ตลอดระยะเวลาการประกวดไม่ว่าจะเป็นผลงาน หรือภาพกิจกรรม ล้วนแล้วต่างก็มาจากการทำกิจกรรมในโครงการ TO BE NUMBER ONE ทั้งสิ้น จนทำให้ผมได้มีโอกาสผ่านเข้ารอบไปจนถึงระดับประเทศ ถึงแม้ในการประกวดรอบระดับประเทศ ผมจะไม่ได้รับรางวัลชนะเลิศ แต่ผมก็ภูมิใจในตัวเอง และไม่รู้สึกเสียใจในผลการประกวดเลย ทุกครั้งที่หันกลับไปมองใบประกาศนียบัตร ผมกลับรู้สึกดีใจที่ผมได้มีโอกาสในการทำกิจกรรมดีๆ จนทำให้ผมได้เข้ามาเรียนถึง ณ จุดๆ นี้ได้ด้วยระยะเวลาอันรวดเร็ว เมื่อขึ้นปีการศึกษาใหม่ตอนนี้ผมกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ก่อนเริ่มปีการศึกษาก็มีการเลือกคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนมัธยมศรีสำเภากุล ซึ่งผมได้ถูกเสนอชื่อจากพี่ๆ ในทีมติประชุมในการรับตำแหน่งเลขานุการชมรม ด้วยคะแนนอย่างเป็นเอกฉันท์ ในปีการศึกษานี้ผมมีหน้าที่ในการบันทึกการประชุม และสรุปรายงานการประชุมของคณะกรรมการในแต่ละครั้งและช่วยทำกิจกรรมต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งในปีการศึกษานี้ก็มีการจัดกิจกรรมต่างๆ ขึ้นมากมายทั้งภายในและนอกสถานศึกษา เช่น กิจกรรมบ้านแสนสุข ซึ่งเป็นการจำลองแบบอย่างความสุขไว้ที่โรงเรียน มีสมาชิกภายในครอบครัว 10 ครอบครัว มีครูที่ปรึกษาเปรียบเสมือนคุณพ่อคุณแม่ ถือเป็นนวัตกรรมที่ประสบผลสำเร็จ ที่ช่วยเพิ่มความสุขให้แก่เด็กและเยาวชนภายในโรงเรียนของเราเป็นอย่างดี และยังได้รับรางวัลเหรียญทองระดับประเทศ ในการเข้าร่วมแข่งขันหนึ่งโรงเรียนหนึ่งนวัตกรรมอีกด้วย อีกทั้งผมยังได้เป็นตัวแทนในการนำเสนอผลการดำเนินงานของชมรมในระดับประเทศ ณ อิมแพค อาร์น่า เมืองทองธานี จากการทำกิจกรรมหลายๆ อย่าง ในปีการศึกษานี้ ทำให้ผมได้เรียนรู้มากขึ้น ทั้งเรียนและทำกิจกรรมไปพร้อมๆ กัน มีความรับผิดชอบ รู้จักจัดสรรเวลาในการเรียนและการทำกิจกรรม และรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด พอเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายผมก็ได้สอบเข้าศึกษาต่อโดยเลือกเรียนสายวิทย์-คณิต และทางโรงเรียนมีการเปิดสายการเรียนใหม่คือทวิศึกษา สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ทำให้ผมตัดสินใจที่จะเรียนที่สถาบันเดิม เพราะอยู่ใกล้บ้านและส่วนหนึ่งคืออยากทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ต่อ อีกเหตุผลหนึ่งคือ เมื่อก้าวเข้าสู่ชีวิตในช่วงวัยรุ่นอย่างเต็มตัวเป็นช่วงวัยที่อยากรู้อยากลอง ทำให้ผมตระหนักถึงเพื่อนๆ น้องๆ ของผมบางคนที่อาจจะถูกผู้อื่นชักชวนเข้าอบายมุขได้ ผมจึงเลือกที่จะเรียนต่อที่นี่ เพื่อน้อมนำโครงการ TO BE NUMBER ONE มาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยคอยให้คำปรึกษาเพื่อนในลักษณะพี่ช่วยน้องและเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งก่อนเริ่มปีการศึกษาก็มีการเลือกคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนมัธยมศรีสำเภากุล ซึ่งครั้งนี้ผมไม่ได้

ถูกคุณครูหรือพี่ๆ แก่นำเสนอชื่อ แต่ผมเลือกที่จะเสนอตัวเองเพื่อเป็นประธานชมรม ผมเลือกที่จะเสนอชื่อตัวเองเพราะผมอยากอุทิศตนให้กับการทำงานกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ผมอยากช่วยเหลือและคอยให้คำปรึกษาทุกคนที่มีปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนรู้ ปัญหาเรื่องความรัก ไปจนถึงปัญหาอื่นๆ ที่ร้ายแรงขึ้น เช่น เรื่องบุหรี สุรา ยาเสพติด โดยผมนั้นได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ และในที่สุดผมก็ได้รับการแต่งตั้งตำแหน่งเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE รุ่นที่ 13 ในปีการศึกษานี้มีการจัดกิจกรรมต่างๆ มากมาย เช่น การประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE ซึ่งผมก็ได้เป็นตัวแทนของโรงเรียน ในการเข้าประกวด จนสามารถพิชิตใจกรรมการในระดับจังหวัด ได้ไปแข่งขันต่อในระดับภาค ถึงแม้ในระดับภาคผมจะไม่ได้เข้ารอบผมก็ไม่เสียใจเลย ผมกลับตั้งใจที่ได้ทั้งประสบการณ์ ได้รู้ตัวเองว่าเราชอบและอยากเป็นอะไร ตลอดจนจากการทำกิจกรรมของโครงการนี้ ทำให้ผมได้ประสบการณ์ และได้ตระหนักถึงปัญหายาเสพติด ว่ามีอยู่ทุกที่และสามารถเข้าถึงได้ง่าย ทำให้ผมอยากที่จะทำโครงการนี้ต่อ เพราะผมคิดว่าจะได้ช่วยปกป้องคนอื่นๆ ให้พ้นจากภัยยาเสพติด และคิดว่าคงไม่มีอะไรที่จะทำได้จริงเหมือนโครงการ TO BE NUMBER ONE และในปัจจุบันนี้ผมก็กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และยังคงดำรงตำแหน่งประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนมัธยมศรีสำราญ รุ่นที่ 14 ซึ่งผมก็ได้ทำกิจกรรมของชมรม TO BE NUMBER ONE และผมยังคงทำกิจกรรมภายในชมรมอย่างต่อเนื่อง แม้จะเป็นช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค Covid-19 แต่ผมก็ยังมีในการทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เช่น เป็นตัวแทนนักเรียนในการเป็นบุรุษไปรษณีย์ประจำหมู่บ้านร่วมกับคุณครู ในการเข้าไปให้วัคซีนใจแก่สมาชิกในชมรมระหว่างช่วงกักตัว อีกทั้งยังมีการมอบหมายใบงานในการเรียนออนไลน์ในแต่ละระดับชั้น ซึ่งผมได้ทำตั้งแต่ช่วงปิดภาคเรียนตลอดระยะเวลา 4 เดือน อีกทั้งยังมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันและรับมือกับโรค Covid-19 ผ่านทางแฟนเพจของชมรมอีกด้วย ซึ่งในช่วงสถานการณ์แบบนี้ผมก็ได้มีการนำแนวคิดและหลักการจากการทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ในเรื่องการขายผลิตภัณฑ์ของชมรม ซึ่งผมมีพื้นฐานจากการทำกิจกรรมอยู่แล้ว ผมจึงนำแนวคิดนี้มาปรับใช้ในชีวิตของผมคือการหารายได้จากการขายของออนไลน์ ทำให้ตอนนี้ผมมีเงินเก็บจากการขายของออนไลน์ในช่วงการแพร่ระบาดของโรค Covid-19 เป็นจำนวน 44,000 บาท ในเวลาเพียง 3 เดือน ทำให้ผมได้รู้ว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ไม่ใช่เพียงแค่โครงการที่มีการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด แต่มีกิจกรรมมาให้แก่เด็กและเยาวชนได้เข้าร่วมทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่างๆ มากมาย ตามความต้องการของ

เด็กและเยาวชน ได้เรียนรู้และค้นหาตัวเองจากการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น เพียงเท่านั้น แต่การทำกิจกรรมเหล่านี้ ยังทำให้ผู้ทำกิจกรรมนั้นได้มีประสบการณ์ในการทำงาน รู้จักบริหารเวลา และทุกกิจกรรมที่ทางโครงการได้สร้างขึ้น ก็ล้วนแล้วแต่สามารถนำหลักการจากการทำกิจกรรม มาปรับใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับตัวเราได้ และในทุกกิจกรรมที่ TO BE NUMBER ONE ได้จัดขึ้น ก็ล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน ผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการทำกิจกรรมของชมรม TO BE NUMBER ONE ก็คือ เด็กและเยาวชน ตลอดระยะเวลา 5 ปี ที่ผมได้ทำกิจกรรมร่วมกับโครงการ TO BE NUMBER ONE นั้น โครงการนี้ได้มอบอะไรให้กับผมหลายๆ อย่าง โครงการนี้ได้เปลี่ยนให้ผมเป็นคนใหม่ ทำให้ผมได้มีจุดยืนในสังคม กล้าที่จะจับไมค์พูดต่อสาธารณชน เป็นคนที่กล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิต เหนือสิ่งอื่นใด คือได้เข้าร่วมรับเสด็จองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในหลายครั้ง นับเป็นความภาคภูมิใจในชีวิตของผม ชีวิตของเด็กบ้านนอกคนหนึ่ง หากบอกว่าการทำกิจกรรม เป็นสิ่งที่ดี ต้องบอกเลยว่าผมนั้นโชคดีสองเท่า เพราะกิจกรรมที่ผมเลือกทำ คือกิจกรรมโครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่งตลอดระยะเวลา 18 ปีที่ผ่านมา โครงการ TO BE NUMBER ONE ก็ได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคมและประเทศชาติต่างๆ มากมาย เหนือสิ่งอื่นใดคือ สิ่งที่ผมได้รับจากการทำโครงการ TO BE NUMBER ONE คือตัวผมเอง กล้าที่จะแสดงออกในสิ่งที่ดี ได้กล้าที่จะเป็นผู้นำ ได้ใช้ความรู้ และเวลาทั้งหมดช่วยปกป้องผู้คนให้พ้นจากภัยยาเสพติด โดยเฉพาะพี่น้องสมาชิก TO BE NUMBER ONE โรงเรียนมัธยมศรีสำราญ และทุกๆ คนที่เข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE จะเป็นคนมีวุฒิภาวะทางด้านอารมณ์ มีสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตที่ดี ไม่ก้าวเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่งเสพติด ยังได้ทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่างๆ มากมายตามความสนใจ ได้เรียนรู้และค้นหาตัวเองจากการทำกิจกรรม นับเป็นโครงการที่สร้างเด็กและเยาวชนไทยให้เก่งและดี และห่างไกลยาเสพติดอย่างแท้จริง

ผู้เขียน
นางสาวกรรณกาญจน์ กุดั่น
โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม
จังหวัดบุรีรัมย์

ชื่อที่ได้ยินบ่อยๆ อยู่หลายครั้ง แต่ไม่เข้าใจว่าคืออะไร เดินไปที่ไหนก็เจอ มีไว้ทำอะไร ความคิดแรกของฉันที่สงสัยเมื่อได้พบกับชมรมแห่งนี้ TO BE NUMBER ONE และเพราะความสงสัยเหล่านี้ ทำให้ฉันได้ตัดสินใจที่จะลองก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ TO BE NUMBER ONE ใครจะไปรู้ว่าชมรมนี้จะให้อะไรมากมายแก่เด็กตัวน้อยๆ คนนี้

การที่ได้ก้าวเข้ามาอยู่ในชมรม TO BE NUMBER ONE ฉันตระหนักได้เลยว่ามันเป็นโอกาส ไม่ใช่แค่โอกาสธรรมดา แต่เป็น “โอกาสที่ล้ำค่า” โรงเรียนของฉัน ขอเรียกสั้นๆ ว่า หุปีประโคนชัย เราได้ทำกิจกรรมเยอะมากๆ ฉันก็ได้มีส่วนร่วมในโครงการต่างๆ เราทำงานเพื่อช่วยเหลือคนอื่นอยู่เสมอ ต่างจังหวัดน้ำท่วมเราก็ช่วยเหลือ คนในชุมชนประสบอัคคีภัยเราก็ช่วยเหลือ ฉันมีความสุขมากๆ ที่ได้ช่วยเหลือคนอื่น แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันชื่นชอบเป็นพิเศษ นั่นคือ การที่ได้ทำหน้าที่อาสาสมัครปรับทุกข์ประจำห้องศูนย์เพื่อนใจ ฉันชอบที่จะฟังเรื่องราวของคนอื่น ยังมีคนเล่าเรื่องราวที่ไม่สบายใจออกมาให้เราฟัง ถ้าเราทำให้เขาสบายใจขึ้น หรือมีแนวทางแก้ปัญหา มันทำให้เรารู้สึกเหมือนเป็นคนที่มีพลังได้ และไว้ใจได้เลยค่ะ เพราะฉันมีความสุขที่ได้ทำงานในส่วนนี้มากๆ คุณครูก็เล็งเห็นศักยภาพของฉัน ให้เข้าร่วมการแข่งขัน นักเรียนเพื่อนที่ปรึกษา YC จนได้รับรางวัลที่ 3 ระดับประเทศมาแล้ว นี่เป็นเพียงส่วนเล็กๆ ที่ฉันได้รับจากการทำงาน สิ่งที่ได้รับแล้วไม่มีวันลืมเลย คือ การที่ได้เข้าร่วม TO BE NUMBER ONE CAMP แคมป์ที่ฉันเข้าร่วมเป็นแคมป์ รุ่นที่ 22 แล้วค่ะ ค่ายที่รวบรวมเพื่อนๆ จากทั่วประเทศมาทำกิจกรรมร่วมกัน ฉันได้เพื่อนใหม่มาเยอะมากๆ เรามีมิตรภาพที่ดีต่อกัน เราติดต่อกันตั้งแต่เข้าค่ายจนถึงตอนนี้ แม้เวลาจะผ่านไป 2 ปี แล้วก็ตาม ในค่ายมีกิจกรรมที่ฉันสนใจเยอะมากๆ ฉันได้เข้าคลาสเรียนการแสดง คลาสเรียนผู้ประกาศข่าว มันเป็นเรื่องที่ฉันสนใจมาก่อนหน้านี้ แต่ไม่เคยมีโอกาสดำลองทำ พอค่ายนี้ได้ให้โอกาสที่จะได้เรียนรู้เหล่านี้มา ฉันก็ไม่ลังเลเลยที่จะเข้าร่วมคลาสเรียนนั้น นอกจากจะได้ทำในสิ่งที่อยากทำ ยังได้รับแรงบันดาลใจอย่างอื่นมาด้วย ในคลาสเรียนภาษาจีน ฉันได้พูดคุยกับคุณครู และสนใจภาษาจีนมากๆ จนเมื่อกลับมาจากค่าย ฉันได้ไปสอบนักเรียนแลกเปลี่ยน AFS ฉันเลือกที่จะไปแลกเปลี่ยนที่ประเทศจีน ผลคะแนนออกมาฉันมีคะแนนเป็นอันดับหนึ่งของจังหวัด และได้ไปแลกเปลี่ยนที่ประเทศจีน

สนใจ แต่น่าเสียดายที่เกิดเหตุโรคโควิด-19 มาเสียก่อน ไม่อย่างนั้นตอนนี้ฉันคงไปเรียนที่ประเทศจีนไปแล้ว เรื่องราวเกี่ยวกับการเข้าค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 22 มันยังไม่จบเพียงเท่านี้ ยังมีเรื่องที่ผมไม่ได้เล่าๆ ตลอดชีวิต นั่นคือการที่ได้แสดงความสามารถต่อหน้าพระพักตร์ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ วนาที่ที่ได้ไปยื่นต่อหน้า ฉันตื่นเต้นมากเลยล่ะ กลัวจะทำออกมาผิดพลาด แต่ฉันก็แสดงอย่างสุดความสามารถ ตอนนั้นฉันได้แสดงร้อง และเต้นเพลงภาษาอังกฤษ นับว่าเป็นเรื่องที่ผมถนัดเลยล่ะ การแสดงตอนนั้นก็ผ่านไปได้ด้วยดี ตอนที่ได้ฟังเรื่องเล่าจากเพื่อนๆ คนอื่น ที่พูดถึงเรื่องราวของตนเองกว่าจะมาอยู่ในจุดๆ นี้ได้เพราะโครงการ TO BE NUMBER ONE ฉันรู้สึกได้รับแรงผลักดันมากๆ เลยล่ะ ยิ่งไปกว่านั้นทูลกระหม่อมฯ ได้พูดถึงจุดประสงค์ของชมรม อุดมการณ์ สิ่งที่เราองค์ตั้งใจมาโดยตลอด การแก้ไขปัญหา ยาเสพติด เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด การทำให้เยาวชนของเราเป็นคนเก่งและดี ฉันก็ยังรักในทูลกระหม่อมฯ และให้สัญญากับตัวเองภายในใจตอนที่รับเกียรติบัตรพระราชทานจากทูลกระหม่อมฯ ว่า ฉันจะสานต่อพระปณิธานของทูลกระหม่อมฯ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่ฉันจะสามารถทำได้ ตอนจบของค่ายครั้งนั้นมีการให้เขียนเรียงความเกี่ยวกับค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 22 ฉันก็ได้เขียนความประทับใจส่งไป จนได้รับทุนนักเรียนจากบำหม่อมด้วยล่ะ ฉันหวังว่าทูลกระหม่อมฯ จะได้อ่านนะค่ะ เป็นค่ายที่ฉันมีความสุขมากจริงๆ เมื่อกลับจากค่ายมา ฉันและพี่ๆ ได้นำความรู้มาขยายต่อให้แก่แก่นนำของเรา และเราได้ปฏิบัติงานโครงการต่างๆ อยู่เรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง ฉันได้รับโอกาสครั้งสำคัญอีกครั้ง นั่นคือการได้เข้ารับการประเมินนักเรียนพระราชทาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ใครจะไปคิดว่าวันหนึ่งเด็กน้อยตัวเล็กๆ คนนี้จะได้รับสิ่งที่ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ เพราะกิจกรรมทั้งหลายโครงการต่างๆ ของชมรม TO BE NUMBER ONE ทำให้ฉันได้มีผลงาน และมีทักษะในการใช้ชีวิตมากขึ้นเป็นเท่าตัวจากที่เคยมีอยู่ในระยะเวลาอันสั้นนี้ ฉันได้รับรางวัลนักเรียนพระราชทานในปีที่แล้ว เป็นความปลาบปลื้มใจที่สุดเกินจะบรรยายจริงๆ ค่ะ แต่ชมรมนี้ไม่ได้ให้เพียงผลประโยชน์แก่ตัวฉันเท่านั้น โรงเรียนของฉันก็ได้รับผลประโยชน์ จากการแก้ไขปัญหา ยาเสพติด ส่งผลให้โรงเรียนของฉันไม่ตรวจพบสารเสพติดภายในโรงเรียน เป็นเรื่องที่น่ายินดีมากๆ โรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่พิเศษ มีนักเรียนเป็นจำนวนมากหลากหลายกลุ่ม มั่นยากมากที่จะควบคุม และทำให้ทุกคนตระหนักถึงผลเสียของการใช้สารเสพติด ต้องขอบคุณ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้เยาวชนห่างไกลต่อยาเสพติด อีกทั้งยังส่งเสริมสนับสนุนให้เยาวชนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อทั้งตนเองและผู้อื่น เมื่อนักเรียนของเราได้ตระหนักถึงผลจากการใช้ยาเสพติด และทำประโยชน์ต่อผู้อื่น ชุมชน

ของเราก็ได้รับผลประโยชน์ตามมา มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ชุมชนมีการพัฒนามากขึ้น ก็ส่งผลต่อจังหวัดและประเทศต่อไป มันทำให้ฉันมองเห็นอีกว่า TO BE NUMBER ONE ไม่ได้ส่งผลแค่ในระยะสั้น แต่ส่งผลกระทบยาวอีกด้วย ต้องขอขอบคุณทูลกระหม่อมฯ ที่ทรงเล็งเห็นปัญหา และจัดทำโครงการที่ส่งผลที่มีประโยชน์ต่อผู้คนอีกมากมาย การเริ่มต้นจากเยาวชนเป็นความคิดที่เฉียบขาด เยาวชนกลุ่มเล็กๆ ก็จะเติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ในภายภาคหน้า หวานเมลิ็ดพันธุ์แห่งความดี ต่อไปเรื่อยๆ เกิดเป็นพืชพันธุ์ที่สวยงาม มีประโยชน์ เติบโตมาประดับประดาออกไม้ดอกเล็กๆ รวมกันเป็นช่อดอกไม้ช่อใหญ่ ผู้กอบกู้บ้านสีสวยงาม เหมือนประเทศของเราที่มีแต่คนดี มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ฉันในฐานะเยาวชนของประเทศไทย คาดหวังเหลือเกินค่ะ ที่ชมรม TO BE NUMBER ONE จะยังคงมีต่อไปเรื่อยๆ ต่อจากนี้ไป ไม่ใช่แค่ 10 ปี หรือ 100 ปี แต่เป็นตลอดไป ยังมีเยาวชนอีกมากที่ยังไม่ได้รับโอกาส ยังมีเยาวชนอีกมากที่เดินทางผิด โครงการ TO BE NUMBER ONE สามารถช่วยชีวิตใครหลายๆ คนได้จริงๆ ค่ะ ฉันคาดหวังที่จะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย แม้จะเปลี่ยนแปลงไปทีละนิดก็ตาม ถ้าเราช่วยกัน มันก็จะเปลี่ยนแปลงดีขึ้นไปกว่าเดิม เยาวชนจะไม่ตกเป็นทาสของยาเสพติด ไม่หันไปมองหกลีเลี้ยง และคนที่เคยพึ่งยาเสพติด ได้หนีห่างและไม่กลับไปพึ่งยาเสพติดอีก เยาวชนทุกคนทุกเพศ ทุกช่วงวัย จะเป็นประชากรที่มีคุณภาพ เยาวชนของเราจะต้องเป็นคนเก่งและดีให้ได้ค่ะ หวังว่าจะมีกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ที่ให้เด็กๆ เยาวชนทั้งหลาย ได้ออกมาแสดงศักยภาพ ความสามารถในตัวเอง มีความคิด แรغب้นดาลใจ มีทักษะการใช้ชีวิตที่ดี จะพูดกล่าวขอบคุณ หรือแสดงออกอย่างไรก็ไม่เพียงพอ ที่มอบสิ่งดีๆ ให้แก่พวกเรามากมายถึงขนาดนี้ มันเป็นความรู้สึกที่ตื้นตันใจ ขอขอบคุณทูลกระหม่อมฯ ที่คอยเป็นกำลังใจ เวลาที่ฉันเหนื่อย หรือท้อ พอมองรูปทูลกระหม่อมที่ตั้งอยู่ภายในห้องศูนย์เพื่อนใจฯ ที่โรมันทำให้ฉันหายเหนื่อยและพร้อมที่จะสู้ต่องานใหม่ทันที เด็กน้อยที่หลายๆ คนได้เคยพูดจาดูถูก ได้พิสูจน์ตัวเองด้วยความสามารถที่มี จนได้รับการยอมรับจากคนอื่นๆ ในวันนี้ฉันสามารถพูดได้อย่างมั่นใจเลยว่าฉันเป็นเยาวชนที่เก่งและดี ตามที่ตั้งใจไว้แล้ว รู้สึกขอบคุณจริงๆ ค่ะ วันนี้หนูมีคำพูดที่ฝากบอกทูลกระหม่อมด้วยนะคะ “18 ปี ที่ทูลกระหม่อมฯ ได้ทำ TO BE NUMBER ONE มา มันไม่สูญเปล่านะคะ มันสำเร็จไปแล้วทีละนิด แล้วมันจะสำเร็จอย่างสมบูรณ์แบบในสักวันค่ะ ทรงพระสเลนเดอร์นะคะ”

ผู้เขียน
นายเจริญ สิตาแสง
มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
จังหวัดร้อยเอ็ด

โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ โดยโครงการนี้เป็นโครงการที่ช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษา บุคคลทั่วไป ให้ห่างไกลยาเสพติด และอบายมุขทั้งหลาย ซึ่งกว่าจะมาเป็นหนึ่งในใจของใครได้นั้น โครงการก็ปรับปรุงและพัฒนามาแล้วจนนับครั้งไม่ถ้วน เช่นเดียวกับโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร ที่ได้ก่อตั้ง พัฒนา ปรับปรุง และคอยผลิต คอยเฝ้าดูสมาชิกในชมรมได้ประสบความสำเร็จ โดยเริ่มจากการก่อตั้งโครงการเล็กๆ โดยมีคณะครูและแกนนำ จนปัจจุบันนี้โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร ได้พัฒนาเป็นต้นแบบให้กับเครือข่าย และยังสามารถเป็นต้นแบบให้กับโรงเรียนหรือหน่วยงานอื่นที่เข้ามาศึกษาดูงาน

กล่าวถึง TO BE NUMBER ONE ส่วนมากคนไทยทั้งประเทศจะรู้จักโครงการนี้ เพราะเป็นโครงการในพระดำริ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระราชธิดาในพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร กับสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ได้ทรงก่อตั้งโครงการนี้ขึ้นในพุทธศักราช 2545 จนปัจจุบันอายุครบ 18 ปี ในตลอดระยะเวลาที่ดำเนินโครงการมาก็เกิดกิจกรรมใหม่ๆ ขึ้นมา เช่น กิจกรรมศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ดำเนินการช่วยเหลือดูแลสมาชิก พัฒนาให้มีประสิทธิภาพ ด้วยการดำเนินงานภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ “ทั้งนี้จากการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม พร้อมกับการพัฒนาทักษะด้านต่างๆ เช่น กิจกรรมการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี ได้จัดขึ้นเพื่อให้สมาชิกที่มีความสามารถ ในด้านการเต้นและร้องเพลงได้แสดงออก ให้สมาชิกแสดงออกด้านสร้างสรรค์และเป็นแบบอย่างให้แก่สมาชิกทั่วประเทศอย่างดี เช่น โรงเรียน สถาบันอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัย สถานพินิจ เรือนจำและทัณฑสถาน การประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี (TO BE NUMBER ONE IDOL) จนปัจจุบันเข้าสู่รุ่นที่ 10 การดำเนินโครงการรณรงค์และแก้ปัญหายาเสพติด หรือ TO BE NUMBER ONE ระยะเวลา 18 ปี ที่พระองค์ท่านทรงทุ่มเท พระวรกายให้กับโครงการที่พระองค์ตั้งขึ้นมา เพื่อให้เด็ก เยาวชน และบุคคลทั่วไปให้ห่างไกลจากยาเสพติด ในครั้งนั้นเมื่อประมาณปีพ.ศ. 2552 ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้เสด็จมาเปิดศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ที่โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร อำเภอสรีบุญเรือง จังหวัดหนองบัวลำภู ขณะที่ข้าพเจ้ามีอายุ 9-10 ปี ได้มีโอกาสได้เฝ้ารับเสด็จพระองค์ท่าน สร้างความปลาบปลื้มและภาคภูมิใจที่จะได้มีโอกาสรับเสด็จเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน จนข้าพเจ้ามีโอกาสเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร ซึ่งเป็นโรงเรียนเดียวที่ทำงานเกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE ในขณะนั้น ข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้สมัครเป็นสมาชิกชมรม TO BE

NUMBER ONE โดยการชักชวนของคุณครูสุกัญญา โพธิญาณ คุณครูที่ปรึกษาชมรม และทำให้ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของโรงเรียนเข้าอบรมโครงการห้องเรียนสีขาว ห้องเรียนคนดี TO BE NUMBER ONE จนมาในระดับที่สูงขึ้นมา ก็มีคุณครูหลายท่านตลอดจนผู้บริหารเข้าร่วมทำงานด้วย เช่น นายเล็ก ขมิ้นเขียว อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนศรีบุญเรือง วิทยาคาร (2557-2561) คุณครูวิลาสินี พลพวก คุณครูอ้อทิพย์ พูลนาถ คุณครูวงเดือน กุดทิง เป็นต้น จากนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจและประทับใจทุกครั้งที่ได้เข้าไปในห้องชมรม TO BE NUMBER ONE ได้เห็นพระรูปของพระองค์ท่าน และภูมิใจตลอดเวลาที่มีเจ้าหญิงมาอบสิ่งดีๆ และคอยช่วยเหลือคนไทยทุกคน ทรงเล็งเห็นว่ายาเสพติดที่มีในปัจจุบันมากเกินไป และคนที่ติดยาเสพยาติดนั้นก็มาก จึงทำให้พระองค์ดำริโครงการนี้ขึ้นมาเพื่อปกป้องชาวไทย จนข้าพเจ้าได้เริ่มมาทำงานสภานักเรียนในปี.ศ 2562 ได้รับตำแหน่งเลขาธิการสภานักเรียน มีหน้าที่ประสานงานระหว่างสภานักเรียนและกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE อยู่ตลอดเวลา ในการทำงานแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ และได้รับการไว้วางใจให้เป็นผู้ให้คำปรึกษาเรื่องรักในวัยเรียน และการรู้จักดูแลตนเอง ตลอดจนให้คำปรึกษาในเรื่องการใช้ชีวิต ตามแนวทางพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร และตามหนังสือการให้คำปรึกษาจากกรมสุขภาพจิต การทำงานที่เพียบพร้อมไปด้วยความสุข ความสนุกสนาน บางครั้งก็มีความทุกข์ปะปนมาด้วย แต่เมื่อเห็นพระรูปของพระองค์ ข้าพเจ้าก็มีแรงที่จะสู้ต่อไปในอนาคต จนในปีการศึกษา 2561 ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งจากคณะครูที่ปรึกษาคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE ให้เป็นอาสาสมัครศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE และผู้ให้คำปรึกษาด้านการเรียนปัญหาความรักในวัยเรียน โดยข้าพเจ้าจะคอยแนะนำและให้คำปรึกษาผู้ที่มาขอคำปรึกษาตลอดว่า “ความรักไม่ใช่สิ่งที่จะไปยึดเหนี่ยว แต่ความรักคือสิ่งเดียวที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตคนได้” การที่ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือหรือให้คำปรึกษากับบุคคลเหล่านั้นคอยปลอบใจและให้กำลังใจคนที่มาขอคำปรึกษาเรื่องต่างๆ ในชีวิต ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุข ทำให้คนอื่นมีชีวิตที่ดีกับคนมา

TO BE NUMBER ONE คือสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของข้าพเจ้า จากเด็กที่อยู่ห่างไกลความเจริญ เป็นนักเรียนที่ไม่ค่อยสนใจเรื่องอื่นๆ นอกจากการเรียนของตัวเอง จนข้าพเจ้าได้เข้ามาศึกษาในโรงเรียนที่มีความเจริญ มีคุณภาพและมีการอบรมบ่มเพาะนิสัยนักเรียน จากไม่รู้เรื่องอะไรทำให้ได้รับความรู้ความไว้วางใจจากคณะครู และผู้บริหาร ให้ได้รับตำแหน่งต่างๆ แม้ข้าพเจ้าจะจบการศึกษาจากโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร แต่ด้วยความผูกพัน ทำให้ข้าพเจ้าคอยช่วยเหลือกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียนของชมรม TO BE NUMBER ONE โครงการนี้ยังทำให้เยาวชนได้กล้าแสดงออกให้คนอื่น ๆ ได้เห็นเป็นประจักษ์ เช่น โครงการโครตติดยากมือขึ้น กิจกรรมประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี เป็นต้น จนทำให้แต่ละคนได้เสนอความคิดเห็นของตนเอง

ตลอดระยะเวลากว่า 18 ปี ที่ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด มาช่วยเหลือเด็ก เยาวชน นักเรียน นักศึกษา และบุคคลทั่วไป ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ทำให้รู้จักตนเอง ทำให้ได้รู้ถูกผิด ให้ความรักความอบอุ่นกับผู้ที่เข้ามาเป็นสมาชิก ข้าพเจ้าขอสัญญาว่า ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามพระปณิธานของพระองค์ท่าน ตามคำขวัญของโครงการที่ว่า “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด”

ผู้เขียน
นายธีรศักดิ์ วงษ์จันทร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
จังหวัดร้อยเอ็ด

สิบแปดปีทูปีนัมเบอร์วัน
เราภูมิใจเป็นหนึ่งในสี่

เพื่อป้องกันและแก้ไขในปัญหา
สร้างสังคมให้ก้าวหน้าด้วยกิจกรรม

กล่าวถึง TO BE NUMBER ONE ส่วนมากคนไทยทั้งประเทศจะรู้จักโครงการนี้ เพราะเป็นโครงการในพระดำริของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระธิดาในพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร กับสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ได้ทรงก่อตั้ง โครงการนี้ขึ้นในปีพุทธศักราช 2545 จนปัจจุบันอายุครบ 18 ปี โดยดำเนินการภายใต้ แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EO” เช่น กิจกรรมการประกวดเยาวชน ต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE (TO BE NUMBER ONE IDOL) การประกวด TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCISE ค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE ความเป็นหนึ่ง เป็นต้น การเปิดชมรมและศูนย์เพื่อนใจตามสถานที่ต่างๆ เช่น โรงเรียน สถาบันอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัย สถานพินิจฯ เรือนจำและทัณฑสถาน เป็นต้น ตลอดระยะเวลา 18 ปี ที่พระองค์ท่านทรงทุ่มเทพระวรกายให้กับโครงการที่พระองค์ตั้งขึ้นมา เพื่อให้ เด็กเยาวชน และบุคคลทั่วไปให้ห่างไกลยาเสพติด พระองค์ท่านทรงเล็งเห็นว่ายาเสพติดที่มี ในปัจจุบันมีมากเกินไป และคนที่ติดยาเสพติดนี้ก็มีมาก จึงทำให้พระองค์ท่านดำริโครงการนี้ ขึ้นมาเพื่อปกป้องชาวไทยให้ห่างไกลจากยาเสพติด พิษร้ายทำลายประเทศชาติ

ถ้าถามผมว่าโครงการดีที่มีประโยชน์และมีคุณค่าต่อเยาวชน คงหนีไม่พ้นโครงการ TO BE NUMBER ONE “ผมได้เป็นรองนายกองค์การนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ร้อยเอ็ด เพราะ TO BE NUMBER ONE” หลังจากที่ได้เป็นสมาชิกในชมรมเมื่อปี 2561 เข้ามาเรียนปี 1 หากจะว่าไปผมก็เหมือนกับต้นกล้าที่จะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ พร้อมทั้งจะ ผลิดอกออกผลได้เสมอ

เมื่อเข้ามาเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2561 ผมได้รับ โอกาสจากนายกองค์การนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2561 ได้แนะนำผมให้รู้จักกับชมรม TO BE NUMBER ONE ทางคณะกรรมการชมรมได้ให้ผมไปช่วยงานฝ่ายสอดส่องดูแล ดังนั้นผมตั้งใจอยากสนองพระปณิธานทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ดังคำขวัญที่ว่า “เป็นหนึ่งในสี่โดยไม่พึ่งยาเสพติด” ซึ่งความหมายคือ การเป็นหนึ่งในสี่ ทุกคนเป็นได้ เพราะทุกคนต่างมีดีอยู่ในตัวเอง หากค้นพบสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบและมีความถนัด สามารถฝึกฝนและทำงานเป็นผลสำเร็จได้ ทำแล้วมีความสุข มีความเชื่อมั่นและมีความภาคภูมิใจ ซึ่งปัจจุบันปัญหาหายาเสพติดได้แพร่ระบาดในประเทศมากขึ้น ส่งผลต่อสถาบันต่างๆ และ

การพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดยาเสพติดสูง เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ แต่ยังมีขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดีพอ รวมทั้งต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ หากผมเองไม่ได้รู้จักชมรม TO BE NUMBER ONE ก็ไม่มีวันนี้ ดังนั้นเมื่อผมได้อยู่ในหน้าที่ฝ่ายสอดส่องดูแลแล้ว สิ่งที่ผมอยากจะเป็นแบบอย่างและบอกให้ทุกคนได้รู้ถึงว่าสิ่งดีๆ ยังมีอีกมากมาย อย่าหลงคำคนง่ายๆ อีกประเด็นที่สำคัญคือเพื่อน ถ้าหากเรารักเพื่อนก็แนะนำเพื่อนไปในทางที่ดีหันมาทำกิจกรรมสร้างสรรค์ ทำกิจกรรมที่ตนเองสนใจ ชื่นชอบและให้กำลังใจเพื่อนอยู่เสมอ แต่ปัญหาเหล่านี้ทำอย่างไรจะทำให้เพื่อนๆ ยอมรับกับสิ่งที่เผชิญอยู่ ก็ต้องแนะนำเพื่อนให้มาปรึกษาที่ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE เพื่อพัฒนาให้เพื่อนๆ ให้มีคุณภาพและความสุขมากยิ่งขึ้น โดยภายใต้ “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” แสดงถึงเราไม่ทอดทิ้งเพื่อนเลย

ผมเองเชื่อเสมอว่า แนวทางแก้ไขปัญหายาเสพติดเหล่านี้แก้ได้ไม่ยาก ต้องเริ่มจากตัวเราก่อนเพื่อจะเปลี่ยนแปลงคนรอบข้าง แล้วสังคมเราจะน่าอยู่ยิ่งขึ้น สิ่งแรกที่เรควรทำคือการเสียสละเพื่อส่วนรวม สิ่งที่ได้จะได้มากกว่านั้น ไม่ว่าจะเป็นมิตรภาพ ครอบครั้ว เพื่อน สังคม ซึ่งมีมิตรภาพไม่ใช่สิ่งที่ได้ง่ายๆ แต่เป็นเรื่องไม่ยากที่เราจะพบเห็นการรักและความผูกพัน ดังนั้น ชมรม TO BE NUMBER ONE ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำงานเป็นกลุ่ม ผูกพัน สามัคคี ไม่มีใครเอาเปรียบกัน สิ่งที่แสดงออกมาในเรื่องนี้ จะทำให้สังคมเราน่าอยู่ยิ่งขึ้น เมื่อผมได้ทำแบบนี้มาเรื่อยๆ ผมก็ได้ถูกยกตัวอย่างในด้านการเป็นแบบอย่างในการไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด แต่ผมไม่หลงประเด็นที่จะติดแค่ตัวอย่าง ผมสนใจประเด็นที่อยากทำให้เพื่อนรอบข้างเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติดได้อย่างไร ผมก็ชวนเพื่อนๆ มาทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น การทำบุญตักบาตร การทำกิจกรรมเพื่อชุมชน ที่ทางชมรมและมหาวิทยาลัยได้ร่วมกันจัดทำโครงการขึ้น ผลตอบรับเพื่อนผมได้อยู่กับสิ่งดีๆ มากขึ้น เมื่อพาเพื่อนออกจากยาเสพติดได้เราก็มีความสำเร็จเกิดขึ้น เราก้เหมือนเพื่อนเล็กๆ ของรถ เหมือนการขับเคลื่อนพระปณิธาน ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้สำเร็จ

เมื่อสร้างความสำเร็จแล้วมองกลับไปยังหลัง ทำให้เห็นข้อดีของโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่มอบสิ่งดีๆ ให้กับเด็กและเยาวชน ทั้งในแง่ข้อคิด ประสบการณ์ที่หาซื้อไม่ได้ อีกทั้งความรู้ในการใช้ชีวิตที่ไม่ต้องพึ่งยาเสพติด ซึ่งโครงการนี้เป็นโครงการที่มีประโยชน์หลายๆ อย่าง และทำให้ตัวผมเองได้เห็นความสำคัญในการเป็นเยาวชนที่เก่ง ดี มีสุข รวมถึงประสบการณ์ในการทำกิจกรรมนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียน การสอน อีกทั้งชมรมนี้ยังมีไอดอลที่เป็นต้นแบบในเรื่องต่างๆ ถึงตอนแรกผมไม่ค่อยเข้าใจในบทบาทนี้ แต่ผมก็พยายามเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองและต่อยอดในการดำเนินชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย อีกทั้งยังชวนเพื่อนรอบข้างมาเป็นส่วนหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE ที่อยากจะให้สังคมรอบข้างเป็นสังคมที่มีเยาวชนที่เก่ง ดี และมีความสุขไปด้วยกัน ทำให้สังคมน่าอยู่มากยิ่งขึ้น พอผมขึ้นปี 2 ผมได้รับตำแหน่งกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE ฝ่ายคอมพิวเตอร์ และได้รับตำแหน่งคณะกรรมการองค์การนักศึกษาภาคปกติ ประจำปี

การศึกษา 2562 ฝ่ายโสตทัศนูปกรณ์ ได้ฝึกการใช้เทคโนโลยีและสื่อในการจัดกิจกรรม อีกทั้งยังมีผู้สนใจในฝ่ายผมมากอีกด้วย จากประสบการณ์ปี 1 ทำให้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ค้นพบตัวเอง ทำสิ่งที่ชอบ เป็นคนดีของสังคมมากยิ่งขึ้น ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยผมเองได้มองจุดเด่นของโครงการ TO BE NUMBER ONE สำหรับผมคือ ได้เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนทำในสิ่งที่ตนเองชื่นชอบ เปิดใจให้คนรุ่นใหม่ ้วยไหนก็สามารถร่วมกิจกรรมนี้ได้ และที่สำคัญคือการไม่ยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติดรวมถึงการให้ความรู้ในภัยยาเสพติด ้วยรุ่นสามารถกลับตัว เปลี่ยนใจ ห่างไกลยาเสพติด ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจของผมทำให้ผมได้รับโอกาสมากขึ้น ด้วยผลของกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมได้เป็นตัวแทนหนึ่งในสิบของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ร่วมต้อนรับพลเอกดาวพงษ์ รัตนสุวรรณ องคมนตรี ตรวจเยี่ยมและติดตามการดำเนินงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏ ตามพระราชโบายของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ทรงให้ความสำคัญกับการพัฒนาท้องถิ่น และยกระดับคุณภาพการศึกษา เพื่อความมั่นคงของประเทศ พร้อมรับฟังการบรรยายสรุปเกี่ยวกับการดำเนินงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชโบายฯ และเป็นหนึ่งในสิบของตัวแทนมหาวิทยาลัย รวมถึงได้เป็นตัวแทนนักศึกษาหนึ่งในยี่สิบของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ได้เข้าเฝ้ารับเสด็จสมเด็จพระเจ้าน้องนางเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี กรมพระศรีสวางควัฒน วรขัตติยราชนารี ณ หอประชุม 60 พรรษามหาวิราลงกรณ์ ถ้าไม่มีโครงการ TO BE NUMBER ONE วันนี้ผมจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ เมื่อมีโครงการที่ดีแบบนี้แล้ว ความคาดหวังของผมคืออยากเห็นประเทศไทยเป็นประเทศที่ไม่มีสารเสพติด และหวังว่าเด็กและเยาวชนจะเป็นคนเก่ง คนดีของประเทศ และทำให้สังคมได้มีความสุขมากยิ่งขึ้นบนพื้นฐาน เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ด้วย 2 ปีที่ผมเข้าร่วมกิจกรรมโครงการ TO BE NUMBER ONE นี้ ทำให้ได้เห็นศักยภาพตนเองในระยะเวลา การใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยอย่างปลอดภัย การคบเพื่อน การร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขทุกเวลา วันนี้เป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุขได้ก็ผลของกิจกรรม TO BE NUMBER ONE รวมไปถึงการได้รับโอกาสจากผู้ใหญ่หลายหน่วยงานเข้ามาติดต่อให้ไปเป็นวิทยากรบรรยายให้ความรู้เรื่องยาเสพติด ทำกิจกรรมสนทนากาเพื่อสังคม คลายความเครียดให้กับผู้สูงอายุ และเมื่อได้รับโอกาสผมจึงอยากบอกกับเด็กและเยาวชนที่ยังหลงผิดได้กลับตัว กลับใจ เป็นคนดีของพ่อแม่ของสังคม และเป็นคนเก่งของประเทศชาติ ด้วยกิจกรรมที่สร้างความสนุกสนาน มีความน่าสนใจ ทำใหาวชนไม่ยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติดอย่างแน่นอน ฉะนั้นแล้วโครงการที่มีประโยชน์คงหลีกเลี่ยงไม่พ้นโครงการ TO BE NUMBER ONE

ด้วยผลของกิจกรรมจากโครงการ TO BE NUMBER ONE ขณะนี้ผมกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ได้รับโอกาสให้ดำรงตำแหน่งรองนายกองค์การนักศึกษาภาคปกติ ประจำปีการศึกษา 2563 ในเรื่องฝ่ายอาคารสถานที่และพัสดุ ซึ่งได้รับตำแหน่งนี้ก็เพราะนายกองค์การนักศึกษาได้เล็งเห็นศักยภาพในตัวผมจากการดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการฝ่ายสวดสวดดูแล และ

เห็นศักยภาพในตัวผมในเรื่องสื่อเทคโนโลยีดิจิทัล จึงเชิญผมให้ไปปรับตำแหน่งรองนายกองค์การนักศึกษาภาคปกติ ทุกวันนี้ผมยังคิดถึงโครงการ TO BE NUMBER ONE อยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นการไปประกวดที่จังหวัดขอนแก่น จัดกิจกรรมขยายผลโครงการเป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด แต่ทุกวันนี้อยากจัดค่าย อยากทำกิจกรรม แต่ด้วยทุกวันนี้สถานการณ์ไม่เป็นไปอย่างที่คิดเลย ด้วย Covid-19 มาทำให้พวกเราต้องซบเซาลงไปมาก แต่พวกเรา ก็ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ซึ่งโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่รณรงค์ต่อต้านยาเสพติดอยู่แล้ว ทำให้มีผู้คนสนใจจำนวนมาก อยากเข้าร่วม แม้กระทั่งการประกวด TO BE NUMBER ONE IDOL นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ดให้ความสนใจเป็นอย่างมาก หอประชุมไม่มีพื้นที่สำหรับคนที่มาเข้าเลย แล้วผมเองในนามรองนายกองค์การนักศึกษาเปี่ยมด้วยความสุข เห็นเสียงหัวเราะ รอยยิ้ม มิตรภาพของผู้ประกวด ผู้เข้าร่วมงานเจ้าหน้าที่ คณาจารย์ ทำให้พวกเราได้รับสิ่งที่วัดค่าและประเมินไม่ได้ ปีนี้ครบรอบ 18 ปี TO BE NUMBER ONE ผมก็อยากให้ประเทศไทย สังคมรอบข้างมีเด็กและเยาวชนที่เก่ง ดี และมีความสุขเหมือนกับผมทุกวันนี้ ที่ได้รับโอกาสดีๆ จากโครงการ TO BE NUMBER ONE เมื่อต้นกล้าที่หล่อหลอม เอาใจใส่ ให้การดูแล ถึงแม้ต้นกล้าเหล่านั้นจะเติบโตด้วยอากาศที่ไม่เหมือนกัน แต่ต้นกล้าเหล่านั้นย่อมสามารถฝ่าฟันผ่านอุปสรรค ทั้งในเรื่องสภาพอากาศ ดิน น้ำ แผลงที่อยู่รอบข้าง แต่ก็เจริญเติบโตให้ได้ ดังนั้นเมื่อเราทำในสิ่งที่ดี มันคงไม่อยากเกินจะเดินไปจุดนั้น ผมเพิ่งได้เป็นสมาชิกตอนที่เข้ามาปี 1 ตอนนี้อยู่ปี 3 แล้ว ก็ได้รับโอกาสดีๆ มาโดยตลอด อยากเป็นคนที่ดีจ๋า และเป็นตัวอย่างที่ดีของสังคม จากคนที่ไม่กล้าแสดงออก พูดไม่ค่อยเก่ง ศักยภาพไม่เท่าคนอื่น ด้วยประสบการณ์จากโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมได้ค้นพบตัวเองและทำในสิ่งที่ชอบ เปลี่ยนเป็นคนใหม่ ปรับปรุงตนเองจากผู้ตามเป็นผู้นำโดยสิ้นเชิง เรียนรู้จากสิ่งที่ผิดพลาดแล้วนำมาปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ ผมอยากจะบอกว่า ตัวเราเองนี้มีดีไม่แพ้ใคร ถ้าตั้งใจและลงมือทำ มันใจว่าต้นกล้าเล็กๆ นี้จะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคได้ และเติบโตให้ร่มเงาและเป็นต้นกล้าที่มีคุณภาพและเติบโตใหญ่เป็นต้นไม้ที่ดี มีประโยชน์สำหรับผู้ที่อยู่รอบข้างเสมอ แม้เราจะเคยหลงผิดมาแล้ว ความผิดพลาดเป็นสิ่งที่ยากที่เราเสมอว่าอย่าทำอีก สิ่งที่ดียังรอเราอยู่รอบด้าน หยิบมาใช้ให้ถูกจะได้เป็นอาวุธในการดำเนินชีวิตในภายหน้า ดังนั้นถึงเวลาแล้วที่ผมจะออกไปใช้ชีวิตในแบบที่ผมอยากให้เป็น เพราะมี TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมได้มีวันนี้

18 ปี TO BE NUMBER ONE

ปรับทุกข้อให้สบายใจเกิดคนดี

สร้างสุขได้เป็นที่ปรารถนา

แก้ปัญหาหายกมือขึ้นเต็มพลัง

พัฒนาตนเองให้เก่งแน่

EQ นั้นนำพาค่าชีวิต

ได้ผลักดันเยาวชนทุกพื้นที่

เพราะเรามีศูนย์เพื่อนใจคอยรับฟัง

ไอ้พวกยาเสพติดจะหมดหวัง

เพื่อปลูกฝังเยาวชนเป็นคนดี

ไม่ยอมแพ้สิ่งเสพติดของเหล่านี

สร้างศักดิ์ศรีชาวทูบีนัมเบอร์วัน

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1

ประกวดเรียงความ “เรื่อง ดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE” ประเภทแก่นำสมาชิก TO BE NUMBER ONE และประชาชนทั่วไป นายอานันต์ ชาญเดช มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

18 ปี TO BE NUMBER ONE ร่วมสร้างสรรค์เยาวชนไทยให้ก้าวหน้า
เป็นหนึ่งได้โดยพวกเราไม่พียงยา แก้ปัญหายาเสพติดให้หมดไป

หลายครั้งที่ความฝันและโอกาสลอยอยู่รอบๆ ตัวเรา แต่บางครั้งเราก็ไม่สามารถคว้าเอาไว้ได้ เมื่อใดที่ได้รับโอกาสจากสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิต เราจึงต้องทำโอกาสนั้นให้คุ้มค่ามากที่สุด ให้สมกับที่เราได้รับโอกาสนั้นมา และ TO BE NUMBER ONE ได้ให้โอกาสใครหลายคน ผมก็เป็นหนึ่งในคนที่ได้รับโอกาสดีๆ จาก TO BE NUMBER ONE

ย้อนกลับไปเมื่อ 9 ปีก่อน เมื่อปีพุทธศักราช 2555 ผมกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผมได้รับโอกาสจากคุณครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE แนะนำให้ผมได้รู้จักกับโครงการขับเคลื่อนเยาวชนคนรุ่นใหม่ให้ห่างไกลจากยาเสพติด หรือที่เรารู้จักกันในนาม TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยให้เยาวชนเป็นกำลังสำคัญในการผลักดันให้ยาเสพติดหมดไปจากสังคมไทย ได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายแสดงออกอย่างถูกต้องและเหมาะสม ดังความตอนหนึ่งในบทเพลงเก่งและดีที่ว่า “...เราจะไฝ่เรียนให้รู้ ค้นให้เจอให้เข้าใจ อะไรที่ใช่เรา หากว่าเราเลือกแล้วก็มั่นใจ ไม่หวั่นไหว สิ่งหนึ่งที่รู้เรานั้นภูมิใจ ว่าตัวเราเองมีดี ไม่แพ้ใครๆ จะไปยากอะไร ถ้าตั้งใจจริง อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น...”

ในปีพุทธศักราช 2553 ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จเปิดศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE โรงเรียนหนองบัว ครั้งเมื่อผมกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผมได้เฝ้ารับเสด็จแถวหน้าสุด เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมได้เห็นทูลกระหม่อมฯ อย่างใกล้ชิด ในตอนนั้นผมก็ไม่ได้รู้จักว่า TO BE NUMBER ONE คืออะไร และเขาทำอะไรกัน รู้เพียงว่าต้องไปอรับเสด็จทูลกระหม่อมฯ เท่านั้น แต่การทำงานบนเส้นทาง TO BE NUMBER ONE อย่างจริงจังของผม เริ่มต้นขึ้นในปีพุทธศักราช 2555 หลังจากที่คุณครูที่ปรึกษาชมรมฯ ได้มาชักชวนผมไปทำงานในชมรมฯ ด้วย ได้เรียนรู้การทำงานกระบวนการเกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE และในปการศึกษา นั้นผมได้เป็นตัวแทนในการนำเสนอผลการดำเนินงานฯ ของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียน

หนองบัว ระดับภาคเหนือ การดำเนินงานในครั้งนั้น พวกเราร่วมมือกันอย่างเต็มที่ทุกฝ่าย ฝ่าฟันอุปสรรคมากมาย จนสามารถคว้ารางวัลชนะเลิศ ในกลุ่มมาตรฐานพร้อมเป็นต้นแบบ ระดับเงินมาได้สำเร็จ ถือเป็นประสบการณ์ที่ทุกคนรวมถึงตัวผมเอง สามารถก้าวผ่านมาได้ อย่างภาคภูมิใจในครั้งนั้น

การทำงานในช่วงการเรียนมัธยมของผมเป็นการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ทำให้ได้เรียนรู้การทำงานกับคนหมู่มาก ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องพบเจอในสังคมเมื่อเราอายุมากขึ้น และนอกจากประสบการณ์ในการทำงานแล้วก็เป็นมิตรภาพที่ดีที่เราได้ให้แก่กันของพวกเรา ชาว TO BE NUMBER ONE มอบรอยยิ้มและเสียงหัวเราะให้แก่กัน แม้ว่าเราจะเจอกัน ครั้งแรกหรือหลายครั้งแล้วก็ตาม ผมเชื่อว่าเป็นสิ่งเหล่านี้ถือเป็นเอกลักษณ์อีกอย่างหนึ่งที่เราจะพบเจอได้จากที่อื่นๆ

เมื่อจบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา การเดินทางหาความเป็นตัวเองบนเส้นทางความฝันของวัยรุ่นหนุ่มสาวก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง ทุกคนต่างแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนเอง บางคนก็เลือกที่จะทำงาน บางคนก็เลือกที่จะมีครอบครัว ส่วนตัวผมนั้นเลือกที่จะเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ซึ่งแน่นอนผมแบกรับความหวังของครอบครัวมาเต็มกระเป๋า ในปีพุทธศักราช 2558 ผมเดินทางเข้าสู่เมืองหลวงกรุงเทพมหานครเพื่อสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เมื่อถึงวันสอบคัดเลือก ในช่วงเช้าจะเป็นการสอบข้อเขียน และในช่วงบ่ายผู้ที่สอบข้อเขียนผ่านจะได้เข้าสอบสัมภาษณ์ ผมสอบข้อเขียนในช่วงเช้าผ่านและรอสอบสัมภาษณ์ในช่วงบ่าย ระหว่างต่อคิวสอบสัมภาษณ์นั้น ผมมองไปรอบๆ มีแต่เพื่อนที่เก่งๆ แฟ้มสะสมผลงานของพวกเขาหนามาก ผมก็ลุ่มหลงแฟ้มฯ ของตัวเองเป็นแค่แฟ้มบางๆ แต่ผมเชื่อมั่นในตัวเองว่าต้องสู้คนอื่นได้ แล้วก็ถึงคิวผมสอบสัมภาษณ์ ผมนั่งเก้าอี้ประจันหน้ากับอาจารย์ท่านหนึ่ง แล้วขออนุญาตวางแฟ้มสะสมผลงานของผมที่ด้านในนั้นมีผลงานเกี่ยวกับการทำงาน TO BE NUMBER ONE ในช่วงมัธยมของผมอยู่มากมาย แล้วอาจารย์ก็ได้ถามคำถามแรกกับผมว่า “ทำงาน TO BE NUMBER ONE แล้วได้อะไร ?” ผมก็ได้แต่ตอบไปว่า “ถ้าผมตอบว่าได้ทำให้ได้เก่งๆ และเยาวชนคนรุ่นใหม่ห่างไกลจากยาเสพติด มันก็คงเป็นคำตอบที่ดูเวอร์จนเกินไป ผมขอตอบว่ามีความสุขครับ เป็นความสุขทางใจที่ได้ทำ ที่หาจากที่อื่นไม่ได้ ผมรู้แล้วว่าผมทำแล้วมีความสุข มีรอยยิ้มแค่นั้นครับ” คำตอบของผมในวันนั้นผมจำได้อย่างดี เพราะเป็นคำตอบที่ตอบออกมาจากใจของผมจริงๆ และประโยคสุดท้ายในการสัมภาษณ์ครั้งนั้น อาจารย์พูดกับผมว่า “อาจารย์ชอบนะเด็กทุปีฯ ความสามารถเยอะดี อาจารย์รับเธอแล้วนะ อาจารย์เขียนชื่อเธอไว้แล้ว” ความรู้สึกในตอนนั้นดีใจมากๆ แม้ใจหนึ่งจะกลัวอาจารย์ท่านไม่ได้พูดจริง แต่พยายามไม่คิดอะไร

วันประกาศรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อก็มาถึง ผมลองคิดเล่นๆ ว่าถ้าไม่ติดที่ที่เราจะไปสอบที่ไหนอีกดี แล้วที่นั่นจะดีไหม จะถูกใจเราหรือเปล่า พอถึงเวลาประกาศ อาจารย์ที่สัมภาษณ์ผมที่ท่านบอกว่า ท่านรับผมแล้ว ท่านพูดความจริง ผมได้เข้า

ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย จากความฝันก็กลายเป็นความจริง ครั้งนี้เป็นอีกครั้งที่ผมเชื่อว่า TO BE NUMBER ONE นำโอกาสดีๆ มาให้ในชีวิตอีกครั้ง เมื่อผมได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้แล้ว ผมก็ได้ได้ทั้งการทำงาน TO BE NUMBER ONE แม้มหาวิทยาลัยที่ผมเรียนอยู่จะไม่มีชมรม TO BE NUMBER ONE แต่เมื่อผมได้มีโอกาสกลับบ้านที่จังหวัดนครสวรรค์ ก็ได้ไปทำงานที่ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนหนองบัว อยู่บ่อยๆ ซึ่งเป็นชมรมฯ ที่ผมได้ทำมาตลอดในช่วงที่เรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผมไม่เคยทอดทิ้ง TO BE NUMBER ONE เหมือนที่ TO BE NUMBER ONE ให้โอกาสดีๆ กับตัวผมเองมาตลอด

เรื่องราวชีวิตของผมก็เดินทางมาถึงในวัยนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ในปีพุทธศักราช 2561 ที่ต้องออกฝึกประสบการณ์ในสถานที่จริงภายนอกมหาวิทยาลัย ความคิดของผมในตอนนั้นผมเชื่อว่าการได้ทำงานในสิ่งที่เราถนัดและใช้เวลาอยู่กับมันมาเป็นเวลานานหลายปีนั้นเป็นสิ่งที่เราทำแล้วมีความสุขที่สุด และผมก็ไม่พลาดที่จะส่งหนังสือติดต่อขอเข้าฝึกประสบการณ์ไปที่สำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข เป็นที่แรก หลังจากที่เราส่งหนังสือไปแล้วในใจคิดว่าคงไม่ได้แน่ๆ เพราะไม่เคยเห็นมีใครได้เข้าไปฝึกประสบการณ์ที่นั่น แล้ววันหนึ่งเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ผมรีบคว้าสายอย่างรวดเร็ว เป็นเสียงจากอาจารย์ที่คณะโทรมาบอกว่ามีหนังสือตอบกลับมาที่คณะว่าทางสำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ให้ผมเข้าฝึกประสบการณ์ที่นั่นได้ ผมรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก และครั้งนี้ก็เป็นอีกครั้ง TO BE NUMBER ONE ก็ให้โอกาสแก่ผมอีกครั้ง

เช้าวันแรกของการฝึกประสบการณ์ ผมตื่นแต่เช้ามีแดดกับที่นอน อากาศ ล้างหน้า แปรงฟัน แต่งกายด้วยชุดนักศึกษา เดินจากหอพักมาที่ป้ายรถเมล์ขึ้นรถกระป๋องจากซอยจรัญสนิทวงศ์ 57 มาลงที่ซอยจรัญสนิทวงศ์ 68 จากนั้นขึ้นรถเมล์สาย 18 ลงสถานีรถไฟฟ้าวังศ์สว่าง ขึ้นรถไฟฟ้าจากสถานีวงศ์สว่างมาลงที่สถานีกระทรวงสาธารณสุข เป็นการเดินทางที่หลายต่อมากๆ ในวันนั้น เป็นเหมือนดังฉากหนึ่งในละครหลังข่าว ที่วัยรุ่นคนหนึ่งเดินทางมาในเมืองกรุงอันแสนวุ่นวาย เพื่อไปทำงานในตอนเช้า เมื่อถึงหน้าทางเข้ากระทรวงสาธารณสุข ผมได้เจอกับพี่คนหนึ่งซึ่งผมรู้จักในตอนที่ผมทำงานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนหนองบัว ในช่วงที่เรียนมัธยม เธอมีชื่อว่า “พี่ดาว” พี่เลี้ยงของผมในการฝึกประสบการณ์ในครั้งนี้ เธอดูแลผมดีมาก ๆ เหมือนพี่สาวแท้ๆ ของผมเลยก็ว่าได้ และเรื่องราวในวัยฝึกประสบการณ์ของผมก็เริ่มขึ้น วันแรกที่ไปถึงสำนักงานโครงการฯ ผมได้แต่นั่งนิ่งๆ เกร็งๆ เพราะยังไม่รู้จักกับใครเลย ไม่ค่อยพูดค่อยจากับใคร มันดูไม่เป็นตัวผมสักเท่าไร พี่ๆ ในสำนักงานโครงการฯ ก็ชวนคุย ทำให้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นทุกวัน ชวนผมไปทานข้าวด้วยในตอนเช้า ชวนไปเดินตลาดในตอนกลางวัน ผมใช้เวลาในการปรับตัวกับที่นั่นไม่นานนัก ผมก็เริ่มสนิทกับพี่ๆ คนอื่นในสำนักงานโครงการฯ ส่วนการฝึกประสบการณ์ของผม

เป็นการฝึกเขียนไปตามกลุ่มการทำงานต่างๆ ทุกเดือนได้ลองทำอะไรใหม่ๆ ที่ไม่เคยทำ ยากที่สุดสำหรับผมในการฝึกประสบการณ์ในครั้งนั้นก็คงเป็นการฝึกเขียนโครงการตามงบประมาณกับพี่ไก่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมไม่เคยทำมาก่อน ผมใช้เวลาทำนานอยู่พอสมควร และค่อนข้างเครียดกับงานชิ้นนี้ แต่ก็ผ่านมันมาได้ด้วยดี กิจกรรมต่างๆ ที่ตัวผมเองเคยเข้าร่วมก็กลายมาเป็นทีมงานผู้อยู่เบื้องหลังกับพี่ๆ ในช่วงระยะเวลา 3 เดือนในการฝึกประสบการณ์ ครั้งนั้น ผมได้เดินทางไปในหลายๆ ที่ ซึ่งผมก็ได้เรียนรู้ว่ากว่าจะออกมาเป็นงานแต่ละงานมันไม่่ง่ายเลย การทำงานของพวกพี่ๆ เขานั้นยากมากจริงๆ เช่น งานรับเสด็จฯ ตามโรงเรียนต่างๆ เป็นงานที่ต้องมีความรับผิดชอบสูงมากๆ แล้ว 3 เดือนของผมนั้นก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว งานที่ผมตั้งใจมากที่สุด ก็คงเป็นการที่ได้เป็นพี่เลี้ยงค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 21 ผมได้เรียนรู้การทำงานที่กว้างมากยิ่งขึ้นและต้องมีความรับผิดชอบมากยิ่งขึ้น

สิ่งที่ผมพูดถึงไม่ได้ในการฝึกประสบการณ์ครั้งนั้น ก็คงเป็นมิตรภาพดีๆ ที่ผมได้รับระหว่างการฝึกประสบการณ์ 3 เดือนของผม ซึ่งเป็นเหมือนพลังบวกที่ทำให้ตัวผมนั้นไม่รู้สึกรู้สึกว่าการทำงานในทุกๆ ครั้งมันเหนื่อย ผมได้เจอกับพี่ๆ ที่อายุไม่ห่างกันมาก ทำให้ผมรู้สึกเหมือนมีเพื่อนมาฝึกประสบการณ์ด้วยอยู่ตลอด พวกพี่ๆ ที่นี่เขาอยู่กันเปรียบเสมือนเป็นครอบครัวที่อบอุ่นมากๆ และคนสำคัญที่ผมจะไม่พูดถึงในการถ่ายทอดเรื่องราวดีๆ ครั้งนี้ไม่ได้ ก็คือป่าหม่อม หม่อมหลวงยุพดี ศิริวรรณ ที่ปรึกษาโครงการ TO BE NUMBER ONE และเลขาธิการมูลนิธิ TO BE NUMBER ONE และพี่เนตร ผอ.เนตรชนก บัวเล็ก ผู้อำนวยการสำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ได้มอบโอกาสให้ผมได้ลองทำอะไรหลายๆ อย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ขอขอบคุณมากๆ ครับ ที่เอ็นดูและมอบสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้กับผม

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ชีวิตของผมเข้าสู่ช่วงวัยทำงาน ผมกำลังคิดว่าเรื่องราวดีๆ ของผมที่เปรียบเสมือนบทละครชีวิตที่มี TO BE NUMBER ONE เข้ามาเป็นอีกหนึ่งบทบาทของตัวละครจะต้องไม่จบลงเพียงเท่านี้ 18 ปีที่ผ่านมา โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้สอนและมอบโอกาสในหลายๆ ด้านให้กับผม และเหล่าสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศอีกมากมาย ผมเชื่อมั่นเหลือเกินว่าสิ่งที่ทำให้พวกเรา มีเส้นทางในการดำเนินชีวิตที่ดีในแบบทุกวันนี้ ก็คงเป็นเพราะพวกเรามีหัวใจแห่งความความรักที่มีต่อองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี จึงทำให้พวกเราชาว TO BE NUMBER ONE ประสบความสำเร็จได้ และก้าวผ่านสิ่งต่างๆ มากมายมาได้แบบทุกวันนี้ พระองค์ทรงทุ่มเทเพื่อเยาวชนไทย อยากให้เยาวชนคนรุ่นใหม่เป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศชาติให้เดินหน้าต่อไปในอนาคต ทรงมีพระเมตตาแก่พวกเราชาว TO BE NUMBER ONE ทั่วทุกหนแห่ง รอยยิ้มและพระหัตถ์ของพระองค์ท่านที่ทรงทำมิหนิฮาร์ทตอบรับเสียง “ทรงพระสเลนเดอร์” ของพวกเราเหล่าสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ทุกคน เปรียบเสมือนพลังใจสำคัญที่ทำให้พวกเรา มีแรงในการดำเนินโครงการ TO BE NUMBER ONE สืบต่อไป

ผู้เขียน

นางสาวกาญจนา กานทะนิโย

รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE

โรงเรียนละอูนวิทยาการ จังหวัดระนอง

หนูเป็นเด็กธรรมดาๆ คนหนึ่งที่ถูกมองว่าเป็นเด็กเก๋กต เป็นเด็กมีปัญหา เป็นเด็กที่ไม่กล้าแสดงออกเลย จนทำให้คำพูดเหล่านี้มักจะเข้ามาทำร้ายจิตใจของหนูอยู่เสมอ บางคนอาจจะมองว่ามันเป็นเรื่องเล็กๆ แต่สำหรับหนูนั้น มันแทบจะเป็นเรื่องที่ทำให้ทุกอย่างในชีวิตของหนูมันมีดับสนิทไปหมดเลย หนูเสียใจมากๆ ที่หนูไม่ได้เก่ง ดี กล้าแสดงออกเหมือนลูกคนอื่น ๆ และทำให้พ่อแม่ภาคภูมิใจในตัวหนูได้เลย ทุกๆ ครั้งหลังเลิกเรียนกลับบ้านมา หนูก็เก็บตัวอยู่แต่ในห้องนอนแคบๆ ที่รู้สึกว่ามันอึดอัดมากๆ แทบจะหายใจไม่ออก อ่านแต่หนังสือ ทำการบ้าน พอเข้าไปโรงเรียนก็เอาแต่เรียนๆ ไม่ทำไม่เข้าร่วมกิจกรรมใดๆ ทั้งสิ้นของโรงเรียน อาจเป็นเพราะความไม่กล้า กลัว เงิน อาย ของหนูมากจนเกินไป จึงทำให้หนูเคยร้องไห้ และคิดอยาก “ตาย”

จนวันหนึ่งหนูได้เข้าไปเรียนในโรงเรียนเล็กๆ ประจำอำเภอ นั่นก็คือรั้วโรงเรียนที่มีชื่อว่าโรงเรียนละอูนวิทยาการ วันแรกที่เดินเข้าไปก็รู้สึกตื่นเต้นและกลัวมากๆ เพราะมีคนเยอะแยะมากมาย และก็แอบดีใจมากๆ เพราะจะได้เจอกับรุ่นพี่ไอดอล ได้เจอคุณครูที่เป็นไอดอลที่หนูแอบปลื้มมาตอนประถม เพราะเขาคือคณะตลกคณะหนึ่งที่มีเรื่อง ตื่น เล่นตลก เยอะแยะมากมาย ทุกๆ ครั้งที่เขามีงานแสดงหนูก็จะไปอยู่ซิดติดขอบเวทีอยู่เสมอ หนูแอบดูเขาอยู่ใกล้ๆ หนูรู้สึกอยากเป็นแบบนั้นบ้าง อยากเป็นคนที่ทำให้คนอื่นมีรอยยิ้ม มีเสียงหัวเราะเพราะเรา มอบให้เขาบ้าง ทุกๆ ครั้งที่หนูรู้สึกแบบนั้น มันก็ทำให้ภาพบนเวที ภาพนั้นมันเป็นหนูทุกครั้ง แต่มันก็เป็นได้แค่เป็นเพียงความฝัน เพราะเด็กที่ชอบเงินอายอย่างหนูคงทำอะไรแบบนั้นไม่ได้แน่ๆ คือก่อนหน้านี้หนูถูกตัวเองแบบนี้มาโดยตลอด แต่ไม่เคยบอกใครให้รู้เรื่องนี้เลย เพราะหนูเก็บมันไว้เป็นความลับมาโดยตลอด วันแรกที่ได้เข้าไปสัมผัส มันทำให้หนูกล้ายิ้มให้คนอื่น ถึงแม้จะไม่ได้แสดงออกมากสักเพียงใดก็ตาม และวันหนึ่ง ในวันพฤหัสบดี คาบสุดท้ายของวิชาเรียน มีการเลือกชมรม มีชมรม เยอะแยะมากมาย แต่หนูเลือกที่จะเปิดโอกาสให้ตัวเองสักครั้งในชีวิต เลือกที่จะเข้าไปอยู่ในชมรม TO BE NUMBER ONE ที่ที่เรียกว่ารวมคนเก่งคนสุดยอดเลยที่ได้ดีกว่าที่ได้ วันแรกที่หนูเดินเข้าไป หนูไม่ได้หวังจะต้องยอดเยี่ยมเหมือนรุ่นพี่ ขอแค่เวลาเขาซ้อมโชว์ หนูได้อยู่ใกล้ๆ ช่วยขนของถือโน้ตอื่นก็ดีใจแล้ว คำว่า TO BE NUMBER ONE แปลว่าอะไร วันนั้นหนูก็ไม่รู้ แค่ว่ามีคนที่เราติดตามมาตลอดอยู่ในที่แห่งนั้น ในใจลึกๆ ก็คิดว่าก็คงเหมือนชมรมทั่วไปแหละสนุกไปวันๆ แต่มันไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิดเลย วันแรกที่ได้แนะนำตัว

หนูนั่งตัวสั่นยิ่งกว่าเจ้าเข้าอีก เพราะหนูกลัว หนูอาย กลัวสิ่งที่หนูต้องทำมันออกมาไม่ดี เพราะหนูไม่เคยลองทำอะไรแบบนี้ จนถึงคิวหนูได้แนะนำตัว ครูถามหนูว่าหนูมาจากไหน ชื่ออะไร ชอบทำอะไร หนูตอบได้แค่ชื่อและโรงเรียนที่จบชั้นป.6 ส่วนชอบทำอะไรหนูตอบมันไม่ได้ ทั้งๆ ที่คนอื่นเขารู้กันหมดว่าตัวเองชอบอะไร ไม่ว่าจะเป็นร้องเพลง รำ เต้น ต่างๆ นานา แต่หนูกลับไม่รู้ความสามารถของตัวเอง แต่ครูก็ทำให้หนูรู้ โดยใช้คำพูดที่รู้สึกว่าเป็นโอกาสให้เด็กคนนี้ได้รู้ตัวตนของตัวเอง วันนั้นมันเหมือนกับมีคนเดินเข้ามาเปิดประตูห้องแคๆ ที่เด็กคนหนึ่งอยู่มาตลอดระยะเวลาถึง 12 ปี ให้รู้สึกว่ามีแสงสว่าง รู้สึกสดชื่น เริ่มหายใจออก ไม่อึดอัดเหมือนที่ผ่านมา มันน่าทึ่งมากๆ สำหรับหนู เพราะรู้สึกที่เราเริ่มเป็นตัวของเราเองมากขึ้น หลังจากกลับจากโรงเรียนมาวันนั้น หนูก็ได้ขี่มอเตอร์ไซด์ของแม่แล้วเข้าไปในห้องพร้อมล้อคประตู แล้วมีกระຈกหนึ่งบาน วันนั้นหนูใช้เวลาในการฝึกแต่งหน้าตลกให้ตัวเอง เพราะอยากเป็นอยากทำเหมือนพี่ๆ เขา พอแต่งเสร็จรู้สึกได้ว่าตัวเองเหมือนลิงน้อยเจ้าปัญญาเลยทีเดียว นั่งข้าตัวเองอยู่นาน แต่งจนไม่กล้าเดินออกจากห้อง เอาใจละทีนี้ไม่อยากให้แม่กับพ่อเห็น ก็เลยเอาผ้าขนหนูคลุมหัวแล้วป็นออกจากหน้าต่างเพื่อไปล้างที่ถังน้ำหลังบ้าน หนูดูมีพรุธมากจนแม่จับได้ ทุกคนก็เลยหัวเราะมึรอยยิ้ม มันทำให้หนูรู้สึก ว่าหรือว่าความฝันของเรากำลังจะเป็นจริงเหมือนที่เราเคยอยากจะเป็นผู้สร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะให้กับคนอื่น หลังจากวันนั้นหนูก็ได้ทำกิจกรรมของชมรมเยอะเยอะมากมาย ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน ครูพาเราไปทุกกิจกรรม ทำให้เราชินขึ้นเรื่อยๆ จนเรามีความสุขเพิ่มขึ้นมาก บางคนเห็นเราในวันนั้นถึงกับอึ้ง ถึงกับตะลึงไปเลยด้วย เพราะก่อนหน้านี้เขามองเราอีกมุมหนึ่งอยู่ โดยที่ไม่เคยเห็นมุมๆ นี้ของเรา ครูเห็นแว่วว่าหนูน่าจะพูดเก่ง ครูเลยสอนให้หนูฝึกพูด จนทำให้หนูได้เป็นพิธีกรโรงเรียน เป็นผู้นำเสนองานต่างๆ ที่เข้ามา TO BE NUMBER ONE เป็นจุดเริ่มต้นของหนูเข้ามาพลิกชีวิตของเด็กผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งให้แข็งแกร่ง กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น ทุกๆ ครั้งที่ TO BE NUMBER ONE มีกิจกรรมที่ต้องนอนโรงเรียน จะมีครูสองท่านที่เป็นทุกอย่างให้กับพวกเรา เหมือนแม่ที่ดูแลลูกๆ อย่างใกล้ชิด เหมือนพ่อที่ยอมเหนื่อยเพื่อทำทุกๆ อย่างให้ลูกมีเหมือนคนอื่น เหมือนพนักงานขับรถเวลาพาลูกไปเที่ยวไปเรียนรู้อื่นๆ ไปแสดงนอกบ้าน เหมือนพนักงานประปาที่ต้องตื่นมาในเวลาตีสี่เพื่อปั้มน้ำให้ลูกได้อาบอย่างเต็มที่และเพียงพอ เหมือนช่างไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่ดูแลเรื่องไฟไม่ให้ลูกกลัวความมืด เหมือนกับหมอที่คอยดูแลเวลาลูกป่วยไม่สบาย เป็นเหมือนเซฟที่ทำอาหารให้ลูกๆ กินอย่างอร่อย ถึงแม้ตัวเองมักจะได้ทานหลังลูกๆ ก็ตาม ทุกๆ อย่างมันทำให้เรารู้สึกประทับใจกับสิ่งที่ครูมอบให้ บางคนอาจจะมองข้ามเรื่องเล็กๆ แต่ครูทั้งสองท่านสอนให้เราใส่ใจตั้งแต่เรื่องเล็กๆ ถึงเรื่องใหญ่ๆ เรากินข้าวหม้อเดียวกัน นอนเหมือนกันเพราะคำว่าครอบครัว TO BE NUMBER ONE ทำให้เรารักกัน อยู่ด้วยกัน ช่วยดูแลกัน พี่ดูแลน้อง น้องก็เชื่อฟังพี่ มันเหมือนสายใยๆ หนึ่งที่ตัดกันไม่ขาด หนูเป็นคำที่สั้นๆ แต่ล้ำค่าใน

ความหมายมาก หูปีสร้างเด็กสร้างชาติสร้างทุกๆ อย่างที่มีคุณค่า หูปีมักเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส และมองว่าโอกาสเป็นสิ่งที่เด็กๆ ควรได้รับ ทุกๆ กิจกรรมที่เกิดขึ้นมันแสดงให้เห็นถึงพลังอันยิ่งใหญ่ ใครจะไปคิดว่ากิจกรรมของ TO BE NUMBER ONE จะทำให้เด็กทั้งประเทศได้มารู้จักกัน ได้มาเจอกัน ได้ทำงานร่วมกัน ทั้งๆ ที่ต่างคนต่างอยู่คนละทิศคนละทาง หนูในฐานะได้เป็นตัวแทนจังหวัดเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู้ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 23 หนูรู้สึกภูมิใจกับที่แห่งนี้มากๆ เพราะเป็นค่ายที่ไม่ได้แค่เนื้อหาสาระอย่างเดียว แต่เป็นค่ายที่สอนให้เรารักกัน ทำให้เรารู้จักตัวตนของตัวเองมากขึ้น ทำให้เราเจอเพื่อนๆ ทุกๆ จังหวัดในประเทศไทย ทำให้เราได้พัฒนาศักยภาพในรอบด้าน ทำให้เจอพี่ๆ ดารา พี่ๆ ไอดอล ต้นแบบที่ดีเยอะแยะมากมาย มันรู้สึกว่ที่แห่งนี้มันมหัศจรรย์และน่าค้นหาจริงๆ เลย และในวันที่รับเสด็จ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ก็มีกิจกรรมโชว์ต่อหน้าพระองค์ไม่ว่าจะเป็น เทควันโด เต้น บิ๊บบอย และอีกเยอะแยะมากมาย แต่หนูเลือกที่จะสมัครเขียนเรียงความ เพื่อที่จะนำความนั้นไปพูดต่อหน้าพระองค์ วันแรกที่เห็นคนสมัครมันทำให้หนูรู้สึกว่าคงไม่ได้แน่ๆ เลย เพราะคนสมัครเยอะมาก หนูก็ได้แต่ปลอบตัวเองว่า ถ้าไม่ได้ไม่เป็นไรนะ แคได้เห็นหน้าพระองค์เราก็ดีใจมากแล้ว ในวันนั้นหนูได้มีรายชื่อในรอบ 12 คนที่ติดเข้าไป ได้ไปซ้อมพูดให้ป่าหม่อม (หม่อมหลวงยุพดี ศิริวรรณ) ฟังทุกคนทั้ง 12 คน ในวันนั้น ต่างตื่นเต้นและลุ้นกันอย่างสุดใจ พอได้พูดกันครบทุกคน ป่าหม่อมก็จะเลือกเพียงแค่ 4 คนเท่านั้น วินาทีที่ป่าหม่อมประกาศชื่อหนูขึ้นมา ทำให้น้ำตาหนูไหลพูดอะไรไม่ถูก มีเพื่อนรอบข้างคอยพูดว่าดีใจด้วยนะ โดยไม่มองว่าเราคือผู้ที่ต้องแข่งกัน มันทำให้หนูยิ้มและรู้สึกมั่นใจกับสิ่งเหล่านั้นมากขึ้น ทุกๆ วันในแคมป์หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรม หนูต้องเข้าห้องซ้อมทุกวัน บางวันอาจจะซ้อมกับพี่ๆ ทีมงาน ซ้อมกับผู้อำนวยการบ้าง บางวันก็ต้องซ้อมกับป่าหม่อมโดยตรง จนถึงวันสุดท้ายวันที่ต้องพูดต่อหน้าพระองค์จริงๆ หนูตื่นเต้นมาก หนูรู้สึกดีใจมากๆ ที่ตอนนั้นหนูได้พูดแล้ว คนที่ได้ฟังหนูพูดอยู่ใกล้ๆ ก็คือ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี หนูไม่คิดเลยว่าเด็กโรงเรียนเล็กๆ มาจากแดนไกล จะได้มีโอกาสทำในสิ่งที่ตัวเองอยากทำ อยากพูดในสิ่งที่ตัวเองอยากพูด วินาทีนั้นคือพูดไปน้ำตาไหลไป แต่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ก็นั่งยิ้มพระสรวลตลอดเวลาที่หนูพูด เมื่อหนูพูดจบพระองค์ก็ทำมินิฮาร์ทให้ พร้อมกับปรบมือ นี่คือเรื่องราวดีๆ ที่ทำให้หนูรู้สึกภาคภูมิใจมากๆ การได้เข้ามาเป็นสมาชิกหูปีนับเบอร์วัน ทำให้หนูรู้สึกว่าหนูคือพลอย พลอยที่ใครๆ ก็รู้จัก พลอยที่มีชีวิตชีวาอีกครั้ง ตั้งแต่หนูได้เข้าไปอยู่ในชมรม TO BE NUMBER ONE วันแรกจนถึงวันนี้ความรู้สึกดีๆ ของหนูไม่เคยจางหายไปไหนเลย อาจเป็นเพราะพระมหาลิขิตหรือโชคชะตา อันนี้หนูไม่แน่ใจว่าจะไรกันแน่ที่ทำให้หนูได้มาเจอสิ่งดีๆ ที่ล้ำค่า ที่ๆ ทำให้ใครหลายๆ คนรู้จักตัวเองเพิ่มมากขึ้น ทำให้เด็กติดยา เด็กมีปัญหา มีที่ยืนในสังคม เป็นที่แห่งแรกที่เปิด

โอกาสให้เด็กสถานพินิจฯ เด็กเรื้อนจำ มีจุดยืน มีกำลังใจอยากกลับตัวกลับใจเป็นคนดี เป็นบ้านทุบิที่ที่ห้าให้คนท้องไม่พร้อมในวัยเรียน คนบ้า คนยากจน มีกำลังใจอยากกลับมาเรียนหนังสือ หนูเปรียบทุบิที่ตั้งโดเรมอน เป็นโดเรมอนที่มีประตูลิเศษ คอยพาเราไปยังอีกโลกที่กว้างๆ ที่เราไม่เคยเจอไม่เคยไป เป็นโดเรมอนที่มีกระเป่าวิเศษคอยหยิบยื่นโอกาสให้กับหนูในทุกๆ เรื่อง ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นปัญหาหรือไม่เป็นปัญหาก็ตาม และที่สำคัญยังเป็นโดเรมอนที่รักสมาชิกทุกๆ คน เหมือนกับที่เขาคได้รักโนบิตะเพื่อนรักของเขาอย่างหมดหัวใจ โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น ตลอดระยะเวลาที่ทำงานทุบิ อย่างแรกของการทำงานเลยเราต้องเจอปัญหา เจออุปสรรค เหมือนกับการเดินทางบนเรือในมหาสมุทรที่ต้องเจอพายุ เจอคลื่น เจอลม แต่พวกเราเก้ผ่านทุกๆ อย่างมาได้เพราะคำว่า เปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส และผ่านมันไปด้วยกัน ทุบิคือฝันของพวกเราที่พร้อมมีใจดวงเดียวกัน รวมกันเป็นหนึ่งทุกๆ ครั้งเมื่อทำงานร่วมกัน TO BE NUMBER ONE สอนให้เรามีเป้าหมายในชีวิต สอนให้รู้จักคิด รู้จักทำผ่านกระบวนการที่ไม่ซับซ้อนและยุ่งยาก เด็กทุบิอาจจะต้องเหนื่อยกว่าเด็กคนอื่นๆ ก็จริง แต่สิ่งที่เด็กทุบิได้รับ กลับทำให้หายเหนื่อยและไม่รู้จักคำว่าเหนื่อยเลยด้วยซ้ำ

สุดท้ายนี้หนูอยากจะขอขอบคุณโครงการทุบิปีนัมเบอร์วัน ขอขอบคุณป้าหม่อม หม่อมหลวงยุพดี ศิริวรรณ ขอขอบคุณพี่ๆ ทีมงานทุบิปีนัมเบอร์วันทุกคน ขอขอบคุณสาธารณสุข ขอขอบคุณสสจ.จังหวัดระนอง ขอขอบคุณคุณครูที่ปรึกษาเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในชมรมทุบิละอ่อน ที่อยู่ข้างๆ กัน ส่งเสริม อบรม สั่งสอน สนับสนุน ให้หนูเป็นหนูในทุกวันนี้ โดยที่ไม่เคยกลับไปซ้ำเติมอดีตที่เคยผ่านมา หรือไม่เอาช่วงเวลาที่เราร้ายกลับมาทำร้ายตัวเองอีกเลย แม้สักครั้ง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่หนูได้รับมักมีแต่พลังบวกมากกว่าพลังลบ ทุกๆ สิ่งทุกอย่าง อย่างที่เข้ามากลับทำให้หนูมีความสุขและสู้กับสิ่งที่เจอในชีวิตทุกวันนี้ได้อย่างดีเสมอมา โดยที่ไม่เคยกลัวเลยว่าจะต้องเหนื่อย แท้หรือชนะ ทำได้หรือทำไม่ได้ เพราะหนูเชื่อว่าไม่มีอะไรในโลกใบนี้ที่มนุษย์เราจะทำไม่ได้ ทำไม่ทัน และทำไม่เป็น ถ้าหากหนูยังไม่ลงมือทำ และทุบิรางวัลไม่ได้การันตีว่าหนูคือคนที่เก่งที่สุด เยี่ยมที่สุด แต่ทุกๆ ผลงานกลับทำให้หนูรู้สึกว่าจะเราจะต้องก้าวเดินต่อไปและพัฒนาตนเองให้ดีกว่าเดิมให้ได้ ทุกๆ รางวัลมันไม่ได้บอกว้านั้นคือรางวัลของเราคนเดียว แต่ทุกๆ สิ่งทีล้วนได้มามีเบื้องหลังอยู่เสมอ ฉะนั้นหนูเลยมองว่ารางวัลทุบิรางวัลที่หนูได้มา คือรางวัลของโรงเรียน ของครูทั้งโรงเรียน ของครอบครัว ของบ้านหลังใหญ่ของเรา นั่นก็คือบ้าน TO BE NUMBER ONE และสิ่งที่ขาดหายไม่ได้เลยคือขอขอบคุณทุบิกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ไม่เคยทิ้งพวกหนูไปไหน คอยอยู่ข้างๆ อย่างห่วงๆ ไม่ว่าจะโรงเรียนเล็ก โรงเรียนใหญ่ ท่านให้ออกาสกับพวกเราเสมอมา มอบความรักความห่วงใยให้พวกเราโดยไม่หวังผลตอบแทน นอกจากโอกาสและการเปลี่ยนแปลงที่พวกเราชาวทุบิปีนัมเบอร์วันทุกคนจะได้รับ หนูรักทุบิกระหม่อมค่ะ

ผู้เขียน
นางสาวปริยาภรณ์ แก่นเกลี้ยง
โรงเรียนนาสุนันทวิทยา
จังหวัดเพชรบูรณ์

ทุกวันนี้บ้านเมืองของเราเกิดการเปลี่ยนแปลงมากมาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นมีทั้งด้านดีและไม่ดีปะปนกันไป แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการจะทำให้บ้านเมืองกลับมาสงบสุข ประชาชนอยู่อย่างปลอดภัยเหมือนเช่นในอดีตนั้นก็ขึ้นอยู่กับ การประพฤติปฏิบัติ ความสมัครสมานสามัคคีของทุกคนในสังคม ปัจจุบันปัญหาใหญ่ที่ทุกคนต้องร่วมมือกันแก้ไขอย่างเร่งด่วนคงไม่พ้นปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดที่เกิดขึ้นในเวลานี้ มีผู้ติดยาเสพติดที่เป็นกลุ่มเสี่ยงอยู่ในชุมชนมากมายและมักจะเป็นกลุ่มเด็กวัยรุ่น ตัวฉันเองก็เป็นวัยรุ่นคนหนึ่ง ในสังคมเล็กๆ แต่ถึงกระนั้น สังคมเล็กๆ นี้ ก็ไม่อาจหนีพ้นจากยาเสพติด ครั้งหนึ่งฉันที่เคยคิดอยากจะลองขายยาเสพติดเพราะมันทำให้ฉันสามารถหาเงินได้ง่ายและได้เงินมาก แต่ในทางกลับกันผลที่จะตามมาเมื่อเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมีมากกว่าเงินที่จะได้รับ จากปัญหายาเสพติดเกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ทำให้ฉันรู้ว่า การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมันไม่ใช่แค่ปัญหาของการติดยาเสพติดเท่านั้น แต่มันส่งผลไปถึงปัญหาการก่ออาชญากรรม การปล้น และการฆ่าตัวตาย ส่วนใหญ่แล้ว กลุ่มเสี่ยงจะเป็นเด็กวัยรุ่นที่อยากรู้อยากลอง ที่มีความคิดว่าแค่ลองไม่ทำให้ติดยาเสพติดซึ่งถือว่าเป็นความคิดที่ผิด และนี่อาจจะทำให้ยาเสพติดแพร่กระจายในสังคมของเราไปอย่างรวดเร็ว ยาเสพติดมีหลายประเภทด้วยกัน เช่น กัญชา มอร์ฟิน ยาบ้า ยาอี เฮโรอีน การเสพยาเหมือนกัน การเสพยาหลายรูปแบบ ทั้งแบบฉีด ดม ดูด หรือการรับประทานเข้าไป สารเสพติดเรานี้ถ้าเราเสพยามากๆ หรือเสพยาจนเกินขนาด จะทำให้เรามีอาการหรือมีผลข้างเคียงตามมาอย่างมากมาย เช่น อาการหลอน การกดประสาท กระตุ้นประสาท ฤทธิ์แบบผสมผสาน เป็นต้น ยาเสพติดได้ระบาดไปทั่วตามแหล่งชุมชนเล็กๆ ครอบคลุมที่ทำงานไม่มีเวลาวางใจดูแลบุตรหลาน ส่วนมากแล้วกลุ่มเสี่ยงจะพบในเด็กวัยรุ่นที่อยู่กับปู่ย่าตายายหรือที่ตัวคนเดียวไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ กลุ่ม เด็กนักเรียนชายที่ติดเพื่อน อยากรู้อยากลองตามเพื่อน จนตอนนี้ยาเสพติดเป็นปัญหาใหญ่ของโรงเรียนหลายโรงเรียน บางโรงเรียนตำรวจได้เข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ตกอยู่ในกลุ่มเสี่ยง แต่ยาเสพติดก็ยังแพร่ระบาดมากขึ้น จนได้มีโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นหนึ่งได้โดยไม่พึ่งยาเสพติดของ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เข้ามาเพื่อป้องกันและแก้ไข

ปัญหายาเสพติดภายในประเทศให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ กระตุ้นและปลูกจิตสำนึกของประชาชนในสังคมและประเทศชาติให้มีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติดนั้นไม่ใช่หน้าที่ของตำรวจหรือทหาร เพียงอย่างเดียว แต่ทุกคนในสังคมจะต้องร่วมแรงร่วมใจกันเป็นพลังของสังคม คอยสอน ลูกสอนหลานไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติด เราทุกคนจะต้องต่อสู้และเอาชนะปัญหา ยาเสพติดให้ได้ ตัวฉันเองได้มีโอกาสเข้ามาเป็นสมาชิกของโครงการ TO BE NUMBER ONE โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ฉันชอบและฉันก็รักในโครงการนี้ ตั้งแต่ที่ฉันได้รู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ฉันได้รับความรู้ในเรื่องของ ปัญหายาเสพติดมากขึ้น และที่สำคัญของโครงการนี้ทำให้ฉันได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของ ตัวเองมากขึ้น ฉันที่จะกล้าแสดงออก กล้าที่จะลงมือทำ กล้าที่จะตัดสินใจ และโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ให้ประโยชน์อะไรกับฉันมากมาย ได้ให้ข้อคิด วิธีการแก้ไขปัญหา ต่างๆ สิ่งดีๆ จากโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ฉันได้รับมีเยอะแยะมากมายไม่ว่าจะเป็น การได้เข้าอบรมเกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE ในโรงเรียนต่างๆ ได้ทำกิจกรรมที่เป็น ประโยชน์ ได้รู้จักเพื่อนใหม่ต่างโรงเรียน ได้ไปศึกษาดูงานนอกพื้นที่เป็นการเปิดโลกทัศน์ที่ ฉันไม่เคยรู้จัก และสิ่งที่สำคัญที่สุดโครงการนี้ทำให้ฉันรู้ถึงปัญหาและโทษของยาเสพติด ฉันได้รู้วิธีปฏิบัติตนให้ห่างไกลจากยาเสพติด เมื่อฉันกลับมาที่โรงเรียนสิ่งที่ฉันนำความรู้ที่ ได้รับจากการอบรมมาถ่ายทอดให้แก่เพื่อนๆ น้องๆ ใน โรงเรียน ฉันและเพื่อนๆ กลุ่มแกนนำ ร่วมกันจัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อให้เด็กนักเรียนในโรงเรียนมีส่วนร่วม ในโครงการ TO BE NUMBER ONE ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และกระตุ้น ปลูกจิตสำนึกให้มีความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ และเป็นการฝึกให้นักเรียน กล้าที่จะแสดงออก กล้าที่จะลงมือทำ ทำในสิ่งที่ตนเองรัก รู้จักตัวตนของตนเองว่าชอบทำอะไร ถนัดอะไรถนัดในด้านไหน และกล้าที่จะลองทำลองปฏิบัติ สร้างอาชีพเสริมหารายได้ให้กับ ตนเองโดยไม่เป็นทาสของยาเสพติด เป็นเยาวชนที่ดีที่พร้อมสร้างชาติในอนาคต วัยรุ่นเป็น วัยที่อยากรู้อยากลอง ติดเพื่อนตามเพื่อน เราจึงต้องคอยอบรมสั่งสอนเขา และปฏิบัติเป็น ตัวอย่างให้เขาดู ถ้าเขาทำผิดเราต้องตักเตือนเขาด้วยเหตุผล ไม่ใช่ใช้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล เพราะเด็กวัยรุ่นจะมีอารมณ์ที่ร้อนโมโหง่าย สิ่งสำคัญที่เราจะสอนเขาได้ไม่ได้อยู่ที่คำพูด อย่างเดียวแต่อยู่ที่การกระทำของเรา เราเป็นแบบอย่างที่ดีเราก็สามารถสอนเขาได้ตักเตือน เขาได้ เพราะเราทำให้เขาเห็นแล้วว่าการที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมันทำให้มีความสุข มีร่างกายและจิตใจที่ดี เราอยู่ได้โดยไม่ต้องไปพึ่งยาเสพติด และสิ่งดีๆ จากโครงการ TO BE NUMBER ONE ก็มีอะไรให้ได้ทำอีกมากมาย สิ่งที่คุณชอบมากที่สุดในโครงการนี้

ก็คือ ในทุกๆ ปีโครงการ TO BE NUMBER ONE จะมีการจัดการแข่งขันกิจกรรมต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเรียงความ TO BE IDOL หรือกิจกรรมอื่นๆ มากมาย และสิ่งที่ฉันประทับใจในโครงการ TO BE NUMBER ONE ก็คือ การเปิดโอกาสให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่น่าสนใจและมีประโยชน์ ส่วนตัวฉันเองก็เป็นคนหนึ่งที่ไม่ชอบทำกิจกรรมไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรม แต่เมื่อได้มารู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นหนึ่งได้โดยไม่พึงยาเสพติด ทำให้ฉันชอบและอยากเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการทำกิจกรรมต่างๆ มากขึ้น ฉันสนุก ฉันมีเพื่อนมากมาย ฉันกล้าที่จะเปิดเผยตัวตนมากขึ้น ทั้งที่ปกติฉันเป็นคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก ชอบอยู่คนเดียว แต่โครงการ TO BE NUMBER ONE เปลี่ยนแปลงตัวฉันเป็นอย่างมาก ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ได้เข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ความสุขที่ฉันได้ทำกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนๆ กับน้องๆ ในโรงเรียนของฉัน ฉันดีใจที่ฉันได้รู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นหนึ่งได้โดยไม่พึงยาเสพติด ทำให้ฉันได้รู้ประโยชน์ในตัวของตัวเองมากขึ้น ทำให้ฉันได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น และฉันก็ดีใจที่ฉันเป็นคนดีและอยู่ในสังคมได้โดยไม่ต้องพึ่งยาเสพติด สิ่งดีๆ จากโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ฉันภูมิใจมากที่สุดก็คือ ฉันได้มีส่วนร่วมในการประกวดเขียนเรียงความในครั้งนี้ ฉันดีใจที่ฉันได้เป็นส่วนหนึ่งในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ในครั้งนี้ และสิ่งที่ฉันได้จากโครงการนี้ก็คือ การที่กล้าแสดงออกกล้าที่จะลงมือทำในทางที่ดี ฉันกล้าแสดงออกมากขึ้นมันทำให้ฉันเป็นที่รู้จักในโรงเรียนมากขึ้นกล้าที่จะพูดกล้าที่จะทำ ฉันภูมิใจในตัวเองที่ฉันสามารถทำให้ตัวเองเป็นที่รู้จักของคณะครูและนักเรียน ฉันภูมิใจในตนเองที่ฉันทำให้พ่อแม่ได้ภาคภูมิใจในตัวฉัน ฉันกล้าที่จะพูดจะสื่อสารสิ่งดีๆ ให้กับทุกคนฟัง ฉันดีใจครั้งหนึ่งฉันได้เกิดมาฉันได้เข้าร่วมโครงการดีๆ แบบนี้ และโครงการ TO BE NUMBER ONE ก็ทำให้ฉันได้เป็นสภานักเรียน และได้เป็นประธานสภาเด็กของตำบล และได้รับตำแหน่งรองประธานสภาเด็กของอำเภอ แล้วมันก็ทำให้ผู้คนได้รู้จักฉันมากขึ้น ทำให้ฉันมีความเป็นผู้นำมากขึ้น ฉันสามารถนำไปบอกน้องๆ ได้ว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ให้อะไรกับเราบ้าง ฉันกล้าที่จะบอกน้องๆ ได้เลยว่า สิ่งดีๆ ที่ฉันได้จากโครงการนี้มีมากมายและถ้าใครได้มีโอกาสเข้ามาเป็นส่วนร่วมในโครงการนี้จะไม่ทำให้ผิดหวังเพราะโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ให้ทั้งความรู้ในเรื่องของยาเสพติด และทำให้เราที่กล้าแสดงออกกล้าที่จะทำ ทำให้เรารู้จักตัวตนของตัวเองมากขึ้น ทำให้ได้รู้จักกับเพื่อนต่างโรงเรียน ทำให้มีเพื่อนมากขึ้น และโครงการ TO BE NUMBER ONE ยังทำให้เรารู้ถึงโทษของยาเสพติดอีกด้วย ที่สำคัญก็คือ โครงการ TO BE NUMBER ONE เปิดโอกาสให้คน

ทุกเพศทุกวัยได้เข้าร่วมและเป็นสมาชิกของโครงการ TO BE NUMBER ONE เปิดโอกาสให้เข้าร่วม กิจกรรมต่างๆ มากมาย ทำให้เราได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากที่สุด เราจะได้ไม่ต้องตกไปเป็นทาสของยาเสพติด ฉันอยากขอขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้ฉันและโรงเรียนหรือชุมชนของฉันได้รู้จักเกี่ยวกับโทษของสารเสพติดมากขึ้น และได้เปิดโอกาสให้ได้เป็นส่วนหนึ่งหรือเป็นสมาชิกของโครงการ TO BE NUMBER ONE และได้สอนอะไรหลายๆ อย่างให้กับเรามากมาย ทำให้รู้คุณค่าของคน ทำให้ตัวฉันมีสิ่งดีๆ ที่จะให้จดจำไว้เป็นประสบการณ์ในชีวิตว่าครั้งหนึ่งฉันได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ฉันดีใจและภูมิใจที่ฉันได้เข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ฉันมีความสุขที่ฉันไม่ได้ทำให้สังคมและประเทศชาติเดือดร้อนเพราะการที่ฉันได้ศึกษาโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ฉันรู้ว่ายาเสพติดเป็นโทษต่อสังคมและประเทศชาติของเรามากมายขนาดไหน ถ้าคนในสังคมของเราไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่อยากรู้อยากลอง สังคมและประเทศชาติของเราก็จะน่าอยู่มากขึ้น และปัญหาอื่นๆ ก็จะไม่ มี สังคมและประเทศชาติของเราก็จะสงบสุข คนในสังคมตระหนักถึงโทษ รู้กฎรู้ผิด สิ่งดีๆ ที่ฉันได้จากโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นหนึ่งได้โดยไม่พึ่งยาเสพติด ฉันก็จะนำสิ่งดีๆ เหล่านี้ที่ฉันได้มาไปบอกต่อเพื่อนๆ น้องๆ ในโรงเรียนและคนในชุมชนของฉัน ชักชวนให้พวกเขาได้มีส่วนร่วมในโครงการ TO BE NUMBER ONE คนในชุมชนของฉันจะได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากที่สุดและจะได้นำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อวันข้างหน้าลูกหลานของเราก็ได้ถ่ายทอดให้กับรุ่นต่อไป สุดท้ายนี้ฉันอยากให้ทุกๆ คนเข้าร่วมเป็นสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE โครงการดีๆ ที่มีคุณประโยชน์ เราสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตได้มากมาย โครงการนี้สอนอะไรเราหลายๆ อย่าง ทุกคนจะไม่ผิดหวังที่ได้รู้จักและได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ TO BE NUMBER ONE เรามีเพื่อนที่มีอุดมการณ์เดียวกัน เพื่อนที่มีเป้าหมายเหมือนกัน เพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตรที่ดีพร้อมให้คำปรึกษาแก่เรา เราได้ทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ และที่สำคัญเราได้รับความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดซึ่งเป็นบ่อนทำลายอนาคตของเรา และฉันอยากบอกน้องๆ วัยรุ่นหลายๆ คนที่อยากรู้อยากลองยาเสพติด อยากให้น้องๆ คิดให้ดีๆ ก่อนที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับมัน อยากให้ตระหนักถึงโทษของมันและผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไร จะทำให้พ่อแม่เสียใจหรือไม่ทุกครั้งที่เราทำผิดพลาดพ่อแม่ให้อภัยเราเสมอ ถ้าเราเจ็บคนที่เจ็บกว่าคือพ่อแม่ของเรา และฉันก็ขอขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกครั้งหนึ่ง ที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของฉัน และของเพื่อนๆ น้องๆ ของฉัน ทำให้พวกเราได้ว่าพวกเราเป็นหนึ่งในได้โดยไม่ต้องพึ่งยาเสพติด

ผู้เขียน
นายวัชรพงษ์ ต๊ะพรหม
โรงเรียนแม่ตีนวิทยา จังหวัดลำพูน

เรื่องดีๆ 18 ปี TO BE NUMBER ONE “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” เป็นคำขวัญที่ทำให้ฉันรู้ว่าทุกคนสามารถเป็นหนึ่งในได้ โดยรู้คุณค่าของตนเอง การที่จะรู้คุณค่าจึงต้องเริ่มต้นค้นหาสิ่งดีที่มีอยู่ในตัว หากค้นพบคำตอบว่าสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบ สนใจ และมีความถนัดนั้นแล้ว จึงไม่ใช่เรื่องยากในการฝึกฝนและทำจนเป็นผลสำเร็จได้ ความสำเร็จนั้นอาจไม่ใช่รางวัลหรือชื่อเสียง แต่คือการมีความสุขในสิ่งที่ตนกำลังทำด้วยความเชื่อมั่นและมีความภาคภูมิใจ คำขวัญดังกล่าวนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ตนเองจุดประกายไฟผืนให้ลุกโชน ผมเข้ามาสมัครเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ตีนวิทยา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เนื่องจากมีรุ่นพี่เชิญชวนโดยที่ผมยังไม่ทราบรายละเอียดมากมายนัก แน่ใจว่าทำให้ผมเกิดความลังเลว่าผมมีความสามารถมากพอที่จะเข้ามาอยู่ในชมรมนี้ได้หรือไม่ ขณะนั้นผมหันไปเห็นป้ายประกาศมีข้อความตัวโตๆ ว่า “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ข้อความนี้ทำให้ผมเกิดแรงบันดาลใจในการเข้ามาอยู่ในชมรมได้อย่างไม่ลังเล ในปีเดียวกันนั้นชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ตีนวิทยาได้เข้ารับการประเมินระดับประเทศรอบลงพื้นที่ ผมอาสาไปช่วยทำความสะอาดห้องชมรม TO BE NUMBER ONE คุณครูก็ให้เริ่มจากการปิดกวาด เช็ดถู จากนั้นจึงฝึกผูกผ้า ตกแต่งห้อง หลายคนอาจมองว่าเป็นงานง่ายๆ ใครๆ ก็ทำได้ แต่สำหรับผมแล้วงานเหล่านี้ถือเป็นงานฝีมือและต้องใช้หัวใจในการทำด้วยผลงานจึงจะออกมาสวยงามไม่เพียงแต่ต้องตาเท่านั้น เพราะสามารถต้องใจผู้พบเห็นได้ด้วยเช่นกัน หลังจากรับการประเมินเสร็จ ผมเห็นคุณครูและรุ่นพี่จัดเตรียมทำบุญนิตยสารที่จะไปประกวดที่เมืองทองธานีซึ่งเป็นความหวังเล็กๆ ของเด็กต่างจังหวัดคนหนึ่งที่จะได้เข้าเมืองหลวง ผมคิดว่าถ้าผมได้ช่วยคุณครูและพี่ๆ ทำบุญนิตยสารด้วย ความหวังเล็กๆ ของผมคงจะเป็นจริง ผมจึงไปช่วยทำบุญนิตยสารทั้งการตกแต่ง ทาสี ติดกระจก ขนของต่างๆ อย่างไม่รีรอ แต่แล้วก็เกิดความผิดหวัง เมื่อถึงวันประกาศรายชื่อผู้ที่ได้ไปเมืองทองธานีกลับไม่มีชื่อผมแม้ จะแอบรู้สึกเสียใจแต่ก็บอกกับตัวเองว่า “ปีหน้าผมต้องได้ไปเมืองทอง” หลังจากวันนั้นเมื่อรุ่นพี่กลับมาจากไปประกวดมาแล้ว ผมได้ฟังเรื่องราวดีๆ ที่พี่ๆ มาเล่าให้ฟัง ผมรู้สึกตื่นเต้นเหมือนได้ไปสัมผัสประสบการณ์ครั้งนั้นด้วยตนเอง อีกทั้งความประทับใจที่สุดคือ ได้เฝ้ารับเสด็จจุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้เห็น

ดารานักแสดงชื่อดังมาเล่นคอนเสิร์ตมีกิจกรรมต่างๆ และอยากจะทำกิจกรรมของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่แต่นวิทยา จนมาถึงปีต่อๆ มา ความหวังของผมนั้นก็เป็นจริง เมื่อผมมีโอกาสได้ไปประกวดชมรมระดับประเทศที่เมืองทองธานี ได้สัมผัสประสบการณ์เหมือนที่พี่ๆ เคยเล่าให้ฟังไม่มีผิด แม้ปีนั้นจะไม่ได้รางวัลกลับมาแต่พวกเราได้เปิดโลกทัศน์ใหม่ให้กับเด็กบ้านนอกคนหนึ่งได้ นับเป็นความภาคภูมิใจในชีวิตยิ่งกว่าการได้รับรางวัล

จนกระทั่งในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผมได้มีโอกาสได้ร่วมแคมป์ 13 ที่เดอะไพน์รีสอร์ท จังหวัดปทุมธานี ผมรู้สึกตื่นเต้นมาก กับการเดินทางไปแคมป์ครั้งนี้ โดยจังหวัดลำพูนส่งเข้าร่วมทั้งหมด 6 คน เมื่อถึงเดอะไพน์ ผมลงทะเบียนได้รับเสื้อ หมวก สายรัดข้อมือ ป้ายชื่อ โดยมีกิจกรรมที่สนุกสนาน มีทั้งการสอนให้คำปรึกษา พัฒนา EQ กิจกรรมร้องเพลง เต้น เรียนภาษาจีน เกาหลีสีลาค การแสดง พิธีกร บุคลิกภาพ วัยรุ่น และอีกมากมาย ความประทับใจมากไปกว่านั้นคือ ได้ทำการแสดงหน้าพระพักตร์ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ผมเลือกการแสดงลีลาศ เพราะคิดว่าสนุกและทำท่ายสามารถ และดึงดูดสายตาในตัวออกมาได้อย่างเต็มที่เวลานั้น ผมรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก แต่ผมคิดในใจอยู่ตลอดเวลาว่าโอกาสเข้ามาแล้วจึงต้องทำอย่างเต็มที่ที่สุด เพราะประสบการณ์ในครั้งนี้ถือเป็นเกียรติและความภูมิใจมากที่สุดในชีวิต หลังจากแคมป์ 13 จบลง ผมมีเพื่อนทั้งทั่วประเทศและเป็นที่รู้จักของพี่ๆ Staff ในโครงการรวมถึงเพื่อนที่เป็น TO BE NUMBER ONE IDOL รุ่นที่ 3 ทุกครั้งเมื่อมาประกวดผลงานที่เมืองทองธานี พวกเราจะดีใจทุกครั้งที่ได้พบเจอเพื่อนๆ ต่างสถาบัน จนถือได้ว่า ทุกวันที่ 15-17 กรกฎาคม ของทุกปีเป็นวาระแห่งชาติของครอบครัว TO BE NUMBER ONE ที่จะได้มีโอกาสมาเจอกันอีกครั้ง และเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ. 2556 นับเป็นพระกรุณาธิคุณ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จเปิดศูนย์เพื่อนใจ/ชมรม TO BE NUMBER ONE ในจังหวัดลำพูนผมได้มีโอกาสถวายปากกาให้กับทูลกระหม่อมฯ และพระองค์ท่านได้ตรัสกับผมว่า “บุญนิตการสวามากเลย” ผมรู้สึกประทับใจมากที่ ครั้งหนึ่งเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินได้เสด็จบ้านเกิดของผม หลังจากวันนั้นผมเริ่มที่จะเข้าใจถึงโครงการ TO BE NUMBER ONE ว่าไม่ใช่แค่จัดตกแต่งสถานที่เพื่อการต้อนรับกรรมการ และทำบุญนิตการ นำเสนอผลการดำเนินงานชมรมฯ คืออะไร 3ก 3ย คืออะไร เมื่อผม อยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายผมได้เริ่มที่จะเข้าใจมากขึ้นว่า 3ก นั้นประกอบไปด้วย กรรมการ กองทุน และจัดกิจกรรมภายใต้ 3 ยุทธศาสตร์โดยมีการสร้างกระแส สร้าง ภูมิคุ้มกัน และสร้างเครือข่ายที่ผสมผสานมาโดยตลอดนั่นคือ หลักการดำเนินงานของโครงการ TO BE NUMBER ONE เมื่อครั้งที่ผมเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผมได้รับ

เลือกให้เป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ต๋นวิทยา โดยการเลือกตั้งจากสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ต๋นวิทยา โดยมีวาระดำรงตำแหน่งสองปี ตลอดระยะเวลาที่ทำการกิจกรรม ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ต๋นวิทยา ผลการเรียนรู้ของผมไม่ต่ำกว่า 3.00 ผมรักษาผลการเรียนให้อยู่ในระดับที่ดี และบริหารจัดการเวลาในการเรียนและการทำการกิจกรรมให้สมดุล ทำให้ทางบ้านไม่ได้ห่วงเรื่องผลการเรียนของผม และเมื่อผมอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผมได้เป็นตัวแทนนำเสนอผลงานระดับภาคเหนือ และได้เป็นตัวแทนเข้าประกวด TO BE NUMBER ONE IDOL รุ่นที่ 6 ระดับภาคเหนือ แต่ไม่ผ่านเข้ารอบ 40 คนสุดท้าย และในปีเดียวกันผมได้นำเสนอผลงานที่ผมเข้าทำการกิจกรรมของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ต๋นวิทยามาโดยตลอด ทำให้ผมได้รับการคัดเลือกเป็นเยาวชนคนเก่งในโครงการด้วยรักและห่วงใย ในสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี วันที่ 7/2558 และได้เข้ารับพระราชทานเข็มปรมาภิไธย สธ. และเข้าเฝ้าสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ณ พระราชวังดุสิต หลังจากเรียนจบผมได้รับทุนเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยศรีปทุม สาขาวิชาธุรกิจการบิน จนจบปริญญาตรีตลอด 4 ปี ในระหว่างที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา ผมได้กลับไปช่วยทำการกิจกรรมชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ต๋นวิทยาและระดับประเทศที่เมืองทองธานี เมื่อในปี 2561 ผมได้มีโอกาสเป็นตัวแทนครูที่ปรึกษาชมรมฯ เข้าร่วมสัมมนาระดับประเทศจังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดเชียงราย กรุงเทพฯ และได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้การดำเนินโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมเป็นที่รู้จักของสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศ อีกทั้งทำให้ผมมีความรู้เรื่องโครงการ TO BE NUMBER ONE มากขึ้นและได้กลับมาถ่ายทอดให้กับทางชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ต๋นวิทยาจนได้รับพระราชทานรางวัลชนะเลิศอันดับที่ 5 จากทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ประเภทสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน (ดีเด่น) ในปี 2562 และหลังจากนั้นผมได้รับเกียรติเป็นวิทยากรให้กับเครือข่ายต่างๆ ในจังหวัดลำพูนและจังหวัดต่างๆ ปัจจุบันผมได้สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี ด้วยเกียรตินิยมอันดับสอง (3.33) สาขาวิชาธุรกิจการบิน มหาวิทยาลัยศรีปทุม หลังจากเรียนจบผมได้กลับมาช่วยงานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่ต๋นวิทยา ได้มากขึ้นและได้มีโอกาสได้ช่วยพี่น้องเครือข่ายชมรม TO BE NUMBER ONE จังหวัดหนองบัวลำภู ในด้านการทำสื่อบอร์ดนิทรรศการ การจัดสัมมนาทั่วประเทศ ณ จังหวัดหนองบัวลำภู ตลอดระยะเวลาที่เข้ามาเป็นสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมได้รู้จักตัวตนของตนเองที่แท้จริง ทำให้ผมกล้า

ที่จะคิด กล้าที่จะทำ และลงมือทำอย่างเต็มที่เมื่อได้รับโอกาสในทุกๆ ครั้ง ได้รู้จักการบริหารจัดการเวลาของตนเอง พร้อมทั้งจะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลาเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพของสังคม อีกทั้งยังเรียนรู้การเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมในการพัฒนาตนเองควบคู่กับการพัฒนาสังคมให้ดีขึ้น และในการเป็นเยาวชนต้นแบบให้แก่เพื่อนๆ แก่นำชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนแม่แต่วิทยาทั้งในด้านการเป็นผู้นำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ด้านการเรียน การใช้ชีวิตในสังคม และการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ จนสามารถทำให้ชุมชนได้เห็นถึงศักยภาพของตนเอง และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ห่างไกลจากยาเสพติดทำให้ผู้นำชุมชน ผู้นำองค์กร ส่วนท้องถิ่น ผู้นำทุกภาคส่วนรวมถึงหน่วยงานต่างๆ ได้ให้การสนับสนุนอยู่เสมอ

โครงการ TO BE NUMBER ONE จะดำเนินไปได้นั้น เยาวชนจะต้องเป็นผู้คอยผลักดันและขับเคลื่อนทุกอย่างไปข้างหน้าอย่างพร้อมเพรียงกันด้วยความร่วมมือของหน่วยงานทุกภาคส่วน และหัวใจสิ่งสำคัญของโครงการนี้ คือการที่บุคลากรหม่อมหมึง อุบลรัตน์ราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ท่านอยากให้สมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคนเป็นคนเก่ง คนดี ห่างไกลจากยาเสพติด และใช้ชีวิตอย่างมีความสุข เยาวชน รวมใจ ให้เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่ง ยาเสพติด เกิดพิษผล สร้างคนเก่ง คนดี ชี้ค่าคนพระเมตตา สร้างชน ล้นปรานีสืบแปดปี โครงการ สานคุณค่า พัฒนา เยาวชน ล้นศักดิ์ศรีรุ่นต่อรุ่น สานต่อ ก่อสิ่งดีรักรั “ทูปีนัมเบอร์วัน” นิรันดร

ผู้เขียน
นางสาวอรพรรณ โกกิม
ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์
จังหวัดฉะเชิงเทรา

เรื่อง **โลกใบใหญ่ กับ TO BE NUMBER ONE**
“ฉันเด็กผู้หญิงผู้เอาแต่ใจ.....เป็นความหวัง”

ฉันเติบโตมาในครอบครัวที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบตามใจ และได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากครอบครัวเป็นอย่างดี เนื่องจากฉันเป็นลูกสาวคนสุดท้อง สิ่งเดียวที่ฉันได้รับการปลูกฝังว่าต้องทำให้ได้ดีที่สุดคือ การเรียน ครอบครัวบอกอยู่เสมอว่า ให้ตั้งใจเรียน โตไปจะได้มีอนาคตที่ดี ฉันจึงตั้งใจเรียน มุ่งมั่นในการเรียนเป็นอย่างมาก จนกระทั่งสอบติดที่โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ โรงเรียนมัธยมศึกษาประจำจังหวัด เป็นโรงเรียนยอดนิยม เมื่อได้เข้ามาศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้ ฉันคิดว่าฉันจะตั้งใจเรียนตามที่ครอบครัวคาดหวัง จนกระทั่งชั้น ม.3 ภาคเรียนที่ 2 ฉันเรียนวิชาแนะแนวกับครูพิมพ์ซึ่งเป็นครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE ด้วย ครูสอนแนะแนวและเชื่อมโยงถึงเรื่องกิจกรรมชมรม TO BE NUMBER ONE ครูชวนฉันและเพื่อนๆ ให้มาร่วมทำกิจกรรม TO BE ด้วยกัน เพื่อนในกลุ่มของฉันสนใจอยากจะทำกิจกรรม จึงชวนให้ฉันไปสมัครเป็นแกนนำชมรมฯ ด้วยกัน ฉันและเพื่อนอีก 3 คน จึงไปสมัครเข้าเป็นคณะกรรมการสมทบของชมรม TO BE NUMBER ONE BRR หลังจากนั้นฉันและเพื่อนก็ไปที่ห้องชมรมฯ ในยามว่างได้พูดคุยกับพี่ๆ แกนนำชมรมฯ ฟังพี่ๆ เล่าถึงประสบการณ์ที่ได้จากการทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE แต่ฉันก็เพียงแคฟัง ไม่สนใจที่จะทำกิจกรรมมากนัก จนชั้น ม.4 ภาคเรียนที่ 1 พี่ๆ ได้เรียกฉันและเพื่อนๆ ที่เป็นคณะกรรมการสมทบไปประชุม เพื่อพูดคุยเตรียมความพร้อมในการเป็นแกนนำชมรมฯ และในวันนั้น ฉันจึงได้รู้ว่าเพื่อนสนิทของฉันที่ชวนฉันเข้ามาทำกิจกรรม ลาออกจากชมรมไปแล้ว เหตุผลเพราะอยากมุ่งมั่นในการเรียนมากกว่า มันทำให้ฉันรู้สึกผิดหวังมากที่เพื่อนฉันลาออกโดยไม่บอกฉันเลย แวบนั่น ! ฉันลาออก จิตใจว้าวุ่น ไม่มีเพื่อน ไม่รู้จะทำกิจกรรม TO BE เพื่ออะไร เพราะวันนั้นที่สมัครเข้าชมรมฯ ก็เพราะเพื่อน จนวันหนึ่งพี่ๆ เรียกประชุม คณะกรรมการบริหารชมรมฯ และแกนนำทั้งหมด เพื่อเตรียมจัดการประกวด TO BE NUMBER ONE BRR IDOL ของโรงเรียน พี่ๆ ได้บอกถึงสิ่งที่ต้องทำ หน้าที่รับผิดชอบแล้วให้เลือก ฉันจึงเลือกเป็นผู้ขาย

บัตรโหวต และคิดว่าหากจบงานนี้ ฉันจะลาออกจากชมรมฯ และวันงานก็มาถึง.. ฉันสนุกสนานกับการขายบัตรโหวตมาก ถึงจะเป็นส่วนหนึ่ง เล็กๆ ของกิจกรรมนี้ เป็นงานเล็กๆ น้อยๆ แต่เป็นงานเล็กๆ น้อยๆ ที่ฉันไม่เคยทำมาก่อนเลย ฉันไม่เคยคิดว่าจะได้ทำอะไรแบบนี้ ไม่เคยคิดว่า แค่การตะโกน ขายบัตรโหวต มันจะทำให้ฉันสนุกมากขนาดนี้ และนี่คือสิ่งที่ทำให้ฉันเลือกที่จะอยู่กับชมรม TO BE NUMBER ONE ต่อไป สิ่งแรกที่ฉันได้รับจากการทำกิจกรรม TO BE คือ สอนให้ฉันรู้ว่า ฉันมีโอกาสดำเนินการในสิ่งที่ไม่เคยมีในห้องเรียน ชีวิตของฉันกับ TO BE NUMBER ONE เริ่มต้นอย่างจริงจัง เรียนรู้จากรุ่นพี่ และคุณครูที่ปรึกษา มาตลอดจนได้เป็นคณะกรรมการเงาในตำแหน่งเหรียญ และเรียนรู้การจดบันทึกรายรับ-รายจ่ายของชมรมจากรุ่นพี่ที่เป็นคณะกรรมการฝ่ายเหรียญ และทำกิจกรรมอื่นๆ ของชมรมสม่ำเสมอ ชมรมของเราอยู่ในระดับรักษามาตรฐานพร้อมเป็นต้นแบบระดับทองปีที่ 1 ในขณะนั้น มีการประเมินรอบลงพื้นที่ วันประเมินคณะกรรมการประเมินมาถึงฉันตื่นเต้นมาก ทั้งที่ตอนฉันอยู่ ม.3 ฉันร่วมร้องเพลงเป็นหนึ่งในวงเปียโนและทำท่าทางประกอบกับเพื่อนๆ ทั้งระดับและพี่ระดับม.5 รวมประมาณ 1,500 คน แต่วันนี้ ฉันเป็นคณะกรรมการเงาที่ต้องดูช่วยพี่ๆ เตรียมการทุกขั้นตอน เห็นตั้งแต่ก้าวแรกของคณะกรรมการเมื่อมาถึง จนกว่าท่านก้าวขึ้นรถกลับถึงจะเสร็จสิ้นการประเมิน ฉันรู้สึกตื่นเต้นแทนพี่ๆ คณะกรรมการชมรมและแกนนำที่ต้องอธิบายถึงกิจกรรมต่างๆ ต่อหน้าคณะกรรมการและผู้ที่มาเยี่ยมชมและร่วมงานประเมิน โดยเฉพาะรุ่นพี่ที่นำเสนอผลงานชมรมฯ ที่ต้องขึ้นไปพูดนำเสนอผลงานบนเวที แล้วทุกอย่างก็ผ่านไป หลังจากนั้นฉันได้มีโอกาสไปช่วยจัดบูธนิทรรศการและอื่นๆ ที่พี่บอกให้ช่วยเตรียมการประกวดผลงานชมรมฯ ระดับประเทศที่เมืองทองธานีปี 2561 เมื่อถึงวันนำเสนอผลงานระดับประเทศช่วงที่คณะกรรมการประเมินมาเยี่ยมชมนิทรรศการ พี่ๆ ไม่อยู่ กำลังทานอาหาร ฉันเป็นคนดูแลบูธมีคนบอกว่าการชมรมมาแล้ว คือคณะกรรมการจะมาฟังนำเสนอและชมนิทรรศการ ครูพิมพ์จึงให้ฉันและเพื่อนเตรียมพูดแทน ตอนนั้นฉันตื่นเต้นมาก มองไปเห็นคณะกรรมการเดินเข้ามาใกล้ทุกที ฉันยังรู้สึกตื่นเต้น แต่พี่ๆ ก็มาถึงบูธก่อนคณะกรรมการ เฮ้อ! โลงไป ฉันไม่ได้พูด และการนำเสนอครั้งนั้นก็ผ่านไปได้ด้วยดี หลังจากนั้นฉันก็มาช่วยงานที่ห้องชมรมฯ ตลอด จนถึงวาระที่ต้องเลือกตั้งประธานชมรมฯ รุ่นต่อไป เพื่อนเสนอชื่อของฉันกับเพื่อนอีกคนที่สมัครใจเป็นประธานชมรมฯ แต่ผลคือฉันได้รับเลือกเป็นประธานชมรมฯ ฉันไม่มั่นใจเลยว่าจะทำหน้าที่นี้ได้ แต่เมื่อได้รับเลือกแล้วฉันตั้งใจว่าจะทำให้ดีที่สุดงานแรกของฉันคือ กิจกรรมตามนวัตกรรมเดิมของรุ่นพี่ TO BE Walking Street ตลาดนัดคนดีวิถีพอเพียง ฉันไม่มีประสบการณ์ในการจัดการเลย ฉันเสนอหัวข้อนี้ในการประชุม

ครั้งเดียวกับเพื่อนแกนนำฯ แบ่งงาน ไม่มีการติดตามงานแต่อย่างใด จนเกือบสามทุ่มของคืนก่อนถึงงาน ฉันจึงถามถึงความคืบหน้ากับเพื่อนที่รับผิดชอบ และผู้ที่เตรียมของมาขายในงานที่เป็นร้านของชมรมฯ ปรากฏว่า มีเพื่อนแกนนำฯ คนหนึ่งไม่สามารถหาของที่ตนรับผิดชอบมาได้แต่ก็เตรียมอะไรไม่ทันแล้ว วันที่ทำกิจกรรม ฉันวุ่นวายมาก ไม่รู้จะประสานอะไร ยิ่งง กับใคร งานที่ดีพอ วังคุดตรงนั้น ตรงนี้ตลอดเวลา หลังจบกิจกรรมเหลือแกนนำฯ เพียงไม่กี่คนช่วยกันเก็บของ อีกทั้งกำไรจากการขายของร้านชมรมฯ ได้กำไรเพียง 5 บาท เนื่องจากขาดอุปกรณ์ในการขาย เตรียมอุปกรณ์ไม่ครบ ฉันรู้สึกเสียใจ เหนื่อยและผิดหวังในตัวเองมาก ทำให้คิดว่าฉันไม่เหมาะสมที่จะเป็นประธานชมรมฯ แต่ก็ยังไม่ได้ออกใครหลังจากนั้นพี่ๆ แกนนำชมรม ระดับ ม.6 ที่เป็นผู้รับผิดชอบจัดค่ายเสริมสร้างทักษะแกนนำและเครือข่าย TO BE NUMBER ONE ฉันได้เข้าร่วมและเป็นน้องค่ายฯ ในค่ายฉันได้ทำกิจกรรมต่างๆ มากมาย ได้รับกำลังใจจากรุ่นพี่และคุณครูที่ปรึกษา ฉันคิดว่า เมื่อจบค่ายฉันจะตั้งใจพัฒนาตนเอง และทำหน้าที่ประธานชมรมฯ ให้ดีที่สุด จากนั้นฉันเปลี่ยนแปลงตัวเองว่า ฉันจะทำงานและประสานงานภายในชมรมฯ สนับสนุนให้กำลังใจ โดยมีสมุดสำหรับจดข้อควรจำ ปัญหาที่ต้องแก้ไขในกิจกรรมต่างๆ จนถึงวันที่ต้องจัด TO BE Walking Street อีกครั้ง ฉันนำปัญหาต่างๆ ในครั้งก่อนมาปรับแล้วใช้ ทำให้งานผ่านพ้นไปได้ด้วยดี มีกำไรได้รายได้เข้ากองทุนชมรมเพิ่มขึ้น หลังจากนั้น...อีกบทบาทที่สร้างความตื่นเต้น ฉันต้องเป็นผู้นำเสนอผลงานเพราะเป็นประธานชมรมจะทำให้ได้คะแนนเต็ม ซึ่งฉันไม่มีความมั่นใจ ทำไม่ได้เพราะแค่เห็นรุ่นพี่พูดนำเสนอบนเวทีฉันยังตื่นเต้น แต่ฉันต้องทำเพราะฉันเป็นประธาน ฉันจึงเริ่มซ้อมพูดทุกๆ เข้าช่วงเช้าแถว ทำให้บางครั้งเข้าห้องเรียนสาย ถูกคุณครูประจำชั้นตำหนิ บางครั้งฉันท้อใจ แต่ฉันก็สู้ จนมาถึงรอบประกวดผลการดำเนินงานของชมรมฯ ปี 2562 ระดับภาคกลางและภาคตะวันออก เป็นครั้งแรกที่ฉันต้องขึ้นไปพูดบนเวที ฉันตื่นเต้นมาก และในระหว่างนำเสนอ สายไมโครโฟนพันขาของฉัน ตอนนั้นฉันไม่รู้จะทำอย่างไร แต่ก็พูดไปเรื่อยๆ เผลออย่างคดาเนินอยู่ จนสิ้นสุดการนำเสนอ ฉันลงจากเวที ฉันรู้สึกโล่งใจมากแต่ก็เสียใจที่ทำผิดพลาดบนเวที ฉันจึงร้องไห้ครั้งนี้ทำให้ฉันเรียนรู้การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า มาถึงการประเมินระดับพื้นที่ ครั้งนี้ฉันต้องลงมือทำด้วยตัวเองกับเพื่อนๆ น้องๆ ไม่มีรุ่นพี่ แต่สนใจที่มีคุณครูที่ปรึกษาที่อยู่เคียงข้างให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษาตลอด การเตรียมงานในครั้งนี้ทำให้แม่ต้องขับรถมารับฉัน และต้องรอเป็นเวลานานติดต่อกันหลายวัน ฉันจึงถูกแม่ตำหนิทุกครั้ง เมื่อถึงวันประเมินรอบลงพื้นที่ ฉันตื่นเต้นอยู่บ้างแต่น้อยกว่าปีที่แล้ว แม้ในครั้งนี้นฉันเป็นผู้นำเสนอก็ตาม การประเมินผ่านไปด้วยดี เมื่อเสร็จงานทุกคนช่วยกันเก็บของ สถานที่ แต่แม่ของฉัน

มารอรับเช่นเดิม ฉันถูกตำหนิอีก ครั้งนี้ฉันร้องไห้เพราะแค่ทำงานก็เหนื่อยมากแล้ว ยังโดนตำหนิจากคนที่ฉันอยากให้เขาให้กำลังใจฉันมากที่สุด เวลาผ่านไปผ่านการประกวดระดับประเทศ แม้ฉันเห็นรูปที่ฉันนำเสนอบนเวที ท่านภูมิใจในตัวฉัน ทำให้ฉันรู้สึกดีใจมาก จากนั้นชมรมฯ ของเราเป็นแหล่งศึกษาดูงานจากหลายหน่วยงาน จนครั้งหนึ่งคุณครูที่ปรึกษา (ครูพิม)ป่วย มีคุณครูท่านอื่นมาช่วยบ้าง ฉันกับแกนนำจึงเป็นผู้ดำเนินการประสานงาน จัดการทุกอย่างให้พร้อมสำหรับต้อนรับคณะศึกษาดูงาน ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ดี ฉันได้รับคำชมจากผู้บริหารและคุณครู ฉันรู้สึกดีใจและภูมิใจในตัวเองมาก โดยเฉพาะคุณครูประจำชั้นที่เคยตำหนิฉันท่านก็ชมฉันด้วย ระยะเวลาประมาณ 2 ปีที่ฉันได้ทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ฉันได้รับความสำเร็จในสิ่งที่ฉันไม่เคยทำ ได้รับการพัฒนาตนเอง เรียนรู้ใจตนเอง เรียนรู้จากผู้อื่น ความผิดพลาดในการทำงานของฉันและของผู้อื่น เก็บประสบการณ์ ด้วยความเพียรพยายามจนประสบความสำเร็จ ฉันมองเห็นตนเอง รู้ว่า “หากวันนั้นฉันเพียงนั่งอยู่ในห้องเรียน ตั้งใจเรียน เพื่อเกรดที่ดี คะแนนที่ดี ฉันก็จะประสบความสำเร็จในรูปแบบที่ใช้เพียงความพยายามและความขยัน..แต่ความสำเร็จในวันนี้ที่ฉันได้รับจากการทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ฉันต้องพยายาม พัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ ฉันต้องใช้ความอดทน ทำงานเป็นทีม มีการประสานงาน การจัดการ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ที่สำคัญ ฉันมีสังคมเพื่อนต่างที่มา ต่างความคิด ทำให้ต้องปรับตัวเข้าหากัน ฉันมีความกล้าที่จะแสดงออก กล้าตัดสินใจ กล้ายอมรับความผิดพลาด และแก้ไข ช่วยเหลือกัน หากฉันอยู่เฉพาะในครอบครัวที่โอบอุ้มดูแลพร้อมที่จะแก้ไขปัญหาก็ฉันเสมอ ฉันจะไม่ได้เรียนรู้โลกใบใหญ่นี้เลย ความภูมิใจที่ไม่มีในห้องเรียน คำบอกของคุณพิมว่าฉันเปลี่ยนไป “กล้า + ดี + มีศักยภาพ”

“ขอบคุณนะ TO BE NUMBER ONE ให้โอกาสตัวฉันได้เรียนรู้
โลกกว้างใหญ่ มิตรมากมายมีครู ฉันเป็นผู้นำ ตาม กล้า รับฟัง
กิจกรรมตามยุทธฯ สุดดีเลิศ ร่วมกลุ่มเกิดนวัตกรรมที่สร้างสรรค์
นำต่อ ยอดในชีวิตสำเร็จพลัน ฉันเป็น TO BE NUMBER ONE นิรันดร์”

ผู้เขียน
นางสาวปิยะนุช วงค์ทอง
รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนละอูนวิทยาการ
จังหวัดระนอง

18 ปีทูปีนัมเบอร์วัน ช่วยสร้างสรรค์เยาวชนไทยทุกแห่งหน
เป็นจุดสร้างชี้แนะช่วยนำตน ให้ปวงชนมีสุขทุกชีวิ
ค่อยส่องทางสว่างไสวด้านความคิด ช่วยฝึกจิตตั้งมั่นแก้ปัญหา
ให้โอกาสเด็กไทยได้พัฒนา รู้คุณค่าไม่พึ่งยาเสพติด

การเป็นสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ของดิฉันเริ่มต้นจากที่ดิฉันเรียน
ชั้นประถมศึกษา ได้ไปเดินในงานต่างๆ เช่น งานลอยกระทง งานแข่งขันเรือยาว
ดิฉันเห็นสมาชิกของชมรม TO BE NUMBER ONE แต่ละโรงเรียนมีการแสดงต่างๆ
มากมาย แต่มีการแสดงของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนละอูนวิทยาการ ที่ดิฉัน
ประทับใจเป็นอย่างมาก ในชุดการแสดงที่มีชื่อว่า “ชวนชมโชว์” พี่ สมาชิกได้มีการร้อง
เต้น เล่นตลก ทำให้ดิฉันรู้สึกว่าต้องมีกิจกรรมที่น่าสนุกและน่าตื่นเต้นมากมายอย่าง
แน่นอน และเมื่อดิฉันเข้าศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษา ดิฉันได้สมัครเรียนที่โรงเรียน
ละอูนวิทยาการ ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็กประจำอำเภอ แต่จุดประสงค์สำคัญ
ก็คือโรงเรียนอยู่ใกล้บ้านเดินทางสะดวกนักเรียนเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ที่เป็นเด็กในเขตพื้นที่
และอาจมีบ้างบางส่วนโยกย้ายมาจากพื้นที่อื่นๆ และใกล้เคียง แต่ที่แน่ๆ โรงเรียน
ของดิฉันเปิดรับและให้โอกาสนักเรียนทุกระดับชั้นสมัคร ไม่มีการแบ่งชนชั้นศาสนาและ
เชื้อชาติ เพราะสถานที่แถวชุมชนบริเวณโรงเรียนอยู่ติดกับประเทศเพื่อนบ้าน คือ
ประเทศเมียนมาร์ ดิฉันก็ได้สมัครเป็นสมาชิกของชมรมของ TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนละอูนวิทยาการตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครั้งแรกที่เข้าเป็นสมาชิกก็ไม่
ทราบเลยว่า TO BE NUMBER ONE คืออะไร ไม่เข้าใจเกี่ยวกับโครงการเลย แต่เมื่อได้เข้า
ร่วมกิจกรรมต่างๆ ของชมรม ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาศักยภาพและการแสดง
ความสามารถ ทำให้เรากล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกในสิ่งดีๆ ทำให้ดิฉันรู้จักตัวเองมาก
ยิ่งขึ้น ว่าชอบทำอะไร มีความสามารถด้านไหน นอกจากนี้ยังมีดนตรีกีฬาเพื่อเข้าถึงกลุ่ม
บุคคลเพราะ TO BE NUMBER ONE ไม่ได้มีแค่กิจกรรมเดียว แต่มีการส่งเสริมและ
สนับสนุนในทุกๆ กิจกรรม ขอเพียงแค่งิจกรรมนั้นไม่ข้องเกี่ยวกับยาเสพติด นอกจากนี้
ยังมีการให้ความรู้แก่สมาชิก เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ที่จะต้องเริ่ม

จากตัวเราเอง จากครอบครัวจากเพื่อนชุมชนและประเทศชาติ ซึ่งการทำงานนั้นเราไม่สามารถดำเนินกิจกรรมเพียงคนเดียวได้แต่จะต้องมีสมาชิกทุกคนในชมรมร่วมกันทำงานเป็นทีม ปัจจุบันดิฉันได้เป็นแกนนำของชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนละอูนวิทยาการ โดยดำรงตำแหน่งรองประธานชมรม ซึ่งดิฉันได้ร่วมทำงานและทำกิจกรรมของชมรม มาถึง 4 ปีย่างเข้าปีที่ 5 นักเรียนทุกคนในโรงเรียนเป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE ร้อยเปอร์เซ็นต์ เราจะอยู่กันเหมือนครอบครัว เปรียบเสมือนบ้านหลังที่ 2 ที่มีครูที่ปรึกษาของชมรมเป็นผู้ปกครอง มีพี่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขเป็นที่ปรึกษาของชมรมและมีศิษย์เก่ารุ่นพี่สมาชิกของชมรม TO BE NUMBER ONE คอยให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำเสมอมา ยามสุขก็สุขด้วยกัน ยามทุกข์เราก็กู้ทุกข์ด้วยกัน ยามเจอปัญหาเราก็กู้กันแก้ไขฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ไปด้วยกัน โดยไม่ทิ้งใครคนหนึ่งให้ต้องลำบากในทางที่ร่วมกันสร้าง ร่วมกันเดินเพราะพวกเรายึดคำพูดของ พี่นพพร บำรุง เจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่เป็นที่ปรึกษาของชมรมเราว่า “เราไม่ทิ้งเครือข่าย เครือข่ายไม่ทิ้งเรา” หรือเพื่อนช่วยเพื่อน บางครั้งในบางกิจกรรมก็มีท้อกันบ้าง เจอปัญหาอุปสรรคมากมายก็เหนื่อยบ้างแต่พวกเราสู้ด้วยการไม่ยอมแพ้ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ในการที่ดิฉันได้มาเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE เป็นเด็กกิจกรรมอย่างเต็มรูปแบบทำให้ช่วงแรกที่ฉันประสบปัญหาการแบ่งเวลาเรียนและการกระทำกิจกรรมไม่ค่อยดีแต่ก็มีคำแนะนำจากคุณครูและรุ่นพี่ให้คำปรึกษา ดิฉันจึงสามารถจัดสรรเวลาได้ดีมากยิ่งขึ้น โดยที่ทำกิจกรรมและไม่ละทิ้งการเรียนเพราะหน้าที่หลักของคำว่า “นักเรียน” คือต้องเป็นนักเชี่ยวชาญผู้หาความรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพในอนาคตตามสโลแกนของโครงการคือ เก่งและดี TO BE NUMBER ONE หลายๆ ครั้งที่ดิฉันมักเจอบุคคลที่ 3 ถามว่า ทำกิจกรรมได้อะไร ทำไปเพื่ออะไร ทำแต่กิจกรรมเดียวก็เสียการเรียนแต่วันนี้ดิฉันก็สามารถให้คำตอบได้แล้วว่าหากเราจัดสรรเวลาดีก็สามารถทำให้ดิฉันได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ มากมาย ได้ทั้งความรู้จากการเรียนและประสบการณ์จากการทำกิจกรรม จะมีแค่พวกเราเท่านั้นที่เข้าใจว่าเป็นเด็กกิจกรรมได้อย่างไร เราไม่สามารถพูดหรืออธิบายออกมาหมดได้แต่สามารถทำให้บุคคลกลุ่มที่ 3 เห็นได้ว่าการเป็นเด็กกิจกรรมดีกว่าที่พวกคุณคิด เพราะการทำกิจกรรมต่างๆ สามารถสร้างภูมิคุ้มกันสร้างความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น สร้างความรู้สร้างประสบการณ์และที่สำคัญคือการสร้างมิตรภาพอันดีงามต่อสมาชิกในโรงเรียนและต่างโรงเรียน ทำให้มีมิติในหมู่เพื่อนแลกเปลี่ยนการเรียนรู้จากกิจกรรม ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาทำให้ได้พิสูจน์อะไรหลายๆ อย่างจากกิจกรรม จากสิ่งที่เราคิดว่าเราทำไม่ได้แต่หากเราลองเรียนรู้ฝึกฝนก็สามารถทำให้เราทำในสิ่งนั้นได้และทำได้ดีเป็นอย่างดี ทำให้ดิฉันเชื่อมั่นในตนเอง เปลี่ยนทัศนคติให้รู้จักมองโลกในแง่ดี ซึ่งโครงการ TO BE NUMBER ONE นี้สามารถพัฒนา

ศักยภาพสมาชิกให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพที่ดี รู้จักการทำงานเป็นทีม รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาแก่สมาชิกปรับเปลี่ยนมุมมอง พัฒนา EQ รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และสิ่งสำคัญ คือต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด กิจกรรมเหล่านี้สามารถทำให้สมาชิก TO BE NUMBER ONE ของเราไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้จริงทางชมรม TO BE NUMBER ONE ของเราได้มีการสนับสนุนส่งเสริมสมาชิกทุกๆ คนได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโครงการทั้งในสถานที่และนอกสถานที่ เช่น การเป็นผู้เข้าร่วมค่ายคุณธรรม TO BE NUMBER ONE การเป็นผู้ช่วยวิทยากรในค่ายคุณธรรม TO BE NUMBER ONE กิจกรรม TO BE NUMBER ONE RANONG CAMP การจัดอบรมให้แก่สมาชิกในโรงเรียน กิจกรรมทูปีป็นสุขให้น้อง กิจกรรมทูปีเวทีคนเก่ง กิจกรรมมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศเป็นต้น และการสนับสนุนให้สมาชิกทำกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมการประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ซึ่งทางโรงเรียนก็ผ่านการคัดเลือกจากระดับจังหวัดระดับภาคถึง 3 ปีซ้อนและก็นำข้อเสนอของกรรมการมาพัฒนาแก้ไขปรับปรุงเพื่อจุดมุ่งหมายสู่ระดับประเทศให้ได้ ตลอดระยะเวลาของการเป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE ในฐานะเด็กกิจกรรมคนหนึ่ง ดิฉันต้องขอขอบคุณโครงการดีๆ ที่มีกิจกรรมดีๆ ให้แก่เด็กและเยาวชน บ่อยครั้งที่เรายังไม่รู้ว่เราคือใคร แต่การที่เราได้เข้ามาอยู่ในสถานที่แห่งนี้ ในโครงการ TO BE NUMBER ONE แบบนี้ทำให้เราได้รู้จักตัวเองมากยิ่งขึ้น ทำให้เรามีจุดยืนอย่างมั่นคงโดยไม่ผันผวนชาติและกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ทำให้ดิฉันมีผลงานต่างๆ มากมาย มีผลการเรียนที่ดีจากการรู้จักการจัดสรรเวลา ส่งผลให้ดิฉันผ่านการเข้ารับการประเมินรางวัลนักเรียนพระราชทานระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขนาดเล็ก ในปี 2561 ซึ่งถือได้ว่าเป็นรางวัลอันทรงเกียรติสูงสุดในของดิฉันและวงศ์ตระกูล เป็นการสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนและนักเรียนรางวัลพระราชทานที่จะยึดตามคำสอนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 และจะรักษาความดีดุจเกลือกษาความเค็มสำหรับดิฉันแล้ว โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ถือได้ว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากเพราะสามารถทำให้เด็กและเยาวชน เลือกทำกิจกรรมดีๆ ปรับเปลี่ยนคุณภาพชีวิตของตนเองให้เป็นบุคคลที่มีศักยภาพ เข้าใจวัยรุ่นในปัญหาด้านต่างๆ ทำให้รู้จักแก้ไขปัญหาให้ผ่านพ้นไปได้ ในวาระครบ 18 ปี TO BE NUMBER ONE พวกเราสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนละอูนวิทยาคารจะขอเป็นส่วนเล็กๆ ในโครงการที่จะทำคุณประโยชน์สร้างเสริมสังคมให้สร้างสรรค์ ให้พื้นที่ในสังคมเป็นพื้นที่สีขาวและปลอดยาเสพติด พร้อมช่วยขับเคลื่อนประเทศชาติให้มั่นคง ขอขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้สมาชิกเด็กและเยาวชนไทยเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด

ขอขอบคุณโครงการที่เหมือนฝัน คือ TO BE NUMBER ONE ที่ส่งเสริมให้โอกาสเยาวชนไทยได้ก้าวเดิน พร้อมดำเนินสืบต่อพระปณิธาน

ผู้เขียน
นางสาวนุสบา พรหมอารักษ์
เลขานุการชมรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนราตุพนม อำเภอราตุพนม จังหวัดนครพนม

สิบแปดปีโครงการสานคุณค่า “เป็นหนึ่งในไม่พึ่งยา” พาสร้างสรรค์
“ปรับทุกข์” ร่ายคลายปัญหาสารพัน เพราะทุปนิมเบอร์วันนั้นสร้างคน
“สร้างสุข” สร้างชีวิตคิดมั่งมัน ร่วม “ป้องกันและแก้ไข” ใช้เหตุผล
“แก้ปัญห” พาผ่านก้าวความมืดมน เยาวชนต่อต้านทุกพาลภัย
“พัฒนาอีคิว” ได้ยอดเยี่ยม ล้วนแปลเปี่ยมเก่งและดีมีวิสัย
“เด็กนำผู้ใหญ่หนุน” จนเจือใจ เราคนไทยเป็นหนึ่งในไม่พึ่งยา

เมื่อฉันก้าวเข้ามาในโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ฉันก็เพียงเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนอยู่ชั้น ม.1 ห้องท้ายๆ ที่มีเพื่อนๆ จากโรงเรียนประถมหลายๆ โรงเรียนมารวมกันอยู่ในห้องนี้มีจำนวนนักเรียนถึง 35 คน บางคนจบจากโรงเรียนเอกชนชื่อดัง บ้างก็จบโรงเรียนที่กิจกรรมโดดเด่นเรียกได้ว่าเป็นเจ้าเหรียญทองสายกิจกรรมเลยทีเดียวและก็ยังมึโรงเรียนขนาดเล็ก ซึ่งฉันเองก็เป็นนักเรียนที่จบจากโรงเรียนขนาดเล็ก ไม่เป็นที่รู้จัก ไม่มีกิจกรรมโดดเด่นหรือมีชื่อเสียง เนื่องจากมีนักเรียนในโรงเรียนไม่ถึง 100 คน ซึ่งหลังจากฉันจบออกมาก็มีประกาศปิดโรงเรียน ซึ่งนั่นก็หมายความว่าโรงเรียนได้ถูบบยุบตัวลงไปแล้ว ฉันจึงตั้งใจที่จะเชื่อมมิตรสัมพันธ์กับเพื่อนๆ ทุกคน นั่นก็เพราะตอนประถมฉันเป็นคนมีเพื่อนน้อยเพราะในชั้นมีแค่ห้องเดียวและมีนักเรียนเพียง 10 คน ในการเข้ามาเรียนวันแรก จำนวนเพื่อนในห้องมีมากถึง 30 กว่าคน มีเพียงคนเดียวที่ฉันรู้จักคือเพื่อนจากโรงเรียนเดิมที่ได้มาอยู่ห้องเดียวกัน เป็นห้องท้ายๆ ของระดับชั้นเลยทีเดียว ฉันยังจำได้ดีวิชาที่เรียนวิชาแรกคือวิชาคณิตศาสตร์ ครูผู้สอนเป็นคุณครูที่ปรึกษาห้องของตนเอง ครูยังไม่ทันได้สอนอะไรก็เอ่ยถามขึ้นมาว่า “ห้องเรามีหัวหน้าห้องหรือยังครับ” ฉันกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องทุกคนก็หันหน้ามองกันด้วยก็รู้ทันที่ว่า จะต้องมีการคัดเลือกหัวหน้าห้อง ในขณะที่ไม่มีใครตอบคุณครูสักคำ ครูก็ได้บอกว่า นั้นมาเลือกหัวหน้าห้องเรียนกัน “ใครอยากจะรับผิดชอบเป็นหัวหน้าห้องยกมือครับ” ทุกคนก็หันหน้ามองกันไปรอบห้องอีกเช่นเคย ฉันจึงยกมือขึ้นเพียงคนเดียวในห้อง ความคิดในตอนนั้นฉันอยากมีช่องทางในการพูดคุยกับเพื่อนๆ ได้มากกว่าเดิม ไม่มีใครยกมือขึ้นนอกจากฉัน แผนการของฉันสำเร็จ เมื่อไม่มีคนยกมือ คุณครูจึงได้ให้ฉันอธิบายประวัติตัวเองพอสังเขป และถามว่าทำไมถึงอยากเป็นหัวหน้าห้องหลังจากที่ฉันได้พูดออกไปทั้งหมดที่ครูถาม ใจฉันเต้นรัวมือไม้สั่นทำตัวไม่ถูกที่ต้องกล่าพูด

ให้คนจำนวนมากจับจ้องสายตามายังฉันเพียงคนเดียว ทุกคนปรบมือให้กับฉัน และฉันก็ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าห้องคอยรายงานข่าวสารที่ประชุมกับเพื่อนนักเรียน และข่าวสารที่ติดต่อกับคุณครู ตลอดจนรับผิดชอบในเกือบทุกๆ เรื่องของห้องเรียนเรื่อยมาจนกระทั่งผ่านไปสองเดือน เพื่อนชายคนหนึ่งไม่มาเรียนโดยไม่มีใครทราบสาเหตุ ฉันยังจำชื่อจริงของเขาได้ แม้จะไม่ได้สนิทสนมหรือพูดคุยด้วยบ่อยเท่าไรนัก ฉันทราบสาเหตุเมื่อเวลาผ่านไปนานแสนนานจากเพื่อนคนหนึ่งต่างห้องที่เขาอยู่บ้านใกล้กับเพื่อนคนที่ออกเรียนไป เขาบอกว่าเพื่อนชายคนนั้นข้องเกี่ยวกับสารเสพติด มีกลุ่มเพื่อนเป็นแก๊งใหญ่ๆ มั่วสุมสารเสพติดด้วยกัน จนถูกจับตัวไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จ.นครพนม นั่นเป็นความรู้สึกผิดและตราบาปในหัวใจของฉัน หากฉันสังเกตพฤติกรรมเพื่อนในห้องให้มากกว่านี้ หากได้พูดคุยกับเขาบ้าง ก็อาจจะปรึกษาคุณครูและช่วยเหลือได้ทัน แต่มันก็สายไป...

เมื่อผ่านพ้นช่วงชั้นม.1 ไปฉันก็ขึ้นม.2 ได้เลื่อนห้องมาอยู่ห้องที่เรียกว่ามีเพื่อนครบครันหลากหลายความสามารถเพราะเป็นห้องคิงส์ที่เน้นห้องนี้ในเรื่องการเรียนมากกว่าห้องอื่นๆ ฉันตั้งใจว่าฉันจะรู้จักเพื่อนทุกคนเท่าที่ฉันจะทำได้แล้วก็ประสบความสำเร็จเพื่อนๆ ทุกคนไม่มีใครน่าเป็นห่วงมีความสามารถในตัวเองแตกต่างกันไม่มีใครมีพฤติกรรมสุ่มเสี่ยง เมื่ออย่างกรายเข้ามายังช่วงชั้น ม.3 ฉันมีโอกาสดำเนินการแข่งขันทักษะภาษาไทยโดยคุณครูกำหนดหนึ่งซึ่งหยิบยื่นโอกาสดีๆ เข้ามา ประจวบกับชักชวนให้เข้าไปทำกิจกรรมในนามโครงการ TO BE NUMBER ONE ฉันก็ยินดีเต็มใจเข้าไปเป็นแกนนำของชมรม โดยเริ่มจากทำงานในศูนย์เพื่อนใจเป็นที่ปรึกษาให้เพื่อนพี่น้องในโรงเรียนโดยผ่านการถ่ายทอดงานจากรุ่นพี่แกนนำมาก่อน และยังได้เข้ารับการอบรมหลักสูตรการให้คำปรึกษาที่ศูนย์สุขภาพจิตและยาเสพติด ณ โรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราชธาตุพนม ทำให้ฉันรู้จักที่รับฟังปัญหาของคนอื่นและเป็นที่ปรึกษาคอยช่วยเหลือทำให้เรื่องหนักกลายเป็นเรื่องเบา ทำให้เกิดเป็นมิตรภาพที่ดีจากคนที่ไม่รู้จักกันก็ได้ช่วยเหลือเจือจานเป็นเหมือนเพื่อนคอยรับฟังเมื่อไม่สบายใจ นั่นทำให้ฉันมีความสุข ผ่านพ้นช่วงชีวิตฉัน ม.3 เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ฉันเลื่อนชั้นขึ้นชั้นม.4 จำเป็นที่จะต้องเลือกทางเดินชีวิตในอนาคตหรือเลือกสายการเรียนนั่นเองในตอนนั้นฉันรู้ตัวเองว่าฉันชอบภาษาและความงามของศิลปะในหลายๆ ด้าน ฉันจึงตัดสินใจเรียนสายการเรียนศิลป์ภาษา ช่วง ม.4 ฉันเข้าแข่งขันในด้านภาษาอยู่บ่อยๆ คือการเขียน การแต่งคำประพันธ์ และรางวัลที่ฉันภาคภูมิใจที่สุดคือ “การแต่งบทกลอนสารานุกรมไทยในพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9” ฉันได้รับรางวัลชนะเลิศระดับภาคอีสานและเป็นตัวแทนเข้าแข่งขันในระดับที่สูงขึ้นไป เป็นความภาคภูมิใจของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ตั้งใจสุดความสามารถโดยจะสำเร็จได้ยากหากไม่มีคุณครูกำหนดหนึ่งซึ่งอยู่เบื้องหลังความสำเร็จนี้ ซึ่งครูกำหนดนั้นคือครูกคนเดียวกับที่ชักชวนให้ฉันเข้ามาเป็นแกนนำชมรมฯ นั่นเอง เมื่อคุณครูก

ปรีกษาชมรมทูปีนัมเบอร์วันเห็นความสามารถในทักษะการเขียนของฉัน ฉันจึงได้ร่วมมือกับเพื่อนๆ ในชุมนุมวรรณศิลป์เขียนบทละครเรื่อง “มหาพุทธานุสรณ์สถานตำนานพระธาตุพนม” เพื่อจัดแสดงเป็นพุทธบูชาในงานนมัสการพระธาตุพนมปี 2563 เป็นเวลา 9 วัน 9 คืน และฉันก็ยังเป็น 1 ในนักแสดง 60 คน ที่ได้ร่วมถ่ายทอดเรื่องราวประวัติศาสตร์ความเป็นมาของศาสนสถานที่สำคัญของท้องถิ่น นั่นก็คือองค์พระธาตุพนม ฉันได้กล้าแสดงออกในด้านของการพูด การแสดงละครการถ่ายทอดอารมณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหัวเราะร้องไห้หรือยินดีปรีดา นักแสดงละคร สมาชิกชมรมทูปีนัมเบอร์วัน พวกเราทุกคนในกองละคร ได้ร่วมทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ทุกคนได้แสดงศักยภาพในตัวออกมา ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ได้รู้จักการวางแผน ความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียว การรับฟังความเห็นของแต่ละฝ่าย โดยนักแสดงที่มีความสนใจได้ร่วมทำงานในกองละครก็ได้เข้าศึกษาต่อในคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม นักแสดงทุกคนได้รับความเมตตาจากท่านพ่อพระเทพวรมุณี เจ้าอาวาสวัดพระธาตุพนม ให้การสนับสนุนทุนการศึกษา นักแสดงคนละ 2,000 บาท และได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ตลอดจนผู้ชมการแสดงที่ได้ร่วมบริจาคคนละเล็กคนละน้อย เงินจากการระดมทุนหรือเงินที่ได้จากการแสดง เราได้นำมาปรับปรุงห้องศูนย์เพื่อนใจ ให้มีวัสดุอุปกรณ์สำนักงานครบครัน จัดซื้อหนังสือมากมาย และยังมีกรติดเครื่องปรับอากาศให้สะดวกสบายในการเข้ามาใช้บริการ และที่สำคัญ ฉันเองจากที่ไม่กล้าพูดเท่าไรนักเพราะเป็นคนขี้อาย จับไมค์ครั้งไหนเป็นต้องขาสั่นใจสั่น ฉันก็ได้กล้าพูด กล้าคิด กล้าลงมือทำ กล้าแสดงออก จากแกนนำชมรมหรืออาสาสมัครประจำศูนย์เพื่อนใจ ก็ได้รับความเห็นชอบจากคุณครูที่ปรึกษา และเพื่อนพี่น้องในชมรมให้ดำรงตำแหน่งเป็นรองประธานฝ่ายกิจกรรม ฉันสนุกและมีความสุขมากขึ้นเรื่อยๆ ในการทำกิจกรรม ตั้งแต่การจัดทำแผนดำเนินโครงการ ออกแบบรูปแบบกิจกรรม เพื่อให้สมาชิกสนใจและทำกิจกรรมอย่างมีความสุข ตลอดจนออกไปสำรวจความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของสมาชิก โดยมีทั้งกิจกรรมที่ทำต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี อย่างเช่นการจัดค่ายอบรม ภายใต้แนวคิด “ใครติดยายกมือขึ้น” เพื่ออบรมตรวจสอบสารเสพติด บำบัดและฟื้นฟูสมาชิกที่ติดสารเสพติด โดยตลอดระยะเวลาที่ดำเนินการมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2559-2562 ได้พบสมาชิกที่ติดสารเสพติดประเภทกัญชาทั้งหมด 7 ราย และได้สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ โดยบำบัดตาม MATRIX PROGRAM จนสามารถหายกลับมาเป็นปกติ กลับมาเรียนได้จนจบการศึกษาพร้อมเพื่อน และได้เข้ารับการการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา และกิจกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ตามความเหมาะสม มีกิจกรรมในแต่ละเดือนอย่างน้อย 1 กิจกรรม บางครั้งก็ออกนอกสถานที่ไปขยายเครือข่ายร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างชมรมของเรากับชมรมภายนอก บางครั้งก็มีชมรมอื่นเข้ามาศึกษาดูงาน และได้เข้าค่ายพัฒนาศักยภาพแกนนำชมรมทูปีนัมเบอร์วัน ฉันไม่คิดว่าค่ายจะเป็นจุดเปลี่ยนในการแสดงออกของฉันอย่างกับหน้ามือเป็นหลังมือ ฉันกล้าที่จะ

ทำความรู้จักกับเพื่อนต่างโรงเรียน กล้าที่จะจับไมค์บรรยายเรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรให้ทุกคนในค่ายฟัง กล้าที่จะเต้นเพลงเกาหลีย้อยลั่นยอดวิวได้อย่างสนุกสนานเหวี่ยง กล้าที่จะสานสัมพันธ์กับเพื่อนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ฉันมีความสุขจริงๆ ที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของชมรม ที่จะร่วมพัฒนาเยาวชนและสังคมให้เป็นคนเก่งคนดี เป็นแบบอย่างในทางที่ดีให้กับสังคม เมื่อชมรมของเรากำลังจะเข้าประกวดผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศ ที่เมืองทองธานี บรรยาการการทำงานดูเป็นไปอย่างรวดเร็วและจริงจัง ทุกคนมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ ตรวจสอบเอกสารให้ครบถ้วน สมบูรณ์ เตรียมจัดเก็บบูธ เตรียมการแสดงวงโปงลางในการเชียร์ เตรียมนำเสนอผลการดำเนินงาน ทุกคนทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย และปีนี้ก็เป็นปีที่เราเข้ารับประกวดผลการดำเนินงานเป็นปีแรก เมื่อผลการประกาศออกมา น้ำตาแห่งความปลื้มปริ่มก็ได้ปรึ้นออกมาด้วยความดีใจ ที่ผลคะแนนอยู่ในลำดับที่ 6 ทุกคนได้ทำอย่างสุดความสามารถ ความเหน็ดเหนื่อยก็เหือดหายไปพร้อมกับหยาดน้ำตา ปรากฏเป็นรอยยิ้มแสดงความดีใจ ในหมู่คณะ และฉันก็ยังได้รับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในงานประกวดผลการดำเนินงานระดับประเทศที่เมืองทองธานี พระองค์ทรงพระสิริโฉมงดงาม ดุจดั่งแสงทองส่องประกาย ชีทางสว่างไสวให้ปวงชนชาวไทยให้ห่างไกลจากยาเสพติด และอบายมุข และพระกรุณาธิคุณของพระองค์ที่ความห่วงใยต่อเยาวชนคนไทยที่ได้ทรงก่อตั้งโครงการให้หน่วยงานสถานศึกษา อุดมศึกษา ประชาชน ฯลฯ ตลอดจนประชาชนคนไทยทุกคน ได้มีภูมิคุ้มกันทางจิตที่ดี ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด หรือแม้บางครั้งในชีวิตของคนเราก็คงอาจจะมีใครที่ทำผิดพลาดไปบ้างแต่ก็ยังสามารถกลับตัวกลับใจได้เสมอและสังคมยังพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือทุกคนให้มุ่งหน้าดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างมีคุณค่า ช่วงเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานฉันก็เลื่อนชั้นมาขึ้น ม.5 ซึ่งเป็นช่วงที่ฉันเรียนอยู่ปัจจุบันนี้เอง ฉันได้รับความเห็นจากครูที่ปรึกษาและกรรมการฝ่ายต่างๆ ในชมรม ให้เป็นเลขานุการของชมรม เป็นอีกหนึ่งหน้าที่ให้ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดี ในการตรวจสอบข้อมูลให้ละเอียดถี่ถ้วน การคิดอย่างรอบคอบและละเอียดรอบคอบ ความแม่นยำในการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา ตลอดจนได้ประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ และคณะกรรมการฝ่ายต่างๆ ในการดำเนินงาน และยังได้เป็นตัวแทนนำเสนอผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศ ซึ่งฉันยิ่งมั่นใจว่าวันนี้ ฉันกล้าแสดงออกอย่างเต็มที่ และไม่ใช่ฉันเพียงคนเดียวที่ได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในชมรม TO BE NUMBER ONE สมาชิกทุกๆ คนก็ยังได้เรียนรู้ทักษะ ได้ร่วมกิจกรรมที่สร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นภายในชมรมเช่นกัน และฉันจะนำสิ่งที่ได้จากชมรมมา พัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ ตลอดจนประยุกต์ใช้ในทางที่ดีเพื่อให้เกิดความสร้างสรรค์ในสังคมและเป็นคุณประโยชน์ต่อประเทศชาติสืบไป

ผู้เขียน
นายลภัส จีวอยู่

รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรดิตถ์
จังหวัดอุดรดิตถ์

เป้าหมายของการทำงานคือการทำงานอย่างมีเป้าหมาย

ย้อนกลับไปเมื่อ 18 ปีที่แล้ว ตรงกับปีพุทธศักราช 2545 ซึ่งตรงกับปีเกิดของผม และในขณะเดียวกันก็มีโครงการดีๆ โครงการหนึ่งได้กำเนิดเกิดขึ้นพร้อมกับสิ่งมีชีวิตเล็กๆ หนึ่งชีวิตแบบผม ผมรู้สึกว่าคุณชีวิตของตนเองเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่มีโอกาสได้เกิดมาพร้อมกับโครงการดีๆ ที่ชื่อ “TO BE NUMBER ONE” พูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในชื่อโครงการที่ทุกคนรู้จักกันเป็นอย่างดี TO BE NUMBER ONE ภายใต้คำขวัญที่ว่า “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” พระองค์ทรงมีความห่วงใยประชาชน และเยาวชนไทยเป็นอย่างยิ่ง เพราะประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหายาเสพติดมาอย่างช้านาน ยาเสพติดในขณะนั้นถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญระดับชาติ มีการระบาดตั้งแต่ครอบครัว ชุมชน สถานศึกษา สังคมและประเทศชาติ มีเยาวชนหลายคนหลงเข้าสู่วังวนของยาเสพติด โดยมากมักจะเริ่มด้วยการอยากรู้อยากลองและความคึกคะนองเป็นส่วนใหญ่ สภาพแวดล้อม สังคม และค่านิยมในกลุ่มเป็นแรงผลักดันอีกชั้นหนึ่งประกอบกับหาซื้อได้ง่าย เหตุนี้พระองค์จึงทรงเล็งเห็นว่าเป้าหมายหลักที่จะต้องมุ่งเน้นการรณรงค์ก็คือกลุ่มของวัยรุ่นและเยาวชน เพื่อสร้างกระแสค่านิยมและเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจในกลุ่มเยาวชนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด พร้อมทั้งพัฒนาศักยภาพและคุณภาพของเยาวชนให้เป็นคนรุ่นใหม่ที่เชื่อมั่นและภาคภูมิใจในตนเอง และยังสนับสนุนให้เยาวชนและชุมชนจัดกิจกรรมที่สร้างสรรค์ เพื่อสร้างความเข้าใจและยอมรับผู้ที่ปัญหายาเสพติด โดยให้โอกาสกลับมาเป็นคนดีของสังคมหลายคนอาจจะหลงผิดไปบ้างตามค่านิยมทางสังคม แต่คนเหล่านั้นก็ควรได้รับโอกาสที่จะกลับมาเป็นคนที่ดีกว่าเดิม อดีตนั้นผ่านไปแล้ว หดไปแล้ว เราไม่สามารถกลับไปแก้ไขอะไรได้เลย ส่วนอนาคตนั้นยังมาไม่ถึงยังไม่แน่นอน ซึ่งจะเป็นเช่นไรเราไม่รู้ได้ ดังนั้นการทำให้สิ่งต่างๆ ดีขึ้นก็ด้วยการกระทำในปัจจุบัน ซึ่งสิ่งที่มีประโยชน์มากก็คือ การสอบถามและขอคำแนะนำจากท่านผู้รู้ ว่าควรทำอะไรและทำอย่างไร เพื่อบรรเทาผลเสียจากการกระทำในอดีต โครงการ TO BE NUMBER ONE จึงเป็นโครงการที่ตอบโจทย์เป็นอย่างมากสำหรับการช่วยเหลือผู้ที่มี

ปัญหาทางด้านยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็นประชาชนทั่วไปหรือเยาวชนที่อยู่ในสถานศึกษา สถานพินิจหรือเรือนจำ ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ได้ทำในสิ่งที่ตนเองรักสิ่งที่ตนเองสนใจและสิ่งที่ตนเองมีความถนัดในด้านนั้นๆ ผลที่ได้ก็คือจากการที่เอาเวลาไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดก็เอาเวลานั้นมาทำสิ่งที่เกิดประโยชน์ให้กับตนเอง ประโยชน์ที่เกิดกับตนเองนั้นก็ใช่ว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ได้พัฒนาความสามารถของตนเองจากพรสวรรค์ที่ตนเองมี เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นทุกคนได้เห็นว่าคุณเองนั้นมีความสามารถเพียงใดเมื่อได้ใช้เวลาว่างไปกับสิ่งที่รักแล้วก็จะหันหลังให้กับยาเสพติดและกลับมาเริ่มต้นใช้ชีวิตใหม่ที่ปลอดจากยาเสพติด โอกาสคือสิ่งที่สำคัญมากในการที่จะเริ่มต้นใหม่เพราะฉะนั้นโครงการ TO BE NUMBER ONE จึงได้ให้โอกาสบุคคลที่ติดยาเสพติดได้กลับมาเป็นคนดีของสังคม เมื่อได้รับโอกาสแล้วก็ต้องรู้จักที่เรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาเพราะทุกโอกาสสำคัญเสมอ เหตุข้างต้นจึงทำให้เกิดโครงการ TO BE NUMBER ONE ขึ้นโดยมีกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุขเป็นแกนกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งทุกๆ หน่วยงานได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เพราะทุกหน่วยงานก็มีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกันที่จะป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอดจนปัจจุบันเป็นเวลาถึง 18 ปี

ระยะเวลา 18 ปี เมื่อเทียบกับชีวิตของผมที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันตอนนี้ ก็คงเป็นช่วงเวลาที่ผมกำลังจะสำเร็จการศึกษาชั้นหนึ่ง และกำลังจะก้าวเข้าสู่การศึกษาอีกชั้นหนึ่งที่สูงกว่าแต่ถ้าเปรียบเทียบกับโครงการดีๆ อย่าง TO BE NUMBER ONE แล้วละก็ เป็นปีที่ก้าวสู่ความสำเร็จอย่างมากและเป็นปีแห่งความภาคภูมิใจที่โครงการดีๆ ได้ผลิตเยาวชนดีๆ และมีคุณภาพให้แก่สังคมไทยมากมาย TO BE NUMBER ONE เปรียบเสมือนบ้านที่มีครอบครัวที่อบอุ่น บ้านหลังนี้ใหญ่มากทุกคนอยู่ด้วยกับแบบมีเป้าหมายเดียวกัน หูลกระหม่อมฯ เปรียบเสมือนต้นตระกูลของบ้านและมีป่าหม่อมก็เปรียบเสมือนแม่ของบ้านแม่ที่คอยหุงหาข้าวปลาให้กับทุกคนในบ้าน TO BE NUMBER ONE หลังนี้ได้ผลิตเยาวชนที่ดีมีคุณภาพให้แก่สังคมมากมายเยาวชนคือ รากฐานและอนาคตของชาติ การพัฒนาศักยภาพของเยาวชนคนรุ่นใหม่ทั้งด้านความสามารถและการเป็นคนดี ช่วยสร้างความเจริญให้กับหลายๆ ด้านของประเทศไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจหรือสังคม บ้าน TO BE NUMBER ONE ของเราจึงมุ่งดำเนินโครงการพัฒนาเยาวชนและส่งเสริมการศึกษาเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อการพัฒนาเยาวชนทั้งในด้านสติปัญญาและจิตใจ โดยมีกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข เป็นแรงขับเคลื่อนและมุ่งเน้นการนำความรู้ความสามารถมาช่วยพัฒนาสังคม ชุมชน และประเทศชาติ รวมถึงการสร้างคุณลักษณะที่ดีของเยาวชนให้มีจิตสำนึกในการทำประโยชน์ต่อสังคม คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน มีความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างสร้างสรรค์ คือการเป็น

“คนเก่ง” ควบคู่ไปกับการเป็น “คนดี” ของสังคม กิจกรรมเปรียบเสมือนคำสั่งสอนของแม่ เพราะกิจกรรมทุกๆ กิจกรรมของ TO BE NUMBER ONE ล้วนแต่มีประโยชน์ทั้งสิ้น จึงเปรียบได้กับคำสอนของแม่เพราะแม่ทุกคนก็ให้แต่สิ่งที่มีประโยชน์ที่สุดกับลูกเสมอ ตอนจะกินแม่ก็จะหาของที่มีประโยชน์ที่สุดให้ลูกกิน ตอนหัดเดินแม่ก็ซื้อรองเท้าที่ใส่สบายที่สุดให้ใส่ บ้านทูบีหลังนี้ก็เช่นกันจัดกิจกรรมที่สร้างสรรค์กิจกรรมที่ดีมีคุณประโยชน์ให้กับสมาชิกของบ้านที่เสี่ยงต่อการไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด สิ่งที่บ้านทูบีหลังนี้ได้ทำอีกอย่างนั้น ก็คือการช่วยเหลือสังคมไม่เพียงเฉพาะแค่ให้สมาชิกในบ้านออกไปในสังคมแล้วปลอดภัย ยาเสพติดเพียงอย่างเดียว แต่ยังทำให้โลกใบนี้น่าอยู่เพราะเราทุกคนมีโลกใบเดียวกันอยู่ในสังคมเดียวกัน เมื่อทุกคนไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดโลกเราน่าอยู่ขึ้นเกินคำที่จะบรรยายได้ “ความสำเร็จ” เป็นสิ่งที่หลายคนไขว่คว้าสำหรับบางคนดูเหมือนมันอยู่ไกลสุดหล้าฟ้าเขียว สำหรับบางคนดูเหมือนเป็นจุดหมายที่วางอยู่บนเส้นทางที่ไม่มีจุดสิ้นสุด แต่สำหรับบางคนก็ง่ายและใกล้กว่าสองคนข้างต้น อยู่ที่ว่าใครจะนิยามความสำเร็จของตัวเองยังงัย ความสำเร็จไม่ใช่เรื่องของโชคหรือการมีชื่อเสียง แต่ต้องไม่หยุดพยายามทำให้สุดความสามารถ นั่นคือสิ่งที่ควบคุมได้ นอกนั้นมันอยู่เหนือการควบคุม เพราะเราไปห้ามให้คนอื่นตัวใหญ่กว่าเรา สูงกว่าเรา ฉลาดกว่าเราไม่ได้ สิ่งที่ได้ก็คือการควบคุมตัวเอง พยายามดึงความสามารถที่ดีที่สุดของตัวเองออกมา ถ้าเราสามารถดึงเอาศักยภาพที่ดีที่สุดของตัวเองออกมา นั่นก็ถือว่าเราทำสำเร็จแล้ว “พยายามจนสุดกำลังแล้วตัวคุณนั้นแหละคือความสำเร็จ” ความสำเร็จก็เปรียบเสมือนโล่เกียรติยศอันทรงคุณค่าที่ไม่ได้มีไว้เพียงประดับบ้านของเราเท่านั้น แต่สิ่งนี้ยังเป็นเครื่องหมายการันตีว่าบ้าน TO BE NUMBER ONE หลังนี้ได้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายเป็นอย่างดีแต่ยังไม่ถึงที่สุด เพราะ TO BE NUMBER ONE จะต้องดีขึ้นเรื่อยๆ สิ่งที่ได้จากความสำเร็จก็คือความภาคภูมิใจและความประทับใจที่ยังคอยตามหลอกหลอนในชีวิตไม่มีวันจบสิ้น

ความประทับใจสิ่งแรกของผมคือการที่ผมได้เกิดมาเป็นลูกของพ่อและแม่ ความประทับใจลำดับต่อมาคือการที่ผมได้เกิดมาพร้อมกับโครงการ TO BE NUMBER ONE โครงการดีๆ ที่ไม่ได้ให้ประโยชน์แค่กับประเทศชาติ สังคม ประชาชนหรือเยาวชนเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งเลย แต่โครงการนี้ยังให้ประโยชน์กับผมและยังสร้างแรงบันดาลใจให้กับผมอีกด้วย จุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมได้รู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE คือผมรู้จักกับรุ่นพี่ที่เป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ของวิทยาลัยในขณะนั้นต้องขอท้าวความก่อนว่า ที่บ้านผมมีอาชีพเป็นลิเกและย่าของผมเป็นครูสอนลิเกให้กับเยาวชนที่อยู่ในชุมชนและผู้ทีสนใจที่จะสืบสานวัฒนธรรมไทย และรุ่นพี่คนนี้เป็นลูกศิษย์ของย่าและเราเคยแสดงลิเกด้วยกัน ผมจึงได้รู้จักกับพี่เขา พอผมได้เข้ามาศึกษาต่อในวิทยาลัยเดียวกัน พี่เขาจึงชวนผมให้มาร่วมทำกิจกรรมของชมรม กิจกรรมแรกที่ผมได้ทำก็คือ แสดงลิเก

ในกิจกรรมวันต่อต้านยาเสพติดโลก ผมต้องขอบคุณรุ่นพี่คนหนึ่งที่ให้โอกาสกับผมได้มาร่วมแสดงในครั้งนี้ ซึ่งเป็นการแสดงที่ผมรู้สึกประทับใจมากเพราะเด็กๆ เยาวชนรุ่นใหม่ไม่ค่อยมากที่จะได้เห็นศิลปวัฒนธรรมของไทยแท้ๆ ซึ่งได้สอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด ในนั้นมีทั้งความสนุกสนาน และมีสาระความรู้สอดแทรกอยู่ในนั้นด้วย ซึ่งเป็นการดึงดูดความสนใจจากเด็กๆ ที่นั่งชมอยู่ได้เป็นอย่างดีครับ ต่อมาผมได้โควตาในการเข้าค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 22 ค่ายนี้ได้สอนสิ่งต่างๆ มากมายให้กับผม ค่ายนี้ให้ทั้งความรู้และความสุขไปพร้อมๆ กันจนกระทั่งถึงวันรับเสด็จองค์ประธานโครงการผมรู้สึกปลื้มปิติอย่างมากที่ได้รับเสด็จองค์ประธาน ผมคิดกับตัวเองว่าจะมีสักกี่คนที่ได้รับเสด็จใกล้ชิดแบบนี้ และผมได้ตั้งปณิธานกับตนเองไว้เลยว่า จะตั้งใจทำงานของโครงการให้ดีที่สุด และตั้งใจทุกๆ อย่างในชีวิตอย่างที่ผมได้บอกไว้ข้างต้นว่า TO BE NUMBER ONE เป็นแรงบันดาลใจให้กับผมจริงๆ ถึงแม้จะเป็นเวลาเพียงแค่วันๆ ที่ผมได้เข้ามาทำงานให้กับชมรม TO BE NUMBER ONE ของวิทยาลัย แต่ผมกล้าพูดได้เต็มปากเลยว่าผมรัก TO BE NUMBER ONE คำว่ารักในความหมายของผมคือ ความรู้สึกดีๆ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อได้รักแล้วก็จะมีพลังมหาศาลในการทำสิ่งดีๆ ให้กับสิ่งนั้นและแน่นอนว่า สิ่งที่เราได้ทำลงไปเราเองก็สุขใจด้วย ผมมีความฝันอย่างหนึ่งที่อยากจะเป็นเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE แต่ความฝันก็เป็นเพียงความฝัน ผมไม่ได้ดับฝันของตนเองนะครับ ผมได้คำนึงถึงบางสิ่งบางอย่างในตัวเองแล้วผมคงยังมีอะไรหลายๆ อย่างที่ยังไม่พร้อม แล้วผมก็คิดว่าคนเราทุกคนก็มีความหลากหลายทางชีวภาพเหมือนกับต้นไม้ มันจะมีทั้งไม้ใหญ่ ไม้เล็ก ไม้ดอก ไม้ใบ ไม้ยืนต้นคละกันไปแต่ต้นไม้ก็คือพืช พืชที่มีหน้าที่ คุณค่า และราคาในตัวของมันเอง เพราะฉะนั้นไม่ว่าผมจะได้ทำงานเบื้องหน้าหรือเบื้องหลังเราก็สามารถเป็นต้นแบบที่เก่งและดีได้ครับ ความสุขของผมคือการได้ทำในสิ่งที่ผมรักทำให้ผมทุ่มเท ใช้ความสามารถ ใช้ฝีมือและความถนัดของตัวเอง ความประทับใจที่ผมได้ทำให้กับโครงการ คือผมภูมิใจในตัวเอง ช่วยทำให้เพิ่มคุณภาพชีวิตของผม และทำให้เกิดความพึงพอใจในชีวิตมากกว่าการใช้ชีวิตที่สนุกสนานไปวันๆ เป้าหมายที่แท้จริงของผมคือคุณภาพชีวิต ความพึงพอใจในชีวิต ความสุขที่ยั่งยืนโดยการใช้ชีวิตที่ดี และชีวิตที่มีความหมายแทนที่จะหาความสุขจากการทำเรื่องสนุกสนานหรือความสะดักสบาย ผมจึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาตนเอง มีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนอื่นๆ แล้วปล่อยให้ความสุขเป็นผลพลอยได้จากการเห็นคุณค่าของตนเอง จากความพึงพอใจในงานที่ทำสำเร็จ การได้ทำสิ่งที่มีคุณค่าและมีความหมายในทางพระพุทธศาสนาได้สอนไว้ว่า “คนเราต้องเข้าใจตนเอง รู้จักตนเองก่อน แล้วเราจึงจะสามารถเข้าใจคนอื่นได้” ดังนั้นถ้าเราเห็นคุณค่าในตนเองแล้วก็สามารถนำไปสู่เป้าหมายความสำเร็จได้อย่างมีความสุข

ผู้เขียน
นางสาวรวิรัตน์ สิมพลี
โรงเรียนลำปลายมาศ
จังหวัดบุรีรัมย์

“ใครติดยา ยกมือขึ้น” หลายๆ คนอาจจะคุ้นชินหรือเคยได้ยินประโยคนี้ ซึ่งเป็นอีกหนึ่งในโครงการของชมรม TO BE NUMBER ONE จากวันนั้นถึงวันนี้ครบรอบ 18 ปี โครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่งส่งเสริมให้เราทุกคนต่างมีดีอยู่ในตัวเอง หากค้นพบสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบ สนใจและมีความถนัด สามารถฝึกฝนและทำจนเป็นผลสำเร็จได้ ทำแล้วมีความสุข มีความเชื่อมั่นและมีความภาคภูมิใจ

“ปัญหายาเสพติด” เป็นหนึ่งในปัญหาหลักของเยาวชนชาวไทยซึ่งรัฐบาลถือเป็นนโยบายระดับชาติที่ต้องเร่งดำเนินการจัดการแก้ไข ความร้ายแรงของยาเสพติดมีผลโดยตรงต่อความมั่นคงปลอดภัยของประเทศชาติเป็นอย่างมาก เพราะถ้าหากประเทศใดมีประชากรติดยาเสพติดจำนวนมาก ประเทศนั้นย่อมอ่อนแอ เศรษฐกิจเสียหาย มีปัญหาสังคมต่างๆ เหล่านี้ย่อมส่งผลเสียต่อประเทศ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อร่างกายของผู้เสพยาเสพติดเอง โดยผู้ที่ตกเป็นทาสของยาเสพติด ร่างกายจะซูบซีด ความคิดความอ่านช้า ความจำเสื่อม ขาดสติ มีปัญหาสุขภาพตามมาอีกมากมาย และอาจจะเสียชีวิตในที่สุด ยาเสพติดยังเป็นต้นเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมาอีกมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาอาชญากรรม ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 เป็นต้นมา ยาบ้า หรือสารแอมเฟตามีน กำลังแพร่ระบาดตั้งแต่ระดับครอบครัวเล็กๆ โรงเรียน ภายในชุมชน ตรอกซอกซอย สังคมขนาดใหญ่ และระดับประเทศชาติ จากข้อมูลพบว่ามียาชนจำนวนกว่า 6 แสนคน หลงเข้าสู่วังวนของยาเสพติด และจากสถิตินักโทษเด็ดขาดของกรมราชทัณฑ์ที่ถูกจำคุกอยู่ตามทัณฑสถานทั่วประเทศ สำนวน ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2543 มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 137,344 คน ในจำนวนนี้เป็นนักโทษคดียาเสพติดเกินกว่าครึ่ง คือประมาณ 87,966 คน คิดเป็นร้อยละ 64.05 และในจำนวนนักโทษเด็ดขาด คดียาเสพติดเหล่านี้มีจำนวนมากถึง 27,499 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 31.26 ของนักโทษคดียาเสพติดที่ต้องโทษในคดีเสพหรือครอบครองและทั้งเสพและครอบครอง ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทยเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกลุ่มของเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มขนาดใหญ่ เพราะมีจำนวนถึง 21 ล้านคน และเป็นกลุ่มที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ เด็กและเยาวชนที่เป็นอนาคตของชาติกำลัง

ตกอยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดสูง เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ แต่ยังขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดีพอ รวมทั้งต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ จึงทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในประเทศ ซึ่งปัจจุบันได้ใช้ชื่อเพื่อให้ง่ายต่อการรณรงค์ว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในประเทศให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ โดยความร่วมมือและรวมพลังจากภาครัฐและเอกชน กระตุ้นและปลุกจิตสำนึกของปวงชนในชาติให้มีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติดมิใช่หน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง แต่ทุกคนในชาติจะร่วมแรง ร่วมใจกันเป็นพลังของแผ่นดินที่จะต่อสู้และเอาชนะปัญหายาเสพติดให้ได้โดยเร็ว โดยทรงมีพระประสงค์มุ่งเน้นการรณรงค์ในกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ วัยรุ่นและเยาวชน โดยกลวิธีสร้างกระแสการแสดงผลอย่างถูกต้องโดยไม่ข้องแวะกับยาเสพติด การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตให้แก่เยาวชนในชุมชน จัดระบบการบำบัดรักษารองรับภายใต้โครงการ “ใครติดยา ยกมือขึ้น” ทั้งนี้เพื่อคืนคนดีสู่สังคมและป้องกันการกลับมาเสพติดซ้ำ ตลอดจนการสร้างเครือข่ายสมาชิกและชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อร่วมกันรณรงค์และจัดกิจกรรมป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นเสมือนการเติมสิ่งที่ดีให้กับชีวิต เพื่อให้เกิดค่านิยมของการเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ดังพระดำรัสในวโรกาส การแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ “TO BE NUMBER ONE” เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2545 ณ ห้องประชุมกระทรวงสาธารณสุข ความว่า “กิจกรรมในโครงการ TO BE NUMBER ONE จะเบนความสนใจจากการหาความสุขชั่วครั้งชั่วคราวจากยาเสพติด อยากให้โครงการนี้สำเร็จด้วยดี แต่จะทำคนเดียวไม่ได้ จึงขอความร่วมมือจากทุกคน” ดังนั้น โครงการ TO BE NUMBER ONE จึงเริ่มดำเนินงานมาตั้งแต่ ปี 2545 จนถึงปัจจุบัน โดยมี “กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข” ได้รับมอบหมายทำหน้าที่เลขานุการโครงการ เพื่อเป็นแกนกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ภายใต้คำขวัญโครงการ “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ความหมายคือ การเป็นหนึ่ง ทุกคนเป็นได้ เพราะทุกคนต่างมีดีอยู่ในตัวเอง หากค้นพบสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบ สนใจและมีความถนัด สามารถฝึกฝนและทำงานเป็นผลสำเร็จได้ ทำแล้วมีความสุข มีความเชื่อมั่นและมีความภาคภูมิใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างกระแสค่านิยมและเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจในกลุ่มเยาวชนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด พัฒนาศักยภาพและคุณภาพเยาวชนให้เป็นคนรุ่นใหม่ที่เชื่อมั่นและภาคภูมิใจในตนเอง เพื่อสนับสนุนเยาวชนและชุมชนให้จัดกิจกรรมสร้างสรรค์โดยการสนับสนุนของสังคม สร้างความเข้าใจและยอมรับผู้มีปัญหายาเสพติด โดยให้อิถาสกลับมาเป็นคนดีของสังคม

เพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มประชาชนและเยาวชนทั่วไป

นอกจากนี้โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดยังมีโครงการย่อยอีกหลายโครงการ อาทิเช่น โครงการไครติดยาขมื่อขึ้น ซึ่งจัดขึ้นเพื่อให้บริการบำบัดรักษาในสถานบริการ โรงพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขทุกแห่งทั่วประเทศ เป็นบริการสำหรับสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ที่เสพหรือติดยา และมีความประสงค์จะรักษาตัวเพื่อให้หายและเลิกเสพอย่างถาวร ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ซึ่งเป็นกิจกรรมหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE ที่มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เน้นการช่วยเหลือดูแลสมาชิกและพัฒนาสมาชิกให้มีคุณภาพและมีความสุข การดำเนินงานภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” ทั้งจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อาศัยกระบวนการกลุ่มให้เกิดความสนุก พร้อมกับการพัฒนาทักษะต่างๆ อาทิ การควบคุมอารมณ์ และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม (ดี) มีความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหา แสดงออกได้อย่างเหมาะสม และมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (เก่ง) มีความภาคภูมิใจในตนเอง พอใจในชีวิต มีความสงบสุขทางใจ และสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข (สุข) รวมทั้งจัดบริการเพื่อให้โอกาสสำหรับการแสดงออกถึงพลังสร้างสรรค์ที่มีอยู่ ของวัยรุ่นในสถานศึกษา เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิต และป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดรุมวัยรุ่นเชิงรุกในพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดปัญหายาเสพติดได้ง่าย โครงการเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE (TO BE NUMBER ONE IDOL) จัดขึ้นเพื่อให้สมาชิกที่มีความสามารถในด้านการเต้นและการร้องเพลงได้แสดงออกในทางสร้างสรรค์ และเป็นแบบอย่างให้กับสมาชิกทั่วประเทศ

จวบจน 18 ปีที่ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงรับเป็นองค์ประธานโครงการ ทรงงานจนเป็นที่ประจักษ์ โดยทรงมุ่งหวังจะสร้างกระแสค่านิยมและเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจในกลุ่มเยาวชนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด รณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน องค์กรและชุมชนต่างๆ ตามพระปณิธาน เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด โดยมีกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข เป็นแกนกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ดำเนินกิจกรรมเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ พร้อมจัดระบบการบำบัดรักษารองรับภายใต้โครงการไครติดยา ขมื่อขึ้น เพื่อคืนคนดีสู่สังคมและป้องกันการกลับมาเสพซ้ำตลอดจนสร้างเครือข่ายสมาชิกและชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อร่วมรณรงค์และจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติดให้หมดไปจากสังคมไทย

ผู้เขียน
นางสาววันวิ ภัคคิ
ประชาสัมพันธ์ชมรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนละอุ่นวิทยาคาร จังหวัดระนอง

บางครั้ง การค้นพบตนเองนั้นเป็นเรื่องยากมาก หลายคนที่จะต้องเคี้ยวคว้างเมื่อถึงเวลาที่จะต้องเลือกอะไรในชีวิต โดยเฉพาะการเลือกสาขาวิชาที่เรียนต่อ ไปจนถึงการประกอบอาชีพในอนาคต หากเรายังไม่รู้ตัวเองว่าชอบอะไร ถนัดอะไร ดิฉันเองก็เป็นหนึ่งในนั้น โครงการ TO BE NUMBER ONE ถือเป็นโครงการที่เปิดโอกาสให้แก่เด็กและเยาวชนได้พัฒนาตนเอง ศักยภาพให้แก่ตนเอง ก่อนหน้านี้ดิฉันเป็นอีกคนที่ไม่รู้ตัวเองว่ามีความสามารถอะไร ถนัดด้านไหน ดิฉันไม่ค่อยได้แสดงความสามารถอะไร นอกจากการเรียน ซึ่งบางครั้งก็ทำให้เกิดความเครียดและกดดัน ด้วยดิฉันเป็นลูกคนโต พ่อแม่จึงคาดหวังกับฉันไว้มาก และต้องพยายามเรื่องการเรียน จนเกิดความท้อ บางครั้งมีปัญหากับเพื่อนก็ไม่รู้จะหาทางออกอย่างไร ได้แต่เก็บไว้ จนกลายเป็นคนเก็บกด จนกระทั่งดิฉันได้มาเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา โดยดิฉันได้เป็นสมาชิกของทางชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนละอุ่นวิทยาคาร ดิฉันรู้สึกเหมือนหลุดไปอยู่อีกโลกหนึ่ง โลกที่สนุก มีความสุข ได้แสดงออกอย่างเต็มที่ ทางชมรมมีรุ่นพี่และครูที่ปรึกษาที่คอยส่งเสริมและสนับสนุนให้มีกิจกรรมต่างๆ ทำให้ดิฉันสามารถพัฒนาตนเอง ทางด้านการกล้าแสดงออก มีบุคลิกภาพที่ดีขึ้น มีความกล้าที่จะเป็นผู้นำ ดิฉันยังได้ความรู้ใหม่ๆ มากมายทางด้านชมรม นอกจากนี้ยังได้เข้าร่วมกิจกรรมของทางโครงการทั้งในระดับจังหวัดและระดับประเทศ ถือเป็นความท้าทายและเป็นประสบการณ์ที่ดิฉันไม่มีวันลืมเลย ดิฉันได้เปิดโลกทัศน์ใหม่ๆ มีเพื่อนมากมายที่เป็นเครือข่ายทั่วประเทศ และทุกๆ กิจกรรมนั้นมักมีข้อคิดและมีคุณค่ามาก ดิฉันรู้สึกว่าเป็นคนโชคดีที่ได้มีส่วนร่วมร่วมกับทุกๆ กิจกรรมของ TO BE NUMBER ONE ระหว่างการทำกิจกรรมดิฉันยังสามารถแบ่งเวลาได้เป็นอย่างดี รู้จักการวางแผนการทำงาน รู้จักกระบวนการทำงานเป็นทีม เรียนรู้และเข้าใจการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว สามารถปรับตัวให้เข้ากับทุกคน ทุกสถานการณ์ได้เป็นอย่างดีและมีความสุขมากขึ้น ดิฉันภูมิใจที่ได้ปฏิบัติงานภายใต้พระปณิธานขององค์ประธาน โครงการ TO BE NUMBER ONE

ผู้เขียน
เด็กหญิงวรารณ์ พิมพทอง
โรงเรียนบ้านก้านเหลือง
จังหวัดศรีสะเกษ

“โอกาส” คำนี้แว่ดงในหู เพราะเมื่อเดือนสิงหาคม ปี 2561 ดิฉันแทบไม่ได้ใช้เวลาในการตัดสินใจเลย เมื่อครูหยิบบัตรคำว่า หัวหน้าที่ิมหรือที่เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ คุณครูเรียกแบบติดปากว่ากัปตัน ที่ผ่านมาเราได้รับโอกาสที่ดีเช่นนี้หรือ สมองสิ่งการดังสายฟ้าฟาดด้วยคำตอบรับ ค่ะ ครูให้เหตุผลในหลายเรื่องทำให้ทุกคนไร้ข้อกังขา ดิฉันผูกพันกับตำแหน่งนี้ถึงสองปีเต็มๆ ในตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมาที่ดิฉันได้ทำงานให้กับโครงการ TO BE NUMBER ONE โครงการนี้ได้สอนให้ดิฉันได้เรียนรู้ทำความเข้าใจกับหลายสิ่งหลายอย่าง ประสบการณ์ที่ได้รับ ผ่านทั้งรอยยิ้ม ความสุข มิตรภาพ ความผิดหวัง คราบน้ำตา ซึ่งถือเป็นแบบทดสอบ แบบฝึกทักษะในการนำมาแก้ไขปัญหามากมายที่เกิดขึ้น จนรวมหล่อหลอมกลายเป็นนานาประสบการณ์ที่ดี ซึ่งเป็นที่แน่นอนอยู่แล้วว่าประสบการณ์เหล่านี้ย่อมไม่มีวางขายตามร้านทั่วไป หรือห้างสรรพสินค้า หัวหน้าที่ิจกรรม TO BE NUMBER ONE เป็นตำแหน่งที่ดิฉันได้รับอนุมัติจากทั้งเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ และคณะครูที่โรงเรียน ด้วยคะแนนเอกฉันท์ ดิฉันพยายามผลักดันให้กิจกรรม TO BE NUMBER ONE กลายเป็นโครงการที่ทั้งโรงเรียน ชุมชน ผู้ปกครองยอมรับ โรงเรียนบ้านก้านเหลือง เป็นโรงเรียนขยายโอกาส เด็กนักเรียนก็เป็นเด็กในพื้นที่ โรงเรียนของดิฉันเปิดรับนักเรียนทุกระดับ มั่นสมอง ไม่ได้คัดเลือกไว้เฉพาะแต่ระดับมัธยมตอนต้นแต่อย่างใดที่โรงเรียนในตัวเมืองหลายแห่งปฏิบัติจึงดูเหมือนจะกลายเป็นเรื่องที่คุ้นชินกันไปเสียแล้วในหมู่ครูบาอาจารย์ว่า สอนเด็กบ้านนอก สอนไปก็เท่านั้น พาไปแข่งขันอะไรกับเขาไม่ได้หรอก ดิฉันเคยได้ยินคุณครูบางท่านคุยกันแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกท้อใจ จนกระทั่งดิฉันมีโอกาสได้พูดคุยกับครูท่านหนึ่ง คุณครูท่านนั้นเป็นอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ของดิฉันเอง ท่านบอกกับดิฉันว่า มนุษย์พึงระลึกไว้อยู่เสมอว่า เลิกเอาชนะคนอื่นแล้วหันกลับมาทำในสิ่งอันเป็นประโยชน์ที่ตนเองถนัดให้เปี่ยมประสิทธิภาพไม่ดีกว่าหรือประโยคคำพูดอันศักดิ์สิทธิ์ของคุณครูนั้น ทำให้ฉันฉุกคิด ในวันรุ่งขึ้นดิฉันรีบเอาความคิดของดิฉันไปเสนอคุณครูถึงรูปแบบกิจกรรมย่อยที่จะสนับสนุนให้น้องๆ และเพื่อนๆ ได้ร่วมกันปฏิบัติในโครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนของเรา ในกิจกรรมต่างๆ อันหลากหลาย โดยกิจกรรมของพวกเราได้เลือกทำในสิ่งที่เขาถนัดและมีใจรัก คุณครูที่ปรึกษาโครงการ กล่าวว่า ความรัก จะทำให้มนุษย์รู้จักการทุ่มเทซึ่งดิฉันเห็นว่ามันสอดคล้องกันเป็นอย่างดีทีเดียวกับหลักอิทธิบาทสี่ อันประกอบไปด้วย ฉันทะ วิริยะ จิตตะ

วิมังสา การฝึกซ้อม การทำกิจกรรมต่างๆ ในโครงการ TO BE NUMBER ONE ของพวกเรา ยังดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ดิฉันและเพื่อนๆ ดำเนินการพยายามในปีต่อมา ปี 2562 ตอนนั้นเราไม่ได้เป็นแค่ตัวแทนของจังหวัดเท่านั้น แต่พวกเราได้เป็นตัวแทนระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนนั้นกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ของพวกเราเนื่อหอมมาก ผู้หลักผู้ใหญ่ถามไถ่กันให้ควัก โดยท่านผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ นายวัฒนา พุฒิชาติ ท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ นายธงชัย เจริญพานิชกุล โรงเรียน องค์การบริหารส่วนตำบลหมากเขียบ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านก้านเหลือง หอการค้า จังหวัดศรีสะเกษ กองทุนพัฒนาเด็กชนบทจังหวัดศรีสะเกษ ผู้ใหญ่ใจดีอีกหลายท่าน และสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษให้ทุนสนับสนุนเรามาจำนวนหนึ่ง ในการเตรียมตัวไปแข่ง ในเวทีระดับประเทศ ในวันที่พวกเราปรากฏตัวบนเวทีที่เดอะมอลล์บางกะปิ กรุงเทพมหานคร เป็นเวทีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับนักเรียนบ้านนอกอย่างพวกเรา ใหญ่ทั้งในระดับของ ขนาดเวทีและจำนวนคนดู เราไม่ได้แข่งกับใครทั้งสิ้น เราแข่งกับตัวเราเอง และยิ่งใหญ่ ไปกว่านั้นคือ พวกเราได้มีโอกาสเข้าเฝ้ารับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ผู้ซึ่งเป็นองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่งถึงแม้ว่า วันนั้นโชคจะไม่ได้หยิบยื่นรางวัลระดับประเทศให้เราแต่อย่างน้อย การพลาดจากรางวัลนั้น ไม่ได้ทำให้พวกเราหมดกำลังใจในการทำกิจกรรมที่พวกเรารักกันต่อไป กิจกรรม ในโครงการ TO BE NUMBER ONE ของพวกเราจึงดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ ดิฉันและเพื่อนคณะกรรมการดำเนินการก็พยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบกิจกรรม เพื่อลงสู่ชุมชนมากขึ้น เรามีโครงการช่วยชาวบ้านทำปุ๋ยหมักชีวภาพสำหรับใช้ในการเกษตร มีโครงการธนาคารขยะรีไซเคิลขยายไปตามแต่ละหมู่บ้าน ผ่านทางนักเรียน แกนนำของหมู่บ้านนั้นไปจนถึงโครงการถวายความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เนื่องในโอกาสวันสำคัญต่างๆ หัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน รางวัลของชีวิตที่ดิฉันภูมิใจเป็นที่สุดแล้วสำหรับเด็กบ้านนอกอย่างดิฉัน หากจะมีรุ่นน้องหรือเพื่อนสักคนหนึ่งเข้ามาถามดิฉันว่าในฐานะหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ดิฉันรู้สึกเหนื่อยบ้างไหมที่ต้องมาคิดโครงการยิบย่อยอะไรมากมายขนาดนี้ เพื่อใครไม่รู้ ทั้งๆ ที่ตำแหน่งหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ที่ดิฉันรับผิดชอบอยู่นี้ ก็เป็นเพียงตำแหน่งเล็กๆ ในโรงเรียนที่นักเรียน ผลัดเปลี่ยนกันขึ้นมาเป็น ไม่มีเงินเดือน เงินดาวน้ออะไรตอบแทน ดิฉันก็ต้องขอตอบอย่างเต็มปากเต็มคำเลยว่า ไม่เหนื่อย ความเหน็ดเหนื่อยของดิฉันย่อมกลายเป็นเพียงหยาดละอองน้ำเล็กๆ ไปทันที และจะนำไปเทียบไม่ได้เลยกับสายธารแห่งอุตสาหะในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงอุทิศเวลาและพระวรกายทุ่มเทงาน TO BE NUMBER ONE ด้วยพระองค์เอง ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ มาอย่างต่อเนื่องยาวนาน

ผู้เขียน
เด็กหญิงศศิประภา ใจจง
โรงเรียนบ้านก้านเหลือง
จังหวัดศรีสะเกษ

ทุกวันนี้โลกและสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ตามกระแสโลกาภิวัตน์ ความทันสมัยที่เปลี่ยนแปลงอาจจะมีทั้งเปลี่ยนไปในทางที่ดีก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตนเอง สังคมรอบข้าง ที่เลือกจะเปลี่ยนยอมรับสิ่งเหล่านั้นเข้ามาในชีวิตในสังคมของตนเองหรือไม่ และสิ่งเลวร้ายที่ทุกคนทราบกันดีเป็นปัญหาที่ใหญ่ระดับชาติที่กำลังดำรงอยู่และเป็นไปในปัจจุบันจนอยากจะแก้ไขก็คือ ปัญหายาเสพติด เพราะยาเสพติดเป็นสิ่งที่ทำลายทุกอย่างรอบๆ ตัว ให้จมอยู่กับความเศร้าเสียใจ ส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมต่างๆ มากมาย คือ ยาเสพติด และสิ่งดีๆ ที่กำลังเข้ามา เพื่อการขจัดปัญหานี้ โดยเฉพาะ นั่นก็คือ โครงการ TO BE NUMBER ONE

ดิฉัน เป็นนักเรียนคนหนึ่งอาศัยอยู่ในจังหวัดเล็กๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย จังหวัดศรีสะเกษ วันหนึ่งได้เห็นข่าวเกี่ยวกับยาเสพติดในสื่อออนไลน์ทาง FACEBOOK ทำให้ดิฉันเกิดคำถามต่างๆ มากมายต้องบอกว่าตอนนั้นเห็นข่าวแล้วน่ากลัวมากจริง แม่ของดิฉันบอกว่ายาเสพติดมันเป็นสิ่งที่ไม่ดีอย่าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดนะลูก ดิฉันก็รับปากกับแม่ว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเด็ดขาด ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระองค์ทรงเห็นด้วยพระวรกายที่ต้องทรงงานแก้ไขปัญหายาเสพติด เพื่อให้เหล่าพสกนิกรมีความสุขทั่วกัน ดิฉันจึงมุ่งมั่นตั้งใจที่จะสนองพระปณิธานของทูลกระหม่อมฯ ในส่วนตัวนั้นดิฉันได้รู้จักโครงการ TO BE NUMBER ONE จากท่านผู้อำนวยการโรงเรียนและครูที่ปรึกษามีกิจกรรมจิตอาสากิจกรรมนี้เจ๋งมากๆ เลย ดิฉันเลยคิดว่าอยากจะทำงานแบบนั้นมากๆ ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นมากเลยครั้งแรกที่ก้าวเข้ามาในโครงการนี้ เพราะการประกวด TO BE NUMBER ONE DANCERCISE ดิฉันแข่งขันในรุ่น PRE-TEENAGE เมื่อก้าวอย่างและเดินบนเส้นทางการทำงานในโครงการนี้ ยิ่งทำให้ดิฉันมีความรู้ความเข้าใจและการนำมาใช้ประโยชน์แก่ตนเอง และสังคมรอบข้างอย่างไรบ้าง การเรียนรู้แบบไม่หยุดนิ่ง เรียนรู้ตลอดเวลาจนกลายเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ โดยได้ศึกษาเพิ่มเติมว่าศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE จัดตั้งขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของวัยรุ่น ที่ต้องการสิ่งพึ่งพาทางจิตใจ โดยเฉพาะจากผู้ที่มีความรู้และทักษะการให้คำปรึกษาช่วยเหลือเคียงกันหรือวัยเดียวกัน ช่วยเหลือให้คำแนะนำในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน และให้วัยรุ่นมีสถานที่ที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมที่สนใจร่วมกันที่เป็นที่ยอมรับจากทุกฝ่าย ได้รับประสบการณ์เพิ่มพูนทักษะจากการแก้ไขปัญหาและพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์หรือ EQ เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยมีแนวคิด

“ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” แม้ว่าโรงเรียนของเรายังไม่ได้เปิดศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE อย่างเป็นทางการ แต่พวกเราก็จะพยายามผลักดันให้กิจกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นให้ได้ เพราะดิฉันคิดว่า เป็นบ้านอีกหลังของพวกเรา เป็นครอบครัว TO BE NUMBER ONE ของพวกเรา คุณครูทุกท่านก็เหมือนพ่อแม่พวกเรา เวลาพวกเราขัดแย้งกัน หรือทะเลาะกัน พ่อกับแม่และเพื่อนๆ น้องๆ ก็ชอบบอกว่าเป็นครอบครัวเดียวกันก็ต้องรักกัน พวกเราจะตั้งใจทำงานให้ดี มีผู้คนที่ปัญหาต่างๆ มากมายขอให้เราช่วยเหลือพวกเขาอยู่ ดังนั้น ครอบครัวของเราอย่าทะเลาะกันอย่าทำตัวให้มีปัญหารักกันเข้าไว้คำพูดของคุณครูที่ปรึกษาทำให้พวกเราเลิกล้มอคติต่อกัน พยายามหันหน้ามาคุยกัน ปรึกษากันมากขึ้นทำให้พวกเราเริ่มมองเห็นคำว่าครอบครัว ที่คุณครูพูดถึงเป็นสิ่งที่ดีมาจจริงๆ พอเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ฉันไม่เคยลังเลที่จะเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนบ้านก้านเหลือง ประสพการณ์ที่ได้รับสามารถนำมาพัฒนาตนเองและสมาชิกคนอื่นๆ ในโรงเรียนของเรา ขอขอบคุณสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษ ผู้อำนวยการโรงเรียน และคุณครูที่ปรึกษาโครงการ เพราะดิฉันได้รับคัดเลือกเข้าค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 22 ประสพการณ์ความรู้ มิตรภาพ มันเปี่ยมล้นสุดๆ ไม่เคยคิดว่า ตัวดิฉันเองจะได้รับโอกาสที่ดีแบบนี้ สิ่งดีๆ ที่นำมาปรับใช้เพื่อจะได้ช่วยปกป้องคนอื่นๆ ให้พ้นยาเสพติด และคงคิดว่าไม่มีอะไรที่จะทำได้จริงเหมือนโครงการ TO BE NUMBER ONE ปัจจุบันนี้ฉันภูมิใจที่ได้เป็นผู้ให้ความรู้ ให้อาวุธแก่น้องๆ ที่จะนำไปป้องกันตนเอง ให้ห่างไกลจากยาเสพติด ฉันเชื่ออย่างนั้น โครงการ TO BE NUMBER ONE ในทุกละห่อมหึงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงรับเป็นองค์ประธาน โครงการไม่ว่าจะเป็นตอนนั้น ตอนที่ฉันเป็นเด็กประถมศึกษา และพอฉันเรียนอยู่ มัธยมศึกษาที่มีเรื่องยืงดีเกิดขึ้นอีก ไม่ต้องอธิบายมากมายว่ากิจกรรม โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นสิ่งที่ดี เป็นการช่วยเหลือผู้อื่น เพราะปัญหาเสพติดเป็นปัญหาใหญ่ระดับชาติ และดิฉันภูมิใจว่าดิฉันเป็นคนหนึ่งที่ได้ช่วยชาติ และถ้าไม่ยอมให้แม่ว่าก็ต้องตั้งใจเรียน ไม่ให้เสียการเรียน แสดงให้คนไม่เห็นด้วยว่าการทำกิจกรรมไปด้วย เรียนไปด้วยก็ได้เกรดดีๆ ได้ นับเป็นพระกรุณาธิคุณ ที่พระองค์ท่านทรงเป็นขวัญกำลังใจแก่ฉัน และนักเรียน และสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคน ดังนั้นทุกคนจึงพร้อมที่จะช่วยเหลือโรงเรียน สังคม ชุมชน ด้วยความตั้งใจมุ่งมั่น และทำให้อยืนหยัดอยู่จนถึงทุกวันนี้ หากบอกว่าการทำกิจกรรมเป็นสิ่งที่ดี ต้องบอกเลยว่าฉันนั้นโชคดี 2 เท่าเพราะกิจกรรมที่ฉันเลือกทำ คือ โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ทำประโยชน์ต่างๆ ให้แก่สังคม ประเทศชาติมากมายได้ช่วยเหลือผู้อื่น ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รู้จักคุณค่าของเวลา ได้ประสพการณ์ที่ไม่มีตำรา ได้ใช้ความรู้และเวลาทั้งหมดช่วยปกป้องผู้คนให้พ้นจากภัยยาเสพติด โดยเฉพาะที่น้องสมาชิก TO BE NUMBER ONE โรงเรียนบ้านก้านเหลือง และกิจกรรม TO BE NUMBER ONE นี้เป็นกิจกรรมที่สอนให้ฉันรู้ว่าทุกคนสามารถเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด และทำได้ผลจริงๆ ด้วย

ผู้เขียน
เด็กชายปิยะพงษ์ แผ่นผา
โรงเรียนบ้านท่าพระตระกูล
จังหวัดศรีสะเกษ

ครอบครัวของฉันก็เหมือนครอบครัวคนอื่น แคมีพี่ชายเป็นเพศที่สามและพ่อของฉันก็รับไม่ได้ พี่ฉันเคยบอกฉันว่าถ้าเราเป็นเพศที่สามขอให้เราเป็นคนดีก็พอแล้วก็ตั้งใจเรียนช่วยงานพ่อแม่ แต่พี่ชายคนที่สองของฉันเขา เป็นคนที่ไม่ตั้งใจเรียนคบเพื่อนผิด เพื่อนของเขาชวนพี่ชายของฉันไปทำสิ่งไม่ดีและชักชวนพี่ชายไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดแล้วตอนฉันยังเด็กอยู่ฉันคิดว่าพ่อและแม่ต้องเสียใจ และฉันคิดว่าฉันจะไม่เป็นแบบพี่คนที่สอง ฉันคิดว่าพี่คนที่หนึ่งพ่อแม่ต้องภูมิใจ และมาถึงตัวฉันๆ ก็เป็นเพศที่สามฉันก็ต้องทำงานช่วยแม่ ฉันคิดว่าฉันต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะฉันคิดว่าพ่อแม่ต้องเสียใจขนาดไหน พ่อแม่ต้องหาเงินมาเลี้ยงฉันแล้วฉันก็จะทำตามฝันที่ฉันอยากเป็น แล้วฉันก็ต้องทำงานหาเงินเองเพื่อใช้ในชีวิตรประจำวันของฉัน และอีกส่วนหนึ่งก็จะให้แม่เก็บไว้ เพราะฉันคิดว่ายาเสพติดเป็นโทษต่อสังคมไทย เวลาว่างฉันก็จะหากิจกรรมทำโดยการเล่นกีฬา และก็จะร้องเพลงเต้นรำอยู่คนเดียวส่วนมาก ฉันก็ต้องเรียนให้จบและก็ทำงานบ้านทำความสะอาดบ้าน แล้วฉันเป็นเพศที่สามมักจะถูกเพื่อนแกล้งอยู่เสมอ ฉันคิดว่าเพศที่สามก็มีความรู้สึกเหมือนกับคนอื่น ถึงฉันจะเป็นแบบนี้ฉันก็ภูมิใจในสิ่งที่ตัวเองเป็น และฉันก็ต้องทำความดีและมีหน้าที่ต้องทำอะไรบ้าง ต้องทำให้สำเร็จเพราะว่าต้องทำให้พ่อแม่ภูมิใจในสิ่งที่เราเป็นและมีอยู่ การที่เราเป็นเพศที่สามเราอาจทำให้ทุกคนอึดได้เพราะเราจะไม่ทำให้คนที่เรารักเสียใจ เพราะเราไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ฉันอยากให้พี่ชายของฉันเลิกยาเสพติด เพราะฉันกลัวที่จะไม่มีพี่ชายอีกคน ฉันคิดว่ายาเสพติดมีอาการไม่เหมือนกัน แล้วฉันก็ทำได้เพียงบอกให้พี่หยุดทำ แต่พี่ก็ไม่หยุดเพราะพี่ติดเพื่อนมาก ฉันว่าพี่ชายคนที่หนึ่งสอนฉันให้เป็นคนดีต่อสังคมที่มีแต่ความดี และฉันคิดว่าการทำกิจกรรมในชุมชนของตัวเองอาจทำให้ชุมชนดีขึ้นการทำกิจกรรมกลางแจ้ง เช่น เล่นกีฬา และการร้องเล่นเต้นรำ อาจทำให้ตัวเองดีขึ้นและชักชวนคนในชุมชนหันมาทำกิจกรรมกับฉัน และเป็นการส่งเสริมให้สุขภาพร่างกายแข็งแรง แล้วไม่มีโรคภัยไข้เจ็บและสร้างมาตรการการป้องกันแก้ไขการติดยาเสพติดของคนในชุมชนอีกด้วย การที่เพศที่สามอย่างฉันจะให้ชุมชนของฉันรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด ให้กับวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด ฉันคิดว่าการที่เราช่วยกันรณรงค์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของชุมชนของฉันและจะไม่มีคนติดยาเสพติด ฉันจะต้องทำให้ดี

ที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ เพราะเราทุกคนไม่เหมือนกันและอยากให้ทุกคนเข้าใจในเพศที่สาม ส่วนตัวฉันคิดว่าต้องทำความเข้าใจกับทุกคน เราสามารถจะทำอะไรก็ได้ แต่ต้องคิดก่อนทำ เหมือนพี่ทั้งสองคนของฉันครอบครัวจะต้องทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพ ครอบครัวอันเป็นที่รักของฉัน ฉันต้องทำตามที่คุณแม่คอยบอกคอยสอนรวมทั้งคุณครูของฉัน ฉันชอบการไปโรงเรียนมากเพราะโรงเรียนสอนหลายๆ อย่างกับฉันแล้วฉันมีเพื่อนที่รักของฉัน ฉันต้องขยันทำงานทำการบ้านและช่วยพ่อแม่ทำงานต่างๆ ฉันขอบคุณพี่ชายคนที่หนึ่งของฉันมาก เพราะพี่ได้สอนการเป็นเพศที่สาม และอะไรก็ตามถ้าเรามีความอดทนและขยันแล้วทำอะไรก็จะสำเร็จ ฉันจึงบอกกับตัวเองว่าจะทำอะไรก็ตามให้คิดก่อนทำ และถ้าผิดพลาดก็ต้องรู้จักแก้ไขและสู้เพื่อคนที่เรารัก เราอาจจะทำไม่สำเร็จเราก็ต้องบอกกับตนเองว่า ต้องทำความเข้าใจกับงานมากขึ้นและเชื่อว่าสักวันมันต้องสำเร็จและทำให้พ่อกับแม่ภูมิใจ

ผู้เขียน
นางสาวกมลวรรณ กิบาลจอมมี
โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ
จังหวัดศรีสะเกษ

ข้าพเจ้าเป็นเยาวชนคนหนึ่ง ที่ศึกษาในโรงเรียนประจำจังหวัดศรีสะเกษ และเมื่อต้นปีที่ผ่านมาได้มีคุณครูท่านหนึ่งเรียกข้าพเจ้าเข้าพบ ในเรื่องของการประกวด TO BE NUMBER ONE IDOL SISAKET ข้าพเจ้าได้ดำรงตำแหน่ง TO BE NUMBER ONE IDOL เป็นระยะเวลา 1 ปี ข้าพเจ้ามีความสุขมาก ตลอดระยะเวลาที่ได้ดำรงตำแหน่งนี้ ข้าพเจ้าได้พัฒนาบุคลิกภาพ ได้เรียนการร้อง การเต้น รวมถึงเรียนการเป็นแบบอย่างที่ดี ในช่วงแรก ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดและกังวลมากเกี่ยวกับคลาสของการเต้น และแอบร้องไห้บ่อยๆ นั้นเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องฝึกฝนตัวเองให้ดีขึ้น ข้าพเจ้าได้ทำกิจกรรมมากมาย เช่น เข้าค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP 22 โดยมีแม่ๆ พี่ๆ จากสำนักงานสาธารณสุข จังหวัดศรีสะเกษเป็นผู้ไปส่ง ณ เดอะพาร์ค รีสอร์ท ข้าพเจ้าได้เรียนว่ายน้ำ การเดินแบบ การแสดง การร้อง การเต้น และวิชาที่ข้าพเจ้าชอบมาก คือการเรียนภาษา ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นใจอย่างมาก เพราะวันสุดท้ายของการจบค่าย ข้าพเจ้าจะได้แสดงต่อหน้าพระพักตร์ของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี และได้รับเกียรติบัตรจากพระองค์ด้วย ข้าพเจ้าน้ำตาไหลด้วยความปลื้มปิติอย่างมาก นอกจากนี้ข้าพเจ้าและ TO BE NUMBER ONE IDOL ได้มีโอกาสดีๆ ที่ได้มีคอนเสิร์ตเป็นของตัวเองครั้งแรก และไม่เคยคิดว่าจะได้รับโอกาสดีๆ แบบนี้ ได้แสดงโชว์ให้กับพ่อแม่พี่น้องชาวจังหวัดศรีสะเกษ ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมงานต่างๆ มากมายเพื่อจุดประสงค์หลักคือ การต่อต้านยาเสพติด การพัฒนาบุคคล มีความเป็นอยู่ที่ดี โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้สอนข้าพเจ้ารู้จักกับหลายอย่าง ทั้งรอยยิ้ม มิตรภาพ และน้ำตาแห่งทักษะการแก้ปัญหาต่างๆ และสิ่งสำคัญที่สุดคือประสบการณ์ที่หาไม่ได้จากที่ไหน มีน้องๆ จำนวนมากที่ได้ทักมาพูดคุยกับข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการคุยตัวต่อตัว และพูดคุยผ่านทางโซเชียลว่า “อยากเป็นแบบพี่และอยากเป็นแบบอย่างกับคนอื่น” นั้นหมายความว่า TO BE NUMBER ONE IDOL ของข้าพเจ้าสำเร็จอีกขั้น ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมากค่ะ และตระหนักเสมอว่าต้องพัฒนาตัวเองต่อไปเรื่อยๆ ข้าพเจ้าชอบคำสอนของคุณครูท่านหนึ่งที่ว่า “จงทำตัวเป็นน้ำไม่เต็มแก้ว พร้อมเติมตลอดเวลา” สำหรับการแบ่งเวลาเรียนกับเวลากิจกรรมของข้าพเจ้า ทุกครั้งที่มีการซ้อมฝึกบ้าง

ข้าพเจ้าจะเอาสมุด หนังสือไปอ่านด้วย เพื่อนข้าพเจ้าถามว่าเหนื่อยบ้างมั๊ย ข้าพเจ้าตอบเต็มคำเลยว่า ไม่ เหนื่อยเลยสักนิด ถ้าเทียบกับการทุ่มเทพระวรกาย ทุ่มเทการทำงาน เสียสละเวลาอันมีค่าของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ตอนนี้ข้าพเจ้าใกล้จะหมดวาระ การเป็นเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE IDOL แต่ข้าพเจ้านำทุกอย่างที่ได้จากโครงการ TO BE NUMBER ONE มาใช้และจะเป็นแบบอย่างที่ดีกับเยาวชน โครงการ TO BE NUMBER ONE จะดำรงอยู่ในสายเลือดของข้าพเจ้า ตลอดไป

ข้าพเจ้าอยากขอบคุณ ผู้ใหญ่ใจดี แม่ๆ พี่ๆ จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ศรีสะเกษ และคุณครูทุกท่านค่ะ ทุกท่านดูแลข้าพเจ้าดีมาก เป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าและที่สำคัญข้าพเจ้าขอบคุณครอบครัวมาก ขอบคุณครอบครัว TO BE NUMBER ONE

ผู้เขียน
นายวันชัย ละนิโส
โรงเรียนปรางค์กู่
จังหวัดศรีสะเกษ

TO BE NUMBER ONE เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด สำหรับตัวผมคือการได้เป็นส่วนหนึ่งของการได้ช่วยเหลือ และเป็นแกนนำเพื่อนำพาเยาวชนให้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สูงสุด และกลุ่มเยาวชนที่หลงผิดให้กลับมาในทางที่ถูกต้อง มีอนาคตที่ดีเพื่อชีวิตของเขาและให้เป็นคนที่ดี อยู่ในสังคมประเทศ

สวัสดีครับ ปีนี้ผมจบชั้น ม.6 กำลังเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ผมเลยอยากจะมาเล่า เรื่องราวสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาที่เข้าร่วมชมรม TO BE NUMBER ONE เริ่มจากที่ทางโรงเรียนได้มีการจัดกิจกรรมเพื่อคัดเลือกตัวแทนของโรงเรียนและระดับอำเภอในการเป็น TO BE NUMBER ONE IDOL เข้าแข่งขันต่อในระดับจังหวัด ตัวผมเองครับก็เป็นเด็กที่ค่อนข้างไม่ค่อยกล้าแสดงออกเท่าไร แต่คุณครูที่โรงเรียนกลับมองว่าตัวผมเองสามารถที่จะเป็นเยาวชนต้นแบบได้ ตอนนั้นอายุ 17 ปี กำลังขึ้นชั้น ม.5 ก็ถือว่าโตแล้วแต่ก็ยังไม่รู้และทราบว่ามีเรื่องราวอย่างไร จนได้เข้าศึกษาและติดตามข่าวสารเกี่ยวกับชมรม TO BE NUMBER ONE ตลอดมา ก็เลยชวนเพื่อนเข้าร่วมชมรมเพื่อทำการแข่งขันกิจกรรมนี้ ผมซ้อมอยู่นานครับ ทั้งร้องเพลง ทั้งเต้น ตอนแรกก็ค่อนข้างยากครับ เพราะไม่ค่อยกล้าเต้นและร้องเพลงค่อนข้างไปทางเพี้ยนเลยทีเดียวครับ จนถึงวันแข่งขันทุกอย่างทำด้วยความเต็มที่และเต็มใจสุดความสามารถ เอาชนะใจตัวเอง ผลออกมาสรุปได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนเพื่อเข้าสู่การแข่งขันในระดับจังหวัดต่อไป ทางคุณครูและโรงพยาบาลปรางค์กู่ ก็มีการเตรียมความพร้อมที่ดีมากในการฝึกซ้อมเพื่อเข้าแข่งขันต่อ ไม่ว่าจะเป็นการจัดหาสถานที่ที่ดีเพื่อทำการซ้อมร้อง ซ้อมเต้น และมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติให้ไปในทางที่ดีขึ้น ได้สอนให้ผมได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และรู้จักกับหลายสิ่งหลายอย่างทั้งรอยยิ้มแห่งมิตรภาพและคราบน้ำตา ผมยอมรับเลยครับว่า กิจกรรมนี้ โครงการนี้สามารถที่จะเปลี่ยนเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ไม่กล้าแสดงออกให้กลายเป็นคนที่โตขึ้นในวันข้างหน้าทีพร้อมจะอยู่ในสังคมให้มีความสุข และสามารถใช้ชีวิตได้อย่างระมัดระวังเพื่อที่จะได้มีความสุข ตอนนี้ใกล้ถึงวันแข่งขันที่ซ้อมค่อนข้างที่จะจริงจัง แต่ก็เป็นเรื่องปกติถ้าจะมีอุปสรรคเข้ามา ไม่ว่าจะเป็นงานที่โรงเรียน ในช่วงใกล้สอบและกิจกรรมที่โรงเรียน แต่ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็พยายามที่จะช่วยเหลือ เพื่อให้ทุกอย่างออกมาได้ดี และไม่กระทบ ถึงวันคัดเลือกตัวแทนก็ได้ไปคัดเลือกตามปกติ แอบตื่นเต้นครับ เพราะว่าไม่เคยทำกิจกรรมแบบนี้ แต่มีเพื่อนมีน้องๆ ที่โรงเรียนตามไป

เชียร์ติดขอบเวทีก็รู้สึกอุ่นใจ สรุปผลการคัดเลือกออกมาซึ่งไม่ได้ไปต่อ แต่คณะกรรมการบอกว่า “ไม่ใช่เราไม่ดี แต่มีคนที่ดีพร้อมกว่าเรา” ตอนนั้นแอบเสียใจที่ไม่ชนะการแข่งขัน และได้เป็นตัวแทนเข้าร่วมคัดเลือกต่อ แต่ก็ภูมิใจที่ตัวเองสามารถเอาชนะใจตัวเอง กล้าที่จะมาแข่งขันคัดเลือก บวกกับความอดทนและความพยายามอย่างเต็มที่ หลังจากการคัดเลือกตัวแทนของจังหวัดซึ่งไม่ได้ตำแหน่ง แต่ก็ยังคงเป็น TO BE NUMBER ONE IDOL ของโรงเรียนอยู่ ก็กลับมาทำหน้าที่ของตัวเองต่อ ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอแนวคิดดีๆ การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สูงสุด การป้องกันตัวเองเพื่อที่จะได้ห่างไกลจากยาเสพติด ผ่านไป 1 ปีกับการเป็นตัวแทนและทำหน้าที่ ตอนนี้ผมขึ้นชั้น ม.6 แล้วครับ ปีนี้ต้องเป็นพี่ที่ช่วยคัดเลือกน้องๆ เพื่อที่เป็นตัวแทนทำหน้าที่ต่อไป ประกอบกับการเรียนที่ค่อนข้างหนัก ก็ได้บอกและพูดกับตัวเองว่าปีเข้าปีที่ 2 แล้วที่เข้าร่วมโครงการและกิจกรรมนี้ ก็อยากให้น้องๆ ได้ตำแหน่งและได้เป็นตัวแทนในระดับที่สูงขึ้น ทางโรงเรียนได้จัดงบเพื่อที่จะคัดเลือกตัวแทนเข้าแข่งขันในระดับจังหวัดเช่นเดิม แต่ปีนี้มน้องๆ สนใจเป็นจำนวนมาก ที่สนใจเข้าร่วมโครงการ การแข่งขันเป็นไปอย่างสนุกสนานพร้อมกับการคัดเลือกที่ค่อนข้างยาก ปีนี้ทางโรงเรียนส่งน้องๆ ที่ผ่านการคัดเลือกหลายคน เพราะทางจังหวัดให้มีการส่งตัวแทนได้มากขึ้น น้องๆ ที่ได้เป็นตัวแทนต่างก็มีความฝันเป็นของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นอยากใช้พรสวรรค์พร้อมกับพรแสวงที่มีในตัวออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ประกอบกับการสร้างผลงานหลังจากน้องๆ ได้ผ่านการคัดเลือกระดับอำเภอและทางโรงเรียนมาแล้ว ก็มีการเตรียมความพร้อมเพื่อที่จะเข้าแข่งขันเพื่อคัดเลือกตัวแทน TO BE NUMBER ONE IDOL เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ในช่วงซ้อมก็เห็นถึงความตั้งใจที่พี่ๆ บอกและคุณครูสอนอย่างเต็มที่ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นว่าในแต่ละช่วง วิทยุมีการเปลี่ยนแปลงและมีความนิยมที่เปลี่ยนไปอย่างไร สรุปในการแข่งขันคัดเลือกตัวแทนระดับจังหวัดในปีนี้น้องๆ ของเราก็ได้เป็นตัวแทน 2 คน เพื่อที่จะเข้าแข่งขันต่อในระดับภูมิภาค ไม่ว่าจะผลการแข่งขันจะเป็นอย่างไร ความดี ความสามารถ ประสบการณ์ที่เราได้ลงมือทำก็ติดตัวเราไปตลอดชีวิต ขอขอบคุณโครงการและกิจกรรมดีๆ ที่ช่วยผลักดันเยาวชนให้มีชีวิตและทัศนคติที่ดีขึ้นอย่างมาก

ในระยะเวลา 2 ปีที่เข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE นับว่าเป็นช่วงชีวิตหนึ่งที่มีคุณค่าเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น ได้เรียนรู้การทำงานซึ่งทำให้เรามีประสบการณ์ที่ดี ที่สามารถนำไปปรับใช้และปรับเปลี่ยนการใช้ชีวิตในอนาคตที่ดีขึ้น ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่มา แต่เราได้ความภาคภูมิใจที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทน TO BE NUMBER ONE IDOL เยาวชนต้นแบบให้กับน้องๆ หลายคน ได้แลกเปลี่ยนการใช้ชีวิตและการใช้เวลาว่างให้เป็นทางที่ถูกและเกิดประโยชน์สูงสุด และภูมิใจที่ได้เป็นหนึ่งในครอบครัว TO BE NUMBER ONE ของชาวจังหวัดศรีสะเกษ

ผู้เขียน
นางสาวกิริพร แก้ววงษา
โรงเรียนไพโรจน์วิทยา
จังหวัดศรีสะเกษ

“ร้ายกว่าไวรัสโคโรนาซะอีก...” ทุกวันนี้หลายๆ คนคงคุ้นชินกับการพกแมสหรือ หน้ากากอนามัยติดตัวเวลาออกจากบ้าน รวมไปถึงเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ชีวิตประจำวัน ไปแบบหน้ามือหลังมือเลยทีเดียว ทั้งนี้ ก็เพื่อความปลอดภัยของตัวเราครอบครัว หรือคนที่เรารัก ในการป้องกันเชื้อร้ายยุค ปี 2019 ที่กำลังระบาดทั่วโลกอยู่ในขณะนี้ หากใครไม่รู้จักถือว่าเซไปซะ จำได้ โควิด 19 ได้เข้าสู่ประเทศไทยเมื่อต้นเดือนมีนาคม ซึ่งกระทบต่อการดำเนินชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดชะงัก ปิดบริการชั่วคราว หรือปิดกิจการถาวรเลยก็มี โชคดีที่โรงเรียนสอบปลายภาคเสร็จสิ้นพอดี จากวันนั้นถึงวันนี้ ระยะเวลาล่วงเลยมาเกือบ 4 เดือนแล้ว สถานการณ์เริ่มคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น จนทำให้โรงเรียนสามารถเปิดเรียนตามปกติได้ ถึงแม้จะไม่ได้เต็มรูปแบบ ยุ่งยากตามแบบวิถีชีวิตใหม่ NEW NORMAL ก็ตามที่ อย่างน้อยดิฉันก็ได้เจอเพื่อนๆ ในชมรม TO BE NUMBER ONE P.B.K. อีกครั้ง เนื่องจากคุณครูส่งข้อความบอกทุกคนในกลุ่มว่า จะมีการอบรมเชิงปฏิบัติการเปิดพื้นที่เชิงบวกให้กับเยาวชน TO BE NUMBER ONE ที่โรงแรมพรหมพิมาน ในตัวเมืองศรีสะเกษ เมื่อวันที่ 16 - 19 มิถุนายน ที่ผ่านมา บอกได้เลยว่าเหนื่อย แต่สนุกมากๆ เพราะได้เต้นทุกวัน ถือว่าเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อเยาวชนมากมาย ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ได้เพื่อนใหม่ ได้ออกกำลังกายเข้าใจหลักการของการเต้นมากขึ้น อยากให้เพื่อนๆ ทีม DANCE ที่โรงเรียนมากขึ้นเยอะๆ ปีนี้คงเป็นปีสุดท้ายแล้วสินะที่จะได้ทำกิจกรรมในชมรมร่วมกับน้องๆ เพราะปีนี้ ดิฉันเป็นพี่ใหญ่สุดแล้วค่ะ

ย้อนเวลากลับไปตอนที่สมัครเข้าชมรมฯ ใหม่ๆ ยอมรับว่าไปตามเพื่อน แต่พอได้เข้าไปร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ ตามแนวทางที่คุณครูชี้แนะ ตามหลักการบริหารงานของชมรมในรูปแบบ 3 ก 3 ย แล้ว รู้สึกว่าคนไทยโชคดีมากที่ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ท่านทรงมีพระดำรัสให้จัดทำโครงการนี้ขึ้น เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด มีการติดตามงาน มีการประกวดกิจกรรมต่างๆ มากมาย ให้เยาวชนเป็นคนเก่งและดี ที่สำคัญใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ไม่ไปข้องแวะหรือยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งถือว่าเป็นมหันตภัยร้ายที่เป็นบ่อนทำลายชาติไทย ก้าวได้ ยาเสพติดก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้เสพโดยตรงและส่งผลกระทบต่อครอบครัว ผู้ใกล้ชิด และประเทศชาติอย่างมากมาย กล่าวคือ มีผลต่อผู้เสพยาเสพติดทำให้สุขภาพของผู้เสพยาเสพติดเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็ว ความต้านทานโรคน้อยกว่าปกติทำให้ติดเชื้อได้ง่าย ส่วนมากมักจะเป็นโรคผิวหนัง โรคทางเดินอาหาร วัณโรค อารมณ์แปรปรวนง่าย ซึมเศร้า

วิตกกังวล บุคลิกภาพสูญเสีย นอกจากนี้ยังมีผลกระทบต่อครอบครัว ผู้ติดยาจะขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัว ไม่ห่วงใยดูแลครอบครัว เป็นภาระของครอบครัว ทำให้ครอบครัวแตกแยก ขาดความอบอุ่น และอาจจะเป็นตัวอย่างหรือเป็นสาเหตุทำให้สมาชิกในครอบครัวหันไปเสพยาเสพติดได้ ที่สำคัญยังมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคม การที่มียาเสพติดแพร่ระบาดในประเทศ ทำให้รัฐเองก็ต้องสูญเสียงบประมาณและเจ้าหน้าที่จำนวนมากในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และตัวผู้เสพล้วนแล้วแต่มีพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคม การก่ออาชญากรรม ลักเล็กขโมยน้อย หรือทำให้เกิดอุบัติเหตุต่างๆ ซึ่งผลของปัญหาเหล่านี้ อาจมีความรุนแรงจนนำไปสู่ปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติได้ ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาใหญ่ที่เกิดจากหลายสาเหตุด้วยกัน การแก้ไขปัญหาก็ควรต้องดำเนินการพร้อมๆ กันหลายๆ วิธี เช่น การป้องกัน การสร้างภูมิคุ้มกันทางปัญญา การส่งเสริมสถาบันครอบครัว และควรสนับสนุนให้สมาชิกในครอบครัวหันไปสนใจในเรื่องกีฬาและออกกำลังกายในยามว่าง ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ จะได้มีสุขภาพดี อารมณ์แจ่มใสและไม่ไปสนใจกับยาเสพติดนั่นเอง ซึ่งเป็นหลักการของโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่กำลังดำเนินการกับกลุ่มเยาวชนอยู่ในขณะนี้ จากผลที่คนไทยร่วมมือร่วมใจ ทำให้ไวรัสโคโรนา หรือ โควิด-19 ใกล้เคียงไปจากประเทศไทยแล้ว ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียง 4 เดือนเท่านั้น ดิฉันคิดว่าพลังคนไทยนั้นยิ่งใหญ่เสมอ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่หมดไปจากประเทศไทยสักที ถือว่าเป็นภัยร้ายที่ระบาดอยู่ในประเทศไทย ร้ายกว่าไวรัสโคโรนาก็คว่าได้ ดิฉันกำลังหมายถึง “ยาบ้า” หรือยาเสพติด ซึ่งนับวันยิ่งแพร่ระบาดไปสู่คนทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มเยาวชนซึ่งเป็นอนาคตของชาติ เห็นข่าวเด็กเยาวชนถูกจับกุมก่อปัญหาอาชญากรรม ตกเป็นทาสของยาเสพติดแล้ว ดิฉันไม่สบายใจมาก ถึงเวลาแล้วหรือยัง ที่เราคนไทยทุกคนต้องร่วมด้วยช่วยกัน ลองมองย้อนกลับไปดูว่าสถาบันต่างๆ ในสังคมไทย โดยเฉพาะสถาบันทางสังคมในระดับรากหญ้า ได้แก่ สถาบันครอบครัว สถาบันชุมชน สถาบันโรงเรียน สถาบันศาสนา ได้ทำบทบาทหน้าที่ของตน ครบถ้วนสมบูรณ์แล้วหรือยัง หากยังไม่ทำ จงเริ่มต้นทำบทบาทหน้าที่ตั้งแต่วันนี้ เมื่อสถาบันครอบครัว ชุมชน โรงเรียน ศาสนา ต่างทำหน้าที่บทบาทของตนอย่างครบถ้วนสมบูรณ์แข็งแรง และเมื่อชุมชนหลายๆ ชุมชน มีความเข้มแข็ง เวลานั้นแหละสังคมไทยจึงจะปลอดจากยาเสพติด ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาระดับชาติ ดังนั้น การป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดจึงมีใช้หน้าที่ของใครคนใดคนหนึ่ง หรือองค์กรใดองค์กรหนึ่งแต่หากเป็นหน้าที่ของทุกคนในชาติที่จะต้องร่วมมือ ร่วมใจกันป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมีเป้าหมายร่วมกัน คือ การขจัดยาเสพติดให้หมดไปจากแผ่นดินไทยก่อนที่ชาติไทยจะตกเป็นทาสของ “ยาเสพติด” 1 ปีที่เหลือนี้ ดิฉันและชมรม TO BE NUMBER ONE P.B.K โรงเรียนไพรบึงวิทยาคม จะขอเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานเพื่อร่วมรณรงค์และต่อต้านกับยาเสพติดให้เพื่อนๆ รวมถึงเยาวชนไทย เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” สู้ไปด้วยกันนะคะ

ผู้เขียน
นางสาวรณิตฐา คุณชัย
โรงเรียนบ้านชีเหล็ก
จังหวัดศรีสะเกษ

เมื่อก่อนสภาพแวดล้อมในชุมชนของฉันเต็มไปด้วยอบายมุข การสูบบุหรี่ ดื่มสุรา คนในชุมชนถือเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องปกติจนเหมือนกลายเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิต ล้วนเป็นบ่อเกิดที่ให้อาสาเสพติดเข้ามาในชุมชน เช่น การทะเลาะวิวาท การลักขโมย และครอบครัวแตกแยก ผู้นำชุมชนเล็งเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นจึงร่วมมือกับชาวบ้าน และเยาวชนในชุมชน ช่วยกันแก้ไขปัญหาและป้องกันยาเสพติดโดยน้อมนำโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี มาแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชนของเรา

ฉันรู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE จากการที่ได้ไปร่วมกิจกรรม การประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน ที่จังหวัดขอนแก่น นั้นเป็นก้าวแรกที่ทำให้ฉันได้รู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ต่อมาฉันได้เข้าชมรม TO BE NUMBER ONE ของชุมชน ปีแรกที่ฉันเข้าชมรมฉันไม่ค่อยกล้าที่จะแสดงออก แต่ตอนนี้ฉันกล้าคิดกล้าแสดงออกมากขึ้นแถมยังได้เป็นถึงคณะกรรมการของชมรม เป็นรุ่นพี่ที่เป็นตัวอย่างให้รุ่นน้อง ฉันได้เรียนรู้และได้ประสบการณ์มากมายจากการเข้ามาเป็นสมาชิกของชมรม TO BE NUMBER ONE และความภาคภูมิใจที่ฉันและชมรมภูมิใจ คือการที่ชมรมของเราได้เป็นตัวแทนของจังหวัดไปประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ระดับภาค แต่ที่สุดแห่งความภาคภูมิใจคือเราได้เป็นตัวแทนไปประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศถึง 2 ปี คือปี 2561 - 2562 และปี 2563 เป็นปีที่ 3 ที่เราได้เป็นตัวแทนไปประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศ รางวัลและความภาคภูมิใจเหล่านี้เป็นแรงผลักดันที่จะทำให้ชมรมของเราเติบโตไปข้างหน้า หลังจากชุมชนมีชมรม TO BE NUMBER ONE มาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา และป้องกันยาเสพติด เยาวชนในชุมชนไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดจึงทำให้ชุมชนของเราไม่มี ผู้เสพยาเสพติด และฉันขอตั้งปณิธานว่าจะสานต่อพระปณิธานของทูลกระหม่อมหญิง อุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ผู้เป็นองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อป้องกันยาเสพติด พัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

ผู้เขียน
นางสาวอรปริยา จันทรเทศ
วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ
จังหวัดศรีสะเกษ

เรื่องเล่าดีๆ ของฉันเกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE มีหลายอย่างมากะ อย่างแรกขอชื่นชมเกี่ยวกับโครงการนี้ก่อนคะ โครงการนี้เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เรื่องเล่าของฉันเกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE ฉันรู้จักโครงการนี้ครั้งแรกจากในข่าวโทรทัศน์ ตอนฉันดูทีวีครั้งแรกเกี่ยวกับข่าวนั้นฉันก็แอบคิดสงสัยว่า ? ตอนแรกๆ ฉันก็คิดแบบนี้ และไม่สนใจอะไรเท่าไรแล้วทำแล้วได้ความรู้อะไรพามาเห็นอีกทีโครงการนี้ก็ให้เห็นผ่านตาบ่อยๆ จนฉันรู้ว่าเป็นโครงการ TO BE NUMBER ONE แน่نون จึงทำให้ฉันรู้ว่าโครงการนี้ช่วยรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เป็นโครงการที่เปลี่ยนจากเด็กไม่รู้อะไรไม่สนใจ เปลี่ยนจากเด็กที่เกเร เปลี่ยนจากเด็กที่ติดยาเสพติด เช่น บุหรี่ สุรา เป็นต้น ให้กลายเป็นคนดี มีน้ำใจ จิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักแบ่งปันและช่วยเหลือคนอื่น ตอนแรกฉันคิดว่าโครงการจะมีแค่นี้แค่อบรมจากเด็กๆ ที่เป็นคนไม่ดีกลายเป็นคนดี แต่พอวันหนึ่งรายการในโทรทัศน์ ได้มีการถ่ายทอดสด กับ TO BE NUMBER ONE ครั้งนี้ก็เกี่ยวกับการป้องกันจากสารเสพติดเหมือนเดิมแน่นอนว่าจุดประสงค์ของโครงการนี้คือเพื่อการรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมเอื้อต่อการป้องกัน และแก้ไขยาเสพติด เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันด้านจิตใจให้แก่ประชาชน เพื่อสร้างและพัฒนาเครือข่าย เกี่ยวกับปัญหายาเสพติด แต่พอลองตั้งใจดูข่าวโครงการนี้จริงๆ เลยรู้ว่าโครงการนี้อยากให้ทุกคนกล้าแสดงออกมา ไม่ว่าจะเป็นการเต้น การร้องหรืออื่นๆ ทุกคนสามารถแสดงมันออกมาได้ ถ้าจำไม่ผิดโครงการนี้ ชื่อโครงการว่าโครงการเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE ฉันว่าโครงการนี้คิดดีทำให้อยาก จะแสดงออกมาได้อย่าง ราบรื่น และสร้างสรรค์ และเพื่อให้เหล่าสมาชิกจากเครือข่ายทั่วประเทศ ได้ร่วมภาคภูมิใจ กับผลงานและความสำเร็จของโครงการตลอดจนร่วมรับรู้และเข้าถึงกิจกรรม มีมาอย่างยาวนาน

TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่10 ซึ่งฉันมีความภาคภูมิใจอย่างไม่ลืมนั่นแน่นอน เพราะการเข้าค่ายในครั้งนี้ทำให้ฉันได้ค้นพบว่าตัวเองมีความสามารถในการพูดและมีความกล้าแสดงออก เพียงแค่เมื่อก่อนไม่กล้านำความสามารถ เหล่านั้น ออกมาใช้เท่านั้นเอง

นับตั้งแต่วันนี้ไป ฉันสามารถค้นพบความสามารถของตัวเอง ฉันสัญญาว่าฉันจะนำความสามารถเหล่านั้นออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และสังคมแน่นอน จริงๆ แล้ว ฉันไม่ได้คาดหวังอะไรจากโครงการนี้เลย และฉันก็ไม่คิดว่าโครงการนี้จะให้อะไรกับฉันมากมายขนาดนี้ ทำให้ฉันได้เรียนรู้เพื่อน เรียนรู้คนรอบข้าง เรียนรู้การใช้ชีวิต เรียนรู้สังคมและเรียนรู้โลกใบนี้ว่ามันกว้างเกินกว่า ที่เราจะทำอะไรคนเดียวได้อย่างโครงการนี้ที่ทำให้ฉันได้มีประสบการณ์ใช้ชีวิตและมีเพื่อนมากถึง 77 จังหวัดเลยทีเดียว อย่างไรก็ตาม สิ่งดีๆ ต่างๆ ที่โครงการ TO BE NUMBER ONE ให้กับเยาวชนทุกคน เยาวชนเหล่านั้นเปรียบเสมือนดินเป็นส่วนหนึ่ง ทำให้ต้นกล้าออกเงย ฉันมั่นใจว่าเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ไม่เสียโอกาสแน่นอน แถมยังได้รับโอกาสดีๆ อีกมากมาย เมื่อก่อนฉันเคยคิดว่า การตั้งใจเรียน จะพาให้ฉันมีอนาคตที่ดีนั้นมันก็จริงจากหลายๆ คน ที่เรียนเก่งๆ ถ้าถามว่าทำงานโครงการ TO BE NUMBER ONE แล้วได้อะไรฉันตอบได้มากมายไม่ว่าจะเป็นได้ครอบครัวใหม่ที่แสนจะอบอุ่น มีพ่อ แม่ พี่น้อง ที่รักใคร่กลมเกลียว ได้ทำประโยชน์แก่สังคม ได้ใช้ชีวิตนักเรียนอย่างคุ้มค่า ได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ถึงแม้ว่าจะเป็นบุคคลหลายคน หลายกลุ่ม ไม่เห็นด้วยก็ตามแต่พวกเราก็ไม่ท้อถอย หลายคนไม่สามารถทนแรงกดดันต่างๆ ได้ลาออกไป รุ่นพี่ของฉันเคยบอกว่า คนที่สามารถทนแรงกดดันต่างๆ ได้ ก็เหมือนทองคำที่ถูกความร้อน เปลวไฟแผดเผา ก็จะเหลือทองแท้เท่านั้น นอกจากนั้นแกนนำรุ่นพี่ก็เคยบอกว่า กิจกรรม ที่เราทำนั้น ทำให้เราได้ประสบการณ์ ได้ความรู้ที่ไม่มีตำราเรียงความสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE บอกว่าทำกิจกรรมแล้วไม่มีเวลานั้น สำหรับฉันกลับมีเวลาเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม ในวันเดียวปกติคนเรามีเวลา 24 ชั่วโมงเท่ากัน การทำกิจกรรมและแบ่งเวลาดูหนัง ทำการบ้าน ทุกอย่างใช้ชีวิตก็จะลงตัวไม่มีปัญหาหากบอกว่าการทำกิจกรรมเป็นสิ่งที่ดี ต้องบอกว่าฉันนั้นโชคดี 2 เท่าเพราะกิจกรรมที่ฉันเลือกทำคือ กิจกรรมโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่เป็นประโยชน์ให้แก่สังคมประเทศชาติมากมาย ได้ช่วยเหลือผู้อื่น ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รู้จักคุณค่าของเวลา ได้ประสบการณ์ ที่ไม่มีตำรา ได้ใช้ความรู้ และเวลาทั้งหมดช่วยปกป้องผู้คนให้พ้นจากภัยยาเสพติด โดยเฉพาะพี่น้องสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ และกิจกรรม TO BE NUMBER ONE นี้ เป็นกิจกรรมที่สอนให้รู้ว่าคนทุกคนสามารถเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งพาอาศัยและทำได้ผลจริงๆ ด้วยฉันเชื่อเสมอว่า หนทางแก้ปัญหาต้องเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงตัวเอง และไปสู่คนรอบข้างโดยการแสดงพลังความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงเพียงแค่ว่าเราทำได้ด้วยสองมือเราจะไปหรือจุดมุ่งหมายที่เราฝันจะไกลแค่ไหนสักวันคงต้องเป็นความจริงหากทำด้วยใจ

ผู้เขียน
นางสาวสุพัตรา สารจันทร์
วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ
จังหวัดศรีสะเกษ

ปัจจุบันนี้ฉันก็ได้ทำงานแกนนำ TO BE NUMBER ONE ในระดับแนวหน้าอย่างเต็มตัว ฉันและเพื่อนๆ ได้เข้าค่ายอบรมการให้คำปรึกษา ได้ให้คำปรึกษาน้องๆ เพื่อนๆ ที่มีปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนรู้ ปัญหาสุขภาพ ไปจนถึงปัญหาอื่นๆ ที่ร้ายแรงขึ้น เช่น ปัญหาบุหรี เหล้า ยาเสพติด โรงเรียนของเรามีโครงการต่างๆ เป็นนวัตกรรมดีๆ ที่พวกพี่ๆ จากรุ่นสู่รุ่น โดยแต่ละรุ่นคิดค้นขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมพี่หนึ่งน้องห้า แก่ปัญหายาเสพติด (การให้คำปรึกษาแบบพี่ 1 คน ต่อน้องๆ กลุ่มเสี่ยง 5 คน เพราะถ้าเราจัดเป็นการอบรมใหญ่ๆ ก็อาจจะมีย่อยๆ หลายคน มีคำถามแล้วไม่กล้าถามออกมาเหมือนฉันในวัยเด็ก) คลินิกเพื่อนใจ YC (การให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มาขอรับคำปรึกษาแบบตัวต่อตัวโดยทุกอย่างทุกเรื่องเราจะเก็บเป็นความลับ โดยนักเรียนที่มาขอรับคำปรึกษาอาจจะมาด้วยความเต็มใจหรือกิจการนักเรียนส่งมาก็ได้) กิจกรรม YC เพื่อนดีใกล้บ้าน (การไปพูดคุยกับผู้ปกครองของผู้ขอรับคำปรึกษา สอบถาม ดูพฤติกรรมต่างๆ เพื่อใช้ในการให้คำปรึกษาแก้ปัญหาให้กับผู้ขอรับคำปรึกษา ซึ่งถ้าเป็นเรื่องที่ยากเกินไปก็จะมีการส่งต่อให้ครูฝ่ายกิจการนักเรียนองค์กรภายนอก เช่น สถานีตำรวจ โรงพยาบาล) จากการทำกิจกรรมต่างๆ การให้คำปรึกษา ช่วยตอบคำถามที่ฉันอยากรู้ ตอนฉันให้คำปรึกษาช่วยน้องคนหนึ่งที่ดีบุหรี เป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านยาเสพติดน้องถามฉันว่า “ทำไมพี่ไม่มาบอก มาสอนผมว่า ที่ผมเสพนั่นมันผิด ก่อนที่ผมจะติดมัน” เพราะคำถามนี้คำเดียวช่วยตอบทุกคำถามที่ฉันอยากรู้ ที่พวกเขาติดยาเสพติดหรือติดบุหรี เพราะพวกเขาไม่รู้ ดังนั้นฉันก็จะเป็นคนบอกพวกเขาเอง ในตอนนั้นฉันก็คิดว่าเราควรจะไปตัดไฟตั้งแต่ต้นลม โดยการไปจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกัน การปฏิเสธสารเสพติด ให้น้องๆ มีความรู้เป็นอาวุธ ซึ่งก็คือความรู้ที่พร้อมจะปกป้องน้องๆ จากปัญหาเหล่านี้โดยฉันได้เสนอความคิดนี้ให้คนอื่นๆ ทราบพวกเราก็คู่กันและนำไปปรึกษากับครอบครัว TO BE ของฉัน ทุกคนก็เห็นด้วยและพร้อมสนับสนุน พวกเราเลยไปให้ความรู้แก่นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โดยมีกิจกรรมเน้นหนักการสอดแทรกเข้าไปเพื่อความน่าสนใจ วันนั้นฉันรู้สึกดีมากจริงๆ ที่ได้เห็นรอยยิ้มของน้องๆ ฉันภูมิใจที่ได้เป็นผู้ให้ความรู้ ให้อาวุธแก่น้องๆ ที่จะนำไปป้องกันตนเองให้ห่างไกลจากยาเสพติด ฉันเชื่ออย่างนั้น เราทุกคน

ช่วยกันตั้งชื่อโครงการนี้ว่า ส่งใจถึงที่ ทูป้อสาต้านภัยยาเสพติด โครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงรับเป็นองค์ประธานโครงการได้สร้างสิ่งดีๆ ประสบการณ์ดีๆ ให้แก่ชีวิตของฉัน โดยเฉพาะความประทับใจที่มีต่อองค์ประธานโครงการ ไม่ว่าจะเป็นในตอนนั้น ตอนที่ฉันเป็นเด็กประถมศึกษา และพอฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา ก็มีเรื่องน่ายินดีเกิดขึ้นอีก พระองค์ทรงให้คำแนะนำว่า “ต้องอธิบายให้แม่ ฟังว่ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE เป็นสิ่งที่ดี เป็นการช่วยเหลือผู้อื่น อธิบายให้แม่ของหนูฟังว่าเรื่องความเกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE หัวข้อเรื่อง “เรื่องเล่า ดีๆ ของ TO BE NUMBER ONE ศรีสะเกษ”

ผู้เขียน
นางสาวนริตา แสงลอย
วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ
จังหวัดศรีสะเกษ

โครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ดำเนินการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดมาอย่างต่อเนื่อง จนก้าวเข้าสู่ปีที่ 18 ในปี 2563 นี้ และมีการพัฒนา รูปแบบ กลวิธี การดำเนินงานมาอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดภูมิภาค ได้น้อมนำโครงการ TO BE NUMBER ONE ไปเป็นยุทธศาสตร์สำคัญ ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ปัญหาพฤติกรรม ไม่พึงประสงค์ ตลอดจนเสริมสร้างศักยภาพในกลุ่มเยาวชนวัยรุ่น ตามบริบทและความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่ ซึ่งจากการดำเนินงานในหลายจังหวัด ประสบความสำเร็จอย่างสูง โดยแนวทางรูปแบบ กลวิธี และปัจจัยแห่งความสำเร็จของแต่ละแห่ง ถือได้ว่าเป็นองค์ความรู้ที่มีคุณค่าและประโยชน์อย่างยิ่ง ทุกวันนี้โลกและสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วตามกระแสโลกาภิวัตน์ อาจจะมีทั้งเปลี่ยนไปในทางที่เลวร้ายหรืออาจจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตนเอง สังคมรอบข้าง ที่เลือกจะเปลี่ยน ยอมรับสิ่งเหล่านั้นเข้ามาในชีวิต ในสังคม ของตนเองหรือไม่ และสิ่งเลวร้ายที่ทุกคนทราบกันดีเป็นปัญหาใหญ่ระดับชาติที่กำลังดำรงอยู่และเป็นไปในปัจจุบันจนยากจะแก้ไขก็คือ ปัญหายาเสพติด เพราะยาเสพติดเป็นสิ่งที่ทำลายทุกอย่างรอบๆ ตัว ให้จมอยู่กับความเศร้าเสียใจ ส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมต่างๆ มากมาย คือ ยาเสพติดและสิ่งดีๆ ที่กำลังก้าวเข้ามาเพื่อการขจัดปัญหานี้ โดยเฉพาะนั่นก็คือ โครงการ TO BE NUMBER ONE ขอขอบคุณสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE ที่ได้มอบโอกาส มิตรภาพ ความภูมิใจ ทำให้มันกลมเกลียว ผูกพันสานฝัน ให้เราเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ขอขอบคุณทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่มอบกิจกรรมดีๆ ให้เยาวชนและคนอย่างนั้นได้เข้าร่วมพัฒนาและศักยภาพตนเองครอบครัวและสังคมไทย บอกว่าทำกิจกรรมแล้วไม่มีเวลานั้น สำหรับฉันกลับมีเวลาเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนในวัยเดียวกันเสียอีก ปกติฉันมีเวลา 24 ชั่วโมงเท่ากันเวลาสำหรับการเรียนการทำกิจกรรมและแบ่งเวลาดูหนังสือ ทำการบ้าน ทุกอย่างในชีวิตก็จะลงตัวไม่มีปัญหาหากบอกว่าการทำกิจกรรมเป็นสิ่งที่ดี ต้องบอกเลยว่าฉันนั้นโชคดี 2 เท่า เพราะกิจกรรมที่ฉันเลือกทำคือ กิจกรรมโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ทำประโยชน์ต่างๆ ให้แก่สังคม ประเทศชาติมากมาย ได้ช่วยเหลือผู้อื่น ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์รู้จักคุณค่าของเวลาได้ประสบการณ์ ได้ใช้ความรู้และเวลา

ทั้งหมดช่วยปกป้องผู้คนให้พ้นจากภัยยาเสพติด โดยเฉพาะพี่น้องสมาชิก TO BE NUMBER ONE วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษและกิจกรรม TO BE NUMBER ONE นี้ เป็นกิจกรรมที่สอนให้ฉันได้รู้ว่าคนทุกคนสามารถเป็นหนึ่งในหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด และทำได้ผลจริงๆ ด้วยมนุษย์ทุกคนนั้นเปรียบเสมือนต้นกล้าที่กำลังจะเติบโตใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ พร้อมที่จะผลิดอกออกผลได้เสมอระหว่างที่เรากำลังรอวันเวลาอันสวยงาม ช่วงชีวิตของ ต้นไม้เหล่านั้นต้องผ่านการใส่ปุ๋ย พรุนดิน รดน้ำเพื่อให้เติบโตอย่างงดงาม ถ้าเราไม่พรุนดิน ไม่รดน้ำแล้วยังใส่ยาพิษให้กับต้นไม้ ภาพผลิดอกออกผลที่งดงาม คงจะไม่เหลืออยู่อีกต่อไป คงมีแต่ภาพต้นไม้เหล่านั้นตายลง เหี่ยวลงในทุกๆ วัน แห่งการเติบโต ปัญหาเสพติดเป็น ปัญหาระดับชาติที่พวกเราทุกคนต้องช่วยกันแก้ปัญหาอย่างจริงจังเพราะปัญหาเสพติดนั้น แพร่ระบาดทุกพื้นที่ของประเทศไทย ได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลกระทบต่อ การพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็น กลุ่มขนาดใหญ่และเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องเรียนรู้ ในสิ่งต่างๆ อยากรู้ อยากลอง แต่ยังขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ รวมทั้งต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ

ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีความห่วงใย ต่อประชาชนชาวไทย ทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดจัดตั้งโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์และแก้ไข ปัญหายาเสพติดภายในประเทศและปลูกจิตสำนึกของปวงชน ในชาติให้มีความรู้ความเข้าใจ และตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติดไม่ใช่หน้าที่ของคนใดคนหนึ่ง แต่เป็น หน้าที่ของทุกๆ คน ช่วยกันร่วมแรงร่วมใจกันเป็นพลังของแผ่นดินที่จะต่อสู้และเอาชนะ ปัญหายาเสพติดให้ผ่านไปได้ด้วยดี และพัฒนาสมาชิกให้มีคุณภาพและมีความสุขภายใต้ แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” เพื่อให้รับเข้าบำบัดรักษาในสถานบริการ โรงพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขทุกแห่งทั่วประเทศ เป็นบริการสำหรับสมาชิก ชมรม TO BE NUMBER ONE ที่เสพหรือติดยา และมีความประสงค์ จะรักษาตัว เพื่อให้หายและเลิกเสพอย่างถาวร เพียงแค่คุณกล้า ที่จะยอมรับ และเชื่อในสิ่งที่จะทำว่า เป็นสิ่งที่ดี คุณก็สามารถกำจัดปมในใจให้เล็กลงได้ ทุกครั้งที่คุณท้อ ให้คุณนึกถึง ความสำเร็จหลังจากที่คุณสามารถผ่านไปได้ เปรียบเสมือนฟ้าหลังฝนที่คุณรอคอย โครงการ TO BE NUMBER ONE โดยทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงจัดตั้งโครงการเพื่อช่วยกลุ่มคนที่มีปัญหาในเรื่องของยาเสพติด ที่มีอายุ 6-24 ปี และประชาชนทั่วไป เพื่อให้ตระหนักถึงยาเสพติดถึงโทษของยาเสพติด จึงเกิดกิจกรรมนี้ เพื่อให้ผู้ที่ติดสารเสพติดนี้ได้เห็นถึงโทษของสารเสพติด โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้เผยแพร่ความรู้นี้ ไปยังทั่วประเทศทั่วภูมิภาค จึงเกิดกิจกรรมดีๆ นี้ขึ้นมาเพื่อให้ทุกคนได้ตระหนักปัญหาของสารเสพติด และสามารถเอาชนะ สารเสพติด ได้อย่างรวดเร็ว

ผู้เขียน
นายภัสกร บัวอา
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม

หากคุณลองมองย้อนกลับไปเมื่อวันวานวัยมัธยม คุณจะคิดถึงอะไร สนามหญ้า สีเขียวที่วิ่งโลดโผนเต้นอย่างสนุกสนาน ถนนที่เดินทอดคอกับผองเพื่อนราวกับว่าเรา จะไม่มีวันแยกห่างกันไป เสียงขับร้องประสานจากบทเพลงธรรมดาๆ แต่เปี่ยมล้นไปด้วย ความหมาย โต๊ะอาหารรายล้อมไปด้วยพี่น้องที่บนใบหน้าของพวกเขาเหล่านั้นเปี่ยมประอะ ไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข บางทีอาจจะจะเป็นความเจ็บช้ำจากการวิวาท ความกดดันกับ การเดินทางแบกความฝันเพื่อไปให้ถึงจุดหมายปลายทางที่หวังไว้ หรือคราบน้ำตาที่ร่วงพรู ออกมาจากความผิดหวัง สำหรับผมแล้วคงจะคิดถึงทุกอย่างที่กล่าวมาข้างต้น ทั้งเรื่อง ที่เป็นความสุข ทั้งเรื่องที่เป็นความทุกข์ เรื่องราวที่ทำให้เด็กคนหนึ่งได้เติบโต เกิดขึ้น บนถนนที่มีชื่อว่า TO BE NUMBER ONE

ย้อนกลับไปเมื่อ ปี พ.ศ. 2559 ตอนนั้นผมกำลังศึกษาอยู่ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 และได้ดำรงตำแหน่งประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสมเด็จพิทยาคม ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เครียดและกดดันมาก เพราะเราต้องเลือกเส้นทางแล้วว่าจะเดินต่อ บนสายกิจกรรมหรือตั้งเรียนอย่างเต็มที่ แต่หลังจากปรึกษากับทางครอบครัว คุณครู และเพื่อน ทำให้ตัดสินใจได้ว่าผมไม่จำเป็นต้องเลือก เพราะสามารถประกอบทั้งสองอย่าง ไปพร้อมๆ กันได้ ทั้งนี้เพราะผมเชื่อมั่นในเพื่อนๆ ทีมงานด้วยว่าจะไม่ทิ้งกัน และประคับประคองกันไปให้ถึงฝั่งฝันได้อย่างแน่นอน เมื่อผ่านช่วงที่ต้องตัดสินใจไปแล้ว พวกเราก็กลับมาลุยงานตามแผนที่เราวางไว้อย่างเต็มที่ นั่นคือการพาชมรมของเราเข้าไป ประกวดในระดับประเทศให้ได้ แน่แน่นอนครับว่าเราหวังที่จะได้รางวัลชมรมดีเด่นระดับ ประเทศ แต่ไม่ใช่ทั้งหมด จุดมุ่งหมายที่มากกว่านั้นคือ การเดินทางไปเมืองทองจะช่วย เป็นเครื่องจรรโลงให้ครูและบุคลากรในโรงเรียนได้เห็นถึงความตั้งใจของเราและเปิดโอกาส ให้ทางชมรมดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้สะดวกมากยิ่งขึ้น อีกทั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ไม่ได้ทำงานเพียงลำพัง ยังได้รับความร่วมมือจากน้องๆ ชมรมดนตรีพื้นเมืองหรือ วงโปงลางซึ่งไม่ใช่วงขนาดใหญ่ โอกาสที่จะได้แสดงในงานใหญ่ๆ ก็น้อยตามไปด้วย เมืองทองจึงเป็นพื้นที่ที่ให้พี่น้อง วงโปงลางได้แสดงความสามารถของพวกเขาด้วย และแล้วห้วงแห่งการแข่งขันก็ได้เริ่มต้นขึ้น วันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2560 พวกเราได้หอบเอา ความตั้งใจทั้งหมดที่ได้ทำมาเป็นเวลาเกือบ 1 ปี ทั้งกิจกรรมที่ดำเนินการภายในโรงเรียน เพื่อพัฒนาศักยภาพสมาชิก และกิจกรรมภายนอกเพื่อสร้างเครือข่ายที่มั่นคงและยั่งยืน

ไปนำเสนอต่อคณะกรรมการโครงการ TO BE NUMBER ONE และแล้วความพยายามก็ไม่เคยทรยศใคร การประกวดในครั้งนั้นโรงเรียนสมเด็จพระพิทยาคมได้เป็นหนึ่งในตัวแทนชมรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเข้าประกวดต่อที่เมืองทองธานี ในช่วงนั้นเองมหาวิทยาลัยต่างๆ ก็เริ่มประกาศรายชื่อผู้ที่สอบติด ตัวผมเองมีความสุขอย่างมากกับการลิ้มรสแห่งความสมหวัง ราวกับว่ารสเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม ที่เคยได้รับประทานมาทั้งหมดไม่สามารถจะเทียบได้ ซึ่งก่อนหน้านี้ผมกับพิชญากรและรัตนพรผู้เป็นสหายคนสำคัญที่ร่วมกันผลักดันชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนสมเด็จพระพิทยาคมให้มาไกลได้ขนาดนี้ ตัดสินใจที่จะเรียนสมัครเรียนต่อในคณะศึกษาศาสตร์หรือเรียนครูนั่นเอง ด้วยเหตุผลที่ว่าชอบในอาชีพครูเป็นทุนเดิม การได้เข้ามาทำงานในชมรม TO BE NUMBER ONE ยิ่งเป็นสิ่งตอกย้ำให้ชัดยิ่งขึ้น อาชีพครูเป็นอาชีพที่สามารถชี้นำทางให้กับลูกศิษย์ได้ เมื่อลูกศิษย์หลงผิดครูก็คอยชักนำกลับมา หรือเมื่อลูกศิษย์ทำคุณคณะครูจะคอยเป็นผู้ส่งเสริม ประกอบกับเรื่องราวของคุณครูที่ท่านเป็นผู้บุกเบิกนำชมรม TO BE NUMBER ONE เข้ามาสู่โรงเรียนสมเด็จพระพิทยาคม ตั้งแต่ปี พ.ศ.2548 การทำงานของท่านเป็นการทำงานที่เรียกได้ว่าบู๊บุ๋น ประจัญบาน หากพูดเป็นภาษาวัยรุ่นที่ใช้กันทุกวันนี้คงจะเป็นคำว่าสุดจัด ด้วยความที่ท่านเอาจริงเอาจังมากกับการขจัดปัญหายาเสพติดภายในโรงเรียน ซึ่งแน่นอนครับว่าการทำงานตรงนี้ต้องมีคนที่รัก คนที่หวังดี และคนที่พยายาม บางวันล้อรถมอเตอร์ไซด์ของท่านก็แบนแต่ดีดแต่ จากล้อที่ประกอบด้วยลูกยางก็เต็มไปด้วยลูกตะปูแทน หรือวันไหนที่รุ่นแรงหน่อยก็มีแก๊งค์นักเรียนดักต่อยท่านที่หน้าโรงเรียน เรื่องดังกล่าวกลายเป็นเรื่องตลกที่เล่าจากรุ่นสู่รุ่น หากแต่ถ้าอยู่ในสถานการณ์นั้นจริงๆ คงตลกไม่ออก ทุกวันนี้ผมยังถามกับตัวเองเสมอว่า ถ้าผมต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนั้น ผมจะถอดใจไหม แล้วท่านผู้อ่านล่ะครับ เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้จะตัดสินใจไปต่อหรือหยุดสำหรับคุณครูท่านนั้นท่านยังเดินหน้าแก้ปัญหาต่อโดยไม่หวังเรื่องความปลอดภัยหรือความสุขของตัวเองเลย เพียงเพราะหวังให้ลูกศิษย์เดินบนเส้นทางที่ถูกต้อง และใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข เรื่องราวของท่านเป็นแรงบันดาลใจให้กับผมที่จะก้าวเข้าสู่สายอาชีพนี้อย่างจริงจัง หลังจากแข่งขันที่ระดับภาคได้ไม่นาน ทางมหาวิทยาลัยก็ได้ประกาศรายชื่อผู้ที่มีสิทธิ์เข้าศึกษาต่อ ผลปรากฏว่าเราทั้งสามคนสอบติดในคณะที่หวังไว้ ในคณะเดียวกันมหาวิทยาลัยเดียวกันอีกด้วย ยิ่งทำให้รสชาติแห่งความสุขความสมหวังพุ่งไปอย่างสุดขีด แต่แล้วความปิติทั้งหมดก็เกือบมลายหายไป เพราะผมไม่ได้เตรียมใจมาก่อนที่จะเรียนรู้รสชาติแห่งความกดดัน เหตุการณ์แรกที่เกิดขึ้นคือรัตนพรที่เป็นกรรมการหลักประสบอุบัติเหตุรถล้มต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลทำให้ทีมงานขาดกำลังสำคัญไปอีกหนึ่งคน จนในวันก่อนที่จะต้องรับการประเมินชมรมการลงพื้นที่ของคณะกรรมการ

เพื่อเก็บคะแนน ชมรมยังขาดความพร้อมหลายๆ ด้าน ทั้งเรื่องบุคคล เอกสาร และเรื่องสถานที่ ผมเครียดถึงขั้นร้องไห้ และสิ้นจนแทบจะพุงตัวไว้ไม่อยู่ กลัวว่าความตั้งใจหมดที่ทำมาจะพังทลายลงในวันพรุ่งนี้ ผมจึงพาตัวเองออกจากสถานการณ์ดังกล่าว กลับบ้านไปตั้งหลัก รับเอากำลังใจและพลังบวกจากคนในครอบครัว ส่วนรัตนพรเองถึงตัวจะมาไม่ได้แต่เขาก็ได้ส่งกำลังใจและพลังบวกจากคนในครอบครัว ส่วนรัตนพรเองถึงตัวจะมาไม่ได้แต่เขาก็ได้ส่งกำลังใจมาแทน ในคืนสุดท้ายที่ทีมงานได้ช่วยกันเก็บรายละเอียดให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในเวลานั้น ซึ่งหลังจากการเตรียมเสร็จราวๆ เทียงคืน พวกเราก็ได้มานั่งล้อมวงรับประทานส้มตำที่คุณครูได้เตรียมไว้ให้ นับว่าส้มตำครานั้นเป็นครกที่มีคุณค่าและเต็มไปด้วยบทเรียนให้กับผมมากจริงๆ โดยการรับการประเมินในครั้งนั้นผ่านไปได้ด้วยดี ทุกคนต่างได้พักหายใจหายคอกัน ผมได้มีเวลาเตรียมความพร้อมที่จะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ส่วนน้องๆ ก็ได้มีเวลาเข้าเรียนตามปกติ

จากเหตุการณ์ความเครียด ความกดดัน ความผิดหวังที่ผ่านมาทำให้ผมคิดว่าผมโตพอแล้วที่จะรับมือกับความผิดหวังทุกรูปแบบ จนมาถึงวันที่ 12 กรกฎาคม ปี 2560 ที่ต้องเดินทาง ทีมงานทุกคนต่างตื่นเต้นมากที่จะได้สัมผัสกับประสบการณ์ใหม่ๆ สถานที่ใหม่ๆ ที่ไม่เคยได้พบเจอมาก่อน โดยครั้งนี้มีรัตนพรที่อาการดีขึ้นจากรถล้มเดินทางไปด้วย เมื่อทุกคนเก็บสัมภาระขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว ล้อรถค่อยๆ หมุนแต่เข้าตรู่มุ่งหน้าสู่เมืองทอง แต่แล้วทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นไปตามที่ใจคิดไว้ การจราจรวันนั้นติดขัดมาก รถบัสของพวกผมติดอยู่กับที่เป็นเวลาเกือบชั่วโมง เวลาค่อยๆ หมุนผ่านไปแต่เรายังอยู่ที่เดิม ทำให้วันนั้นพวกผมเดินทางไปลง PowerPoint ที่จะนำเสนอไม่ทัน ผมได้แต่นั่งร้องไห้ทั้งเสียใจทั้งโกรธว่าทำไมถึงเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น คิดอะไรไม่ออกและไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อ ผมได้รู้ตัวอย่างลึกซึ้งแล้วว่าตอนนั้นผมยังเด็กเหลือเกินที่จะเข้าใจความผิดหวังอย่างแท้จริง ในขณะที่นั่งร้องไห้อยู่รัตนพรได้เดินมาปลอบและเตือนสติผมว่าต่อให้ร้องไห้ไปก็ไม่มียะไรดีขึ้นช่วยกันคิดแก้ปัญหาดีกว่า พวกเราคุยกันจนได้ข้อสรุปว่าจะขึ้นแท็กซี่ไปขนอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดตั้ง บุคลากรอีกคนที่ไปถึงก่อนหน้านั้นแล้วก่อน ระหว่างทางพวกผมได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้พี่แท็กซี่ฟัง พี่แกก็พลอยเห็นใจเหยียบคันเร่งให้เต็มที่เพื่อไปถึงเมืองทองอย่างรวดเร็วที่สุด ทำให้ลืมปัญหายุ่งเหยิงที่เกิดขึ้นในวันนั้นเหลือเพียงแค่ความหวาดเสียวและเสียงหัวเราะที่ดังก้องอยู่ในรถ แม้จะมีบางเรื่องที่ไม่เป็นไปตั้งใจ แต่การเดินทางไปยังเมืองทองครั้งนั้นพวกเราได้รับประสบการณ์กลับมาอย่างมากมาย ได้มิตรภาพที่เกิดขึ้นระหว่างการแข่งขัน น้องๆ วงโปงลางได้มีพื้นที่แสดงออกตามที่ตั้งใจไว้ และที่สำคัญชมรม TO BE NUMBER ONE ได้รับความเชื่อมั่นและโอกาสมากยิ่งขึ้นในการดำเนินกิจกรรม ต่างๆ ภายในโรงเรียน ตอนนี้ชมรมของเรา กำลังเติบโตขึ้นเรื่อยๆ เยาวชนในชมรมได้ส่งต่อเจตนารมณ์จากรุ่นสู่รุ่น มีเครือข่ายทั้งที่เป็นสถานศึกษาด้วยกัน รวมถึง

การได้เป็นที่ปรึกษาในการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ของชมรมน้องใหม่ อย่างเหมาะสมได้ได้น้อมนำพระปณิธานของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี มาใช้ในการแก้ไขปัญหาเสพติดที่เกิดขึ้นในอำเภอ ในปัจจุบันบทบาทผมที่มีต่อชมรมได้เปลี่ยนไป จากประธานชมรมที่เคยเป็นผู้ดำเนินงานด้วยตนเอง กลายเป็นผู้ถ่ายทอดประสบการณ์และส่งต่อเจตนารมณ์ให้กับน้องๆ จากรุ่นสู่รุ่น ได้เห็นเขาเหล่านั้น ได้ดำเนินกิจกรรมด้วยตัวเอง มีการร่วมกันคิดและลงมือทำโดยเยาวชนเพื่อเยาวชน จึงทำให้ผมมั่นใจได้ว่าชมรม TO BE NUMBER ONE จะเป็นชมรมที่มั่นคงและยั่งยืน มีแนวคิดของชาวญี่ปุ่นคืออิกิไก (IKIGAI) ว่าด้วยเหตุผลในการมีชีวิตอยู่ของเรา เป็นสิ่งที่ผลักดันให้เราอยากตื่นนอนขึ้นมาทุกเช้า และเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตมีความหมาย ซึ่งแต่ละคนมีอิกิไก เป็นของตัวเอง ผมสามารถตอบได้อย่างเต็มปากเลยว่าอิกิไกของผมคือการได้ทำงาน ในโครงการ TO BE NUMBER ONE เพราะเป็นช่องทางที่จะพัฒนาความสามารถและศักยภาพ และเป็นช่องทางส่งต่อโอกาสและสิ่งดีๆ ให้กับเยาวชนเหมือนที่ผมเคยรับโอกาสนั้นมาแล้ว และผมเชื่อว่าการเติบโตไปพร้อมกับโครงการ TO BE NUMBER ONE จะช่วยให้เรามีความเข้มแข็งมีภูมิคุ้มกันทั้งทางกายและใจ ตลอดระยะเวลา 18 ปีที่ผ่านมา โครงการ รมรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด TO BE NUMBER ONE ได้สร้างอนาคต ให้กับเยาวชนไทยหลายคนให้เป็นหนึ่งจะเห็นได้จาก ตัวเลขรายงานความก้าวหน้า ของการดำเนินโครงการในแต่ละปี เหล่า TO BE NUMBER ONE IDOL ที่ได้เป็นแบบอย่าง และสร้างแรงบันดาลใจให้เยาวชนกล้าที่จะแสดงออกในทางที่ดี ห่างไกลจากยาเสพติด รุ่นพี่ รุ่นน้อง และเพื่อนๆ ที่ดำเนินงานมาด้วยกัน เขาเหล่านั้นกำลังเติบโตและเดินไปบนเส้นทาง ที่ฝันไว้อย่างมีความสุข รวมถึงตัวผมเองที่ได้เรียนรู้ที่จะจัดการกับอารมณ์ของตัวเองผ่าน ความสมหวัง และความผิดหวัง กรอบแนวคิดที่ว่า “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” จึงไม่ใช่คำพูดสวยหรูที่มีไว้ประดับโครงการ หากแต่เป็นแนวคิดที่ได้เกิดขึ้นจริงและพัฒนา ให้คนๆ หนึ่งได้ตกผลึกทางความคิดและจิตวิญญาณจริงๆ เสียungskล่าวต่อหน้าพระพักตร์ ทูลกระหม่อมฯ ยังดังก้องและคอยเป็นเครื่องเตือนใจมาจนถึงทุกวันนี้ ว่าสองมือที่ข้าพเจ้า มีจะคอยผลักดันให้เยาวชนห่างไกลจากภัยยาเสพติดอย่างสุดความสามารถ

จากเด็กเขลาที่เบาในดวงจิต จากชีวิตที่หม่นไร้จุดหมาย
ได้เติบโตเปลี่ยนผ่านความเขลาคลาญ ได้กลับกลายเป็นดวงจิตมีทิศทาง
ด้วยค้นพบโครงการประทีปส่อง นำคนไทยทั้งผองสู่อรุณสง
ทุปีนัมเบอร์วันมานำทาง เยาวชนพันทางร้างอบาย
น้อมสำนึกเมตตาหมายยิ่ง องค์ฟ้าหญิงการุญชนคนทั้งหลาย
เป็นร่มโพธิ์ที่พึ่งทั้งทางจิตกาย น้อมถวายพรชัย พระชนม์ขึ้น นิรันดร์เทอญ

ผู้เขียน
นายธีรเมธ นาคพล
โรงเรียนกันตังพิทยากร
จังหวัดตรัง

เมื่อครั้งที่ผมศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ณ โรงเรียนวิเศษกาญจน์ อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง ได้มีหนังสือเชิญไปถึงโรงเรียนเกี่ยวกับการเข้าร่วมค่ายกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ณ โรงเรียนกันตังพิทยากร ทางฝ่ายผู้อำนวยการเลยได้มีการปรึกษากับคุณครูในโรงเรียนเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ ผมและเพื่อนๆ อีก 4 คนได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนของโรงเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว แต่ครั้งแรกผมไม่มีแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ และเนื่องจากผมไม่มีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมเลย แต่เมื่อเพื่อนมาชักชวนอีกรอบ แล้วพูดโน้มน้าวและได้ยกตัวอย่างว่า เมื่อปีที่แล้วรุ่นพี่คนหนึ่งได้ถูกคัดเลือกเป็นตัวแทนของโรงเรียนเหมือนพวกเราให้เข้าร่วมกิจกรรมนี้ เพื่อนของผมก็พูดโน้มน้าวอีกว่า กิจกรรม TO BE NUMBER ONE เป็นกิจกรรมที่สนุกได้ทั้งความรู้และมิตรภาพจากเพื่อนที่ร่วมทำกิจกรรมที่มาจากต่างโรงเรียน ผมก็ไม่ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ ถ้าวันนั้นผมตอบปฏิเสธเพื่อนไป ผมก็เหมือนคนใจร้ายและพลาดโอกาสอันยิ่งใหญ่ครั้งนี้ เพราะนี่คือก้าวแรกที่ผมได้รู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี

หลังจากที่ผมได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาศักยภาพสมาชิกแกนนำ TO BE NUMBER ONE ผมก็ได้เรียนรู้กับหลายสิ่งหลายอย่าง ทั้งรอยยิ้มแห่งมิตรภาพและคราบน้ำตาแห่งความสุข ผมได้เรียนรู้แม้กระทั่ง แบบทักษะการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน การอบรมเกี่ยวกับยาเสพติด การท่องก่อนวัยอันควร ไปจนถึงนานาประสบการณ์แน่นอนครับว่าสิ่งที่ผมได้เข้าร่วมกิจกรรมเหล่านี้ ย่อมหาจากที่ไหนไม่ได้และไม่มีวางขายตามท้องตลาดหรือห้างสรรพสินค้า ผมตัดสินใจไม่ผิดครับที่วันนั้นผมเลือกที่จะก้าวเข้ามาทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ จากวันนั้นเป็นต้นมาผมก็ได้ตั้งปณิธานกับตนเองว่า ผมจะต้องมาเป็นส่วนหนึ่งและมาปฏิบัติหน้าที่ในโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกครั้ง

เมื่อผมจบการศึกษาจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผมได้สอบคัดเลือกเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนกันตังพิทยากร อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง (โรงเรียนที่ผมเคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาศักยภาพแกนนำ TO BE NUMBER ONE) หลังจากที่ได้สอบคัดเลือกได้ไม่นาน ผลปรากฏว่าผมก็สอบติดได้เข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนแห่งนี้ ในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ภาคพิเศษ เมื่อถึงเวลารายงานตัวและการปฐมนิเทศที่เข้าศึกษาใหม่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ระยะเวลาปฐมนิเทศ 5 วัน ก็จะมีพวกพี่ๆ แก่นำชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนกันตั้งพิทยากร มาให้ความรู้เกี่ยวกับโครงการ TO BE NUMBER ONE และให้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน ผมจำได้คำว่าพี่ๆ แก่นำสอนเราเต้นทั้งหมด 4 เพลง มีเพลงเก่งและดี TO BE NUMBER ONE เพลงรักเมืองพร้อม เพลงไม่มีอะไรไกลเกินฝัน และเพลงเป็นหนึ่งไม่พังยา ผมชื่นชอบใน Spirit ของพวกพี่ๆ แก่นำทุกคน ที่ทำให้ผมเห็นว่าพวกพี่มีใจรักในการสืบสานโครงการ TO BE NUMBER ONE ต่อจากองค์ประธาน โครงการและมีความกล้าแสดงออกในการนำพวกผมเต้น วันหนึ่งได้มีการรับสมัครเป็นสมาชิกของชมรมที่นักเรียนในโรงเรียนทุกคนจะต้องเขียนใบสมัครเป็นสมาชิกในชมรม และได้มีประกาศรับสมัครแก่นำเพื่อเป็นแก่นำในการปฏิบัติหน้าที่ผมเพื่อนๆ พี่ๆ มัธยมศึกษาปีที่ 4 ก็ไม่รีรอรีบวิ่งไปกันเพื่อจะไปสมัคร ผมดีใจมากๆ เลยครับ พี่แก่นำ รับผมเป็นสมาชิกแก่นำด้วย เพราะผมได้ทำตามปณิธานผมตั้งใจไว้เมื่อ 2 ปีที่แล้วได้สำเร็จ ผมได้สัญญากับพี่แก่นำไว้ว่าผมจะตั้งใจทำงาน ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายและจะปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่คนอื่น จะเป็นคนดี คนเก่ง มีคุณธรรมในสังคม

เมื่อผมเข้ามาอยู่ในชมรมได้สักระยะ จึงได้มีการนัดหมายประชุมสมาชิกร่วมกับคุณครูที่ปรึกษาชมรม เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมต่างๆ และได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการของชมรมชุดใหม่ในการปฏิบัติหน้าที่ ผมรับหน้าที่เป็นอาสาสมัครภายในศูนย์เพื่อนใจ หลังจากที่ผมได้รับตำแหน่งนี้ผมก็ตั้งใจทำงาน ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ อยู่มาวันหนึ่งมีคุณครูที่รับผิดชอบในการเลือกตั้งคณะกรรมการสภานักเรียน เข้ามาเชิญชวนผมให้ลงเป็นคณะกรรมการของพรรค ผมตัดสินใจที่จะลงเป็นสมาชิกของพรรคด้วยครับ เมื่อถึงเวลาเลือกตั้งคณะกรรมการสภานักเรียน ผลปรากฏว่าพรรคที่ผมลงเป็นสมาชิกได้รับตำแหน่งในการปฏิบัติหน้าที่เป็นคณะกรรมการสภานักเรียน ดังนั้นผมจึงมีภาระหน้าที่อีกหน้าที่ที่เพิ่มเข้ามา ผมต้องพยายามและมีความรับผิดชอบในการเรียนและปฏิบัติหน้าที่อีก 1 เท่าตัว การทำงาน 2 อย่างพร้อมกัน สำหรับคนอื่นอาจจะมองว่า จีบปลาสองมือ แต่ถ้าเรามองอีกแง่ความคิดหนึ่ง การที่คน 1 คน ทำ 2 หน้าที่คู่กันไป อาจจะกำลังทดสอบตัวเองว่าเขาถนัดงานด้านใด และรู้จักการแบ่งเวลาให้ติดตามความเหมาะสมหรือไม่ ดังนั้นผมจึงเลือกที่จะทำกิจกรรมหลายๆ อย่างควบคู่กันไป และผมจะทำงานปฏิบัติหน้าที่ให้อยากเต็มศักยภาพที่ตัวผมมี

ผมดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE มา 2 ปีเต็ม ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง ทั้งในการทำงานและมิตรภาพระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้อง ตลอดระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา ผมได้เข้ารับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี อาทิ ฌ สนามบินตรัง โรงเรียนวิเชียรมาตุ จังหวัดตรัง ที่พระองค์ทรงเยี่ยมชมรมบูธนิตรรศการ ในงานมหกรรมรวมพลคน TO BE ณ อิมแพ็คอารีนา เมืองทองธานี ผมรู้สึก

ภาคภูมิใจและซาบซึ้งในพระปณิธานของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่พระองค์ทรงไม่ยอมให้เด็กทุกคนไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และทรงจัดตั้งโครงการดีๆ แบบนี้ขึ้นมา การทำงานของชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกันตังพิทยากร ไม่ใช่จะทำงานอย่างราบรื่น บางครั้งมีอุปสรรคในการดำเนินงาน ทำให้ท้อแท้ ผิดหวัง บางครั้งก็แอบร้องไห้คนเดียว จนเริ่มคิดที่อยากจะออกจากชมรม แต่ก็มีเพื่อนๆ พี่ๆ คุณครู ในชมรมนี้แหละครับที่คอยปลอบใจผม จนทำให้ผมเดินข้ามและฝ่าฟันอุปสรรคมาด้วยกันได้

ปีที่ผ่านมาเราไม่ได้เลื่อนขั้นเป็นชมรม TO BE NUMBER ONE ต้นแบบระดับทอง ปีที่ 1 ไม่ทำให้พวกเราชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกันตังพิทยากร จะท้อแท้ แต่อย่างใด แต่การที่เราไม่ได้รางวัลทำให้พวกเราได้รู้จักคำคำหนึ่งว่า “ท้อได้แต่อย่าถอย” คำๆ นี้ มาทำให้ผมและทุกคนฮึดสู้และยังดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ผมและคณะกรรมการดำเนินงาน ก็พยายามปรับปรุงรูปแบบ เกษตรกรรมเพื่อลงสู่ชมรมมากขึ้น เรามีโครงการปลูกป่าชายเลนและเก็บขยะบนชายหาด เพื่อจะให้ชายหาดมีความสวยงามและน่าเที่ยวมากขึ้นไปจนถึงโครงการถวายความจงรักภักดี ต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เนื่องในวันสำคัญต่างๆ อีกทั้งเรายังได้ส่งรุ่นพี่ ที่เป็นแกนนำชมรมเข้าร่วมแข่งขันร้องเพลงต่างๆ จึงทำให้ได้รับรางวัลมากมาย อาทิ แชมป์จากการแข่งขันวงดนตรีลูกทุ่งในรายการชิงช้าสวรรค์ คอนเทสต์ เพลงคุณสุนารี ราชสีมา แต่เราก็ยังไม่หยุดนิ่ง และมีการแปลงเนื้อเพลงต่างๆ เพื่อนำไปปรับใช้กับโครงการ TO BE NUMBER ONE ของเรา

ในฐานะผมดำเนินงานชมรมมา 2 ปีเต็ม ทำให้ผมได้รับคัดเลือกเป็นรองประธาน ชมรม TO BE NUMBER ONE ผมรู้สึกเหนื่อยบ้างไหมที่ต้องมาคิดโครงการและเหตุการณ์ต่างๆ มากมาย ไม่มีเงินเดือนตอบแทน ผมขอตอบอย่างเต็มปากเลยครับ ว่าไม่เหนื่อย ความเหนื่อยของผมก็เปรียบเสมือนฝุ่นเล็กๆ ไปเลยทีเดียว ไม่อาจเทียบได้กับ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงงานหนักและอุทิศเวลาส่วน พระองค์ทุ่มเทกับโครงการ TO BE NUMBER ONE มาตลอดระยะเวลา 18 ปี อีกทั้ง โครงการนี้ไม่ใช่เกี่ยวกับยาเสพติดเพียงอย่างเดียว โครงการนี้ยังช่วยให้เรามีความกล้า แสดงออกใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

การที่ผมได้มีส่วนร่วมเป็นหนึ่งในโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมเกิด ความตระหนักในการทรงงาน และการที่พระองค์เป็นห่วงพสกนิกรชาวไทยไม่ให้อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด ผมจึงขอให้คำมั่นสัญญาว่าผมจะเป็นคนดี คนเก่ง มีคุณธรรมในสังคมไทย และผมขอสืบสานพระปณิธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิง อุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ให้สัมฤทธิ์ผลอย่างที่คุณพ่อทรงตั้งใจไว้

ผู้เขียน

นางสาวนิชานันท์ ธนวัชรสันติ

ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก (รุ่นที่ 7)

ตำบลหนองแก อำเภอสวีบุรีรัมย์ จังหวัดหนองบัวลำภู

จะเรียกว่าความบังเอิญในชีวิตก็ดูจะธรรมดาไป ดิฉันจึงขอเรียกสิ่งนี้ว่า “ความมหัศจรรย์” ก็คงจะไม่ได้กล่าวเกินจริงสักเท่าไร เพราะความมหัศจรรย์นี้ ถูกชักจูง หลอกล่อม เป็นต้นแบบทางความคิด ความเสียสละและความรักไว้มาก จากพี่ชายของดิฉันผู้อุทิศตนเองเพื่อชมรม TO BE NUMBER ONE มาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เด็กจนเติบโตเป็นข้าราชการครู TO BE NUMBER ONE ที่มีคุณภาพต่อสังคม

ย้อนกลับไป ณ ชุมชนหนองแก อำเภอสวีบุรีรัมย์ จังหวัดหนองบัวลำภู เมื่อปี พุทธศักราช 2549 ขณะที่ดิฉันมีอายุเพียง 2 ขวบ ยังไร้เดียงสาและไม่ทันได้รับรู้โทษ และพิษภัยของยาเสพติด พี่ชายแท้ๆ ที่กำลังเป็นหนุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก็พาเพื่อนๆ ในชุมชนจัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อทำกิจกรรมต่อต้านยาเสพติด เขาได้สร้างศรัทธาจากเยาวชนด้วยกันเอง จนเป็นที่ยอมรับ แม่เล่าให้ดิฉันฟังเมื่อโตพอจำความได้ว่า พี่ไม่เพียงเป็นที่ยกย่องในหมู่เยาวชนด้วยกัน แต่ผู้ใหญ่ในชุมชนก็เมตตาให้การยอมรับเป็นอย่างมาก เล่ากันว่าปัญหายาเสพติดในงานบุญ เช่น สุรา และบุหรี่ยาลดลงมาก เป็นผลจากการทำงานอย่างหนักของชมรมในยุคแรกเริ่ม กำนัน ผู้ใหญ่บ้านให้ความสำคัญ และร่วมผลักดันนโยบายต่างๆ จนเป็นรูปธรรม นำชมรมเข้าประกวดระดับประเทศ ในปีพุทธศักราช 2551 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายที่พี่ชายของดิฉันดำรงตำแหน่งประธานซึ่งกรอบรูป เกียรติยศที่ติดเรียงรายอยู่ข้างฝาบ้าน ยืนยันได้ดีว่ารางวัลพระราชทานชนะเลิศ ระดับประเทศ ประเภทชุมชน ไม่ได้มาเพราะโชคช่วยแต่คือความตั้งใจดีของพี่ชายรวมถึงทุกๆ คนในชุมชน ต่างหาก

ถึงตอนนี้หลายคนคงอยากทราบแล้วว่า พี่ชายดิฉันชื่ออะไรหลายคนที่ทำงาน TO BE NUMBER ONE อาจจะคุ้นเคยอยู่แล้วเมื่อพูดชื่อ นายรัตนะ ธนวัชรสันติ หรือพี่อาร์ตแห่งจังหวัดหนองบัวลำภู ตอนนี้พี่ชายดิฉันทำงาน TO BE NUMBER ONE อยู่จังหวัดนครพนม

พอเล่ามาถึงตอนนี้ ดิฉันจะอธิบายเพิ่มเติมว่า “มีความเชื่อมโยงอย่างไรกับความมหัศจรรย์” ที่เกริ่นไว้เบื้องต้น เหตุที่บอกความมหัศจรรย์นั้นก็เพราะดิฉันมีความตั้งใจ จะทำงานชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชนหนองแกเป็นอย่างมากก็เพราะพี่ชาย ปัจจุบันนี้คณะกรรมการชมรมก็ขับเคลื่อนงานมาจนถึงรุ่นที่ 7 และรักษามาตรฐานพร้อม เป็นต้นแบบระดับยอดเยี่ยมปีที่ 2 ได้สำเร็จ ดิฉันเองเข้ามาทำงานคณะกรรมการตั้งแต่ปี พุทธศักราช 2559 และในปีนี้ ก็ได้รับการยอมรับไว้วางใจจากพี่ เพื่อนๆ และที่ปรึกษา

ชมรม ให้ดำรงตำแหน่งประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก สิ่งนี้เองที่ดิฉันกล่าวว่า คือ “ความมหัศจรรย์” เพราะเกิดจากความตั้งใจอยู่แล้ว ถ้าไม่ได้ตั้งใจมาทำนี้สิ่งนี้จะเรียกว่าความบังเอิญ

ตลอดการทำงานหลายปีที่ผ่านมา การมีพี่ชายที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในชุมชน ก็ทำให้กดดันอยู่ไม่น้อย เพราะทุกคนต่างคาดหวังว่าเราจะทำได้ดีเหมือนพี่ พ่อเคยบอกกับดิฉันว่า “พี่เป็นผู้ชาย เขาทำงานอดทนและลุยได้ เราเป็นผู้หญิงจะทำได้แค่ไหนก็พิจารณาดู” น้ำเสียงของพ่อก็ดูจะเป็นห่วงลูกสาวอยู่มาก และดิฉันเองก็เคยคิดถอดใจจะลาออกจากการทำงานอยู่หลายครั้งเช่นกัน ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบคือ เวลาออกไปทำกิจกรรมในชุมชน เรายังพูดไม่เก่ง ใช้ภาษาไทยได้ไม่ดีเท่าที่ ความสามารถจะมาร้องหมอลำให้คนเฒ่าคนแก่ในชุมชนฟังเหมือนพี่ก็ไม่มี ยิ่งเรื่องการขอความร่วมมือควบคุม กำกับดูแล เพื่อนๆ น้องๆ ผู้ชาย ซึ่งมีความชุกชอนอยู่ในตัวพอสมควรก็เป็นเรื่องยากมากสำหรับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง

วันที่เปลี่ยนความคิดของดิฉันไปตลอดกาล และถือเป็นวันที่จุดไฟแห่งอุดมการณ์ความดี ให้ลุกแวววาวขึ้นในหัวใจก็คือ การได้รับเสด็จ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ณ ชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนโคกลำ ตำบลนาออก อำเภอศรีบุญเรือง จังหวัดหนองบัวลำภู เมื่อปลายปีพุทธศักราช 2558 แท้จริงแล้วทูลกระหม่อมฯ ไม่ใช่เจ้าหญิงที่มีชีวิตจริงเท่านั้น แต่พระองค์คือเพื่อนของพวกเราต่างหากความเป็นกันเองของพระองค์ ทำให้ดิฉันที่รอรับเสด็จอยู่นับพันทศการรู้สึกผ่อนคลายหายกังวล พระพักตร์แจ่มใส เต็มไปด้วยความเมตตา ดิฉันกล่าวว่า “ทรงพระสเลนเดอร์และรักทูลกระหม่อมฯ ค่ะ” ท่านตรัสตอบ ทูลกระหม่อมฯ ก็รักพวกเราเหมือนกัน ความปิติซาบซึ้งทิวาวมท้นเต็มหัวใจความรักความศรัทธาที่มีต่อพระองค์ก็ยังคงมากล้นมาจนถึงทุกวันนี้

ความคิดที่เปลี่ยนไปในวันนั้นมาจากเรื่องราวสองประการ คือ หนึ่งเมื่อพระองค์ตอบคำถามของสมาชิก TO BE NUMBER ONE น้ำเสียงและลีลาทำท่างนั้นท่านเป็นกันเอง คำพูดก็เป็นกันเอง มีการแทรกเรื่องตลกขบขันซึ่งดูทุกคนก็มีความสุขร่วมกันมาก พระองค์ตอบคำถามได้ตรงประเด็นและน่าสนใจ เช่น มีคนถามว่า “ทำงานหนักและท้อมากจะทำอย่างไร” พระองค์ก็ยิ้มก่อนและบอกให้พักเมื่อหายเหนื่อยก็ทำต่อ ดิฉันฟังแล้วตอนแรกก็คิดว่าตอบธรรมดา เรียบๆ แต่ในความธรรมดาที่นั่นแหละคือความยิ่งใหญ่ และเหนือสิ่งใดมันคือความจริง เพราะเราทำงานด้วยความเสียสละและตั้งใจอยู่แล้ว บางทีเราไม่ควรไปคาดหวังว่าจะต้องได้ของมีค่าราคาแพงได้สิ่งของมีประโยชน์หรือแม้กระทั่งความรัก ค่าขึ้นชมกลับมา หากการทำงานนั้นเต็มไปด้วยเป้าหมายแฝงอื่นๆ นอกจากการพัฒนาเยาวชนแล้ว ก็จะทำให้เรายังเหนื่อยยิ่งท้อ แต่พอทำงานโดยไม่คาดหวังว่าตัวเองจะต้องดีกว่า จะต้องเก่งกว่าหรือจะต้องได้รับความรักมากกว่า สิ่งนี้แหละคือการทำงานเพื่อผู้อื่นและเพื่อความตั้งใจของเราจริงๆ ทุกวันนี้เมื่อทำงานหนักและเหนื่อย

คำพูดพระองค์วันนั้นยังดังก้องเต็มห้องหุและในหัวใจว่า “พักก่อนค่อยสู้ใหม่ ยิ้มกลางใจให้รางวัลตัวเองก่อน” พุดมาแล้วก็ปลื้มปริ่มอยู่ไม่น้อยนะค่ะ

ประการที่สอง ก็ต้องพูดความจริง เพราะถือว่าความจริงไม่น่าอาย สิ่งที่จะพูดก็มาจากความคิดที่ว่า ทูลกระหม่อมฯ ในฐานะองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE พระองค์ก็ทำงานหนักมาหลายปี ในตอนนั้นเมื่อคราวรับเสด็จ ก็คงจะประมาณ 14 ปีของโครงการ และตอนนี้ 18 ปีแล้ว ดิฉันรับทราบว่าคุณพระองค์อายุมาก เพราะยายบอกว่าท่านเกิดพร้อมกัน ยายก็อายุมากเห็นบ่นเจ็บหลัง ปวดเอวเวลาทำงาน เดินไปไหนมาไหนก็ยิ่งว่าเมื่อยเร็วไม่เหมือนแต่ก่อน ถ้าเทียบกับยายแล้วพระองค์ก็อายุเท่ากัน ดังนั้นเห็นพระองค์ทำงานหนักก็พลอยทำให้มีกำลังใจว่า ถึงพระองค์จะมีอายุมากก็ยังเต็มที่ได้เต็มกำลัง มีพลังและพระปณิธานที่แน่วแน่ สมควรที่เราจะเอาเป็นต้นแบบที่ดีได้นั่นเอง เพราะเราเองไม่เคยเห็นพระองค์บ่นท้อหรือเหนื่อยเลย แต่สิ่งที่เห็นกลับมีแต่พลังและสิ่งดีๆ ที่มอบให้พวกเรา

ถึงตอนนี้ดิฉันก็ทำงานมาได้ 5 ปี ความตั้งใจดีประกอบกับอุดมการณ์ดี มีต้นแบบที่ดีจากทูลกระหม่อมฯ และพี่ชาย กลายมาเป็นความมหัศจรรย์แห่งชีวิตได้ลิขิตสุ่มฝัน ให้เป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก ในขณะที่รักษามาตรฐานในระดับสูงสุดของประเทศไทย นั่นคือ กลุ่มรักษามาตรฐานระดับยอดเยี่ยม ท่ามกลางความคาดหวัง ไม่ใช่ว่าดิฉันไม่ได้พัฒนาตนเอง ท่ามกลางความกดดันจากสภาพปัญหาหาเสพติดที่ยังไม่หมดไป ไม่ใช่เราลืมเรื่องการรณรงค์ป้องกัน แก๊ซ และกิจกรรม 3 ก. 3 ย. ไปเสียหมด หลักการทรงงานในพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ก็ยังเป็นเรื่องที่ทำให้ประสบความสำเร็จตลอดมาในเรื่อง “การเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา”

การทำความเข้าใจกับชุมชนหนองแกในปัจจุบัน ทำให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ถึงแม้การใช้สารเสพติดประเภทบุหรี่ สุรา จะลดน้อยลง ผู้คนมักหลบซ่อนในการดื่มและไม่ก่อความรำคาญทำให้ใครเดือดร้อน เช่น ในงานบุญประเพณีเจ้าภาพก็ไม่มีเหล้าเบียร์ งานมหรสพหมอลำต่างๆ ก็ไม่ขายเหล้าเบียร์ มีการรณรงค์ห้ามสูบบุหรี่ไม่ให้รบกวนผู้อื่น และผู้คนหลีกเลี่ยงการถือบรรจุภัณฑ์ขวดแก้วเข้าในงาน แต่มีการกรอกใส่ขวดพลาสติกเข้ามาแทน เพื่อไม่ให้ใช้เป็นอาวุธทะเลาะวิวาทกัน และดูจะเสียภาพลักษณ์คนดื่มอยู่ไม่น้อยเช่นกันถ้าหากจะประเจิดประเจ้อไป ทว่าสิ่งเหล่านี้ลดลงยากกลับมาระบาดแทนที่ โดยเข้ามาจากบุคคลภายนอกชุมชน เห็นได้จากการจับกุมอยู่บ่อยครั้งเมื่อได้เข้าใจและเห็นถึงปัญหาแล้ว จำเป็นจะต้องเข้าใจถึงกลุ่มเป้าหมาย กลุ่มเสี่ยง ซึ่งคนอีสานชอบวัฒนธรรมหมอลำ การขับร้องมาอย่างช้านาน ดิฉันเองก็ได้พัฒนาและเดินตามรอยทางพี่ชายได้สำเร็จ สามารถร้องลำทำเพลงได้ไพเราะอยู่บ้าง พวกเราพยายามรักษาเอกลักษณ์ดั้งเดิมของชมรมไว้ นั่นคือดนตรีอีสาน การร้องลำ เสียงพิณเสียงแคน ซึ่งจะทำให้เข้าถึงผู้คนในชุมชนได้อย่างดี กลายมาเป็นนวัตกรรมในการพัฒนา ทั้งกลอนลำ

ด้านยาเสพติดและสื่อการรณรงค์ต่างๆ เวลาไปประชาสัมพันธ์ตามศาลาประชาคมหรือกิจกรรมในชุมชน

อย่างไรก็ดี การทำงานก็ต้องทำหลายๆ อย่างให้เพียงพอต่อความต้องการ และเพียงพอต่อการพัฒนาให้รัดกุม รอบด้าน ทัวถึง อย่างน้อยๆ ในตอนนี้ก็ยังไม่พบการจับกุมเยาวชนในชุมชนที่ใช้สารเสพติดประเภทยาบ้า แต่การป้องกันไว้ดีกว่าการแก้ก็ยังเป็นคำที่ควรจะใช้ได้ดีเสมอมาและต่อไป

การรักษามาตรฐานในกลุ่มต้นแบบระดับยอดเยี่ยมถือเป็นความท้าทายมากเช่นกัน เพราะต้องทำงานหนักขึ้น ภายใต้นวัตกรรมและองค์ความรู้ที่ดี มีความเพียงพอและสามารถสร้างประโยชน์ได้จริง ดิฉันมีโอกาสได้ออกแบบ คิดค้น จัดทำและดำเนินการกับคณะกรรมการและที่ปรึกษาชมรมอย่างต่อเนื่อง ทั้งกิจกรรมที่ไม่มีปลาย สายใยคนดี TO BE NUMBER ONE กิจกรรมต้นแบบคนดี TO BE NUMBER ONE กิจกรรมป๋ายมาสอนหลาน ซึ่งทำให้สมาชิกส่วนใหญ่ได้รับประโยชน์ที่แท้จริง แก้ไขปัญหาได้ถูกจุดหลายคนก็อาสาเข้ามาทำงานเป็นแกนนำ และที่สำคัญตัวอย่างของรุ่นพี่ในชมรมทำให้น้องๆ และเยาวชนรุ่นหลังได้ยึดถือและปฏิบัติตาม

เมื่อก่อนนั้นเราเรียนแบบไปวันๆ หลายคนไม่ได้ตั้งใจอะไรนัก จบระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือ 6 แล้ว ก็ออกจากโรงเรียนเข้าโรงงานหรือทำไร่นาอยู่บ้าน แต่เมื่อมีกิจกรรมที่ดี อย่าง TO BE NUMBER ONE เข้ามาในชุมชน 10 กว่าปีนี่ อะไรๆ ก็เปลี่ยนไปในสิ่งที่ดี ทั้งเรื่องสภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคมประเพณีวัฒนธรรม การแก้ไขปัญหา ยาเสพติด เยาวชนได้มีส่วนร่วมและถือเป็นแนวทางในการออกแบบนำพาชุมชนไปในทางสร้างสรรค์ นอกจากนั้นก็คือเรื่องการศึกษาต่อและทำงานในระดับที่สูงขึ้น เช่น พี่อาร์ต พี่เมย์ พี่หุ่ย พี่จำ อดีตแกนนำชมรม รุ่นที่ 1-2 เป็นผู้นำเสนอผลงานชมรมในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ ก็ได้บรรจุเป็นข้าราชการครู พี่เอ็มมี พี่แอม พี่แพรว อดีตประธานชมรมและแกนนำ ก็ได้บรรจุเป็นข้าราชการพยาบาล พี่เอ็ม พี่ชายอีกคนของดิฉัน เป็นนักฟุตบอลสโมสรขอนแก่น ยูไนเต็ต ได้เดินตามฝันนักฟุตบอลอาชีพ อย่างเรื่องกิจกรรมกีฬาฟุตบอลที่จัดในชุมชนก็เกิดจากพี่เอ็ม เป็นคนผลักดันและสร้างสรรค์กิจกรรมขึ้นในชมรม

ตอนนี้ดิฉันอายุ 16 ปี คิดไว้ว่าจะทำงานให้ชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก ไปจนกว่าจะจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เมื่อไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยก็จะนำแนวทางไปเผยแพร่และขับเคลื่อนกับเพื่อนๆ พร้อมกันนี้ตั้งใจว่าจะเรียนครูเหมือนพี่ชาย เมื่อสอบบรรจุได้ก็จะเป็นครูที่ดี เป็นครู TO BE NUMBER ONE ตลอดไป

18 ปี TO BE NUMBER ONE

คือมหัศจรรย์อันสดใส

เป็นอุดมการณ์ ปณิธาน ความตั้งใจ

ส่งมอบให้พัฒนา เยาวชน

สิ่งดีดี TO BE NUMBER ONE

สร้างความฝัน เก่งดิกล้ำ มีค่าล้ำ

ขอศรัทธา สานต่อไปไร้กังวล

เพื่อสร้างคน สร้างชาติ ให้รุ่งเรือง

ผู้เขียน
นายธีรวัฒน์ อินทรประชา
ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชนตำบลในเมือง
จังหวัดพิจิตร

เรื่องดีๆ 18 ปี โครงการ TO BE NUMBER ONE

“พวกเราลูกหลานเมืองชาละวัน ที่สร้างสรรค์แนวทางการแก้ไข
ปัญหายาเสพติดให้ห่างไกล มุ่งก้าวไปสร้างคนเก่งสู่คนดี”

โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการดีๆ หนึ่งในโครงการ ที่ส่งเสริมและปลูกฝังให้เยาวชนหรือบุคคลทั่วไป ตะหนักถึงโทษภัย และห่างไกลจากยาเสพติด ไม่ให้ไปยุ่งเกี่ยว หาวีรป้องกันต่างๆ มาแก้ไข ถึงแม้ว่ากลุ่มที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวแล้ว ก็หาวีรบำบัดเยียวยาให้ปลอดจากยาเสพติด แล้วไม่ให้ไปยุ่งเกี่ยวซ้ำอีก ซึ่งทำให้เยาวชนและสังคมของเราพัฒนาและเดินหน้าไปได้อย่างมีความสุข

ผมเป็นนักศึกษา กศน. คนหนึ่งที่ยอมรับเลยว่าไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับโครงการ TO BE NUMBER ONE มากเท่าไร รู้แค่ว่าเป็นโครงการที่เกี่ยวกับยาเสพติดแค่นั้น จนวันหนึ่งมีอาจารย์ท่านหนึ่งที่เคยเป็นที่ปรึกษาสอนผมในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คืออาจารย์ชญาณี ด้านขจรจิตร ท่านได้ติดต่อและแนะนำผมให้สมัครสมาชิกและเข้าร่วมทำงานในชมรม TO BE NUMBER ONE ซึ่งอาจารย์ชญาณี ด้านขจรจิตร ได้ติดต่อผมมาสองครั้งแล้ว เนื่องจากเวลานั้นผมเรียนและทำงานประจำไปด้วย จึงยังไม่มีโอกาสและความพร้อมที่จะเข้าไปทำชมรม จึงได้ปฏิเสธอาจารย์ท่านไป จนมาในปีนี้อาจารย์ก็ได้ติดต่อมาอีกครั้ง ซึ่งตอนนี้เป็นโอกาสเหมาะที่ผมนั้นว่างพอดี ผมจึงได้ตอบรับที่จะเข้าไปลองทำงานของชมรม TO BE NUMBER ONE เพราะในใจผมก็อยากรู้ว่าชมรมนี้เขาทำอะไรกันบ้าง ทำเพื่ออะไรแล้วได้อะไรกลับไป ซึ่งวันแรกที่ผมก้าวเข้าไปชมรม TO BE บอกตรงๆ ผมยังงงๆ อยู่เลยเหมือนกันว่าเขาทำอะไรกัน ขณะนั้นผมก็ทำตัวไม่ถูก ดูออกจะเกร็งๆ ด้วยซ้ำ แต่ด้วยความเป็นกันเอง และความน่ารักของสมาชิกในชมรม ทำให้ความกังวลต่างๆ ของผมหายไปได้หมด ซึ่งเป็นความประทับใจครั้งแรกที่ก้าวเข้าสู่ชมรม ผมเพิ่งเข้ามาชมรม TO BE ได้ไม่นาน ก็ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นคณะทำงานในชมรมรุ่นที่ 3 เพราะว่าคณะทำงานของชมรม TO BE หมดวาระการทำงานพอดี จึงต้องมีการคัดเลือกคณะทำงานชุดใหม่ขึ้น เพราะคณะทำงานชมรมของเรามีวาระการทำงาน 2 ปี และทุกคนเลือกผมให้เป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชนตำบลในเมือง รุ่นที่ 3 ซึ่งผมไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้รับมอบหมายหน้าที่ที่สำคัญเช่นนี้ ในความคิดผมการที่ผม

ได้รับคัดเลือกในครั้งนี้ อาจเป็นเพราะผมเป็นคนมีบุคลิกยิ้มแย้มแจ่มใส จิตอาสา เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของชมรมเสมอ ถึงแม้ผมจะเป็นคนขี้อาย พูดน้อย และไม่กล้าแสดงออกมากเท่าไร แต่สมาชิกพี่ๆ น้องๆ ในชมรมคงเล็งเห็นถึงความรับผิดชอบของผมที่เหมาะสมสามารถดำเนินกิจกรรมของชมรมไปในทางที่ดีได้ ในเมื่อทุกคนเห็นว่าผมทำได้ ผมก็จะนำความสามารถที่มีของผมมาพัฒนาชมรม TO BE NUMBER ONE ของเราให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการทำหน้าที่ 2 ปีนี้ ผมก็จะตั้งใจทำหน้าที่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด แต่อย่างไรก็ต้องขอขอบคุณสมาชิกชมรม รุ่นที่ 2 ก่อนที่จะหมดวาระก็ยังคอยให้คำแนะนำแนวทางการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ว่าจะต้องทำอย่างไรบ้าง ดำเนินงานอย่างไรให้เหมาะสมถูกต้อง ซึ่งเป็นกลุ่มรุ่นพี่ที่น่ารักและผมนับถือใจที่รักในการทำชมรม TO BE ซึ่งทำให้ผมได้รู้ว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ใช้หลักในการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการ 3 ก และ 3 ย ทำให้การดำเนินงานของชมรมเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสมและถูกต้อง ซึ่ง 3 ก คือ การรับสมัครจัดตั้ง “กรรมการ” ของชมรมเพื่อจัดทำและดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการ แล้วร่วมกันจัดหารวบรวมแหล่ง “กองทุน” โดยการระดมทุนต่างๆ จากหน่วยงานราชการ การรับบริจาคจากบุคคลทั่วไป แม้กระทั่งการผลิตของที่ระลึก ผลิตภัณฑ์เพื่อจัดจำหน่ายหารายได้เข้าชมรม นำเงินที่ได้มาจัด “กิจกรรม” เพื่อเสริมสร้างพัฒนาสมาชิกและชมรม การรณรงค์การต่อต้านยาเสพติด ให้เยาวชนในชุมชนปลอดจากสิ่งเสพติด สำหรับ 3 ย คือ การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดให้กับเด็กและเยาวชน รู้ถึงโทษภัยของยาเสพติด รู้จักป้องกัน ตระหนักถึงปัญหา ยาเสพติด โดยนำกิจกรรมต่างๆ ที่ทางชมรมจัดทำขึ้นมาใช้ในการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชนและบุคคลทั่วไป โดยการใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเข้ามาใช้ไม่ว่าจะเป็นการทำบุญตักบาตร เข้าร่วมพิธีสำคัญทางศาสนา และมีการให้ความรู้เรื่องกฎหมาย โทษภัยของยาเสพติด ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ซึ่งเป็นกิจกรรมตามแนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” เมื่อเราสร้างภูมิคุ้มกันได้แล้วเราจึงต้องสร้างและพัฒนาเครือข่ายของเราในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด เรามีการขยายเครือข่ายที่เข้มแข็ง ทำให้สามารถมีกำลังที่จะป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดให้ลดลงหรือหมดไปจากชุมชน และทำให้ชุมชนของของเราปลอดภัยจากยาเสพติด ได้ใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข ในกระบวนการดำเนินงานตามหลัก 3 ก และ 3 ย นี้ ทำให้ชมรมของผมนั้นสามารถดำเนินงานไปได้อย่างราบรื่น เหมาะสม และถูกต้องอีกด้วย

ในปีนี้ได้มีการประกวดนำเสนอผลการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่งผมได้มีโอกาสเป็นหนึ่งในสมาชิกชมรม เป็นตัวแทนเข้าร่วมการประกวดในระดับภาคเหนือ ที่จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมไม่เคยทำมาก่อน เป็นอะไรที่น่าตื่นเต้นและน่าสนใจสำหรับผม และชมรมของผมได้ส่งเข้าประกวดปีนี้ในปีที่ 3 แล้ว ซึ่ง 2 ปีที่ผ่านมารุ่นพี่ชุดก่อนทำผลงานไว้ดี ชนะการประกวดในระดับภาคเหนือ ได้เป็นตัวแทน

ไปแข่งระดับประเทศที่เมืองทองธานี ถึง 2 ปีติด ทำให้ผมตื่นเต้นพร้อมกับกังวลไปในเวลาเดียวกัน เพราะเป็นครั้งแรกที่ผมได้เข้าร่วมประกวดแบบนี้ กลัวว่าจะทำผลงานออกมาได้ไม่ดี ทำให้ชมรมและผู้ใหญ่ที่ให้การสนับสนุนชมรมของเราผิดหวัง เพราะผมเองก็ไม่ใช่คนที่กล้าแสดงออก พูดน้อย แต่ต้องจำบทพูดแล้วไปพูดหน้าเวทีให้คนอื่นฟัง มันก็เป็นสิ่งที่กดดันสำหรับผมอย่างหนึ่งเช่นกัน แต่โชคดีที่มีรุ่นพี่และอาจารย์ที่ปรึกษาคอยให้คำแนะนำพร้อมให้กำลังใจตลอดในการฝึกซ้อม ถึงอาจจะมีเหนื่อยและท้อบ้าง เพราะเราต้องจำบทพูดโดยห้ามดูสคริปต์เพื่อไปนำเสนอบนเวทีพร้อมการแสดง ทั้งเวลาในการนำเสนอก็จำกัดซึ่งผมที่เพิ่งเข้ามาในชมรมได้ไม่นาน และไม่รู้รายละเอียดของการดำเนินงานของชมรมมากนัก ผมจึงต้องศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของชมรมให้มากขึ้น เพราะจะสามารถนำความรู้ความเข้าใจที่ได้ไปนำเสนอได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง เพราะเราได้เป็นคนลงมือปฏิบัติด้วยตัวเองอย่างแท้จริง นี่จึงเป็นจุดหนึ่งที่ทำให้ผมเข้าใจโครงการ TO BE NUMBER ONE มากขึ้น และนำเอาไปปรับใช้ในชีวิตจริงได้ จึงส่งผลทำให้ปีนี้ ชมรมของผมได้คว้ารางวัลการประกวดการนำเสนอผลการดำเนินโครงการ TO BE NUMBER ONE ประเภทชุมชน เป็นปีที่ 3 แล้ว มันทำให้ผมภูมิใจมากที่สามารถทำสิ่งที่ผมคิดว่าผมไม่กล้ากลัวความผิดหวัง มาเป็นแรงผลักดันให้ประสบความสำเร็จ และจะนำไปพัฒนาต่อในการแข่งขันระดับประเทศ ที่เมืองทองธานี เพื่อหวังรางวัลชนะเลิศในการประกวดกลับมาให้กับชมรมและผู้ใหญ่ที่ให้การสนับสนุนพวกเรา และการได้ไปประกวดครั้งนี้ไม่ใช่แค่ได้รางวัลกลับมาเท่านั้น ผมยังได้ประสบการณ์ดีๆ การพัฒนาตนเอง มิตรภาพชมรมอื่นที่ต่างนำเป้าหมายแนวทางการแก้ไขปัญหาของยาเสพติดมาแชร์ประสบการณ์กัน นี่จึงเป็นจุดประสงค์ในการได้เข้ามาประกวด แล้วนำสิ่งต่างๆ ที่ได้มาพัฒนาชมรม TO BE NUMBER ONE ของผมต่อไป

สุดท้ายนี้ ผมได้อะไรจากโครงการ TO BE NUMBER ONE บ้าง ผมว่าไม่ใช่แค่ผมคนเดียวหรอกที่ได้ ทุกคนที่เข้าร่วมกับชมรม TO BE NUMBER ONE ต้องตอบเป็นเสียงเดียวกันแน่ๆ “ภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการทำโครงการ TO BE NUMBER ONE มีส่วนร่วมในการแก้ไขและป้องกันปัญหายาเสพติด ทำให้เยาวชนปลอดจากยาเสพติด” และยังสร้างมิตรภาพระหว่างชมรมต่างเขตต่างพื้นที่รวมตัวกันจนเป็นเครือข่ายที่เข้มแข็ง และโครงการนี้ทำให้ผมค้นพบตัวเอง พัฒนาตนเอง มีความกล้าแสดงออก กล้าก้าวข้ามผ่านสิ่งที่ตัวเองบอกว่าทำไม่ได้ จนประสบความสำเร็จ และผมจะนำสิ่งที่ได้จากการทำโครงการนี้ ไปต่อยอดที่จะพัฒนาตนเองและช่วยเหลือคนอื่นต่อไป

ทั้งนี้ต้องขอขอบพระคุณทุกกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ ที่ทรงมอบโครงการดีๆ แบบนี้ให้แก่พวกเรา เราขอสัญญาว่าจะเป็นเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE ตลอดไป

ผู้เขียน
นายวิษณุ ชุสังข์
ชุมชนบ้านห้วยลึก
จังหวัดตรัง

“สิบแปดปีกิจกรรมคู่แผ่นดิน สิบแปดปีлынความเป็นหนึ่งใน สิบแปดปีความทรงจำ
ระลึกถึง สิบแปดปีที่ค่านิ่งขึ้นชีวิต ทูปีสร้างคนดีและคนเก่ง ทูปีเร่งสร้างงานที่สร้างสรรค์
ทูปีสร้างความรักความผูกพัน ทูปีนั้นคืองานที่สร้างคน เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด
เป็นหนึ่งในคิดอ่านทำไม่สับสน เป็นหนึ่งงานสร้างสรรค์เยาวชน เป็นหนึ่งผลงานดีศรีแผ่นดิน”
ทัพไทย ต้นตอไฟ ประพันธ์ โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือ
โครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2545 เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
ภายในประเทศ ตลอดระยะเวลากว่า 18 ปี ของการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE
ได้เสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้กับเยาวชนทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ ให้มีความรู้เท่าทันพิษภัย
ของยาเสพติด ได้ให้โอกาสเด็กและเยาวชนที่มีความรู้ความสามารถ มีทักษะต่างๆ
ได้แสดงออกผ่านกิจกรรมต่างๆ ของโครงการ เพื่อให้เยาวชนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
และห่างไกลจากยาเสพติด โครงการ TO BE NUMBER ONE ถือเป็นโครงการหนึ่ง
ที่ให้โอกาสแก่เด็กและเยาวชน ได้มีพื้นที่ในการกล้าแสดงออกในด้านต่างๆ ที่ตนเองถนัด
หรือให้ความสนใจ สำหรับผมได้มีความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับโครงการ TO BE NUMBER ONE
มาบ้างแต่ก็ไม่ได้สนใจเท่าไรนัก จนมีครูที่ปรึกษาในชมรม และเพื่อนในชมรมที่ได้มีโอกาส
เข้าร่วมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE รู้ความเป็นหนึ่ง ได้มาเล่าประสบการณ์
และการทำกิจกรรมต่างๆ ภายในค่าย รวมถึงความประทับใจและความภาคภูมิใจที่ได้
เฝ้ารับเสด็จและเข้ารับพระราชทานเกียรติบัตรจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา
สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ ซึ่งนั่นทำให้เกิดความสนใจและอยากมีโอกาส
เฝ้ารับเสด็จองค์ประธานบ้าง จึงได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกและเป็นแกนนำของชมรม เข้าร่วม
กิจกรรมต่างๆ ทั้งที่โรงเรียน และนอกโรงเรียน เพื่อหาประสบการณ์และหาความรู้เกี่ยวกับ
การทำงานในโครงการ ซึ่งตลอดระยะเวลาในการทำงานทำให้ผมได้เห็นได้สัมผัสกับความเป็น
ครอบครัว ความเป็นพี่เป็นน้องของคนในชมรม ที่มุ่งมั่นและทุ่มเทให้กับการทำงานเพื่อ
สนองพระปณิธานขององค์ประธาน จนล่วงเข้าสู่ปิดภาคเรียนในเดือนตุลาคม ครูที่ปรึกษา
แจ้งว่าทางชมรมได้รับการจัดสรรโควตาให้เข้าร่วมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE

สู่ความเป็นหนึ่ง จำนวน 2 คน ผมได้แจ้งกับครูที่ปรึกษาชมรมว่าอยากเข้าร่วม แต่สมาชิกในชมรมมีคนให้ความสนใจเข้าร่วมหลายคน ครูจึงได้คัดเลือกแกนนำที่เข้าเป็นสมาชิกก่อนเพื่อเข้าร่วมค่ายดังกล่าว ส่วนคนที่เหลือให้รอครั้งต่อไป ผมก็ยอมรับในการตัดสินใจของครูและก็ร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ กันต่อไป จนมาถึงช่วงปิดภาคเรียนในเดือนมีนาคม ครูที่ปรึกษาชมรมก็แจ้งผมว่าจะให้ผมเข้าร่วมค่าย เพราะทางชมรมได้โควตา 1 คน และแกนนำที่สนใจก็เป็นผู้หญิงและครูก็ไม่ได้เข้าร่วมด้วย จึงให้ผมที่เป็นผู้ชายมาเข้าร่วม ซึ่งผมก็ตั้งใจที่จะได้เข้าร่วมค่ายดังกล่าว แต่ในใจก็แอบกลัวว่าไปคนเดียวจะมีเพื่อนไหม เพราะการไปค่ายครั้งนี้ถือเป็นการไปค่ายต่างภาคครั้งแรกและไกลบ้านมากๆ แต่ก็ยังโชคดีที่การเดินทางครั้งนี้ผมไม่ได้เดินทางคนเดียว เพราะเดินทางกับเจ้าหน้าที่สสจ.และเพื่อนๆ ในจังหวัดอีก 3 คน ซึ่งทำให้ความกังวลของผมลดลงไปบ้าง จนถึงวันจัดค่าย เมื่อมาถึงสถานที่จัดค่าย ทันทีที่เดินลงจากรถเพื่อจะไปยังจุดลงทะเลเบียน ก็ได้รับการต้อนรับจากพี่ๆ ทีมงาน ทุกคนอย่างเป็นกันเอง และตลอดระยะเวลา 6 วัน 5 คืน ในการร่วมค่ายครั้งนี้ ทำให้ผมได้รับความรู้ต่างๆ มากมาย อาทิ ความรู้ด้านภาษาจีน ภาษาเกาหลี ที่ไม่มีโอกาสได้เรียนในโรงเรียน ความรู้และทักษะในการพัฒนาบุคลิกตนเอง และที่สำคัญคือการได้รู้จักเพื่อนๆ สมาชิก จากทุกจังหวัดทั่วประเทศ ถือเป็นการเปิดโลกให้กับตัวเอง ครั้งหนึ่งในชีวิต หลังจากกลับจากค่ายผมก็ได้นำทักษะและความรู้ต่างๆ มาพัฒนาทั้งต่อตนเองและกับชมรม ทำให้ชมรมของพวกเราได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ในงานมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศ ซึ่งถือเป็นความภูมิใจอย่างยิ่งของสมาชิกในชมรม เพราะว่าเป็นปีแรกที่ชมรมของเราได้เข้าร่วมกิจกรรมระดับประเทศ ซึ่งการได้รับรางวัลครั้งนี้ นอกจากจะได้ความภูมิใจแล้ว ยังทำให้เราไม่หยุดพัฒนา เพื่อรักษามาตรฐานและพัฒนาชมรมของเราให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป จากประสบการณ์ในการทำงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมได้เรียนรู้และได้ประสบการณ์ต่างๆ มากมายที่หาไม่ได้จากห้องเรียน ทำให้ผมกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก และมีทักษะในด้านต่างๆ เพิ่มมากขึ้น และสิ่งที่ผมภูมิใจในการทำงาน TO BE NUMBER ONE คือการได้รับคัดเลือกเป็นพี่เลี้ยงพิเศษค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 17 - 22 เพราะโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ผมได้ก้าวเดินมาถึงจุดนี้ จุดที่อยากนำทักษะ ประสบการณ์ ความผิดพลาด และความรู้ ที่ได้รับจากการทำโครงการ TO BE NUMBER ONE มาแนะนำ แบ่งปัน ชี้แนะแนวทาง ส่งต่อความสุข ความสนุกสนานให้กับน้องๆเยาวชนที่ได้มาเข้าค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง เพราะสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคนเป็นครอบครัวเดียวกัน

เป็นพี่เป็นน้องกัน และผมอยากมีส่วนร่วมในการทำประโยชน์ให้กับโครงการ TO BE NUMBER ONE ต่อไปครับ ซึ่งการที่จะได้มาทำหน้าที่พี่เลี้ยงพิเศษ หม่อมหลวงยุพดี ศิริวรรณ หรือที่ทุกคนเรียกว่า “ป้าหม่อม” ได้บอกไว้ว่า ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้มาทำหน้าที่ตรงนี้ คนที่จะมาทำหน้าที่ตรงนี้ได้จะต้องเป็นแกนนำของชมรม หรือของจังหวัด และเมื่อได้มาทำหน้าที่ตรงนี้เราต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นต้นแบบ เพราะว่าเราเป็นแกนนำของแกนนำอีกทีหนึ่ง ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผมได้รับคัดเลือกให้เป็นพี่เลี้ยงพิเศษ ทำให้ผมได้รู้จักกับพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ ที่เป็นแกนนำ และได้มาทำหน้าที่พี่เลี้ยงพิเศษ รู้ว่าบางคนมีความรักความผูกพันกับโครงการ TO BE NUMBER ONE มากแค่ไหน บางคนเปรียบเสมือนมาสคอตของค่ายไปแล้ว เพราะหากว่ามีค่ายครั้งไหน ก็จะมีพี่เลี้ยงพิเศษคนนั้นเสมอ ได้เห็นถึงความมีเมตตาโอปอเอื้ออารีของผู้ประสานงานของชมรม จังหวัดต่างๆ กับพี่ๆ ทีมงาน และพี่ๆ จากสำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีของติดไม้ติดมือมาฝากทุกครั้งเมื่อพบเจอกัน สร้างความผูกพันมันเกลียวเหนียวแน่นให้กับสมาชิกและคนทำงาน TO BE NUMBER ONE มากยิ่งขึ้น ผมรู้สึกภูมิใจและมีความสุขทุกครั้งที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของ TO BE NUMBER ONE ตลอดระยะเวลาการทำงาน TO BE NUMBER ONE สิ่งที่เรารู้สึกประทับใจและภาคภูมิใจที่สุด คือ การได้เฝ้ารับเสด็จ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในโอกาสต่างๆ แต่ครั้งที่ประทับใจมากที่สุดคือ ครั้งที่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จเปิดชมรม TO BE NUMBER ONE และศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกันตังพิทยากร จังหวัดตรัง เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2558 ในฐานะแกนนำและสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกันตังพิทยากร นับว่าการเสด็จเปิดชมรมขององค์ประธานในครั้งนี้ สร้างความภาคภูมิใจให้แก่สมาชิกชมรม คณะผู้บริหาร คณะครู นักเรียนและผู้ปกครองของโรงเรียนกันตังพิทยากร เป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่บ่อยครั้งนักที่ทุกคนจะได้มีโอกาสเฝ้ารับเสด็จเชื้อพระวงศ์ ตลอดระยะเวลาในการทำงานชมรมของโรงเรียนก็ถือว่าครั้งนี้เป็นครั้งที่ประสบความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่ของชมรม สร้างความภาคภูมิใจ และประทับใจให้แก่สมาชิกรุ่นต่อไป มิรู้ลืม ตลอดระยะเวลา 18 ปี ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ปัจจัยความสำเร็จของโครงการที่มองเห็นได้ชัดเจนคือ การที่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ทรงอุทิศเวลาและพระราชวรกายทุ่มเททรงงาน TO BE NUMBER ONE ด้วยพระองค์เอง ด้วยความวิริยะอุตสาหะมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน เสด็จเปิดชมรม TO BE NUMBER ONE และศูนย์เพื่อนใจ

TO BE NUMBER ONE ของชมรมต่างๆ ทั่วประเทศ การพระราชทานกำลังใจและ
คำแนะนำ ให้แก่สมาชิก TO BE NUMBER ONE และสมาชิกไคร่ติดยากมือขึ้น รวมถึง
การให้ความร่วมมือของทุกหน่วยงานและทุกภาคส่วน ที่ช่วยกันดำเนินงานป้องกันและ
แก้ปัญหาเสพติดอย่างจริงจัง สนองพระปณิธานขององค์ประธานโครงการ ตามคำขวัญ
โครงการที่ว่า “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ปัจจุบันโครงการ TO BE NUMBER ONE
ดำเนินงานมาแล้วกว่า 18 ปี และผมหวังว่าจะเดินต่อไปเรื่อยๆ ตามพระประสงค์ของ
องค์ประธานโครงการที่จะรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดให้กับสังคมและ
ประเทศชาติ พวกเราสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ทุกคนจะต้องช่วยกันสร้างและ
พัฒนาเครือข่ายเพื่อให้โครงการ TO BE NUMBER ONE อยู่กับพวกเราไปตราบนานเท่านาน
TO BE NUMBER ONE ไม่ได้ป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดเพียงอย่างเดียว
แต่ TO BE NUMBER ONE ยังสร้างคน สร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างเยาวชนต้นแบบเก่งและดี
TO BE NUMBER ONE เพื่อเป็นแกนนำของแกนนำ เผยแพร่และประชาสัมพันธ์โครงการ
TO BE NUMBER ONE ไปสู่เด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยา
เสพติด ให้หันมาสนใจกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริม
ความสามารถและเสริมสร้างการพัฒนาตนเอง อาทิ กิจกรรม TO BE NUMBER ONE
TEEN DANCERISE กิจกรรมค้นหาเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE IDOL
กิจกรรมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง หรือผ่านกิจกรรมต่างๆ
ในศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศ “สิบแปดปี TO BE NUMBER ONE
ร่วมสร้างสรรค์สิ่งดีๆ มีมากมาย ศูนย์เพื่อนใจ IDOL CAMP DANCERISE
จุดประกายความเป็นหนึ่งไม่พึ่งยา สิบแปดปี TO BE NUMBER ONE สิบแปดปีที่
สร้างสรรค์การพัฒนา สิบแปดปีที่ก่อเกิดกำเนิดมา แก้ปัญหาเสพติดให้สังคม
สิบห้ากรกฎามาบรรจบ เป็นวันครบสิบแปดปีที่สุขสม สร้างคนดีสร้างคนเก่งนำชื่นชม
เป็นแหล่งบ่มเพาะคนดีที่มากมาย เราเป็นหนึ่งใน TO BE NUMBER ONE เราสร้างฝัน
และสร้างสรรค์ในสิ่งดี เราได้อยู่คู่ทูปี้ เกียรติยศศักดิ์ศรีทูปี้ได้อยู่คู่แผ่นดิน” วิษณุ ชูสังข์
ประพันธ์

ผู้เขียน
นางสาวชลภีรัตน์ สาริบุตร
ชุมชนบ้านขี้เหล็ก จังหวัดศรีสะเกษ

โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในทุกระดับของมหาดไทย สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ยาเสพติดในปัจจุบันเป็นที่แพร่ระบาดของทุกพื้นที่ในประเทศไทย ทำให้เยาวชนเกิดการอยากจู้จุกลองเป็นจำนวนมาก และเข้าไปเสพยาเสพติดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จะรู้พิษของสารเสพติดอีกทีก็ติดสารเสพติดแล้ว ดังนั้นทางโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้เล็งเห็นถึงปัญหา จึงได้ขอความร่วมมือและรวมพลังจากภาครัฐและเอกชน กระตุ้นและปลูกจิตสำนึกของประชาชนให้มีความรู้ ความเข้าใจ และร่วมมือกัน เพื่อเป็นพลังในการแก้ไขปัญหายาเสพติด

โครงการ TO BE NUMBER ONE ชุมชนบ้านขี้เหล็ก ได้ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2555 และได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการในการร่วมมือรณรงค์และแก้ไขปัญหายาเสพติดตลอดมาจนถึงปัจจุบัน จึงทำให้ดิฉันได้เล็งเห็นว่าโครงการนี้เป็นโครงการที่มีความจำเป็นอย่างมากในการแก้ไขปัญหายาเสพติด จึงได้ร่วมเข้ามาเป็นสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ของชุมชนบ้านขี้เหล็ก เพื่อร่วมมือกับคณะกรรมการและสมาชิกในโครงการเพื่อเป็นตัวแทนในการให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดกับเยาวชนในชุมชน สังคม และประเทศชาติต่อไปที่สำคัญคือเป็นแบบอย่างที่ดีต่อเยาวชน ทำให้ได้มีโอกาสและได้รับเกียรติจากผู้นำชุมชนให้เข้าร่วมการแข่งขัน “การประกวดผลงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2562 ประเภทชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชน (ภูมิภาค)” และได้ผ่านเข้าสู่รอบระดับประเทศ ถึงแม้จะไม่ติด 1 ใน 3 แต่การแข่งขันรอบระดับภาคนี้ ทำให้ดิฉันเกิดความภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก และมีกำลังใจในการสู้ในการแข่งขันรอบต่อไป จึงทำให้ดิฉันตั้งใจว่าจะศึกษาข้อมูลและได้ไปศึกษาดูงานที่บุรีรัมย์ เพื่อทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการแข่งขันในรอบถัดไป แต่การแข่งขันในรอบระดับประเทศทำให้ดิฉันเกิดความกดดันมากจนอยากเลิกทำตรงนี้ แต่เพราะการได้พูดคุย และได้ปรับทำความเข้าใจกับผู้ใหญ่และครอบครัว จึงทำให้ดิฉันตัดสินใจในการแข่งขันในรอบนี้ถึงการแข่งขันในรอบระดับประเทศจะไม่ได้รับรางวัล ดิฉันก็ไม่เสียใจเพราะว่าทำเต็มที่ที่สุดแล้ว และจะตั้งใจพัฒนาความสามารถและพยายามให้มากขึ้น เพื่อเริ่มต้นในการแข่งขัน

รอบระดับภาคใหม่ ในการแข่งขันระดับภาครอบนี้ ได้รับความเมตตาจากคุณครูมาช่วยฝึกสอนในการใช้น้ำเสียง ท่าทาง บุคลิกและเสริมสร้างความมั่นใจให้กับดิฉันและเพื่อนๆ ที่เข้าร่วมการแข่งขันอีกด้วย ในความตั้งใจและพยายามของพวกเราจึงทำให้เราได้รางวัลอันดับที่ 2 ถึงแม้จะไม่ได้รางวัลชนะเลิศ แต่ก็เป็นที่ภูมิใจให้กับพวกเราและผู้นำชุมชนที่มีส่วนร่วมในดูแลพวกเราทุกๆ เรื่องตลอดระยะเวลาในการแข่งขันครั้งนี้ ทำให้พวกเราสู้และตั้งใจ พยายามให้ได้รางวัลในการแข่งขันระดับประเทศรอบถัดไปเพื่อให้ผู้นำชุมชนที่เสียสละเวลามาดูแลพวกเราไม่เสียเปล่า แต่การแข่งขันในรอบระดับประเทศครั้งนี้มีอุปสรรคอย่างมากคือ ไวรัส COVID-19 ที่ระบาดเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดการเลื่อนการแข่งขันครั้งนี้ไป

ในการเข้าร่วมการเป็นสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ดิฉันได้เปิดโลกใบใหม่ ได้กล้าทำในสิ่งที่ยังไม่เคยทำ ทำให้มีความมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้น ได้รู้จักกับคนรอบข้าง คุณครู ผู้ใหญ่คณะกรรมการใหม่ๆ ที่ให้ความรู้ คำแนะนำ ได้มีโอกาสและเป็นเกียรติเป็นอย่างมากในการเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ที่เมืองทองธานี และอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญมากสิ่งหนึ่งคือการได้ “รู้จักตัวเองมากขึ้น” ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่ภูมิใจกับตัวเองมากๆ เลยอยากเชิญชวนทุกคนที่ไม่กล้าที่จะก้าวข้ามผ่านความกลัวและความไม่มั่นใจ ลองเข้ามาเป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE จะทำให้ทุกคนก้าวข้ามผ่านความกลัวและความไม่มั่นใจนั้นมาได้

ผู้เขียน
นางสาวเพชรารณ น้าภา
ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนบ้านชีเหล็ก
จังหวัดศรีสะเกษ

โครงการ TO BE NUMBER ONE แน่นอนค่ะ เป็นโครงการที่แก้ไขปัญหายาเสพติด แต่ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ โครงการนี้ยังเป็นโครงการที่ให้โอกาสคน ให้โอกาสเยาวชน ในการกล้าที่จะคิด กล้าที่จะทำ กล้าที่จะฝัน และโครงการนี้ยังทำให้เด็กชายคนหนึ่ง กลายเป็นเด็กที่กล้าแสดงออกมากขึ้น กล้าที่จะแสดงศักยภาพของตัวเองออกมา ในตอนเด็กหนูเป็นคนขี้อายมากค่ะ เป็นคนไม่กล้าพูด ไม่กล้าจับไมค์ แต่จุดเริ่มต้น ที่ทำให้เด็กขี้อายอย่างหนูกล้าแสดงออกมากขึ้น เริ่มมาจากในตอนนั้นมีการรวมกลุ่ม ของเยาวชนเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ในการแก้ปัญหายาเสพติดในชุมชน ตอนที่ผู้ใหญ่บ้าน เปิดรับสมัครแรกๆ หนูก็ไม่ได้สนใจนะคะ แต่พอหนูเห็นพี่ๆ ที่ทำก่อนหน้านี้ พาเยาวชน ในชุมชนทำกิจกรรม มันดูสนุก ดูสร้างสรรค์ เพราะเหตุผลนี้แหละค่ะ ที่ทำให้หนูได้เข้าร่วม กิจกรรมในโครงการนี้ ช่วงแรกๆ หนูก็ไม่กล้าหรอกนะคะ แต่วันหนึ่งชมรมของเราได้มี โอกาสเข้าร่วมประกวดนำเสนอผลการดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE ตอนนั้นชมรมของเราได้ไปประกวดระดับภาค และได้เป็นตัวแทนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไปประกวดระดับประเทศ และนี่แหละค่ะคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้หนูกล้าแสดงออก ก่อนที่ ไปประกวดระดับประเทศชมรมของหนูมีปัญหาค่ะ และปัญหานั้นก็คือผู้นำเสนอไม่ครบ เพราะพี่คนเก่าที่นำเสนอต้องไปเรียนต่อ ตอนนั้นผู้ใหญ่และพี่ๆ ในทีม ต้องหาคนมาแทน คนเก่า แต่มันก็เหมือนพรหมลิขิตนะคะ ที่ทำให้หนูต้องเป็นตัวแทนไปนำเสนอ ก่อนที่จะไป นำเสนอเราก็จะมีการทำกิจกรรมมากมายค่ะ ไปสร้างเครือข่ายบ้าง จัดอบรมบ้าง เป็นวิทยากร และอีกมากมายเลยค่ะ และเพราะการทำกิจกรรมนี้แหละค่ะที่ทำให้หนู กล้าที่จะจับไมค์ กล้าที่จะพูด และวันนี้ก็มาถึงวันประกวด ในการประกวดครั้งนั้น เราจะ ต้องไปประกวดที่เมืองทองธานี และในวันนั้นมีกิจกรรมรวมพลคน TO BE NUMBER ONE มั่นนำตื่นเต้นมากค่ะ เพราะเป็นครั้งแรกที่หนูได้ไปร่วมงานนี้ แต่สุดท้ายในตอนที่หนู นำเสนอมันก็ผ่านมาได้ค่ะ ก่อนที่จะประกาศรางวัล ชาว TO BE NUMBER ONE ทุกคน ได้รับเสด็จทูลกระหม่อมฯ หนูตื่นเต้นมากค่ะ เพราะเป็นครั้งแรกที่หนูได้รับเสด็จ ทูลกระหม่อมฯ ในการรับเสด็จครั้งนั้นทำให้หนูสัญญากับตัวเองเลยว่า จะไม่หยุดที่จะทำงาน TO BE NUMBER ONE จะสานต่อพระปณิธานของทูลกระหม่อมฯ ถึงแม้การประกวดครั้งนั้น

อาจจะไม่ได้รางวัลแต่หนูก็รู้สึกดีนะคะ เพราะมันเป็นการทลายกำแพงในใจหนูได้ค่ะ ทำให้หนูกล้าพูด กล้าทำ แต่สิ่งที่หนูได้จากโครงการนี้ไม่ใช่แค่การกล้าพูด กล้าทำ โครงการ TO BE NUMBER ONE ยังทำให้หนูได้ประสบการณ์ดีๆ ได้มิตรภาพ ได้รู้จากการทำงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม และยังทำให้หนูกล้าที่จะแสดงออกไปในทางที่ดี แต่คนที่ได้รับโอกาสไม่ได้มีแค่หนู แต่เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในชมรมและคนในชุมชนก็ได้รับโอกาส ทำให้เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่ได้รับโอกาสกล้าแสดงออกในทางที่ดี ได้ประสบการณ์ดีๆ มีแรงจูงใจในการใช้ชีวิตและยังทำให้พวกเขามีภูมิคุ้มกันที่จะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

หนูขอขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้เด็กซื่ออายุอย่างหนู กลายเป็นเด็กกล้าพูด กล้าคิด กล้าทำ กล้าที่จะฝัน ทำให้หนูมีภูมิคุ้มกันในตัวเอง และยังทำให้หนูเกิดความภูมิใจในตัวเอง หนูอยากจะบอกทุกคนว่า ทุกคนสามารถกล้าที่จะคิด กล้าที่จะทำ และกล้าที่จะฝัน เพื่อเป็นแรงผลักดันและสร้างเกราะป้องกันที่จะไม่ให้ทุกคนไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และท้ายที่สุดนี้ หนูขอสัญญาว่า จะสืบสานงาน TO BE NUMBER ONE และเป็นแบบอย่างที่ดี ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

“เด็ก TO BE กล้าคิด กล้าทำ กล้าฝัน”

ผู้เขียน
นายจิณณวัตร วิลา
กรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนบ้านขี้เหล็ก
จังหวัดศรีสะเกษ

สวัสดีค่ะ หนูชื่อนายจิณณวัตร วิลา ค่ะ ชื่อเล่นชื่อฟอร์ดค่ะ วันนี้หนูจะมาเล่าประสบการณ์ดีๆ จากชมรม TO BE NUMBER ONE ของชุมชนบ้านขี้เหล็กให้ฟังกันค่ะ ก่อนอื่นเลยนะคะหนูเป็นกะเทยค่ะแล้วเป็นกะเทยที่ขี้อายมาก ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าที่จะเต้น ไม่กล้าที่จะจับไมค์เลยทีเดียวกะแต่พอหนูได้เข้ามาอยู่ชมรม TO BE NUMBER ONE ของชุมชนบ้านขี้เหล็ก มันทำให้หนูรู้ว่าโครงการนี้นั้นดีมาก ๆ ได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง ได้ทำอะไรที่ไม่เคยได้ทำ ได้ไปสร้างเครือข่ายให้ชุมชนอื่นๆ ได้ไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ได้ไปสร้างเครือข่ายให้กับโรงเรียนต่างๆ อีกมากมาย และยังได้จัดกิจกรรมวันเด็กให้กับชุมชนพาน้องๆ ชมรมเข้าวัดทำบุญมันเป็นสิ่งที่เราได้ทำแล้วมีความสุขตลอดเวลาเลยคะ และมันก็คือก้าวแรกที่ทำให้หนูเริ่มกล้าแสดงออกมากขึ้น เพราะหนูได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง และมีพี่ๆ คอยเป็นตัวอย่างที่ดีมันทำให้เริ่มที่จะกล้าคิดกล้าทำเริ่มที่จะไม่อายมากขึ้นเหมือนเมื่อก่อนคะ และสิ่งที่หนูประทับใจและภาคภูมิใจที่สุด คือหนูได้เป็นตัวแทนไปเข้าค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 21 ที่เดอะไพน์รีสอร์ท จังหวัดปทุมธานี ประสบการณ์การเรียนรู้จากการเข้าค่ายหนูได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมายจากค่ายนี้ ได้ทั้งเพื่อนใหม่ที่มาจากหลายๆ จังหวัด หนูได้เรียนรู้ในสิ่งที่หนูไม่กล้าทำมาก่อนเพราะหนูเป็นคนไม่ชอบพูด เป็นคนขี้อายไม่ค่อยกล้าแสดงออก แต่พอได้มาเข้าค่ายนี้ มันทำให้หนูรู้สึกได้ว่าค่ายนี้เป็นค่ายที่ดีมาก มันทำให้หนูได้เรียนรู้กับสิ่งใหม่ๆ ได้กล้าแสดงออกมากขึ้นอะไรที่หนูไม่เคยได้ทำมาก่อนหนูก็ได้ทำ ค่ายนี้ได้สอนอะไรหลายๆ อย่างมากมาย อย่างเช่นเรียน Acting ค่ะ ซึ่งด้วยความที่หนูไม่กล้าแสดงออกอยู่แล้วแต่พอได้มาเรียนมันทำให้หนูคิดที่จะกล้าแสดงออกมากขึ้น และเรียนเดินแบบเป็นสิ่งที่หนูสนุกมากๆ เลยคะ และได้ใช้ชีวิตกับเพื่อนๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน และมันทำให้หนูได้สนิทกันมากขึ้น และอย่างที่สองคือการเป็นพิธีกรซึ่งที่หนูเลือกเรียนวิชานี้เนี่ย หนูเคยเป็นผู้นำเปิดรายการของโรงเรียนคะ จึงอยากเรียนรู้มากขึ้นเพื่อจะได้เอาไปพัฒนาตัวเองว่าพูดเป็นแบบไหนคะ มันทำให้หนูได้เรียนรู้อะไรมากมายทั้งสนุกและจดจ่อกับมัน ค่ายนี้ทำให้หนูมีทักษะและเรียนรู้อะไรหลายๆ อย่างด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์กับตัวหนูมาก ไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาเกาหลี ภาษาจีน

ภาษาอังกฤษ ทำให้หนูมีความรู้ทางด้านภาษามากขึ้นและไม่เบื่อกับการเรียนภาษา
สิ่งที่หนูชอบมากคือการได้เรียนร้องเพลง ซึ่งหนูไม่เคยร้องเพลงแบบนี้มาก่อน ร้องเพลง
เกาหลีก็นี่เป็น ร้องเพลงจีนก็ร้องไม่ค่อยได้ อังกฤษก็พอได้คะ มันอาจเป็นเรื่องน่าขำ แต่มัน
ทำให้หนูได้รู้ทักษะในการใช้เสียงมากขึ้นคะ ส่วนการเรียนรู้การผจญภัย มันเป็นกิจกรรม
ประทับใจที่ทำให้หนูมีความสุขและได้สามัคคีกับเพื่อนๆ ต่างจังหวัดมากมาย ทำให้รู้จักรัก
และสามัคคีกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หนูรู้สึกภาคภูมิใจและไม่ผิดหวังเลยคะ หนูดีใจ
ที่ได้เข้าค่ายนี้และได้มาเจอเพื่อนๆ ทุกภาคของประเทศไทย มันทำให้เรารักกันเหมือน
พี่น้องกัน ยิ่งการได้นอนห้องพักกับเพื่อนๆ ทั้ง 4 ภาค ทำให้หนูผูกพันกับทุกคนในห้องพัก
จนทำให้หนูไม่อยากจากกันไปไหนเลย มันเป็นเวลาที่ดีมากที่ได้รู้จักกัน ก่อนจะกลับ
หนูได้แต่นั่งร้องไห้กับเพื่อนที่รู้จักแค่นี้ก็วันเพราะหนูไม่อยากจากพวกเขาไป มันทำให้หนู
รู้สึกผูกพันกับเพื่อนๆ และค่ายนี้มาก และสิ่งที่หนูประทับใจมากที่สุดคือได้เป็นส่วนหนึ่ง
ในการรับเสด็จครั้งนี้ ในวันสุดท้ายเป็นวันที่หนูไม่อยากให้มาถึง การที่ได้มาพบกัน หนูรู้คะ
ว่ามีพบก็มีจากกัน หนูจะเก็บประสบการณ์ดีๆ และความทรงจำดีๆ ที่มีให้กันตลอด
ระยะเวลา 6 วันมันมีความสุขมากคะ อยากให้มีค่ายดีๆ แบบนี้ตลอดไปคะ เพื่อคนรุ่นหลัง
จะได้เรียนรู้แล้วนำไปพัฒนาสมาชิกคะ และท้ายนี้ต้องขอขอบคุณผู้ใหญ่ใจดีคอยสนับสนุน
คอยซัพพอร์ตตลอดเวลาไม่ว่าจะเบื้องหน้าและเบื้องหลังนั่นคือผู้ใหญ่สมจิตร น้าภา ที่คอยนำ
โครงการดีๆ แบบนี้มาให้ชุมชนของเราและทำให้ชุมชนบ้านขี้เหล็กให้ก้าวสู่ระดับประเทศคะ

ผู้เขียน
นางสาวโสภิตา ไทแก้ว
เหรียญกษาปณ์ TO BE NUMBER ONE ชุมชนบ้านขี้เหล็ก
จังหวัดศรีสะเกษ

โครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้ดำเนินงานเพื่อการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชน โดยมีแนวทางการดำเนินงานที่สำคัญ คือ การบูรณาการความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่างๆ เพื่อร่วมกันสร้างกระแส เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด และเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจในกลุ่มเยาวชน

โครงการ TO BE NUMBER ONE คือ โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่สำคัญระดับชาติ รัฐบาลถือเป็นนโยบายที่ต้องเร่งดำเนินการแก้ไขอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะปัญหายาเสพติดมีการระบาดในทุกพื้นที่ของประเทศไทยได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกขณะ ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศ

ชุมชนบ้านขี้เหล็กมีผู้เสพยาและติดยา จึงทำให้มีการก่อตั้งโครงการ TO BE NUMBER ONE ขึ้นในปีพ.ศ.2553 ชุมชนเราดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและจริงจัง โดยได้รับความร่วมมือจากกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ชมรมของเรามีกิจกรรมให้ทำมากมาย เพื่อให้เยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และยังมีศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ที่คอยให้คำปรึกษาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน ความรัก ยาเสพติดเพื่อให้เยาวชนเข้าไปอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE เป็นกิจกรรมหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE ที่มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เน้นการช่วยเหลือดูแลสมาชิกและพัฒนาสมาชิกให้มีคุณภาพและมีความสุข การดำเนินงานภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” ประกอบกับโครงการไคร่ติดยายกมือขึ้น ซึ่งจัดขึ้นเพื่อให้บริการรับเข้าบำบัดรักษาในสถานบริการ, โรงพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ทุกแห่งทั่วประเทศ เป็นบริการสำหรับสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ที่เสพยาหรือติดยา และมีความประสงค์จะรักษาตัวเพื่อให้หายและเลิกเสพยาอย่างถาวร

ฉันเชื่อว่าหนทางแก้ปัญหานี้ต้องเริ่มจากตัวเราก่อน เพียงแค่เราเชื่อมั่น และทำมันด้วยสองมือและใจของเราที่มีอยู่ ก็สามารถสร้างความฝันอันยิ่งใหญ่ให้เราได้ เราสามารถที่จะเลือกในแบบที่ตัวเองอยากเป็นด้วยความเป็นหนึ่งโดยไม่หลงไม่ลอง กับความสนุกแต่เพียงชั่วคราว ถึงแม้เราจะเคยผิดหวัง เคยล้มเหลว แต่สิ่งเหล่านี้ เป็นตัวกระตุ้นที่จะพาเราไปในจุดที่สูงกว่าเดิม เราทุกคนนั้นล้วนต้องการการเติบโตให้ดีขึ้น และเก่งขึ้นเสมอ ถึงแม้ทุกความพยายามไม่อาจนำมาซึ่งความสำเร็จ แต่ทุกความสำเร็จ ล้วนเกิดจากความพยายาม ตั้งแต่ฉันได้เข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ความรู้สึกที่ฉันได้รับจากการทำกิจกรรม คือฉันได้รับความอบอุ่น ความสุข สนุกสนาน ประสบการณ์ดีๆ และมิตรภาพ รู้จักเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหา แสดงออกได้ อย่างเหมาะสม และมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง พอใจในชีวิต มีความสงบสุขทางใจ และสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิต และคนที่เสพหรือติดยาในชุมชนลดลงอีกด้วย ฉันพร้อมที่จะนำความรู้และประสบการณ์ ที่ฉันได้รับไปเผยแพร่ให้กับเยาวชน คนรุ่นหลังได้เป็นต้นแบบเป็นแรงบันดาลใจ ในการสร้างชีวิต

สุดท้ายนี้ฉันอยากจะบอกกับทุกๆ คน ว่า เราทุกคนสามารถเป็นหนึ่งได้โดยไม่ต้อง พึ่งยาเสพติด ทุกคนมีความเก่งและดีในตัวเอง พร้อมที่จะเป็นต้นกล้าที่แข็งแกร่ง สามารถ เป็นร่มเงาให้กับคนอื่นอีกนับล้านคน ฉันขอสัญญาว่าจะเป็นต้นกล้าที่ดี เป็นแบบอย่าง ให้คนรุ่นหลังได้สืบสานและฉันจะร่วมเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติดช่วยป้องกันและแก้ไข ปัญหาเสพติดให้หมดสิ้นไป “เก่งและดี TO BE NUMBER ONE”

ผู้เขียน
นางสาวสุภาภรณ์ เพ็ชรฟู
บริษัท อุตสาหกรรมน้ำตาลสุพรรณบุรี จำกัด
จังหวัดสุพรรณบุรี

สวัสดิ์ค่ะ ข้าพเจ้าชื่อนางสาวสุภาภรณ์ เพ็ชรฟู เป็นชาวจังหวัดสุพรรณบุรี ปัจจุบันทำงานที่บริษัทอุตสาหกรรมน้ำตาลสุพรรณบุรี จำกัด ตำแหน่งหัวหน้าแผนกบุคคล และเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE CRISTALLA SUPHANBURI โดยในวันนี้ข้าพเจ้าจะขอส่งประกวดเรียงความหัวข้อ “เรื่องดีๆ 18 ปี TO BE NUMBER ONE” อยู่ในกลุ่มเป้าหมายที่ 3 เป็นผู้ปฏิบัติงาน/ผู้รับผิดชอบงาน TO BE NUMBER ONE ซึ่งเนื้อหาที่ข้าพเจ้านำเสนอเป็นเรื่องจริงทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้ทำมาจนถึงปัจจุบันนี้ โดยก่อนอื่นต้องเรียนให้ท่านทราบก่อนว่าข้าพเจ้ารู้จัก TO BE NUMBER ONE ในลักษณะของการเข้าประกวดเต้นของเยาวชน แต่ไม่ทราบว่ามีการดำเนินงานในส่วนสถานประกอบการด้วย จึงยังไม่มีความรู้มากนัก แต่เหมือนมีแรงบันดาลใจมากระตุ้นให้ข้าพเจ้าได้เข้ามามีบทบาทในการดำเนินการครั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าปัญหายาเสพติดยังไม่หมดสิ้น อีกทั้งข้าพเจ้าเคยตั้งปณิธานกับตัวเองไว้ว่าหากข้าพเจ้าได้ย้ายกลับมาอยู่บ้านเกิดและมีงานทำ ข้าพเจ้าจะช่วยทำคุณประโยชน์ให้กับจังหวัดสุพรรณบุรีของเราให้เจริญมากยิ่งขึ้นต่อไป เพื่อเป็นการตอบแทนแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้อยู่อาศัยมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะอย่างน้อยการที่เราได้ทำประโยชน์ร่วมกันทีละเล็กละน้อย ก็จักกลายเป็นผลสำเร็จใหญ่โตให้กับลูกหลานได้ในอนาคต และในวันนี้ข้าพเจ้าก็ได้เริ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ของบริษัทอุตสาหกรรมน้ำตาลสุพรรณบุรี จำกัด โดยได้ท่าน ผอ.สุเมธ พิทักษ์สินสุข และว่าที่ ร.ต.อำนาจ ชูพันธ์ เป็นที่ปรึกษา และสนับสนุนการดำเนินงานของชมรม จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยชมรมได้จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2561 ดำเนินงานเกี่ยวกับการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และได้เป็นตัวแทนสถานประกอบการเข้าประกวดกลุ่มดีเด่น เมื่อวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ.2563 จนได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนสถานประกอบการกลุ่มดีเด่นไปประกวดระดับประเทศ ในวันที่ 15-17 กันยายน พ.ศ. 2563 นับว่าเป็นความภาคภูมิใจของชมรมที่สามารถทำผลงานได้ในการประกวดครั้งแรกของโรงงาน และเป็นสถานประกอบการแรกของจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้เป็นตัวแทนของจังหวัดเข้าไปประกวดระดับประเทศมาถึงตอนนี้ข้าพเจ้าอยากเล่าเรื่องราวดีๆ ในช่วง 3 ปี ที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาทำโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับคือความสุขใจในทุกๆ ครั้ง

ที่ได้เห็นรอยยิ้มของสมาชิกเวลาที่ได้มาทำกิจกรรมร่วมกัน ข้าพเจ้ามักจะถ่ายรูปเก็บบรรยากาศดีๆ นี้ไว้เสมอ โดยนำไปเผยแพร่ในกลุ่มโซเชียลของโรงงาน เพื่อให้ทุกคนเห็นถึงความสุขของตนเอง อย่างน้อยบางคนที่มีความทุกข์ มีปัญหา มีความเครียด จะได้เกิดการผ่อนคลายได้บ้าง ซึ่งข้าพเจ้ามีความหวังให้เป็นเช่นนั้น และการหลงผิดก็จะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่รอยยิ้มเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีการสนับสนุนจากผู้บริหาร โดยพวกเราทุกคนมีความซาบซึ้งต่อท่านผู้บริหารเป็นอย่างสูง ที่ท่านได้มอบโอกาสที่ดีที่สุดให้กับพนักงาน เพราะหากไม่มีท่าน พนักงานบางคนอาจจะไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีงานทำ ไม่มีอนาคต เนื่องจากการหลงผิดไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดจนโดนจับ แต่ท่านได้ให้โอกาสพนักงานกลับตัวกลับใจ จนเป็นความภาคภูมิใจของครอบครัวมาจนถึงทุกวันนี้ จึงเป็นที่มาของรางวัล “คนคนดีสู่สังคม” และเป็น “ชมรม TO BE NUMBER ONE CRISTALLA SUPHANBURI” นอกจากท่านให้โอกาสพนักงานแล้ว ท่านยังให้การสนับสนุนอีกหลายๆ ด้าน เช่น สถานที่จัดตั้งชมรมฯ,งบประมาณ,แผนงาน ที่ท่านบอกกับข้าพเจ้าว่าท่านใช้เวลาที่อยู่บ้าน คิดเรื่องงานของ TO BE NUMBER ONE เพื่อให้ขับเคลื่อนไปอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ยิ่งได้รับฟังยิ่งทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจมากยิ่งขึ้น ยิ่งทำยิ่งมีแต่เรื่องดีๆ นอกจากนี้การทำศูนย์เพื่อนใจของชมรมฯ นั้น ถือว่าประสบความสำเร็จอย่างจริงจัง เพราะมีสมาชิกที่เป็นผู้กระทำได้เข้ามาเล่าเรื่องราวดีๆ จนข้าพเจ้าภาคภูมิใจมากคือ เขาเคยเสพยาเสพติดเนื่องจากความเครียด เพราะไม่มีเงิน ไม่มีบ้าน เป็นของตนเอง ทำงานคนเดียวเลี้ยงครอบครัว มีหนี้สินมากมาย จนวันหนึ่งได้หลงผิดไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ทำให้โดนจับ ซึ่งในวันนั้นเขาคิดว่าทุกอย่างมืดมิด จนสุดท้ายท่านผู้อำนวยการให้โอกาส นับเป็นความโชคดีที่อย่างน้อยเขาไม่ต้องตกงาน เขายังมีอนาคต ดังนั้น เขาจึงตั้งเป้าหมายในชีวิตใหม่โดยวางแผนว่าในอนาคตเขาจะซื้อที่ดินเพื่อปลูกบ้านให้กับครอบครัวให้ได้ และทุกวันนี้พนักงานท่านนี้เป็นคนดีและเก่งมากค่ะ เมื่อได้รับฟังข้าพเจ้ายิ่งรู้สึกว่าการที่ได้พูดคุยกัน ยิ่งทำให้เราเข้าใจกันมากขึ้น นี่คือสิ่งที่ดีที่สุดขององค์กรที่จะทำให้พนักงานเกิดความรัก ความผูกพันกันทุกระดับ ดังนั้น จุดเด่นของโครงการนี้ที่ข้าพเจ้ารับรู้ได้คือ ความสุขที่ได้รับจากการให้ ยิ่งให้ยิ่งได้ต่อเนื่องเพราะว่าการเผยแพร่จากกลุ่มหนึ่งไปสู่กลุ่มอื่นๆ ได้อีกหลายกลุ่ม จนปัจจุบันชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงงานฯ มีสมาชิกสมทบจำนวนมาก ซึ่งได้มาจากครอบครัวของสมาชิกและผู้รับเหมาที่มาปฏิบัติงานภายในโรงงานฯ โดยทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้เห็นสมาชิกสมทบใส่เสื้อชมรมฯ ข้าพเจ้ายิ่งรู้สึกภูมิใจมาก ถือเป็นความสำเร็จอย่างหนึ่งในกิจกรรมของชมรมฯ และข้าพเจ้าคาดหวังว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นสัญลักษณ์ให้ทุกคนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และฝ่าฟันยาเสพติดให้หมดสิ้นไป ด้วยการถ่ายทอดจากสมาชิกไปสู่สมาชิก และบุคคล

ภายนอก โดยร่วมมือร่วมใจกันเผยแพร่เรื่องราวดีๆ ทุกช่องทาง และปลูกฝังบุคคลในครอบครัว ให้รู้จักโทษ และพิษภัยของยาเสพติด เพื่อป้องกันไม่ให้ไปยุ่งเกี่ยวโดยเด็ดขาด โดยข้าพเจ้า คาดหวังว่าในอนาคตสถานประกอบการของข้าพเจ้า จะเป็นต้นแบบให้กับสถานประกอบการอื่นๆ ของจังหวัดสุพรรณบุรี ได้ทำโครงการฯ นี้ทั่วทั้งจังหวัด โดยข้าพเจ้าจะเป็นพี่เลี้ยงและ จะเผยแพร่ให้กับผู้ที่สนใจได้ดำเนินการอย่างจริงจังต่อไป

ความประทับใจของข้าพเจ้าที่อยากจะเผยแพร่เรื่องราวดีๆ คือ ข้าพเจ้าได้รู้จัก คำว่ามิตรภาพจากพี่น้องกลุ่ม TO BE NUMBER ONE วันหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคยท้อแท้ จากความรู้ที่มีน้อย และคิดล้มเลิกความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของโครงการ ซึ่งในวันนั้น ข้าพเจ้าไม่อายุที่จะพูดว่าข้าพเจ้าทำไม่ได้ต่อหน้าสาธารณชน และยอมรับด้วยความภาคภูมิใจ แต่มีคุณครูหนึ่งท่านที่พูดจนทำให้ข้าพเจ้ารับรู้ถึงความห่วงใย และให้กำลังใจได้อย่าง ชัดเจน จนทำให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความคิดและหันกลับมาสู้อีกครั้ง ซึ่งสิ่งนี้ทำให้ข้าพเจ้า ประทับใจมาโดยตลอดเพราะคำว่ามิตรภาพนั้น นอกจากจะเป็นกำลังใจแล้วยังเป็น คุณธรรมที่สำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์อีกด้วย และสุดท้ายนี้ข้าพเจ้าต้องขอกราบ ขอบพระคุณองค์ประธานโครงการ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ท่านทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทยเป็นอย่างยิ่ง ที่มีความประสงค์อยากให้ เยาวชนห่างไกลยาเสพติด จนทำให้เกิดโครงการฯ นี้ขึ้นมา จนเป็นที่มาของกิจกรรมต่างๆ ที่มีแต่ความสุข ความรัก ความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนสามารถฟันฝ่า ปัญหาและอุปสรรคได้อย่างราบรื่น และทำให้ผู้กระทำผิดได้รับ “โอกาส” กลับตัวกลับใจ เป็นคนดีคืนสู่สังคม ทำให้ครอบครัวมีความสุข ดังนั้น หากไม่มีการจัดตั้งโครงการ TO BE NUMBER ONE เยาวชนหลายๆ คนอาจจะไม่รู้จักกับคำว่า “โอกาส” อย่างแท้จริง เพราะ ทุกคนอาจมองว่าโอกาสคือการได้เริ่มใหม่ ซึ่งบางคนไม่เห็นคุณค่าเลย แต่สำหรับ ตัวข้าพเจ้ามองว่าการได้รับโอกาสเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต เพราะว่าทำให้ข้าพเจ้า ได้กลับมามีความสุขอย่างแท้จริงในชีวิตอีกครั้ง และยังแผ่ไปถึงครอบครัวที่ได้รับความอบอุ่น ได้รับคนเก่งกลับมาเป็นที่รักของครอบครัวของเราค่ะ และในวันนี้ข้าพเจ้าขอสัญญาว่า ข้าพเจ้าจะเผยแพร่การทำ TO BE NUMBER ONE ให้ครอบคลุมทุกสถานประกอบการ ทั้งในจังหวัดสุพรรณบุรีและจังหวัดใกล้เคียง เพื่อช่วยกันรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้หมดสิ้นไปจากประเทศของเรา และทำให้ลูกหลานของเรามีชีวิตที่ดี และปลอดภัยจากสิ่งร้ายๆ ที่อยู่รอบๆ ตัว โดยจะปลูกฝังและถ่ายทอดให้กับครอบครัวของ ข้าพเจ้า รวมถึงญาติพี่น้องทุกคน โดยการเล่าสู่กันฟังว่าการทำ TO BE NUMBER ONE นั้น ได้รับความภาคภูมิใจอย่างไรบ้าง เกิดผลดีต่อตัวเรา ครอบครัว ชุมชนใกล้เคียงและ ประเทศชาติของเราอย่างไร เพื่อให้ทุกคนเกิดความตระหนัก และมาร่วมเป็นหนึ่งเดียวกัน ช่วยเผยแพร่ไปสู่ภายนอกได้อย่างถูกต้อง ในคำขวัญที่ว่า “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด”

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2

ประกวดเรียงความ “เรื่อง ดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE”

ประเภทแกนนำสมาชิก TO BE NUMBER ONE

และประชาชนทั่วไป

นายอำพล ขำมิน

กรุงเทพมหานคร

“เป็นหนึ่งในได้โดยไม่พึงยาเสพติด” คำขวัญประจำโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ถือกำเนิดแรกในปีพุทธศักราช 2545 โดยได้รับพระกรุณาธิคุณจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นองค์ประธานโครงการ ซึ่งมีพระประสงค์ให้สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดในประเทศไทยหมดไปจากสังคม อันสอดคล้องกับนโยบายประกาศสงครามกับยาเสพติดของรัฐบาลในขณะนั้น โดยโครงการ TO BE NUMBER ONE มี 3 ยุทธศาสตร์และ 1 เป้าหมายที่ชัดเจน คือ ยุทธศาสตร์รณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ยุทธศาสตร์เสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน และยุทธศาสตร์การสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด อันนำไปสู่การบรรลุ 1 เป้าหมาย คือ วัยรุ่นและเยาวชนมีกระแสนิยม การเป็นหนึ่งในได้โดยไม่พึงยาเสพติด ตลอดจนวัยรุ่นและเยาวชนมีภูมิคุ้มกันทางจิตใจ สามารถดำรงความเข้มแข็งในการต่อต้านยาเสพติด เพื่อป้องกันปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดอย่างยั่งยืนโดยใช้วิธีการขับเคลื่อนโครงการผ่านกิจกรรมที่วัยรุ่นสนใจ เช่น ดนตรี กีฬา หรือ ความสามารถเชิงวิชาการ เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของวัยรุ่นไปสู่เส้นทางเชิงบวก ซึ่งการดำเนินงานก็ตั้งอยู่บนความเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่นทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคมเป็นสำคัญ ภายใต้อำนาจที่เข้าใจได้ง่ายว่า เด็กนำผู้ใหญ่หนุนซึ่งหากมองในเชิงลึก คำกล่าวข้างต้น มีนัยยะความหมายที่ทรงพลังและยิ่งใหญ่มาก ในแง่การสร้างอนาคตของชาติ ให้เติบโตเป็นทั้งคนเก่ง และดีควบคู่กันไป โครงการ TO BE NUMBER ONE สร้างเยาวชนที่มีคุณภาพออกไปดำรงอยู่ในสังคมมากมายตลอดระยะเวลา 18 ปีที่ผ่านมาหนึ่งในนั้นก็คือผม ที่ถึงแม้อายุจะย่างเข้าสู่วัยทำงานแล้ว หากแนวคิดที่ TO BE NUMBER ONE ปลูกฝังมาเมื่อครั้งที่ยังเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ในโรงเรียนก็ยังคงติดตัวผมมาอยู่จนทุกวันนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการมองโลกในแง่บวกความภาคภูมิใจในตนเองความมุ่งมั่นตั้งใจและมีจิตสาธารณะที่อยากจะมีส่วนช่วยสังคม...ไม่มากก็น้อยผมขอยกตัวอย่าง 2 เหตุการณ์ในชีวิต ที่ผมเชื่อว่าแนวคิดของ TO BE NUMBER ONE มีส่วนช่วยให้ผมผ่านเหตุการณ์นั้นมาได้อย่างภาคภูมิใจเมื่อสองปีก่อน ญาติรุ่นน้องของผมคนหนึ่งติดยาเสพติดประเภทกัญชา ถูกควบคุมตัวเข้าสถานพินิจ เมื่อได้รับการปล่อยตัวออกมา ผมได้มีโอกาสพูดคุยและให้คำปรึกษา

เพราะมีแนวโน้มว่าเขาน่าจะกลับไปเลือกเส้นทางเดิมอีก หลังจากที่อยู่ในความดูแลอย่างใกล้ชิดเป็นเวลาประมาณสองเดือน เขาก็สามารถเลิกเสพยาได้อย่างถาวร เขาบอกกับผมว่า ถ้าไม่ได้คำแนะนำจากผมเขาก็คงกลับไปเสพยาอีกซึ่งเหตุการณ์ตอนนั้นที่เราสามารถช่วยเขาได้ก็เพราะได้ใช้ทักษะจากหลักสูตรการให้คำปรึกษาในโครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่งเป็นหลักสูตรพื้นฐานที่แนะนำ TO BE NUMBER ONE ทุกคนต้องได้รับการอบรมเบื้องต้นจากกรมสุขภาพจิตนั่นเองแม้จะผ่านไปหลายปีแล้วทักษะเหล่านั้นก็ติดตัวเรา และยังประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นได้อีกด้วย อีกเหตุการณ์หนึ่งย้อนอดีตไปในช่วงที่ผมกำลังจะเรียนจบ ม.6 ด้วยฐานะทางครอบครัวที่ค่อนข้างยากจนและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่วัยรุ่นราวคราวเดียวกันต่างมีค่านิยมที่จะเลือกไม่เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น แต่เลือกที่จะออกมาประกอบอาชีพและมีครอบครัวในหัวเวลานั้นผมก็เกือบจะไม่ได้เรียนต่อเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ แต่ด้วยการที่ผมได้ทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ได้ซึมซับคำสอนดีๆ จากองค์ประธานโครงการฯ ตามสื่อต่างๆ ทำให้ผมมีความคิดว่า ชีวิตของเราต้องเดินไปข้างหน้าต้องไปได้ไกลกว่าที่เป็นอยู่ต้องทำให้ดี ต้องประสบความสำเร็จและสุดท้ายผมก็สามารถเรียนต่อจนจบอุดมศึกษาได้ด้วยเงินที่ได้จากน้ำพักน้ำแรงของตนเอง ซึ่งผมกล่าวได้อย่างไม่อายเลยว่า ถ้าไม่ได้รับแนวคิดจากองค์ประธานและประสบการณ์ที่ได้ทำกิจกรรมกับ TO BE NUMBER ONE ผมก็จะมีชีวิตที่ย่ำอยู่กับที่ขาดแรงบันดาลใจที่จะทำให้ชีวิตเดินไปข้างหน้าจากสองเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เห็นว่า TO BE NUMBER ONE ประสบความสำเร็จอย่างมาก ในการสร้างทักษะชีวิตและภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้กับเยาวชนตัวเล็กๆ คนหนึ่ง...เช่นผมได้โดยเป็นสิ่งที่ซึมซับอยู่ในตัวผม...อย่างไม่รู้ตัวโครงการ TO BE NUMBER ONE ก้าวสู่ปีที่ 18 หากเทียบกับช่วงอายุคน ก็คือวัยที่บรรลุนิติภาวะ เป็นการเดินทางไกลที่สมาชิกทุกคนทราบดีว่าเป็นสิ่งยากยิ่งที่ต้องทำงานทั้งทางด้านการป้องกันและทางด้านแก้ไขปัญหายาเสพติดไปพร้อมๆ กัน มีอุปสรรคระหว่างทางมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุปสรรคที่เกี่ยวกับความเข้าใจในตัวโครงการของบุคคลภายนอกที่ไม่เคยสัมผัสหรือคลุกคลีกับโครงการโดยตรงแต่ในมุมมองของบรรดาสมาชิกทุกคนที่เป็นผลผลิตจากโครงการนี้ผมเชื่อเหลือเกินว่า ทุกคนจะกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า TO BE ให้สิ่งที่ดีกับพวกเขาตลอด 18 ปี ให้แนวคิด ให้แรงบันดาลใจ ให้ปรัชญาการใช้ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ และหลายๆ คนก็กล่าวอยู่บ่อยครั้งว่า หนูป๊า คือชีวิต เพราะหนูป๊าสร้างคนเก่งและดีผ่านการประกวด TO BE NUMBER ONE IDOL, หนูป๊า ให้โอกาสคนที่หลงผิดผ่านโครงการไคร่ติดยายกมือขึ้น, หนูป๊าให้การช่วยเหลือสมาชิกที่ประสบความเดือดร้อนผ่านมูลนิธิ TO BE NUMBER ONE และหนูป๊าให้ความเชื่อมั่นกับเด็กไทยทุกคนปีที่ 19 ปีที่ 20 และปีต่อไป TO BE NUMBER ONE ก็ยังต้องก้าวเดินอย่างมั่นคงเพื่อสร้างสิ่งดีดีให้เยาวชนคนรุ่นหลังต่อไป ผมคิดว่าเป็นคือการสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่ตรงจุดและยั่งยืนที่สุดและเป็นโครงการเดียวที่ประสบความสำเร็จที่สุดในประเทศไทย “เพราะหนูป๊า คือชีวิต”

ผู้เขียน
วิรัชศักดิ์ วิลาวรรณ
นายทะเบียนชมรม TO BE NUMBER ONE
เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ

กราบสวัสดีครับ ทูลกระหม่อมฯ ท่านคณะกรรมการที่เคารพทุกท่าน และท่านผู้อ่าน
เรียงความฉบับนี้ของผมทุกท่านครับ อันดับแรกผมขอแนะนำตัวก่อนเลยละกันนะครับ
ผม น.ช.วิรัชศักดิ์ วิลาวรรณ หรือก็ฟ เป็นนักโทษเด็ดขาดชายคดีพ.ร.บ.ยาเสพติด
ศาลจังหวัดชัยภูมิ พิพากษาจำคุก 2 ปี 12 เดือน ตอนนี้อยู่จำคุกมาแล้ว 1 ปี 2 เดือน
และแน่นอนครับว่าการที่ผมจะต้องถูกคุมขัง อยู่ในสถานที่แห่งนี้ซึ่งเป็นที่ที่หลายๆ คน
เรียกกันว่าคุก และคงไม่มีใครอยากจะเข้ามาอยู่ ณ ที่แห่งนี้ในฐานะนักโทษอย่างแน่นอน
ผมเชื่ออย่างนั้นครับ ทุกคนเชื่อไหมครับว่า วันแรกที่ตัวผมเองได้ก้าวเข้ามาอยู่ในเรือนจำ
จังหวัดชัยภูมิ ผมรู้สึกว่ามันหดหู่ท้อแท้ หดหนทาง สิ้นกำลังใจ ที่ดำเนินชีวิตต่อ
ผมไม่รู้จริงๆ ครับว่าจะต้องอยู่อย่างไร ในที่ที่เรียกว่าคุก ความหวาดกลัวประดังเข้ามา
พร้อมๆ กับความหวาดระแวง ความเป็นห่วงครอบครัว เป็นห่วงคนที่ผมรักทุกคน ผมรู้สึกว่า
พลาดครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตเลยครับ เพราะคุณแม่ผมท่านเคยเตือนแล้วครับแต่ผม
ไม่ยอมฟัง ผมเลยเหมือนต้องกลับไปสู่จุดเริ่มต้น เท่ากับว่าตอนนี้ตัวผมเองนั้นมีค่าเท่ากับ
ศูนย์(ผมคิดอย่างนั้น) แต่ทุกคนเชื่อไหมครับว่าในขณะเดียวกัน ผมก็ได้มีโอกาสรู้จักกับ
โครงการหนึ่งที่ชื่อว่า โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE
ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เชื่อเถอะครับว่าผมยังลังเล
และไม่มั่นใจเลยว่า โครงการนี้จะช่วยผมได้จริงหรือ แล้วจะช่วยเหลือผมจากสิ่งที่ผมเป็นอยู่
ได้อย่างไร เอาเถอะครับเดี๋ยวผมจะเล่าให้ทุกท่านฟังในต่อไปนี้ว่า TO BE NUMBER ONE
ดีจริงหรือไม่ อย่างไรขอให้ทุกท่านช่วยผมพิจารณาด้วยนะครับ

ในขณะที่ผมเป็นผู้ต้องขังคดียาเสพติด ในเรือนจำจังหวัดชัยภูมಿಯุ่่นั้น ผมเองก็มี
โอกาสได้รู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE หรือ โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไข
ปัญหายาเสพติดในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ซึ่งเอาจริงๆ
แล้ว ผมเองก็เคยได้ยินผ่านๆ หนาบ้าง แต่ผมเองก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมาครับ จนกระทั่งมา
รู้จักและได้เข้าใจก็ตอนที่ผมมาติดคุกแล้วนี่ละครับ ผมเองมีโอกาสดำเนินกิจกรรม
ชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ และยังได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม
ของชมรมหลายต่อหลายครั้ง จนได้เข้าร่วมอบรมพัฒนาแกนนำของชมรมด้วยครับ เอาละครับ

พอถึงตอนนี้ผมเองก็ได้พัฒนาจากสมาชิกธรรมดา มาเป็นแกนนำของชมรม สุดยอด ใช้ใหม่ล่ะครับแต่ที่สุดยอดกว่านั้นคือในเวลาต่อมาผมได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการรุ่นพี่ ให้เข้ารับการอบรมสานต่อการทำงานจากใจรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง CPP TO BE NUMBER ONE MEETING 2020 มันคือโครงการอบรมว่าที่คณะกรรมการบริหารชมรมรุ่นต่อไปครับ อบรมกันเป็นอาทิตย์กันเลยทีเดียว และแล้วทางชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำจังหวัดชัยภูมิก็ได้เปิดรับสมัครผู้ที่เข้ารับการเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการบริหารชมรมรุ่นที่ 7 ผมเองก็ได้เข้าร่วมการเลือกตั้งครั้งนั้นด้วยนะครับ ทุกท่านเชื่อไหมครับว่าผมเองก็ได้รับเลือกตั้งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารชมรมกับเค้าด้วยล่ะครับ ส่วนตำแหน่งที่ผมได้รับมอบหมาย คือ ตำแหน่งนายทะเบียนชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำจังหวัดชัยภูมิละครับ ในขณะที่ผมดำรงตำแหน่งเป็นนายทะเบียนนั้น ผมเองตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่เลยนะ.... หากจะถามผมว่าผมเหนื่อยไหม? กับการทำงานที่ชมรมทั้งๆ ที่ผมสามารถที่จะอยู่เหมือนเพื่อนๆ ผู้ต้องขังทั่วไปได้ เอาจริงๆ แล้วก็เหนื่อยแหละครับ แต่มันทำให้ผมลืมเรื่องที่เครียดต่างๆ ที่ผมนั้นเคยเป็นอยู่อย่างไม่รู้สีกตัวเลยครับ พอถึงตอนนี้ผมเองยิ่งมีความเข้าใจและอยากจะร่วมพัฒนาชมรมฯ ของผมให้ก้าวสู่ระดับที่สูงขึ้นไปอีกครับ ตอนนี้ชมรมฯ ของผมอยู่ในระดับดีเด่นครับ แต่คาดว่าปีนี้น่าจะเข้าสู่ระดับเงินนะครับ ฮ่า...ฮ่า...(หวังว่าอย่างนั้น) เพราะคณะกรรมการชมรมฯ ของเรา ร่วมกันทำงานกันอย่างเต็มที่ เห็นแล้วมีความสุขครับ นี่แหละครับความสุขที่ผมและเพื่อนสมาชิกชมรมฯ ทุกคนได้รับ แล้วตัวผมเองก็ยังได้รับโอกาสให้เป็น DJ จัดรายการในเวลากลางวันของทุกวันศุกร์ ในรายการ “เสียงแห่งกำลังใจ ส่งให้เพื่อนชาว TO BE” ของเรือนจำจังหวัดชัยภูมิอีกด้วยนะครับ เข้ากับยุทธศาสตร์ที่ 1 เลยละคือ การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด แน่ๆ เลยคือผมเองได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และสมาชิกทุกคนในเรือนจำได้รับรู้ข่าวสารของทางชมรม และยังได้ฟังเพลงผ่อนคลายกันอีกด้วย ผมเองไม่รู้ว่ตอนนี้ใครคิดอย่างไรแต่ผมว่ามันดีนะ มีอีกครับสิ่งที่ผมเองได้รับเลยคือ ภูมิคุ้มกันทางจิตใจ นี่ละครับสิ่งสำคัญ ก็อย่างที่ผมบอกไปคือ ผมเองไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า หลายๆ สิ่งหลายๆ อย่าง ที่ผมเป็นตอนนั้นมันหายไปเมื่อไหร่ ผมไม่มีความกังวลแล้ว ความกลัว ความหวาดระแวง และอาการต่างๆ ที่เกิดกับตัวผมมันหายไปหมดเลยจริงๆ ครับ ผมและเพื่อนๆ สมาชิกเรามีกิจกรรมทำกันอย่างต่อเนื่อง TO BE NUMBER ONE เข้ามาแทนอาการทุกอย่างครับ.... อ้อ...อ้อ... ผมอยากเล่าให้ท่านคณะกรรมการและท่านผู้อ่านทุกท่านฟังอีกสักหน่อยครับ ผมยังมีโอกาสเป็นพิธีกรในการต้อนรับคณะอนุกรรมการประเมินและติดตามผลการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกด้วย ดีใจมาก ปลื้มมากครับ และผมก็ยังทำมันออกมาได้ดีมากๆ ทำให้ผมได้รับคำชม

จากคณะอนุกรรมการ ท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิ ท่านผู้บัญชาการเรือนจำจังหวัดชัยภูมิ และคณะกรรมการที่ปรึกษาชมรมอย่างมากล้น เชื่อไหมครับตัวผมนี้ยิ้มไม่หุบกันเลยทีเดียว เพราะตัวผมเองนั้นมีส่วนร่วมในความสำเร็จครั้งนี้ จากตอนนั้นที่ผมคิดว่าตัวผมเองมีค่าเท่ากับศูนย์ แต่ตอนนั้นมันหายไปแล้วครับ ผมมีค่ามากกว่าศูนย์ครับ และอีกอย่างตอนนี้ผมรู้แล้วครับว่าจะอยู่อย่างไร ในสถานที่ที่ทุกคนต่างเรียกกันว่าคุก

เอาละครับ...ผมจะสรุปเลยแล้วว่าอะไรคือสิ่งดีๆ ที่ผมได้จากการทำ TO BE NUMBER ONE และจากการที่ผมได้เข้ามาสัมผัสกับโครงการณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในทุกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี หรือ TO BE NUMBER ONE ที่มีคำขวัญว่า “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” นับจากวันแรกที่ผมได้ก้าวเข้าสู่ชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ จนถึงวันที่ผมได้เขียนเรียงความนี้ ขึ้นรวมเวลาประมาณ 1 ปีเศษ แต่ทุกท่านเชื่อไหมครับสิ่งที่ผมเองได้รับนี้ มันยิ่งใหญ่มากๆ จริงๆ ครับ ผมกลายเป็นคนคิดบวกและมีทัศนคติต่างจากตอนนั้น ที่ผมต้องมาอยู่ในเรือนจำช่วงแรกๆ ผมได้ช่วยเหลือชมรมฯ ของผม แล้วยังได้ช่วยเหลือสมาชิกหลายๆ คนที่ประสบปัญหาเดียวกันกับผม ได้แม้กระทั่งความภาคภูมิใจในสิ่งที่ตัวเองได้ทำ เพื่อตัวเองและส่วนรวม ทุกคนเชื่อไหมครับว่าสิ่งดีๆ ไม่ได้เกิดขึ้นแค่กับผมเท่านั้น แต่มันยังส่งผลไปถึงครอบครัวของผมอีกด้วยละครับ ครอบครัวผมทุกคนเขาสบายใจขึ้นแน่นอนว่า ผมจะไม่มีโอกาสเลยที่จะทำผิดวินัยเรือนจำแน่ๆ ในที่สุดตอนนี้ ผมมั่นใจมากๆ เลยครับว่า ผมพร้อมกลับตัวกลับใจ เป็นคนใหม่ของสังคม เป็นคนดีของครอบครัว และสิ่งสำคัญที่สุดที่ผมได้รับจาก TO BE NUMBER ONE คือผมสัญญาว่า จะไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกอย่างแน่นอน และสุดท้ายนี้ ผมอยากบอกกับทุกท่านว่า ผมรู้สึกปลื้มปิติและซาบซึ้งในพระกรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ ขององค์ประธานโครงการ ทุกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ต่อให้เรียงความฉบับนี้ของกระผมจะได้ตีพิมพ์ในวารสารของโครงการหรือไม่ก็ตาม กระผมสัญญาว่า ในวาระหน้า ครบ 19 ปี TO BE NUMBER ONE ทุกท่านจะได้พบกับเรียงความฉบับต่อไปของกระผมอย่างแน่นอนครับ...

***เมื่อครั้งหนึ่งพลาดพลั้งฉันทหลงผิด	และเคยคิดพลาดผิดเสพยาบ้า
ฉันเห็นแล้วถึงผลที่ตามมา	จึงหันหาโครงการดี ทุ ปี นัมเบอร์ วัน
เป็นมหากรุณาอันล้นพ้น	ทั่วทุกหนทุกแห่งแสงส่องหล้า
องค์ฟ้าหญิงอุบลรัตนฯ ประทานมา	ทรงโปรดข้าฝ่าละอองของพระองค์
มาบัดนี้ฉันเห็นทางสว่างแล้ว	จึงแน่วแนวกแก้ไขให้ดีขึ้น
ฉันจะทำทุกอย่างห่างจากยา	ขอเจ้าฟ้ายืนยงทรงพระสเลนเดอร์

ผู้เขียน
ภาคภูมิ เดชชัยภูมิ
ผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE
เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ

จากชีวิต ที่ผิดพลาด ทั้งดิดยา	วันนี้มา ตามรอย พระองค์ท่าน
ในโครงการ TO BE NUMBER ONE	ร่วมสร้างสรรค์ กิจกรรม ทำสิ่งดี
พัฒนา ตนเอง ให้มีค่า	ให้รู้ว่า เราพร้อม เป็นคนดี
นับนาที่ เริ่มต้น ต่อจากนี้	เป็นคนใหม่ ที่ดี ของสังคม

วันที่ 15 กรกฎาคม ของทุกปี เป็นวาระครบรอบโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นองค์ประธานโครงการฯ ซึ่งพระองค์ท่านได้ก่อตั้งโครงการฯ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2545 สำหรับปี 2563 นี้ เป็นวาระครบรอบ 18 ปี มีกำหนดการจัดงานมหกรรมรวมพลคน TO BE ขึ้นในระหว่างวันที่ 15-17 กันยายน 2563 ซึ่งถือว่า จัดงานล้ำค่ากว่าทุกปี สืบเนื่องมาจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และการประกวดเรียงความ ก็เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมดีๆ ของโครงการฯ ที่ทำให้ผมได้มีโอกาสแสดงความสามารถเขียนเรียงความเป็นครั้งแรกในชีวิต เงินรางวัลการประกวดไม่ใช่ประเด็นหลักที่ผมเขียนเรียงความมาในครั้งนี้ เพียงแต่อยากเป็นส่วนหนึ่งของ TO BE NUMBER ONE เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวความรู้สึกจากกันบ้าง และแชร์ประสบการณ์ชีวิตของผมว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ให้อะไรกับผมบ้าง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วผมเคยเห็นรายการ รายการหนึ่งแบบผ่านตา จำได้ว่ามีคุณไก่ สมพลฯ เป็นพิธีกร ทางช่อง 11 หรือช่อง NBT ในปัจจุบัน จนกระทั่งได้เข้ามาเป็นผู้ต้องราชทัณฑ์ ในเรือนจำจังหวัดชัยภูมิ ช่วงแรกที่ผมเข้ามาติดคุกก็ได้ยินและได้เห็นโลโก้ของโครงการ TO BE NUMBER ONE พร้อมกับสโลแกนคำขวัญที่ว่า “**เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด**” แต่ผมก็ไม่เคยเข้าใจในความหมาย หรือวัตถุประสงค์ ของโครงการเลยว่า TO BE NUMBER ONE คืออะไร?

เพื่อเป็นอุทาหรณ์ ก่อนอื่นผมขอเล่าย้อนถึงช่วงชีวิตก่อนจะสิ้นอิสรภาพ ผมได้ใช้ชีวิตอย่างประมาท ทำอะไรตามใจตัวเอง เห็นเพื่อนสำคัญกว่าคนในครอบครัว พ่อกับแม่เคยตักเตือนห้ามปรามผมอยู่บ่อยครั้งถึงเรื่องการคบเพื่อน และการเที่ยวเตร่ แต่ก็นั่นล่ะครับ

ช่วงวัยที่ค่อยๆ ผมคิดว่าผมโตเป็นผู้ใหญ่ ตัดสินใจเองได้ ดูแลตัวเองได้ ก็เลยกลายเป็น “ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ” ทำให้ผมตีตัวออกห่างจากครอบครัว เพราะจะได้ไม่ต้องรับฟังคำบ่น ปนด่าของพ่อกับแม่ ในตอนนั้นผมรู้แต่เพียงว่า จะหาเงินจากที่ไหน เพื่อจะได้เงินมาอย่างรวดเร็ว นำมาใช้กิน ใช้เที่ยวแล้วก็ใช้หนี้... หนี้ที่เกิดจากการเล่นพนันฟุตบอล แต่หนทางที่คิดได้ คือการขายยาบ้า และรับซื้อของโจร หลังจากนั้นก็ได้ทำในสิ่งที่คิดไว้ ส่วนเงินที่ได้มาผมไม่เคยเอาเงินให้พ่อกับแม่ใช้เลย เพราะกลัวท่านจะถามว่าได้เงินมาจากไหน ยังไง ไม่กล้าที่จะตอบคำถาม กลัวว่าท่านจะเสียใจกับสิ่งที่ผมทำ ผมจึงตัดสินใจย้ายออกจากบ้าน แล้วไปเช่าห้องพักอยู่เพียงลำพัง เพื่อจะได้เป็นอิสระ ทำในสิ่งที่อยากทำ แต่นั่นคือความคิดและการตัดสินใจที่ผิดพลาดครั้งหนึ่งในชีวิตผม การเที่ยวกลางคืน เล่นการพนัน และยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า ถึงผมจะไม่ได้เสพมันก็เถอะ... แต่ผมก็มีส่วนได้รับผลประโยชน์จากการร่วมทุนกับเพื่อน เพื่อซื้อยาบ้ามาขายต่อ ในตอนนั้นผมรู้อยู่แก่ใจว่า ตัวเองกำลังทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย

จนกระทั่งวันหนึ่ง... มีชายประมาณ 4 คน เดินมาหาผมที่หน้าห้องเช่า ทราบภายหลังว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบ พร้อมนำหลักฐานภาพถ่ายจากดาวเทียม GPS ซึ่งระบุตำแหน่งของโทรศัพท์มือถือ ที่ก่อนหน้านี้มีผู้เสียหายได้แจ้งความไว้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ แล้วเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับผมอย่างไร!! เกี่ยวแน่นอนครับ... โดยปกติแล้วตำแหน่ง GPS ของโทรศัพท์มือถือควรจะอยู่กับเจ้าของโทรศัพท์ แต่ตำแหน่ง GPS นี้เป็นห้องเช่าที่ผมพักอยู่ พร้อมกับโทรศัพท์มือถือเครื่องดังกล่าว ที่ผมได้ซื้อมาจากเพื่อนคนหนึ่งขายต่อให้ในราคาถูก ซึ่งเป็นโทรศัพท์ที่ถูกขโมยมา ผมจึงรับซื้อไว้รอที่จะนำไปขายต่อเพื่อหวังกำไร แล้วไงต่อเธอครับ... หลักฐานพร้อม ของกลางอยู่ ก็เกมสิครับ ยอมจำนนต่อหลักฐาน

หลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แสดงตัวเข้าจับกุม ต้องเรียกว่า..จับได้โดยละม่อมสียเลยเกิดคำถามขึ้นในใจว่า.. ตรู..ต้องติดคุกแล้วใช่ไหม ในตอนนั้นรู้สึกเสียใจ หดหู่ เหนงหายอยากจะทำตาย ทุกอารมณ์รุมร่ำถ้าโดนเข้ามา เพื่อนที่เคยกินเคยเที่ยวด้วยกัน..หายหมด ทำให้เรานึกถึงคำสุภาษิตหนึ่งที่ว่า “เพื่อนกินหาง่ายเพื่อนตายหายาก” หลังจากที่ถูกจับกลับเป็นท่าน(พ่อกับแม่)คนที่ผมพยายามตีตัวออกห่าง มาเยี่ยมทันทีที่ทราบข่าว ท่านรู้สึกเสียใจมาก แม้ร้องไห้ตาแทบเป็นสายเลือด ท่านได้พูดคุยกับผมผ่านลูกกรงด้วยน้ำเสียงกระเส่า มันทำให้ผมรู้สึกได้ว่าใครกันที่รักเรามากที่สุด และพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างเราเสมอ ไม่ว่าเราจะทำผิดพลาดมากน้อยแค่ไหน ทันทีที่ผมรู้สึกสำนึกผิด ผมได้พูดกับท่านทั้งสองไปว่า “ถึงแม้วันนี้ลูกได้ทำผิดพลาดไป ทำให้พ่อกับแม่แทบใจสลาย แต่สิ่งที่ผมทำ.. จำเป็น

ต้องได้รับบทเรียน” และบทเรียนนี้ทำให้ผมมีเป้าหมายใหม่ในชีวิต ซึ่งตอนนี้ผมรู้แล้วว่าผมต้องมีชีวิตอยู่เพื่อใคร...?(พ่อกับแม่) และแล้วอิสรภาพของผมก็สิ้นสุดลง เมื่อศาลตัดสินต้องโทษจำคุก 4 ปี 12 เดือน ในคดีลักทรัพย์และรับของโจร

หลังจากที่ผมต้องไร้อิสรภาพ ผมได้ท่องไว้เสมอว่า “ติดคุกยังมีวันออก” ผมจึงต้องใช้ชีวิตอยู่ภายใต้บริบทของคนคุก คือ “อยู่ให้เป็น เย็นให้พอ รอให้ได้” ในรอบหลังกำแพงแห่งนี้กับเพื่อนพ้องที่ร่วมชะตากรรม และ 3ข. “ซ็อน ชั่น ชีวิต” เป็นสิ่งสำคัญที่คุณจะต้องรักษาไว้ให้ดี เพราะ “ซ็อน..หมายถึงปากท้อง ชั่น..หมายถึงสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับ ชีวิต..หมายถึงอิสรภาพที่รออยู่หลังจากพ้นโทษออกไป” ผมพยายามทำทุกอย่างให้ตัวเองทุกซั่มน้อยที่สุด โดยอยู่ในกฎระเบียบของเรือนจำ หกกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ทำ เช่น การอ่านหนังสือ ออกกำลังกาย ทำความสะอาดพื้นที่ที่รับผิดชอบ แต่กิจกรรมเหล่านี้ก็ยังไม่ตอบโจทย์ของผมอย่างเพียงพอ

*** ก้าวแรกสู่ชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ ***

อยู่มาวันหนึ่งผมได้รับคำแนะนำจากเพื่อนรุ่นพี่ซึ่งเป็นแกนนำชมรมฯ ให้มาสมัครเป็นสมาชิกชมรมฯ ซึ่งนอกจากชมรมฯ ก็ยังมีกิจกรรมของศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ที่มีตารางกิจกรรมหลากหลายใน 1 สัปดาห์ คอยให้บริการทุกวันทำการ เปรียบเสมือนเป็น “คลินิกชำระใจ” อย่างเช่น กิจกรรมดนตรีโฟล์คซอง กิจกรรมการเดิน..โคฟเวอร์แดนซ์ กิจกรรม TO BE บำบัดสัมผัสรักด้วยน้องหมา และที่ผมชอบมากที่สุดก็คือกิจกรรมร้องเพลงคาราโอเกะ ทำให้ผู้ใช้บริการอย่างผมและเพื่อนๆ สมาชิก ได้คลายความเครียดลดความวิตกกังวล จากการใช้ชีวิตภายในเรือนจำได้เป็นอย่างดี

หลังจากที่ผมได้ทำกิจกรรมร่วมกับแกนนำชมรมฯ ในหลายๆ กิจกรรม และได้ผ่านการอบรมหลักสูตรพัฒนาแกนนำของชมรมฯ มาแล้วนั้น ปัจจุบันผมมีตำแหน่งเป็นผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ผมมีความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในคณะทำงานของชมรมฯ ได้ทำประโยชน์ให้แก่เพื่อนสมาชิก ทั้งการช่วยเหลือ และพัฒนาสมาชิกให้มีคุณภาพ ปรับเปลี่ยนทัศนคติให้เพื่อนสมาชิก “คิดดี พูดดี ทำดี” และเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่สมาชิกคนอื่นๆ

จนมีเพื่อนๆ หลายคนถามผมว่า ทำ TO BE... แล้วได้อะไร? ถ้าเป็นเมื่อก่อนตอนที่ยังไม่ได้เข้ามาสัมผัสกับชมรมฯ ผมคงตอบเพื่อนไม่ได้แน่ แต่ที่ผมรู้คือ... TO BE NUMBER ONE เปลี่ยนผมให้เป็นคนใหม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ จนกลายเป็นคนที่เห็นคุณค่าในตัวเอง จากคนที่ไม่เคยทำอะไรเพื่อใคร

ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ที่ดำเนินงานภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนาEQ” เป็นส่วนหนึ่งของชมรมฯ ที่ทำให้การดำเนินงานตาม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่สมาชิก เกิดความเข้มข้นและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งยุทธศาสตร์ที่ 2 นี้ สำคัญมากสำหรับคนคุณ ไม่ว่าจะมาติดคุกในคดีอะไรก็ตามแต่... แต่ที่สัมผัสได้ก็คือทุกคนนั้น ได้รับความทุกข์ทรมานทางใจมาก “ปกติคนเราถ้ามีสุขภาพใจที่ดี ก็จะมีสุขภาพกายที่ดีตามมา” คนคุณบางคนถึงกับสูญเสียคนรัก บ้างก็ครอบครัวแตกแยก เด็กน้อยเกิดมาจากครอบครัวที่เคยอบอุ่น อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างมีความสุข โดยเขาไม่รู้เรื่องกับสิ่งที่พ่อแม่ทำผิดพลาด แต่ต้องมารับกรรมด้วยการสร้างปมด้อยให้กับตัวของตัวเอง

ผมขอยกตัวอย่างการปรับทุกข์ เกี่ยวกับปัญหาครอบครัวของรุ่นพี่คนหนึ่ง พี่เอ(นามสมมุติ) ที่ได้หลงผิดเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการขายยาบ้า โดยมีภรรยาที่จดทะเบียนสมรสกันมีส่วนร่วมคิดมาตลอด (ซึ่งปกติแล้วทั้ง 2 คนมีงานที่สุจริตทำอยู่แล้วไม่ใช่ขี้ยา) แต่เพียงหวังอยากได้เงินจากทางลัดนี้เพื่อเอามาซื้อรถเก๋งสักคัน เลยได้นำยาบ้ามาขายจนวันหนึ่งมีตำรวจมาขอตรวจค้นที่บ้านพี่เอ โดยมีพี่เอกับภรรยาอยู่บ้านพร้อมของกลาง เบื้องต้นพี่เอได้เจรจาขอร้องกับทางตำรวจที่เข้ามาตรวจค้น และยอมรับสารภาพแต่เพียงผู้เดียวโดยบอกปัดภรรยาออก (เพื่อหวังที่จะให้ภรรยาได้อยู่ดูแลลูกสาวที่ยังเป็นเด็ก 3 ขวบ ไม่ต้องมาลำบากในคุก และเพื่อรักษาเกียรติประวัติของภรรยาไว้) พี่เอถูกศาลตัดสินต้องโทษ 3 ปี 9 เดือน ในคดียาเสพติด พี่เอมีลูกสาวที่น่ารัก กับภรรยาคนนี้ด้วยกัน 1 คน ปัจจุบันอายุประมาณ 5-6 ขวบ เป็นครอบครัวที่อบอุ่นมีความสุข ภรรยาพี่เอก็มาเยี่ยมอยู่เป็นประจำตลอดระยะเวลา 1 ปีแรก “ทั้ง 2 คนได้สำนึกผิดแล้วสัญญาต่อกันว่าจะเลิกยุ่งกับวงจรยาเสพติดนี้..ขอให้เป็นบทเรียนราคาแพงสำหรับครอบครัว” แต่แล้วจู่ๆ .. 1 สัปดาห์ต่อมาหลังจากที่พี่เอมาเยี่ยมพี่เอครั้งล่าสุด ภรรยาพี่เอก็เข้ามาติดคุกในคดีเดียวกัน (พี่เอถึงกับ..ช็อค!!) มิหนำซ้ำ..มีคู่คิดมาด้วย ซึ่งในแฟ้มประวัติลงว่าเป็นสามีคนปัจจุบัน (ช็อค!! 2 ชั้นเลยสิครับพี่เอ) นี่ถือเป็นช่วงหนึ่งที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของพี่เอ “ติดคุกก็ทุกข์พออยู่แล้ว” ยังต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในกรงกำแพงเดียวกันกับสามีใหม่ (ซู้) ของภรรยาพี่เอ ส่วนตัวของผมเองไม่เชื่อว่าไม่เข้าใจพี่เอนะ แต่ผมสามารถเข้าถึงห้วงความรู้สึกของพี่เอได้ “โดยการ..เอาใจเขามาใส่ใจเรา” เรียกได้ว่าพี่เอมีสภาพจิตใจแย่อย่างมาก จากที่ผมสังเกตเห็นพี่เอมีอาการวิตกกังวล ร่างกายซูบผอม ตัวเหลือง เอาแต่เก็บตัวอยู่คนเดียว แต่ทุกวันนี้พี่เอได้เปลี่ยนเป็นคนใหม่แล้ว และยังสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เพื่อนๆ สมาชิกในเรือนจำได้

บทเรียนที่พี่เอฝากไว้ คือ “ต่อให้คุณมีเงินเป็นร้อยล้าน พันล้าน คุณก็ซื้อเมื่อกลับมาไม่ได้ เพราะมันไม่คุ้มค่าเลยกับสิ่งที่เสียไป” ..ถ้าผมย้อนเวลากลับไปได้ ผมคงจะไม่

ทำสิ่งที่ผิดพลาดที่สุดในชีวิต จนครอบครัวต้องพังพินาศ ได้รับความทุกข์ ความลำบาก และตัวเองต้องทรมานใจอย่างแสนสาหัส (เหมือนตายทั้งเป็น) แต่ทุกวันนี้สภาพจิตใจผมดีขึ้นมากแล้วครับ อยู่กับปัจจุบันและดูแลตัวเองให้ดี รอวัน ที่จะพ้นโทษออกไปแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาด เพื่อลูกสาวและแม่อันเป็นที่รัก ผมอยากขอบคุณชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ ที่มีส่วนอย่างมากครับ ให้ผมได้มีโอกาสแสดงความสามารถในกิจกรรมต่างๆ และดึงศักยภาพตัวตนที่มีค่าของผมออกมาสร้างประโยชน์ เพื่อเพื่อนร่วมชะตากรรม เพื่อองค์กร เพื่อชมรมฯ ที่สำคัญเพื่อตัวผมเอง และอีกสิ่งหนึ่งที่ผมได้รับจากชมรมฯ คือ...ทำให้ผมได้รู้จักคิดบวกในทุกสถานการณ์”

แต่กว่าที่จะเจอผ่านเรื่องที่เลวร้ายเหล่านี้มาได้จนถึงทุกวันนี้ ไม่ใช่เรื่องง่าย ผู้อ่านอาจจะสงสัยว่าทำไมผมถึงรู้เรื่องราวของพี่เอได้ถึงขนาดนี้ เพราะผมได้ทำงานที่ชมรมฯ ด้วยกัน พี่เอเป็น 1 ในคณะกรรมการบริหารชมรมฯ ในตำแหน่งรับเรื่องราวร้องทุกข์ เลยได้มีโอกาสนั่งพูดคุยปรับทุกข์กับพี่เอครับ

นี่แหละครับ.. ผมจึงอยากให้เห็นถึงศักยภาพของชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำจังหวัดชัยภูมิ ว่าเป็น “ชมรมของสมาชิก คิดโดยสมาชิก ทำโดยสมาชิก เพื่อสมาชิก” อย่างแท้จริง เพราะพวกเราทุ่มเทปฏิบัติงานกันอย่างจริงจัง การันตีด้วยรางวัลการแข่งขันการนำเสนอผลการดำเนินงานของชมรมฯ ในระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประเภท เรือนจำ/ทัณฑสถาน ระดับดีเด่น และได้ผ่านเข้าไปแข่งขันระดับประเทศในปี 2563 นี้ เป็นปีที่ 3 ติดต่อกัน

สิ่งที่ทำให้ผมประทับใจ และภาคภูมิใจก็คือ การได้ช่วยเหลือ แนะนำให้คำปรึกษา รับฟังในปัญหาต่างๆ และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก จัดกิจกรรมตามความต้องการของสมาชิกให้เพื่อนสมาชิกได้ร่วมกันทำ เพื่อคลายความเครียด ลดความวิตกกังวลจากการถูกคุมขัง เพราะ “ความสุขของเพื่อนร่วมชะตากรรมก็คือความสุขของผมครับ”

และสิ่งที่ผมคาดหวังสูงสุดเมื่อพ้นโทษ ผมจะน้อมนำและสานต่อโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อมาเป็นแนวทางแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในชุมชนบ้านเกิดของผม ตอนนี้ผมกล้าพูดได้เลยว่า... ผมมีแรงบันดาลใจที่เต็มเปี่ยม และได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่แล้วว่า จะนำความรู้ ความสามารถที่มีไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดในชุมชนของผม ให้เป็นชุมชนที่เข้มแข็ง เมื่อชุมชนเข้มแข็งก็จะส่งผลให้ประเทศชาติดีดัดขาดจากวงจรยาเสพติด มีความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนตลอดไป

“หากเราไม่เคยสูญเสียอิสรภาพ เราก็จะไม่มีวันเห็นคุณค่าของมันเลย แต่ที่แห่งนี้ (ชีวิตหลังกำแพง) ทำให้ผมรู้แล้วว่า... อิสรภาพมันมีค่ามากแค่ไหน”

รางวัลชมเชย

ประกวดเรียงความ “เรื่อง ดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE”

ประเภทแก่นนำสมาชิก TO BE NUMBER ONE

และประชาชนทั่วไป

นางสาวสุกัญญา แซ่โต้ว

ทัศนสถานหญิงชลบุรี จังหวัดชลบุรี

“ยาเสพติด เป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อสังคม” สโลแกนนี้คนไทยทุกคนคงคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีเพราะยาเสพติดเป็นปัญหาระดับชาติที่รัฐบาลให้ความสำคัญเป็นนโยบายที่ต้องเร่งดำเนินการแก้ไขอย่างจริงจัง เพราะการแพร่ระบาดในทุกพื้นที่ของประเทศไทย และได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกขณะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา ความมั่นคงของประเทศ จึงได้ประกาศให้วันที่ 26 มิถุนายน ของทุกปีเป็น “วันต่อต้านยาเสพติด” เพื่อให้ทุกคนได้ตระหนักถึงพิษและโทษภัยปัญหาของยาเสพติด ที่ไม่ใช่ปัญหาของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนต้องร่วมมือร่วมใจกันสอดส่อง ดูแลการแพร่ระบาดของยาเสพติด จากปัญหายาเสพติดที่กล่าวมา ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชน ชาวไทยเป็นอย่างยิ่ง จึงทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งปัจจุบันได้ใช้ชื่อเพื่อง่ายต่อการรณรงค์ว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยความร่วมมือและรวมพลังจากภาครัฐและเอกชน กระตุ้นและปลูกจิตสำนึกของปวงชนในชาติให้มีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติดมิใช่หน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง แต่ทุกคนในชาติจะร่วมแรงร่วมใจกันเป็นพลังของแผ่นดินที่จะต่อสู้และเอาชนะปัญหายาเสพติดให้ได้โดยเร็วที่สุด โดยทรงมีพระประสงค์มุ่งเน้นการรณรงค์ในกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ วัยรุ่นและเยาวชน โดยกลวิธีสร้างกระแสการแสดงพลังอย่างถูกต้องจัดระบบการบำบัดรักษารองรับภายใต้โครงการ “ใครติดยายกมือขึ้น” ทั้งนี้เพื่อคืนคนดีสู่สังคม และป้องกันการกลับมาเสพติด เพื่อให้เกิดค่านิยมของการเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ดังพระดำรัสในวโรกาส การแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ TO BE NUMBER ONE เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2545 ณ ห้องประชุมกระทรวงสาธารณสุขความว่า “กิจกรรม TO BE NUMBER ONE จะเบนความสนใจจากการหาความสุขชั่วครั้งชั่วคราวจากยาเสพติด อยากให้โครงการนี้สำเร็จด้วยดี แต่จะทำคนเดียวไม่ได้ จึงขอความร่วมมือจากทุกคน” โครงการ TO BE NUMBER ONE จึงเริ่มดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 2545 เป็นต้นมา

ดิฉันเป็นประธานชมรมฯ รุ่นที่ 5 ของทัศนสถานหญิงชลบุรีได้ก้าวเข้ามาในชมรมฯ ด้วยความกลัวเหมือนกันว่าตัวเองจะทำได้ จะมีประโยชน์อะไรบ้าง จะเป็นภาระให้คนอื่น

หรือไม่แต่พอได้มาเป็นสมาชิกเริ่มค้นหาตัวเองว่าชอบไม่ชอบอะไรใช้เวลาว่างหลังจากทำงานให้เป็นประโยชน์ได้รับโอกาส สำหรับตัวดิฉัน มีแรงบันดาลใจในการทำ TO BE NUMBER ONE จากพระดำรัสความว่า “บางครั้งการเกิดปัญหาเสพติดมาจากหลายสาเหตุ จึงต้องสร้างค่านิยมใหม่ สร้างความมั่นใจให้เขารู้สึกดีกับตัวเอง ให้เขาได้สนุก โดยพยายามหากิจกรรมต่างๆ มาใช้ เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้คนมีสังคม มีร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพจิตดี และไม่ไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติด” ทักษสถานหญิงชลบุรี ได้น้อมนำ โครงการ TO BE NUMBER ONE มาปรับใช้กับผู้ต้องขังในปี 2554 ซึ่งในการดำเนินงาน ช่วงแรก ทักษสถานได้พบปัญหาและอุปสรรคมากโดยเฉพาะความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ หลักการโครงการ TO BE NUMBER ONE ตัวดิฉัน/ทักษสถาน ได้ศึกษาหาความรู้ ทั้งจากเอกสารเพราะเป็นงานที่ผู้ต้องขังยังไม่เกิดความเข้าใจ โดยสอดแทรกเนื้อหา สาระ เข้าไปในทุกๆ กิจกรรม ให้พวกเราได้มีพื้นที่ในการทำกิจกรรมร่วมกัน ใช้กีฬา ดนตรี และ สื่อต่างๆ เพื่อให้ทุกคนตื่นตัว รู้จักแก้ปัญหาชีวิตของตนเองด้วยเหตุและผล รู้จักกับบทบาท หน้าที่ของตัวเองด้วยการส่งเสริมให้คิดและกระทำสิ่งดี มีประโยชน์ กล้าพูด ปฏิเสธ ในการทำสิ่งไม่ดี ใช้เวลาว่างไปในทางที่เป็นประโยชน์ เชิดชูผู้ที่มีความประพฤติดีให้ขึ้นมา เป็นแบบอย่าง โดยการดำเนินงานก็ได้ผ่านกระบวนการรณรงค์สู่รุ่น ตัวของดิฉันก็ได้รับการถ่ายทอดและสานต่อ เมื่อดิฉันจะต้องมีความรับผิดชอบและต้องเป็นผู้นำคอยประสาน ความต้องการของสมาชิกส่งต่อเจ้าหน้าที่ที่ปรึกษาเพื่อจัดกิจกรรมตามความต้องการของสมาชิก ดิฉันและคณะกรรมการชมรมฯ ศูนย์เพื่อนใจจึงขอตั้งสัจจะปฏิญาณต่อการทำโครงการว่า “การดูแลเอาใจใส่สมาชิกอย่างเพียงพอจะทำให้สมาชิกเห็นคุณค่าในตัวเองและจะสามารถลดผู้เสพ ผู้ค้าได้ เพราะทุกคนพร้อมที่จะกลับคืนสู่สังคมต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ให้หมดไปด้วยหัวใจ TO BE NUMBER ONE” ภายใต้กำแพงที่ดิฉันถูกตัดสินให้เป็น ผู้ก้าวพลาดที่ยังได้รับโอกาสและสร้างสรรค์สิ่งดีๆ ได้ตั้งศักยภาพของตัวเองและเพื่อนๆ ออกมาว่าทุกคนต่างมีดีในตัวเอง ทุกคนเป็นหนึ่งได้ เพราะทุกคนต่างมีพลังแห่งความ สร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมที่หลากหลายและต่อเนื่องพร้อมทั้งได้รับสนับสนุนจากท่านจุไร ทัสสะ ผู้อำนวยการทักษสถานหญิงชลบุรี ประธานที่ปรึกษา พร้อมคณะเจ้าหน้าที่ ที่ปรึกษา เลขานุการ คุณกชวรา ปัจจะวงษ์ ที่ส่งเสริมสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทุกครั้ง ที่สมาชิกมีความต้องการเพื่อให้ได้สร้างบุคลากรที่เคยก้าวพลาดไม่คิดหวนกลับไป ข้องเกี่ยวกับยาเสพติด ทำให้ปัจจุบันมีผู้ต้องขังที่มีคติความเกี่ยวกับยาเสพติดคิดเป็นร้อยละ 78 จากผู้ต้องขังทั้งหมดของทักษสถานชลบุรี โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ช่วยให้สมาชิกเกิดการพัฒนามากจากที่เราจะต้องทำงานเวลาว่าง ใช้เวลาคิดว่า เมื่อไหร่จะได้รับบิสภาพ แต่ตอนนี้เวลาว่างกลับมีประโยชน์แทบทุกวันที่เราสามารถเข้าใช้ บริการศูนย์เพื่อนใจ ภายใต้หลักแนวคิด ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ ภายในห้องศูนย์เพื่อนใจมีกิจกรรมที่หลากหลายมาก มีมุมอ่านหนังสือที่มีนิตยสารของ TO BE NUMBER ONE ที่พวกเราสามารถรับรู้ กิจกรรมดีๆ ภายนอกกว่าทำอะไรบ้าง และเปิดช่องทางการอ่านด้วย E-BOOK การโหลทรายการ TO BE NUMBER ONE VARIETY

ที่มาจากช่อง NBT เราได้นั่งดูกันอย่างมีความสุขและรอยยิ้มมิตรที่พี่เข้ามาสอนน้อง ร้องเล่น เต้น ดิฉันมองเห็นความสุข และความสามารถของเพื่อนๆ สมาชิก จึงจำกัด คำนิยามสั้นๆ ว่า “TO BE NUMBER ONE HAPPYNESS BLACK WALL ความสุขหลังกำแพง” ดิฉันไม่คิดเลยว่าตัวของดิฉันจะมีความสามารถขนาดนี้และยังเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ อีกด้วย ความภาคภูมิใจและสิ่งที่ดิฉันได้รับจากโครงการ TO BE NUMBER ONE คือดิฉัน เป็นตัวแทนในกลุ่ม PRESENT ได้เข้าไปประกวดระดับภาค ประเภทดีเด่นในครั้งแรกปี 2562 ซึ่งไม่ผ่านในรอบ แต่ดิฉันก็ไม่หมดกำลังใจพร้อมที่จะไปต่อ และเข้าประกวดอีกเป็นครั้งที่ 2 ในปี 2563 และผลแห่งความพยายามที่ทุกคนร่วมใจ ให้กำลังใจ และทำให้ความสุข หลังกำแพงเป็นจริงได้คือพวกเราได้ผ่านการประกวดระดับภาค ประเภทดีเด่น ชมรมฯ ในเรือนจำ/ทัณฑสถาน ทำให้ดิฉันได้ขึ้นบันไดอีกขั้นเพื่อไปสู่อีกขั้นด้วยความเป็น TO BE NUMBER ONE 18 ปี TO BE NUMBER ONE ได้สร้างคนเก่งและดีที่ไม่ใช่แค่เพียงกลุ่ม เยาวชนวัยรุ่นแต่ยังมีกลุ่มผู้ก้าวพลาดที่ทำผิดต่อสังคมได้มีโอกาสตอบแทนและกลับตัว กลับใจใช้ชีวิตต่อไปด้วยสิ่งดีที่ทุกคนมีอยู่ในตัวเอง บางคนไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าตัวเอง สามารถทำอะไรได้บ้าง แต่ทุกคนก็มีโอกาสสมิ่พื้นที่ให้ได้ทำ สร้างสรรค์ชีวิตคนเราก็อเปรียบ เหมือนนาฬิกาที่จะต้องเดินไปข้างหน้าไม่สามารถย้อนกลับหรือหมุนเข็มกลับเพื่อไปเริ่ม ต้นใหม่ได้ทำให้เราต้องเดินต่อไปเรื่อยๆ เพราะนี่คือการดำรงชีวิตแล้วตัวเราจะทำให้ชีวิต กลายเป็นทุกนาฬิกาที่มีดีหรือไม่ก็อยู่ที่ตัวกับใจของเราจะไปต่อหรือพอแค่นี้ ดิฉันเฝ้ามอง เพื่อนหลายคนที่เกิดการเปลี่ยนแปลง ได้รับการยอมรับเหมือนกับตัวดิฉัน ดิฉันได้มีโอกาส อ่านนิตยสาร TO BE NUMBER ONE มีตัวอย่างเยาวชน ที่เป็น TO BE NUMBER ONE IDOL หลายคนที่มีความพยายาม อดทน แล้วเราเป็นผู้ใหญ่ถึงจะเคยก้าวพลาดแต่โอกาส จากโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้เรามีพื้นที่แล้วทำไมเราถึงจะทำได้ ทุกอย่าง อยู่ที่ความตั้งใจของตัวเอง เหนือสิ่งอื่นใด 18 ปี TO BE NUMBER ONE ได้สร้างคน ให้โอกาสให้มีสิทธิ์ที่จะฝันต่อ และยังกล้าที่จะทดสอบความสามารถของตัวเองพร้อมกับ พัฒนาให้ดีขึ้น และยังสร้างมิตรภาพ นำเพื่อนที่ชอบอะไรได้เหมือนๆ กัน ได้ทำกิจกรรม ร่วมกัน ซึ่งแต่ละคนก็ต่างคนต่างมาคนละที่ แต่ต้องมาอยู่ในสถานที่เดียวกัน ที่ถูกจำกัด ความด้วยคำว่า “ผู้ก้าวพลาดหลังกำแพง” มีอะไรก็แบ่งปันกันนี่ก็ถือเป็นการสร้าง มิตรภาพที่ดี กรมราชทัณฑ์ได้น้อมนำโครงการ TO BE NUMBER ONE มาปรับใช้กับ ผู้ต้องขัง ตั้งแต่ 2554 เพื่อสร้างจิตสำนึกให้ผู้ต้องขังมีความภาคภูมิใจ และเห็นคุณค่า ในตัวเองเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ และได้รับความรู้เกี่ยวกับโทษและพิษภัยของ ยาเสพติด มาถึงวันนี้ วันที่โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ประสบความสำเร็จและ ครบวาระ 18 ปี ดิฉันได้ค้นพบแล้วว่าโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีพระเมตตา ทรงมีความมุ่งมั่นวิริยะ อุตสาหะ อุทิศพระองค์ทรงงานต่างๆ ด้วย พระองค์เอง ทรงเป็นต้นแบบที่ทำให้พวกเราได้สำนึกและรู้สึกถึงความรับผิดชอบต่อสังคม และครอบครัว ทุกปัญหาย่อมมีทางออกเสมอ นี่คงเป็นคำพูดที่หลายๆ คนคงเคยได้ยิน

และวันนี้ TO BE NUMBER ONE ก็ได้กลายเป็นทางออกของใครหลายๆ คน ในพื้นที่ที่มีเพียงกำแพงกันระหว่างคนในสังคมและผู้ก้าวพลาดแต่โอกาสก็ไม่เคยปิดหนทางที่เราก้าวเดินก็ไม่ได้โรยด้วยดอกกุหลาบ จากชีวิตที่หมดหวังด้วยความผิด และต้องได้รับโทษไว้เรี่ยวแรงที่จะมีกำลังใจจะสู้ต่อโหยหาอิสรภาพ ครอบครัว คนรัก แต่วันนี้ TO BE NUMBER ONE ได้เปลี่ยนพวกเราให้มีรอยยิ้ม มีศักยภาพที่ครอบครัวและสังคมยอมรับได้เป็นคนเก่งและดี ทำให้พวกเรามีความหวังที่จะกลับคืนสู่สังคม เป็นคนมีคุณค่าทำประโยชน์ต่อชาติ บ้านเมือง ไม่ถูกใครตราหน้าว่าเป็นคนไม่ดีแล้วยังไม่ทำประโยชน์ให้สังคมอีก TO BE NUMBER ONE ทำให้เรารู้ว่าเรามีดีอยู่ในตัวเอง ปัจจุบันพวกเรามีผลิตผลคนเก่งและดีมากมายที่คืนสู่สังคมเป็นที่ยอมรับ พร้อมทั้งจะขับเคลื่อนให้ประเทศชาติเกิดการพัฒนาย่างมั่นคงด้วยกำลังร่างกาย แรงใจ จากพวกเรา TO BE NUMBER ONE ที่เป็นเหมือนครอบครัวใหญ่ สร้างความสุข สร้างรอยยิ้มแบ่งปันร่วมกันแก้ปัญหาผ่านทุกอุปสรรคไปด้วยกัน จวบจน 18 ปี ที่ครอบครัว TO BE NUMBER ONE ของเราเติบโตขึ้นเรื่อยๆ เราก็คงจะไม่หยุดที่จะรับสมาชิกใหม่เข้าสู่ครอบครัว TO BE NUMBER ONE ที่เราจะเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ขวากหนามนั้นเป็นเพียงเครื่องทดสอบ อย่าไปยอมแพ้ขอแค่เธออดทนไว้ ความฝันต้องไม่ปล่อยให้มันเลือนหายไป ไม่มีอะไรไกลเกินฝัน..... จงมั่นใจ ...อุปสรรคนานาไม่ซัดก็พัดไปถ้าหัวใจเธอแกร่ง เข้มแข็งพร้อมรับมือทุกอย่าง ตั้งสติให้ดีเข้าไว้อย่าแพ้อะไรง่ายตายไปเสียก่อน อย่าให้ใครมองว่าเราไม่เอาไหน อยากให้เขายอมรับ อยากให้เขาสนใจ พิสูจน์ด้วยตัวของเธอ... เราคือนาฬิกาที่จะต้องเดินหน้าต่อและให้โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้พาเราผ่านวันเวลาอย่างมีคุณค่า ภายหลังกำแพงพวกเราจะสร้างสรรค์กิจกรรม ทำงาน จริงจัง มุ่งมั่น ทุ่เมเท และรักในความเป็น TO BE NUMBER ONE ก้าวเดินอย่างมั่นคงและยั่งยืนต่อไป

สุดท้ายนี้ดิฉันดีใจ และมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมากที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของ TO BE NUMBER ONE ได้รู้ว่าความสำเร็จสามารถเกิดขึ้นได้ถ้าเราตั้งใจ ไม่ใช่เพียงแค่พึ่งปาฏิหาริย์หรือขอพร ดีชั่วอยู่ที่ตัวทำสูงต่ำอยู่ที่ทำตัว ขอขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้ดิฉันและสมาชิกทุกคน ได้เห็นคุณค่าในตัวเองและทำให้พบกับใครๆ ได้ว่า ฉันทึ่แหละ คน TO BE NUMBER ONE การค้าขายเราต้องลงทุนด้วยเงินตราถึงจะได้กำไรและต้นทุนคืนเพื่อที่จะต้องการเงินตรามาสร้างความสุข ความสะดวกสบายและปัจจัยอะไรอีกหลายๆ อย่างตามความต้องการของตัวเอง แต่ใครเลยจะรู้ว่าการลงทุนที่ไม่ต้องใช้เงินตราคือการลงทุนด้วยชีวิตเป็นที่ตั้งและหาผลกำไรความสุข และรอยยิ้มจากความสามารถของตัวเองด้วยความเป็นหนึ่งซึ่งจะทำให้เรามีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก ทำให้เราเห็นคุณค่าในตัวเอง ได้ลงมือทำอะไรด้วยตัวเองแม้เราจะเหนื่อยท้อแท้ที่บางครั้งมันยังไม่ประสบความสำเร็จสักที แต่เราก็มีโอกาสได้ลงมือทำด้วยตัวของเราเอง เพื่อความฝันเพื่อความเป็นหนึ่ง TO BE NUMBER ONE

ผู้เขียน
นางสาวปิยพร ไชยอนันต์
ทัศนสถานหญิงชลบุรี
จังหวัดชลบุรี

.... 18 ปี ต่างชั่ว หัวใจเดียวกัน

กว่า 18 ปีที่ผ่านมาของโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงประทานโครงการฯ ขึ้นมานั้น จากมุมมองภายนอกอาจจะเข้าใจเพียงเบื้องต้นว่าเป็นเพียงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ต่อจากนี้จะทำให้ทุกคนได้เห็น “เรื่องดีๆ 18 ปี TO BE NUMBER ONE” และที่ดิฉันเริ่มต้นว่า “18 ปี ต่างชั่ว หัวใจเดียวกัน” นั้นสัมพันธ์กันและได้อย่างไร

โด..โด..เร....มี...เสียงโน้ตดนตรีที่เปล่งออกมานั้น เป็นเสียงแห่งความสุข เสียงแห่งพลังต่างๆ มากมายที่เกิดในสายเลือดของดิฉัน นับจากวันที่ดิฉันจำความได้ ภายใต้บรรยากาศในครอบครัวมีแต่เสียงดนตรี ภาพเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ ที่นั่งอยู่บนตักพ่อ นั่งกดแป้นเปียโน ขาวๆ ดำๆ และมีเสียงออกมา เสียงเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม พ่อดิฉันเป็นนักดนตรีที่ถ่ายทอดสายเลือดของพ่อ ความรู้ของพ่อมาสู่ตัวและจิตวิญญาณของดิฉัน ดิฉันกลายเป็นเด็กที่รักดนตรี ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนดนตรี ตั้งแต่เด็กจนโต เลือกเรียนสายวิชาชีพดนตรีสากลโดยมาเป็นคุณครูสอนดนตรี ชีวิตดิฉันลงตัวและมีความสุขกับงานที่ทำ ภูมิใจในอาชีพครูผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้อื่น จนวันหนึ่งวันที่ชีวิตดิฉันเกิดความผกผันในชีวิตเพราะคำว่า “ยาเสพติด” จะด้วยเหตุใดก็ตาม แต่นี่คือจุดแรกจากที่เกิดขึ้นจากความต่างชั่วระหว่างดิฉันผู้ที่เป็นส่วนหนึ่งของปัญหายาเสพติด กับผู้ทำโครงการฯ เพื่อจะทำให้ปัญหายาเสพติดได้หมดไปจากสังคมไทย....สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ชีวิตดิฉันเกิดความเปลี่ยนแปลง ขาดอิสรภาพ ขาดความภาคภูมิใจในตัวเอง คิดว่าดิฉันหมดโอกาสที่จะเป็นผู้ให้ความรู้แก่ใครๆ ได้อีก ไม่ควรเรียกตัวเองว่า “ครู” หรือ “แม่” ได้อีก ทุกอย่างจบสิ้นแล้วนับตั้งแต่วันที่ดิฉันก้าวมาเป็นผู้หญิงหลังกำแพง คำสั่งศาลพิพากษาขั้นต้น คือตลอดชีวิต..มันเป็นชะตากรรม โหดร้าย เป็นมรสุมชีวิตที่ยากจะผ่านไปได้ จากวันนั้นดิฉันปิดกั้นตัวเองจากผู้คนรอบข้างเป็นเวลาเกือบ 3 วันที่ดิฉันไม่สื่อสารกับใคร ดิฉันนั่งทบทวนกับสิ่งที่เกิดขึ้น และมีโอกาสได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งของ TO BE NUMBER ONE เป็นหนังสือคำปรึกษาพระราชทานของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทำให้ดิฉันมองเห็นปัญหา และ

ความทุกข์ของบุคคลอื่นๆ ที่มากมาย ที่แตกต่างกันออกไป ดิฉันจึงไปหาหนังสือที่เกี่ยวกับโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกหลายๆ เล่ม เห็นถึงการทำงานโครงการฯ ดิฉันมีความรู้สึกและความประทับใจในโครงการ TO BE NUMBER ONE คือ ทำให้ดิฉันได้รับสิ่งดีๆ มากมาย และทำให้ดิฉันได้รับความรู้ในอีกหลายๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสารเสพติด เรื่องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเองและคนรอบข้าง ได้รู้จักการสร้างมิตรภาพที่ดีต่อคนรอบข้าง และสอนให้รู้จักการ “มองเห็นคุณค่าของตัวเอง” ในขณะที่ดิฉันคิดว่า “หมดแล้วคุณค่าในตัวเอง” จุดที่สองของความต่างชั่วเกิดขึ้นแล้วค่ะท่านผู้อ่าน สิ่งที่ดีฉันสัมผัสได้ในโครงการนี้ ฉันได้รู้ถึงความมีน้ำใจ ความเสียสละ การรู้จักให้ ทำให้เรามีความรับผิดชอบมากขึ้น ความมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง พอใจในสิ่งที่มี และสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข ดิฉันคิดแล้วว่า “นี่แหละ! คือสิ่งที่ดีฉันควรทำให้ได้เพื่อที่จะทำให้ชีวิตตนเองและคนรอบข้างเกิดความสุข” จะทำอย่างไรละ? ในเมื่อชีวิตดิฉันมีคำว่า “ยาเสพติด” เข้ามาเกี่ยวข้องไปแล้ว ดิฉันจึงคิดว่าทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ท่านทำโครงการนี้เพราะท่านทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนเป็นอย่างมาก ที่กลัวว่าสักวันหนึ่งเราจะหลงไปในทางที่ผิดมากกว่านี้ โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง ฉะนั้นโครงการนี้ได้รับการยอมรับที่ดี และได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก เพราะเป็นโครงการที่ช่วยต่อต้านสารเสพติด และยังทำให้โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้รับผลผลิตประชาชนชาวไทยนำความรู้ที่ได้รับในโครงการไปบอกคนอื่นๆ ต่อโครงการ TO BE NUMBER ONE ดิฉันคิดว่าเราต้องเปลี่ยนความคิดตัวเอง และต้องทำให้ได้ ถึงแม้ดิฉันและเพื่อนๆ หลังกำแพงจะขาดอิสรภาพ แต่สิ่งที่มีอยู่ในตัวพวกเราทุกคนยังมีคือลมหายใจ อิสรภาพทางความคิด และอิสรภาพในวันข้างหน้าเมื่อถึงวันที่เราพ้นโทษออกไปกลับไปใช้ชีวิตภายนอก และเป็นที่ยอมรับของสังคมได้อีกครั้ง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้กับตนเองและคนอื่นๆ โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการของคนดี คนเก่งและทุกคนที่มีความคิดดี พร้อมจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้น ทำตัวเองให้มีประโยชน์มากที่สุด ประโยชน์ที่ฉันได้จากโครงการนี้คือ ทำให้ฉันมีความรับผิดชอบและทำให้ฉันได้เห็นคุณค่าของตัวเอง เราอย่าหลงไปในทางที่ผิดเพียงเพราะหาทางออกไม่เจอมีแต่อุปสรรคมากขึ้น เราลองมองดูไปรอบๆ ว่าทำไมคนข้างๆ เราถึงสู้ ทำไมเขาถึงไม่ท้อ เพราะคนเหล่านั้นเขายังคิดถึงชีวิตในอนาคตว่า ถ้าเราทำดีไปเรื่อยๆ สักวันหนึ่งเราต้องดีขึ้นแน่นอน เพราะฉะนั้นพวกเขาถึงไม่ท้อและยังทำให้พวกเขาเข้มแข็งมากขึ้นอีกด้วย และสำหรับฉันเองฉันว่าคุณค่าของคนไม่ได้อยู่ที่ฐานะ เงินทอง ทรัพย์สินอะไรมากมาย แต่มันขึ้นอยู่กับตรงที่ว่าวันๆ หนึ่ง

เราใช้ชีวิตอย่างไร เราจะกำหนดชีวิตเราอย่างไร ไม่ให้หลงไปในทางที่ผิด จะปฏิบัติตนอย่างไรไม่ให้เป็นที่น่ารังเกียจของสังคมและจะทำประโยชน์ให้สังคมได้ ดิฉันคิดว่าในเมื่อดิฉันมีความรู้เกี่ยวกับดนตรีติดตัวมา และน่าจะทำอะไรให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเองและครอบครัวบ้าง ควรเริ่มที่จะบอกเล่าสิ่งดีๆ ความรู้ที่มีให้กับผู้อื่น ดิฉันจึงสมัครเข้าวงดนตรี และได้รับโอกาสดีๆ ให้เป็นส่วนหนึ่งของวงดนตรี ได้รับมอบหมายให้ถ่ายทอดความรู้ทางดนตรีให้แก่เพื่อนๆ ดิฉันเริ่มมีความมั่นใจมากขึ้นว่าพื้นที่หลังกำแพงแห่งนี้ยังมีคนเห็นคุณค่า ถึงเวลาที่เราจะกลับมาให้โอกาสตัวเองอีกครั้ง

เมื่อมีโครงการอบรมพัฒนาศักยภาพแกนนำ TO BE NUMBER ONE ดิฉันจึงไปสมัครเข้าอบรม ตลอดระยะเวลาการอบรมทำให้ดิฉันเข้าใจถึงพระปณิธานของทูลกระหม่อมรวมถึงการดำเนินงานของโครงการฯ ทั้ง 3ก และ 3ย ภายใต้คำขวัญที่ว่า “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ภายหลังการอบรมดิฉันได้โอกาสที่ดีอีกครั้ง โดยการได้รับเลือกจากผู้เข้าอบรมและสมาชิกชมรมฯ ให้ดิฉันเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ของพัฒนาสถานหญิงชลบุรี นั้นหมายถึงดิฉันมีพื้นที่ที่ได้แสดงศักยภาพของตนเอง เราได้น้อมนำโครงการมาปรับใช้กับชีวิตประจำวันให้แก่สมาชิกชมรมฯ มีการดำเนินงานได้แก่ การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด มีการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่สมาชิกทุกคนไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด รวมทั้งการพัฒนาทักษะของชีวิตและเครือข่ายป้องกันและช่วยเหลือให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น สนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ให้แก่สมาชิก สร้างกระแสที่ดีต่อการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด นอกจากนี้เรายังจัดทำโครงการยืดอก OPEN HEART “ใครติดยายกมือขึ้น” ซึ่งเป็นการประสานความร่วมมือระหว่างชมรมฯ กับศูนย์ผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์พัฒนาสถานหญิงชลบุรี โดยดำเนินกิจกรรมช่วยเหลือสมาชิกและเพื่อเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันช่วยเหลือสมาชิกในด้านฟื้นฟูพัฒนาจิตใจของสมาชิกให้เข้มแข็ง สามารถเลิกยาเสพติดและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้ตนเองได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เป็นการสร้างต้นแบบที่ดีให้กับสมาชิกชมรมฯ ดิฉันและแกนนำชมรมฯ ได้เข้าไปให้ความรู้เรื่องยาเสพติด เพื่อให้แนวทางในการใช้ชีวิตให้ห่างไกลยาเสพติด ทักษะการปฏิเสธใช้ชีวิตไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด รู้ถึงโทษของการใช้ยาเสพติดที่ส่งผลต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิต โดยดิฉันได้มีโอกาสเล่าเรื่องราวชีวิตในทางที่ผิดจนถูกจำกัดอิสรภาพเป็นเวลานาน ผลกระทบทางด้านครอบครัว และหน้าที่การงาน ได้ปรับเปลี่ยนแนวคิดทัศนคติของตนเองและเพื่อนให้กลับไปเป็นคนเก่งและดี ของครอบครัวและสังคม และช่วยดำเนินงานชมรมฯ โดยการเฝ้าระวังสมาชิกกลุ่มเสี่ยงที่เคยมีประวัติการใช้สารเสพติด โดยการใช้กิจกรรมบำบัดทั้งทาง

ด้านร่างกายและจิตใจ และคอยติดตามสมาชิกภายหลังพันโทว่าพวกเขาเหล่านั้นจะไม่หันกลับมาข้องเกี่ยวกับยาเสพติดอีก ชมรมฯ ของเราจะทำหน้าที่ประสานงานร่วมกับศูนย์ CARE ของทัณฑสถานหญิงชลบุรีเพื่อรองรับสมาชิกที่กำลังจะพ้นโทษได้มีงานทำกลับไปมีที่ยืนในสังคมได้อย่างภาคภูมิใจในตัวเอง พวกเรามีหน้าที่คอยสอดส่องดูแลให้ความรู้เกี่ยวกับพิษภัยของยาเสพติด ตอบสนองความต้องการของสมาชิกไปในทางที่ถูกต้อง โดยจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นการผ่อนคลายความเครียด ดึงศักยภาพความสามารถของสมาชิกออกมา และเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ หลังจากที่ดีฉันได้เข้ามามีส่วนร่วมกับโครงการฯ ดิฉันมีความภาคภูมิใจว่าทั้งเพื่อนๆ สมาชิกทุกคนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมมีความพึงพอใจในเกณฑ์ที่ดีมาก สมาชิกมีแนวคิด มีทัศนคติไปในทางที่ดีขึ้นเพื่อนๆ สมาชิกสามารถปรับตัวและใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่ที่จำกัดอิสรภาพได้อย่างเข้มแข็ง และดิฉันได้รับโอกาสอีกครั้งโดยการเป็นตัวแทนของทัณฑสถานหญิงชลบุรี เข้าร่วมทีมประกวดการนำเสนอผลการดำเนินงานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ชมรม TO BE NUMBER ONE ทัณฑสถานหญิงชลบุรี ประเภทดีเด่นระดับภาคกลางและภาคตะวันออก ประจำปี พ.ศ.2563 และได้เข้าสู่รอบระดับประเทศ ถึงแม้ดิฉันจะเป็นเพียงส่วนเล็กๆ เป็นเพียงเบื้องหลังของการประกวด แต่ดิฉันก็มีความภาคภูมิใจในตัวเองว่า ดิฉันก็สามารถทำสิ่งที่เกิดประโยชน์ให้แก่ตัวเองและส่วนรวมได้ ดิฉันสามารถมีเรื่องเล่าดีๆ ให้พ่อและแม่ได้ฟัง ให้ท่านทั้งสองได้ภูมิใจว่าลูกสาวที่เคยก้าวพลาดจนหมดอนาคต มาวันนี้ลูกสาวของท่านกำลังทำสิ่งดีๆ ให้พ่อและแม่ภูมิใจอีกครั้ง รอยยิ้มของพ่อและแม่คือกำลังใจสำคัญของดิฉัน สายตาที่ท่านทั้งสองมองมาคือสายตาผู้ให้กำเนิดที่ไม่เคยทอดทิ้งลูก ไม่ว่าลูกจะทำผิดพลาดขนาดไหน โอกาสของพ่อและแม่ที่มีให้ลูกนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าโอกาสใด แต่สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นเลยถ้าไม่มีโครงการ TO BE NUMBER ONE

การที่เราได้มองย้อนกลับถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้นั้น ไม่ได้หมายความว่า เรากลายเป็นคนที่ล้มและไม่สามารถลุกขึ้นเดินได้ใหม่ ไม่ได้หมายความว่าเราไม่มีคุณค่าในตัวเอง หากเราต้องการที่จะขอโอกาสจากสังคม สิ่งแรกที่เราทุกคนควรทำนั้นคือ การให้ออกาสตัวเองก่อน โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ช่วยจัดการความคิดของดิฉันออกมาได้อย่างมีระบบมากขึ้น ทำให้ดิฉันได้รู้แล้วว่า ชีวิตหลังกำแพงของดิฉันกับโทษ 18 ปีที่เหลือต่อไป มันไม่ได้ทำให้ชีวิตหมดความหมายเลย เพราะดิฉันยังมีคุณค่าในตัวเอง นั่นเป็นเพราะโครงการดีๆ อย่าง TO BE NUMBER ONE ของพุทธระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงก่อตั้ง

มากกว่า 18 ปี อย่างก้าวสู่ทศวรรษที่ 2 นั้น มีความหมายกับชีวิตต่างชั่วของดิฉันมาก 18 ปี ที่เหลืออยู่ และ 18 ที่ยังดำเนินต่อไปอย่างมั่นคง หนึ่งตัวเลข (18) สองความหมาย แต่สุดท้ายที่พวกเรานั้นคือ หัวใจเดียวกัน คือรักในความเป็น TO BE NUMBER ONE รักในอุดมการณ์ที่จะเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด และรักในทูลกระหม่อมฯ ที่ทรงประทาน โครงการ TO BE NUMBER ONE ขึ้นมาเปรียบเสมือนแสงส่องทางในวันที่ชีวิตดิฉัน รู้สึกมืดมน ไม่รู้จะหาทางออกให้กับตนเองอย่างไร โครงการ TO BE NUMBER ONE ช่วยจุดประกายความฝัน และความหวังว่า ดิฉันและสมาชิกชมรมฯ ทุกคน พร้อมแล้วที่จะกลับออกไป “เป็นคนดีของสังคม” ถึงแม้ในวันนี้อิสรภาพของดิฉันยังไม่ถูกปลดปล่อย แต่ดิฉันก็ยังมีจุดมุ่งมั่นที่จะดำเนินกิจกรรมตามโครงการฯ ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง เป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ทัศนสถานหญิงชลบุรี ในการขับเคลื่อนชมรมฯ ให้คงอยู่ต่อไป เพื่อที่จะสร้างความเข้มแข็งทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ให้แก่ตนเอง และคนรอบข้าง รอวันที่มีอิสรภาพไปสู่โลกภายนอก และเมื่อถึงวันนั้นดิฉันจะนำเรื่องราวดีๆ “18 ปี TO BE NUMBER ONE” และ “18 ปี ต่างชั่ว หัวใจเดียวกัน” นี้ ไปถ่ายทอดให้แก่บุคคลภายนอก และเยาวชนอีกครั้ง จะนำโอกาสที่ได้รับไปต่อยอดให้โลกข้างนอกได้รู้ถึงโทษและพิษภัยของยาเสพติดความหุนหันพลันแล่นนี้เลวร้ายเพียงใด ดิฉันพร้อมที่จะนำเรื่องราวดิฉันเป็นอุทาหรณ์ ดิฉันพร้อมที่จะนำความรู้ที่มีเกี่ยวโครงการ TO BE NUMBER ONE ความรู้ที่เกี่ยวกับดนตรี ไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดค่ะ

ผู้เขียน
นางสาวหนึ่งฤทัย วารีไทยสงค์
ทัศนสถานหญิงชลบุรี
จังหวัดชลบุรี

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่ร้ายแรงหลักๆ ของประเทศเรามาโดยตลอดและยังมีผลกระทบไปถึงปัจจัยอื่นๆ อีกมากมายของกลุ่มวัยรุ่นที่ใช้ยาเสพติด ตั้งทั้งก่อนวัยติดโรค มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งปัญหาอย่างนี้ยังมีอยู่อีกมากมาย ถึงแม้หลายหน่วยงานต่างๆ จะพยายามแก้ไขปัญหาก็หวังให้เด็กและเยาวชนหลุดพ้นจากภาวะเสี่ยงต่อการใช้และติดยาเสพติดและให้ตระหนักรู้เท่าทันถึงโรคภัย และพิษภัยของยาเสพติดอย่างจริงจัง เพราะหากมองถึงความก้าวหน้าของประเทศชาติ สิ่งสำคัญที่ต้องบอกว่า เป็น “หัวใจ” หลักก็คือ การพัฒนาเสริมสร้างเด็กและเยาวชนให้มีคุณภาพและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้าอันจะเป็นการเตรียมความพร้อมในการวางรากฐานของประเทศที่มั่นคงที่จะก้าวไปสู่การพัฒนาศักยภาพ เพื่อจะได้เรียนรู้ และเข้าใจถึงข้อดีข้อเสียของการรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติด จะได้ป้องกันและช่วยกันแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE

ดิฉันเป็นอีกคนหนึ่ง ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นผู้ต้องขังนักโทษเด็ดขาดที่ได้ก้าวพลาดหลง ลอง กับยาเสพติดจนต้องเข้ามาอยู่ภายในทัศนสถานหญิงและใช้ชีวิตภายใต้หลังกำแพงเหลี่ยมจนได้มารู้จักและเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ซึ่งทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่จะสร้างกระแสนิยมและเสริมสร้างภูมิคุ้มกันจิตใจให้พวกเรา และกลุ่มเยาวชนไม่ให้ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ก่อตั้งเมื่อ วันที่ 15 กรกฎาคม 2545 นับเป็นเวลา 18 ปีในการดำเนินงาน และ 18 ปีในการทำคุณประโยชน์ให้กับประเทศชาติ ซึ่งพวกเราได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ตามที่โครงการ TO BE NUMBER ONE ชมรมฯ และศูนย์เพื่อนใจ ของเราได้จัดไว้ให้ตามคำขวัญของโครงการที่ว่า “เป็นหนึ่ง โดยไม่พึ่งยาเสพติด” ซึ่งมีกิจกรรมหลากหลายให้พวกเราได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และก็เลือกตามความสนใจ ความถนัด อาทิเช่น จัดอบรมพัฒนาศักยภาพแกนนำ TO BE NUMBER ONE กิจกรรมแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ ฝึกทักษะให้มีสติ “คิดให้เป็น ใครเห็นต้องทำได้” กิจกรรมดนตรีเที่ยงวันพรรษา กับกลุ่มคนรักดนตรี กิจกรรมหนอนหนังสือที่มีหลากหลายรวมทั้งยังเป็นที่พักพิงในยามที่เรามีปัญหา เป็นทุกข์จากความกดดันต่างๆ รอบตัวปัญหาชีวิตในเรือนจำ/ทัศนสถาน คิดถึงบ้าน คิดถึงครอบครัว

ความเป็นห่วงและรู้สึกผิด ชมรมฯ และศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE จึงเป็นที่ที่ให้เราได้มีโอกาสระบาย และแสดงออกในทางที่ถูกต้อง โครงการ TO BE NUMBER ONE ก็เข้าถึงง่ายมีเป้าหมายการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างชัดเจนให้กับพวกเรา เด็ก เยาวชน และกลุ่มเสี่ยงต่างๆ ที่สำคัญทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ทรงเป็นองค์ประธานโครงการ ศูนย์รวมและสามารถเข้าใจถึงจิตใจทุกคนเพราะพระประสงค์ของพระองค์ คือการมุ่งเน้นการรณรงค์ในกลุ่มเป้าหมาย คือวัยรุ่นและเยาวชน ซึ่งวัยนี้เป็นวัยที่เสี่ยงที่อาจจะเดินเข้าไปในทางที่ผิด ทางชมรม TO BE NUMBER ONE ทัศนสถานหญิงของเราได้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านจิตใจให้แก่ผู้ต้องขังทุกคน

ทางชมรมฯ ของเราจัดตั้งขึ้นศึกษาพัฒนาดูงาน 6 ปี จัดทำอย่างเป็นทางการเป็นเวลา 2 ปี และเป็นตัวแทนระดับภาคประกวด PRESENT ประเภทชมรมฯ ในเรือนจำ/ทัศนสถาน เข้าสู่รอบระดับประเทศ ชมรมฯ ของเรายังได้จัดโครงการ “ใครติดยาจะมีขึ้น” ในสโลแกนยึดถือ OPEN HEART และได้เดินขบวนรณรงค์วันต่อต้านยาเสพติดได้เห็นว่าตลอดการดำเนินงานของโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้มอบสิ่งต่างๆ มากมายให้กับพวกเราและประเทศชาติ สร้างคน สร้างชาติ ผลิตเยาวชน ให้เป็นคนเก่งและดี ดิฉันหนึ่งในอาสาสมัครศูนย์เพื่อนใจ รู้สึกภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ทำงานได้ทำกิจกรรมต่างๆ ถวายแด่องค์ประธานโครงการฯ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อสังคมและรอบตัวและเป็นผลให้ตนเองมีการพัฒนาทางด้านจิตใจที่ดีขึ้น ชมรม TO BE NUMBER ONE เปรียบเสมือนครอบครัวใหญ่เป็นดั่งบ้านหลังที่ 2 ที่ให้ความอบอุ่น พี่ๆ ในชมรมก็เก่งและดีคอยช่วยแก้ไขปัญหามาต่างๆ เวลาที่มีความทุกข์ใจเป็นเสมือนญาติพี่น้องอีกคนหนึ่ง พวกเราเพียงก้าวพลาดและต้องการจุดยืนในสังคม ต้องการให้สังคมยอมรับ โครงการ TO BE NUMBER ONE สามารถตอบใจได้ด้วยตัวเอง ทางไหน จึงจะมีผลต่อตนเองและผู้อื่น การที่ดีฉันเลือกทางเดินตามทาง TO BE NUMBER ONE ทำให้พวกเราได้เจอสิ่งใหม่ๆ กล้าทำ กล้าแสดงออก ได้ทำในสิ่งที่ไม่คิดว่า จะกล้าทำซึ่งมันทำให้เกิดประโยชน์ต่อโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่เปิดโอกาสให้แก่สถานศึกษา ชุมชน สถานประกอบการ ตลอดจนกลุ่มเปราะบาง ในกระบวนการยุติธรรม ได้แก่ เด็กในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน ผู้ต้องขังในเรือนจำทัศนสถาน ผู้ถูกคุมประพฤติ รวมทั้งให้ประชาชนได้มีส่วนร่วม มีความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติด การแก้ปัญหายาเสพติดมีไข่มุมที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง แต่ทุกคนในชาติจะร่วมแรงร่วมใจเป็นพลังของแผ่นดิน ที่จะต่อสู้เอาชนะยาเสพติดอีกต่อไป จากการดำเนินโครงการตั้งแต่ปี 2545 จนถึงวันนี้กว่า 18 ปี กระแสของความเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติดเผยแพร่ในกลุ่มเยาวชนอย่างมากมาจากการติดตามประเมินผลโครงการที่ผ่านมาว่า การมีส่วนร่วมในกิจกรรม

ชมรม TO BE NUMBER ONE ช่วยส่งเสริมสมาชิกให้มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่เข้มแข็งมากขึ้น นอกจากนี้แก่นนำ TO BE NUMBER ONE ของเรายังมีคุณลักษณะและทักษะการเป็นผู้นำมีทัศนคติที่ดี มีความเป็นผู้นำสามารถแก้ปัญหาได้ดี และมีจิตอาสา ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ได้ว่า กิจกรรมในโครงการไม่ได้ส่งผลกระทบด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างเดียวแต่ได้ช่วยปรับและเปลี่ยนพฤติกรรมด้วย และสร้างพัฒนาคุณภาพที่ยั่งยืน ที่จะเติบโตและนำไปสู่ความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติอีกด้วยเมื่อก้าวพ้นออกไป ด้วยความมุ่งมั่น ที่ผ่านมาพบว่าเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE ที่ผ่านการคัดเลือกและเข้ารับการพัฒนามตามแนวทางโครงการฯ ทุกคนล้วนมีพัฒนาการที่เด่นชัดเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ของเรอีกด้วย โดยเฉพาะความคิดที่มีต่อผู้อื่น การช่วยเหลือผู้อื่น และรู้จักการวางแผนชีวิตต่อไปในอนาคตได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้พวกเขายังได้อุทิศตนเป็นกำลังสำคัญของโครงการฯ ร่วมดำเนินกิจกรรมถ่ายทอดประสบการณ์ให้เป็นแบบอย่างให้แก่เพื่อนผู้ก้าวพลาดในพันทศสถานของเรา ก่อให้เกิดกระแสเก่งและดี TO BE NUMBER ONE อย่างกว้างขวาง เพื่อสนองต่อพระดำริของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในการที่จะปลูกพลังสร้างกระแสความต้องการของเยาวชน ที่จะเป็นคนเก่ง คนดี มีคุณภาพของสังคม ประเทศชาติตลอดไป

ดิฉันจึงพร้อมที่จะก้าวไปข้างหน้ากับโครงการฯ เพื่อจะได้สร้างตนเอง พัฒนาเครือข่ายของชมรม ได้ออกไปสู่สังคมที่ยั่งยืนและพาเยาวชนของเราให้พ้นจากยาเสพติดและอีกหลายปัจจัยที่ทำให้เราเข้าไปหลง ลอง เกี่ยวกับยาเสพติด ให้รู้ถึงโทษทัณฑ์ที่เป็นภัยของยาเสพติดให้เท่าทันกับการใช้ชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ให้ถูกต้องตามหลักสังคมของเรา และประเทศของเราจะมีคนเก่งและดี ที่พร้อมเดินหน้า ก้าวไปพร้อมกับ TO BE NUMBER ONE โครงการดีๆ เพื่อจะได้ตอบแทนพระองค์และประเทศชาติของเราต่อไป ดิฉันจะขอตั้งใจเพื่อโครงการฯ เพื่อประเทศชาติ สังคมที่จะเป็นคนเก่งและดี คืบสู่สังคมและครอบครัว และจะเป็นตัวอย่างให้เยาวชน และเด็กห่างไกลยาเสพติด ที่ไม่ได้ทำร้ายแค่เรา แต่ยังทำร้ายครอบครัว สังคม และประเทศชาติ ให้เสื่อมโทรมลงเพราะพิษภัยของยาเสพติด เราทุกคนจะช่วยกันขับเคลื่อนประเทศชาติของเราให้ก้าวหน้า ให้ห่างไกลยาเสพติดเพื่อการพัฒนาที่ดีขึ้น เป็นผลผลิตที่สมบูรณ์และเจริญงอกงาม ที่สวยงามต่อไปเพราะเราทุกคนคือ TO BE NUMBER ONE เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด

สำหรับดิฉันแล้วการที่ได้มาร่วมกิจกรรมรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งเป็นโครงการหนึ่งที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก เพราะสามารถช่วยแก้ไขและป้องกัน ความอยากรู้อยากลองของวัยรุ่น และเยาวชนให้หันมาสนใจที่จะทำสิ่งดีๆ ร่วมกันให้เกิดประโยชน์ขึ้น แล้วโครงการ TO BE NUMBER ONE ยังเป็นโครงการ

ที่เข้าใจพวกเรา รับในสิ่งที่พวกเราเป็น และยังให้โอกาสเปิดโลกข้างในให้กับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้เรียนรู้ที่จะไม่กลับมากระทำผิดซ้ำ ทำให้พวกเราเห็นคุณค่าในตัวเอง เพื่อจะมุ่งมั่นศักยภาพของเราเอง และขับเคลื่อนต่อไปข้างหน้าอย่างถูกต้อง เป็นคนเก่ง และดี TO BE NUMBER ONE ขอขอบคุณสำหรับโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่เต็มไปด้วยความสุข เสียงหัวเราะ มิตรภาพ พวกเราเติบโตมาด้วยกันในวาระครบรอบ 18 ปี TO BE NUMBER ONE เป็น 18 ปีแห่งความภาคภูมิใจ ความสำเร็จที่พวกเราช่วยกันทำ เพื่อปรับเปลี่ยนปัญหาที่ร้ายๆ ให้เป็นดังโลกที่สดใสอีกครั้ง ไม่ใช่แค่สร้างคนสร้างชาติ แต่ยังสร้างผลผลิตขั้นดีแก่ประเทศชาติ ฉันทิดว่าผลผลิตเหล่านี้เมื่อออกมาแล้วจะเติบโต และจะช่วยประเทศชาติได้อย่างแน่นอน และทุกคนต่างสำนึกในพระกรุณาธิคุณ ของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ ธรรมรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE จึงเป็นส่วนร่วมกับการขับเคลื่อนของพวกเราทัศนสถานหญิง นำไปสู่เป้าหมายอันสูงสุด ไม่ใช่แค่เก่งและดี แต่ต้องเป็นหนึ่งในทุกๆ ด้าน เพื่อชมรมของเราจะได้นำไปสู่ระดับประเทศ และการยอมรับ ของสังคม เพราะว่าพวกเราคือ TO BE NUMBER ONE

“ฉันเคยพลาดพลั้งและทำผิดไป ทำให้ใครเสียใจแล้วก็หัน ชีวิตที่จมอยู่กับฝันร้ายมัน ก็คือชีวิตของฉัน ที่พังไปยาเสพติดกับคุกคามทางสังคม ฉันล้มกลายเป็นคนที่หวาดกลัว บนปลายทางที่มืดมัวทำให้ตัวฉันต้องเผชิญกับสิ่งใด และวันนี้มีแสง แสงหนึ่งทำให้ฉัน มีความหวังขึ้นมาใหม่ เป็นชมรมที่สร้างพื้นที่ เอาไว้ให้กับคน เก่งและดีที่มีพลังทำให้ฉันได้ เห็นคุณค่าของตัวเองมากขึ้นมาใหม่อีกครั้งก็คือชมรม TO BE NUMBER ONE ที่สร้าง ความทรงจำและการกระทำ วันนี้ฉันได้เข้าใจความหมายของชีวิตที่เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยา เสพติดด้วยสองมือและหัวใจของฉันที่ไม่ยอมแพ้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรก็กรรมดีๆ เริ่มต้น ที่เรียกว่าพรแสวง คิดดี ทำดี พูดดีมันเป็นสิ่งที่พวกเรานั้นตั้งใจจะมี ขอให้ทุกๆ คนทำตาม ความฝันในสิ่งที่ใจเรานั้นต้องการจุดหมายปลายทางของใครจะเป็นยังงอยอยู่ที่ตัวเราทุกคน เลือกเอง....”

นี่คือบทเพลงที่ชมรม TO BE NUMBER ONE ทัศนสถานหญิงชลบุรีของดิฉัน มีสมาชิกร่วมกันแต่งขึ้น เพื่อเป็นกำลังใจที่พวกเราได้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากชมรม TO BE NUMBER ONE ทุกครั้งที่กลุ่มคนรักดนตรีร้องเพลง เล่นเพลงนี้ทำให้ดิฉันและ เพื่อนๆ อีกหลายคน ได้ฟังมีกำลังใจ เพราะยาเสพติดทำลายพวกเราามากแล้ว ในเมื่อ วันนี้เรามีโอกาส จะมีพื้นที่สร้างกิจกรรมดีๆ เราสร้างทุกอย่างได้ด้วยตัวเราเองไม่ใช่แค่ ตัวเราเอง คนรอบข้างของเราต่างก็ภาคภูมิใจที่ชมรม สามารถเปลี่ยนพวกเราทุกคนได้ ทุกอย่างทุกการกระทำจะไม่สูญเปล่า ถ้าเราตั้งใจช่วยการส่งเสริมถ่ายทอดและสานต่อ ดิฉันไม่รู้อะไรจะขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างไรสำหรับสิ่งที่ดิฉันได้รับ แต่ดิฉันอยากให้ TO BE NUMBER ONE อยู่เป็นคุณค่าที่คู่ควรกับเรา

ผู้เขียน
นายอนุรักษ์ สอนงาม
ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา

สวัสดีครับ กระผมนายอนุรักษ์ สอนงาม ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา รุ่นที่ 6 หลายท่านคงจะสงสัยว่าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนคืออะไร ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา มีภารกิจในการควบคุม ดูแล บำบัด แก้ไข พื้นฟู ป้องกัน พัฒนา พฤตินิสัย และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ให้รับการฝึกและอบรม เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถกลับตนเป็นคนดีและใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข โดยคำนึงถึงความเท่าเทียมกัน และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งการดำเนินการตามภารกิจดังกล่าว จำเป็นต้องให้การดูแลเด็กและเยาวชนให้ครบทุกด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต ทักษะชีวิต ด้านการศึกษา ทั้งสายสามัญ วิชาชีพ เพื่อให้เด็กและเยาวชนแต่ละคนได้รับการแก้ไขและพัฒนาอย่างเหมาะสม ตามสภาพปัญหาและปัจจัยแวดล้อมที่แตกต่างกัน ซึ่งแน่นอนว่าเยาวชนของเราส่วนใหญ่ล้วนมาด้วยคดียาเสพติด ถึงจะเป็นคดีอื่นๆ ก็เคยมีประวัติยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดถึง 90 เปอร์เซ็นต์ เยาวชนจึงร่วมกับเจ้าหน้าที่ ทำงานเพื่อแก้ไขปัญหาเสพติดขณะฝึกอบรม จึงเกิดเป็นชมรม TO BE NUMBER ONE ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา ตั้งแต่ปี 2555 ถึงปัจจุบัน 2563 เป็นระยะเวลา 8 ปี เรายังได้รับการสนับสนุนจากผู้อำนวยการศูนย์ฝึกฯ ส่งผลให้การทำงานของชมรมเป็นไปตามวัตถุประสงค์ และชมรมของเรา ยังทำงานตามวิสัยทัศน์ที่ว่า

“สร้างเครือข่าย พัฒนาทักษะชีวิต มีจิตอาสา แก้ปัญหาเสพติด เพื่อคืนเด็กดีสู่สังคม”

โดยชมรมของเรา ได้น้อมนำพระปณิธานของ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี มาดำเนินงานภายใต้สโลแกน TO BE NUMBER ONE โดยหวังให้เยาวชนในศูนย์ฝึกฯ

“เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด”

การที่จะเป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด สำหรับคนที่เคยเสพยาเสพติดมาก่อนนั้น จะเป็นเรื่องยากและท้าทายเป็นที่สุด ที่สำคัญคือ จิตใจต้องเข้มแข็งเพื่อเอาชนะยาเสพติด

ให้ได้ ชมรม TO BE NUMBER ONE จึงมีส่วนสำคัญในการสร้างภูมิคุ้มกันในจิตใจให้แก่เด็กและเยาวชน

กระผมเกิดในครอบครัวที่ยากจน พ่อและแม่แยกทางกัน ตั้งแต่กระผมยังเด็ก และกระผมก็อยู่ในความดูแลของพ่อตั้งแต่นั้นมา ครอบครัวของเราใช้ชีวิตกันอย่างยากลำบาก เมื่อกระผมเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นพ่อที่จะใช้ชีวิตด้วยตัวเองได้ พ่อก็ต้องไปทำงานหารายได้ที่ต่างจังหวัด กระผมจึงต้องอาศัยอยู่กับป้าตั้งแต่นั้นมา ช่วงนั้นกระผมใช้ชีวิตอย่างอิสระมีความสุขที่สุดเวลาได้ใช้ชีวิตกับเพื่อน และสุดท้ายชีวิตผมก็เหมือนตกรอกทั้งเป็นเมื่อเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด กระผมเสพยาเสพติดอย่างหนัก จนกลายเป็นเด็กเกเร ไม่กลับบ้าน มั่วสุมรวมกลุ่ม และต้องออกจากโรงเรียน จนสุดท้ายกระผมพลาดถูกตำรวจจับดำเนินคดี และถูกศาลเยาวชนและครอบครัวส่งเข้ามาปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา ความผิดในครั้งนี้ทำให้กระผมได้รู้ว่า พ่อคือบุคคลที่รักเราอย่างแท้จริง พ่อพูดกับผมด้วยน้ำเสียงที่เหนื่อยล้าและเสียใจว่า

“พ่อไม่มีปัญญาจะช่วยเหลือลูก ขอให้ลูกสู้และแก้ไขสิ่งผิดด้วยตัวเอง”

คำพูดของพ่อในวันนั้นทำให้กระผมตอบกับตัวเองได้อย่างชัดเจนเลยว่า กระผมไม่มีเวลาเสียใจ และไม่มีเวลามาโทษตัวเองอีกต่อไป จึงตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองอย่างเต็มที่ ชมรม TO BE NUMBER ONE จึงเป็นบททดสอบสำคัญสำหรับชีวิตกระผมภายในรั้วศูนย์ฝึกฯ แห่งนี้

กระผมได้รับการเชิญชวนจากรุ่นพี่ให้เข้ามาสมัครเป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE ของศูนย์ฝึกฯ และเข้าร่วมกับทุกกิจกรรมของชมรม จนได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนให้ได้รับคัดเลือกเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ของศูนย์ฝึกฯ รุ่นที่ 6 บทบาทในครั้งนี้ท้าทายชีวิตกระผมเป็นที่สุด และยังท้าทายมากขึ้นเมื่อกระผมได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของสมาชิกในชมรมรายงานผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE ของศูนย์ฝึกฯ ต่อคณะกรรมการติดตามผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE ประจำปีงบประมาณ 2653 กระผมยังจำบรรยากาศวันนั้นได้เป็นอย่างดี หลังจากที่มีการนำเสนอเสร็จสิ้นลง ทุกคนในห้องประชุมต่างยิ้มแย้ม และได้ยินเสียงปรบมือจากทุกคนในห้องประชุมอย่างกึกก้อง จากเหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้กระผมรู้เลยว่า เรามีศักยภาพที่ซ่อนอยู่ภายในอีกมากมาย กระผมภูมิใจมากที่ได้บอกเล่าเรื่องราวดีๆ ของชมรมของเราที่พวกเรา ร่วมกันคิด ร่วมกันทำมาให้กับทุกคนได้รับฟังว่า

การทำงานของพวกเรา มีองค์ประกอบ 3 ก ดังนี้

ก 1 กรรมการ ได้มาจากการเลือกตั้ง แต่งตั้ง และอาสาเข้ามาทำงาน ประกอบด้วย คณะกรรมการ 3 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 คณะกรรมการกิตติมศักดิ์ นำโดยผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

ชุดที่ 2 กรรมการที่ปรึกษา นำโดยผู้อำนวยการศูนย์ฝึกฯ เขต 3

ชุดที่ 3 กรรมการดำเนินงาน คือเยาวชนแบบพวกเรา นำโดยผม นายอนุรักษ สอนงาม ประธานชมรม และมีกรรมการอีก 5 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายจัดหาทุน ฝ่ายกิจกรรม ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์ ฝ่ายสอดส่องดูแลและประเมินผล

โดยมีการแบ่งบทบาทหน้าที่ชัดเจน เน้นการถ่ายทอดจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง ที่สำคัญ มีคำสั่งแต่งตั้งถูกต้อง ซึ่งท่านผอ.เป็นผู้ลงนาม กรรมการของเรามีมาแล้ว 5 รุ่น รุ่นของเรา เป็นรุ่นที่ 6 ซึ่งมีวาระ 2 ปี มีการจัดประชุมทุกเดือน เดือนละ 1 ครั้ง และประชุมกรรมการ ที่ปรึกษาทุก 3 เดือน กรรมการต้องเข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่า 2 ใน 3

ก 2 กองทุน กองทุนของเรามีด้วยกัน 3 ส่วนคือ

1. เงินสนับสนุนจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 15.6 %

2. เงินบริจาคจากผู้ใหญ่ใจดีทั้งภาครัฐและเอกชน คิดเป็น 60 %

3. การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ 24.4% จำนวน 31,342.05 บาท

ปัจจุบันเรามีเงินคงเหลือในบัญชี 31,342.05 บาท เปิดบัญชีไว้ที่ ธนาคารกรุงไทย สาขาสามแยกปทุมธานี มีคณะกรรมการ และเบิกจ่าย 2 ใน 3 มีการทำบัญชีรายรับ - รายจ่ายไว้เป็นปัจจุบัน

ก 3 กิจกรรม ชมรมของเรามีกิจกรรมที่หลากหลาย เหมาะสม และเพียงพอ ต่อความต้องการของสมาชิก โดยจัดอย่างต่อเนื่องตามแผนที่วางไว้ทุกเดือน เดือนละ 1 ครั้ง รวม 12 ครั้งใน 1 ปี มีทั้ง กีฬา ดนตรี จิตอาสา ทักษะชีวิต และกิจกรรมสร้างสรรค์ต่างๆ โดยสมาชิกเข้าร่วมกิจกรรมทุกคน คิดเป็น 100 %

จากการจัดกิจกรรมดังกล่าวสมาชิกมีความพึงพอใจ คิดเป็น 94 % และในการจัด กิจกรรมต่างๆ จะรณรงค์ด้วยการใช้สัญลักษณ์ของชมรม เราติดเข็มกลัด พร้อมใส่เสื้อ ชมรม TO BE NUMBER ONE ไม่ใช่แค่พวกเรานะ คณะกรรมการที่ปรึกษาของพวกเรา ก็ ใส่เสื้อ TO BE NUMBER ONE ร่วมกับจังหวัดทุกวันพฤหัสบดี

นอกจากนี้ เรายังมีโครงการที่สำคัญคือ โครงการ “ใครติดยายกมือขึ้น” โดยเรามี การคัดกรองผู้เข้ารับการบำบัด จากนั้นส่งเสริมและพัฒนาให้สมาชิกเห็นคุณค่า และรู้สึก ภูมิใจในตนเอง แล้วติดตามและประเมินผลการกลับไปใช้สารเสพติดซ้ำ สมาชิกที่เข้าร่วม

กิจกรรม ต่างอาสาเข้ามาเป็นแกนนำ และรู้สึกดีใจเป็นที่สุด คือ เยาวชนในโครงการได้ร่วมเข้าเฝ้าฯทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พร้อมรายงานผลการดำเนินงานกิจกรรม “ใครติดยายกมือขึ้น” ณ โรงเรียนอุบลรัตนราชกัญญาราชวิทยาลัย นครราชสีมา และสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมได้รับการส่งเสริมให้กลับไปศึกษาต่อและทำงานในสถานประกอบการ คิดเป็น 85 %

ที่ขาดไม่ได้คือ การตรวจปัสสาวะและตรวจเส้นผมเพื่อคัดกรองสารเสพติด 100 % ทุก 3 เดือน 10 % ทุก 1 เดือน และการเป่าคาร์บอนเพื่อคัดกรองการสูบบุหรี่ 100 % ทุก 3 วัน และในปีที่ผ่านมาเราได้ตรวจเส้นผม เพื่อคัดกรองสารเสพติดทั้งหมด 5 ครั้ง พบครั้งแรก 35% และล่าสุดไม่พบเลยสักคน จากผลการดำเนินงาน สมาชิกมีผลการประเมินพฤติกรรมที่ดีขึ้น ได้เลื่อนชั้นในระดับดีมาก และได้พิจารณาปล่อยตัวกำหนด และเราก็กทำางานร่วมกับชุมชน วัด สถานสงเคราะห์ และโรงเรียน จัดทำเจลแอลกอฮอล์ล้างมือฆ่าเชื้อโควิด พร้อมหน้ากากผ้า เพื่อมอบให้กับส่วนราชการและเอกชนที่ขาดแคลน

“ส่งผลให้เราได้รับรางวัล หน่วยงานต้นแบบจิตอาสา”

ตลอดจนมีผู้มาศึกษาดูงาน คือ สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครราชสีมา สาขา สีคิ้ว สาขาพิมาย และสาขาบัวใหญ่ เรามีการสรุปผลประจำปี โดยส่งผลการดำเนินงานไปยังกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ภายหลังจากการดำเนินงานแล้ว เรายังติดตามประเมินผล โดยจัดทำรายงานสรุปปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ไข ตลอดจนการนำไปใช้ประโยชน์ เพื่อนำไปพัฒนาชมรมอย่างสม่ำเสมอทุกเดือน

จากการร่วมกิจกรรมทั้งหมด ทำให้ปีที่ผ่านมา พวกเราได้เป็นตัวแทนระดับภาค เข้าแข่งระดับประเทศ พวกเรารู้สึกภูมิใจ และเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น และให้คำมั่นกับตัวเองว่า จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก ซึ่งจากการติดตามผลสำเร็จของสมาชิกชมรม ภายหลังจากการปล่อยตัวพบว่า แกนนำชมรมรุ่นที่ 4 พี่เฟื่อง รัชการทหารอยู่ที่กองพันทหารสื่อสารที่ 21 กรุงเทพฯ ประธานชมรมรุ่นที่ 5 พี่เต๋ล ทำงานที่ร้านกาแฟสด F9 ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี และ พี่อิง ผู้จัดการศูนย์เพื่อนใจ ปัจจุบันเรียนจบ ม.6 และทำงานเป็นเจ้าหน้าที่สโตร์น้ำมัน ที่จังหวัดตราด

สุดท้ายนี้กระผมและสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา ขอตั้งปณิธานจะตั้งใจกลับตัวเป็นคนดี เป็นแกนนำให้แก่เยาวชน เพื่อคืนเด็กดีสู่สังคม สร้างประโยชน์และความดี เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดในกลุ่มเด็กและเยาวชน ตามรอยปณิธานในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ตลอดไป

ผู้เขียน

นายพงศธร อจหาญ

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา

“สิ่งหนึ่งที่รู้เรานั้นภูมิใจ ว่าตัวเราเองมีดี ไม่แพ้ใครๆ
จะไปยากอะไรถ้าตั้งใจจริง อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น”

ขณะที่กระผมนั่งเฝ้าอยู่หลังกำแพงสูง ในเช้าวันแรกของการก้าวเข้าสู่รั้วศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมา กระผมได้ยินเสียงเพลงท่อนดังกล่าวดังมาแต่ไกล พลังใจให้กระผมได้นึกถึงความผิดพลาดของตัวเองว่า ครั้งหนึ่งเคยหลงผิดคิดติดยาเสพติด จนร่างกายผอมโซ เรียนไม่จบ เพื่อนที่ดีหนีหาย คนในชุมชนเริ่มตั้งแง่รังเกียจ ไม่อยากให้ลูกหลานเขาเข้าใกล้เรา จนสุดท้ายกระผมต้องคดี ถูกศาลสั่งฝึกอบรมฯ เพื่อแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมาเป็นเวลา 2 ปี

ก่อนอื่นกระผมขอเล่าให้ฟังก่อนว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแห่งนี้ไม่ใช่โรงเรียนในฝันของใครๆ และเป็นสถานที่ที่ไม่มีเด็กและเยาวชนคนใดอยากเข้ามา เพราะที่นี้ใครๆ ต่างก็พูดถึงกันว่าคือ “คุกเด็ก” แต่ในความเป็นจริงแล้ว ที่นี้ไม่ได้ต่างอะไรจากโรงเรียนประจำ ที่มีการเรียนการสอน การฝึกวิชาชีพ และกิจกรรมเพื่อพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนมากมาย ส่วนที่แตกต่างและเห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ เด็กและเยาวชนที่เข้ามา ณ ที่แห่งนี้ ล้วนมาจากคำสั่งของศาลเยาวชนและครอบครัวทั้งสิ้น นั่นหมายความว่าเด็กและเยาวชนทุกคนที่อยู่ในนี้ล้วนเคยก้าวพลาดทำผิดกฎหมาย และแน่นอนว่าเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ล้วนเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งสิ้น

ช่วงแรกที่กระผมอยู่ในนั้น กระผมคิดโทษตัวเองและโทษแต่เป็นที่สุด เพราะคิดว่าชีวิตเราคงจบสิ้นเพียงเท่านี้ แต่ไม่คิดเลยครับว่า ที่นี้กลับเป็นพื้นที่ ที่เปิดทุกตารางนิ้วให้กระผมได้สร้างสรรค์จินตนาการของตัวเองอย่างเต็มศักยภาพ จนวันนี้กระผมไม่รู้สึกลำบากใครเลยที่จะต้องตอบกับทุกคนว่า “จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชีวิตที่ชื่อศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา” สิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้กระผมมั่นใจเช่นนั้นเพราะ “โครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี”

พี่เต๋ล ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE รุ่นที่ 5 เล่าให้สมาชิกฟังว่า เมื่อปี 2562 ศูนย์ฝึกของเรามีโอกาสนำเสนอผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศ ที่อิมแพ็ค อารีน่า เมืองทองธานี และได้รับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE บรรยายภาคในวันนั้นพี่เต๋ล ยังจำได้ดี เสียงกู่ก้องของเหล่าเด็กและเยาวชนทั่วประเทศดังอย่างต่อเนื่องไปทั่วอิมแพ็คว่า “เรารักทูลกระหม่อม” เป็นเสียงที่เติมพลังใจให้เราฮึดสู้และมุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง และให้คำมั่นสัญญาต่อพระองค์ว่า จะกระทำความเป็นคนดี ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และจะนำความรู้จาก TO BE NUMBER ONE ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง และประเทศชาติ

เรื่องเล่าของพี่เต๋ลในวันนั้น เป็นแรงบันดาลใจให้กระผมสมัครเข้ามาเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE และมุ่งมั่นพัฒนาตนเองในทุกๆ ด้าน กระผมมีโอกาสเข้าร่วมโครงการพัฒนาศักยภาพแกนนำ TO BE NUMBER ONE รุ่นที่ 2 และนำความรู้ที่ได้ฝึกฝนไปคิดกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาสมาชิกภายในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ให้มีร่างกายและจิตใจที่เข้มแข็ง และไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก ภายหลังจากที่โครงการดังกล่าวจบสิ้นลง บทบาทของกระผมในฐานะของแกนนำ TO BE NUMBER ONE ก็เริ่มต้นขึ้น พวกเราได้มีโอกาสจัดกิจกรรมให้กับสมาชิกหลากหลายรูปแบบ เช่น กีฬา ศิลปะ ดนตรี และทักษะทางวิชาการ เป็นต้น การเป็นผู้จัดกิจกรรมต่างๆ เหล่านั้น ทำให้กระผมเชื่อมั่นและมั่นใจ เห็นคุณค่าและศักดิ์ศรีของตัวเองมากขึ้น และที่สำคัญทำให้กระผมรู้สึกภูมิใจตัวเองว่า “เราได้เป็นส่วนหนึ่งของผู้ให้โอกาส” เช่นเดียวกันกระผมต้องขอขอบพระคุณทุกท่านที่มอบโอกาสการเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ให้กระผมได้มีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถจากการฝึกฝนตนเองมาพัฒนาเพื่อนๆ ต่อไป

วันนี้กระผมได้รับมอบหมายจากเพื่อนๆ ให้ปฏิบัติหน้าที่ดูแลศูนย์เพื่อนใจ ภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” ผมได้เข้ารับการฝึกทักษะการให้คำปรึกษาจากรุ่นพี่ที่เคยเข้ารับการอบรมโครงการเพื่อนที่ปรึกษา (Youth Counselor : YC) โดยศูนย์เพื่อนใจของเรจะมีอาสาสมัครประจำศูนย์ เป็นผู้ให้บริการเปิดให้บริการทุกวันจันทร์ ถึง วันศุกร์ เวลา 12.00 - 13.00 น. และเวลา 15.00 - 16.30 น. เพื่อนๆ ที่มาขอรับคำปรึกษาส่วนใหญ่มีปัญหา เรื่องการปรับตัว เครียด คิดถึงบ้าน และการเรียนตามลำดับ ผู้ให้คำปรึกษาทุกคนเชื่อว่า

“แค่ได้รับฟัง และฟังด้วยหัวใจก็ถือเป็นการเยียวยาแล้ว”

จากการประเมินความพึงพอใจ พบว่า ผู้ใช้บริการมีความพึงพอใจในการให้บริการ ศูนย์เพื่อนใจฯ ของเรามากถึง 90 เปอร์เซ็นต์ กระผมรู้สึกมีความสุขทุกครั้งที่ได้รับฟัง และหาทางช่วยเพื่อนๆ แก้ปัญหา ได้เห็นรอยยิ้ม และความรู้สึกสบายใจหลังจากที่เพื่อนๆ มาใช้บริการศูนย์เพื่อนใจ ทำให้กระผมมีแรงฮึดสู้ และไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ อีกต่อไป

สิ่งเหล่านี้ทำให้กระผมรู้สึกและสัมผัสได้แม้ไม่ต้องใกล้ชิด จากพระกรุณาธิคุณ ขององค์ประธานโครงการฯ ที่พระองค์ทรงสละเวลาส่วนพระองค์ลงมาเห็นตเห็น้อย กับกิจกรรมต่างๆ ให้แก่สมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศ กระผมซาบซึ้ง ในพระกรุณาธิคุณ ที่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงคิดค้น และหาวิธีช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้ห่างไกลจากยาเสพติด กระผมเชื่อมั่นว่าสมาชิกทุกคน จะมุ่งมั่นทำงานเพื่อพระองค์ท่านต่อไป และขอให้คำมั่นสัญญาว่า

“กระผมจะนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากชมรม TO BE NUMBER ONE ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และถ่ายทอดให้กับผู้อื่น จะปฏิบัติตนเป็นทูตแห่งความเก่ง และดี ด้วยความเข้มแข็ง และจะสืบสานพระปณิธานของพระองค์ จะร่วมขยายเครือข่าย เยาวชนให้มีความนิยมเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติดตลอดไป”

รางวัลชมเชย
ประกวดเรียงความ “เรื่อง ดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE”
ประเภทแกนนำสมาชิก TO BE NUMBER ONE
และประชาชนทั่วไป
นางสาวอัมฤทธิตา สมใจ
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7
จังหวัดเชียงใหม่

โครงการ TO BE NUMBER ONE เหรอ? ใครจะคิดว่ามันจะสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้หญิงคนหนึ่งได้จริง หลายคนอาจจะมองว่าเป็นแค่โครงการธรรมดาไม่สามารถเปลี่ยนอะไรได้จริงหรอก แต่สำหรับฉันโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของฉันไปแล้ว

ในชีวิตของฉัน ฉันเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้เดินทาง ฉันใช้ชีวิตแบบسهเฟลไม่รู้จักราคค่าของตัวเอง เทียวกลางคืน ต้มสุรา เสพยาบ้า ฉันหลับตอนเช้า ตื่นตอนกลางคืน (จะว่าเป็นนกฮูกก็ได้ค่ะ) ใช้ชีวิตเรื่อยมาจนฉันอายุ 18 ปี และสิ่งที่ฉันทำลงไปนั้นมันกำลังย้อนกลับมาหาฉัน ฉันโดนตำรวจจับในข้อหาหนึ่งซึ่งทำให้คนรอบข้างและเพื่อนเดือดร้อน ศาลตัดสินให้ฉัน 9 คดี 12 ปี อย่างแรกที่ฉันเห็นในห้องศาล คือน้ำตาของแม่ไหลออกมาทำให้ฉันรู้สึกผิดกับตัวเองและครอบครัว ครอบครัวของฉันมีปัญหาทำให้ฉันต้องย้ายไปอยู่กับป้าตั้งแต่เด็ก นี่แหละค่ะ สาเหตุที่ทำให้ฉันคิดว่าแม่ทั้งฉันและแม่ไม่เคยรักฉัน ถ้าแม่รักฉัน แม่คงไม่ทิ้งฉันไว้กับป้า

ณ ศูนย์ฝึกฯ เขต 7 จ.เชียงใหม่ ฉันได้ก้าวเข้ามาที่นี่ในปีพ.ศ. 2560 ฉันไม่รู้ว่าจะเริ่มทำอะไรก่อน ทุกอย่างมันเป็นความกลัว ฉันอยู่แบบเงิบๆ และทำให้ฉันลืมนึกว่าฉันจะอยู่ไปเพื่ออะไร ฉันโดนตัดสินมานานกว่าคนอื่น ฉันเคยคิดฆ่าตัวตายมาครั้งหนึ่งแต่ภาพที่มันลอยขึ้นคือภาพของลูกสาวของฉัน ทำให้ฉันหยุดในสิ่งที่ทำอยู่นั้นและฉันอยู่ศูนย์ฝึกฯ เขต 7 ได้มาสักระยะ ครูท่านหนึ่งบอกกับฉันว่าลองสมัครเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ดูนะ โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมีองค์ประธานโครงการคือ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี วันหนึ่งมีพี่ๆ เขาไปแข่งขัน TO BE NUMBER ONE ฉันก็ได้แต่คอยช่วยอยู่ด้านหลังเพราะความอาย ความไม่กล้า ฉันกลับมาคิดทบทวนกับตัวเองว่าทำไมเราไม่เอาสิ่งที่เราผิดพลาดมาแก้ไขในสิ่งที่ถูก ให้คิดในแง่บวกว่าในตอนที่เราทุกข้มันก็มีดีหลายอย่าง และฉันก็นึกคำที่ครูสอนได้ว่า “พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส” ฉันรอสมัครลง TO BE NUMBER ONE อีกปีหนึ่ง และฉันก็เป็นคนที่พี่เลือกฉันเป็นคนพรีเซนเตอร์ ชมรมทำให้ฉันได้พัฒนาตัวเองไม่ว่าจะเป็นในเรื่องอารมณ์ นิสัย และการคิดวางแผน ทำให้ฉันได้กล้าแสดงออก จากที่ฉันเป็นคนพูดไม่เก่ง ฉันพรีเซนเตอร์การดำเนินงานในปี พ.ศ.2562 ชนะระดับภาค ทำให้ฉันภาคภูมิใจมากและจะมีรอบลงพื้นที่ คือเซอร์ไพรส์มากค่ะกับการที่แม่

มานั่งมองในสิ่งที่เรากำลังทำ ฉันกลืนน้ำตาแห่งความสุขนี้ไม่อยู่ พร้อมกับเปลี่ยนความคิดที่ว่าแม่ไม่เคยรักฉัน ฉันกับคิดใหม่ว่าในวันที่ฉันย้ายและเป็นคนที่ยังไม่ต้องการ กัยยังมีแม่ที่ยังต้องการฉัน แม่ให้กำลังใจฉันและบอกกับท่านคณะกรรมการและทุกคนว่า “ขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ได้เปลี่ยนแปลงลูกสาวของฉัน ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าลูกของฉันจะทำได้ และเหมือนฉันได้ลูกสาวคนใหม่กลับบ้าน” คำพูดของแมียิ่งทำให้ฉันร้องไห้หนัก นอกจากนั้นได้ไปแข่งขันระดับประเทศ ฉันไม่ได้รางวัลมาหรอก แต่ที่ฉันได้คือเพื่อนใหม่ การเห็นศักยภาพของแต่ละคนและความสุขระหว่างทาง หลังจากที่ได้แข่ง TO BE NUMBER ONE ทำให้ฉันได้มีโอกาสเข้าร่วมการประกวดกิจกรรมหลายโครงการ ไม่ว่าจะเป็นแข่งวาดภาพ กล่าวสุนทรพจน์ แข่งเรียงความ ฯลฯ “รางวัลที่ดีคือ สิ่งที่เราพัฒนาตัวเอง” นอกจากนี้ฉันและเพื่อนๆ ได้เข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสาและมีความตั้งใจที่จะเผยแพร่การดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE แก่ประชาชนทั่วไป ให้ตระหนักถึงพิษภัยของยาเสพติด ปัญหาเสพติดเป็นปัญหาระดับชาติ ขณะนี้ฉันกำลังศึกษาระดับ Pre - degree มหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะนิติศาสตร์ ฉันมีความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE หรือโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ทำให้เป็นคนกล้าพูด และมีน้ำใจ ซื่อสัตย์ และสิ่งที่ฉันชอบในการทำ TO BE NUMBER ONE คือรอยยิ้มของเพื่อนๆ และครูที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาถึงแม้ว่าจะเหนื่อย แต่เหนื่อยแล้วมีความสุขก็ยอมค่ะ ในปี 2563 ฉันได้รับการโหวตให้เป็นหัวหน้าห้องและเป็นประธานแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 รุ่นที่ 3 ฉันมีความตั้งใจจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ฉันคิดว่าปีที่ผ่านมาชมรมของเราผิดพลาดตรงไหน ในปีนี้ฉันจะแก้ไขและทำมันให้เต็มที่ยิ่งกว่าที่เคยทำมา ฉันและเพื่อนๆ พยายามแลกเปลี่ยนความคิดเห็น พร้อมกับปรับปรุงพัฒนาห้องศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE หรือ Friend Conner ฉันเริ่มแก้ไขในแต่ละมุมตามความสนใจของเพื่อนๆ โดยจัดกิจกรรมตามแนวคิดปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ จากที่ต้นทุนของฉันเริ่มจากศูนย์ ฉันได้พยายามที่จะอยู่ข้างในนี้ ไขว่คว้าในสิ่งที่ฉันไม่เคยทำและไม่คิดแม้จะทำ ฉันเก็บเกี่ยวประสบการณ์พวกนี้ไว้ให้ได้มากที่สุด ฉันมีแผนในชีวิตของฉันถ้าวันที่ฉันรอกอยมาถึง ฉันจะเรียนจบม.ปลายและจะลงเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหงอย่างเต็มที่ พอฉันเรียนจบฉันอยากจะเป็นทนายความ เพราะทนายความคือเป็นผู้ที่ซื้อตรงต่อแผ่นดินและตนเอง ยังมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ฉันต้องช่วยคนในสิ่งที่เขาไม่ได้ทำผิดจริงๆ และเป็นแพะรับบาปแทนผู้อื่น ฉันเคยมีประสบการณ์กับการอยู่ข้างในนี้ เพราะน้องๆ หลายคนเขาเป็นแพะรับบาปแทนผู้อื่น และในบางคนเขาแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคดีพวกนี้เลย ฉันจึงจะใช้ประสบการณ์ที่ฉันได้เรียนช่วยผู้คนเหล่านี้ให้ไม่มีใครรับผิดชอบใคร และใครที่เป็นผู้กระทำจะให้ผู้นั้นมารับผิดแทนค่ะ ถ้าสักวันฉันมีพร้อมทุกอย่างฉันจะตอบแทนผู้ที่สนับสนุนและให้โอกาสฉัน ฉันจะดูแลครอบครัวของฉันอีกอย่างหนึ่งฉันจะไม่ลืมน้องๆ ที่อยู่ข้างในโลกสี่เหลี่ยมหลังกำแพง และฉันก็จะไม่ทิ้ง TO BE NUMBER ONE เพราะฉันคือสายเลือด TO BE ขอคุณค่ะ

ผู้เขียน
นางสาวทิม ไชยา
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7
จังหวัดเชียงใหม่

ครั้งหนึ่งในชีวิตของหนูเคยมีฝันอยากที่จะหาแสงสว่างในชีวิต นั่นทำให้หนูต้องกล้าที่จะเผชิญอะไรอีกมาก ทั้งที่ตัวหนูก็ยังไม่รู้ว่าจะต้องเจออะไร การที่หนูได้พลาดกระทำความผิดในครั้งนั้น ทำให้ชีวิตของหนูเปลี่ยนไปตลอดกาล

หนูชื่อทิม เป็นเด็กหญิงคนหนึ่งที่แสนจะธรรมดา หนูไม่ใช่คนสวย เรียนก็ไม่ค่อยเก่ง ฐานะที่บ้านก็ไม่ได้ร่ำรวย เคยมีครอบครัวที่อบอุ่นมาก่อน จนกระทั่งพ่อกับแม่เสียชีวิตจากหนูและแม่ไปอย่างไม่มีวันกลับ ตอนนั้นหนูอายุ 12 ปี กำลังเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสันทราย แล้วเป็นช่วงที่หนูกำลังต้องเลือกว่าจะเรียนต่อที่ไหนเพราะฐานะทางบ้านของหนูก็ไม่มีกำลังพอที่จะส่งหนูเรียน แม่ของหนูก็เลยตัดสินใจมีสามีใหม่ จึงทำให้หนูได้ศึกษาต่อจนจบมัธยมต้นที่โรงเรียนบ้านสันทรายเหมือนเพื่อนค่ะ แต่ถึงฐานะที่บ้านของหนูไม่ค่อยมีฐานะ หนูก็ไม่เคยทิ้งการเรียนค่ะ หนูก็ยังได้ศึกษาต่อในระดับปวช. วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกเชียงราย สาขาช่างไฟฟ้ากำลัง ที่หนูเลือกเข้าไปเรียนเพราะว่า ฟรีค่าเทอม เลี้ยงอาหารกลางวันฟรี หนูก็เลยเข้าไปเรียนเพราะจะได้ช่วยแบ่งเบาภาระของแม่ ไม่ต้องทำให้แม่เสียเงิน แต่ค่าใช้จ่ายมันเยอะ หนูได้เงินใช้จ่ายแค่เดือนละ 1,000 บาท หนูต้องใช้เงินอย่างประหยัดมาก แต่หนูก็ดันมาติดบุหรี่ ติดเที่ยว หลงแสงสีในเมือง ติดเพื่อน หนูใช้เงินเกินตัว หนูก็เลยไปหลงทางผิดทำงานกลางคืนขายบริการ หนูใช้ชีวิตเสเพลมาได้ 1 เทอมค่ะ พอช่วงปิดเทอมเดือนเมษายน วันที่ 19 เมษายนหนูก็ได้ทำการขนส่งยาเสพติดกับเพื่อน จำนวนเยอะมากเลย เป็นจำนวนทั้งสิ้น 9 หมีนเม็ต แต่หนูก็หนีไม่พ้นบ่วงกรรม หนูก็เลยโดนจับในวันนั้นเลยละ แม่ของหนูก็ได้มาเยี่ยมหนูที่แม่สายพร้อมกับน้ำตา หนูก็เลยทำได้แต่รู้สึกผิดแล้วก็ร้องไห้แล้วก็พูดว่า “แม่หนูขอโทษ” พอรุ่งเช้า หนูก็ถูกส่งตัวไปในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงราย หนูก็เลยถูกชักชวนเข้ามาเป็นสมาชิกในชมรมหนึ่งในสถานพินิจฯ ชื่อว่าชมรม TO BE NUMBER ONE หนูก็เคยได้ยินแค่ผ่านๆ แต่ก็ไม่ได้สนใจว่ามันคืออะไรแต่พอถึงวินาทีนี้ หนูเข้าใจแล้วว่า มันคือชมรมอะไร แต่หนูก็ศึกษาเรื่องราวที่เกี่ยวกับทางชมรมได้ไม่มาก หนูก็ได้ถูกตัดสินมาฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเวลา 5 ปีค่ะ การที่หนูได้ก้าวเข้ามาอยู่ภายในศูนย์ฝึกฯ เขต 7 แล้วหนูก็ไม่ได้ปล่อยเวลาให้มันเสียเปล่าค่ะ หนูก็ได้ศึกษาใหม่ในระดับปวช. ของทางวิทยาลัยการอาชีพ นอร์ท ฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งทางวิทยาลัยได้มาทำ MOU กับทางศูนย์ฝึกฯ เขต 7 ค่ะ หนูก็เรียนในสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจค่ะ และหนูยังได้รับคัดเลือกเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ฝ่ายกิจกรรม

และหนูยังได้รับคัดเลือกไปแข่งขันระดับภาคเหนือ ได้รับรางวัลที่ 2 แต่ได้ไปแข่งขันต่อในเมืองทอง ที่กรุงเทพฯ ในวันที่ 15-17 กันยายนปีนี้ด้วยค่ะ หนูก็ต้องขอบคุณชมรม TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้หนูได้มีความคิดที่แปลกใหม่ มีความคิดที่กว้างขวางขึ้น มีความกล้าแสดงออก มีน้ำใจให้กับคนอื่นมากขึ้น หนูได้เข้ามาเป็นแกนนำของชมรม หนูทำหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบห้องปรับทุกข์ค่ะ หนูก็ได้ให้บริการให้คำปรึกษากับเพื่อนๆ สมาชิกทุกคนที่มาใช้บริการค่ะ แต่ส่วนมากที่เพื่อนๆ เข้ามาปรึกษาก็คจะเป็นเรื่องครอบครัว เรื่องระยะการฝึกอบรม หนูก็จะแนะนำให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ และถ้าบางเรื่องของเพื่อนๆ คนไหนที่เป็นเรื่องที่หนูไม่สามารถจัดการเองได้ หนูก็จะส่งต่อให้กับนักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์ค่ะ ขออนุญาตยกตัวอย่าง เช่น ถ้าเป็นเรื่องครอบครัวเราก็จะส่งต่อให้กับนักสังคมสงเคราะห์ค่ะ เพื่อที่จะได้ติดต่อผู้ปกครองให้กับสมาชิกชมรมค่ะ หนูต้องขอขอบพระคุณทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงมีน้ำพระทัยที่ช่วยเหลือเยาวชนไทยทุกๆ คนไม่ให้กลับเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ลดการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนมีการใช้ยาเสพติดที่ลดน้อยลง ส่วนตัวหนูก็จะยึดหลักตามพระองค์ว่า “เป็นหนึ่งในผู้ไม่พึ่งยาเสพติด” ค่ะ วันหนึ่งถ้าหนูได้กลับออกไปจากสถานที่แห่งนี้ หนูจะไปช่วยแชร์ข้อมูลเกี่ยวกับชมรม TO BE NUMBER ONE ว่าเป็นมายังไง ใครเป็นผู้ก่อตั้ง แล้วสามารถช่วยให้เยาวชนและเด็กๆ ทุกคนที่กำลังเป็นพลังงานของชาติ ให้เดินในทางที่ดี ไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด หนูจะช่วยเป็นแรงเล็กๆ อีกหนึ่งแรงที่จะช่วยพัฒนาชมรม TO BE NUMBER ONE ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น

หนูต้องขอบคุณชมรม TO BE NUMBER ONE ที่เปิดโอกาสให้กับเด็ก ที่ได้กระทำผิดทางกฎหมาย ทำผิดอาญาแผ่นดิน ขอขอบคุณพระองค์ที่ทรงทอดพระเนตรมาหาพวกหนู ที่ยังเห็นและสร้างคุณค่าให้กับพวกหนู ที่ทำให้พวกหนูรู้ว่าตัวหนูยังมีคุณค่าพอที่จะกลับมาทำความดี เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเยาวชนคนอื่นๆ ภายในศูนย์ฝึกฯ เขต 7 แห่งนี้ หนูภาคภูมิใจในการที่ตนเองได้ทำสิ่งดีๆ ให้กับคนอื่น หนูก็ขอมองอีกมุมหนึ่งว่าการที่หนูได้ก้าวพลาดมาอยู่ข้างในนี้ก็กลับกลายเป็นทางที่ดี ทำให้หนูได้รู้จักและได้เรียนรู้และพัฒนาในสิ่งดีๆ ให้กับชมรม TO BE NUMBER ONE ต่อไปค่ะ หนูขอขอบพระคุณค่ะ หนูรักชมรมค่ะ และหนูก็รักทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ตลอดไปค่ะ หนูก็ยังจะยึดหลักการทำงาน องค์ประกอบ 3 ก 3 ย ค่ะ ได้แก่ ก.1 กรรมการ ก.2 กองทุน ก.3 กิจกรรม และดำเนินงานภายใต้ 3 ยุทธศาสตร์ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ยุทธศาสตร์ที่ 2 การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หนูก็จะติดตามและพัฒนาชมรมต่อไปอย่างมุ่งมั่นและตั้งใจค่ะ

ผู้เขียน
นางสาวศิริรัตน์ ประมัตสรน้อย
ชมรม TO BE NUMBER ONE
สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครราชสีมา สาขาสี่คิ้ว

สวัสดีค่ะ ดิฉันนางสาวศิริรัตน์ ประมัตสรน้อย ดิฉันจะมาเล่าความประทับใจ และประสบการณ์ TO BE NUMBER ONE ที่ดิฉันได้รับมา.....ทุกวันนี้โลกเราเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนไปในทางที่ดีบ้าง เลวบ้าง ตามแต่สถานการณ์จะพาไป อยู่ที่ว่าเราจะยอมรับสิ่งไหนเข้ามาในชีวิต ทุกคนล้วนแต่มีปัญหาของแต่ละคน แต่ปัญหาของดิฉันมันคือจุดเริ่มต้นของชีวิต และนี่คือที่มาที่ไป

ดิฉันเกิดและโตที่อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา ก็เหมือนเด็กธรรมดาทั่วไป ตามสภาพครอบครัวที่พ่อแม่กิน ครอบครัวยากจนเข้ากินค่า อยู่กันแบบมีความสุขตามประสาชาวบ้านตามชนบทธรรมดา พ่อของดิฉันรับจ้างเป็นพนักงานขับรถอยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่งนานๆ ครั้งจะกลับบ้าน ส่วนแม่ของดิฉันทำสวนอยู่ที่บ้าน ดิฉันมีน้องสาวสองคน ซึ่งห่างจากดิฉันพอสมควร ยังเด็กอยู่ ก็จะไม่ค่อยน่าห่วงในการใช้ชีวิตเท่าไร เราอยู่กันแบบนี้เป็นประจำ จนวันหนึ่งมีบุรุษไปรษณีย์มาส่งจดหมายที่หน้าบ้าน จำหน้าของถึงแม่ของดิฉัน ปลายทางมาจากเรือนจำ ไข่คะมันคือจดหมายที่มาจากเรือนจำนั่นเอง ดิฉันสงสัยว่าเป็นจดหมายของใคร แม่ดิฉันตอนนั้นก็ไม่ได้บอก จนดิฉันอยากรู้มากๆ แม่คงทนรำคาญไม่ไหว จึงบอกว่าเป็นจดหมายของอา ซึ่งเป็นน้องชายของพ่อดิฉันเอง

เนื้อความจดหมาย บอกว่าสวัสดีครับพี่ๆ ทุกคน สบายดีไหม ก็ถามสารทุกข์ สุขดิบกันไป จนใกล้จะจบเนื้อความ อาของดิฉันได้บอกอีก 8 เดือน ก็จะได้ออกมาแล้ว อยากให้ทุกคนมารับ แม่ดิฉันก็ตั้งใจที่อาดิฉันจะได้ออกมาอยู่กับครอบครัว เราก็อยู่กันมาเรื่อยๆ จนถึงเดือนที่ 8 อาดิฉันก็ได้ปล่อยตัวออกมาจากเรือนจำ และแม่ดิฉันพ่อดิฉันก็ไปรับอาดิฉันกลับบ้าน เหตุการณ์ผ่านไปปกติ ทุกคนที่บ้านดีใจ ที่อาได้กลับบ้าน เรานั่งกินข้าวกันถามอาว่าข้างในเป็นยังไง สบายไหม เพื่อนเยอะไหม นอนยังงัย อาบ้ำยังงัย โดนทำโทษหรือเปล่า ดิฉันก็ถามไปตามประสาเด็กที่อยากรู้ อยากเห็น อาก็ตอบดิฉันทุกคำถามที่ดิฉันอยากรู้ ดิฉันก็ยังคิดอยู่นะว่า “ติดคุก” มันจะไปสบายได้ยังไงนะ มันต้องเหมือนในทีวีในละครที่ดิฉันเคยดูสิ แต่ดิฉันก็ทำได้แค่สงสัยเท่านั้น

อ้อ..ดิฉันลืมบอกไปว่า อาของดิฉันเขาต้องโทษคดียาเสพติด เขาติดอยู่ข้างในประมาณ 16 ปี คงไม่ต้องบอกใช้ไหมคะว่านานขนาดไหน เพราะมันคงนานมาก อาดิฉัน

ออกมาได้ 1 เดือน เขาก็มีเพื่อนมาหาบ่อยๆ บางครั้งมาก็จะชอบพากันไปอยู่ในห้อง
จนวันหนึ่ง อาบอแม่มั่นว่าจะออกไปอยู่ข้างนอก และชวนฉันไปอยู่ด้วยเพราะเดี๋ยวจะ
หางานให้ฉันทำ อาบอกล่าวว่าฉันก็เรียนจบแล้ว ต้องทำงานเดี๋ยวจะฝากงานกับเพื่อนของอาให้
ฉันก็ตกลงเพราะฉันอยากทำงาน ไปอยู่ได้สักพักฉันก็ได้งานเป็นพนักงานโรงงานอยู่ที่
อำเภอปากช่อง ดิฉันทำงานมาได้เดือนกว่า อา ก็บอกฉันว่าไม่ต้องทำงานแล้ว เดี่ยวอยู่ดูแล
บ้านให้อาก็ออ ดิฉันถึงงั้นจะแต่ก็ออกจากงานที่ตัวเองทำอยู่ แต่ช่วงนั้นอาของดิฉันมี
เพื่อนมาหาที่บ้านทุกวัน มาไม่ซ้ำหน้า บางคนมาเหมือนกลัหรือหนีอะไรมาก็ไม่รู้ ดิฉันก็
สงสัยว่าทำไมเขาไม่ทำงานแต่มีเงินซื้อรถใหม่เร็วจัง

แล้ววันหนึ่งวันที่ฉันได้รู้ว่าอาของฉันทำงานอะไร มันก็เป็นวันที่ฉันกับอา กำลัง
ขับรถไปตลาด และตำรวจก็มาจับฉันกับอาขึ้นรถไป ฉันเหวี่ยงตัว ส้น ทำอะไรไม่ถูก
จนไปถึงที่สถานีตำรวจ ฉันกับอา ก็ถูกตั้งข้อหาพร้อมกันมียาเสพติดไว้ครอบครองเพื่อจำหน่าย
ศาลตัดสินจำคุก 3 ปี 3 เดือน นั้นแหละค่ะที่ฉันถามอาว่าข้างในเป็นยังไง ฉันก็จะรู้แล้วว่า
ข้างในเป็นยังไง คินแรกทีฉันเข้าไปฉันคิดถึงครอบครัวของฉันมาก ฉันคิดว่าชีวิตของฉันไม่
เหลืออะไรแล้ว ฉันเครียด ฉันคิดว่าอาจจะฆ่าตัวตาย และก็มีเพื่อนนักโทษคนหนึ่งเข้ามา
คุยกับฉัน เขาบอกฉันว่า “โทษน้อยแค่นี้ คิดจะฆ่าตัวตายเลยหรอ ดูพี่สิโทษตัดสินมา 25 ปี
ยังไม่คิดสั้นเลย ชีวิตเราต้องเดินต่อไป ติดได้ก็มีวันออกได้เหมือนกัน” และพี่เขาก็ได้ชวน
ฉันมารู้จักกับชมรม TO BE NUMBER ONE ที่อยู่ข้างใน ฉันก็ได้เข้าไปสมัครสมาชิกกับ
กรรมการที่เป็นเพื่อนนักโทษด้วยกันข้างในนั้น ฉันสมัครสมาชิกและได้รับตำแหน่งเป็น
กรรมการด้านจัดกิจกรรม และเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดไปในตัว และได้เข้าร่วม
กิจกรรมของชมรม TO BE NUMBER ONE หลายๆ กิจกรรม ซึ่งที่ผ่านมาฉันไม่เคยรู้เลยว่า
TO BE NUMBER ONE คืออะไร จนฉันได้เรียนรู้จากการอยู่ข้างในว่า โครงการ TO BE
NUMBER ONE เป็นโครงการในทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
ซึ่งเป็นองค์ประธานและก่อตั้งโครงการ TO BE NUMBER ONE นี้ โดยมีกิจกรรมหนึ่งคือ
“ใครติดยายกมือขึ้น” จากการที่ฉันได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกชมรม TO BE
NUMBER ONE ดิฉันจึงได้เข้าใจเจตนารมณ์ของพระองค์ว่า ปัญหาเสพติดของประเทศ
เราทุกวันนี้ ระบาดและแพร่กระจายไปในหลายพื้นที่ และมีแต่กลุ่มเยาวชนมากกว่า
21 ล้านคนที่เป็กลุ่มเสี่ยง เพราะที่ที่ฉันอยู่ก็จะมีแต่วัยรุ่นทั้งนั้นที่กระทำความผิดเกี่ยวกับ
ยาเสพติด ดิฉันจำคุกอยู่ข้างใน 2 ปี 4 เดือน 18 วัน ฉันก็ได้รับการพักโทษออกมา และดิฉัน
ก็ได้รับโอกาสได้ทำงานที่สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครราชสีมา สาขาสี่คิ้ว ในนามของ
โครงการไทยเข้มแข็ง คินคนดีสู่สังคม และได้สานต่อขับเคลื่อนเกี่ยวกับกิจกรรมของชมรม

TO BE NUMBER ONE ที่ฉันนั้นเคยผ่านมา ดิฉันได้ขับเคลื่อนตามหลัก 3 ก 3 ย ที่ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้ทรงกำหนดแนวทางไว้ และได้เรียนรู้ว่าหลัก 3 ก 3 ย นั้นคืออะไร และดำเนินการขับเคลื่อนให้ชมรม TO BE NUMBER ONE ให้เด็กรุ่นใหม่ที่ยังไม่รู้ถึงปัญหาของยาเสพติด รู้ถึงการรู้จักตัวเอง รู้จักเพื่อน รู้จักสังคมและรู้เกี่ยวกับชมรม TO BE NUMBER ONE คืออะไร สิ่งที่ดิฉันได้รู้คือ เราได้ทำเวลาว่างให้เกิดประโยชน์ มีอะไรอีกตั้งมากมายที่เรายังไม่ได้ทำ และเราก็ควรลงมือทำ

หากจะพูดถึงปัญหาของแต่ละคน ดิฉันว่าทุกคนคงมีปัญหาที่ต่างกันมาก แต่หากจะพูดถึงการที่เราได้ทำกิจกรรมร่วมกันนั้น ดิฉันคิดว่าทุกคนสามารถทำได้ หากเราร่วมมือกันเหมือนปัญหาของยาเสพติด หากเราร่วมมือร่วมใจกัน ทุกๆ ฝ่าย ทุกๆ องค์กร ไม่ใช่คนใดคนหนึ่ง ปัญหาของยาเสพติดพวกนี้ก็จะหมดไปจากประเทศของเราเยาวชนก็จะเติบโตมาเป็นคนดีของสังคม ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รู้ถึงโทษของยาเสพติด ร่วมกันสอดส่องดูแล

ชมรม TO BE NUMBER ONE ได้สอนให้ดิฉัน และสมาชิกในชมรมได้รู้ว่าการเป็นหนึ่งในไม่พึ่งยาเสพติด นั้นได้ผลจริงๆ ขอขอบคุณ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้ดิฉันได้เป็นส่วนหนึ่ง ที่ได้เปิดโอกาสให้ดิฉันได้รับโอกาสจากคนรอบข้าง จากสถานที่ทำงาน และได้เปิดโอกาสให้ดิฉันได้ใช้ความสามารถของตัวเอง คือ การพูด กล้าทำ กล้าคิด กล้าแสดงออก แต่การที่เรากล้าพูด กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก เราต้องนึกถึงคนรอบข้างด้วย ดังนั้นเราต้องสร้างตัวเองให้เป็นคน que เข้ากับสังคม คนรอบข้าง และลงมือทำกับความตั้งใจของเรา แก้ปัญหาให้ถูกทาง ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ตัวเราตั้งใจค่ะ

ผู้เขียน
นายศิวนาถ ลากประสพ
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสิรินธร
จังหวัดนครปฐม

เมื่อครั้งข้าพเจ้าเป็นเด็กประถม ชีวิตในวัยนั้นเป็นชีวิตที่เรียกว่า ไปไหนไปตามเพื่อน ไปไหนไปด้วยกัน เพราะเป็นกลุ่มเพื่อนผู้ชายขนาดค่อนข้างใหญ่ และอยู่ในชุมชนในตัวเมือง สภาพแวดล้อมในชุมชนเต็มไปด้วยสิ่งอบายมุข ทั้งการจับกลุ่มแข่งรถยามกลางคืน การดื่มสุรา สูบบุหรี่ และการพนัน สิ่งเหล่านี้ถือเป็นเรื่องที่ปกติมากภายในชุมชนที่ทุกคนเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตไปแล้ว จึงไม่มีใครห้ามปรามและหามาตรการป้องกันมัน จึงเป็นสาเหตุให้เยาวชนหลายคนต้องติดยาเสพติด คุณภาพชีวิตแย่งลงและต้องออกจากระบบการศึกษา ข้าพเจ้าเองก็เคยถูกชักชวนจากกลุ่มเพื่อนและรุ่นพี่ให้ลองดูดบุหรี่และดื่มสุรา แต่ครอบครัวข้าพเจ้าไม่มีใครแตะต้องของเหล่านี้เลย มันจึงทำให้ข้าพเจ้าไม่ใคร่ที่จะลองและชอบของเหล่านั้นนัก แต่เมื่อถูกคะยั่นคะยอจากกลุ่มเพื่อน ในที่สุดข้าพเจ้าก็เลยตัดสินใจดูดบุหรี่ตามคำร้องขอ เพื่อลบคำสบประมาท ปอดแตก เมื่อลองดูดเข้าไปแล้วข้าพเจ้าก็ไม่ได้เกิดความยินดีแต่อย่างใด หากแต่กลับรู้สึกเฉยๆ จนกระทั่งจะเลื่อนชั้นขึ้นมัธยมต้น แม่จึงส่งข้าพเจ้าเข้าไปศึกษาต่อที่โรงเรียนภูกระดึงวิทยาคม ในปี 2557 แต่ข้าพเจ้านั้นติดเพื่อนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จึงทำให้ผมเรียนไม่จบ จึงออกจากโรงเรียนและได้มากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอาวุธปืน เมื่อปี 2560 หลังจากนั้นข้าพเจ้าถูกจับกุมที่อำเภอภูกระดึง ขณะนั้นข้าพเจ้าเป็นเยาวชน ดำรวจจึงส่งตัวขึ้นศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเลย และได้รับคำพิพากษาสั่งให้เข้าฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน เขต 4 จังหวัดขอนแก่น ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสสมัครเรียนต่อมัธยมต้นที่ กศน.อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น หลังจากนั้นจบมัธยมต้นที่ศูนย์ฝึก เขต 4 จังหวัดขอนแก่น และขณะนั้นเองทางศูนย์ฝึกสิรินธรได้เข้ามารับสมัครเยาวชนที่สนใจไปฝึกวิชาชีพ ข้าพเจ้าจึงได้เข้ารับการคัดเลือกแล้วก็ได้รับการคัดเลือกให้ไปเรียนที่ศูนย์ฝึกฯ สิรินธร ณ ที่แห่งนั้นเองข้าพเจ้าได้เข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ข้าพเจ้าจึงได้เรียนรู้โครงการ TO BE NUMBER ONE และได้นำมาขยายในกลุ่มเพื่อนรุ่นเดียวกันกับข้าพเจ้าจนเกิดกระแส TO BE NUMBER ONE ในกลุ่มเพื่อนรุ่นเดียวกันที่มาเรียนวิชาชีพพร้อมกัน อย่างแพร่หลาย และได้ออกไปทำกิจกรรมทั้งภายนอกและภายในจนได้รับเกียรติบัตรและคำชมเชย ข้าพเจ้ารู้จักโครงการ TO BE NUMBER ONE มาตั้งแต่ปี 2560 เมื่อครั้งที่มี

การประกวดผลงาน TO BE NUMBER ONE ของทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่จังหวัดขอนแก่น ในวันนั้นมีเพื่อนออกไปทำกิจกรรมกันหลายคน แต่ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ค่อยรู้เรื่องและรายละเอียดเกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE เท่าที่ควร จึงไม่ค่อยสนใจ จนเมื่อได้มาเรียนวิชาชีพที่ศูนย์ฝึกฯ สิรินคร และได้สมัครเรียนต่อในระดับ ปวช.ไฟฟ้าปี 1 ข้าพเจ้าก็ได้รับการชักชวนจากเพื่อนที่เป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ของศูนย์ฝึกฯ สิรินคร ที่มาเรียนวิชาชีพก่อนรุ่นข้าพเจ้า ให้มาเป็นสมาชิก และเป็นแกนนำเยาวชนเพื่อดำเนินกิจกรรมในชมรมในปีต่อไปนั่นเอง ข้าพเจ้าได้รับการฝึกฝนการแสดงระบำครุฑ ร้องเล่นต่างๆ และการพูด จากอาจารย์ชัยพร ทรัพย์คง ที่เป็นคุณครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE ให้เป็นหนึ่งในสิบผู้ช่วยดำเนินงานในชมรมทั้งในเรื่องงานต่างๆ รวมถึงกิจกรรมการแสดง ข้าพเจ้าจึงได้เป็นตัวแทนในการแสดงระบำครุฑในพิธีเปิดให้แก่อธิบดีกรมพินิจฯ ที่มาตรวจเยี่ยมเยาวชนในศูนย์ฝึกฯ สิรินคร จึงได้รับคำชมเชยจากอธิบดีกรมพินิจฯ และผู้อำนวยการศูนย์ฝึกฯ สิรินคร ถึงแม้จะไม่ได้รับอะไรมากมายจากการแสดงในครั้งนั้น แต่ก็เป็นการจุดประกายและสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ข้าพเจ้าที่จะมุ่งมั่นทำงานและเรียนรู้ TO BE NUMBER ONE ได้เป็นอย่างดี

1 เดือนถัดมา ด้วยความทุ่มเทการทำงานของคุณครูและนักเรียน เพื่อสร้างสรรค์กิจกรรมบำบัดในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ไม่ให้ออกไปกระทำความผิดซ้ำ ศูนย์ฝึกฯ สิรินคร ก็เป็นที่ยอมรับและประจักษ์แก่สายตาคุณครูในศูนย์ฝึกฯ ถึงแนวทางที่ถูกต้องและชัดเจน จึงทำให้ชมรม TO BE NUMBER ONE ศูนย์ฝึกฯ สิรินคร ได้รับรางวัลและเกียรติบัตรอย่างมากมาย ในปี 2563 พวกเราเยาวชนศูนย์ฝึกฯ สิรินคร ได้พร้อมใจกันทำงานเพื่อสร้างสรรค์กิจกรรมและนวัตกรรม เพื่อให้เยาวชนในศูนย์ฝึกฯ ได้มีส่วนร่วมอันจะเป็นหนทางไปสู่การเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติดอย่างเต็มที่ ถึงแม้ในช่วงแรกๆ ของการเข้าร่วมชมรมและการดำเนินกิจกรรม จะพบอุปสรรคและปัญหาอย่างมากมาย ทั้งการถูกตำหนิและทำงานหนัก รวมถึงขาดการยอมรับในหมู่เพื่อน พวกเราต้องใช้เวลาและอดทนอย่างมากในการพิสูจน์ตนเอง ข้าพเจ้ายังเคยพูดกับตัวเองในวันที่เหนื่อยล้าและต้องอดทนกับความล้มเหลวในการทำงานว่า “คือลำบากลำบากนักแท้ เขาเป็นชะบ้อ เขาต้องมาอดทนเฮ็ดเพื่อไผ่กัน เมื่อยแท้” ยิ่งไปกว่านั้นความคิดก็คือความคิด เมื่อต้องหันหน้ามาเผชิญกับความจริงก็พบว่าเพื่อนๆ น้องๆ เยาวชนที่รู้จัก พวกเขาจะกลับตัวกลับใจได้ถ้าได้พบกับสิ่งดีๆ ที่เรียกว่า TO BE NUMBER ONE และมีทางเลือกมากกว่าการเข้าไปมั่วสุมยาเสพติด ดังนั้นมันจึงทำให้ข้าพเจ้าเลิกคิดเรื่องความเหนื่อย และนำปัญหาปรึกษากันกับกลุ่มเพื่อนๆ

เพื่อช่วยกันคิดช่วยกันแก้ไขปัญหาและเป็นกำลังใจแก่กันเรื่อยมา

จากกิจกรรมการแสดงเปิดกีฬาสี กศน. ตำบลคลองโยง กิจกรรมงานวันเด็กแห่งชาติ ณ วัดมะเกลือ กิจกรรมอบรมสมาชิกแกนนำ ณ โรงเรียนวัดห้วยจรเข้มะ กิจกรรมยุติธรรมเคลื่อนที่ ณ โรงเรียนแหลมบัววิทยา กิจกรรมกีฬาสี 5 บ้าน ณ ศูนย์ฝึกฯ อุเบกขา กิจกรรมนำเสนอผลงานชมรม ณ โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ ซิตี้ จอมเทียน พัทยา จังหวัดชลบุรี การออกร้านกาแฟสดบาร์ิสต้าเพื่อฝึกอาชีพ และอื่นๆ อีกมากมายที่กลุ่มเยาวชนได้คิดค้นจัดทำขึ้นเอง ได้เป็นที่ยอมรับแก่ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกฯ และคุณครู รวมถึงเยาวชนทั่วประเทศได้รับความสนใจและการสนับสนุนอย่างดียิ่งจากทุกภาคส่วน กำลังใจอย่างล้นหลามเป็นพลังให้ข้าพเจ้าและเยาวชนสร้างสรรค์กิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เหนือสิ่งอื่นใดการทำงานเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด สิ่งที่เราคิดกลับไม่ใช่รางวัล พวกเรายังมีเยาวชนอีกหลายคนที่รอการอบรมบ่มอบสอนในสิ่งที่ถูกต้อง เดินทางใหม่ไม่ทำผิดซ้ำ ทำให้การจัดการชมรมมีความมั่นคงมากยิ่งขึ้น ทุกอย่างได้ถูกพัฒนาให้เป็นระบบ จากเด็กเกเรเบนญ ไม่กล้าแสดงออก ได้รับการปลูกฝังในทางที่ดี และเห็นคุณค่าในชีวิิตตนเอง นำมาซึ่งภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่ต้องดูแลเพื่อนพี่น้องพี่ให้อยู่เย็นเป็นสุข ไม่ตกเป็นทาสยาเสพติด เป็นที่ปรึกษาให้เดินทางใหม่ที่ดีกว่าเดิม และจะทำอย่างนี้ตลอดไป แม้ออกไปอยู่กับสังคมภายนอก “แต่ก่อนไม่เคยคิด เพราะชีวิตไม่มีหมาย จะทำการอันใด ไม่เคยเกรงต่อผล จนวันนี้ TO BE NUMBER ONE มาสร้างสรรค์วันใหม่ให้หายหม่น มอบแสงส่องจิงฝันมี เป็นแสงชี้ วิธีทางกลางดวงใจ จึงนำฝันมาไกลกว่าที่มอง น้อมสำนึกพระเมตตา และการบุญ ฐ ทรงบุญ ณ หัวใจไทยทั้งผอง ทูลกระหม่อมหญิงมิ่งโพธิ์ทอง ทรงคุ้มครองเยาวชน พันภัยเอย”

ผู้เขียน
นายกิตติศักดิ์ ช่อลำเจียก
เรือนจำกลางระยอง จังหวัดระยอง

เวียนบรรจบ ครบรอบ 18 ปี	โครงการดีๆ ที่พระองค์ ทรงก่อตั้ง
ให้ TO BE นำทาง สร้างพลัง	เป็นความหวัง ของพวกเรา ชาวเรือนจำ
ผู้ที่เคย พลาดพลัง เดินทางผิด	สอนให้คิด กลับใจ ไม่ถลำ
มีสิ่งดี มากมาย รอให้ทำ	อย่าจดจำ เรื่องเลวร้าย ให้ผ่านไป
ที่ฝนไฟ ไม่ไกล เกินไขว่คว้า	เพียงศรัทธา เชื่อมั่น อย่าหวั่นไหว
อย่าท้อแท้ ให้กับ ปัญหาใด	รวมหัวใจ เป็นหนึ่ง ไม่พียงยา
ลืมความหลัง ตั้งต้น ใหม่วันนี้	เพราะ TO BE เยียวยา ช่วยรักษา
ขอน้อมนำ ทำตาม พระเมตตา	เลิกพึ่งพา ยาเสพติด มากพิษภัย

ในชีวิตเกิดมาคงไม่มีใครที่ไม่เคยผิดพลาด ตัวผมเองก็เช่นกัน แต่ความผิดพลาดของผมนั้นมันร้ายแรงกว่าที่กฎหมายบ้านเมืองจะให้อภัย และกฎแห่งกรรมยุติธรรมเสมอ ผมถูกจับในคดียักขัง มียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ศาลตัดสินจำคุก 25 ปี 12 เดือน เพราะตกเป็นทาสของยาเสพติด ชีวิตจึงเปลี่ยน จากที่เคยใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับครอบครัวและคนที่รัก ต้องมาชดใช้กรรมในกรอบสี่เหลี่ยมหลังกำแพงนี้ และความสุขที่เคยมีก็เริ่มจางหาย เริ่มจากคนที่รักที่เคยให้สัญญาว่าจะไม่ทิ้งกันไปไหน และจะรักกันตลอดไป แต่พอติดคุกได้ไม่นาน แฟนสุดที่รักของผกกลับมามบอกลากัน ด้วยเหตุผลง่ายๆ เธอรอไม่ไหว ซ้ำร้ายไปกว่านั้น แม่ซึ่งเป็นพี่พี่พาทางใจที่ผมรักเคารพมากที่สุดได้จากผมไปอย่างไม่มีวันกลับมา ด้วยโรคมะเร็งปากมดลูก แม้แต่จะไปงานศพแม่ ผมก็ทำไม่ได้ ผมตั้งตัวไม่ทันกับสิ่งที่เกิดขึ้น มันกะทันหัน ไม่ทันได้เตรียมใจ เมื่อกำลังใจที่สำคัญที่สุดจากไป ผมก็ไม่ว่างใจไปต่ออย่างใด ได้แต่ใช้ชีวิตไปวันๆ อย่างคนไร้จุดหมาย ไม่สนใจโลก ทำผิดกฎของเรือนจำและถูกทำโทษอยู่บ่อยครั้ง จนเจ้าหน้าที่ท่านเอี่ยมระอา ไม่คิดที่จะกลับตัวกลับใจ คิดเพียงว่าเราไม่เหลือใครแล้ว ไม่รู้จะกลับตัวไปเพื่อใคร พันโทษออกไปก็ต้องไปเริ่มจากศูนย์ ไปสมัครงานที่ไหนก็คงไม่มีใครรับคนมีประวัติ คนซี้คุกอย่างเรา ต่อให้รับก็ได้แค่ค่าแรงขั้นต่ำคงไม่พอกิน ยิ่งถ้าก็ต้องออกไปขายยาอีกเหมือนเดิม เพราะได้เงินง่าย และไม่ต้องเหนื่อย นี่คือการคิดในตอนที่นั้น และที่เลวร้ายยิ่งไปกว่านั้น คือการที่ผมได้ลักลอบเสพยาและค้ายาเสพติดในเรือนจำ จริงอย่างที่หลายคนเคยพูดไว้ “ความลับไม่มีในโลก”

สุดท้ายผมถูกเจ้าหน้าที่จับได้ ถูกดำเนินคดีเพิ่มโทษและถูกย้ายเรือนจำมาที่เรือนจำกลางระยองในที่สุด และการถูกย้ายเรือนจำในครั้งนี้ ก็ถือเป็นจุดพลิกผันครั้งสำคัญที่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของผมไปจากเดิม... จากหลังมือเป็นหน้ามือ...

หลังจากที่ถูกนำตัวไปแยกการคุมขังบนตึก SUPER MAX (ที่คุมขังผู้กระทำความผิดวินัย) ที่แดน 6 และถูกฝึกวินัยเข้มข้นที่แสนจะทรมาน ที่แดน 8 ได้ครบตามเวลาที่กำหนดแล้ว ผมจึงได้รับการจำแนกแดนให้มาอยู่ที่แดน 5 (งานเสริมสร้างและพัฒนาพฤติกรรมนิสัย) ซึ่งมีการเรียนการสอนวิชาชีพ และมีกิจกรรมต่างๆ ให้เลือกทำมากมาย ภายใต้โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และนี่เองที่ทำให้ผมได้รู้จักกับ TO BE NUMBER ONE ชมรมที่ผู้ต้องขังทุกคนจะต้องสมัครเป็นสมาชิก เพื่อที่จะได้เข้าไปเรียนรู้การฝึกวิชาชีพ หรือเลือกทำกิจกรรมต่างๆ ตามที่ตนเองสนใจ ในตอนแรกผมก็ไม่รู้ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า การสมัครเป็นสมาชิกของชมรมนี้ จะมีประโยชน์มีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตของยังงี้ ก็ได้แต่สมัครไปตามที่คนเก่าเขาแนะนำ และด้วยความที่เป็นคนใหม่บวกกับเป็นคนพูดน้อยทุนเดิมอยู่แล้ว จึงไม่ค่อยได้พูดคุยสูงส่งกับใคร เวลาส่วนใหญ่ของผมในช่วงนี้ว่างเว้นจากการทำงาน จึงมักจะหมดไปกับการอยู่กับความคิด ผมเริ่มคิดทบทวนสิ่งต่างๆ ที่เคยได้กระทำ คิดถึงต้นสายปลายเหตุที่ทำให้ชีวิตของผมต้องเป็นอย่างนี้ แล้วผมก็ได้คำตอบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดจากการกระทำของผมเองทั้งนั้น เกิดจากหัวใจที่อ่อนแอ ยอมตกเป็นทาสของยาเสพติด ผมเริ่มรู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เคยได้ทำ ความรู้สึกตอนนั้นเหมือนเดินอยู่ในเขาวงกต คือรู้ว่ามีทางออกแต่ก็หาไม่เจอ และเนื่องจากผมเพิ่งย้ายมาใหม่ ยังไม่ค่อยรู้จักใคร ก็เลยไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร ผมจึงตัดสินใจลองเข้าไปใช้บริการที่ศูนย์เพื่อนใจฯ ไปขอคำปรึกษาจากพี่แกนนำจิตอาสา ณ มุมปรับทุกข์ คงเป็นเพราะการวางตัวที่เป็นมิตร วาจาที่สุภาพ รับฟังปัญหาอย่างเข้าใจ และคำแนะนำที่ดีของพี่แกนนำ จึงทำให้ผมรู้สึกสบายใจขึ้น และเกิดความประทับใจตั้งแต่ครั้งแรกที่เข้าไปใช้บริการ หลังจากนั้นทุกครั้งที่ผมมีเวลาว่างก็จะเข้าไปใช้บริการที่ชมรม เข้าไปศึกษาประวัติความเป็นมา วัตถุประสงค์ของโครงการ จนได้รู้ความหมายของคำว่า “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ที่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ ท่านทรงสอนไว้คือ “การเป็นหนึ่งในทุกคนเป็นได้ เพราะทุกคนต่างก็มีดีอยู่ในตัว เพียงค้นหาสิ่งที่ตนเองถนัดและชอบ นำมาฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ และเกิดความภาคภูมิใจ” การเป็นหนึ่งในไม่ได้หมายถึงการที่ต้องไปแข่งขันแข่งชิงกับใคร เพื่อให้ได้เป็นที่หนึ่ง หากแต่หมายถึงการรวมใจของคนที่เป็นหนึ่งเดียวให้มันคงเข้มแข็ง ไม่ตกเป็นทาสยาเสพติด เพียงไม่กี่วันที่ได้เข้าไปศึกษาที่ชมรม ทำให้ผมได้ข้อคิดอะไรหลายอย่าง และยังเป็น

การตอบโจทย์ของผมในการที่จะมาเป็นคนใหม่ ผมเริ่มจะสนใจมากขึ้นแล้วสิ การที่ผมได้เข้าไปศึกษา หรือจะใช้บริการที่ชมรม มันเหมือนการเปิดประตูโลกใหม่ที่ผมไม่เคยรู้จัก ซึ่งมันช่วยทำลายกำแพงในใจของผม จากที่เคยเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย ผมเริ่มคิดบวกมากขึ้น และนั่นก็ทำให้ผมมีเพื่อนมากขึ้นด้วยเช่นกัน ผมเริ่มมองหาสิ่งที่ตนเองถนัด จังหวะพอดีกับที่เรือนจำได้มีการเปิดรับสมัครพลสวนสนาม เพื่อเป็นตัวแทนของเรือนจำไปแข่งระดับภาค หวนนึกถึงตอนที่ถูกฝึกวินัย เคยฝึกเดินสวนสนาม และได้รับคำชมจากครูฝึก ก็คิดว่าเราน่าจะทำได้ จึงลงสมัครเป็นพลสวนสนามเรือนจำ การฝึกซ้อมอยู่ 7 เดือน และแล้ววันที่รอคอยก็มาถึง ในวันแข่งขันทุกคนต่างตั้งใจทำกันอย่างเต็มที่ พอแข่งเสร็จประกาศผลรางวัลปรากฏว่า เรือนจำกลางระยองได้รางวัลชนะเลิศอันดับ 1 ทั้งการประกวดสวนสนาม และการประกวดกายบริหาร 10 ท่าพญายม และได้รับคำชมจากท่านประวูฒิ วงศ์ศรีนิล รองอธิบดีกรมราชทัณฑ์ วันนั้นเป็นวันที่ผมภูมิใจมากที่สุดในชีวิต น้ำตาซึมเลยครับ ความเหนื่อยล้า ความกดดัน ตลอดระยะเวลาที่ฝึกมา 7 เดือน หายเป็นปลิดทิ้ง และมันยังเป็นการตอกย้ำความมั่นใจว่า เราก็สามารถทำสิ่งดีๆ ได้ ถ้าเรที่ตั้งใจ เป็นคนเก่งอย่างเดียวไม่พอ ต้องเป็นคนดีด้วย ผมเริ่มมีความคิดที่จะทำประโยชน์ให้ส่วนรวมบ้าง จึงได้ลงสมัครเป็นคณะกรรมการของชมรม TO BE NUMBER ONE ในฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์ สาเหตุที่เลือกทำงานในฝ่ายนี้ เป็นเพราะความประทับใจครั้งแรกที่เข้าไปใช้บริการปรับทุกข์ที่ศูนย์เพื่อนใจฯ ผมจึงอยากมีส่วนร่วมในการช่วยคลายความทุกข์ให้กับพี่น้องสมาชิกบ้าง และในวันคัดเลือกคณะกรรมการ ผมก็ได้รับคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์ ประจำชมรม TO BE NUMBER ONE แดน 5 รู้สึกดีจริงๆ ครับที่มีคนเห็นความตั้งใจของเรา ในการที่จะทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม แม้จะไม่ใช่ว่าหน้าที่ใหญ่โตอะไร แต่ผมก็มีความสุขที่ได้ทำงานจิตอาสา ได้ช่วยเหลือคลายปัญหาความทุกข์ใจ แก้อาการเดือดร้อนให้กับพี่น้องสมาชิก แต่แน่นอนละ ทุกการทำงานย่อมมีปัญหาและอุปสรรค ซึ่งเป็นเสมือนบททดสอบที่รอให้เราได้ฟันฝ่า ในส่วนของผมก็เช่นกัน ปัญหาที่พบคือ สมาชิกจำนวนมากมีเรื่องทุกข์ใจ แต่ไม่กล้าที่จะเข้ามาขอคำปรึกษาปรับทุกข์กับทางชมรม และในที่สุดเมื่อได้ร่วมประชุมหาทางแก้ไข และได้รับความเห็นชอบจากเจ้าหน้าที่กรรมการที่ปรึกษาชมรม จึงได้จัดทำสมุดระบายความรู้สึกและได้นำไปติดไว้ตามจุดต่างๆ ภายในแดน ซึ่งเป็นการเพิ่มช่องทางการเข้าถึงของพี่น้องสมาชิกได้เป็นอย่างดี และสิ่งที่ทำให้ผมเกิดความภูมิใจนั้นไม่ใช่เพราะการมีตำแหน่งหน้าที่หรือการได้รับคำชม หากแต่เกิดจากการได้รับรู้ถึงความสบายใจของพี่น้องสมาชิก ที่เข้ามาปรึกษาขอความช่วยเหลือ และการขยายเครือข่ายเพื่อแลกเปลี่ยนการเรียนรู้สู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งในปี 2563 นี้

เรามีเครือข่ายเพิ่มขึ้นถึง 32 แห่ง และเพื่อการสร้างเครือข่ายที่มีคุณภาพ ยังได้มีการส่งตัวแทนเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับเครือข่ายภายนอก ไม่ว่าจะเป็นการทำถุงผ้าจากเสื้อผ้าเก่าของผู้ต้องขัง ในโครงการ“หนึ่งพลังใส่ใจสังคม” โครงการ“หน้ากากอนามัยใส่ใจสังคม” เพื่อต่อสู้กับ Covid-19 ไปแจกร่วมกับเครือข่าย ณ สถานบริการสาธารณสุขในพื้นที่ได้ใช้ประโยชน์ ซึ่งได้รับคำชมและสร้างกำลังใจในการทำต่อไปให้กับผมและพี่น้องผู้ต้องขังเป็นอย่างมาก นอกจากสมาชิกได้รับประโยชน์ได้รับสิ่งดีๆ จากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ขณะต้องคุมขังแล้ว ทางชมรมจึงได้สร้างเครือข่ายคือ เรือนจำเขาไม้แก้ว โดยมุ่งหวังให้ผู้ต้องขังสมาชิกที่พ้นโทษออกไป มีวิชาชีพติดตัว สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำ และไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เรื่องดีๆ เหล่านี้คงไม่เกิดถ้าหากไม่มี TO BE NUMBER ONE

จากวันแรกที่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเริ่มก่อตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE จนถึงวันนี้เป็นระยะเวลากว่า 18 ปีแล้ว ที่พระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยทุ่มเทพระวรกายเพื่อพวกเรา แม้สำหรับผมปีนี้จะเพียงปีแรกที่ได้เข้ามาเรียนรู้ และได้มาสัมผัสกับชมรมนี้อย่างจริงจัง แต่ถึงกระนั้น ผมก็ยังสัมผัสได้ถึงความอบอุ่น อันน่าประทับใจ สัมผัสได้ถึงพระเมตตา ความรัก ความห่วงใย ความหวังดี ทูลกระหม่อมฯ ได้ทรงมีความห่วงใยต่อเยาวชนคนไทยทุกคน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ต้องขังราชทัณฑ์อย่างผม นี่ก็เป็นเหตุผลที่ทำให้การแต่งกลอนที่ยากจนน่าปวดหัว กลายเป็นเรื่องง่ายๆ เหมือนพลิกฝ่ามือ เพียงแต่ไปตามความรู้สึก ที่สำคัญในพระกรุณาธิคุณของทูลกระหม่อมฯ ที่ทรงมีต่อพวกเรา โดยได้ส่งผ่านมาทางชมรม TO BE NUMBER ONE โครงการดีๆ ที่สามารถเปลี่ยนชีวิตใครได้หลายๆ คน รวมทั้งผมด้วยเช่นกัน หากถามถึงความสำเร็จของผมในวันนี้ การที่สามารถกลับตนเป็นคนดี คิดดี และได้ลงมือทำในสิ่งที่มีประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ยึดได้เมื่อเจอกับปัญหา และพร้อมสู้ไปกับมันโดยไม่คิดยอมแพ้หรือถอดใจ ได้ลงมือทำสิ่งต่างๆ ที่ทำแล้วมีความสุข ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน นั่นก็ถือเป็นความสำเร็จในชีวิตของผมแล้ว แม้ตอนนี้ผมยังไม่รู้ว่าอนาคตข้างหน้าจะเป็นอย่างไร พี่นุชไปผมจะมีงานทำไหม จะมีโอกาสได้ทำในสิ่งที่ใฝ่ฝันอะไรหรือเปล่า แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมรู้แต่มั่นใจก็คือ ผมเป็นคนดี และต่อให้ลำบากสักเพียงใด ผมก็จะไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด สิ่งผิดกฎหมายเด็ดขาด และสำหรับเพื่อนพี่น้องทุกท่านที่ยังสับสน ยังหาทางออกในชีวิตไม่เจอ ผมขอแนะนำให้ลองเปิดใจ และก้าวไปกับครอบครัว TO BE NUMBER ONE แล้วคุณจะพบสิ่งดี สิ่งใหม่ และค้นพบศักยภาพอันยิ่งใหญ่ในตัวคุณเอง อยากบอกจากใจว่าไม่ใช่แค่เชื่อ แต่คือศรัทธา ถ้าเราทำ TO BE สิ่งดีๆ ก็จะทำให้เราเกิด เราก็จะพบทางรอด WE ARE TO BE WE WILL SURVIVE

ผู้เขียน
นางสาวอนุสรฯ คำย้อย
เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

โครงการ TO BE NUMBER ONE หรือชื่อภาษาไทยว่า โครงการ “รณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด” เริ่มก่อตั้งเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2545 โดยมีพุทธระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นองค์ประธานโครงการ ซึ่งพระองค์ทรงห่วงใยต่อประชาชนชาวไทย เรื่องปัญหายาเสพติดในสังคมไทยเป็นปัญหาระดับชาติ โดยมีคำขวัญประจำโครงการว่า “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” มีสัญลักษณ์คือเลข 1 สีประจำโครงการคือสีแดง

ดิฉัน อนุสรฯ คำย้อย คดี พ.ร.บ.ยาเสพติด ตัดสินจำคุก 25 ปี มีโอกาสได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของโครงการดีๆ ทำให้ได้ใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ มีความภาคภูมิใจมองเห็นคุณค่าของตัวเอง อันเป็นหนทางห่างไกลยาเสพติด รวมทั้งให้อีกโอกาสและสนับสนุนการ “คืนคนดีสู่สังคม” และยังได้ใช้ความรู้ความสามารถในทางที่ดี และตัวดิฉันยังได้เข้าเป็นแกนนำ TO BE NUMBER ONE ของเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช และทางเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ได้เริ่มก่อตั้งโครงการชมรม TO BE NUMBER ONE ตั้งแต่ปี พ.ศ.2560 เป็นต้นมา โดยมี พ.ต.ท.วรชัย อารักษ์รัฐ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ให้การสนับสนุนด้วยดีตลอดมา และเรายังได้รับการผลักดันจากนายจำเริญ ทิพยพงศ์ธาดา ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยยึดถือหลัก 3 ก. ภายใต้ยุทธศาสตร์ 3 ย.

องค์ประกอบ TO BE NUMBER ONE คือ 3 ก. ได้แก่

ก.ที่ 1 ก.กรรมการ

ชุดที่ 1 คือ เจ้าหน้าที่

ชุดที่ 2 เป็นคณะกรรมการการดำเนินงานของสมาชิก

ก.ที่ 2 ก.กองทุน

กรรมการและสมาชิกร่วมกันดำเนินการจัดตั้งกองทุน เพื่อนำเงินรายได้หมุนเวียนใช้ในการดำเนินงานของชมรม เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินกิจกรรมของชมรมและแนวทางสู่ความยั่งยืนของชมรม นำเงินกองทุนมาหมุนเวียนใช้จ่าย ทำกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้ กองทุนมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องและมั่นคง ที่มีระเบียบเบิกจ่ายโดยยึดหลัก “ชัดเจน โปร่งใส ตรวจสอบได้ และยั่งยืน” แหล่งที่มาของกองทุนคือ ได้รับการสนับสนุนจากคณะเจ้าหน้าที่ของเรือนจำ การจัดหาทุนในช่วงกิจกรรมวันเยี่ยมญาติใกล้ชิด เป็นสินค้าฝีมือ

ของผู้ต้องขัง อาทิเช่น รองเท้าแตะสลัก, กระเป๋าคะร่ำจักสาน, รองเท้าผ้าใบแฟนท์, เบเกอรี่ ฯลฯ โดยมีสินค้าภายใต้แบรนด์กรมราชทัณฑ์ เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ก.ที่ 3 ก.กิจกรรม

กิจกรรมที่ชมรมจัดตั้งขึ้นสนับสนุนให้สมาชิกได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ชมรมเราดำเนินงานโดยใช้หลักการ “สมาชิกนำ ผู้บัญชาการสนับสนุน” โดยมุ่งเน้นให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมทั้งกิจกรรมภายใน การแข่งขันฟุตบอล, วอลเลย์บอล, ตะกร้อ, ประกวดร้องเพลง และยังมีกิจกรรมภายนอก ได้แก่ การบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ เพื่อสังคมส่วนรวม, กิจกรรมต่างๆ ตามวันสำคัญ มีวงดนตรีชุมชนบำบัด, รำโนราห์, เต้น Cover Dance, มวยไทย เต้นขบวนรณรงค์ในวันต่อต้านยาเสพติด ทำให้สมาชิกได้คลายเครียด ได้ความสุข ความสนุก ได้ฝึกสมาธิ เปลี่ยนพฤติกรรมเสียในทางที่ดี ได้มีกำลังใจต่อไป

ภายใต้ ยุทธศาสตร์ 3 ย. มีดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การรณรงค์ปลูกจิตสำนึกต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด การจัดบอร์ด จัดนิทรรศการ ประชาสัมพันธ์ เพื่ออธิบายและให้ข้อมูลต่อสมาชิก

- เข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ ร่วมกับภาครัฐ
- จัดแข่งขันกีฬาภายใน หรือกับหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน และชุมชน
- ร่วมกับชุมชนในการดูแลสิ่งแวดล้อม
- การอบรมให้ความรู้เรื่องยาเสพติด
- จัดกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด เช่น วันงดสูบบุหรี่โลก, วันต่อต้านยาเสพติด, วันเอ็ดส์โลก

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านจิตใจให้แก่เยาวชน/สมาชิก

2.1 การจัดกิจกรรมเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ

- เข้าค่ายพัฒนาแกนนำ
- การทำกิจกรรมสำคัญทางศาสนา
- การจัดกิจกรรมที่ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
- การเข้าอบรมแกนนำ ผลิตผลคนดี “TO BE NUMBER ONE”
- การฝึกวิชาชีพระยะสั้น และระยะยาว เพื่อให้สมาชิกได้มีรายได้ และนำไปประกอบอาชีพหลังพ้นโทษได้

2.2 การจัดกิจกรรมศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE หรือ TO BE NUMBER ONE FRIEND CORNER

- ศูนย์เพื่อนใจ ดำเนินงานภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” เน้นการช่วยเหลือดูแลสมาชิก และพัฒนาสมาชิกให้มีคุณภาพและมีความสุข ทั้งจากการเรียนรู้ด้วยตัวเอง และจากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

- มีการจัดมุมศูนย์เพื่อนใจคอยให้คำปรึกษา โดยมีแกนนำที่ปรึกษา หลากหลายภาษา เพื่อเข้าถึงกลุ่มสมาชิกต่างชาติ และการเข้าสู่สมาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC เพื่อพัฒนาศักยภาพและ EQ ของสมาชิกในชมรม

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่ายการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติด

- การสนับสนุนวิทยากรและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
- ศึกษาดูงานในการดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE และศูนย์เพื่อนใจ
- เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนที่ปล่อยตัวได้เข้ามาทำงาน
- มีหน่วยงาน ป.ป.ส. มาให้ความรู้ในการอบรมแกนนำ ผลิผลคนดี ภายใต้ กิจกรรมที่ว่า “ใครติดยายกมือขึ้น”
- มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน
- มีการแบ่งแยกงานให้เป็นสัดส่วน

นอกจากนี้ทางชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ยังได้มีการแต่งเพลงประจำชมรม แต่งโดยสมาชิกในชมรม TO BE NUMBER ONE

♪ ใจที่เข้มแข็ง ย่อมพาใจคนให้เปลี่ยนแปลง จากสิ่งที่ยึดมั่นเลวร้าย ♪

ให้พบเจอกับแสงสว่าง... พร้อมกันกับพวกเรา

(ซ้ำ 2 ครั้ง) TO BE NUMBER ONE เราจะทำวันข้างหน้าให้ดีที่สุด

(ซ้ำ 2 ครั้ง) TO BE NUMBER ONE เราจะเดินตามรอยพระยุคลบาท

(ซ้ำ 2 ครั้ง) TO BE NUMBER ONE เราจะไม่ก้าวพลาดเหมือนกันวันก่อน

(ซ้ำ 2 ครั้ง) TO BE NUMBER ONE วันข้างหน้าเราจะสู้ไปด้วยกัน

♪ TO BE NUMBER ONE (ซ้ำ 3 ครั้ง) ♪

ฉะนั้นโครงการดีๆ อย่างโครงการ TO BE NUMBER ONE ก็มีหลากหลายในด้าน กิจกรรม/อบรม/ประชาสัมพันธ์ ด้วยการผ่านทางสื่อและเพื่อนชวนเพื่อน เพื่อสร้างกระแส ในกลุ่มเยาวชนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ออกเสียงตามสายเป็นประจำเพื่อประชาสัมพันธ์ ถึงอันตรายของยาเสพติด มีทั้งอาสาสมัครแกนนำนักเรียน/ประชาชน และผู้ต้องราชทัณฑ์ เป็นผู้สอดส่องดูแลแบบ “เพื่อนเตือนเพื่อน” ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สร้างความ เข้าใจและยอมรับผู้ที่มียาเสพติด ไม่รังเกียจไม่แบ่งแยกผู้ที่ติดยาเสพติด อาสาสมัคร แกนนำทุกฝ่ายคอยให้คำปรึกษา ชมรม TO BE NUMBER ONE เป็นชมรมที่รวบรวมคนดี

คนเก่งและคนที่มีอุดมคติที่จะสร้างสรรค์กิจกรรมดีๆ เพื่อต่อต้านและป้องกันปัญหาเสพติด
ร่วมกันจะต้องอาศัยความร่วมมือ ประสานงานกันทั้งภาครัฐ เอกชนและชุมชน จึงจะแก้ไข
ปัญหาได้อย่างแท้จริง การช่วยกันคนละไม้ละมือเท่านั้นที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จ
และเอาชนะภัยยาเสพติดให้จงได้ ที่สำคัญ ชมรม TO BE NUMBER ONE ของเรือนจำกลาง
นครศรีธรรมราช ก็ได้รับ 2 รางวัลในการแข่งขันในระดับประเทศ เรายังมีแผนการยกระดับ
ชมรมสู่นาคต เพื่อการดำเนินงานชมรมของพวกเราที่มีความมั่นคง ยั่งยืน ไม่ขาดตอน
ในการพัฒนากิจกรรมต่างๆ ให้ดีขึ้น เพื่อมุ่งสู่รางวัลชมรมระดับประเทศ ขอขอบคุณ
โครงการดีๆ TO BE NUMBER ONE ที่ได้มอบพื้นที่ เพื่อให้อาสาสมัครแกนนำในเรือนจำกลาง
นครศรีธรรมราชที่หลงผิดและก้าวพลาดอย่างพวกเราได้มีพื้นที่และโอกาสในการเปลี่ยนแปลง
ตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น ทำให้พวกเราได้มีขวัญและกำลังใจเพื่อสู้ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง
ทำให้ได้มีความสามัคคีร่วมแรง ร่วมใจและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้ตรงกับจุดประสงค์
ของโครงการที่ว่า “คืนคนดี สู่สังคม” พวกเราขอสัญญาว่า จะขอสานต่อโครงการโดยยึด
หลัก 3ก. 3ย.

คิดผิด จนหลงทาง อย่าพาดัว หลงติดยา
ชีวิตที่ผ่านมา อย่าเอามา ตัดสินใจ
มุ่งมั่น พัฒนา หลีกเสพยา ด้วยหัวใจ
อุปสรรค จะผ่านไป ด้วยกายใจ และ TO BE NUMBER ONE

ผู้เขียน
นายจักรดนัย ช่วยบำรุง
เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช

“กิจกรรมในโครงการ TO BE NUMBER ONE จะเบนความสนใจจากการทำความสุขชั่วคราวชั่วคราวจากยาเสพติดอยากให้โครงการนี้สำเร็จด้วยดีแต่ทำคนเดียวไม่ได้ จึงขอความร่วมมือจากทุกคน นอกจากนี้ก็ต้องการให้ผู้เสพยาคล้ำเดินเข้าโครงการฯ โดยการยกมือขึ้นเพื่อรับการบำบัดรักษาเพราะนี้กฎหมายออกมารองรับแล้วว่าผู้ติดยาคือคนอ่อนแอคือผู้ป่วยซึ่งสังคมควรต้องให้กำลังใจ”

พระดำรัสในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในวโรกาสการแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ TO BE NUMBER ONE เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2545 หน้าห้องประชุม กระทรวงสาธารณสุข

18 ปีผ่านไปต้นไม้ที่พระองค์ท่านได้ปลูกต้นกล้าเล็กๆ เติบโตใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขา เป็นร่มเงาแหล่งพักพิง เหมือนบ้านเหมือนครอบครัว ทั้งเป็นต้นพันธุ์คุณภาพพร้อมขยายพันธุ์ต่อไป ด้วยผลและเมล็ดพันธุ์ที่แข็งแรงทนแดดฝน ทนต่อสภาพดินฟ้าอากาศและปรับตัวเข้ากับสภาพภูมิประเทศทุกหนแห่ง เรียกว่า “ผลิตคนดี TO BE NUMBER ONE”

ข้าพเจ้าเป็นผู้ต้องขังราชทัณฑ์เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ครั้งหนึ่งในชีวิตได้หลงผิดและก้าวพลาดเป็นกลุ่มบุคคลผู้เปราะบางด้านจิตใจ ทั้งเป็นกลุ่มที่อยู่ลึกสุดของสังคม ภายใต้ข้อกำหนดที่ว่าด้วยกฎหมายและกฎระเบียบเฉพาะ ปิดกั้นอิสรภาพและพันธนาการด้วยกำแพงคอนกรีตสูงกว่า 7 เมตร กว่า 11 ปีกับบริบทผู้ต้องขังที่ต้องปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด หากย้อนไปเมื่อ 18 ปีก่อน ข้าพเจ้าเป็นนักศึกษาคนหนึ่งเคยได้ยินโครงการนี้ก็คิดแบบเยาวชนว่าคงเป็นอะไรที่น่าสนใจ และเช่นกันถ้าในวันนั้นข้าพเจ้าได้เข้าร่วมโครงการ บริบทในวันนั้นของข้าพเจ้าก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่ง ที่ไม่ใช่ผู้ต้องขังและในความเป็นจริงเราไม่อาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขอดีตได้สิ่งที่เราทำได้ก็คือ ทำวันนี้และทุกๆ วันให้ดีที่สุด แสงวันคืนแห่งกาลเวลาล่วงไปกว่าสองทศวรรษ จนวันหนึ่งมาถึงวันที่โอกาสนั้นเข้ามาหา ข้าพเจ้าเป็นโอกาสที่หยิบยื่นกุญแจดอกสำคัญแห่งชีวิตที่ช่วยใคร ชีวิตของข้าพเจ้าออกสู่โลกกว้าง สู่ความหวัง กำลังใจ และความภาคภูมิใจ เป็นเสมือนแสงสีทองของดวงตะวัน ที่ช่วยให้มองเห็น รับรู้ถึงความอบอุ่นเป็นปาฏิหาริย์แห่งชีวิต นั่นคือแสงทองจากพระองค์ท่าน ชีวิตคนเราอยู่ได้ด้วยความหวังและกำลังใจทั้งจากตนเองคนรอบข้าง และที่ขาดเสียมิได้คือ

ครอบครัว และแล้ววันแห่งโอกาสมาก็มาถึง เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าร่วมอบรมแกนนำรุ่นที่ 2 ของเรือนจำ ในครั้งนั้นข้าพเจ้าได้รับความรู้ประสบการณ์จากวิทยากรมากมาย เช่นกรมควบคุมโรคเขต 11 นครศรีธรรมราช สาธารณสุขนครศรีธรรมราช เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลมหาราช นครศรีธรรมราช และหน่วยงานสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเป็นหนึ่งทุกคนเป็นได้เพราะทุกคนมีดีอยู่ในตัวหากค้นพบสิ่งที่ตนเองชื่นชอบสนใจ และมีความถนัดสามารถฝึกฝนและทำจนเป็นผลสำเร็จได้ ทำแล้วมีความสุข มีความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจ เราก็คือหนึ่งได้เดินไม่พียงยาเสพติด วันนั้นข้าพเจ้าออกผู้เสนองานกิจกรรมกับวิทยากรจาก ป.ป.ส. นครศรีธรรมราช กำลังเสนอจบ คำถามแรกวิทยากรถามว่าเหลือโทษเท่าไรถ้าผลโทษออกไปสนใจร่วมงานกับวิทยากรไหมตอนนั้น ข้าพเจ้าดีใจมาก ปลาบปลื้มใจขอบคุณโครงการฯ ที่ทำให้ข้าพเจ้ามองเห็น คุณค่าในตัวเอง และคนอื่นมองเห็นคุณค่า ความสามารถของเรา จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้รับคัดเลือกจากแกนนำเป็นประธานชมรม 2 วาระติดต่อกัน ทำให้ได้รับประสบการณ์ดีดีมากมายโอกาสทำให้ประตูปานใหญ่เปิดออกมีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันหลายครั้ง และเป็นสิ่งที่ภูมิใจมาตลอด ทั้งการเข้าร่วมประกวดการดำเนินงานทั้งระดับจังหวัด ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ และในปีนี้ก็เช่นกันในงานมหกรรมรวมพลข้าพเจ้าก็เป็นส่วนหนึ่งของการรวมพล ชมรมฯ ของข้าพเจ้าก็ได้เข้าร่วมการประกวดระดับประเทศอีกครั้ง และหวังเป็นแชมป์ระดับประเทศในปีนี้ พร้อมทั้งอยากได้นามของข้าพเจ้าเองกับการเขียนความขึ้นนี้ และได้รับรางวัลในงานด้วย คงเป็นความภาคภูมิใจของตนเอง ครอบครัวและองค์กร อันเนื่องจากว่าพระองค์ท่านทรงเสด็จประทานรางวัลด้วยพระองค์เองทุกครั้ง นั่นคือความหวังของข้าพเจ้า และเป็นพลังแห่งกำลังใจทั้งแรงบันดาลใจในการดำเนินงานในโครงการนี้เสมอมา และตลอดไปเช่นกันหากรวมถึงความประทับใจนี้ ได้จากโครงการนี้และพระองค์ท่านนั้นสิ่งแรกสุดก็หนีไม่ผลจากการที่พระองค์ท่านทรงพระกรุณาที่คุณรับเป็นองค์ประธานในโครงการได้นำเอาความคิดและประสบการณ์ในการทำงานวิจัยเกี่ยวกับ Methamphetamine ร่วมกับ University of California at Los Angeles (UCLA) United State of America ศึกษาเปรียบเทียบกับปัญหาเสพติดในเมืองไทยซึ่งตลอดระยะเวลา 18 ปีที่ผ่านมาทรงมีน้ำพระทัยมุ่งดำเนินงานทรงงานและทรงอุทิศเวลาและพระวรกายเพื่อโครงการด้วยความวิริยะอุตสาหะมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน ส่งผลก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจของทุกภาคส่วน ทรงมีวิธีการดำเนินงานอย่างโยนิโสมนสิการคือทรงพิจารณาโดยแผนการใช้ข้อมูลที่มีอยู่ทั้งหมด วิเคราะห์ศึกษาหาเหตุผลไล่ไปตามลำดับจนถึงต้นเหตุ สามารถแยกแยะองค์ประกอบ จนมองเห็นความเป็นไปได้ของสภาวะและความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย จนสามารถเข้าถึงความจริงด้วยปัญญา และในวันนี้

นอกจากประสบการณ์และโอกาสแล้ว สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับคือ การพัฒนาตนเองด้าน EQ หรือความฉลาดทางอารมณ์เพราะ EQ เป็นตัวทำนายที่ดีที่บ่งบอกว่าบุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จทั้งชีวิตส่วนตัวและการทำงาน จะช่วยในการดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างกว้างขวางและมีความสุขจนข้าพเจ้าเป็นคนดีเก่งสุข 3 สิ่งนี้นับประโยชน์อย่างอนเอนอนันต์ เพราะนั่นคือการสร้างศักยภาพที่ดีต่อตนเอง องค์กร สังคม และประเทศชาติ

ปัจจัยแห่งความสำเร็จของโครงการหรือจุดเด่นสำหรับข้าพเจ้านั้นคิดว่ามี 5 ส่วน สำคัญประกอบเข้าด้วยกันคือ 1. องค์กรประธานโครงการฯ เพราะพระองค์ทรงประทาน แนวทางการดำเนินงานไว้อย่างมีระบบทั้งทรงวางรากฐานของโครงการฯ อย่างแข็งแกร่ง มั่นคงและมีเป้าหมายในการพัฒนาอย่างต่อเนื่องยั่งยืน จะเห็นได้จากการที่พระองค์ท่าน เสด็จเยี่ยมการดำเนินโครงการฯ หรือทรงเปิดชมรมฯ และศูนย์เพื่อนใจทั่วภูมิภาค ของประเทศไทยทั้งยังทรงออกรายการโทรทัศน์ ทรงสัมภาษณ์ ตลอดจนตอบข้อสงสัย ของสมาชิกและนำข้อเสนอแนะมาช่วยสมาชิก อีกทั้งยังทรงงานทุกอย่างด้วยพระองค์เอง กล่าวคือผู้นำคือปัจจัยสำคัญยิ่งของความสำเร็จ 2. หน่วยงานต่างๆ ที่ร่วมกันขับเคลื่อน โครงการบูรณาการปรับกลยุทธ์การดำเนินงานอยู่ตลอดเวลาทั้งทางภาครัฐบาล และภาคเอกชนเองก็ดี 3. ยุทธศาสตร์การดำเนินงานของโครงการถือเป็นเสมือนเส้นเลือด ในการขับเคลื่อนให้มีชีวิต เสมือนเส้นประสาทที่ควบคุมการทำงานของร่างกาย เพราะยุทธศาสตร์ คือแผนการดำเนินงาน คือ บันไดที่ใช้ก้าวผ่านสิ่งต่างๆ เป็นแนวทางการดำเนินงานเป็น แผนที่ของนักสำรวจ และคือตำราของนักปราชญ์นั่นเอง 4. แกนนำ/สมาชิกเป็นกลไก ในการ ขับเคลื่อนโครงการโดยใช้ยุทธศาสตร์หรือตำราเป็นแหล่งข้อมูล ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นทั้งเชิง ปริมาณและเชิงคุณภาพเป็นผลลัพธ์ที่วัดได้ในรูปธรรม จะเห็นได้จากการคำนวณสมาชิก เพิ่มขึ้นทุกปี จำนวนชมรมที่มากขึ้น และการเปิดศูนย์เพื่อนใจที่เพิ่มขึ้นตลอดเช่นกัน นั่นก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าแกนนำ/สมาชิก เป็นปัจจัยหนึ่งของความสำเร็จที่มองเห็นได้ ชัดเจนอีกอย่างหนึ่งเพราะ “องค์กรจะพัฒนาขึ้นโดยบุคลากรที่มีศักยภาพ” และปัจจัยที่ 5 ก็คือกิจกรรม กิจกรรมเป็นอีกปัจจัยสำคัญและเป็นตัวชี้วัดของความสำเร็จมากที่สุด เพราะ กิจกรรมนั้นต้องกระทำจริงถึงเรียกว่ากิจกรรมเป็นรูปธรรม ที่ชัดเจนที่สุด เพราะกิจกรรม ถือว่าเป็นกลไกหลักสำคัญในการพัฒนาโครงการคือ สื่อกกลางของความร่วมมือเป็นเสียง ประสานความเข้าใจ ทั้งเป็นการเสริมสร้างพัฒนาศักยภาพของสมาชิกทางร่างกาย และจิตใจพร้อมกันทั้งสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้เป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณค่า กิจกรรม จะกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง คือการพัฒนาที่มากขึ้นดีขึ้น ขยายต่อยอดตลอดเวลา ซึ่งสาระสำคัญในการดำเนินงานด้านกิจกรรมคือ เน้นการสร้าง

ความสุขตามความต้องการของสมาชิก โดยกิจกรรมถือเป็นการสร้างสรรค์และสร้างสุขสำคัญทั้ง 5 ด้านด้วยกันคือสร้างสุขด้านร่างกาย สร้างสุขด้านจิตใจ สร้างสุขด้วยนันทนาการ สร้างสุขด้วยสมอง และสร้างสังคมเป็นสุข

ข้าพเจ้าในนามประธานชมรมฯ เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช และสมาชิกชมรมฯ อยากบอกและส่งถึงบุคคลทั่วไปว่า ถึงแม้เราจะ เป็นเรือนจำ เราเป็นผู้ต้องขังแต่การดำเนินงานของเราเป็นไปตามหลักการดำเนินงานทั้ง 3 กและ 3 ย โครงการฯ นี้ นอกจากเป็นกิจกรรมเพื่อสมาชิกคนไทยแล้วโครงการนี้ยังสร้างความประทับใจแก่ชาวต่างชาติ ผู้ซึ่งได้รับการลงโทษทางกฎหมายของราชอาณาจักรไทย เรือนจำฯ มีสมาชิกหลากหลายประเทศ ทุกคนล้วนเป็นสมาชิกชมรมฯ ของเรามีทั้งอังกฤษ พม่า จีน มาเลเซีย มาลายู สิงคโปร์ กินี กัมพูชา เป็นต้น แน่แน่นอนว่าชาวต่างชาติผู้ที่ต้องพลัดถิ่นที่อยู่ พวกเขาทั้งหนักใจ ลำบากใจ หดหู่ เศร้าเสียใจ ระแวงหวาดกลัว แต่โครงการฯ นี้กลับเป็นกำลังใจเพราะเรามีอาสาสมัครศูนย์ฯ คอยเป็นที่เลี้ยงที่ปรึกษาให้แก่พวกเขา คนไกลบ้านห่างครอบครัวจากคนที่ซึ่งเป็นที่รัก การเป็นที่เลี้ยงคอยช่วยเหลืออุปถัมภ์ซึ่งกันและกันทำให้พวกเขาคลายความกังวลใจและดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุขตามอัตภาพ ชมรมฯ มีนวัตกรรมทางภาษา เป็นสื่อกลางเชื่อมโยงเข้าด้วยกันจึงเป็นจุดเด่นในการดำเนินงานของเรา ผลสำเร็จจากการดำเนินงานของเราในภาพรวมจึงประสบความสำเร็จอย่างยิ่งคือตัวองค์กร (เรือนจำ) ก็ได้ผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมอยู่ในระเบียบวินัยไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดสังคมก็จะได้คนดี คีนสุ่งสังคม นอกจากนี้ชมรมของเรายังเป็นแหล่งเรียนรู้จากสถานศึกษาต่างๆ หลายแห่งและทางชมรมได้จัดทำสื่อวิทยทัศน์ให้ความรู้แก่นักเรียนนักศึกษาในสมาชิกเครือข่ายกว่า 10 แห่ง ภายใต้ชื่อ “โครงการโรงเรียนยุติธรรมอุปถัมภ์” ให้สมาชิกเครือข่ายรู้ถึงโทษและพิษภัยของยาเสพติด ความหวังเล็กๆ น้อยๆ ของข้าพเจ้าหวังให้พระองค์ท่านเสด็จเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชทรงเยี่ยมชมการดำเนินงานของชมรมฯ และเพื่อเป็นขวัญกำลังใจของสมาชิกชมรมฯ ทุกคนและเพื่อเป็นการสนองพระดำริในพระองค์ท่าน ชมรมของเรา ยังมีการช่วยเหลือให้สมาชิกที่ใช้สารเสพติดก่อนเข้าเรือนจำและเข้า โครงการ “ใครติดยายกมือขึ้น” ในรูปแบบบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดซึ่งทางศูนย์ชุมชนบำบัดของเราได้รับการรับรองมาตรฐานจาก สบยช. โดยกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข โครงการฯ เป็นโครงการที่มุ่งเน้นให้สมาชิกห่างไกลยาเสพติด ลด ละ เลิก การใช้ยาเสพติดอย่างถาวรและมุ่งให้ ประชาชนชาวไทยตระหนักรู้ถึงโทษและพิษภัยของยาเสพติดปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สมาชิกเป็นคนดีเก่งสุขมีศักยภาพในตนเองพัฒนาตนเองและความสามารถที่หลากหลาย คาดหวังว่าเป็นโครงการที่จะขจัดยาเสพติดให้หมดไปจาก

ประเทศไทย เพราะยาเสพติดเป็นภัยคุกคาม กัดกร่อนบ่อนทำลายชาติ ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศทั้งเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการเมืองและความมั่นคงของประเทศ สิ่งสำคัญที่สุดคือเยาวชนเพราะเยาวชน คือกำลังของชาติถ้าวันนั้นเยาวชนเข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจมีสุขภาพอนามัยที่ดี สังคมประเทศชาติก็จะเจริญรุ่งเรืองต่อไป กล่าวคือ “รากฐานของบ้านคือ อิฐ รากฐานของชีวิตคือการศึกษา รากฐานของความสำเร็จคือภูมิปัญญา รากฐานของการพัฒนาคือ ภูมิคุ้มกัน

ในวันที่แม่ข้าพเจ้าจะมีบริบทเป็นผู้ต้องขังราชทัณฑ์ เป็นเพียง 1 ในสมาชิกกว่า 30 ล้านคน เป็นหนึ่งในชมรมกว่า 70,000 แห่ง ข้าพเจ้าขอตั้งสัจจะปณิธานว่าจะขับเคลื่อนโครงการนี้ต่อไปอย่างมุ่งมั่น จะน้อมนำปณิธานในองค์ประธานมาสานต่อดำเนินงานอย่างสุดความสามารถ และขอกราบขอบพระคุณทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงแรงงาน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กรมประชาสัมพันธ์ กรุงเทพมหานคร หน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนก็ดี ตลอดจนทั้งต้องขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงสำหรับอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ผู้บัญชาการเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราชและคณะเจ้าหน้าที่ทุกท่าน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช และสาธารณสุขจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการขับเคลื่อนดำเนินงานโครงการฯ และพระกรุณาธิคุณในองค์ประธานโครงการฯ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระกรุณาธิคุณ อันล้นผลแก่ประชาชนชาวไทยอย่างหาที่สุดไม่ได้

ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงพระหัตถ์สร้างโครงการ

TO BE NUMBER ONE ทรงนำมา ไกลห่างยาเสพติดทั่วทิศทาง

ทรงวางงานตามทางยุทธศาสตร์ ทรงประทานโอวาทเป็นขวัญหล้า

พสกนิกรของไทยสุขอุรา ขอเทวา ปวงประชา สดุดี

ผู้เขียน
นายสรวิทย์ ศรีทรสุข
เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

มาอ่านเรื่องราวดีๆ TO BE NUMBER ONE นครศรีธรรมราช จะเล่าให้ฟังจาก กรุงเทพมหานคร เมืองดัง มาสู่เรือนจำกลางเมืองนคร มรดกตกทอด เริ่ม 18 ปีก่อน TO BE NUMBER ONE เรือนจำกลางเมืองนครกำเนิด เกิดขึ้นได้ 3 ปี แต่ขึ้นชื่อ เลื่องลือ ทั่วแดนไกล ให้ใครๆ ได้กล่าวขาน ขนานนามจากเรื่องราวอันโหดร้ายในอดีตที่ประสบ จนมาพบจุดเปลี่ยนอันแสนจะเลอค่า ไม่ใช่เพชรไม่ใช่พลอย มีราคา แต่มากกว่าของ มีค่าเหนืออื่นใด ที่มาแม้ชีวิตเคยผิดพลาด แต่มันมีโอกาสดีกแก้ไข มีโครงการให้ความรัก กำลังใจ หยิบยื่นให้ความหวังใหม่ได้เข้ามา เป็นพลังให้ชีวิต ต้องสู้ต่อ จะไม่ท้อ ไม่หวั่น สร้างฝันใหม่ ชีวิตเราต้องก้าวเดินต่อไป ด้วยหัวใจนักสู้ TO BE NUMBER ONE

ขอสานต่อพระปณิธานในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่พระองค์ทรงเห็นว่า ปัญหาเสพติดในสังคมไทย เป็นปัญหาระดับชาติ พระองค์ทรงห่วงใยประชาชนชาวไทย เป็นอย่างยิ่งจึงมีโครงการ TO BE NUMBER ONE เกิดขึ้น ในวันที่ 15 กรกฎาคม 2545 ถึงปัจจุบัน เป็นระยะเวลา 18 ปี โดยมีพระองค์เป็นองค์ประธานในโครงการ มุ่งเน้นการรณรงค์ เพื่อให้เกิดกระแสและค่านิยมใหม่ในการพัฒนาคุณภาพของสมาชิก ให้เป็นคนเก่งและดี ทำให้สมาชิกในชมรมมีความสุขที่ได้พัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ โดยมียุทธศาสตร์ที่การดำเนินโครงการ ที่ยึด วิถีรุ่น เยาวชน เป็นศูนย์กลางบนพื้นฐาน การเข้าถึงสาเหตุของปัญหา เข้าใจธรรมชาติ พฤติกรรม ความต้องการของเยาวชน วิถีรุ่น และกลุ่มเสี่ยงอื่นๆ ทั้งวัยทำงานในสถานประกอบการ กลุ่มเสี่ยง กลุ่มเสพในสถานพินิจ เรือนจำ และสำนักงานคุมประพฤติ โดยมีกลยุทธ์สำคัญ คือการใช้ สโลแกนที่ว่า “เป็นหนึ่งในโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ก่อให้เกิดความท้าทาย อีกทั้งจูงใจเยาวชน ไม่ให้ชีวิตไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด แต่มองค้นหาความเป็นหนึ่งของตนเอง แนวคิดกิจกรรมในโครงการ เน้นการให้โอกาสมากกว่าการปราบปราม โดยเพิ่มโอกาสให้เยาวชนได้รับการพัฒนาและแสดงความสามารถ ที่หลากหลายในลักษณะ ส่งเสริมการแข่งขันทำความดี เป็นสิ่งจูงใจให้กับเยาวชน อยากเข้าร่วมสืบกำลังต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาทักษะทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสังคม โครงการ TO BE NUMBER ONE มีอายุครบ 18 ปี ในวันที่ 15 กรกฎาคม 2563 นับเป็นโครงการดีๆ ที่ทรงคุณค่ามากมาย

มหาศาลแก่ประชาชนชาวไทย แม้กระทั่งตัวของข้าพเจ้าเอง สราวุธ ศรีทธาสุข ผู้ต้องโทษคดี พ.ร.บ. ยาเสพติด ศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี พิพากษาจำคุก 25 ปี จะมาแล้ว 9 ปี 2 เดือน 9 วัน เป็นนักโทษเด็ดขาด ชั้นเยี่ยม ได้รับอภัยโทษ 4 ครั้ง ปัจจุบันเหลือโทษ 5 ปี 3 เดือน 17 วัน(ข้อมูล ณ วันที่ 10 สิงหาคม 2563) เป็นคนหนึ่งที่ไม่เคยรู้จักกับ TO BE NUMBER ONE มาก่อน จนกระทั่ง พ.ศ. 2560 ได้มีการริเริ่มก่อตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE เกิดขึ้นภายในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช มีสมาชิกเริ่มต้นเพียง 687 คน มีการจัดอบรมแกนนำ คัดเลือกคณะกรรมการในส่วนของผู้ต้องขัง รุ่นที่ 1 ประจำปี 2560 ส่วนใหญ่จะเป็นคณะกรรมการแดนควบคุมหญิง ปี 2561 มีการอบรมแกนนำเพิ่มเติมในส่วนของแดนควบคุมชาย ซึ่งทางเรือนจำนครศรีธรรมราช แบ่งการควบคุมผู้ต้องขังออกเป็น 9 แดนควบคุม ทุกแดนควบคุมมีชมรม TO BE NUMBER ONE อยู่ภายในแดนครบทุกแดนควบคุม ซึ่งในตอนนั้นข้าพเจ้าเป็นที่รู้จักทั่วทุกแดนควบคุมจากการเป็นกิจกรรมตัวเด่น ของเรือนจำนครศรีธรรมราชในฉายา แอปเปิ้ลอาร์สยอง พองชน สาวน้อย ร้อยล้านวิว Net Idol เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ได้เข้าอบรมแกนนำจากการแนะนำของรุ่นพี่ที่เป็นคณะกรรมการ ทำให้รู้ถึงประโยชน์ ความสนุกและสิ่งดีๆ มากมายที่จะเข้ามาในชีวิต จนกลายเป็นประธานชมรมแดนควบคุม 5 รองประธานชมรม เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในส่วนผู้ต้องขัง 2 ตำแหน่งไปครองจากคะแนนส่วนมาก ด้วยความสามารถ อธิษาศัยดี มีความเป็นผู้นำ มีมติเป็นเอกฉันท์ จากคณะกรรมการส่วนอื่นๆ จนถึงกลางปีได้ขอจำแนกย้ายมายังแดนควบคุม 3 เป็นแดนผู้ต้องขังใกล้จะพ้นโทษ เพื่อที่จะได้ทำงาน ด้านกิจกรรมโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างตั้งใจ แน่วแน่ จะได้ขับเคลื่อนโครงการให้เป็นไปตามเป้าหมาย และแผนงานที่วางไว้ ชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ส่วนกลางตั้งอยู่ที่แดนควบคุม 2 (ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ) ปัจจุบันปี 2563 ข้าพเจ้าดำรงตำแหน่งรองประธานชมรมส่วนกลาง และประชาสัมพันธ์ของศูนย์เพื่อนใจส่วนกลาง เป็นคณะกรรมการดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำกลางนครศรีธรรมราชในส่วนของผู้ต้องขัง รุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 3 ทุกวันนี้ข้าพเจ้ามีความสุข กับการที่ได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช คิดไม่ผิดเลยที่ได้พบ ได้รู้จัก ยิ่งรู้จัก ยิ่งรักเธอ TO BE NUMBER ONE ปัจจุบันชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำกลางนครศรีธรรมราชเป็นสมาชิก 9,863 คน คิดเป็น 100 % เต็ม ของเป้าหมายที่วางไว้ไม่มีใครไม่รู้จักข้าพเจ้าเพราะ TO BE NUMBER ONE ทำให้ข้าพเจ้าเป็นหนึ่ง ไม่ใช่ที่หนึ่ง แต่เป็นแกนนำคนหนึ่งที่เป็นแบบอย่างให้กับเพื่อนๆ

ผู้ต้องขังคนอื่นๆ ให้กับสมาชิกในชมรมคนอื่นๆ ได้ประพฤติ ปฏิบัติตาม ข้าพเจ้าได้เป็นตัวแทนในการประกวดการนำเสนอ การดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ปี 2562 ระดับภาคได้รับรางวัลอันดับที่ 3 ผ่านการคัดเลือกไปแข่งขันต่อระดับประเทศ ได้รับรางวัลชมเชย ปี 2563 ระดับภาคได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับที่ 1 ผ่านการคัดเลือกไปแข่งขันระดับประเทศ ซึ่งจะเกิดขึ้นในวันที่ 15 ถึง 17 กันยายน 2563 ที่จะถึงนี้เอง การเข้าร่วมประกวดระดับประเทศในปี 2562 ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้เห็นพระองค์ท่าน ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้อย่างเต็มตาของข้าพเจ้าเอง ซึ่งนับว่าหาได้ยากมากสำหรับผู้ต้องขัง นับว่าเป็นบุญอันใหญ่หลวงยิ่งนัก ข้าพเจ้าและเพื่อนผู้ต้องขังที่เป็นคณะกรรมการชมรมของส่วนผู้ต้องขัง ได้ร่วมกันขับเคลื่อนโครงการอย่างตั้งใจ เป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ยึดหลัก ก.ต.ย. โดยมีท่านผู้บัญชาการเรือนจำ และเจ้าหน้าที่ทุกท่านคอยให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ตลอดมา ทำให้ผู้ต้องขังได้มีทัศนคติ นิสัย เป็นไปในทางที่ดีขึ้น กล้าคิด กล้าทำ กล้าที่จะแสดงออก เพื่อที่จะห่างไกลจากยาเสพติดอย่างถาวร ทั้งทางด้านจิตกรรมก็ดี ฝึกวิชาชีพต่างๆ ก็ดี แถมสมาชิกยังมีรายได้จากการฝึกวิชาชีพอีกด้วย เมื่อพ้นโทษ ยังสามารถนำไปประกอบอาชีพได้จริง ไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก จะได้อยู่ร่วมกับสังคมภายนอกได้อย่างปกติสุข มีการจัดอบรมแกนนำรุ่นใหม่ๆ เพื่อที่จะได้ขับเคลื่อนโครงการอย่างต่อเนื่อง มีใบรับรองที่นำไปใช้ในการสอบเลื่อนขั้น ทำวันลด และทำการพักโทษอีกด้วย ข้าพเจ้าพร้อมด้วยเพื่อนๆ ที่เป็นสมาชิกชมรมได้มีโอกาสถวายการแสดงในการรับเสด็จ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าพัชรกิติยาภา นเรนทิราเทพยวดี กรมหลวงราชสาริณีสิริพัชร มหาวัชรราชธิดา เมื่อครั้งพระองค์ทรงเสด็จ ณ เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ถึง 2 ครั้งด้วยกัน ในนามของกิจกรรมชมรม TO BE NUMBER ONE เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช นับเป็นความภาคภูมิใจอันหาที่สุดมิได้ จนทำให้สมาชิกคนอื่นๆ ภายใตชมรมอีกส่วนหนึ่งชีวิตได้มีโอกาสถวายการแสดงร่วม มีปฏิภิกิริยากระตือรือร้นเพิ่มขึ้น เพื่อพัฒนาความสามารถที่จะได้มีส่วนร่วมไปกับกิจกรรมที่ดี แบบนี้บ้างสักครั้งหนึ่งในชีวิต การเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้หลายต่อหลายชีวิต ที่เคยก้าวผิดพลาด หันกลับมา มีความคิดที่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ตัวของข้าพเจ้าเอง นับว่ารู้จักกับ TO BE NUMBER ONE น้อยมาก แต่สัมผัสได้ถึงควมมีพระหฤทัย ที่พระองค์ได้มอบให้กับประชาชน ทรงมองเห็นผู้ต้องขังราชทัณฑ์ก็มีสิทธิ์ที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กร เพื่อที่จะขับเคลื่อนโครงการที่ดีๆ แบบนี้ นอกจากการที่ข้าพเจ้าได้เป็นตัวแทนเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เข้าร่วมประกวดการนำเสนอผลงานโครงการ TO BE NUMBER ONE

ภายนอกเรือนจำนั้นยังทำให้มองเห็น เด็กและเยาวชนไทย สมัยปัจจุบัน เป็นคนเก่งและดี มีคุณค่า กล้าคิดกล้าทำ กล้าที่จะแสดงออก สมกับเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE โดยที่มีพระองค์ท่านเป็นองค์ประธานโครงการ ภายใต้สโลแกน “เป็นหนึ่งในไม่พึ่งยาเสพติด” อย่างแท้จริง สมกับที่องค์ประธานโครงการได้ส่งอุทิศ เวลาและพระวรกาย ห่มเทพรงาน TO BE NUMBER ONE ด้วยพระองค์เอง ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ มาอย่างต่อเนื่อง ยาวนาน จนถึง 18 ปี ข้าพเจ้าหวังไว้ว่า ไม่ว่าจะอีกนานแค่ไหน อายุจะเท่าไร วันข้างหน้า จะอยู่ที่ใด ก็จะเป็นหนึ่งที่จะขอร่วมขับเคลื่อนโครงการที่ดีๆ แบบนี้ต่อไป เพื่อให้เด็ก และเยาวชนได้ห่างไกลจากยาเสพติด อย่าได้เหมือนดังตัวข้าพเจ้าที่เคยประสบเจอ ในอดีตที่ผ่านมาด้วยตนเอง

พระองค์ทรงมีโครงการดีๆ โครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มอบพื้นที่ ให้สมาชิกที่หลงผิด และก้าวพลาดอย่างพวกเรา ได้มีพื้นที่และโอกาสในการเปลี่ยนแปลง ตัวเองให้ดีขึ้น เพื่อที่จะได้ออกสู่สังคมภายนอกได้อย่างภาคภูมิใจ ให้ตรงกับคำขวัญ ของโครงการที่ว่า “เป็นหนึ่งในไม่พึ่งยาเสพติด” ข้าพเจ้าขอสัญญาจะขอสานต่อโครงการ โดยยึดหลัก 3 I

I แรก I เดีย คิดดีแล้วเดินตามความคิดฝ่ายดีเป็นหลัก

I ที่สอง I ดอลส์ ดูตัวอย่างจากคนที่ประสบความสำเร็จได้ด้วยตัวเอง โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และยึดหลักแนวทางนั้นมาประยุกต์ใช้กับตัวเรา

I ที่สาม I เลิฟ ยู คิดถึงคนที่คุณรัก และรักคุณ ความรักดีๆ สิ่งดีๆ เกิดขึ้นแล้ว ที่วันนี้ I Love You TO BE NUMBER ONE ขอพระองค์ทรงพระสเลนเดอร์

รางวัลชมเชย
ประกวดเรียงความ “เรื่อง ดีดี 18 ปี TO BE NUMBER ONE”
ประเภทแกนนำสมาชิก TO BE NUMBER ONE
และประชาชนทั่วไป
นายณัฐวรรณ ปัญญญลักษณ์
สมาชิก TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต

“ทรงพระสเลนเดอร์” คำพูดอันทรงพลังจากสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ทั่วทั้งประเทศ ที่ต่างพร้อมใจกันเปล่งเสียงกันสุดพลังเพื่อถวายพระพร เมื่อได้เห็นพระพักตร์ที่เปี่ยมล้นไปด้วยพระเมตตาขององค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงมีต่อสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ทุกคน

“ทรงพระสเลนเดอร์” เป็นคำชี้แนะจากองค์ประธานโครงการฯ ใน Instragram ส่วนพระองค์ ที่ผมได้ติดตามพระองค์ท่านมาโดยตลอด ทำให้ผมหันย้อนกลับมามองตัวเองในฐานะที่ผมเป็นหนึ่งในสมาชิกของโครงการ TO BE NUMBER ONE คำถามที่เกิดขึ้นในใจของผมคือ “ผมได้ทำตามในสิ่งที่องค์ประธานโครงการท่านได้ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผมและสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วทั้งประเทศแล้วหรือยัง” เมื่อพิจารณาตัวเองอย่างดีแล้วผมก็พบว่าผมไม่ได้ปฏิบัติตามที่องค์ประธานท่านทรงชี้แนะเลย มีแต่การมุ่งมั่นในการทำงาน หวังให้งานออกมาประสบความสำเร็จ เน้นให้เกิดงานเพื่อการพัฒนาเยาวชนและสมาชิก TO BE NUMBER ONE ของจังหวัดภูเก็ต แต่ผมกลับลืมไปว่าการได้ดูแลร่างกายและสุขภาพของตัวเอง ก็เป็นสิ่งที่สำคัญตามที่องค์ประธานโครงการทรงชี้แนะไว้

หลังจากงานมหกรรมเฉลิมฉลองครบรอบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE ในปี 2560 ผมเก็บเอาภาพบรรยากาศ ความประทับใจและความรู้สึกทั้งหมดจากงานมหกรรมครั้งนั้น กลับมายังจังหวัดภูเก็ต พร้อมกับความคิดที่ว่าผมจะต้องเป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE New Gen ที่สามารถเป็นไอดอลให้กับทุกคนได้ ไม่ใช่เฉพาะในเรื่องของความสามารถที่ต้องมีมากขึ้น แต่รวมไปถึงการพัฒนาบุคลิกภาพที่ควรเป็นแบบอย่างให้กับสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นเมื่อกลับมาถึงบ้านผมก็ไม่รอช้าที่จะเริ่มต้น หาข้อมูลเพื่อสมัครในงานวิ่งต่างๆ เริ่มจากงานวิ่งแรกที่อยู่ใกล้บ้านที่สุดด้วยความตั้งใจอย่างเต็มที่บวกกับความมุ่งมั่น ผมจึงเริ่มการวิ่งครั้งแรกของผอมอย่างเต็มที่ด้วยความตั้งใจที่อยากจะให้ตัวเองมีบุคลิกภาพที่ดีขึ้น แต่ความมุ่งมั่นครั้งแรกกลับทำร้ายผม

ระยะทางวิ่งในงานแรกของผมทั้งหมดคือ 3.5 กิโลเมตร วิ่งออกไปได้เพียง 500 เมตร ความปวดกล้ามเนื้อในบริเวณขาเริ่มมีมากขึ้น ความเจ็บก็มารวมตัวกันได้เข้าเท้า ในใจผมตอนนั้นเริ่มถอดใจกับระยะทางที่เหลืออีก 3 กิโลเมตร ความคิดในหัวผมก็เกิดขึ้นทันทีว่าผมควร “ไปต่อ” หรือ “พอแค่นี้” สุดท้ายผมตัดสินใจที่จะหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง เห็นครอบครัวมีพ่อแม่ลูกที่กำลังวิ่ง เห็นคนที่รูปร่างที่ใหญ่กว่าผมกำลังวิ่ง เห็นผู้สูงอายุที่อายุมากกว่าผมกำลังวิ่ง ผมจึงเกิดแรงบันดาลใจขึ้นมาว่าผมควรไปต่อ ดังนั้นการก้าวไปต่อของผมกับ 3 กิโลเมตรที่เหลือเพื่อพัฒนาตัวเองเป็นการ “เดิน” เดินไปพร้อมกับการฟังเพลงเก่งและดี TO BE NUMBER ONE และเพลงเป็นหนึ่งไม่พียงาซึ่งทำให้ผมอีกเิ่มขึ้นมากกว่าเดิมและคิดว่าแค่ 3 กิโลเมตรกับสุขภาพที่ดีขึ้นของผมไปตลอดชีวิตผมควรเลือกสิ่งที่ดีที่สุด ดังนั้นผมจึงไม่รีรอที่จะเดินไปข้างหน้าด้วยความมุ่งมั่น สุดท้ายความสำเร็จก็เกิดขึ้นกับผม ผมเดินอยู่ในตำแหน่งของ 2 ลำดับสุดท้ายของประเภท 3.5 กิโลเมตร เมื่อถึงเส้นชัยเหรียญรางวัลจากงานวิ่งงานแรกก็อยู่บนคอของผม ผมอยากบอกกับทุกคนและอยากบอกกับองค์กรประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ว่า ที่ผมสามารถเริ่มต้นและก้าวเดินต่อไปได้มีเหตุผลมาจากการที่มีพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างและทรงเป็นแรงบันดาลใจที่ดีให้กับสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศ

หลังจากการลงวิ่งครั้งแรกของผมก็ทำให้ผมรู้จักกับเพื่อนนักวิ่งเพิ่มมากขึ้น งานวิ่งครั้งต่อมาผมก็มีเพื่อนเพิ่มขึ้นอีก ได้รู้จักคนในวงการนักวิ่งที่กว้างมากขึ้น จากปี 2560 - 2562 ผมได้สะสมเหรียญจากงานวิ่งทั้งหมดไป 30 กว่่างานซึ่งไม่นับรวมที่ไปวิ่งออกกำลังกายยังสวนสาธารณะด้วย ผมจึงมีแนวคิดร่วมกันกับทีม TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ตว่าอยากจัดงานวิ่งเพื่อร่วมกันแสดงออกถึงความรักและความศรัทธาที่ชาวจังหวัดภูเก็ตมีต่อองค์กรประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในงานวันครอบครัว TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต ปี 2562 งาน “TO BE NUMBER ONE PHUKET FAMILY RUN 2019” จึงเกิดขึ้น ผมมีความสุขที่ได้เตรียมงานร่วมกันกับแกนนำเยาวชน TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ตและทีมงานของจังหวัด เมื่อถึงวันงานนักวิ่งชาวจังหวัดภูเก็ตก็มาพร้อมเพรียงกันเพื่อร่วมกันแสดงออกถึงความรักและความศรัทธาที่มีต่อองค์กรประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ภาพของรอยยิ้ม ภาพความสุข ภาพของครอบครัวนักวิ่ง ภาพความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกัน ภาพการชื่นชมสัญลักษณ์ TO BE NUMBER ONE ภาพเหรียญรางวัลสุุดพิเศษ ภาพเด็กและเยาวชน ภาพนักวิ่งที่มีอาชีพและมือสมัครเล่น ได้ถูกส่งต่อไปในโลกออนไลน์และขยายเป็นวงกว้างไปทั่วทั้งจังหวัดและทั่วประเทศไทย ช่วยตอกย้ำความรักและความศรัทธาที่ทุกคนมีต่อองค์กรประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้เป็นอย่างดี นี่คือการที่ดี นี่คือการสำเร็จที่ผมได้มี

โอกาสเป็นฟันเฟืองเล็กๆ ที่มีส่วนในการขับเคลื่อนภารกิจของจังหวัด ซึ่งต่อยอดมาจากแรงบันดาลใจที่ผมได้รับมาจากองค์ประธานโครงการฯ และถูกส่งต่อจนเกิดเป็นพลังของชาวจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อพระองค์ ตอนนี้น้ำหนักตัวของผมจาก 118 กิโลกรัม ก็เหลือแค่ 92 กิโลกรัมแล้วครับ ผมก็ตั้งใจว่าผมจะพัฒนาตัวเองต่อไปเพื่อให้สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคนได้

กว่า 18 ปี ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ระยะเวลาอันแสนยาวนาน เรื่องดีๆ ก็เกิดขึ้นมากมาย ผมได้มีโอกาสดำเนินงานและภารกิจในโครงการ TO BE NUMBER ONE ตั้งแต่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนเทศบาลบ้านบางเหนียว สู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ที่โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ก้าวสู่การศึกษาในระดับปริญญาตรี ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จนถึงตอนนี้ผมทำงานในหน้าที่ของข้าราชการครูแล้ว เป็น 18 ปีที่มีความสุขกับการทำงานในโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างมีความสุขและเต็มความสามารถของผม การทำงานภายใต้ครอบครัว TO BE NUMBER ONE ภูเก็ตเป็น 18 ปีของความรักและความผูกพันที่ผมมีต่อโครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่งยังคงอยู่และไม่จางหายไปไหน

การได้เข้าเฝ้าและได้พบพระพักตร์ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในงานมหกรรมแต่ละปี หรือการไปรับเสด็จยังสถานที่ต่างๆ เปรียบเสมือนการได้เติมพลังไฟแห่งฝันและพลังศรัทธาอีกครั้ง เพื่อนำไฟแห่งฝันและพลังศรัทธานั้นนำมาพัฒนาเด็กและเยาวชนให้ร่วมกันแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ ร่วมกันเป็นเครือข่ายและพลังที่สำคัญในการต่อต้านยาเสพติด ให้เพิ่มมากขึ้นทำให้เกิดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งล้วนเป็นไปเพื่อแสดงออกถึงพลังและไฟของเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่จะร่วมกันกับผู้ใหญ่ของบ้านเมืองในการแก้ไขปัญหาเสพติด นี่คือการหนึ่งในเรื่องดีๆ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลา 18 ปีที่ผ่านมา การได้พบกับองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE จึงถือเป็นเรื่องสำคัญที่สมาชิกของโครงการทุกคนควรให้ความสำคัญในการมาพบเจอกันปีละหนึ่งครั้งอย่างที่เป็นประเพณีมาในทุกปี เพื่อเติมพลังไฟพลังความรัก พลังสร้างสรรค์ พลังบันดาลใจ และพลังแห่งศรัทธาซึ่งจะได้รับมาจากพระองค์ท่านโดยที่ตัวผมเองและทุกคนไม่รู้ตัว รอยยิ้มของพระองค์ท่าน พระหัตถ์ที่ทรงโบกทักทายสมาชิก หัวใจดวงเล็ก (มินิฮาร์ท) จากพระหัตถ์ที่ทรงมอบให้กับสมาชิกกลายเป็นความทรงจำที่ยิ่งใหญ่ในใจสมาชิกทุกคน

นอกจากนี้การที่ผมได้เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างครอบครัวของแกนนำเยาวชน TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต เริ่มจากการเป็นแกนนำรุ่นที่ 7 และสร้างน้องแกนนำในรุ่นที่ 8 มาต่อเนื่องจนถึงปัจจุบันรุ่นที่ 18 แล้ว เป็น 11 ปี 11 รุ่นซึ่งผมได้สร้างเยาวชนที่

มีคุณภาพให้กับจังหวัดและสังคม ทุกคนดำเนินงานในแนวทางเดียวกันคือการร่วมกันทำงานด้วยความสามัคคีกลมเกลียวและการสานงานต่อจากรุ่นที่สุรนน้องก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องราวที่ดีซึ่งเกิดขึ้นกับผมเช่นกัน การได้เห็นน้องแกนนำเด็บโต การได้เห็นน้องแกนนำก้าวหน้าและมีอนาคตที่สดใสแต่ไม่ทิ้งน้องคนใดไว้ข้างหลังคือความภาคภูมิใจของผมและทีม TO BE NUMBER ONE ภูเก็ต เพราะคำว่า “ครอบครัว TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต” ที่ยังคงผูกพันกันอย่างเหนียวแน่นด้วยความรักในทุกปี ทำให้สมาชิกทุกคนได้มีโอกาสทำในสิ่งที่ตนรักและชอบ

การได้เห็นพัฒนาการของสมาชิกที่ก้าวขึ้นไปเป็นคนเบื้องหน้าในการพัฒนาแกนนำรุ่นใหม่และการก้าวมาเป็นคนเบื้องหลังในการทำงานโครงการ TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ตของผมทำให้ผมเห็นเรื่องราวที่ดีในหลายๆ แง่มุมและถูกถ่ายทอดออกไปผ่านกระบวนการในการสร้างแกนนำเยาวชน TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ตในแต่ละรุ่นในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาผมได้รับมอบโจทย์เพิ่มเติมจากทางจังหวัดให้ดำเนินการจัดการแสดง TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ตเพื่อเข้าประกวดการแสดงในระดับจังหวัด การแสดงของครอบครัว TO BE NUMBER ONE ต้องมาจากความเห็นร่วมกันของสมาชิกแกนนำทุกคนการทำงานบนพื้นฐานของความเข้าใจ การตั้งใจ การมีความเห็นและการมีส่วนร่วมในการทำงานด้วยกัน จึงทำให้เกิดการแสดงที่ยิ่งใหญ่และเกิดการพัฒนาการแสดงอย่างต่อเนื่องและเข้มข้นมากยิ่งขึ้นในทุกปี

การแสดงของปีที่หนึ่งชื่อชุดการแสดงว่า TO BE NUMBER ONE PHUKET THE MUSICAL เป็นการร้อยเรียงเรื่องราวของเด็กน้อยที่ประสบปัญหาชีวิตและต้องเลือกเส้นทางในการดำเนินชีวิตของตนในอนาคต สำหรับปีที่สองเป็นการแสดงชุด NIGHT AT THE MUSEUM OF TO BE NUMBER ONE PHUKET การแสดงในปีนี้ก็นำเสนอนวัตกรรมที่สำคัญของทางจังหวัดนั่นคือพิพิธภัณฑ์ TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต ปีที่สาม THE CROWN DIARY OF TO BE NUMBER ONE PHUKET เป็นการแสดงที่ร่วมเฉลิมฉลองความสำเร็จในวาระครบรอบ 15 ปีของโครงการ TO BE NUMBER ONE ในปีนี้ 4 เป็นการแสดงชุด JUNGCEYLON DIARY OF TO BE NUMBER ONE PHUKET เป็นการนำเอาเรื่องราวของจังหวัดภูเก็ตย้อนกลับไปในช่วงสมัยอยุธยาผ่านประวัติศาสตร์จริงของภูเก็ต และปีล่าสุดนั่นคือปีที่ 5 UNIVERSE OF TO BE NUMBER ONE PHUKET การแสดงผ่านเวทีการประกวดนางงามที่สามารถเข้าถึงผู้ชมได้ทุกเพศทุกวัย ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในแต่ละปีมาจากความตั้งใจที่อยากมอบความสุข อยากแบ่งปันเรื่องราวของการดำเนินงานที่ดีให้กับสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วประเทศได้สัมผัสว่าการทำงานของโครงการ TO BE NUMBER ONE ภูเก็ตนั้นเป็นอย่างไร ดังนั้นการแสดงในทุกปีก็จะคิดการแสดงผ่าน

ความรักและความศรัทธาที่ผมและน้องแกนนำทุกคนมีต่อองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE อะไรคือสิ่งที่ทำให้ผมกับน้องแกนนำทุกคนคิดแบบนั้น เพราะองค์ประธานโครงการฯ ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเยาวชนและสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วทั้งประเทศ ดังนั้นการคิดงานของผมและแกนนำจึงตั้งใจให้ทุกอย่างออกมาสมพระเกียรติกับองค์ประธานโครงการฯ ให้มากที่สุด เพราะพระองค์ทรงทุ่มเท ทรงมุ่งมั่นและทรงงานอย่างหนักเพื่อการพัฒนาสมาชิกทุกคนอย่างแท้จริงและตั้งใจให้สมกับการเป็นจังหวัด TO BE NUMBER ONE รักษามาตรฐานพร้อมเป็นต้นแบบระดับยอดเยี่ยม

สุดท้ายนี้ผมอยากจะบอกกับทุกคนว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่สร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับคนจำนวนมาก เป็นโครงการที่ทำให้เยาวชนทุกคนได้มีโอกาสเดินทางตามหาความฝันของตนเองและค้นพบตัวตนผ่านกิจกรรมต่างๆ ที่โครงการ TO BE NUMBER ONE มีไม่ว่าจะเป็นการร้อง การเต้น การพัฒนาบุคลิกภาพ ให้เป็นแกนนำของแกนนำเยาวชนที่มาทำงานเพื่อสังคมและประเทศชาติผ่านการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE การมาพบเจอกันของสมาชิกทั่วประเทศผ่านกิจกรรมที่แสนสนุกสนาน มีรอยยิ้ม มีเสียงหัวเราะ ได้รับประสบการณ์และมิตรภาพที่ร่วมกันผ่านค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง การค้นพบตัวเองผ่านการเต้นในการแข่งขัน TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCISE Thailand Championship รวมไปถึงการมาพบปะกัน การได้แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและองค์ความรู้จากของชมรมต่างๆ ในโครงการ TO BE NUMBER ONE ทั่วทั้งประเทศผ่านงานมหกรรมรวมพลสมาชิก TO BE NUMBER ONE ก็เป็นอีกหนึ่งวาระและโอกาสที่ดี ซึ่งสมาชิกทุกคนจะได้มาร่วมกันแสดงพลังของความยิ่งใหญ่ การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการที่เกิดขึ้นของแต่ละชมรม

เรื่องดีๆ 18 ปี TO BE NUMBER ONE ที่ผมบอกเล่าผ่านตัวอักษรนี้ ผมตั้งใจให้สมาชิกทุกคนที่ได้อ่านได้นำเอาเรื่องดีๆ เรื่องนี้ไปเป็นแรงบันดาลใจในการพัฒนานตนเอง ผ่านการทำงานในโครงการ TO BE NUMBER ONE ให้ทุกคนทำงานด้วยความรัก ด้วยความตั้งใจ และด้วยหัวใจของคน TO BE NUMBER ONE ที่แท้จริง ถ้าทุกคนทำได้ผมก็เชื่อมั่นเช่นกันว่าทุกคนก็จะประสบความสำเร็จในชีวิตและการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE อย่างแน่นอน และผมก็เชื่อมั่นว่าความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่เกิดขึ้นนี้ มีที่มาจากความรักและความศรัทธาที่ผมและสมาชิกทุกคนมีต่อทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ผมขอยกย่องพระองค์ท่านให้ทรงเป็นหนึ่งในกลางดวงใจชาว TO BE NUMBER ONE ทุกคน เพื่อร่วมกับพระองค์ท่านในการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้กับเด็กและเยาวชนรวมถึงสมาชิกทุกคนตลอดไป

ผู้เขียน
นายอรรถชัย จันทรอ้วน
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
จังหวัดบึงกาฬ

เรื่องดีๆ 18 ปี TO BE NUMBER ONE จากวันนี้นับย้อนไป 18 ปีอายุของผมเพียงแค่ 4 ขวบเศษเท่านั้นไม่มีใครคาดเดาได้เลยว่าผ้าขาวผืนนี้อีก 18 ปีข้างหน้าจะถูกย้อมเป็นสีใดและผ้าขาวใดในห้วงช่วงเวลาเดียวกันนั้นจะถูกแต่งแต้มสีแดงจนเติบโตใหญ่ขึ้นมาบ้างท่ามกลางยุคแห่งความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายยุคที่มีพายุภัยนานาประการคอยเป็นสีแห่งมลทินที่จะซบย้อมเด็กและเยาวชนไทยให้กลายเป็นผ้าสีต่างโดยเฉพาะจอมวายร้ายอย่าง ‘ยาเสพติด’ ที่เป็นตัวโกงของละครชีวิตจริงในอดีตจนถึงปัจจุบันนี้ยังคงปั่นป่วนทำร้ายและทำลายชีวิตใครต่อใครมาช้านานวันวานนานมาแล้วเคยมีคนสอนผมไว้ว่า ‘หวานเป็นลมขมเป็นยา’ ประโยคนี้คือวาทกรรมสุดคึกฤทธิ์ที่เราเรียนเรารู้มาตั้งแต่เด็กเป็นกุศโลบายที่ชักชวนให้เด็กรู้จักทานยาเมื่อป่วยไข้แต่ในยาบางตัวถึงกลับเป็นตัวร้ายกันได้เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วสิ่งใดกันที่ชักจูงให้เหล่าเยาวชนเห็นทางสว่างทางไกลยาเสพติดถ้าไม่ใช่การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ได้ทำในสิ่งที่รัก ได้รักในสิ่งที่เป็น ได้เห็นในสิ่งที่ดี และได้มีอนาคตที่ก้าวไกล และแน่นอนครับต้องขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่เป็นคำตอบนั้นให้กับทุกคำถามข้างต้น ขอบคุณที่เป็นสิ่งเติมเต็มความสุขเสริมสร้างความสามารถ และหยิบยื่นโอกาสในการพัฒนาตัวเองให้กับพวกเราแต่งแต้มผ้าขาวเหล่านี้ให้มีสีสันต่างๆ ที่สวยงาม สนุกสนาน ความรัก ความสนใจ สีแห่งความสุข สีแห่งรอยยิ้ม สีแห่งเสียงเพลง สีแห่งความสามัคคี สีเหล่านี้คือสีสันของชีวิตที่เยาวชนควรจะมี และผมคือหนึ่งผืนผ้าสีที่ได้รับโอกาสดีเหล่านี้ครับ ‘ที่ใดในโลกนี้มีทุกซอกซอมนิสัยสุขปะปนอยู่’ ยาเสพติดเป็นปัญหาระดับชาติมาช้านาน ซึ่งมีสาเหตุนานาประการที่ทำให้เยาวชนหันมาหลงผิด ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกายจิตใจและสังคมที่เพาะบ่มให้มันมา ด้านร่างกายจากการเจ็บป่วยและใช้ยาด้วยตัวเองเพื่อทุเลาบรรเทาพิษความเจ็บปวดจนเผลอเสพติดไป ด้านจิตใจจากปัญหาชีวิตที่รู้มรณะ ความเครียดความรักครอบครัวย่ำแย่ตลอดจนการเรียนที่กดดันถาโถม ด้านสังคมจากสภาพแวดล้อมที่อันตรายและใกล้ชิดกับผู้คนที่ไม่ดีเป็นพื้นที่เสี่ยงในชุมชน ทำไมต้องยกสามประเด็นนี้มาพูดถึง.... เพราะผมคือหนึ่งในเด็กที่เติบโตมากับสิ่งแวดล้อมและสภาพชีวิตตามประเด็นเหล่านี้ครับ ตั้งแต่ครอบครัวที่มีพี่น้องสามคนสามบิดา ครอบครัวแตกแยกชุมชนเสี่ยงมีการขนส่ง-เสพยาแม้จะติดกับตลิ่งไซ้ ไซ้ครับในต่างจังหวัดแม้บางชุมชนจะ

ใกล้กับกองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนก็เชื่อว่าจะเป็นพื้นที่ปลอดภัยเสพติด เมื่อเริ่มสู่วัยรุ่น เพื่อนในชุมชนก็หันมาสนใจในยาร้ายทำลายชาติเหล่านั้นและชีวิตก็ยังต้องเจอกับปัญหา การเรียนความเครียดอีกมากมายแต่... ‘ที่ใดในโลกนี้ที่มีทุกซ່อยมีสุขปะปนอยู่’ การได้ทำ ในสิ่งที่รักคือสิ่งยึดเหนี่ยวให้ผมไม่สนใจในยาเสพติดแม้แต่นิดเดียวเลย ทุกซ່อยคือความรู้สึก ด้านลบที่ผมกลบและลบด้วยความสุขจากการได้ทำในสิ่งที่รักครับ ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นช่วงที่ผมมีโอกาสลงแข่งกลอนประกวดครั้งแรกและได้รับรางวัลชนะเลิศทำให้เกิด การเห็นคุณค่าในตัวเองมากขึ้น (self-esteem) ทำให้ผมเริ่มค้นพบว่าการทำกิจกรรมคือ ความสุขใหม่ในชีวิต และพี่ชายที่เป็นหัวหน้าทีมเต้นได้ชักชวนให้ผมลองไปดูการเต้นที่พี่ เขาได้รวมทีมลงแข่งขันนั่นคือโครงการ TO BE NUMBER ONE DANCERCISE 2012 ครั้ง นั้นเป็นการเปิดโลกใบใหม่ให้ผมสนใจสิ่งอื่นมากขึ้น ได้รู้จักสิ่งที่ชอบและฝึกฝนจนในปีต่อ มาได้มีโอกาสเป็นส่วนหนึ่งของทีมและตัวแทนจังหวัดในการแข่งขัน TO BE NUMBER ONE DANCERCISE 2013 ระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยิ่งไปกว่านั้นคือการผ่านเป็น 8 ทีมสุดท้ายที่แม้จะไม่ได้เข้าสู่ระดับประเทศแต่ก็เป็นเรื่องดี ๆ ที่โครงการนี้ได้เติมเต็มความ สุขและความฝันครับสู่เส้นทางสายใหม่ ในระดับชั้นมัธยมปลายผมเริ่มให้ความสำคัญกับการ ทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้น คิวรางวัลการประกวดทางภาษาไทยแทบทุกรายการ และเริ่มเป็น ผู้นำในการดูแลชมรมทูปีนัมเบอร์วันคนต่อไป ไซ่ครับจากเด็กมีปัญหาสู่การเป็นหัวหน้าคน ในช่วงนั้นห้องทูปีนัมเบอร์วันถูกเปลี่ยนเป็นห้องประชุมสัมมนา แต่ทุกคนในชมรมก็มีใจ เป็นแกนนำใช้ความสามารถที่มีสร้างสรรค์สิ่งดีดีจนมีวันที่ดีขึ้น ด้วยการเต้นเปิดหมวกร้อง เพลงงานต่างๆ และนำเงินที่ได้มาเข้าชมรมจากสิบเป็นร้อยร้อยเป็นพันแบ่งบางส่วนซื้อ ลำโพงและอุปกรณ์ต่างๆ ให้น้องๆ รุ่นต่อไปได้ทำในสิ่งที่รักโดยที่ไม่ให้ส่งผลกระทบกับการ เรียนและครอบครัว เส้นทางสายนี้มีคำคำณจากคุณครูหรือพ่อแม่หลายๆ คนคอยบ่นทอน แต่ระยะทางพิสูจน์ม้ากาลเวลาย่อมพิสูจน์คน พวกเราชาวทูปีนัมเบอร์วันเอาชนะคำพูด เหล่านั้นและความกดดันด้วยการทำให้ทุกคนยอมรับทั้งผลการเรียน3ขึ้นไปในห้องเรียน หลักสูตรพิเศษเป็นตัวแทนโรงเรียนไปแข่งขันทักษะต่างๆ เป็นแกนนำโครงการดีดีมากมาย และเป็นลูกที่ดีของครอบครัว ผลลัพธ์เหล่านี้คือเครื่องพิสูจน์ที่ดีและน่าภาคภูมิใจที่สุดครับ วันดีดีที่มีร่วมกับทูปีนัมเบอร์วันไม่หมดเพียงเท่านี้ ในปี 2558 ช่วงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผมได้มีโอกาส เป็นหนึ่งในตัวแทนจังหวัดเข้าร่วม TO BE NUMBER ONE CAMP 17 ฝึกฝนเก็บเกี่ยวเรียนรู้ สิ่งต่างๆ มากมายได้ค้นพบตัวเองมากยิ่งขึ้นและมีสิ่งที่จะไปถ่ายทอดให้คนอื่น ๆ อีกเยอะแยะ ที่สุดแห่งความภาคภูมิใจของเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ ที่พลาดโอกาสตอนประกวดเต้นไม่ได้ เข้ารอบประเทศคือ..... การได้ร่วมโชว์หน้าพระพักตร์ในวันสุดท้ายของค่าย ไซ่ครับขึ้นชื่อว่า เด็กชายตัวเล็กๆ ผมได้อยู่หน้าสุดในจำนวนคนเป็นร้อยที่ร่วมโชว์ ต้องขอบคุณพี่นุ้ยเกศริน

ตั้งแต่วันแข่งขันในปีนั้นจนถึงวันค่ายที่ให้คำแนะนำในการฝึกฝนจนผมได้ทำฝันให้เป็นจริงคือการโชว์ความสามารถพิเศษต่อหน้าพระพักตร์ครับ ที่สำคัญได้รับเกียรติเป็นขวัญใจฝ่ายชายประจำสัปดาห์ครับ เมื่อวัยมัธยมผ่านไปเข้าสู่ช่วงมหาวิทยาลัยผมมักหาโอกาสกลับไปสอนน้องๆ ในชมรมที่บ้านเกิดทุกครั้งที่มีเวลาและสาธารณสุขจังหวัดก็คอยเชิญชวนให้ไปฝึกซ้อมการร้องการเต้นและบุคลิกภาพให้กับน้องๆ ทูปีนัมเบอร์วันไอดอลทุกปี ทั้งความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมมาจากทูปีนัมเบอร์วันและวิชาชีพครูที่ผมเรียนในระดับปริญญา ทำให้ผมรักที่จะถ่ายทอดสิ่งดีดีให้กับคนรุ่นใหม่ต่อไปครับ เดชะบุญผมได้รับโอกาสอีกครั้งในการไปเข้าร่วม TO BE NUMBER ONE CAMP 20 ครั้งนี้ผมตั้งใจเก็บเกี่ยวความรู้จากคลาสที่หลากหลายมากขึ้นและโชว์เด่นอีกครั้งหนึ่ง ได้รับบทบาทในการเต้นหน้าพระพักตร์ครั้งที่สองในชีวิตที่ไม่ว่าจะสักกี่ปีผ่านไปจะยังคงเป็นช่วงเวลาที่เราตั้งใจไม่เคยลืมครับ จบค่ายไปผมได้มีโอกาสไปฝึกเรียนสิ่งต่างๆ เพิ่มเติมที่ศูนย์เพื่อนใจสาขาศิลปะการแสดงครึ่งสัปดาห์กลางวันเข้ามหาวิทยาลัยตกเย็นไปเข้าคลาสเรียน พากเพียรจนเกิดแรงบันดาลใจและได้มีโอกาสเป็นพิธีกรประจำเวทีต่างๆ ในงานมหกรรมรวมพลคนทูปีนัมเบอร์วันตลอด 2 ปีที่ผ่านมาปีที่แล้วยังได้ก้าวข้ามความกลัวขึ้นเวทีเป็นตัวแทนศูนย์เพื่อนใจสาขาศิลปะการแสดงในการโชว์เต้นอีกด้วย ทำให้เป็นอีกประสบการณ์ดีดีที่น่าจดจำ ‘ที่ไหนที่เหมาะกับเราที่ตรงนั้นเราจะมิตัวตน’ ที่นี้เป็นเสมือนบ้านอีกหลังหนึ่งไปแล้วครับ บ้านที่ทุกครั้งที่เหนื่อยท้อไร้ความหวังจะคอยเป็นที่พึ่งเติมพลังให้กลับมามีแรงสู้ต่อไป ยามเมื่อมีความทุกข์ท้อใจเมื่อใดให้ร่างกายขยับเขยื้อนไปตามเสียงเพลงบรรเลงเป็นความสุขปลดปล่อยความทุกข์ให้มลายได้ทุกครั้งโดยไม่จำเป็นต้องคิดสั้นทำร้ายตัวเองหรือพึ่งยาเสพติดเลย และโอกาสต่างๆ มากมายที่ผมได้เรียงร้อยมาล้วนมาจากตัวผมและโครงการทูปีนัมเบอร์วันทั้งสิ้น มาจากตัวผมที่พร้อมจะเปิดใจและไม่ย่อท้อต่อความฝันไขว่คว้าทุกโอกาสของชีวิตที่ผ่านเข้ามาตลอดเวลาและมาจากโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นทั้งแรงขับเคลื่อนและผู้หยิบนโอกาสเหล่านั้นให้กับเยาวชนไทย ‘สุขใดเล่าจะสุขเท่าการได้ทำในสิ่งที่รัก’ ใครจะไปคาดคิดว่าจากเด็กชายอรรณชัยวัย 14 ขวบ ผู้แบกทุกข์ในวันนั้นจะกลายเป็นชายหนุ่มผู้สร้างสะพานฝันในวันนี้เป็นเวลาถึง 8 ปี ที่ยังคงเติบโตมาพร้อมกับทูปีนัมเบอร์วันและจะเติบโตขึ้นไปเรื่อยๆ ขอขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้ผมมีวันนี้กับเรื่องดีๆ ที่มีเสมอมา ผมจะพัฒนาและส่งต่อคุณค่าเหล่านี้ต่อไปมอบโอกาสที่ได้รับมาส่งต่อคุณค่าให้กลายเป็นอนุกรมความสุขที่ไม่รู้จบ เพราะผมเชื่อมั่นว่าทุกคนสามารถเป็นแกนนำเริ่มต้นทำสิ่งดีได้ ได้แสงดาวพราวแสงเดือนเกลื่อนแสงฝันสดใสจันทร์ส่องแสงใจใสแสงสีปล่อยเสียงเพลงเปล่งเสียงเร้าชาวทูปีนัมเบอร์วัน เรื่องดีๆ จะจริงจิดนิรันดร์

ผู้เขียน
นายรณรงค์ ฤกษ์กรพิสิษฐ์
จังหวัดเชียงใหม่

หากจะกล่าวถึงคนที่อายุครบ 18 ปีบริบูรณ์นั้น สิ่งที่เรานึกขึ้นได้คือการเป็นวัยรุ่นอย่างเต็มตัว การมีสภาพร่างกายที่แข็งแรงพร้อมจะทำทุกกิจกรรมอย่างเต็มที่ มีความทันสมัย กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก และนี่คือสิ่งที่คนอายุครบ 18 ปีเป็นอยู่ ซึ่งเปรียบได้เช่นเดียวกับโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ แสดงถึงความแข็งแรงและแข็งแกร่งมาก ตื่นตัวและพร้อมจะเผชิญกับทุกสถานการณ์ เต็มเปี่ยมไปด้วยความสามารถของโครงการที่ตอบโจทย์กับทุกกลุ่มเป้าหมาย แสดงให้เห็นถึงพลังที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง

ปฏิเสธไม่ได้ว่า เรื่องราวของโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เกิดขึ้นตลอดระยะเวลา 18 ปีนั้น เป็นเรื่องราวที่ดีที่เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นทุกกิจกรรม ข่าวสารล้วนเป็นประโยชน์ต่อสมาชิกและรวมไปถึงบุคคลอื่นๆ ด้วยเช่นกัน ข้าพเจ้าเองก็เป็นหนึ่งในสมาชิกโครงการที่มีส่วนในการได้รับสิ่งดีดีจากโครงการทูปีนัมเบอร์วันไม่น้อยกว่าสิบกว่าปี โดยในช่วงแรกที่ได้มีโอกาสรู้จักโครงการทูปีนัมเบอร์วัน สิ่งแรกที่นึกถึงคือเป็นโครงการที่สนับสนุนกิจกรรมให้กับวัยรุ่นเพื่อห่างไกลยาเสพติด อย่างที่กล่าวไปข้างต้นว่าวัยรุ่นนั้น มีความกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกในทุกๆ ด้าน เพราะฉะนั้นจึงมีความเสี่ยงต่อการไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นอย่างมาก โครงการทูปีนัมเบอร์วันเป็นโครงการที่มีความชัดเจนที่สุดในช่วงนั้น ที่จะสามารถเบี่ยงเบนความสนใจของวัยรุ่นที่มีต่อยาเสพติดให้หันมาสนใจในกิจกรรมและความสามารถของตนเอง ใช้เวลาว่างจากการเรียนให้เป็นประโยชน์ และนี่ถือเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์สำหรับข้าพเจ้ามากที่สุดที่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้เป็นอย่างมาก และต่อมาเริ่มเห็นข่าวสารของโครงการทูปีนัมเบอร์วันผ่านสื่อต่างๆ อย่างต่อเนื่อง หลายครั้งข้าพเจ้ามีโอกาสดูทางไปในโรงเรียนและสถานศึกษาหลายๆ แห่ง ปรากฏว่าเกือบทุกโรงเรียนล้วนมีชมรมทูปีนัมเบอร์วัน มีศูนย์เพื่อนใจ จึงเกิดความสงสัยว่า ทำไมถึงต้องมี หลังจากนั้นเลยได้มีโอกาสพูดคุยกับคุณครูและผู้ร่วมก่อตั้งชมรมทูปีนัมเบอร์วัน ก็ได้พบกับความความจริงที่ว่า การก่อตั้งชมรมทูปีนัมเบอร์วันในสถานศึกษารวมไปถึงศูนย์เพื่อนใจ นั้นจัดตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ของสมาชิกชมรมในการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมร้อง เล่นเต้น เล่นดนตรี งานศิลปะ หัตถกรรมฝีมือ รวมไปถึงการจัดการความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกชมรมอีกด้วย และนี่ถือเป็นจุดเด่นของโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่สามารถให้เยาวชนได้ทำกิจกรรมและค้นหาคำความสามารถของตนเองอย่างแท้จริง

หลังจากที่ได้มีโอกาสรู้จักและเข้าใจโครงการทูปีนัมเบอร์วันมาพอสมควรแล้ว ข้าพเจ้าเองจึงตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมของโครงการทูปีนัมเบอร์วันอย่างเต็มตัวจากกิจกรรมแรกคือการประกวดทูปีนัมเบอร์วันเชียร์ลีดเดอร์ ซึ่งถือเป็นกิจกรรมที่ข้าพเจ้าเองชื่นชอบและมีความถนัดในช่วงนั้น ทางโครงการดำเนินกิจกรรมได้อย่างดีเยี่ยมและมีผู้ให้ความสนใจเป็นอย่างมาก มีความแตกต่างจากการจัดการประกวดในเวทีอื่นๆ โดยคำนึงถึงสมาชิกผู้เข้าร่วมประกวดเป็นสำคัญ ถือว่าได้รับประโยชน์และมีคุณค่าเป็นอย่างมาก ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้สานต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนี้มาอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมการประกวดทูปีนัมเบอร์วันทีนแดนซ์เซอไซด์ ถือเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่มีผู้เข้าร่วมให้ความสนใจมาก ที่สำคัญมีการขยายกลุ่มสมาชิกที่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมนี้ เช่น การเปิดโอกาสให้สมาชิกที่เป็นวัยเด็กสามารถเข้าร่วมการประกวดได้ การจัดประกวดในระดับจังหวัด ระดับภูมิภาคและระดับประเทศ ตามลำดับ ยิ่งทำให้โครงการทูปีนัมเบอร์วันเกิดการแพร่ขยายของสมาชิกออกไปอย่างมาก แสดงให้เห็นถึงการประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ของโครงการ ความสนใจในโครงการทูปีนัมเบอร์วันของข้าพเจ้ามีอย่างต่อเนื่อง ครั่งนี้มีโอกาสได้เข้าร่วมงานมหกรรมรวมพลคนทูปีนัมเบอร์วัน ซึ่งถือเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เข้าร่วม สิ่งที่ข้าพเจ้าได้สัมผัสกับกิจกรรมนี้คือ ความยิ่งใหญ่ อลังการกับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แสดงให้เห็นว่าสมาชิกของโครงการทูปีนัมเบอร์วันทุกคน ล้วนมีใจที่เป็นหนึ่งเดียว ต่างแสดงศักยภาพ ความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ ความเชื่อและศรัทธาออกมาพร้อมกัน เห็นถึงพลังที่เกิดขึ้นอย่างมหาศาล กิจกรรมนี้เองถือเป็นแรงบัลดาลใจให้กับข้าพเจ้าในการจัดตั้งชมรมของสถาบันตนเองให้เกิดขึ้นเฉกเช่นเดียวกับสถาบันอื่นๆ และการเริ่มเรียนรู้และศึกษาการจัดตั้งชมรมทูปีนัมเบอร์วันอย่างจริงจังได้เกิดขึ้น โดยข้าพเจ้าเองเริ่มต้นจากการศึกษาจากเว็บไซต์ของโครงการทูปีนัมเบอร์วันอย่างละเอียด ทราบถึงยุทธศาสตร์ของโครงการ กิจกรรมต่างๆ ที่ทางโครงการดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงโครงสร้างและความรับผิดชอบ ได้เชิญบุคลากรที่มีความรู้ในการจัดตั้งชมรมมาให้ความรู้เพิ่มเติมในรูปแบบการสัมมนา ได้เข้าร่วมการศึกษาดูงานในชมรมทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นต้นแบบ จนในที่สุดข้าพเจ้าก็สามารถจัดตั้งชมรมทูปีนัมเบอร์วันภายใต้หลักการ 3ก ได้แก่ กรรมการ กองทุน และกิจกรรม และหลักการ 3ย ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การรณรงค์เพื่อปลุกจิตสำนึก และสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ยุทธศาสตร์ที่ 2 การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่สมาชิกและเยาวชน ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อป้องกัน

และแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งได้ยึดหลักการทั้งสองในการดำเนินกิจกรรมมาโดยตลอด เพื่อให้การดำเนินงานของโครงการทูปิ่นมเบอร์วันเป็นไปอย่างมีระบบ

โครงการทูปิ่นมเบอร์วัน ได้ซึมซับเข้ามาในการดำเนินชีวิตของข้าพเจ้ามากขึ้น โดยผ่านการทำกิจกรรมต่างๆ ที่มีโอกาสได้เข้าร่วมไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการประกวดทูปิ่นมเบอร์วันทีนแดนซ์เซอไซด์ กิจกรรมการประกวดทูปิ่นมเบอร์วันไอดอล กิจกรรมการประกวดชมรมทูปิ่นมเบอร์วัน และกิจกรรมค่ายทูปิ่นมเบอร์วัน ซึ่งทุกๆ กิจกรรมล้วนสร้างคุณค่า ประสบการณ์และการได้พัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่อง ถือได้ว่าโครงการทูปิ่นมเบอร์วันเป็นโครงการที่มีคุณค่าและเพิ่มคุณภาพชีวิตให้กับตัวข้าพเจ้าเองจากการที่ได้ทำงานวิจัยเพื่อเป็นวิทยานิพนธ์ในการประกอบการสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต ถือเป็นเกียรติประวัติและนำมาซึ่งความภาคภูมิใจแก่ตัวข้าพเจ้าเองและครอบครัวเป็นอย่างมาก โดยในครั้งนั้น ข้าพเจ้าเลือกที่จะศึกษาวิจัยโครงการทูปิ่นมเบอร์วันในหัวข้อเรื่อง การสื่อสารเพื่อการรณรงค์ของโครงการทูปิ่นมเบอร์วัน ระหว่าง พ.ศ.2545-2555 เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการสื่อสารเพื่อการรณรงค์ของโครงการทูปิ่นมเบอร์วันและศึกษารูปแบบและองค์ประกอบการนำเสนอการรณรงค์โครงการทูปิ่นมเบอร์วันในรอบ 10 ปี โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ การวิจัยสัมภาษณ์เชิงลึก, การวิจัยแบบวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า ด้านผู้ส่งสาร โครงการทูปิ่นมเบอร์วันเป็นโครงการที่ก่อตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดตามพระดำริของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทั้งนี้ โครงการมีจุดมุ่งหมายที่จะรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน และการสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งกลุ่มเป้าหมายของโครงการแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเป้าหมายหลัก คือ เยาวชน วัยรุ่นทั้งในและนอกสถานศึกษา อายุ 6-24 ปี และกลุ่มเป้าหมายรอง คือ ประชาชนทั่วไป ด้านเนื้อหา ในช่วงปี พ.ศ.2545-2548 โครงการทูปิ่นมเบอร์วันได้กำหนดเนื้อหาในการสื่อสาร โดยกำหนดกิจกรรมและวางแผนการสื่อสารเพื่อชี้ให้เห็นถึงโทษของยาเสพติด และการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ในช่วงปี พ.ศ. 2549-2555 โครงการทูปิ่นมเบอร์วัน มุ่งที่จะรณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน และการสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ด้านสื่อแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ สื่อประชาสัมพันธ์ และสื่อกิจกรรม โดยสื่อประชาสัมพันธ์ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร สัญลักษณ์ ของที่ระลึก และสื่อบุคคล ส่วนสื่อกิจกรรม ได้แก่ การจัดกิจกรรมรณรงค์และกิจกรรมการประกวด

ต่างๆ ด้านผู้รับสาร พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อยู่ในระดับสูง มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ ในระดับสูง และปานกลาง ในสัดส่วนที่เท่ากัน มีการยอมรับโครงการทูปีนัมเบอร์วันอยู่ในระดับยอมรับมาก และ พฤติกรรมการเข้าร่วมโครงการอยู่ในระดับความถี่บ่อยครั้ง ด้านรูปแบบและองค์ประกอบ การนำเสนอการณรงค์โครงการทูปีนัมเบอร์วันในรอบ 10 ปี พบว่า มีรูปแบบการใช้ กลยุทธ์สื่อบุคคลที่มีชื่อเสียง รูปแบบการใช้กลยุทธ์สื่อผสม รูปแบบการใช้กลยุทธ์สื่อ สองทางที่สร้างการมีส่วนร่วม รูปแบบการใช้กลยุทธ์สื่อสร้างกระแส และรูปแบบการใช้ กลยุทธ์สื่อที่มีเทคโนโลยีทันสมัย ส่วนองค์ประกอบการณรงค์ พบว่า ในปี พ.ศ.2545-2548 โครงการฯ มีวัตถุประสงค์ในการชี้ให้เห็นโทษและพิษภัยของยาเสพติดและการใช้เวลาว่าง ให้เป็นประโยชน์จากกิจกรรม และ ปีพ.ศ.2549-2555 โครงการฯ มีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา ในการนำเสนอ ได้แก่ การณรงค์ปลูกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติด การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชนและการสร้าง และพัฒนาเครือข่ายเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในการกำหนดใช้สื่อ พบว่า ในปี พ.ศ.2545-2548 ใช้สื่อประชาสัมพันธ์และสื่อกิจกรรม เช่น สื่อบุคคล สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ สื่อหนังสือพิมพ์ ของที่ระลึกสื่อกิจกรรม และ พ.ศ.2549-2555 ได้เพิ่มช่องทาง การสื่อสารมากยิ่งขึ้น ได้แก่ เว็บไซต์ เฟซบุ๊ก และสื่อนิตยสาร ด้านผู้รับสาร พบว่าในปี พ.ศ.2545-2546 กลุ่มเป้าหมายของคือกลุ่มผู้ติดยาเสพติดรวมทั้งเยาวชนทั้งในและ นอกสถานศึกษา ต่อมาปี พ.ศ.2547-2548 ได้เพิ่มขึ้นจากกลุ่มเดิมเป็นประชาชนทั่วไป ชุมชนและสถานประกอบการ และปี พ.ศ.2549-2555 มีการเพิ่มกลุ่มเป้าหมายมากขึ้น ได้แก่ เยาวชนทั้งในและนอกสถานศึกษา ผู้ติดยาเสพติด ประชาชนทั่วไป ชุมชน สถานประกอบการ ทัศนสถาน สถานพินิจ และเครือข่ายชมรมฯ

การที่ข้าพเจ้าได้ลงมือศึกษาวิจัยโครงการทูปีนัมเบอร์วันด้วยตัวเอวอนั้น ทำให้ได้ รับองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นอย่างมากมาย สามารถนำมาเป็นประโยชน์ต่อตัวข้าพเจ้าเอง รวมไปถึงผู้อื่นไม่มากนักน้อย ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก ขอขอบคุณ ทางโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีส่วนสำคัญทำให้ตัวข้าพเจ้าเองประสบความสำเร็จ ด้านการเรียนระดับบัณฑิตศึกษา และได้พิสูจน์ให้เห็นว่ากิจกรรมต่างๆ ที่ได้ทำมาตลอด สิบกว่าปีบนพื้นฐานของความรักและชอบ หากเราลงมือทำและศึกษาอย่างจริงจังแล้ว สามารถกลับมาสร้างสิ่งที่ดีให้ติดตัวเราเองได้ 18 ปี ที่โครงการทูปีนัมเบอร์วันไม่หยุด ที่จะพัฒนาเยาวชน ไม่หยุดที่จะสรรสร้างกิจกรรมที่ดี และทุกๆ กิจกรรมล้วนมีคุณค่า ต่อสมาชิกทุกคนสามารถพัฒนาคนให้มีคุณภาพ และข้าพเจ้าเชื่ออย่างยิ่งว่าโครงการ ทูปีนัมเบอร์วันคือโครงการที่สร้างประโยชน์อย่างมหาศาลให้กับประเทศชาติอย่างแท้จริง

ผู้เขียน
นายสุรัชย์ ไชยโคตร
จังหวัดศรีสะเกษ

ในครั้งที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในชุมชนที่เป็นชนบท และสภาพแวดล้อมที่เป็นแหล่งมั่วสุมของเยาวชนเกี่ยวกับยาเสพติดที่เป็นสิ่งไม่ดี และตัวของข้าพเจ้าเองก็เคยถูกชักชวนให้ทำ ด้วยความที่ยังเป็นเด็กและอยากรู้อยากลองเพื่อตอบรับคำชักชวน แต่หลังจากผ่านมาในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ทำมันอีกเพราะรู้ว่ามันเป็นสิ่งไม่ดี ข้าพเจ้าอาศัยอยู่กับแม่และพ่อ(เลี้ยง)เพราะพ่อกับแม่หย่าร้างตั้งแต่ข้าพเจ้ายังเด็ก ซึ่งข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าการครอบครัวยังไม่สมบูรณ์รู้สึกขาดความอบอุ่น ขาดที่พึ่งทางใจ จนรู้สึกได้ว่าไม่มีใครรักเรา จิตใจไม่เข้มแข็งพอจนบางครั้งอาจหลงผิดไปบ้าง แต่เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าศึกษาในระดับมัธยมตอนต้นและตอนปลาย ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในตำบล ข้าพเจ้าได้รับการสอนและชี้นำแนวทางต่างๆ ในการปฏิบัติตนและการใช้ชีวิตอย่างดี จนทำให้รู้สึกว่ามีที่พึ่งทางจิตใจและทำให้จิตใจเราเข้มแข็ง อีกทั้งคุณครูยังให้โอกาสในการแสดงความสามารถกล้าที่จะแสดงออก และเป็นต้นแบบให้นักเรียนในโรงเรียนได้ และในโรงเรียนของข้าพเจ้าเอง ก็ได้จัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE โครงการในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ขึ้น ซึ่งในโรงเรียนของข้าพเจ้าก็ได้ทำกิจกรรมพัฒนาทักษะและส่งเสริมนักเรียน และร่วมกันจัดกิจกรรมร่วมกับเยาวชนหรือคนในชุมชนให้คนในชุมชนได้ร่วมกันหาวิธีและมาตรการในการป้องกัน ฝึกฝนการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มให้เกิดความสามัคคีรักใคร่กลมเกลียว ซึ่งจะทำให้ชุมชนของข้าพเจ้าและชุมชนใกล้เคียง เกิดความเข้มแข็ง และสนับสนุนเยาวชนให้ทำในสิ่งที่ถนัดและชอบ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เยาวชนและแหล่งชุมชนต่างๆ ไม่หลงผิดและเป็นทาสของยาเสพติด จุดประสงค์ที่โรงเรียนของข้าพเจ้าได้จัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ขึ้นเพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสังคมและในชุมชน มีจุดมุ่งหมาย มุ่งเน้นรณรงค์ในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชนเป็นหลัก ด้วยกลวิธีปลูกจิตสำนึก และสร้างกระแสการต่อต้านยาเสพติด การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชนในชุมชน และในจังหวัดศรีสะเกษก็ได้ขับเคลื่อนโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงสภาพจิตใจของเยาวชนและมีอาชีพสร้างรายได้ให้กับตนเองและครอบครัว โดยไม่หลงผิดให้กับสารเสพติด ตลอดจนทั้งการนำไปสู่ความเป็นเลิศในการกล้าแสดงออกและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเยาวชนในพื้นที่ อีกทั้งยังส่งเสริมและสนับสนุนกับเด็กที่มีปัญหาในการติด

ยาเสพติดอีก ทั้งยังสร้างค่านิยมที่ดีให้กับเด็กและเยาวชนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ยาเสพติดไม่ให้หลงผิด พร้อมกับการขับเคลื่อนโครงการเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตและยกระดับคุณค่าทางด้านจิตใจให้เกิดความเข้มแข็ง เพื่อสร้างคติประจำใจให้กับเยาวชน คือการเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด เพื่อให้สอดคล้องกับคำขวัญในโครงการ TO BE NUMBER ONE ตามพระประสงค์ของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนไทยให้เป็นอนาคตของชาติที่ดีต่อไป

การเข้าร่วมโครงการในครั้งนี้ของข้าพเจ้าได้ฝึกฝนพัฒนาและวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ของเยาวชนในแหล่งชุมชน รวมถึงได้ร่วมกันแก้ไขปัญหายาเสพติด ร่วมสร้างงานเพื่อการพัฒนาและต่อยอดเพื่อให้ตนเองและชุมชนเกิดความเข้มแข็ง เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด และช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตและครอบครัวในกลุ่มเยาวชน อีกทั้งยังส่งผลดีให้ตัวของข้าพเจ้าและคนในชุมชนเกิดความรักความสามัคคีสามารถอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข และพัฒนาศักยภาพความสามารถของเยาวชนและป้องกันการเข้าข่ายในการติดสารเสพติด โดยคำที่กล่าวว่า “ใครติดยา ยกมือขึ้น” ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาหนักของเยาวชนในปัจจุบันข้าพเจ้าก็อยากผลักดันโครงการนี้โดยร่วมกับชุมชนเป็นหลักเพื่อให้เยาวชนเข้าถึงได้ง่าย และสร้างมาตรการการป้องกันไม่ให้เยาวชนติดยาเสพติด

ผู้เขียน
นายพัทธนัย ไชยสิงห์
จังหวัดศรีสะเกษ

พูดถึงเรื่อง TO BE NUMBER ONE ทุกคนต้องรู้จักไม่ว่าจังหวัดไหน อำเภอไหน ในประเทศไทย ทุกคนล้วนรู้จัก เป็นโครงการในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นองค์ประธาน เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ดังคำขวัญที่ว่า “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” เรื่องยาเสพติดทุกจังหวัดทุกอำเภอก็ต้องมี เป็นธรรมดา แต่เมื่อมีโครงการนี้มาเหมือนเป็นแสงส่องนำทางเดินต่อไป ชมรมได้ไปสร้าง เครือข่ายในจังหวัดศรีสะเกษหลายแห่งมีไปประกวดบ้างบางแห่ง เป็นที่น่าภูมิใจของชมรม โครงการนี้ได้จัดตั้งมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2545 ฉันได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของชมรม TO BE NUMBER ONE บ้านขี้เหล็ก เมื่อปีพุทธศักราช 2559 เพราะฉันเห็นมีการร้อง เล่น เต้นสนุก เกิดความสนใจจึงขอคณะกรรมการของชมรมเข้าร่วม ตั้งแต่ฉันเข้ามาฉันก็ได้ไปร่วมงาน TO BE NUMBER ONE ที่จังหวัดขอนแก่นตั้งแต่ปีแรกที่เข้ามา ตอนฉันไปปีแรกก็ยังไม่รู้ เรื่องอะไรยังไม่ได้หาเพื่อนจังหวัดอื่น ปีต่อมาฉันไม่ได้ไปเนื่องจากติดสอบ ตัวแทนที่ไปก็นำ ความสำเร็จมาให้อีกก้าว คือได้ไปร่วมงานมหกรรมรวมพลคนทูปีที่เมืองทองธานี และ ได้ร่วมรับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ตั้งแต่ฉันเข้ามา เป็นส่วนหนึ่งของชมรมฉันก็ได้ประสบการณ์หลายอย่าง จากที่ไม่กล้าจับไมค์ ตอนนี้อย่างไรก็ได้ ฉันได้รับโอกาสต่างๆ ในความสามารถของฉันจากที่เคยปิดกั้นตัวเอง เข้าชมรมมาได้ทำทุกอย่างที่รู้จักทำ ทั้งบายศรี เหยียญโปรยทาน แช่วเสื่อฯ ฉันได้เข้าสังคม มากขึ้น รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่มากขึ้น ทำให้ฉันได้โตขึ้นอีกก้าว ได้ไปปีที่ 2 ก็เริ่มหาเพื่อนชมรม จังหวัดอื่น ฉันได้รู้จักเพื่อนต่างชมรมจังหวัดนครพนม ได้พูดคุยกันเรื่องชมรมว่า จัดตั้งมาอย่างไร ได้ไปร่วมที่เมืองทองธานีบ้างหรือเปล่า และปีนั้นเป็นปีที่ 2 ที่ได้ไปร่วม ที่เมืองทองธานี และเป็นปีที่ฉันได้รับโอกาสมอบของที่ระลึกต่อหน้าทูลกระหม่อม เป็นปีแรกที่เห็นพระพักตร์ท่านใกล้ชิดที่สุด ท่านทรงเยี่ยมพระสรวลให้ทุกคนที่รอรับเสด็จ ท่ามกลางเสียง ทรงพระสเลนเดอร์ เรารักทูลกระหม่อม และสุดท้ายนี้ฉันอยากจะขอบคุณผู้ใหญ่ใจดี ที่ทำให้รู้จักโครงการนี้ และอยากขอบคุณทูลกระหม่อมเป็นอย่างสูงยิ่ง ที่ทำให้มีโครงการ ดีๆ อย่างนี้ สร้างให้ฉัน ที่ฉันเคยฝัน ที่ไม่กล้าฝัน ที่คนธรรมดาคนหนึ่งไม่กล้าฝัน แต่ท่าน สร้างให้ฉัน ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นองค์ประธาน โครงการ TO BE NUMBER ONE และฉันขอสัญญาว่าฉันจะสานต่อพระปณิธาน ขององค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ตลอดไป และฉันก็หวังว่าภายในอนาคต ข้างหน้าโครงการนี้จะหยุดยั้งยาเสพติดได้

Anniversary
TO BE NUMBER ONE

โครงการ TO BE NUMBER ONE

ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี
กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข